

Giới thiệu Hoa Hồng Ký Úc

“Cốt truyện Hoa Hồng Ký Úc được đan cài đậm chất phức hợp, tình tiết vừa hồi hộp vừa uyển chuyển. Giữa thời gian vĩnh hằng, chúng ta đều giữ nguyên dáng vẻ của bản thân. Chờ người kia dang tay, tựa như một chiếc thuyền căng gió, ôm ta vào lòng.” Em nhớ anh mỗi khi vui vẻ và hạnh phúc ngôn tình, bởi anh là người em muốn sẻ chia. Em nhớ anh mỗi khi buồn bã và thất vọng, bởi anh là người hiểu thấu lòng em. Em nhớ anh mỗi khi em cười và khóc, bởi em biết chỉ có anh mới có thể nhân lên nụ cười trên môi và lau khô nước mắt trên má em. Lúc nào em cũng nhớ anh, nhưng em nhớ anh nhất trong những đêm dài em thao thức, nghĩ về tất cả những giây phút đồng ký ức tuyệt vời khi chúng ta cùng ở bên nhau. “Hóa ra truyện tình yêu chính là, cho dù anh có thay đổi khuôn mặt, lãng quên ký ức. Đôi mắt em vẫn sẽ vì anh mà ngời sáng. Trái tim em vẫn sẽ vì anh mà loạn nhịp.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chủ Nghĩa Ngắn Gọn

Type-er & Beta : Mều

Chuyện này đúng là... dở khóc dở cười!

Trì Linh Đồng lặng lẽ ngửa mặt lên trời, trông ngóng ánh mặt trời gay gắt thêm chút nữa, khiến cô bốc hơi thành một làn khói cho xong, đỡ phải đối mặt với tình cảnh làm người ta suy sụp này.

Hai mươi tư tuổi, nếu nghịch chuyển thời không về những năm Dân Quốc, thì giờ con cô cũng biết đi mua xì dầu rồi. Hiện tại cô đang đứng dưới ánh nắng tháng năm chói chang, bị hai vị cán bộ phụ trách đăng ký hôn nhân ép hỏi, rốt cuộc chọn mẹ hay là chọn cha? Cô rất muốn gào to rằng: Ngày xưa hai người kết hôn cũng chẳng thêm mời con, tại sao giờ ly hôn thì chỉ cần một cú điện thoại đã bắt con bỏ mặc mọi thứ, chịu đựng say xe, nhằn nhịn nôn mửa, ngăn dòng nước mũi, kiềm dòng nước mắt, từ phương trời xa xôi lao thẳng về tham dự?

Hôm qua, sáng sớm bắt đầu đi làm, cô ngồi trên xe buýt, trong đầu hiện lên phương án thiết kế Trang viên Âu Lục thì bà Đàm Trần gọi điện tới, bảo cô xin nghỉ phép ba ngày, trong nhà xảy ra chút chuyện. Cô như bị điện giật từ đầu tới chân, Thanh Đài cách Tân Giang hơn một ngàn kilômét, nếu không phải ngày nghỉ hay ngày lễ quan trọng, bà Đàm Trần và ông Trì Minh Chi cũng không bắt cô phải về nhà làm gì.

Quả nhiên không phải việc nhỏ. Một tháng trước, có một cô gái trẻ ôm bụng tới tìm bà Đàm Trần, nói rằng tôi đã mang thai con của chồng chị, sáu tháng, là thai Long Phụng(1). Bà Đàm Trần dạy kinh tế học ở Đại học Ninh Thành, ông Trì Minh Chi dạy Tiếng Anh ở Đại học Tân Giang, hai người đều là giảng viên hướng dẫn cho nghiên cứu sinh, cũng được xem như phần tử trí thức cao. Chiều tối ngày hôm ấy, bà Đàm Trần trở về Tân Giang, chẳng cần phải nghiêm khắc tra hỏi thì ông Trì Minh Chi đã khai báo toàn bộ sự việc. Câu chuyện chẳng có gì lăng mạn, cô gái kia tên là Cam Lộ, người Tây An, mới tới Đại học Tân Giang làm kế toán chưa lâu. Ông Trì Minh Chi nhìn cô ta thì luôn nhớ tới Trì Linh Đồng cũng đang bốn ba một mình ở xứ người như vậy, nên luôn quan tâm chăm sóc cô ta. Chăm sóc, chăm sóc, tới một ngày bỗng nhiên bị ma quỷ ám ảnh, không may phạm phải sai lầm mà đàn ông thường mắc. Sau đó Cam Lộ cũng không quấn lấy ông, thậm chí còn cố gắng giữ khoảng cách. Chẳng bao lâu sau, ông Trì Minh Chi nghe nói sức khỏe cô ta không tốt, xin nghỉ để về quê chữa bệnh. Ông còn mừng thầm, chỉ coi đó như một giấc mộng thoáng qua, ai ngờ lại xảy ra chuyện liên quan tới sinh mệnh như vậy. Nếu bà Đàm Trần không ngăn cản, ông Trì Minh Chi đã bế tắc mà tìm tới cái chết từ lâu rồi. Sống một đời thanh cao trắng gió, cuối cùng lại rơi xuống chốn phàm trần, một chữ hận sao tả hết tâm tình của ông. Cho dù có yêu hay không, ông Trì Minh Chi vẫn phải trả giá cho giấc mộng thoáng qua của mình.

(1) Thai sinh đôi, một bé trai và một bé gái.

Cam Lộ chỉ là một sinh viên học niên chế năm năm tại đại học nhưng trên phương diện này, một người đến sau như cô ta lại toàn thắng bà Đàm Trần – người phụ nữ có học vị tiến sĩ. Ly hôn vội vã nhưng nhà, xe và tiền tiết kiệm đều không phải chuyện cần bận tâm, chỉ có vấn đề Trì Linh Đồng sẽ ở với ai, hai người họ cảm thấy nên tôn trọng sự lựa chọn của cô. Nên mới nói, dân chủ quá cũng phản tác dụng, Trì Linh Đồng nghĩ như vậy đấy.

Thực ra tranh chấp hôn nhân kiểu này có thể để người trong cuộc tự tới tòa án giải quyết, nhưng một trong hai vị cán bộ đang ngồi đây lại là học trò của ông Trì Minh Chi, nhìn khuôn mặt như phủ một tầng sương lạnh của ông, cô học trò không nở mồm lời. Nhớ hồi còn học đại học, cô thường nhìn thấy ông Trì Minh Chi và bà Đàm Trần đẩy xe nôi tản bộ trên con đường rợp bóng cây, ông Trì Minh Chi nho nhã uyên bác, bà Đàm Trần khéo léo dịu dàng. Tiểu Đồng lại cực kỳ đáng yêu gặp ai cũng cười. Khung cảnh ấy, sau bao nhiêu năm vẫn in sâu trong trí nhớ người ta. Đám học trò gọi đây là lá cờ đầu hạnh phúc, chúng ta cứ đi theo cờ đầu, chắc chắn không lầm đường đâu.

Nhưng ngày hôm nay lá cờ đầu ấy lại ngã xuống, cô học trò nọ cảm thấy rất buồn bã.

Người trông khổ sở nhất là ông Trì Minh Chi, ông tuyệt vọng và suy sụp như thể bị toàn thế giới bỏ rơi. “Đồng Đồng, một tay cha nuôi nấng con nên người, con đã từng nói giờ cha già đi, con sẽ giúp cha lau nước miếng mà.” Ông thấy mình như một khúc gỗ lênh đênh trên mặt biển giữa con cuồng phong bão tố, nếu không cố bám lấy Trì Linh Đồng, ông sẽ bị kéo xuống vực sâu vô tận. “Khi con lên năm, mẹ con đi nước ngoài du học. Cha nấu cơm cho con ăn, đưa đón con đi học, cùng con học chữ, chơi trò chơi. Đêm đến, con gối đầu lên tay cha, bị bố hát cho cha nghe những bài hát thiếu nhi, kể chuyện, bóp trán, dịch chân giúp cha, rất ngoan ngoãn hiếu thảo. Cha thật sự không thể sống thiếu con...”

Không sai, ông Trì Minh Chi là một người cha hiền hậu, còn bà Đàm Trần lại là một người mẹ nghiêm khắc, thế nhưng anh hùng không kể chuyện đã qua, sống ở hiện tại thì nhất định phải nhìn vào hiện thực. Trì Linh Đồng giúp cha chỉnh chu lại quần áo, trông ông tiêu tụy đau buồn như đã già thêm mười tuổi.

Bà Đàm Trần – người vẫn luôn im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên mở lời, bà nhìn ông Trì Minh Chi, trong đôi mắt còn thấp thoáng nỗi đau: “Minh Chi, nếu đến cả Linh Đồng cũng theo ông, vậy tôi còn gì nữa đây?”

Thoáng cái, hai hàng lệ rơi xuống từ đôi mắt của ông Trì Minh Chi, môi ông run lên. Đúng thế, một người phụ nữ năm mươi tuổi đã ly hôn, còn gì nữa đây?

Bà Đàm Trần nói tiếp: “Từ khi kết hôn tới giờ, chúng ta chưa bao giờ cãi nhau. Tính tình của tôi không tốt lại chú trọng sự nghiệp, nhưng ông vẫn luôn bao dung nhường nhịn tôi. Lần cuối này, ông lại nhường tôi, được không?”

Ông Trì Minh Chi khóc nức nở. Bà Đàm Trần lắng lắng rũ mi, trong lòng tựa như có tuyết đang rơi.

Người học trò cũ và đồng nghiệp quay ra nhìn nhau, thế này vẫn còn muốn ly hôn nữa sao, bọn họ đều nhìn về phía Trì Linh Đồng với ý hỏi dò.

Trì Linh Đồng thoáng nhìn ra bên ngoài, Cam Lộ cũng tới đây, đang đứng dưới bóng cây, hai tay ôm bụng bình thản nhìn về phương xa, về mặt rất yên bình.

Trì Linh Đồng hít sâu, tay phải cầm chặt tay trái. Nghe nói khi con người ta cảm thấy bất lực thì sẽ làm vậy theo bản năng, giúp cho bản thân có thêm sức mạnh và tạo cảm giác an toàn. “Không Tước nói với con năm nay là năm nhuận âm lịch, rất hợp để kết hôn. Con quyết định, nhân dịp này sẽ lấy chồng. Trước khi được chồng mang về nuôi, con tạm thời ở chỗ mẹ vài tháng.” Trả lời như vậy rất công bằng, nên hai phía đều có thể chấp nhận được.

Ông Trì Minh Chi lập tức ngừng khóc, về mặt giống hệt bà Đàm Trần, hỏi: “Con có bạn trai rồi?”

Trì Linh Đồng rất tự tin: “Bây giờ vẫn chưa có, nhưng có lẽ anh ấy đang trên đường tới tìm con.”

“Hôn nhân không phải trò đùa, Đồng Đồng, con nhất định phải thật thận trọng.” Ông Trì Minh Chi nói xong lại xấu hổ cúi đầu, ông thực sự không phải tầm gương tốt. “Xin lỗi, Đàm Trần.” Ông đã nói câu này cả ngàn lần, nhưng mỗi khi nói ra vẫn mang cảm giác mệt mỏi tang thương vô cùng.

Bà Đàm Trần đáp lại bằng một tiếng thờ dài.

Ông Trì Minh Chi rời đi với hai bàn tay trắng, bỏ lại toàn bộ tài sản, bỏ lại Trì Linh Đồng, bỏ lại mọi thứ mà xưa kia ông luôn gìn giữ. Về sau, ông sẽ lại có con trai con gái bên người, thế nhưng, có những niềm hạnh phúc mãi mãi không thể tìm lại.

Cam Lộ chân thành cảm ơn bà Đàm Trần, cảm ơn bà đã tác thành lòng ngưỡng mộ của cô ta với ông Trì Minh Chi, cảm ơn bà đã cho đôi trai gái trong bụng cô ta có cơ hội sống sót. Cô ta đã sai nhưng cô ta biết phải cảm ơn, cô ta biết cái gì nên giữ cái gì nên bỏ, cô ta sẽ giảm sự tổn thương xuống mức thấp nhất, cô ta trân trọng tình yêu.

Bà Đàm Trần cười nhạt, tao nhả bước qua người cô ta.

“Tình yêu chết tiệt.” Trước khi cùng bà Đàm Trần lái xe rời khỏi đây, Trì Linh Đồng nhìn ông Trì Minh Chi qua gương chiếu hậu, ông khom lưng tiêu tụy như một cụ già, còn đầu phong thái lịch sự thanh tao của giảng viên Trì trường Đại học Tân Giang nữa.

“Tình yêu không sai.” Bấy giờ thân thể căng cứng của bà Đàm Trần mới buông lỏng, bà không thể không mau chóng tựa vào người Trì Linh Đồng mới ngăn được mình ngã xuống. “Là do giữa mẹ và cha con đã xảy ra vấn đề, nếu ban đầu mẹ không kiên quyết tới Đại học Ninh Thành, có lẽ...”

Phụ nữ là một sinh vật luôn dễ dàng thay đổi, nhưng khi bước vào trạng thái ổn định thì lại trở nên lười nhác, chẳng thiết thay đổi muôn hình vạn trạng nữa. Còn đàn ông là một sinh vật lười nhác, nhưng tình cảm càng ổn định thì lại càng cuồng tay cuồng chân, muốn thêm chút màu sắc cho cuộc sống thường ngày. Bà đã hiểu, nhưng muộn mất rồi!

Trì Linh Đồng buồn bã xoa nhẹ mu bàn tay lạnh lẽo của bà. Cô biết, nội tâm của mẹ không bình tĩnh lý trí như vẻ bề ngoài, lần này từ Ninh Thành trở về Tân Giang để làm thủ tục ly hôn, bà Đàm Trần chưa từng bước vào trong nhà dù chỉ một lần mà luôn ở trong khách sạn. Có thể hiểu được bà đã đau khổ suy sụp tới mức nào. Ngôi nhà kia, lớn thì là việc mua nhà, nhỏ thì là một chậu cây trên bệ cửa sổ, đều là bà tự tay chăm sóc gây dựng nên.

“Mẹ luôn nghĩ, có lẽ đồng nghiệp không hợp để làm vợ chồng, vì quá hiểu nhau, trước mặt nhau cũng như người trong suốt vậy.” Bà Đàm Trần tổng kết kinh nghiệm, “Đồng Đồng, sau này nếu con tìm bạn trai thì phải cố gắng tránh xa đồng nghiệp.”

Trì Linh Đồng không cho là đúng, Tiền Chung Thụ và Dương Giáng (2), hai người họ cũng là đồng nghiệp, tại sao có thể bên nhau tới đầu bạc răng long? Hết thấy nhân quả trên thế giới này đều từ con người mà ra. Cô chỉ thấy không cam lòng, mẹ mình xuất sắc như vậy mà lại bị thua cuộc một cách dễ dàng.

Bà Đàm Trần xoa đầu Trì Linh Đồng, bà cũng không nói cho con gái biết lý do mà bà không làm khó ông Trì Minh Chi và Cam Lộ, là bởi vì bà quá hiểu ông Trì Minh Chi, ông quả thực không phải người xấu, cuộc sống sau này ông sẽ sống trong mặc cảm tội lỗi, sự hổ thẹn và áy náy sẽ dần vật ông tới chết. Hạnh phúc của ông đã chấm dứt cho nên ông mới khóc thương tâm như vậy, còn bà chỉ có thể cố gắng không để mình cảm hận ông, nhưng cũng không thông cảm nổi.

(2). Hai nhà văn lớn của nền văn học Trung Quốc, hai người cũng là vợ chồng.

Ánh nắng của buổi chiều tà tản mạn khắp nơi, xuyên qua cửa sổ xe, chiếu lên khuôn mặt trắng trẻo non nớt như bé con của Trì Linh Đồng, bà Đàm Trân thấy lòng mình đau đớn: “Cho dù mẹ và cha con có ra sao, Đồng Đồng, con mãi mãi là người mà cha mẹ yêu thương nhất.”

Trì Linh Đồng mỉm cười, thế thì sao, hiện tại gia đình khiến người ta hâm mộ ao ước ấy đã không còn. Nhưng cô cũng không biểu lộ suy nghĩ ra ngoài, chỉ vui vẻ gạt đầu, cười tươi như hoa.

Khi bà Đàm Trân trở lại khách sạn thì vội vã thu gom hành lý, chuẩn bị để ngày mai quay lại Ninh Thành, bà không thể ở lại ký túc xá cho giảng viên nữa, bà phải mua nhà mới, phải cho con gái một mái ấm mới. Trì Linh Đồng nhìn bà khom lưng kéo va li hành lý, bóng lưng gầy gò như một gang bàn tay, cô bỗng thấy chua xót trong lòng, bèn nói phải đi gặp Không Tước rồi vội vã chạy ra khỏi phòng. Nếu ở lại thêm chút nữa, cô chỉ sợ mình sẽ ôm lấy bà Đàm Trân mà gào khóc nức nở.

Không Tước không phải một con chim tự luyện, mà là một cô gái xinh đẹp, là bạn học thời trung học của Trì Linh Đồng, hiện tại đang làm người dẫn chương trình của Đài phát thanh Tân Giang. Chương trình mà cô dẫn tên là “Bách khoa cuộc sống”, thường phát vào tầm hai, ba giờ sáng. Nội dung là dạy người ta tầm rữa thế nào cho đúng cách, ra chợ mua cam ngon kiểu gì, phân biệt con đực con cái ra sao, khi mua dưa hấu thì gõ thử một cái, tiếng ở quả nào vang hơn thì quả đó ngọt hơn... Nếu chia các chương trình phát thanh vàng và bạc, có lẽ chương trình của Không Tước chính là một đồng đồng nát. Làm gì có ai hứng thú nghe mấy thứ này vào buổi tối, chỉ có vài thính giả trung thành thì đều bị khó ngủ, nói rằng nghe Không Tước nói lú lú, hiệu suất gây buồn ngủ rất cao.

Lúc đó Không Tước tức giận tới suýt nôn ra máu mà chết. Thế nhưng trái với công việc nhảm chán, chuyện tình cảm của cô lại rất tốt đẹp. Bỏ qua mấy mối tình huy hoàng trong quá khứ, hiện tại cô có một người bạn trai yêu suốt ba năm, tên là Tiêu Từ Thần, dạy học ở Học viện Y học, đã là giảng viên hướng dẫn cho thực sĩ. Cô đã từng kể rằng anh ta lịch sự, tuấn tú... với Trì Linh Đồng không chỉ một lần, nhưng khi Trì Linh Đồng đề nghị gặp mặt thì cô luôn từ chối.

Lòng hiếu kỳ có thể giết chết mèo, cho nên mỗi lần gọi điện thoại, Trì Linh Đồng đều nói thêm một câu: “Tớ muốn gặp thầy giáo Tiêu nhà cậu.” Hôm nay Không Tước cũng từ chối như thường lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Type – er : Thông Ngọc Thanh

Beta : Mèo

Trì Linh Đồng đùa: “Có phải cậu thiếu tự tin, sợ anh ta ‘nhất kiến chung tình’(3) với tớ đúng không?”

(3)Vừa gặp đã yêu.

“Tớ... tớ...” Không Tước vốn khéo miệng mà giờ lại nghẹn họng, mãi mới khôi phục như bình thường, “Tớ sợ cậu cô đơn lẻ bóng, thấy hai chúng tớ thân mật tình cảm thì sẽ bị đả kích nặng nề thôi”.

“Con người tớ vốn dĩ không sợ đả kích, cùng lắm thì tớ không trang điểm nữa là được chứ gì!” Trì Linh Đồng vẫn chưa chịu bỏ qua, dồn ép cho bằng được.

Nhưng Không Tước vẫn chịu không được: “Cậu có chịu trang điểm thành tiên thì Từ Thần cũng chẳng thèm ngó ngang đâu. Cho cậu biết, anh ấy là một người đàn ông không bao giờ thay đổi, cho dù là học tập hay yêu đương, luôn rất chung thủy. Ha ha, ghen tị chưa!”

“Hàng đẳng cấp cỡ này mà cậu còn thả rông bên ngoài, sao không dẫn về nhà nhốt lại thế hả? Năm nay là năm nhuận âm lịch đấy”.

“Bạc vĩ nhân vĩ đại ở chỗ ngài ấy luôn nhân từ với người khác, nhưng lại nghiêm khắc với chính mình”.

“Ồi, xúc động tới bật khóc”.

“Cần khăn giấy không?”

“Thôi, cầm đủ tiền đi là được rồi, để mời tớ ăn cơm”.

“Nè cưng, cưng điên à, lát nữa đây còn phải đi làm nè”. Không Tước đang cố tranh thủ thời gian để ngủ bù.

“Cho cậu nửa tiếng đánh răng rửa mặt, sau đó lái xe tới khách sạn đón tớ. Tớ muốn đi ăn đồ Hàn Quốc”. Trì Linh Đồng nói một tràng, đóng điện thoại “tạch” một tiếng, nghĩ đến dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Không Tước lúc này, tâm trạng phiền muộn của cô đã hoàn toàn bay biến.

Nửa tiếng sau, Trì Linh Đồng nghe thấy tiếng “ầm” đập cửa, ngay sau đó, Không Tước gọi vào trong với giọng dịu dàng trong trẻo: “Trì Linh Đồng, cậu lăn ra đây cho tớ”.

Dù sao cũng là một người dẫn chương trình, chỉ cần ra khỏi nhà là không thể ăn mặc xuề xòa. Không Tước mặc một chiếc váy lụa màu be, đính cúc nhỏ bằng gỗ ở quanh váy, trang điểm theo phong cách đang thịnh hành: đánh một tầng phấn vàng nhàn nhạt trên mắt, môi trái tím căng mọng, trông khá gọi cảm.

“Xin hãy bình tĩnh, phụ nữ tức giận nhiều sẽ có nếp nhăn đấy.” Trì Linh Đồng không dám bắt Không Tước mở cửa xe, ngoan ngoãn tự ngồi vào trong. Sau khi vào mới phát hiện ra chiếc xe này không phải chiếc Polaris(4) màu đỏ mà Không Tước thường lái, mà là một chiếc Regal(5) màu đen rất oai phong, vững chãi.

(4)Polaris: một dòng xe của hãng ô tô Volkswagen.

(5)Regal: là một dòng xe ô tô cho gia đình của thương hiệu xe sang Buick trực thuộc tập đoàn General Motors của Mỹ.

“Cậu mới bỏ từ giường của tên nào xuống thế?” Trì Linh Đồng hít nhẹ một hơi.

Không Tước trừng mắt, hung ác nhìn cô: “Tốt nhất là cậu hãy đưa ra cho tớ một lý do siêu hoàn mỹ, nếu không tớ sẽ lãng trí, xử từ cậu”.

Trì Linh Đồng chớp chớp mắt: “Hôm nay cha mẹ tớ ly hôn, tháng sau, cha tớ sẽ cho tớ thêm một đôi em trai em gái. Đây là hai chuyện rất nghiêm túc, tớ tìm cậu để giải tỏa. Thế đã được chưa?”

Không Tước vô cảm nhìn cô chằm chằm một lúc: “Xem như cậu tạm qua cửa. Cậu nhìn cậu đi, hai mắt đen sì như gấu trúc, xấu chết đi được.”

“Cậu phải mừng mới phải, không cần mua vé vào cửa mà cũng được thấy Quốc Bảo(6) nè. Đi thôi, tớ đói rồi. Những kỳ nghỉ sau này tớ đều sẽ trở về Ninh Thành, không về Tân Giang nữa, cậu muốn gặp tớ cũng chẳng gặp được đâu, biết trân trọng chút đi”.

(6)Người Trung Quốc coi gấu trúc như bảo vật Quốc gia, tức Quốc Bảo.

“Cậu dám!” Vẻ mặt của Không Tước như cường hào ác bá.

Trì Linh Đồng vội vàng làm tư thế đầu hàng, nhưng vẫn nói thêm điều kiện: “Nếu cậu cho tớ gặp Tiêu Từ Thần, tớ có thể cân nhắc chuyện về Tân Giang thăm cậu”.

Không Tước liếc nhìn cô, không hề mắc mưu: “Phòng cháy, phòng lụt, phòng trộm cắp, phòng bạn thân, châm ngôn mười chữ này tớ khắc sâu trong tim rồi, không thương lượng gì hết”.

Trì Linh Đồng khinh bỉ nói: “Thôi đi, đồ trọng sắc khinh bạn”.

Lúc này mới cười lấy lòng: “Không phải, bây giờ đàn ông tốt đều như cóc ba chân, cực kỳ quý hiếm! Tớ có thể chia sẻ với cậu bất cứ thứ gì, nhưng chỉ có Từ Thần là không thể”.

“Ai thèm!” Trì Linh Đồng bật hừ đầy giận dữ, coi như con chim này uống lộn thuốc đi.

Rõ ràng cô nhân viên phục vụ ở nhà hàng Hàn Quốc này biết Không Tước, thái độ rất niềm nở, chu đáo, Trì Linh Đồng nói không thích ăn thịt nướng, cô ta liền giới thiệu món đuôi bò và cá thu đao, sau đó bung ra hai cốc trà son tra để khai vị, giải khát. Cách bài trí của nhà hàng cũng không tồi, theo phong cách gia đình ấm cúng, có tổng cộng mười mấy cái bàn, trên bàn thiết kế nơi để lò nướng rất hiện đại, hút khói từ phía dưới, cho nên trong nhà hàng chỉ có tiếng nướng thịt, không có mùi dầu khói.

Trong thoáng chốc, món đuôi bò hầm tỏa ra mùi hương thơm ngát, Không Tước giành trước, đưa đũa gắp một miếng bỏ vào miệng, phùng má hỏi: “Nè cưng, dạo này cậu và Hi Vũ có liên lạc với nhau không?”

Trì Linh Đồng đang uống một ngụm trà, phụt một tiếng phun ra ngoài: “Con chim này, cậu đợi tớ uống trà xong rồi hãy nói có được không hả?”

“Đám trúng vào chỗ đau của cậu à?” Không Tước ung dung hỏi.

“Đến sẹo còn chẳng có thì đau ở đâu ra?” Hi Vũ là bạn thời cấp ba của cô và Không Tước, trong những năm tháng thơ ngây ấy, có thể xem như là mối tình đầu của cô, nhưng câu chuyện cũng chỉ đến thế, không có tình tiết tiếp theo.

“Cậu ta đang làm việc ở một công ty chứng khoán, tới Bắc Kinh bồi dưỡng hai năm, khi trở về thì là rường cột của công ty”.

Trì Linh Đồng khen: “Sống cũng khá đấy!” Làm ngành chứng khoán, cho dù thị trường chứng khoán tăng điểm hay mất điểm, thì đều có thể kiếm tiền

đầy túi, nhưng không may là tóc rụng nhiều thôi. Cô tự tưởng tượng ra hình ảnh Hi Vũ với kiểu tóc “Địa Trung Hải”(7) , bừa bãi, thôi kiểu tóc cũ vẫn đẹp hơn.

(7) Ở giữa đầu bị hói, xung quanh thì lại có tóc.

“Hối hận đến xanh ruột rồi chứ gì?” Không Tước cười trên nỗi đau của người khác.

Bấy giờ, người phục vụ bung lên món cá thu đao, dùng dao nhọn rạch thân cá, rút đi xương sống trên lưng, sau đó nhỏ nước chanh vào bên trong. Trì Linh Đồng chăm chú xem họ làm từng bước, không nhìn được nuốt nước miếng. “Cậu nói gì cơ?” Vừa ngẩng đầu, thấy có một người đàn ông đeo kính đang ngồi ở bàn đối diện, trông rất đẹp trai, không khỏi ngấm thêm chút nữa.

Không Tước nhìn theo tầm mắt của cô, phán mắt vàng trên mí rung lên.

Người đàn ông nọ gọi món thịt ba chỉ hun khói, đang tào nhả lật miếng thịt trên giá nướng, lại từ từ cầm lấy một lá rau diếp, còn ánh mắt của anh thì đang nhìn vào cuốn sách đang mở trước mặt.

“Không Tước ơi, tớ nên tìm bạn trai thôi”. Trì Linh Đồng dò mắt, khuấy canh đuôi bò trước mặt.

“Thích anh ta?” Sắc mặt Không Tước tối đi.

“Bách vô nhất dụng thị thư sinh”(8) Trì Linh Đồng khinh thường nói.

(8) Ý nghĩa: Trên đời có trăm ngàn nghề nghiệp khác nhau, chỉ có thư sinh là vô dụng nhất. Câu nói này được dùng để mỉa mai những người đọc sách nhưng không có đất dụng võ, rất vô dụng.

“Cậu... chẳng phải thích kiểu người này nhất ư?”

Trì Linh Đồng luôn gục ngã trước những tài tử đeo kính, nhưng không bao gồm kiểu người có vẻ mặt dờ dẩn, hành động vụng về như thế này, nhìn qua cũng biết anh ta là loại một sách suốt ngày chúi mũi vào sách vở. “Yêu cầu của tớ không thấp đến thế”.

“Tớ biết anh chàng này, hay để tớ giới thiệu hai người với nhau nhé?”

“Tớ không muốn đổi khẩu vị đâu”. Trì Linh Đồng cúi đầu uống canh đuôi bò, không chú ý tới vẻ mặt của Không Tước chột thả lỏng. “Cậu đừng có hối hận đấy!”

Trì Linh Đồng đặt đũa xuống “cạch” một tiếng: “Rốt cuộc cậu có để yên cho tớ ăn cơm không hả? Có gì mà hối hận, tớ muốn chào hàng mình ra ngoài thật đấy, nhưng chưa tới mức ‘có bệnh thì vái tứ phương’ như thế”.

Một tiếng này khiến mọi người trong phòng đều nhìn về đây, chỉ có người đàn ông đeo kính là vẫn dán mắt vào trang sách, đến đâu cũng chẳng nhúc nhích.

“Ăn đi, ăn đi, cho cậu ăn hết đấy!” Không Tước rất bao dung, rộng lượng.

Trì Linh Đồng ăn cơm xong, cảm thấy no nê thỏa mãn, no tới phát phì, gần như không thở nổi.

Thứ cảm giác phiền muộn này kéo dài tới ngày thứ ba mà vẫn không biến mất, khi cô kéo hành lý ra khỏi khách sạn thì tâm trạng thật tồi tệ đến cùng cực.

Ngoài trời đang mưa, xe rất khó đi. Có một chiếc xe buýt đi qua nhưng người trên xe rất đông. Trì Linh Đồng còn kéo theo một vali hành lý lớn, nên không thể chen lên đó. Trước đây, ông Trì Minh Chi luôn lái xe đưa cô tới bến xe, nhưng bây giờ ông đã bận rộn tới mức quên cả chuyện hôm nay cô phải về Thanh Đài.

Trì Linh Đồng đứng yên ở trạm xe buýt rất lâu, nhìn kim đồng hồ từ từ quay, cực kỳ sốt ruột. Đợi mãi mới có một chiếc xe taxi từ từ trả khách đi tới, cô vội ngồi lên xe, thúc giục tài xế lái tới bến xe khách, mua vé xong thì cũng sát tới giờ xe chạy.

Nhưng đoàn người chờ lên xe khách rất đông, mà chiếc xe khách kia chẳng thấy đâu. Có người mất kiên nhẫn liền chạy đi hỏi nhân viên, nhân viên bực bội nói: “Tôi còn sốt ruột hơn anh đấy chứ, xe hỏng rồi, làm gì được nữa, chờ thôi!”

Đợi suốt một tiếng đồng hồ mà xe vẫn chưa sửa xong, bến xe đành điều một chiếc xe khác về đây.

Vừa lên xe, mặt mọi người đều tái xanh. Cái xe này như được móc ra từ bãi xe hỏng, sơn thì gì sét loang lổ, cửa kính như sắp rụng ra tới nơi, ghế ngồi dính đầy bụi bẩn, hình như tay lái cũng bị gỉ, tài xế lắc tay lái một hồi mới xoay được nó. Hành khách quay ra nhìn nhau, muốn hỏi mà không dám, xe này có chạy được một ngàn kilomet không vậy?

Nhưng người soát vé lại làm việc rất cẩn thận, yêu cầu hành khách ngồi đúng chỗ của mình, chỗ ngồi của Trì Linh Đồng là số mười ba, ôi, con số chẳng may mắn gì cả! Kéo hành lý đi vào thì thấy chỗ của cô đã có người ngồi. Một đôi tình nhân, cầm tay nhau, ánh mắt nhìn Trì Linh Đồng như Thất tiên nữ và Đồng Vĩnh nhìn Vương Mẫu nương nương muốn chia cắt bọn họ.

“Tôi... chỗ của tôi ở hàng cuối cùng”. Chàng trai nọ lấy hết dũng khí đưa vé xe ra đổi.

Tri Linh Đồng gật đầu, hiểu ý, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Khoảng cách ghế hàng cuối cùng rất hẹp, cô mất nhiều sức lực mới nhét được người vào chỗ ngồi bên cửa sổ, xe chao đảo mấy lần, rốt cuộc cũng xuất phát.

Cửa xe từ từ khép lại, chột bị đẩy ra, một đôi chân dài xuất hiện trước mắt mọi người. Người đàn ông vừa bước vào rất đẹp trai, mặc áo sơ mi trắng, quần kaki, tóc ngắn gọn gàng, môi mỏng, nhìn hơi bạc tình. Bấy giờ khuôn mặt tuấn tú của anh ta đang rất bức bối, ánh mắt kiêu ngạo nhìn quanh xe một lượt, cuối cùng dừng lại ở vị trí cạnh Tri Linh Đồng.

Vì đường đi rất nhàm chán nên Tri Linh Đồng thường hay nói chuyện với người ngồi gần mình, cô nở một nụ cười lịch sự với anh ta.

Anh ta đưa mắt liếc nhìn cô --- Lông mi rất dài, sau đó lạnh lùng nhắm mắt, nghiêng đầu đi nơi khác, không thèm đáp lại cô.

Tri Linh Đồng nhún vai, bình thần lấy quyển “Nhà ở Trung Quốc”(9) từ trong cặp ra, thôi, đọc quyển sách này cho đỡ chán vậy!

(9) Cuốn “Nhà ở Trung Quốc” của tác giả Vương Kỳ Văn được nhà xuất bản công nghiệp kiến trúc Trung Quốc, xuất bản tại Trung Quốc ngày 1/1/2007, cuốn sách có trình bày về các loại kiến trúc, các loại nhà ở của mọi dân tộc trên toàn Trung Quốc.

Khi cô đang đọc đến phần nhà chuyển giác và phòng tứ thủy của dân tộc Thổ Gia(10) người đàn ông nọ lơ đãng nhìn sang. Sau đó anh ta sùng sốt, “Cô đọc có hiểu không vậy?” Anh chột thốt lên.

(10) Là hai loại phòng ốc với kiến trúc đặc hữu của dân tộc Thổ Gia. Nhà chuyển giác khác giống nhà sàn, còn phòng tứ thủy được tổ hợp từ bốn kiến trúc đơn thể.

Tri Linh Đồng cười khê: “ Tôi không những hiểu, mà còn có khả năng xây cho anh một nơi như thế”.

Chuyên ngành mà Tri Linh Đồng học ở đại học là Thiết kế kiến trúc, đây là lĩnh vực mà đàn ông luôn làm chủ. Nhưng điều làm đám đàn ông phải nghiêng ngã nghiêng lợi, đó là khi Tri Linh Đồng mười chín tuổi, trong lĩnh vực này, cô đã khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Chẳng ai làm gì được vì tài năng thiên bẩm thực sự tồn tại. Giống như việc bạn học đàn, có người chăm chỉ “Đông luyện tam cửu, hạ luyện thu phục”(11) , nhưng người có thể trở thành bậc thầy thì hiếm như lá mùa thu. Còn những người được gọi là bậc thầy kia, có khi chẳng cần phải đánh đổi nhiều như họ.

(11) Đây là một ngạn ngữ, chỉ những người cực kỳ cần cù chăm chỉ, tam cửu là những ngày lạnh nhất, tam phục là những ngày nóng nhất. Giữa những ngày nóng nhất và lạnh nhất trong năm mà họ vẫn rèn luyện không ngừng.

Trái tim của Thượng Đế cũng thiên vị thế đấy.

Tri Linh Đồng là kiểu con gái mà chỉ nhìn qua đã thấy hai chữ thông minh hiện lên mặt. Như lời ông Tri Minh Chi kể lại, lúc mới sinh, Tri Linh Đồng không khóc không gào, im lặng, đôi mắt đen láy sáng như sao trời liếc trái liếc phải, khiến các bác sĩ khoa sản đều phải bật cười, nói tương lai cô bé này chắc chắn sẽ rất thông minh. Bởi vậy ông và bà Đàm Trân mới đặt tên cho cô là Linh Đồng(12). . Vóc dáng của Linh Đồng rất mảnh mai, làn da trắng ngần, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng đặc biệt nhất có lẽ vẫn là đôi mắt to thông tuệ của cô. Thường thì khi trưởng thành, đồng tử trong mắt người ta sẽ chuyển màu hổ phách, nhưng đồng tử của Linh Đồng vẫn đen láy, tựa như mặt hồ phản chiếu, nước biếc non xanh.

(12) Linh là linh hoạt, nhạy bén. Đồng là đồng tử, con mắt – Linh Đồng là đôi mắt thông tuệ, hoạt bát.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Type-er: Mae Mae

Beta: Mèu

Trước khi thi đại học, Tri Linh Đồng tựa như một ngọn núi cao sừng sững, trừ Hi Vũ thì không ai có thể vượt qua cô, cô chính là thần thoại của trường Trung học thực nghiệm Tần Giang. Việc cô thi vào Học viện Kiến trúc Tần Giang khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Nguyên do của chuyện này nói ra có lẽ chẳng ai tin, Trì Linh Đồng say xe, say máy bay, say tàu hỏa, say mọi phương tiện giao thông. Thiên tài cũng tựa như nhà nghệ thuật, trong máu luôn có một số gen khác với người thường.

Thế nhưng sau khi tới Thanh Đài làm việc, Trì Linh Đồng đã khá hơn trước nhiều, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc ngồi ô tô, còn tàu hỏa, máy bay và tàu thủy, đến giờ cô vẫn chưa dám thử.

Tại Học viện Kiến trúc được gọi là “Học viện hòa thượng” này, vốn có rất ít sinh viên nữ, mà hầu hết đều là đẳng cấp “khùng long”, xinh xắn như Trì Linh Đồng đúng là tiên nữ trên trời rơi xuống. Khi các sinh viên nam trong trường đang định phong cô là “Hoa khôi của học viện” – làm bình hoa để mọi người thưởng thức, thì tạp chí quyền lực nhất của giới kiến trúc – tạp chí “Kiến trúc Trung Quốc” bỗng tổ chức một cuộc thi thiết kế. Cuộc thi hướng tới toàn bộ sinh viên chuyên ngành kiến trúc trong các trường đại học cao đẳng trên toàn quốc, đề tài là hãy thiết kế phòng phù hợp với điều kiện kinh tế, người ở là vợ chồng trí thức trẻ tuổi, phương diện kinh tế không mấy dư dật, nhưng ao ước có một không gian của hai người, tạm thời còn chưa có ý định sinh con, diện tích phòng ở chỉ có năm mươi mét vuông. Yêu cầu cuộc thi: Vừa đẹp vừa tiện dụng.

Tác phẩm dự thi gửi về tòa soạn của tạp chí nhiều như tuyết rơi, tòa soạn còn đặc biệt mời một vị chuyên gia nổi tiếng trong giới kiến trúc tới tham gia bình chọn, cuối cùng Trì Linh Đồng là người đạt được giải thưởng cao nhất.

Trong tất cả các tác phẩm dự thi, phần lớn mọi người đều vẽ lên đủ kiểu dáng phòng ở trong một không gian nhỏ hẹp. Còn Trì Linh Đồng đi ngược lại lối mòn, cô cho rằng khi bận rộn với công việc, thời gian ở trong phòng ngủ không nhiều. Phòng ngủ không cần quá rộng, chỉ cần đặt một chiếc giường ở đó là ổn, hai vợ chồng chỉ cần đưa tay thì có thể chạm đến người kia. Còn phòng bếp thì không thể quá chật chội, một nơi rộng rãi sáng sủa mới khiến người ta ăn ngon miệng. Diện tích phòng ở có hạn nên phòng vệ sinh đành đặt trong một góc nhỏ, ở phía cuối lối đi, vừa kín đáo vừa tạo cảm giác an toàn. Phòng khách kiêm phòng đọc sách là nơi sinh hoạt chung lớn nhất trong nhà. Một nơi như thế này vừa khiến người ta thả lỏng, lại vừa từng giây từng phút nhắc nhở chủ nhân “Cách mạng còn chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng.” Ngoài phòng khách, Trì Linh Đồng còn có ý để dư ra ba mét vuông, thiết kế một ban công vươn ra ngoài. Trong lòng hai vợ chồng trí thức trẻ tuổi hẳn còn sót lại một thoáng mộng mơ, bởi vậy đây là nơi tốt nhất để bộc lộ. Cô nhấn mạnh sự quan trọng của ban công này, viết dưới bản thiết kế: “Trong bộ phim ‘Chiến tranh và hòa bình’ – bản 1956 mà Audrey Hepburn là diễn viên chính, cô và bạn bè tới một khu biệt thự trên núi để đi săn, cảnh vật thiên nhiên và kiến trúc của khu biệt thự đều đẹp tới nao lòng, nhưng khán giả chỉ nhớ rõ cảnh cô đứng trên ban công nhỏ nhỏ, hai tay đặt trước ngực, ngắm nhìn mặt trăng, hỏi rằng phải làm thế nào thì hoàng tử Andrew mới hiểu được tấm lòng của cô? Khi đó hoàng tử Andrew đang đứng dưới ban công, nghe được lời tâm tình của người thiếu nữ, khuôn mặt đẹp trai của anh thoáng hiện vẻ bối rối.”

Không còn gì nghi ngờ nữa, muốn người ta không chú ý tới tác phẩm này cũng là điều khó khăn.

Sau cuộc thi đó, Trì Linh Đồng bắt đầu đạt hết giải thưởng này đến giải thưởng kia, những sinh viên nam muốn phong cô thành bình hoa cũng không thể không đứng từ xa mà kính nể. Bốn năm học đại học, coi như cô đã trải qua bình an vô sự. Khi tới nghiệp, sinh viên khá xuất sắc thì đều chọn thi nghiên cứu sinh. Còn Trì Linh Đồng không chọn cách đó, bởi cô đã được Giám đốc công ty bất động sản Thái Hoa ở Thanh Đài là Nhạc Tĩnh Phân mời về làm việc.

“Rầm rầm”, xe khách nghiêng ngả, lắc lư tới mức cửa sổ xe rung lên.

Người đàn ông nọ nhếch môi, nhìn Trì Linh Đồng một lượt từ đầu đến chân: “Không biết tiểu thư định xây căn nhà chuyên gác này ở đâu?”

“Ông anh muốn xây ở đâu thì tôi sẽ xây ở đó.” Trì Linh Đồng chẳng hề yếu thế, cô cũng tranh thủ quan sát người đàn ông này, ngồi gần nhau như vậy, cô thấy rất rõ ràng. Đây chẳng phải một vị quý công tử tao nhã trong truyền thuyết đó sao, sơ mi trắng nhìn như đơn giản, nhưng được may rất tinh xảo, thủ công cầu kỳ, chiếc khuy măng sét trên tay áo tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, giá tiền nhất định khiến người ta sợ chết khiếp. Còn chiếc đồng hồ trên tay anh ta, cô đã tình cờ xem phần giới thiệu về nó trên một quyển tạp chí thời trang, là đồng hồ Cartier do chính Louis Francois Cartier thiết kế, quý giá như ngọc ngà của vua chúa, những vị quý tộc thanh nhàn ở châu Âu đều rất ưa chuộng. Vở kịch mới nào thế này, hoàng tử lên nhâm xe bí ngô?

Khóe môi anh ta nhếch lên đầy khinh bỉ: “Tiểu thư cũng mạnh miệng đấy chứ.”

“Đương nhiên rồi, hoài bão lớn bao nhiêu thì vũ đài sẽ lớn bấy nhiêu.” Trì Linh Đồng lặp lại slogan của đài CCTV3.

Người đàn ông kia khẽ nhú mày, lông mi dài chớp mấy lần, khiến Trì Linh Đồng nhìn mà hâm mộ. “Tuổi trẻ nông cuồng, không biết trời cao đất dày!” Anh ta quay đầu đi nơi khác.

Trì Linh Đồng nghiêng đầu hỏi: “Ông anh ơi, xin hỏi năm nay ông anh bao nhiêu tuổi?”

Anh ta ngồi dịch ra giữa, nhú mày nhìn con mura ngoài cửa sổ, có lẽ cũng cảm thấy bản thân quá nhàn rồi, bèn cực kỳ kiên nhẫn quay ra hỏi cô: “Mẹ cô không dặn cô là đừng tùy tiện bắt chuyện với đàn ông lạ mặt à?”

Trong đôi mắt to của Trì Linh Đồng lấp lánh ánh sáng: “Hình như không, nhưng sếp của tôi nói, nếu gặp được cao nhân thì nhất định phải xin chỉ giáo.”

“Cô đi làm rồi?” Anh ta lại sững sốt.

“Anh tưởng tôi nói mình có thể xây nhà chuyên gác cho anh chỉ là nói cứng thôi sao?” Trì Linh Đồng than thở rồi nghiêm túc nói tiếp, “Ông anh chỉ cần cho tôi một mảnh đất, muốn đào hầm trú ẩn, dựng lầu gác hay xây tứ hợp viện, tôi đều làm được hết.”

Anh ta híp mắt lại, dường như không tin lời cô: “Cô làm việc ở Thanh Đài?”

“Đúng thế!” Trì Linh Đồng cười tươi hơn, ông trời ơi, nói đến đây là được rồi, không chuyển sự chú ý sang chuyện khác thì cô choáng váng mất thôi.

“Anh làm việc ở đâu vậy?”

“Cô làm việc ở công ty bất động sản nào của Thanh Đài?” Anh ta không để ý tới câu hỏi của cô, tiếp tục hỏi vấn đề khác.

“Bất động sản Thái Hoa.” Trì Linh Đồng là một đứa trẻ thật thà, ăn ngay nói thật, dù sao Thái Hoa cũng chẳng phải công ty bí mật gì cho cam.

Trên đầu người nọ lập tức chảy xuống ba vạch đen: “Cô... tên là gì?” Không đợi Trì Linh Đồng trả lời, anh ta đã thốt lên: “Trì Linh Đồng?”

Hai mắt Trì Linh Đồng mở tròn xoe, miệng cũng há thành nửa cung tròn, một lúc sau mới nói được thành lời: “Ông anh ơi, ông anh đoán chuẩn quá, trùng phóc.” Người này chẳng lẽ là thám tử tư, nhưng cô chẳng có mâu thuẫn với ai bao giờ, cũng đâu có nổi tiếng lắm!

“Cô thực sự là Trì Linh Đồng ư?” Anh ta muốn xác nhận lại lần nữa.

“Có cần xem chứng minh thư không?”

Anh ta nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, hàng mi cương nghị khẽ nhú lại: “Sao cô không tới dự hội nghị thường niên của giới bất động sản?”

Hội nghị thường niên của giới bất động sản do một tổ chức trung gian được các tỉnh có kinh tế phát triển lập ra, hàng năm đều mời các vị tổng giám đốc, giám đốc tiêu thụ, tổng thanh tra tài vụ, nhà thiết kế của năm mươi công ty bất động sản đứng đầu cả nước, cùng tụ hội lại trò chuyện, giao lưu một số vấn đề liên quan đến các sáng kiến mới và phương hướng phát triển của ngành bất động sản trong tương lai. Hội nghị thường niên này có ảnh hưởng lớn thế nào tới ngành bất động sản thì không ai rõ, nhưng người được tham gia đều coi đó là niềm vinh hạnh.

“Ông anh cũng làm việc trong ngành bất động sản sao?” Trì Linh Đồng đánh hơi được một vài thông tin từ câu nói của anh ta.

Anh ta đáp: “Tôi là Frank của công ty bất động sản Hằng Vũ.”

Trì Linh Đồng nhắc nhở bản thân, không thể lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch, thế nhưng cô vẫn không tự chủ được mà tròn mắt há mồm. Frank, đây là một cái tên tiếng Anh mà cô vô cùng yêu thích. Trong phim “Người quản lý khách sạn”, thần tượng của cô – Bae YongJoon đóng vai Shin DongHyuk, ở một nhà hàng tại Las Vegas, anh gửi cho Suh Jin Young món quà đầu tiên, chữ ký trên thiệp vừa nhã nhặn lại vừa phóng khoáng – Frank.

Trụ sở chính của Hằng Vũ nằm ở Hồng Kông, Thanh Đài là nơi thứ hai mà Hằng Vũ thiết lập công ty con sau Bắc Kinh. Frank của Hằng Vũ, cô đã nghe nhà thiết kế Trần Thần của Thái Hoa nhắc tới vô số lần, Frank là người Hồng Kông, từng du học nước ngoài, rất tâm đắc với phong cách kiến trúc châu Âu, cũng chẳng xa lạ gì với tu tưởng kiến trúc Trung Quốc. Có những nhà hát, viện bảo tàng, trường đại học nổi tiếng trong nước đều do một tay anh ta thiết kế mà nên. Khi Trần Thần nói, nước miếng tung bay, Frank mới thực sự là bậc thầy thiết kế, nếu đem so với người ta thì chúng mình cùng lắm là hàng giun đé trong giới kiến trúc mà thôi.

“Đừng tăng bốc người ta mà hạ thấp chính mình.” Lúc đó cô đã an ủi Trần Thần như vậy đấy! Trì Linh Đồng nhớ lại mấy câu nói vớ vẩn của mình khi này, suýt nữa chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Cô vội thốt lên một câu cực kỳ chân thành bằng giọng nói cũng cực kỳ chân thành: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Dường như Frank chưa kịp phản ứng lại câu nói này, anh ta sững sờ một thoáng rồi mới nói: “Tôi cũng vậy.”

Trì Linh Đồng lên lau mồ hôi, đúng là đồng nghiệp thì không vừa mắt nhau. Điều tối kỵ trong công việc: Với kẻ địch mạnh mẽ hơn bạn, đừng tỏ ra sợ hãi, cũng đừng khiêu khích gây sự, không nên trò chuyện nhiều, tìm hiểu sâu, cứ bình thản đối mặt là được. Cô vội vàng cất quyền “Nhà ở Trung Quốc” đi, chỉnh lại quần áo và tư thế ngồi cho ngay ngắn, bất gặp ánh mắt ngạc nhiên của anh ta, cô bối rối nói một câu chữa ngượng: “Tiền sinh Frank, sao anh lại đi xe này?” Nhân tài kiệt xuất như vậy hẳn là phải có nhà to xe xịn người đẹp vờn quanh mới đúng.

Frank vô cảm đáp: “Không kịp lên máy bay, không đúng giờ tàu hỏa chạy, ô tô bị hỏng giữa đường, tôi lại cần quay về Thanh Đài gấp. Còn cô?”

“Tôi vốn đi chuyến xe này mà. Giờ thì tôi biết tại sao xe lại xuất phát trễ rồi, hóa ra là để chờ anh.” Cô nói đùa.

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi?” Khuôn mặt tuần tú của Frank vẫn lạnh lùng.

Anh ta nhớ dai thật đấy, “Sếp của tôi không cử đi, cho nên...”

Sự thực là Nhạc Tĩnh Phân coi cô như một vũ khí bí mật, sợ cô bị những công ty khác nẫng mất, cho nên không muốn để cô tiếp xúc với những người khác trong giới.

Bằng biểu hiện lộ ra trên khuôn mặt đẹp trai tốt bụng của mình, Frank cho cô biết anh không hề tin lời cô, nhưng anh cũng không hỏi đến cùng mà chỉ quay đầu đi.

Những vị khách khác trong xe không chịu được buồn chán bèn quay ra trò chuyện với người ngồi cùng. Còn bầu không khí ở chỗ Trì Linh Đồng lại trở nên nặng nề, nhưng không ai có ý định phá vỡ sự tĩnh lặng ấy. Cô gác cảm lên va li hành lý, ngủ gà ngủ gật. Nói chuyện với người lạ vẫn vui hơn, biết rõ thân phận nhau rồi, cũng xa cách hẳn.

Trên đường đi Frank nhận mấy cuộc điện thoại, nội dung đều rất ngắn gọn, như đang ra lệnh. Trì Linh Đồng đoán rằng đằng sau anh còn mấy người trợ lý nữa! Nhạc chuông điện thoại của anh là bài “Nước mắt” nằm trong album piano Hàn Quốc – “Giấc mộng ban ngày”, giống hệt nhạc chuông của cô, thật là đáng sợ.

Thời gian như hành hạ người ta, trôi đi quá mức chậm rãi. Buổi trưa, xe tới khu phục vụ cơm, Frank chỉ xuống xe hút thuốc, Trì Linh Đồng khách sáo hỏi anh có cần cô mua giúp thứ gì không, anh bình thản lắc đầu, lạnh lùng xa cách.

Xe khởi động lần thứ hai, Trì Linh Đồng biết thời thế mà nhắm mắt vờ như đang ngủ, Frank cũng im lặng. Khi xe chạy vào nội thành Thanh Đài thì trời đã gần tối đen, “Nước mắt” lại âu sầu tuôn rơi một lần nữa. Khi Trì Linh Đồng nhắm chặt hai mắt, không động đậy.

Nước mắt tuôn rơi tuôn rơi, Trì Linh Đồng Trì Linh Đồng lẳng lẳng mở mắt, thấy Frank đang tròn mắt nhìn cô đầy ngỡ vực. “Điện thoại của tôi à?” Cô còn nghĩ quái lạ, sao nước mắt chảy mãi mà không yên!

Anh quay đầu đi. Buổi chiều ta ở Thanh Đài ánh nắng rải khắp đất trời, gió biển mềm mại là lướt.

“Nhớ tôi không?”

Người gọi tới là Trần Thần, “Người đẹp Trì ơi, giờ cô đang ở đâu thế?”

“Đang trên xe quay lại Thanh Đài.”

“Mai sẽ đi làm chứ?”

“Đương nhiên!”

“Vậy mai cô nhớ đội mũ sắt đến nhé!”

“Hả?”

“Xin hãy nén đau thương, dự án Trang viên Âu Lục mà cô phụ trách bị giành mất rồi, nữ hoàng đang gào thét trong văn phòng kia.”

Trì Linh Đồng lại rất bình thản: “Thắng bại là chuyện tình của nhà binh.”

“Cô nói thì nhẹ nhàng lắm, nữ hoàng còn tưởng nắm chắc dự án này trong tay rồi.”

“Cho nên người ta mới nói hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.”

“Không phải tôi không muốn cứu cô, thực sự năng lực của tôi có hạn. Người đẹp Trì, cô tự giải quyết đi, tính cách của nữ hoàng cô cũng biết đấy. À, đúng rồi, nghe nói bên thắng được dự án này là công ty Hằng Vũ. Thua dưới tay Frank, cũng không mất mặt.”

Trì Linh Đồng im lặng quay đầu lại, Frank tao nhã gật đầu với cô. Lòng cô hoảng hốt, sợ rằng anh đã biết kết quả này từ lâu rồi!

Xe vào bến, một chiếc Mercedes màu đen đã đỗ trước cổng, một chàng trai trẻ đang vẫy tay với Frank.

“Có cần tôi tiễn cô không?” Frank hỏi theo phép lịch sự.

“Không cần, tôi còn chưa muốn đi.” Cao thủ luôn cao siêu bí hiểm như vậy đấy, Trì Linh Đồng xin bội phục.

Ánh mắt của Frank hơi hoang mang, có lẽ là bị câu trả lời này làm cho kinh ngạc. Nhưng anh cũng chỉ gật đầu, sau đó sai bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: 2: Khoảng Trống

Type-er : Thông Ngọc Thanh

Beta: Mều

Xe taxi chạy trên phố giữa từng cơn gió biển và những ngọn đèn đường, hết thấy cảnh vật đều nhẹ nhàng lướt qua tầm mắt. Bãi biển, bản chỉ dẫn, cây cối bên đường, nhà cửa, ... lần lượt xuất hiện trước mắt. Đường phố ở Thanh Đài nhiều dốc nghiêng, xe taxi lên xuống dốc liên tục, trái tim đáng thương của Trì Linh Đồng cũng lên lên xuống xuống, thế nhưng may là gió biển thổi mát đã khiến thứ cảm giác khó chịu ấy phai nhạt đi ít nhiều.

Tới Thanh Đài ba năm, cô nhận ra mình đã yêu mến thành phố này. Thiên nhiên hào phóng ban tặng cho thành phố này một đường ven biển rất dài, một bãi tắm tự nhiên, một ngọn núi và một ngôi chùa nổi danh đẹp tựa tiên cảnh, một khu rừng được bảo tồn khá hoàn hảo. Nhưng mà, thành phố này lại không giống như những thành phố du lịch nổi tiếng khác với mùi tiền nồng nặc trôi nổi trong bầu không khí. Kề núi sát biển, cây cối xanh tươi, không phải

là những khác sạn để nghỉ ngơi, cũng không phải là công viên hay cảnh đẹp văn hóa, mà là các cơ quan công quyền và nhà ở của người dân. Đây là một thành phố mà bạn có thể hưởng thụ, cũng có thể sống rất tự tại ung dung, du khách từ nơi khác đến đây đều không nén nổi lòng mình mà nảy sinh mấy phần ao ước.

Không Tước tốt nghiệp Đại học Sư phạm Thanh Đài, hồi đó có cơ hội được giữ lại công tác tại trường. Trì Linh Đồng không hiểu tâm địa cô ấy phải sắt đá cỡ nào mới có thể từ bỏ một cách dứt khoát như vậy.

Tháng đầu tiên của mùa đông năm thứ tư đại học, Nhạc Tĩnh Phân cầm theo mấy xấp giấy ảnh lớn chụp lại từng góc độ của thành phố Thanh Đài tới tìm Trì Linh Đồng, Trì Linh Đồng chỉ xem qua mà trong lòng đã ngứa ngáy.

Nếu ví nhà thiết kế như một hạt giống tốt tươi, vậy một mảnh đất có vị trí địa lý tuyệt hảo sẽ khiến cô ấy nảy mầm, biến nơi đó thành một mảnh đất phì nhiêu màu mỡ. Đừng nói mấy chuyện cao xa tận đâu tận đâu, dù thiết kế một hai căn nhà nhỏ cho gia đình ở nơi phồn hoa đô hội hay chôn một mọt hoang vu, đều là giấc mộng to lớn của nhà thiết kế. Một tác phẩm thiết kế đẹp sẽ có linh hồn, có cá tính, có hình dáng, có thứ độc nhất vô nhị.

“Còn có vài khu đất tốt như vậy ở Thanh Đài chưa được khai phá. Nếu em tới làm việc ở Thái Hoa, chị có thể đấu giá giành những khu đất này để em thi triển tài hoa”. Nhạc Tĩnh Phân nói với Trì Linh Đồng.

Khi đó Trì Linh Đồng đã có trong tay không ít giải thưởng, thế nhưng còn là người mới không có bao nhiêu kinh nghiệm thực tiễn. Lời này của Nhạc Tĩnh Phân khiến cô cảm thấy hơi lằng lằng.

Bên cạnh đó, Nhạc Tĩnh Phân còn đưa ra số tiền lương khó ai tin nổi, nhưng chị ta cũng yêu cầu Trì Linh Đồng phải giữ bí mật. Ở Thái Hoa cũng có vài nhà thiết kế, chị ta không muốn xảy ra mâu thuẫn nội bộ chỉ vì tiền lương.

“Chị nhìn người luôn rất chính xác ư?” Trì Linh Đồng cảm thấy áp lực tới phát hoảng.

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười, dường như đã nhìn thấu tâm tư của cô: “Với một nhà thiết kế giỏi, kinh nghiệm kỳ thực quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là tài hoa. Từ khi chị tiếp quản Thái Hoa tới giờ đã là mười năm, chị chưa từng nhìn lầm bất cứ ai”.

“Chỉ mong em không trở thành ngoại lệ của chị”. Lúc Trì Linh Đồng ký tên trên hợp đồng lao động, nhỏ giọng lầm bầm.

Về mặt Nhạc Tĩnh Phân bình thản, chị đưa tay về phía cô, vô cùng tự tin: “Không đâu”.

Đầu mùa hè năm sau, Trì Linh Đồng vừa chụp xong ảnh tốt nghiệp thì xe của Thái Hoa đã đón cô đưa tới Thanh Đài. Dọc đường đi, cô nôn tới long trời lở đất, khiến người lái xe và ông Trì Minh Chi đưa cô đi đều sợ đến tái mặt. Nhưng sau khi tới Thanh Đài, bước đi trên bờ biển nơi đây, chỉ một lát là cô đã lấy lại tinh thần.

“Em thấy không, em sinh ra là để thuộc về Thanh Đài.” Nhạc Tĩnh Phân nói.

Có lẽ vậy! Trì Linh Đồng chẳng buồn gỡ mấy sợi tóc đang vương trước mắt, ngẩng nhìn hải âu chao liệng trên mặt biển.

Cô đang ở đường Hoa Liên, chỉ cách công ty bất động sản Thái Hoa hai mươi phút đi bộ, là một nơi không dễ tìm trên bản đồ thành phố Thanh Đài. Trên các con phố ở Thanh Đài là một tấm bản đồ Trung Quốc thu nhỏ, cho dù là khu phố sầm uất ồn ào hay con ngõ nhỏ chỉ ngắn vài bước chân, tên gọi đều lấy theo các thành phố, quận huyện trên bản đồ Trung Quốc.

Một con ngõ nhỏ gần đây tên là Cao Bưu, là tên một huyện của tỉnh Giang Tô, tiếp đó lại có một phố tên là Ninh Ba, là một thành phố thuộc tỉnh Chiết Giang, Hoa Liên là tên một thành phố ở Đài Loan. Người Thanh Đài không chỉ lãng mạn, mà còn hơi lười biếng, có lẽ đã bị ông trời chiều chuộng đến mức hư hỏng rồi.

Trì Linh Đồng thuê chung nhà với một người nữa, trong nhà tối đen như mực, rõ ràng người thuê nhà chung vẫn chưa về. Người thuê chung tên Nhan Tiểu Úy, là nhân viên tiếp thị nhà của Thái Hoa. Hai người đều không phải kiểu suốt ngày sầu lo vì tiền, lại chấp nhận chia sẻ không gian với một người nữa, Trì Linh Đồng sợ cô đơn quanh quẩn, còn Nhan Tiểu Úy muốn chuẩn bị cho việc lập gia đình.

Nhan Tiểu Úy thuê căn nhà này trước, hai phòng ngủ một phòng khách, phòng bếp và phòng vệ sinh đều khá rộng rãi, có một ban công nối liền với một căn phòng trong nhà, Trì Linh Đồng ở trong căn phòng đó. Khi trời trong gió nhẹ, kéo rèm cửa sổ, kiễng chân lên là có thể nhìn thấy biển lớn xa xa, cũng xem như một căn phòng hướng biển!

Ngày cô chuyển tới đây, Nhan Tiểu Úy vừa liên tục xoa lên mặt đủ loại mỹ phẩm từ các chai lọ màu sắc khác nhau, vừa tranh thủ nói với Trì Linh Đồng đang sắp xếp hành lý, mở hơi túa ra như mưa: “Thu hút đàn ông là một môn học, môn học này không hề đơn giản hơn tích phân hay vi phân. Thu hút đàn ông cũng là một kiểu chiến thuật, em phải thận trọng trong từng đường đi nước bước, tỉ mỉ cẩn thận. Ở chung với em có thể làm tăng điểm cho thế cuộc lập gia đình của chị. Em biết đấy, đàn ông đều rất đa nghi. Tuy hầu hết đàn ông đều thích phụ nữ có khuôn mặt thiên thần, đáng người mà quý, đầu óc sơ sinh, nhưng nếu để họ cưới em về nhà thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Em ở một mình, đưa anh ta về nhà trọ, anh ta sẽ nghĩ xem liệu em có từng dẫn người đàn ông khác về đây hay không? Nhưng giờ thì ổn rồi. Hai cô gái ở cùng nhau có ý giữ mình. Em còn là một nhà thiết kế, cũng coi như phụ nữ trí thức, vậy càng thể hiện chị là người có đẳng cấp trong xã hội.”

“Chị có đối tượng rồi?” Trì Linh Đồng vội đứng thẳng eo, không ngờ mình lại có giá trị đến mức này, lập tức cảm thấy bản thân trở nên thần thánh.

“Có mấy người, nhưng vẫn đang trong vòng khảo sát thôi. Yêu đương có thể bừa bãi, nhưng kết hôn thì phải thận trọng, đây là lời khuyên từ tận đáy lòng của chị đây”. Nhan Tiểu Úy quay ra mỉm cười với cô, gương mặt trang điểm vừa tinh xảo vừa xinh đẹp rực rỡ.

Tuy nói là ở chung nhưng ban đêm Nhan Tiểu Úy thường không về nhà. Đôi khi tăng sáng mới về, người đầy mùi rượu và khói thuốc, bọng mắt từ xanh chuyển thành đen. Vậy mà sang ngày hôm sau, chị ta vẫn có thể biến thành một nữ nhân viên xinh đẹp xuất hiện ở bộ phận tiêu thụ nhà.

Tri Linh Đồng đặt va li hành lý xuống, cũng không vội sắp xếp mà tới mở tủ lạnh trước. Người chị gái tốt bụng kia còn để lại vài lát bánh mì, hộp sữa chua và hai quả dưa chuột trong đấy. Cô cầm bánh mì lên nhét vào miệng ăn như quỷ đói.

Đang phòng mồm ăn thì chuông điện thoại reo.

“Đồng Đồng, trên đường đi có bị say xe không?” Giọng bà Đàm Trần bình thản dịu dàng, nghe không ra tâm trạng đó.

“Không ạ”. Tri Linh Đồng cố gắng nuốt hết đồng hồ ăn trong miệng xuống, suýt nữa thì nghẹn chết. “Mẹ, mẹ vẫn ổn chứ?” Câu này của cô chỉ là lời hỏi đáp lễ phép mà thôi. Sự thương hại của người khác chính là sự sỉ nhục đối với bà Đàm Trần.

“Ừm, vẫn ổn! Hôm nay mẹ có lên mạng xem nhà, có mấy căn rất đẹp, ngày mai mẹ sẽ gửi vào email cho con, con là người trong nghề, thấy thích căn nào thì mẹ sẽ mua căn đó”.

Nỗi phiền muộn trong lòng lại dần dần xuất hiện, Tri Linh Đồng cứ phải kiềm nén hết lần này đến lần khác.

Khi ngắt máy, bà Đàm Trần nói: “Đồng Đồng, mẹ yêu con!”

Thoáng chốc, mắt Tri Linh Đồng đỏ lên: “Con cũng yêu mẹ!”

Trước khi đi ngủ cô lên MSN(1), Không Tước đang online “Này cưng, tớ đã quyết rồi, tháng bảy này sẽ cũng Tử Thần tới Thanh Đài chơi”. Sau câu này là một chuỗi icon nhảy múa loạn xạ.

(1) MSN (viết tắt từ tên tiếng Anh The Microsoft Network) là tập hợp các dịch vụ Internet cung cấp bởi Microsoft, từ này cũng được sử dụng như từ lóng để chỉ các dịch vụ liên lạc để trò chuyện, giao lưu trên Internet.

“Chịu để tớ gặp anh ta rồi à?” Tri Linh Đồng cười nhạt.

“Anh ấy cũng không phải thức ăn của cậu, có gì mà phải chịu với lại không chịu”.

“Tớ chưa thử bao giờ, sao cậu biết tớ không thích?” Theo sự thay đổi hoàn cảnh và tuổi tác, khẩu vị con người cũng dần biến đổi, cha cô là một ví dụ.

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”.

“Đừng tự tin thái quá như vậy”. Cô cười ranh mãnh, sau đó nghiêm túc nói: “Trước khi đến nhớ báo một tiếng, tớ đặt phòng khách sạn cho các cậu”. Tháng bảy là mùa du lịch sôi động ở Thanh Đài, một chỗ để ngủ cũng khó tìm.

“Không cần đâu, chúng tớ ở nhà của Tử Thần”.

“Tiêu Tử Thần là người Thanh Đài ư?”

“Tớ chưa nói với cậu à?”

“Con chim này...” Nhớ ban đầu cô tới Thanh Đài, có thể nói là lạ nước lạ cái, không ai quen biết, không nơi nương tựa.

Không Tước lên cười: “Bây giờ cậu biết cũng chưa muộn mà! Ngủ ngon nha cưng!”

Đêm hôm đó Tri Linh Đồng cũng chẳng ngủ ngon, đầu óc mụ mị, nhưng vừa mở mắt đã tới tám giờ, thế là cô cuống lên. Ngày thường cô đều thoải mái dạo bước trên phố vắng để tới chỗ làm, mua sữa đậu nành hoặc trà sữa nóng ở bên đường, lại mua thêm một nắm xôi hoặc một chiếc bánh mì có nhân, ăn từ từ, tới cửa công ty thì cũng đúng lúc tiêu hóa xong.

Nhưng hôm nay, đến khung cảnh bên đường cô còn chẳng còn kịp ngắm. Chạy đua với thời gian lao thẳng qua cửa lớn của công ty, ấn dấu vân tay xong, bảy giờ Tri Linh Đồng mới thở phào nhẹ nhõm. Hai cô gái ở phòng tài liệu bước qua liếc nhìn cô, che miệng cười khúc khích.

“Bé cưng ơi, có mang đặc sản gì về cho chị không?” Có người kéo tay cô, Tri Linh Đồng quay đầu nhìn lại.

Nhan Tiểu Úy mặc một bộ quần áo vừa chặt vừa bó, giày cao gót mảnh mai, người tỏa hương thơm mà người ta thường ngửi thấy ở khu mỹ phẩm của các trung tâm thương mại, đang nhìn cô cười duyên dáng.

“Chị hại em phải trông nhà một mình mà còn dám đòi đặc sản nữa sao?” Tri Linh Đồng trừng mắt trách móc.

“Không có chị em không ngủ được à?” Nhan Tiểu Úy mỉm cười yêu kiều, đưa tay trêu ghẹo cô.

Tri Linh Đồng trốn không kịp, “Trời ạ, em đi đôi giày này tới chỗ làm?” Nhan Tiểu Úy kinh ngạc nói.

Tri Linh Đồng cúi đầu nhìn, một đàn quạ đen bay qua đầu cô. Trong lúc vội vàng, cô đã mang nhầm đôi dép xỏ ngón đi làm.

“Cung ơi, em chuẩn bị đi tắm biển sao?” Nhan Tiểu Úy trêu chọc.

“Lát nữa chị cười nhạo em cũng chưa muộn, giờ mau nghĩ cách cứu em đi. Chi bằng chị cởi giày cho em mượn, hôm nay nữ hoàng sẽ triệu kiến em đấy”. Tri Linh Đồng nhỏ giọng nói.

Nhan Tiểu Úy tắc lưỡi. Thường thì các cô gái tiêu thụ nhà sẽ phải đứng, nhưng đứng quá lâu chân cũng mỏi không chịu được, họ đều lẳng lặng mang theo một đôi giày đế bằng, lúc nhàn rỗi thay ra để nghỉ ngơi một chút. Nhan Tiểu Úy tìm cho Tri Linh Đồng một đôi giày, cũng coi như hợp gu với chiếc quần bò của cô. “Buổi trưa cùng tôi căn tin với chị nhé, có một anh chàng đầu bếp đẹp trai mới đến đây, làm bánh đào rất ngon”.

“Chị không chê mùi dầu khói trên người anh ta à?” Tri Linh Đồng khịt khịt mũi.

“Anh ta đẹp trai như vậy, chị chịu được hết”.

Tri Linh Đồng cầm nín.

Áp suất ở bộ phận thiết kế thấp đến mức hơi thở của mọi người đều run rẩy. Bàn tay của Trần Thần nằm ở ngoài cùng, anh ta tới Thái Hoa sớm hơn Tri Linh Đồng hai năm, là thực sĩ ngành kiến trúc của Đại học Đồng Tề(2), là một trong số trụ cột của Thái Hoa. Trông anh ta không giống một người thiết kế nhà cửa mà giống một nhà thiết kế thời trang hơn. Buộc tóc, mặc sơ mi hoa tối màu, cởi ba cúc áo để lộ xương ức, phía dưới mặc một chiếc quần bó sát màu xanh quân đội. Thấy Tri Linh Đồng bước vào, anh ta đứng lên quờ trách: “Sao giờ này cô mới đến, Chủ tịch Nhạc đã gọi hai cuộc điện thoại rồi đấy”. Ở bộ phận thiết kế, cho dù Tri Linh Đồng có tài hoa xuất chúng tới đâu thì cũng là lớp đàn em gia nhập công ty muộn nhất mà thôi.

(2) Đại học Đồng Tề là một trong những trường đại học danh giá và khó thi vào nhất TQ, nằm ở thành phố Thượng Hải.

Tri Linh Đồng lầm bầm “Tôi còn chưa ăn sáng nữa mà!”

“Nhịn một bữa cũng không chết đói được. Nhưng cô làm hỏng dự án Trang viên Âu Lục thì sẽ có người chết đấy”. Trần Thần lườm cô.

Tri Linh Đồng than thầm, đặt túi xuống, ngoan ngoãn bước tới văn phòng của Nhạc Tĩnh Phân.

“Qua ba ngày rồi, mà anh đưa cho tôi cái bản báo cáo bỏ đi như thế này đây”. Tri Linh Đồng vừa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng mắng giận dữ truyền ra từ bên trong, tiếp đó là những tiếng cười lạnh ngắt quăng khiến người ta nổi da gà. “Giám đốc Ninh, nếu anh không thể hoàn thành báo cáo nghiên cứu thị trường cho quý sau, tôi xin nói thẳng, tôi sẽ đề cho người khác làm”.

“Không không, chủ tịch Nhạc, tôi sẽ sửa lại ngay đây, bản báo cáo mới chắc chắn sẽ xuất hiện trên bàn chị trước khi tan tầm”.

“Tôi có thể tin tưởng anh không?”

“Tôi... Tôi sẽ không để chủ tịch Nhạc thất vọng”. Tiếng mờ hôi tuôn như mưa.

“Vậy tôi mới mất chờ mong”.

Cửa vừa mở, giám đốc Ninh của bộ phận Marketing ừ ừ bước ra ngoài, thấy Tri Linh Đồng, đầu càng cúi thấp hơn.

Một người đàn ông cao to lại bị phụ nữ mắng như con như cháu, cũng chẳng phải chuyện gì vinh hạnh cho cam, Tri Linh Đồng áy náy quay đi.

“Tri Linh Đồng, có phải em muốn chị đích thân ra đón thì em mới chịu vào hay không?” Nữ hoàng của Thái Hoa đứng yên một chỗ đầy xa cách, bắt đầu giận dữ trách mắng.

“Không phải, không phải...” Tri Linh Đồng mỉm cười, vội vã đi vào, khép na khép nép đứng trước bàn làm việc của Nhạc Tĩnh Phân. Chẳng qua cô cảm thấy lúc này Nhạc Tĩnh Phân đang bùng bùng lửa giận, nếu mạo muội đi vào, ắt là “Cổng thành hừng hực cháy, cá trong hồ vạ lây”. Nhưng thực ra thì con cá này không còn nằm trong hồ nữa, mà nằm trong nồi nước sôi rồi.

Nhạc Tĩnh Phân lạnh lùng đánh giá cô, “Năng lực thì chẳng bằng ai nhưng kiêu căng lại không ai bằng! Mỏi không biết bao nhiêu lần mới có mặt”.

Dù có là trụ cột của Thái Hoa đi chăng nữa, nhưng một khi chọc tức Nhạc Tĩnh Phân, khiến chị ta nổi giận thì chị ta chẳng nể nang ai hết. Ba năm nay cô cũng không nhàn rỗi gì. Tri Linh Đồng đã ký hợp đồng bán thân, làm sao dám nổi nóng! “Chủ tịch Nhạc, chị vui tính thật đấy”. Đánh mặt không đánh người cười, cô mỉm cười, rồi lại mỉm cười.

Nhạc Tĩnh Phân khép mắt lại, từ từ ngồi xuống ghế tựa, môi hơi nhếch lên. Từng cơn gió lạnh thổi vù vù sau lưng Tri Linh Đồng, dáng vẻ này là điềm báo cho con thịnh nộ của Nhạc Tĩnh Phân.

Nhạc Tĩnh Phân là một người phụ nữ hơi mập, khi vui vẻ thì hiền lành phúc hậu, khi tức giận thì thực sự biến thành một ma nữ. “Phịch!” Chị ta rút ra một tập tài liệu từ chồng văn kiện, quăng tới trước mặt Tri Linh Đồng, “Có lẽ em nghe rồi, dự án Trang viên Âu Lục này, chúng ta thua dưới tay Hằng Vũ”.

Trì Linh Đồng nhặt tập tài liệu lên, im lặng.

“Tuy rằng Hằng Vũ xếp hạng nhất trong ngành bất động sản, nhưng lần này, chúng ta ra giá khu đất này bằng với bọn họ, trên phương diện quan hệ xã giao, chị cũng chưa từng keo kiệt, nhưng chúng ta vẫn cứ thua, em biết vấn đề nằm ở đâu không?” Nhạc Tĩnh Phân đứng bật dậy.

Trì Linh Đồng xin được chỉ bảo một cách khiêm tốn.

“Tên nó là Trang viên Âu Lục, nhưng em tưởng xây nhà cho người Châu Âu ở thật đấy à? Bãi cỏ, rừng cây, vườn hoa, bãi đỗ xe xa xỉ, bể bơi rộng lớn. Đây là Trung Quốc, người ở cũng là người Trung Quốc. Biết dân số Trung Quốc là bao nhiêu không? Một tỷ ba, làm như em thì quá nửa chuyển lên Sao Hỏa sống rồi. Bản thiết kế này của em trở thành một trò cười. Người ta chê nhạo chị quá Tây hóa. Trì Linh Đồng, em bảo chị phải khen em thế nào đây, rốt cuộc em có não không hả, có hiểu tình hình Trung Quốc thế nào không? Frank của Hằng Vũ – người ta còn là người Hồng Kông đấy, thế mà lại thiết kế được một tác phẩm có tính ứng dụng cao như vậy”. Nhạc Tĩnh Phân tức giận đến gần nghẹt thở.

Trì Linh Đồng cúi đầu, một khu đất có vị trí đẹp như vậy, quay mặt về phía biển, kề sát rừng cây, nhưng chỉ xây mấy căn nhà, cô còn tưởng người đó thực sự giàu có, cho nên thiết kế theo phong cách xa hoa. Hóa ra là một đám người học đòi Tây hóa! “Xin lỗi, Chủ tịch Nhạc”. Sự đã rồi, cô đành cúi đầu nhận lỗi. Cô không phải thần tiên mà chỉ là một con người, luôn có lúc phạm sai lầm. Gặp khó khăn nghịch cảnh mới khiến con người ta trưởng thành hơn.

“Một câu nói xin lỗi thì có ích gì đây? Vì chuyện này mà công ty chúng ta tổn thất bao nhiêu em có biết không?” Giọng nói và sắc mặt của Nhạc Tĩnh Phân đều rất nghiêm túc, “Chị đã đối xử với em như thế nào, bề ngoài lương em cũng giống những nhà thiết kế khác, nhưng tiền thưởng cuối năm của em gặp mấy lần bọn họ. Lúc cầm sổ tiền này, em có thấy xấu hổ không?”

Trì Linh Đồng khẽ nhú mày, lại bắt đầu phiền muộn trong lòng: “Em sẽ cố kiếm điểm bản thân”.

“Chị chán nghe mấy lời này lắm rồi, em hãy thể hiện bằng hành động đi. Một nhà thiết kế giỏi thì cần bám sát thực tế, chứ không phải xây lâu đài trên không”.

Trì Linh Đồng thở dài một cái. Vậy tiếp theo chị sẽ nói tới chuyện giảm lương hay sathai?

Nhạc Tĩnh Phân cũng giải tỏa được kha khá rồi, về mặt dần trở nên ôn hòa, chuyển đề tài: “Dù sao chuyện này cũng không hoàn toàn lỗi tại em, chị cũng chưa cẩn thận khi xét duyệt thiết kế. Cho nên chúng ta đều phải rút kinh nghiệm từ bài học này, về sau không được phép tái phạm nữa. Bản thiết kế kia của em được Tổng giám đốc Lam của một sân golf ưng ý, ông ấy muốn xây hai căn biệt thự lớn ở gần núi, giờ đang thương lượng với công ty chúng ta. Như thế thì coi như em đã lấy công chuộc tội, bù đắp lại một phần tổn thất”.

Trì Linh Đồng đặt tập tài liệu trong tay lên bàn, chuẩn bị rời khỏi đây.

“Tiểu Trì, trong nhà em không có chuyện gì chứ?” Về mặt Nhạc Tĩnh Phân lại thay đổi, y chang một bác hàng xóm thân thiện. Đây chính là sức hút của lãnh đạo, vừa ấm vừa xoa, khiến bạn xoay như chong chóng, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay chị ta. “Không ạ, đều ổn cả”.

“Vậy thì tốt, yên tâm công tác. Tối mai có bận gì không?”

“Không ạ”. Dự án cũ đã hỏng, dự án mới chưa bắt đầu. Ngày mai là cuối tuần, cô có thể bận việc gì chứ?

“Tối mai, em tới gặp một người ở quán cà phê Dịch Âu trên đường Tô Châu nhé”.

“Là khách hàng ạ?” Trì Linh Đồng hỏi.

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười thần bí: “Là một niềm vui bất ngờ, em phải cố mà nắm chắc”.

Trì Linh Đồng quay về văn phòng, cô chưa ăn bữa sáng, không khỏi mặt vàng môi nhợt, trong mắt người khác, nhìn như vừa trốn ra từ cơn mưa bom bão đạn.

“Vẫn còn sống à?” Trần Thần ân cần rót cho cô cốc nước yến mạch.

“Còn giữ được hài cốt”.

“Cái tính khí ấy của nữ hoàng, không biết chồng bà ấy chịu đựng kiểu gì”. Trần Thần đồng cảm thở than.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Type-er : Thông Ngọc Thanh

Tri Linh Đồng cũng rất đồng cảm. Cô đã từng gặp chồng của Nhạc Tĩnh Phân, là ông chủ của showroom ô tô 4S(3) bán ô tô hạng sang nhập từ Đức, là một người đàn ông rất hào phóng, bốn mùa đều mặc áo phông, nghiện thuốc nặng, giọng nói sang sảng. Nhưng con gái của hai người lại rất xinh xắn đáng yêu, giờ đang học đại học ở nước ngoài.

(3) Tên đầy đủ của 4S là Automobile Sales Serviceshop 4S, là một loại cửa hàng bán và phân phối xe (Sale), linh kiện (Sparepart), dịch vụ bảo hành (Service) và thông tin phản hồi (Survey). Showroom kiểu này thường rất lớn, quản lý nghiêm ngặt, phục vụ hoàn thiện.

Buổi trưa, Tri Linh Đồng và Nhan Tiểu Úy cùng nhau tới căng tin ăn cơm, gặp được anh đầu bếp đẹp trai trong truyền thuyết. Anh chàng trẻ tuổi này vừa ra đời, lúc cười có hai lúm đồng tiền, hay ngượng ngùng xấu hổ. Nhan Tiểu Úy chen đến trước mặt anh ta, sắp chảy nước miếng tới nơi. Nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ, điều tra được tám đời tổ tông nhà người ta, tiện thể hẹn chủ nhật cùng đi leo núi, ăn cơm dã ngoại.

“Chị trắng trợn thế, người ta vẫn còn là trẻ con đấy!” Tri Linh Đồng nhỏ giọng nói.

“Trẻ con thì càng tốt chứ sao, chưa học đòi thói hư tật xấu, cả người như đồ xứ không một chút tì vết. Qua vài năm sau, cậu ta học được cách tôn trọng phụ nữ thì chẳng còn gì thú vị nữa”. Trong khi nói chuyện, Nhan Tiểu Úy vẫn không quên liếc mắt đưa tình với anh chàng nọ.

“Nhờ cậu ta muốn chị phụ trách thì sao?”

“Ha, đây đúng chuyện hài hước nhất thế kỷ. Yên tâm đi, cậu ta chỉ coi chị như người dẫn đường thôi, còn chị thì chỉ muốn hỏi tương lại dự vị tình yêu. Sau khi kết hôn sẽ không thể tự do như hiện tại nữa rồi”.

“Chị muốn kết hôn ư?”

“Đang tìm người hợp tuổi”.

“Thế sao chị còn yêu nhiều như vậy?”

“Chị chỉ tìm kiếm chút cảm xúc thôi, tâm tưởng không thể bị nhiễu loạn”.

Bộ óc nhạy bén của Tri Linh Đồng vẫn không thể hiểu nổi, tâm tưởng và thể xác có thể đặt ở hai nơi? Cô đành vui đầu ăn cơm, tranh thủ bù lại chất dinh dưỡng bị mất trong buổi sáng.

Lúc ăn xong ra ngoài, Nhan Tiểu Úy hỏi tối mai cô có bận gì không, trên đường Ninh Hạ có một quán lẩu khá tuyệt, rủ cô cùng tới đó ăn.

Tri Linh Đồng kể cho Nhan Tiểu Úy chuyện tối mai mình có hẹn. “Không lẽ nữ hoàng muốn làm bà mối, giới thiệu đối tượng xem mắt cho em? Đây đúng là một chiêu lôi kéo lòng người!” Nhan Tiểu Úy kêu lên.

“Em... hình như còn chưa tính là gái ế mà!” Tri Linh Đồng nhớ tới nụ cười thần bí của Nhạc Tĩnh Phân, lòng dạ rối bời.

“Đến tuổi làm gái ế thì không còn quyền lựa chọn nữa rồi. Hay chị đi hộ em nhé?” Nhan Tiểu Úy nhiệt tình đề nghị.

Với những chuyện mới lạ, Tri Linh Đồng luôn cực kỳ tò mò: “Không, để em tự đi”.

Nhan Tiểu Úy là chuyên gia xem mắt, tối ngày hôm sau, chị ta giúp Tri Linh Đồng trang điểm. Da dẻ mịn màng trắng nõn, lông mi dài cong vút, son môi không màu nhưng tươi tắn đầy sức sống. Cô mặc một bộ váy nền hoa xanh trắng, thắt lưng lỏng lẻo quấn quanh eo.

“Như thế này trông vừa dịu dàng, vừa khéo léo. Người mà nữ hoàng giới thiệu nhất định là thanh niên tuấn tú tài hoa, cho dù kết quả có ra sao, em đều phải thể hiện được tố chất và giá trị của bản thân mình”.

Giờ hẹn mà Nhạc Tĩnh Phân nói với Tri Linh Đồng là vào sáu rưỡi, thời điểm này uống cà phê thì quá sớm, đành cùng đi ăn tối. Nhan Tiểu Úy y như người bảo mẫu da đen của Scarlett(4), ép cô phải uống hết một cốc sữa bò lớn, nhằm giữ gìn dáng vẻ tao nhã trên bàn ăn, cũng không đói tới mức bụng dán vào lưng.

(4) Nữ chính của tác phẩm Cuốn theo chiều gió.

Tri Linh Đồng chịu đựng sự hành hạ của bà chị này, cũng chẳng muốn đi đâu, nhưng lại không dám đắc tội với nữ hoàng. Cô cố gắng cầm cự đến sáu giờ mới ra khỏi nhà, không ngờ xe buýt lại chạy nhanh như vậy, mới tới sáu giờ hai mươi phút đã tới Dịch Âu, trong quán ánh đèn mờ ảo, thừa thớt người, có một người đàn ông đang ngồi ở một bàn trong cùng.

Vị trí đó hình như là nơi mà Nhạc Tĩnh Phân đã đặt trước, còn nói anh ta sẽ tới sớm mười phút, họ Dương. Người đàn ông đó ngồi quay lưng về phía cô, bóng lưng rất nghiêm nghị. Tri Linh Đồng hơi rung động, cô đứng ngoài cửa vội vàng sửa sang tóc tai, lén soi mình vào cửa kính, sau đó mới bước vào.

Càng tới gần, cô càng cảm thấy người đàn ông này rất quen. Cho tới khi bước đến trước mặt anh ta, cô cố ý mỉm cười vừa lịch sự áy náy: “Xin lỗi, Dương tiên sinh, đã để anh đợi lâu”.

Người đàn ông nọ im lặng ngẩng đầu, hai người đều sửng sốt. Frank! Tri Linh Đồng nhanh chóng nghĩ đến mọi tình huống, không lẽ Nhạc Tĩnh Phân

muốn kéo anh ta về công ty mình, nên để cô thử thăm dò bằng cách dùng mỹ nhân kế? Tên tiếng trung người này tên là Dương XX?

“Thế giới nhỏ thật đấy!” Oan gia ngộ hẹp. Trì Linh Đồng cười đầy miễn cưỡng, vẻ mặt gần như co rúm lại.

Còn Frank thì hiển nhiên không bắt ngờ như vậy, anh hồ hững nói: “Họ của tôi không phải họ Dương, cũng không đợi ai cả”.

“Vậy anh ngồi đây làm gì?” Trì Linh Đồng dè dặt nuốt nước miếng.

“Tôi đang đợi cà phê của tôi”. Anh ung dung nói, chiếc đồng hồ Cartier(5) trên cổ tay lấp lánh sắc màu dưới ánh đèn.

(5) Một thương hiệu cao cấp nổi tiếng của Pháp.

“Tại sao lại ở bàn này?” Trì Linh Đồng không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc ấy.

Frank hỏi ngược lại: “Tại sao không thể là bàn này?”

“Tại vì... tại vì tôi đã đặt trước mà!”

Khóe môi mỏng của Frank khẽ cong lên hỏi người phục vụ đang bung khay cà phê tới: “Hiện giờ tiệm của các vị có dịch vụ đặt trước không?”

Người phục vụ trình trọng đáp: “Đây là phương hướng phấn đấu trong tương lai của chúng tôi”.

Trì Linh Đồng xấu hổ đến mức mặt mũi đỏ bừng, nhất thời xin lỗi không được, bỏ đi không xong, cứ đứng đờ người ra như vậy. Frank cũng không tức giận, chỉ ưu nhã bung cốc cà phê lên, thường thức khuôn mặt hết đỏ lại trắng của cô như ngắm chậu cây cảnh.

“Là cô Trì đó ư?” Một người đàn ông đang xoa tay, vừa bước ra từ phòng rửa tay, nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt vừa vui mừng, vừa pha lẫn nguyện vọng giao lưu.

Trì Linh Đồng quay đầu lại, thấy người đàn ông kia hơi mập, sắc mặt hồng hào, tóc chẳng có mấy sợi nhưng sợi nào sợi nấy dựng đứng đầy quả cảm.

Trì Linh Đồng choáng váng, người này không phải thanh niên, cũng không hề tuổi tác, quả thực là một “niềm vui bất ngờ”.

“Tôi là Dương Dương, bạn của chủ tịch Nhạc, mới từ Mỹ về”. Người đàn ông nọ thân thiện đưa tay ra, tặng bốc cô, “Cô Trì đúng là vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp”.

Trì Linh Đồng ngoài cười nhưng trong lòng khóc không ra nước mắt, vội nói: “Đâu có, đâu có! Anh quá khen!”

Dương Dương là một con “rùa biển”(6) đích thực, học lập trình ở Đại học Yale tại Mỹ mấy năm, sau đó lại tới San Francisco làm việc mấy năm, gần đây mới được công ty phát triển phần mềm ở Thanh Đài mời về nước. Tuy dáng vẻ trông như ông cụ nhưng tuổi tác mới chỉ ba mươi lẻ một mà thôi. Có nhà có xe, có thẻ xanh(7), có tài hoa thực thụ. Nếu bỏ qua tướng mạo thì anh ta đúng là một người đàn ông hoàn hảo mà các cô gái thường nhắc đến.

(6) Tiếng lóng người TQ thường dùng để chỉ những người du học nước ngoài, sau đó về nước.

(7) Là thẻ xác nhận tình trạng thường trú nhân của một người nước ngoài tại Mỹ.

Nhan Tiểu Úy từng nói với cô bằng giọng thăm thía: “Tìm chồng chứ không phải tìm thần tượng, lúc già đi thì đàn ông ai cũng như ai thôi. Chồng phải có nội hàm, có tố chất bên trong. Em yêu là yêu nhân phẩm, tâm lòng, khả năng kinh tế của anh ta. Lấy đàn ông có tướng mạo bình thường thì chúng ta mới không phải ngày nào cũng nơm nớp lo sợ”.

Nhưng Trì Linh Đồng vẫn còn là một cô gái vừa bước qua tuổi hai mươi, còn chưa bị cuộc sống xóa mờ những mộng tưởng về tình yêu, còn chưa biết thường thức bấu vạt. Cô không bỏ về đã là nể mặt Nhạc Tĩnh Phân lắm rồi. Vả lại người ta cũng không cầm dao kề vào cổ cô, ăn một bữa tối thôi mà, không cần căng thẳng như vậy.

Dương Dương kéo ghế giúp cô một cách lịch thiệp, hai mươi phút ngồi đối diện nhau, gọi com theo suất. Cốc sữa bò mà Nhan Tiểu Úy bắt Trì Linh Đồng uống giờ mới phát huy tác dụng, Trì Linh Đồng nhìn món com chín Thái Lan, thơm nức mũi nhưng đành nuốt nước miếng chứ không nuốt vào bụng được. Trong mắt của Dương Dương, chuyện này khiến cô càng thêm yêu kiều hơn.

“Ngày trước tóc tôi cũng rất rậm, nhưng sau khi tới Mỹ, học hành vất vả, áp lực quá lớn, dần dần biến thành thế này”. Dương Dương cũng tự biết mình, giải thích qua loa về khuôn mặt già cả của anh ta, “Chẳng phải Trung Quốc có câu ngạn ngữ thế này sao: “Đường lớn sạch sẽ không mọc cỏ, đầu óc thông minh không mọc tóc”.

Trì Linh Đồng nhìn Dương Dương bằng một ánh mắt phức tạp, sau đó vuốt nhẹ mái tóc mềm như tơ của mình. Học bốn năm ở học viện Kiến Trúc, ba môn cơ học(8) khô khan, thậm chí tới mức có thể biến thiếu nữ thành cụ già, nhưng một người thông minh thực sự đương nhiên sẽ vượt qua cửa ải đó một cách dễ dàng, luôn giữ gìn được nhan sắc xinh đẹp của mình. Cho nên đừng có đổ tội cho thông minh, mà hãy tôn trọng sự thực đi.

(8) Bao gồm: Cơ học lý luận, cơ học vật liệu, cơ học kết cấu.

“Cô Trì quả xứng với câu “Tuổi trẻ tài cao”, “chủ tịch Nhạc nói cô là một thiên tài”. Dương Dương thấy Trì Linh Đồng im lặng, đành chuyển câu chuyện

về phía cô.

“Người như tôi ở Thái Hoa anh có thể thấy rất nhiều”. Trì Linh Đồng mỉm cười, không hề có ý tiếp nhận lời tặng bốc của anh ta.

“Cô Trì có ý định tới Mỹ định cư không?” Dương Dương cắn răng, chìa ra một cành ô liu quýt rữ.

Ánh mắt Trì Linh Đồng âm trầm, cô cầm cốc nước lên khẽ nhấp vài ngụm.

“Tôi có biệt thự ở California, môi trường ở đó rất tuyệt, phúc lợi xã hội cũng rất tốt”. Dương Dương tưởng cô không mấy hiểu về nước Mỹ.

Trì Linh Đồng đặt cốc nước xuống, nói với giọng tiếc nuối: “Tiến sĩ Dương, ngay cả Nhật Bản sát gần Trung Quốc, tôi cũng không đi được, chứ đừng nói là châu lục cách đây cả một Thái Bình Dương”.

“Tại sao?”

“Cho tới bây giờ, thành phố xa nhất mà tôi từng tới, chính là Thanh Đài, còn thủ đô Bắc Kinh, tôi chỉ thấy trên TV mà thôi. Tôi say máy bay, say tàu hỏa, say tàu thủy”.

Dương Dương cực kỳ kiềm chế để không tỏ ra kinh ngạc, “VẬY... vậy tôi có thể ở trong nước”.

Câu này rõ ám chỉ anh ta muốn tiếp tục phát triển mối quan hệ. Trì Linh Đồng cười tươi tắn: “Hình như com của anh sắp nguội rồi, mau đi ăn thôi!”

Ăn com xong, Dương Dương muốn gọi hai cốc cà phê, còn chưa mở miệng, Trì Linh Đồng đã giơ tay gọi người phục vụ: “Tiến sĩ Dương, thanh toán thôi, chúng ta chia đều nhé”.

Dương Dương hiểu ra ngay tức thì, tự giễu: “Cô cũng tiến bộ thật đấy, nhưng bữa com này – tôi vẫn đủ sức mời”.

“Không, để tôi tự trả”. Trì Linh Đồng kiên quyết, trả hết tiền suất ăn của mình, lịch sự chào tạm biệt Dương Dương: “Cảm ơn anh đã ăn tối cùng tôi, tối nay tôi rất vui, tạm biệt!”

Dương Dương vẫn chưa hết hi vọng hỏi: “Sau này tôi có thể gọi điện cho cô không?”

Đôi mắt trong trẻo của Trì Linh Đồng lộ vẻ chân thành: “Tôi không thấu hiểu Thanh Đài lắm, có vẻ không phải là một hướng dẫn viên tốt”.

“Tôi không muốn du ngoạn Thanh Đài, tôi chỉ muốn thi thoảng được cùng cô ăn bữa com, uống cà phê như bây giờ thôi. Chia đều cũng được”.

“Chuyện đó nói sau nhé!” Trì Linh Đồng mỉm cười rạng rỡ, quay người đi về phía trạm xe buýt, làn váy hoa màu xanh bay nhẹ trong gió.

Có một người đang đứng dưới tấm áp phích quảng cáo ở trạm xe buýt, nghe tiếng bước chân bèn quay đầu lại, khoe môi khẽ nhếch lên: “Nói chuyện với ông chú kia vui lắm à?”

Lại là vị đại gia Frank này! Khi này cô chỉ lo đối phó với Dương Dương, không để ý tới anh, anh rời đi lúc nào cô cũng không biết. “Rất vui, anh ta là người có trình độ cao”. Dự án Trang viên Âu Lục, cô thua dưới tay anh, cho nên trước mặt anh cô cũng hơi rụt rè yếu thế, chỉ có điều giọng nói vẫn cứ bình thản như thường.

Anh cười như có như không, bất chợt đưa tay về phía cô: “Cho tôi mượn đi động một lát nhé?”

“Để làm gì?” Trì Linh Đồng lùi ra sau một bước, ôm chặt túi xách, như thể gặp phải tội phạm cướp giật”.

“Tiện cho việc liên lạc!” Frank trả lời ngắn gọn.

“Xin lỗi, tôi không làm được chuyện đứng núi này trông núi nọ. Chủ tịch Nhạc đối xử với tôi rất tốt”. Cô tuyên bố rõ.

Trong bóng đêm, Frank ngẩng đầu, bờ vai khẽ động. Hồi lâu, anh mới cúi đầu nhìn cô: “Yên tâm đi, tôi không có ý định lôi kéo cô đâu”.

“Thế thì liên lạc để làm gì?” Hai người họ là địch thủ, liên lạc nhiều sẽ bị nghi là nội ứng nằm vùng.

Frank nhú mày, lẳng lặng nhìn cô.

“Được rồi được rồi, bảo tôi cho thì tôi cho”. Cô quả thực không chịu nổi đôi mắt với điện áp cao chí mạng kia, rút điện thoại đi động trong túi đưa anh. Chẳng phải chỉ là một dây số thôi sao, sợ gì chứ!

Anh cầm lấy đi động của cô, dùng một lát rồi trả lại, sau đó mỉm cười lạnh nhạt: “Xe buýt tới rồi”.

Cô vội vàng quay đầu lại, lên xe, nhìn ra cửa sổ xe thấy anh đang vẫy tay với mình.

Sau khi lịch sự chào lại, cô cúi đầu nhìn màn hình đi động, anh lưu vào điện thoại, tên tương ứng của số điện thoại ấy là: Bùi Dịch Thanh.

Hóa ra anh họ Bùi! Bùi Dịch Thanh? Trì Linh Đồng kinh ngạc nhớ tới suýt nữa thì nhảy dựng lên. Người đàn ông này lại khiến cô hoảng sợ lần nữa. Bùi Dịch Thanh là Frank. Frank là Bùi Dịch Thanh. Ôi mẹ ơi, Tổng giám đốc của công ty bất động sản Hằng Vũ tên là Bùi Dịch Thanh đấy.

Thông tin này thật đáng sợ. Cô vội vàng xóa số điện thoại kia đi, nếu để Nhạc Tĩnh Phân biết cô liên lạc với Bùi Dịch Thanh, chỉ sợ sẽ cho ngũ mã phanh thây cô. Nữ hoàng hận nhất là nhân viên của mình ăn cây táo rào cây sung, trong mắt không chấp nhận có một hạt cát. Trong giấy bán thân của cô có ghi rõ, nếu làm trái với các điều khoản, thì sẽ phải chuẩn bị một số tiền đền bù vì phạm hợp đồng. Có bắt cô lao xuống biển làm vũ nữ thì cũng không trả nổi số tiền kia! Cha mẹ cô lại vừa ly hôn, không có đủ khả năng cứu cô ra khỏi bể khổ, chỉ đành sống thật thận trọng.

Trì Linh Đồng xụ mặt quay về nhà trọ. Hiếm khi thấy được Nhan Tiểu Úy ngoan ngoãn ở nhà. Đạo gần đây chị ta lại hứng thú với nấu ăn, muốn luyện tập nấu nướng. Đây cũng là một con đường tắt để tìm được tiếng nói chung với anh đầu bếp đẹp trai, đồng thời làm thang điểm cho thẻ cược lập gia đình của chị ta. Muốn chinh phục trái tim của người đàn ông thì trước hết phải chinh phục được dạ dày của anh ta đã.

Tối nay Nhan Tiểu Úy làm món nem cuốn, cải trắng, măng đông, nấm hương xếp chặt bàn, nhưng cũng chẳng được mấy miếng nem thành hình. “Người đàn ông đó thế nào?” Chị ta đập đồng bột trắng trên tay, sắp gần hỏi.

Trì Linh Đồng ngồi phịch xuống ghế sofa, ừ ừ: “Người đàn ông nào cơ?”

“Người mà em xem mất ấy!”

Trì Linh Đồng ngần ra, cô đã quên bém mắt con rùa biển kia rồi. “Về cơ bản thì anh ta là một tên quái gở, nhân vị lão dung di suy”(9)

(9) Tuổi tác chưa cao nhưng mặt đã già nua.

“Trông thảm lắm à?”

“Nhìn mà xót xa trong lòng”. Xã hội tư bản độc ác, giày xéo một thanh niên tràn trề sức sống thành một ông già sắp xuống mồ.

Nhan Tiểu Úy cũng thở dài: “Vừa xuất trận đã không được như ý!”

Trong khi Trì Linh Đồng đang tỏ vẻ đau buồn chán nản thì điện thoại di động reo lên trong túi sách của cô. Cô mở ra xem, là một dãy số lạ.

“Ai đấy?” Cô ừ ừ oải hỏi.

“Tôi là Bùi Dịch Thanh, chúng ta vừa gặp nhau xong”.

Mắt Nhan Tiểu Úy lập lòe kích động, mấp máy môi hỏi: “Đàn ông?”

Mặt mũi Trì Linh Đồng co rúm lại, cô lấy tay che phần nghe trên điện thoại, quay người đi, “Biết rồi, anh có việc gì sao?”

“Cô về tới nhà chưa?” Giọng nói của Frank, cũng chính là Bùi Dịch Thanh song trong điện thoại nghe rất lạnh nhạt, bình thản, nhưng khiến người ta không thể kháng cự.

“Về rồi, về rồi”. Cô vội vàng trả lời, thấy đầu Nhan Tiểu Úy ngày càng sắp gần hơn, “Bây giờ tôi đang có chút việc, mai tôi sẽ gọi điện cho anh nhé!”

“Được thôi, tôi sẽ chờ!”

Vừa khép điện thoại lại, Nhan Tiểu Úy đã bắt đầu tra hỏi: “ Là tên quái gở trong buổi xem mắt à?”

Ánh mắt Trì Linh Đồng đảo qua đảo lại, “Cứ xem như thế đi”. Cũng là một tên quái gở, nhưng không gặp khi xem mắt. Suýt nữa thì tiêu đời! Anh nói liên lạc là liên lạc luôn đó hả? Cô phải suy tính thay số điện thoại thôi, nếu không hậu họa thật khó lường!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: 3 : Ánh Sáng Và Bóng Tối

Type-er & Beta : Mều

Bùi Dịch Thanh đứng trước một bức tường bằng kính cực lớn, trước mắt anh là một vùng biển được bãi cát hình nửa cung tròn vây quanh. Bãi biển ở Thanh Đài rất đẹp, cát trắng tinh, dẫm lên vừa mềm vừa xốp, không giống như bãi biển ở Hồng Kông, có rất nhiều đá. Bởi vậy người Hồng Kông thích hòa mình vào sóng biển, còn người Thanh Đài lại thích nô đùa trên bờ cát. Mùa du lịch sôi động của Thanh Đài sắp tới, nhân viên đang dọn dẹp bãi biển, cắm cọc đánh dấu vị trí có đá ngầm để tránh tàu thuyền va phải.

Hôm nay trời lặng gió, mặt biển rất yên ả, nhưng tâm trạng của Bùi Dịch Thanh lại hơi gợn sóng. Trước khi Giám đốc bộ phận công trình Quân Mục Viễn bước từ bên ngoài vào, anh lại ấn nút gọi trên điện thoại di động, lần này không ai nghe máy, anh không nhận được mà bật cười.

Quân Mục Viễn ngồi xuống ghế đối diện với Bùi Dịch Thanh, nhìn di động, lại gần anh: “Di động của Tổng giám đốc Bùi mới cài đặt phần mềm gì mà khiến anh xem đến mê mẩn như thế?”

Bùi Dịch Thanh đặt di động xuống, thả lỏng người tựa lưng vào ghế, “Không phải, tôi vừa bị người ta từ chối cuộc gọi, còn chưa quen lắm.” Anh đoán rằng cô đã xóa số điện thoại của anh rồi, lần nào cô nghe điện, câu đầu tiên cũng cảnh giác hỏi ai đấy, sau đó vừa nghe thấy giọng anh thì lập tức ngắt máy “bụp”. Lúc đầu anh còn tưởng cô đang bận, nhưng gọi lại mấy lần mới biết cô vốn không muốn nghe điện thoại của anh, đúng là nhân viên tốt biết phân biệt rạch ròi.

“Kẻ nào to gan như vậy, lại dám từ chối cuộc gọi của Tổng giám đốc Bùi?” Quân Mục Viễn thích thú.

“Cô nhóc này đúng là đồ nhất gan! Mục Viễn, cậu đã xét duyệt tiềm lực và thành tích trước đây của mấy đơn vị thi công chưa?”

“Tôi đến là để bàn với anh về chuyện này đây. Tuy diện tích xây dựng của Trang viên Âu Lạc không lớn, nhưng tính phức tạp lại không nhỏ, nào thì hầm đỗ xe dưới lòng đất, vườn cây, bể bơi, lò sưởi trong nhà... công ty Sở Chu cũng từng làm hạng mục phong cách Âu với cảnh nhìn ra biển thế này rồi, ngoài ra còn có một công ty tên là Mậu Thịnh khá nổi tiếng trong lĩnh vực quy hoạch thiết kế, tôi đã tiếp xúc với cả hai phía, thấy họ quả thực đã từng làm những công trình kiểu này.”

“Ừm, Hằng Vũ thành lập công ty con ở Thanh Đài chưa lâu, mở rộng thị trường xong, những dự án trong lĩnh vực này chắc chắn sẽ ngày càng nhiều, tìm được một vài đơn vị thi công mà chúng ta hiểu rõ về họ là có thể hợp tác một cách lâu dài rồi. Nhưng anh nhất định phải giám sát chất lượng công trình trong toàn bộ quá trình thi công, một sai lầm nhỏ cũng không được phép xảy ra.”

“Tôi hiểu, chất lượng công trình chính là bộ mặt của toàn công ty, không thể làm hỏng được. Đúng rồi, Tổng giám đốc Bùi, anh đã biết chuyện chính phủ chuẩn bị xây dựng một khu nhà trên ngọn núi sát cạnh Đại học Thanh Đài và Quảng trường Tỉnh Hải chưa, khu nhà đó tên là Thịnh Hải Các, cũng là kiểu phòng ốc với tầm nhìn rộng, bên địa chất đang tiến hành trắc địa công trình.”

“Quả thực có chuyện này, nhưng sớm nhất cũng phải tới mùa thu mới đấu thầu, việc cạnh tranh chắc chắn sẽ rất quyết liệt. Lần này Thái Hoa thua chúng ta, nghe tới dự án Thịnh Hải Các, họ nhất định sẽ dốc toàn lực giành về cho bằng được.”

“Thế thì đã sao, chuyện này phải dựa vào thực lực! Thái Hoa làm sao có thể sánh được với Hằng Vũ?”

Sắc mặt Bùi Dịch Thanh trầm xuống: “Anh nhầm rồi, thực lực của Nhạc Tĩnh Phân không hề tầm thường, nếu không tôi còn ở lại Thanh Đài làm gì, phía Bắc Kinh đã hối thúc liên tục. Huống chi ở Thái Hoa còn có Trì Linh Đồng, tôi muốn kéo Trì Linh Đồng về đây, nhưng cô nhóc này thực sự quá tinh ranh.”

“Đúng là không biết nhìn xa trông rộng” Quân Mục Viễn tức giận nói, sau đó chợt ngộ ra, “Chẳng lẽ người vừa từ chối điện thoại của anh... là cô ấy?” Đường như bị chính suy nghĩ của mình hù dọa, anh ta bèn nhìn chằm chằm vào Bùi Dịch Thanh.

Bùi Dịch Thanh quay mặt đi một cách bình thản: “Anh còn chuyện gì muốn nói nữa không?”

“Làm thế nào mà Tổng giám đốc Bùi quen được Trì Linh Đồng?” Trước đây Quân Mục Viễn là thư ký của Chủ tịch tập đoàn Hằng Vũ – ông Bùi Thiên Lôi, cũng chính là ông nội của Bùi Dịch Thanh, sau đó Hằng Vũ thành lập công ty ở đại lục, ông Bùi Thiên Lôi bèn cử anh ta tới đây giúp Bùi Dịch Thanh. Hai người làm việc cùng nhau rất vui vẻ, ăn ý. Chuyện của Bùi Dịch Thanh, không có gì mà Quân Mục Viễn không biết.

Khuôn mặt điển trai của Bùi Dịch Thanh thoáng hiện ý cười nhạt nhẽo: “Mục Viễn đang nhàn rồi lắm, đúng không, lần này hội nghị thường niên của giới bất động sản tổ chức ở Thanh Đài, mời Hằng Vũ giúp đỡ, tôi đang nghĩ có lẽ sau khi tan làm anh nên tới đó...”

Anh còn chưa nói xong, Quân Mục Viễn đã chạy đi nhanh như một làn khói. Bùi Dịch Thanh chống cằm, không kiềm lòng được mà khẽ mỉm cười, những đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh chợt dịu đi. Anh cầm điện thoại lên, gọi vào số của Trì Linh Đồng một lần nữa.

Thứ mà người ta gọi là “Anh tài mới hiểu lòng nhau”, ấy chính là lần đầu tiên nhìn thấy tác phẩm thiết kế của cô, mắt anh đã sáng lên, bản vẽ ấy tựa như điều kỳ diệu đang hiển hiện trên giấy, thế nhưng Nhạc Tĩnh Phân giấu cô nhóc này quá kỹ, anh vẫn chưa có cơ hội quen biết cô.

Tắt máy, Bùi Dịch Thanh cười to ha ha ha, tiếng cười này khiến bàn tay đang đánh máy của thư ký ngồi bên ngoài dừng lại. Lúc này đây, phải chăng cô đang cảm thấy vô cùng phiền muộn? Anh tưởng tượng ra hình ảnh đôi mắt to kia tràn đầy buồn khổ, bối rối, đôi môi màu hồng phấn mấp máy, tâm trạng anh cực kỳ vui vẻ.

Thực ra, Trì Linh Đồng đâu chỉ phiền muộn vì chuyện này.

Dương Dương báo cáo kết quả xem mắt với Nhạc Tĩnh Phân, cũng bày tỏ một cách chân thành nguyện vọng của mình và thái độ của Trì Linh Đồng. Nhạc Tĩnh Phân cũng không phải bạn của Dương Dương, trên thực tế, anh ta là họ hàng xa của chồng chị ta – Xa Thành, nếu xét theo vai vế trong nhà thì anh ta phải gọi Nhạc Tĩnh Phân một tiếng thím. Trong lòng chị ta cũng có suy tính riêng, hy vọng Dương Dương và Trì Linh Đồng thành một đôi, như vậy thì Trì Linh Đồng nghiễm nhiên thành người trong nhà rồi.

Nghe Dương Dương kể chuyện, chị ta lập tức đưa cho anh ta một tờ phiếu đảm bảo, cuộc hôn nhân này cứ để chị ta lo. Trì Linh Đồng còn là một đứa trẻ, khó tránh khỏi nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng chị ta sẽ từ từ thuyết phục cô.

Và thế là, Nhạc Tinh Phân bèn mở cánh cửa tiện lợi cho Dương Dương. Lịch trình công việc của Trì Linh Đồng – anh ta rõ như lòng bàn tay, tất cả phương thức liên lạc, bao gồm địa chỉ nhà của cô – thứ gì anh ta cũng biết. Phòng làm việc của Trì Linh Đồng, anh ta có thể ra vào tùy ý. Hôm nay anh ta mang món ăn lót dạ tối, ngày mai anh ta tặng hoa, ngày kia lại đứng đợi dưới nhà trọ của cô, xuất hiện bên cạnh Trì Linh Đồng liên tục. Cho dù Trì Linh Đồng lạnh nhạt, nóng giận, ám chỉ, nói thẳng ra sao, anh ta cũng không chùn bước, dừng cảm tiến lên.

Chẳng bao lâu sau, cả công ty đều biết Trì Linh Đồng có một vị bạn trai “rùa biển”. Trì Linh Đồng biện bạch đủ kiểu, hận không thể nhảy xuống biển rửa oan cho bản thân. Nhưng điều đáng sợ là, đám người trong công ty không có một ai muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, lại còn tỏ ra hâm mộ và ghen tỵ. Người anh em tốt của Trần Thần đã bị nữ hoàng đẩy đi công tác ở Nội Mong, Nhan Tiểu Úy cũng có lòng cảm thông, nhưng trò chơi của bà chị này còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc. Hóa ra anh đầu bếp đẹp trai đã có bạn gái nhỏ, cô bé này cực kỳ cảnh giác, tan làm là tới thăm anh ta ngay. Nhan Tiểu Úy vốn không có cơ hội quyến rũ người ta. Đem so sánh với tình cảnh sôi động của Trì Linh Đồng thì tình cảnh của chị ta lại càng cô quạnh thảm thương. Thấy chị ta như thế, Trì Linh Đồng không dám dốc bầu tâm sự, ở trong phòng còn chẳng dám thở mạnh.

Chất lượng sinh hoạt của Trì Linh Đồng giảm sút mạnh mẽ, cho nên tối cảm cũng nhon hơn. Ban đêm còn ngủ không ngon giấc, chẳng biết lại mơ thấy thứ gì mà lúc choàng tỉnh tim cứ đập thình thịch. Trong bóng tối, cô từ từ ngồi dậy, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả thực là cơm có thể ăn nhiều, nhưng lời thì không thể nói lung tung. Cô nói muốn tìm một người bạn trai để năm nay có thể gả cho anh ta, nhưng trên thực tế đó chỉ là khao khát mơ ước nhất thời, cô cũng không có ý định biến nó thành sự thật. Có người thương, vậy thì cô sẽ có một gia đình thuộc về chính mình, xuân hạ thu đông, gió sương mưa tuyết, gia đình vẫn luôn ở đó, khi trời sáng khỏi bếp vẫn vương, khi đêm đến ánh đèn soi sáng. Nếu biết ông trời tâm huyết với nghề như vậy, cô sẽ miêu tả hình ảnh bạn trai kỹ hơn, tuyệt đối không chấp nhận để ông trời nhét bừa một người như Dương Dương rồi coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tối buổi sáng, để thoát khỏi Dương Dương, Trì Linh Đồng không đến công ty, cô lấy mũ bảo hộ lao động rồi lên xe tới sân golf. Ở đó, biệt thự đang trong quá trình xây dựng dựa trên thiết kế của cô. Nhân viên thi công còn chưa hiểu rõ nhiều điểm trong bản thiết kế, liên tục gọi điện tới, cô đến đó trao đổi trực tiếp thì tốt hơn.

Sân golf mới xây chưa lâu, còn chưa chính thức mở cửa kinh doanh, ông chủ mời vài người bạn tới đây luyện tập thử. Trên bãi cỏ mềm như thảm lông, có mấy người đàn ông đang cầm gậy chơi golf. Nhân viên nhật bóng trùm khăn, mặc đồng phục đỏ chạy tới chạy lui theo quả bóng nhỏ màu trắng.

Biệt thự được xây dựng trên một sườn núi nhỏ. Phía trước là bãi cỏ của sân golf, phía sau là biển xanh bát ngát, bên trái là rừng núi xanh tươi, bên phải là thành phố. Nhìn từ hướng nào cũng thấy nơi đây là chốn đắc địa. Vấn đề mà phía thi công hỏi không khó, Trì Linh Đồng nhanh chóng giải quyết xong, sau khi chào đội trưởng đội thi công, cô tới nghỉ ngơi dưới một bóng cây. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, tựa như một cái máy tắm hơi, chỉ đứng dưới nắng một lúc là thấy ngực đau nhức, mồ hôi chảy ròng ròng. Dưới bóng cây vô cùng dịu mát, gió từ biển thổi vào, mang theo chút hơi ẩm của biển. Người đi dạo trên bờ biển dần nhiều lên, buổi sáng trên đường tới đây, Trì Linh Đồng thấy những băng quảng cáo nổi bật ở hai bên đường phố đã đổi thành hình vẽ tuyên truyền cho mùa du lịch. Cô rất thích mùa du lịch, tuy thời tiết tháng bảy, tháng tám ở Thanh Đài không dễ chịu lắm, sáng sớm trên mặt biển sẽ có sương mù phiêu đảng, tầm nhìn rất ngắn, thỉnh thoảng có bão đổ bộ, mưa như trút nước, bọt nước mù mịt. Thế nhưng một khi mặt trời mọc, trời và biển lập tức chuyển về một màu, một màu xanh rất êm dịu, rất yên tĩnh. Buổi tối, trên phố sẽ có dàn nhạc biểu diễn, ở rạp chiếu phim có các màn hình lớn đưa tin quảng cáo, trong các cửa hàng sẽ tổ chức đủ loại hoạt động, nếu tư liệu khá, còn có thể đăng ký tham gia thi đấu uống bia truyền thống của Thanh Đài. Bia Thanh Đài được sản xuất từ nguồn nước trên núi, có vị ngọt độc nhất vô nhị, tiếc là Trì Linh Đồng vừa uống đã say.

“Kỹ sư Trì, cô nói xem, phía dưới chính là “bãi biển vàng”, có nhất thiết phải xây thêm bể bơi không?” Đội trưởng đội thi công cầm bản thiết kế, trán nhú chột, vãi mồ hôi.

Trì Linh Đồng đứng lên, mĩa mai nhìn về phía mấy người đàn ông đang vung gậy golf trên bãi cỏ: “Anh tưởng họ sẽ chen chúc tắm bồn với các du khách đây à?” Mùa du lịch, khách tới cực đông, bãi tắm thành phòng tắm, ở Thanh Đài người ta thường đùa rằng tắm biển cũng như tắm bồn.

Đội trưởng cười: “Cũng đúng, những người có thể ở trong biệt thự này, sao còn để ý tới mấy bãi tắm kia nữa?”

“Thực ra tắm bồn cũng có cái thú riêng của nó.” Trì Linh Đồng tỉnh ranh nháy mắt.

Đội trưởng cũng là một người vui tính: “Vui một mình không bằng vui nhiều mình, ít ra còn có thể tìm được người kỳ lưng cho.”

Hai người nhìn nhau cười to, đội trưởng chỉ xuống phía dưới núi: “Ở chỗ đó có một cửa hàng đồ ăn nhanh, kỹ sư Trì tới đó uống chút nước cho mát, cô là con gái, không giống mấy người da dày thịt béo chúng tôi, nếu bị cảm nắng thì không ổn chút nào.”

“Được, có việc thì gọi điện cho tôi nhé.” Trì Linh Đồng không khách sáo nữa, vẫy vẫy tay rồi xuống núi. “Bụp!” Một vật gì đó nặng trĩu đập vào mũ bảo hộ lao động khiến người cô lao đảo, sao vàng bay bay trước mắt. Cô tháo mũ bảo hộ ra, đưa tay xoa nhẹ, gáy đã sưng lên một cục u.

Trì Linh Đồng tức giận quay người lại, thấy một quả bóng nhỏ đang xoay tít cạnh chân mình, sau đó lăn vào trong bụi cỏ. Một nhân viên nhật bóng chạy tới, khuôn mặt lộ vẻ áy náy.

“Này, nói cho bọn họ biết, kỹ thuật chơi golf kém cỏi như thế đừng có muối mặt ở đây chứ hả? Coi mạng người như cỏ rác đây à?” Cô biết quát mắng nhân viên nhật bóng là không đúng, nhưng sau đầu quá đau nhức, cô quả thực không kiềm chế được.

“Xin lỗi, xin lỗi cô,” nhân viên nhật bóng nhặt quả bóng lên, nhìn về phía sau, nhỏ giọng nói, “Nếu cô cảm thấy không khỏe, chúng tôi có thể đền bù.”

Có hai người đàn ông cao ráo cầm gậy golf vội vàng chạy về phía này.

Trì Linh Đồng cầm mũ bảo hộ che sau đầu, lửa giận bùng bùng trong mắt: “Tôi kiếm com bằng đầu óc đấy, đập hỏng rồi anh có đền nổi không?”

Nhân viên nhặt bóng lấp ba lấp bắp, không biết nên làm thế nào.

“Không cần nói, nhưng có thể mời cô Trì ăn một bữa trưa.” Ánh mắt của Bùi Dịch Thanh lộ vẻ mừng rỡ, không ngờ tới đây lại có thể gặp được Trì Linh Đồng.

Với Trì Linh Đồng, giọng nói này tựa như một con ác mộng, giận mà không biết xả vào đâu: “Chuyện cười của Tổng giám đốc Bùi nhột nhèo thật đấy.” Anh cũng chẳng phải sếp của cô, cô không cần hòa nhã với anh làm gì.

“Thời tiết nắng nóng, đương nhiên cần giảm nhiệt độ xuống rồi. Cô Trì có muốn tới bệnh viện kiểm tra không?” (1)

(1). Ở đây tác giả chơi chữ. Từ 冷 có nghĩa là nhột nhèo, cũng có nghĩa là lạnh lẽo, rét lạnh. Trì Linh Đồng mỉa mai Bùi Dịch Thanh nói chuyện “nhột nhèo”, còn Bùi Dịch Thanh lại cố tình đáp lại lời cô nói theo ý “rét lạnh”, đó là lý do vì sao anh nói thời tiết thế này cần hạ nhiệt độ xuống thấp.

“Muốn. Nếu có vấn đề gì, tôi sẽ gửi đơn điều trị tới Hằng Vũ.” Tâm trạng của Trì Linh Đồng đã mục nát lắm rồi, vừa nóng vừa khát, sau đầu thì đau nhức. Cô chẳng để ý tới phép lịch sự nữa, chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi chốn thị phi này mà thôi.

“Tôi có xe, để tôi đưa cô xuống núi.” Bùi Dịch Thanh nói.

“Chẳng lẽ trên đường bộ lại toàn tàu chạy à?” Trì Linh Đồng bực bội lườm anh, làm như có xe thì gọi làm ấyl

Bùi Dịch Thanh xoa xoa mũi, bắt đầu nhìn cô men theo sườn núi đi xuống.

Quân Mục Viễn – người vẫn đứng đằng sau xem họ tranh chấp này giờ phì cười, có lẽ anh ta chưa từng thấy Bùi Dịch Thanh phải chịu thua như vậy bao giờ, “Tổng giám đốc Bùi, anh có ý với cô bé này sao?”

Anh ta nhìn chăm chăm vào mắt sếp mình với vẻ hoang mang, cuối cùng hỏi một câu như vậy.

Bùi Dịch Thanh liếc nhìn anh ta, nói bằng giọng lạnh thấu xương: “Anh tưởng kiếp này tôi còn có thể chạm vào thứ độc được tình yêu kia ư?”

Về mặt Quân Mục Viễn cứng đờ, sau đó thờ dài thườn thượt.

“Trời ạ!” Bùi Dịch Thanh chợt thấy bóng dáng đang xuống dốc của Trì Linh Đồng chao đảo, rồi bỗng nhiên ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 3.2

Type-er: Niệm Vũ

"Cảm ơn, cảm ơn!" Nhan Tiểu Úy mở cửa phòng, cười tươi như hoa, niềm nở như các cô thư ký của công ty liên doanh, gặp ai cũng cúi người nói "Mong được giúp đỡ nhiều hơn."

Bùi Dịch Thanh đứng trước cửa cầu thang, quay đầu nhìn chị ta, khuôn mặt đẹp như tạc: "Cô Nhan, xin cô hãy dừng bước, dành phần cô chăm sóc cô Trì."

"Đâu có. Linh Đồng là bạn cùng nhà với tôi, chúng tôi vẫn luôn thân thiết quý mến nhau, chăm sóc em ấy là trách nhiệm của tôi." Nhan Tiểu Úy vẫn tươi cười.

Bùi Dịch Thanh liếc nhìn vào nhà một lần nữa, màu đen lẳng đọng thăm thẳm trong đôi mắt anh. "Hôm khác tôi sẽ liên lạc sau." Anh gạt đầu đầy xa cách rồi quay người xuống tầng.

Nhan Tiểu Úy nhìn theo bóng lưng anh, không khỏi thảng thốt trong lòng: "Người đàn ông hoàn mỹ!" Chờ anh khuất dạng ở cửa cầu thang, chị ta chạy "bình bịch" vào nhà, xông thẳng tới phòng của Trì Linh Đồng.

Sắc mặt Trì Linh Đồng hơi tái, sụp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó. Hôm nay cô quả thực mất hết mặt mũi rồi, sao cô có thể yếu đuối như Lâm muội muội (*) vậy chứ, chẳng qua chưa kịp ăn sáng, rồi đứng dưới nắng một hồi mà đã ngất xỉu, quả thực chẳng liên quan gì tới quả bóng golf kia.

(*)Tức nhân vật Lâm Đại Ngọc trong tác phẩm *Hồng Lâu Mộng*, Lâm Đại Ngọc là một cô gái ốm bệnh yếu đuối. Nhân vật này kinh điển tới mức người Trung Quốc thường dùng từ Lâm muội muội như một danh từ để chỉ các cô gái ốm yếu.

Bùi Dịch Thanh và Quân Mục Viễn đưa cô tới bệnh viện, bác sĩ bón cho cô một ít nước đường, thế là khỏe. Khi đó, cô lúng túng tới mức không còn dũng khí để nhìn Bùi Dịch Thanh.

Bùi Dịch Thanh vốn không để tâm tới sự từ chối một cách khéo léo của cô, gần như cưỡng chế dẫn cô tới một quán cháo Trung Hoa uống xong chút cháo, sau đó tiếp tục cưỡng chế đưa cô về nhà trọ.

"Mau lên, mau lên, thành thật khai báo đi, loại người này..."

"Xin lỗi, người qua đường A mà thôi, em không thân quen gì hết." Trì Linh Đồng vội chặn họng Nhan Tiểu Úy, lòng thầm cười chê. Đàn ông chỉ cần hơi đẹp trai hơi có khí chất, mà để Nhan Tiểu Úy nhìn thấy thì chị ta sẽ giống như một con mèo bị bỏ đói mấy ngày nhìn thấy cá ngon.

"Cung ơi, yên tâm đi, chị không có hứng thú với anh ta, chẳng qua lâu lắm rồi không gặp được vị đại gia nào đẹp trai như vậy, khó tránh khỏi kích động. Có phải em muốn thu hút sự chú ý của anh ta, nên mới cố tình ngất xỉu trước mặt anh ta không?" Nhan Tiểu Úy bưng bưng hứng khởi, khuôn mặt đầy vẻ chờ mong. "Loại sinh vật quý hiếm cỡ này, chỉ cần anh ta có thể thích chị, cho dù máu chảy thành sông, chị cũng sẵn lòng!"

Trì Linh Đồng ngồi dậy, không đồng tình: "Tiền lương của nhân viên bán nhà cũng đâu có thấp, chị lại giỏi thuyết phục để khách mua nhà, phần trăm hoa hồng cao như thế, cũng không phải chưa từng thấy tiền, tại sao nhất định phải lấy một người giàu có?"

"Tiêu tiền của mình và tiêu tiền chùa là hai chuyện khác nhau, đừng tưởng phụ nữ độc lập là hay."

"Vậy chị cứ ở nhà chờ tới lúc lấy chồng là được rồi, ra ngoài bốn ba làm gì?" Trì Linh Đồng lại thả mình xuống giường "phịch" một tiếng.

"Một người phụ nữ như Dương Quý phi cũng hiểu chỉ ở trong khuê phòng thì không ai biết tới mình, tới tuổi mười tám đôi mươi bèn đi du xuân khoe tài khoe sắc. Như chị đây không gọi là ra ngoài bốn ba, mà là thể hiện bản thân."

"Mấy hôm nữa có thời gian em sẽ giới thiệu cho chị một người, người đó và chị chắc chắn có nhiều tiếng nói chung." Từ cấp ba Khổng Tước đã là cao thủ tình trường, nhắc tới những chuyện thế này cô nàng cũng có thể thao thao bất tuyệt.

"Được! Là một anh chàng đẹp trai à?"

Trì Linh Đồng ngất xỉu lần nữa. Vương Ngữ Yên không biết võ công nhưng có thể thuộc lòng tâm pháp các môn phái, có lẽ là bởi trong tâm tưởng của nàng không có tạp niệm. Cũng lý lẽ ấy, tuy cô không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng vẫn có thể hiểu rõ Nhan Tiểu Úy. Còn Nhan Tiểu Úy giống như Âu Dương Phong, võ công đã luyện đến tầng trời thứ bao nhiêu rồi, nhưng đáng tiếc lại bị tẩu hỏa nhập ma.

Cảm nắng nhẹ không tính là bệnh, vừa ngủ dậy, Trì Linh Đồng lại khỏe phây phây. Người đồng chí tốt Trần Thần đã đi công tác từ Nội Mông về, mang theo mấy túi đặc sản lớn, vẫn phòng toàn mùi tanh của sữa dê và vị gay của thịt dê. Trì Linh Đồng cảm thấy mình như đang ngồi trong chuồng dê, bèn cầm bàn về thiết kế tránh sang phòng họp để về. Đẩy cửa ra bằng thước dài, cô phát hiện bên trong có người đang nói chuyện.

"Khi tôi tiếp quản Thái Hoa thì cha vừa tạ thế, anh muốn thể hiện bản thân là người thanh cao, sợ người khác nói anh bảm váy vợ, bèn đưa ra quy ước với tôi, hai người độc lập về kinh tế, không ai được phép nhúng tay vào công việc ai. Lúc đó tôi rất vất vả, nhưng cắn răng không kêu than với anh một chữ. Bây giờ showroom 4S của anh muốn mở rộng, nói với tôi làm gì? Cho dù anh muốn vay tiền, hay muốn sử dụng các mối quan quan hệ của tôi đi chăng nữa, Xa Thành, tôi nói cho anh biết: Không có cửa đâu!"

"Choang", âm thanh ngắt quãng, dường như có thứ gì đó đang nứt thành từng mảnh.

Trì Linh Đồng chậm chậm rút chân lại, nhẹ nhàng xoay người, tiếp tục quay về với chuồng dê. Còn chưa đi đến chuồng dê, cô đã nghe thấy tiếng cửa phòng họp nặng nề mở ra, Nhạc Tĩnh Phân xanh mặt bước ra từ bên trong.

"Chào Chủ tịch Nhạc!" Cô đành quay đầu chào.

Khuôn mặt Nhạc Tĩnh Phân tái mét: "Em đứng đây làm gì?"

"Về ạ!" Cô gơ thước dài trong tay lên.

"Về trên hành lang?"

Trì Linh Đồng khẽ đảo mắt, cười ha ha, cúi đầu cung kính, ba chân bốn cẳng chạy về chuồng dê.

Vào đầu tháng bảy đã xảy ra hai chuyện lớn, bà Đàm Trân đã mua nhà xong, ở gần trường đại học mà bà dạy, sửa sang kỹ càng, sau đó chuyển đồ đạc vào ở luôn. Bà Đàm Trân gửi ảnh cho Trì Linh Đồng, phòng của cô được sắp xếp giống hệt phòng ở nhà cũ. Đến cái hòm nhỏ đựng đồ lật vật của cô cũng có màu sắc hoa văn giống cái cũ. Trì Linh Đồng ngồi trước máy vi tính, cả cơ thể như bị dính chặt trên ghế, không động đậy được một lúc lâu. Đời người rất quanh co phức tạp, nhưng cuộc sống cũng không khổ cực như thế.

Cam Lộ sinh nở, ông Trì Minh Chi gọi điện tới, giọng nói mệt mỏi vô cùng. Anh trai ra đời trước, tên là Trì Linh Kiệt, em gái ra đời sau, tên là Trì Linh Tiệp. Sau khi kể xong mọi chuyện, ông Trì Minh Chi hỏi cô bằng giọng tội nghiệp, có phải con hặn cha lắm không, bây giờ đến điện thoại cũng không gọi

nữa. Tri Linh Đồng thờ dài, không thể không giảng giải cho ông như một trưởng lão, làm người thì phải luôn nhìn về phía trước, đừng sống mãi trong hồi ức như thế, quan trọng nhất là phải sống những tháng ngày hiện tại cho tốt. Ông Tri Minh Chi làm bầm, làm sao có thể sống tốt được đây? Tri Linh Đồng im lặng.

Lại qua một ngày nắng đẹp, lúc tan làm, mặt trời vẫn oai phong lẫm lẫm trên trời, phủ lên bờ biển, cỏ cây, mái nhà một màu vàng rực rỡ. Do sự ảnh hưởng của gió biển nên nhiệt độ buổi chiều tà khá mát mẻ.

Tri Linh Đồng khoan khoái hít sâu một hơi, phía bên kia đường lớn, một chiếc xe Mercedes đang đỗ dưới gốc cây tuyết tùng, một khuôn mặt đẹp trai xuất hiện ở cửa sổ xe, đang mỉm cười với cô. Đúng là gan to bằng trời, người đàn ông này lại dám tới doanh trại địch khiêu khích, khinh Thái Hoa không có người ư? Tri Linh Đồng cực kỳ giận dữ bước sang đường, như một gián điệp ngầm chuẩn bị chuyển giao thông tin, vừa đi vừa lắng lắng ngó quanh quất, thấy không có ai để ý tới mình, bấy giờ cô mới an tâm bước nhanh hơn. "Mau lái xe đi." Chẳng cần Bùi Dịch Thanh xuống xe giúp cô mở cửa, cô đã chủ động mở cửa xe, ngồi vào rồi thúc giục anh.

"Làm sao mà phải giấu giếm điểm điểm như vậy?" Bùi Dịch Thanh bật cười, khởi động xe.

"Nếu Chủ tịch Nhạc của chúng tôi cũng tới đón một nhân viên nào đó ở Hằng Vũ, anh sẽ nghĩ thế nào?"

"Quyền lực của tôi còn chưa lớn tới mức gò bó cả chuyện tự do kết bạn của nhân viên ngoài giờ làm việc!" Bùi Dịch Thanh khẽ nhún vai.

"Hay là cô đã bị tôi cảm hóa, chuẩn bị nghiêng về phía chúng tôi, nên cô mới thấy chột dạ?"

"Tôi có tiềm chất của một phản đồ, nhưng trước mắt tôi chưa nhất thiết phải làm phản."

"Tôi thích phản đồ, họ chân thực và sống vì bản thân."

Tri Linh Đồng liếc nhìn, quyết định không quanh co lòng vòng mà đi thẳng vào chủ đề chính: "Tổng giám đốc Bùi, tôi thực sự không phải thiên tài gì hết, được anh thưởng thức như thế, ngoài một câu cảm ơn, tôi cũng không thể làm gì khác. Hiện tại ở Thanh Đài, vị thế và tài lực của Hằng Vũ với Thái Hoa ngang ngửa nhau, thương trường như chiến trường, đao không có mắt, kiếm không có tình, mà tôi thì vừa sợ đau vừa sợ chết. Tổng giám đốc Bùi, anh có thể bao dung rộng lượng nhưng người khác chưa chắc làm được như vậy. Tôi không muốn bản thân mình rơi vào tình cảnh phức tạp, chỉ muốn đi làm, sinh sống một cách bình thường, tôi nghĩ rằng có lẽ chúng ta không nên gặp nhau nhiều. À, chuyện hôm trước, cảm ơn Tổng giám đốc Bùi."

Bùi Dịch Thanh quay tay lái, xe rẽ vào một nhà hàng đồ nướng tên là "Bồi Hải Nhân Sinh". Tường trong nhà hàng được trát thành hình nhám thạch, đi kèm với kiểu kiến trúc tường kính lớn, từ đó có thể thấy được biển rộng bao la bát ngát dưới ánh tà dương.

"Cho dù thực hiện dự án lớn hay dự án nhỏ, chỉ cần thắng, tôi đều phải thắng tới mức khiến người ta tâm phục khẩu phục, chưa bao giờ làm chuyện mờ ám lén lút. Ngoài giờ làm, trước giờ tôi không nói đến chuyện công việc. Nhưng tôi nghĩ chúng ta là đồng nghiệp, nhất định sẽ có rất nhiều đề tài chung muốn chia sẻ cùng nhau. Hôm nay tôi tìm cô vì muốn nhờ cô giúp chút chuyện. Đừng vội, không liên quan tới lợi ích của Thái Hoa đâu."

Anh bước tới một chiếc bàn sát cửa sổ, mỉm cười kéo ghế giúp cô. "Tôi gọi điện cho cô, cô không từ chối nghe điện thì cũng tắt máy. Bất đắc dĩ lắm tôi mới phải tới cửa Thái Hoa để tìm cô."

Ồ, nói xong một thôi một hồi thì hóa ra chuyện này là lỗi của cô cơ đấy. Tri Linh Đồng mở khăn ăn ra, quay đầu ngắm phong cảnh bên ngoài.

Bùi Dịch Thanh mỉm cười, rót một cốc trà chanh đưa cho cô: "Muốn ăn chút gì đó không?"

"Chỉ cần không phải hải sản, thịt bò thịt dê và nội tạng động vật, món khác tôi cũng không kén chọn."

"Cô đúng là không kén chọn." Bùi Dịch Thanh nhìn thực đơn, lắc đầu: "Hay là chúng ta tới nơi khác?"

"Không, tôi chẳng muốn đi đâu cả."

Bùi Dịch Thanh không biết nên làm sao cho phải, đành gọi ngô nướng và thịt ba chỉ, thêm mấy món rau dưa, một đĩa sủi cảo không nhân. "Con gái mà gầy quá thì sau này không dễ lấy chồng đâu." Bùi Dịch Thanh nghiêm túc nói.

Tri Linh Đồng trầm nghĩ: cô béo hay gầy thì liên quan quái gì đến anh, có lấy được chồng hay không cũng đâu cần anh phải lo? "Anh tưởng là tôi phải suy nghĩ nhiều đến chuyện này chắc?" Giương cằm lên, thái độ cực kỳ tự kỷ.

Bùi Dịch Thanh nói trúng trọng tâm: "Nếu cô vẫn tiếp tục giống một con nhím mọc đầy gai thì quả thực cần phải suy nghĩ một chút."

Mặt Tri Linh Đồng lập tức tối đi: "Tôi nói cho anh biết, tôi có bạn trai đấy." Có điều là từng có mà thôi.

"Vậy chúc anh ta may mắn."

Mắt Tri Linh Đồng bắt đầu bốc hỏa: "Câu này của anh có ý gì?"

"Ý ngay trên mặt chữ. À, món ăn của chúng ta tới rồi." Anh hơi nghiêng người để cô nhân viên phục vụ bật lò nướng lên.

Tri Linh Đồng giận dữ bĩu môi, trừng mắt lạnh lùng.

"Về mặt này của cô khiến tôi nhớ đến một người." Trong mắt Bùi Dịch Thanh không giấu nổi một thoáng dịu dàng và yêu chiều.

Khuôn mặt lạnh tanh của Trì Linh Đồng không nhịn nổi nữa, liếc nhìn: "Một câu nói không thể què mùa hơn được nữa, trông tôi giống mối tình đầu của anh chứ gì?"

Nào ngờ anh thực sự gật đầu: "Cô ấy xinh đẹp hơn cô nhiều, nhìn người thì không giống, nhưng về mặt này rất giống."

"Bùi...Dịch...Thanh!" Sĩ khả sát, bất khả nhục (*), cô không "Lịch sự" nổi nữa, nói ra ba chữ này với vẻ đặng đặng sát khí.

(*) Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục

"Tôi không phải người đối trá, tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi." Anh vô tội mở hai tay ra.

"Được được, vậy anh tả lại cho tôi xem rốt cuộc cô ấy xinh đẹp tới mức nào?" Cô không phải người dễ dàng nhận thua, anh thực sự khiến cô tức giận rồi.

"Cô nói xem bạn trai cô có thể chịu để gai đâm tới mức nào trước đi?"

"Không thể nói được."

"Vậy tôi cũng không lãng phí thời gian nữa, chúng ta nói vào chủ đề chính đi!" Anh gấp cho Trì Linh Đồng một miếng thịt ba chỉ được nướng tới dầu bắn tung tóe. "Ở ngoại thành Bắc Kinh có một phim trường chuẩn bị khởi công xây dựng, phần lớn kiến trúc là của thời kỳ Đường Tống và Minh - Thanh, còn có cả phong cách dân tộc thiểu số. Hằng Vũ muốn giành được dự án này. Khi ở nước ngoài, tôi chủ yếu học về kiến trúc phương Tây, không hiểu nhiều về phong cách kiến trúc Trung Quốc. Trong Hằng Vũ có mấy nhà thiết kế biết, nhưng không được xem là tinh thông. Hôm đó ở trên xe, tôi thấy cô đọc cuốn 'Nhà ở Trung Quốc', nhất định cô từng tìm tòi nghiên cứu về lĩnh vực này! Tôi muốn khi bản thiết kế được đưa ra, cô giúp tôi sửa chữa, được không?"

"Còn bảo không nói đến chuyện công việc, thế đây là chuyện gì?" Cô tìm được thóp, vội vàng nắm chặt không buông.

"Đây chỉ là chuyện phiếm giữa bạn bè với nhau thôi!"

"Sao tôi không biết chúng ta là bạn bè nhỉ?"

Anh chỉ cười mà không đáp.

"Dự án này không ở Thanh Đài, nhưng nếu Chủ tịch Nhạc biết tôi giúp các anh thiết kế bản vẽ, chắc chắn trong lòng chị ấy cũng không dễ chịu." Cô hơi ngập ngừng, rồi nghiêm túc nói tiếp.

"Nếu Hằng Vũ bỏ qua dự án Thính Hải Các thì cô có bằng lòng giúp tôi không?"

Trái tim Trì Linh Đồng nhảy loạn một nhịp.

"Cần suy nghĩ trong bao lâu?" Bùi Dịch Thanh lái xe đưa cô về nhà trọ, khi xuống xe, anh lại hỏi.

"Còn xem tâm trạng tôi thế nào, chắc khoảng hai hoặc ba ngày." Cô cũng không quay đầu lại.

Trong nhà vẫn tối đen như mực, Nhan Tiểu Úy không biết đã đi đâu chơi rồi, cô nhắm mắt lần mò ổ khóa để mở cửa. Khi đèn sáng thì điện thoại di động reo lên.

"Chào Linh Đồng, tôi là Hi Vũ."

Cô vội che miệng, đúng là vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay!

Không phải tất cả mối tình đầu đều đẹp tươi như trong truyện cổ tích. Trì Linh Đồng cảm di động, đếm kỹ lại, hình như cô không thấy mặt Hi Vũ đã bảy năm.

Khi chia tay lúc tốt nghiệp trung học, hai người mặt đối mặt, thề thốt cả đời này không qua lại với nhau, nước sông không phạm nước giếng. Đầu là người hiểu thẳng nên qua bảy năm, tới giờ vẫn tuân thủ. Ký ức về nhau chỉ dừng ở đó, không nhiều hơn một ly, cũng không ít hơn một tắc.

Bắt đầu vào trung học phổ thông thì hai người là bạn học. Hi Vũ trông khá ưa nhìn, nhưng thành tích học tập xuất sắc tới mức khiến người ta cảm phẫn, thậm chí cậu ta còn hiểu bài hơn cả một vài thầy giáo. Thầy giáo dạy hóa thấy cậu ta là tránh ngay, cho dù công thức phân tử có khó tới đâu, cậu ta phẩy tay một cái là xong. Ở trường cậu ta rất vênh váo, kiêu căng tới mức ai cũng muốn tấn cậu ta một trận. Nhiều bạn học ghét cậu ta đều chờ mong có một vị hiệp nữ võ công cao cường xuất hiện, trừng trị cậu ta, rửa nhục cho mọi người.

Trì Linh Đồng là một hiệp nữ, trước khi Hi Vũ xuất hiện, cô đứng đầu toàn trường. Nhưng con gái ngày càng lớn lên, tâm tư cũng ngày một nhiều thêm, học tập đã biến thành chuyện thứ yếu.

Trì Linh Đồng của ngày ấy, tóc ngắn dài quá cằm, đuôi tóc hơi cụp nhưng không đều, vầng trán cao hơi lộ ra sau tóc mái lông mi rất dày, trong đôi mắt to là một đôi đồng tử (4) đen láy. Người bắt đầu cao lên, ngực cũng dần nảy nở, nhỏ nhỏ như trái hạc đào, thấp thoáng hiện chút đường cong. Bà Đàm Trần mua cho cô một chiếc áo lá, khi cô mặc nó lần đầu tiên, Không Tước chỉ liếc mắt là nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 3.3

Type & Beta: Mều

“Cậu nhìn này, tớ cũng mặc đấy.” Không Tước nháy mắt với cô.

Cô thấy ở cổ áo của Không Tước lộ ra hai chiếc quai áo màu hồng nhạt, kéo dài tới tận sau gáy, thắt thành hình nơ bướm.

Cô nào có nhìn thấy kiểu nội y như vậy bao giờ, lòng thầm ước ao vô cùng. Không Tước nhận ra tâm tư của cô, ghé sát vào tai cô nói với vẻ thần bí: “Sau khi hết giờ học, tớ dẫn cậu đi mua.”

Từng cửa hàng trang sức, quần áo trong thành phố Tân Giang, Không Tước hiểu rõ như lòng bàn tay. Trì Linh Đồng đi theo Không Tước, phát hiện hóa ra thế giới khi trưởng thành lại muôn màu rực rỡ như vậy.

Cô quen lén lút ở những nơi này mà không biết chán, thành tích học tập tụt dốc không phanh. Khi ông Trì Minh Chi bị chủ nhiệm lớp gọi tới trường thì không thể tin nổi việc con gái luôn dẫn đầu lại đột nhiên tụt xuống thứ hạng trung bình. Bà Đàm Trần biết không thể cưỡng ép một đứa trẻ ở độ tuổi này. Hai ông bà bèn từ tốn trò chuyện với Trì Linh Đồng, nói rằng chỉ cần thành tích học tập cải thiện, thì những chuyện khác có thể được nói lỏng.

Trì Linh Đồng cũng là một đứa trẻ ngoan, lần kiểm tra sau ở lớp, cô nhảy vọt lên vị trí thứ hai, nhưng còn kém Hi Vũ một vài điểm. Trì Linh Đồng không hề tham vọng, trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện vui chơi, chẳng có tâm tư đâu mà vật vã uất hận vì vài điểm ấy. Cô vừa nhảy lên vị trí thứ hai thì không động dậy thêm nữa.

Bạn học ngoa ngoắt mịa mai Hi Vũ rằng, học bán sống bán chết nhưng cũng chỉ hơn Trì Linh Đồng có vài điểm. Người ta còn là con gái nhé, kiểu căng gì chứ? Bề ngoài Hi Vũ tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng lại rất chú ý. Có điều cậu ta có cố gắng thế nào chăng nữa, Trì Linh Đồng vẫn tựa như một đám mây đen, theo sát cậu ta như hình với bóng, gần bó keo sơn. Đường nhiên, cậu ta cực kỳ cảm phiền.

Năm lớp mười hai ấy, trong lớp đột nhiên nổi lên làn gió yêu đương. Tựa như trước khi thế giới diệt vong, vui chơi hết mình trở thành xu thế. Buổi tối chỉ tới trường tự học một hồi rồi đôi nào đôi nấy ra sân trường hẹn hò. Không Tước qua lại nhập nhằng với ba nam sinh cùng một lúc, lúc hẹn hò về, bèn tỉ mỉ kể lại cho Trì Linh Đồng nghe.

Trì Linh Đồng như một vị quân sư, nhận xét này rồi hiến kế nọ cho Không Tước về các nam sinh, nhưng bản thân cô thì vẫn chưa để tâm tới chuyện này.

Hi Vũ “mắt cao tận trời”, ngắm không lọt đám “dong chi tặc phấn” trong lớp. Cuối cùng, trong lớp chỉ còn cậu ta và Trì Linh Đồng là còn “cô đơn lẻ bóng”. Có bạn học đoán rằng hai người họ đang yêu nhau, nhưng là yêu ngầm thôi. Câu này vừa nói ra, lập tức lan truyền nhanh như gió, đến thầy giáo cũng biết. Hai người đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, ở thời kỳ quan trọng này, nhất thiết không thể đi sai đường. Thầy giáo bèn gọi hai người ra trò chuyện, nói bóng gió ám chỉ đủ đường.

Lần sau khi chạm mặt nhau thì hai người đều thấy hơi bối rối, ánh mắt trốn trốn tránh tránh, vội vội vàng vàng lướt qua nhau. Càng như thế, người khác càng cảm thấy họ đang giấu giếm chuyện gì đó.

Hi Vũ bị bức ép tới mức bắt đầu để ý tới Trì Linh Đồng, để ý nhiều, tìm cũng loạn nhịp. Cậu ta thấy nếu Trì Linh Đồng làm bạn gái của cậu ta thì cũng không khiến cậu ta xấu mặt. “Hay là, chúng ta “nghe theo ý dân”, tự hi sinh bản thân một lần?” Cậu ta tìm một cơ hội, giữ Trì Linh Đồng trong phòng học trống không.

Đôi mắt to tròn của Trì Linh Đồng chớp chớp mấy cái: “Được.”

Cứ thế, hai người họ như bị ép duyên, bắt đầu yêu đương dưới áp lực cực lớn của dư luận. Tuy bị bức ép một cách bất đắc dĩ nhưng niềm vui trong tình yêu vẫn khiến trái tim người ta loạn nhịp. Chỉ là sau khi tái tử và giải nhân ở bên nhau, chưa chắc đã hạnh phúc mỹ mãn; hai kẻ mạnh liên thủ không có nghĩa là thiên hạ vô địch. Hai người họ quả thực không phải người bước chung một đường. Trì Linh Đồng thích gì làm nấy, tư tưởng không tập trung, còn Hi Vũ lại rất kiểu ngoan, hay khoe mẽ và quá yêu bản thân mình.

Vừa ở bên nhau được một tuần, hội học sinh tổ chức hội chợ bán đồ cũ, Trì Linh Đồng quên góp một đồng đồ lưu niệm du lịch, đang cười nói với bạn học thì Hi Vũ và mấy nam sinh đi tới, có một nam sinh thấy có con ốc biển màu trắng rất đẹp, tiện tay cầm lên, hỏi bao nhiêu tiền? Trì Linh Đồng còn chưa lên tiếng, Hi Vũ đã khoác tay lên vai cô, cười nói đây là gái nhà tao, anh em thích gì cứ lấy, không cần trả tiền.

Trì Linh Đồng nào đã bị đối xử thô lỗ như vậy bao giờ, tái mặt nổi con tức giận, suýt chút nữa thì đánh nhau với Hi Vũ. Hi Vũ cũng rất tức giận, tôi đã

cho cậu danh phận trước mặt tất cả mọi người, vậy mà cậu còn không coi tôi ra gì. Phải gần một tháng, hai người đều coi đối phương như không khí.

Sau này hai người vẫn làm hòa với nhau, nhưng Hi Vũ quản lý Trì Linh Đồng càng chặt chẽ hơn. Dường như cậu ta đúc ra một cái khuôn rồi bắt ép Trì Linh Đồng khâm minh vào đó. Đặc biệt là chuyện bạn bè, cậu ta không chấp nhận được Trì Linh Đồng suốt ngày dính lấy Không Tước, cậu ta cảm thấy Không Tước như một con bướm hoa, sẽ khiến Trì Linh Đồng hư hỏng. Nhưng cậu ta không biết rằng Trì Linh Đồng đã coi Không Tước như thầy hướng dẫn đời sống của mình, cô cũng không phải fan hâm mộ của ai, hình tượng, nhân phẩm gì gì đó cô chẳng quan tâm, Không Tước mở ra một cánh cửa muôn màu muôn vẻ trước mắt cô, có thể dạy cô những thứ mà sách vở trường học không nhắc tới. Vì Không Tước, hai người lại cãi nhau.

Những chuyện này đều tích tụ mâu thuẫn, đường dẫn cuối cùng dẫn đến chia tay là việc Trì Linh Đồng không muốn tới Bắc Kinh học với Hi Vũ, cô nhất quyết không chịu nói lý do, không đi là không đi, hiên ngang như một chiến sĩ quả cảm. Hi Vũ nhắc nhở cô rằng, một chàng trai vừa xuất sắc vừa chung thủy như cậu ta không phải dễ dàng bắt gặp. Nhưng Trì Linh Đồng vẫn bướng bỉnh đáp, tôi chẳng lạ gì. Được lắm, chúng ta chia tay, vĩnh viễn không gặp lại! Hi Vũ nói với giọng kiêu căng ngạo mạn.

Trì Linh Đồng nhớ lại bóng lưng dần rời xa của Hi Vũ ngày hôm ấy, thẳng tắp, lạnh lùng. Từ đấy chia ly xa cách, về sau trong những kỳ nghỉ, tuy hai người cùng ở trong một thành phố nhưng lại chưa từng chạm mặt nhau. Các buổi họp lớp, cô tới thì cậu ta sẽ vắng mặt, cậu ta tới thì cô sẽ không đi.

Có lần cô gặp mẹ cậu ta, mẹ cậu ta mời cô tới nhà chơi, nói rằng khi Hi Vũ nhận được giấy báo của Đại Học Bắc Kinh, (5) không hiểu sao về tới nhà liền khóc to. Có lẽ, cô cũng hơi thích cậu ta, nhưng chút tình cảm ấy còn chưa đủ để cô băng lòng ở bên cậu ta tới khi chẳng phân biệt được đâu là đất đâu là trời.

Giọng nói trong điện thoại nghe rất xa lạ, trầm ấm cuốn hút, rất khác với giọng nói trong ký ức của cô, Trì Linh Đồng tỏ ra nghi ngờ người này là kẻ xấu giả mạo. “Sao cậu lại có số điện thoại của tôi?”

“Chuyện này có gì khó đâu, tôi thường xuyên liên hệ với Không Tước.” Hi Vũ cảm thấy tổn thương, “Chẳng lẽ tới giờ mà cậu vẫn còn giận tôi sao?”

Quả nhiên là con chim ăn cây tác rào cây sung kia, “Đâu có, chuyện qua lâu lắm rồi, biển cả cũng hóa nương dâu mất rồi.”

Hi Vũ thở dài một hơi: “Tôi vẫn nhớ sự tuyệt tình của cậu ngày hôm ấy. Sao cậu không nói cho tôi biết cây say tất cả các phương tiện giao thông?”

Trì Linh Đồng cười khan: “Cũng đâu phải bản lĩnh gì hay ho mà phải đem ra khoe khoang chứ.”

“Ừm, tôi chỉ thuận miệng nhắc tới thôi.”

(5). Trường đại học danh giá bậc nhất Trung Quốc.

Thuận miệng nhắc tới mà còn làm bộ như thánh tính không bằng, Trì Linh Đồng thầm khinh bỉ, “Giờ cậu đang ở đâu?”

“Thanh Đài, đi du lịch với vị hôn thê của tôi. Khi nào cậu rảnh thì cùng ăn một bữa cơm nhé?”

Trì Linh Đồng thương tiếc nghĩ, không biết con gái nhà ai mà lại xui xẻo lấy phải cậu ta, “Được, tôi mời hai người ăn cơm.”

“Nào có chuyện bắt phụ nữ phải chi tiền, cứ để...”

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Trì Linh Đồng bực bội ngắt lời cậu ta: “Tôi mời Không Tước và bạn trai của cô ấy là chính, cậu chỉ hưởng ké thôi, đừng bận tâm nhiều làm gì.”

“Ồ, Không Tước cũng ở Thanh Đài?”

“Ngày kia bay tới đây.”

“Linh Đồng...”

“Gì thế?”

Hi Vũ cười: “Đôi lúc tôi thấy rất nhớ cậu.”

Cô nghiêm túc đáp: “Câu này quả thực khiến tôi không rét mà run.”

Sáng sớm, mây đen giăng kín bầu trời Thái Hoa, không khí trong bộ phận thiết kế tĩnh lặng tới lạ lùng, mấy nhà thiết kế nhìn chằm chằm vào máy vi tính, khuôn mặt ai nấy ai đều cực kỳ nghiêm túc.

Trì Linh Đồng nhẹ nhàng bước vào, nhìn Trần Thần với ý dò hỏi. Trần Thần ngoắc ngoắc tay, bảo cô kê tai về phía mình. “Hôm nay nữ hoàng...” tiếng chuông điện thoại reo lên khiến Trần Thần vội bật dậy khỏi ghế.

Thư ký Chủ tịch thông báo Nhạc Tĩnh Phân gọi Trần Thần và Trì Linh Đồng lên trình diện, Trì Linh Đồng liếc nhìn xung quanh, thấy mấy nhà thiết kế khác đều thở phào nhẹ nhõm. Cô lẳng lặng lấy ra một cái gương nhỏ, xem xét lại dáng vẻ của mình còn điểm nào chưa ổn hay không.

Nhạc Tĩnh Phân đeo một chiếc kính râm lớn ngồi sau bàn của sếp, vừa mở miệng, giọng nói hơi khan, âm mũi khá nặng, “Hai giờ chiều ở khách sạn Hải Thiên, thành phố Ninh Dương có diễn ra một hội nghị đầu tư, thực ra chính là buổi kêu gọi đầu tư cho các dự án địa phương. Chiều nay hai người đi theo Phó tổng giám đốc tới đó, có kiến nghị gì khi trở về viết báo cáo cho tôi.” Mắt của chị ta dường như không được dễ chịu, đưa tay định gỡ kính ra, nhưng tay vừa chạm tới gọng kính thì lại vội rút về.

“Chủ tịch Nhạc còn chỉ thị gì cho chúng tôi nữa không?” Trần Thần hỏi.

Nhạc Tĩnh Phân vung tay: “Hết rồi! Ừm, Tiểu Trì đừng gây chú ý nhé. Hai cô cậu ra ngoài đi!”

Hai người bước ra khỏi văn phòng, đứng trước cửa liếc mắt nhìn nhau, lẳng lặng quay về. Vừa xuống tầng, Trần Thần nghiêng người nói: “Linh Đồng, cô đoán xem, có phải Chủ tịch Nhạc đã bị kẻ thù hủy hoại nhan sắc nên mới không dám ra ngoài? Hội nghị đầu tư kiểu này, trước giờ chị ấy luôn đích thân ra trận.”

“Có lẽ chị ấy bị lây bệnh mất gì đó!” Trì Linh Đồng chớp chớp mắt.

Trần Thần hiểu ý ngầm mỉm cười. Quy tắc sinh tồn ở trong công ty, đó là phải giữ mồm giữ miệng, phòng ngừa tai vách mạch rừng, nếu không chết lúc nào cũng không biết.

Trì Linh Đồng xem bản đồ nội thành Ninh Dương trên mạng, xem cực kỳ tập trung, tới giờ ăn trưa, phòng làm việc đã không còn một ai. Cô cũng chẳng vội, căn tin của công ty cung cấp bữa trưa, tới sớm tới muộn đều như nhau cả thôi. Cô tới phòng vệ sinh rửa tay, khi bước ra thì va phải một người đang vội vã bước nhanh ở cửa ra vào. Vừa ngẩng lên, thấy người đó là Nhạc Tĩnh Phân, chị ta đã gỡ kính râm xuống, mắt sưng đỏ, quầng mắt tím bầm.

Trì Linh Đồng sững người, há miệng nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Nhạc Tĩnh Phân cũng bối rối như vậy, ngập ngừng chỉ lên trần nhà: “Nhà vệ sinh... phía trên đang bị tắc.” “Vâng, để em thông báo với bộ phận hậu cần.” Cô ngơ ngác tiếp lời. Nhạc Tĩnh Phân đi lướt qua cô, cô cúi đầu bước ra ngoài.

“Tiểu Trì, đừng đi kể lung tung!” Nhạc Tĩnh Phân thì thầm sau lưng cô. “Dạ!” Giọng Trì Linh Đồng rất nhỏ, nhưng đủ để Nhạc Tĩnh Phân nghe thấy.

Hội nghị đầu tư, thường thì đều tổ chức theo kiểu tiệc buffet, ban tổ chức sẽ phát cho khách sách tuyên truyền, đặt các bàn thiết kế ở bốn phía, một vị lãnh đạo sẽ lên phát biểu khai mạc, sau đó buổi tiệc sẽ bắt đầu. Trong lúc mời rượu qua lại, mọi người sẽ đưa danh thiếp ra, tiếp xúc riêng với nhau.

Đàn ông tuấn tú, phụ nữ xinh đẹp, người phục vụ mặc áo ghi lê đen và sơ mi trắng, bung đĩa đi qua đi lại giữa mọi người. Champagne vàng nhạt, dâu tây chín mọng, bánh chocolate nâu đậm, còn có cả cà phê xắt mỏng và những miếng bánh mì được thái thành lát vừa đẹp mắt vừa gọn gàng.

Những trường hợp thế này, Trần Thần đã cùng ban giám đốc tham gia mấy lần, biết là ban đầu nên đi tìm người mà mình quen, sau đó nhờ bọn họ giới thiệu giúp mình. Anh ta nhanh chóng nhìn thấy những gương mặt quen thuộc trong đám đông, lấy một ly Champagne trên đĩa của người phục vụ, rồi nở một nụ cười mà anh ta tự cho là quyến rũ và khôn khéo, bước tới chào hỏi.

Đây là lần đầu tiên Trì Linh Đồng tham gia buổi tiệc, cô không quen biết ai, thấy Phó tổng giám đốc và Trần Thần ai nấy đều vội đi mất, ánh mắt của cô bèn rơi vào món bánh chocolate đầy hấp dẫn trên đĩa mà người phục vụ đang cầm. Cô rất kén ăn, nhưng thử thấy rất ngon, lại lấy một miếng nữa. Miếng phòng ra, ngẩng đầu lơ đãng thì bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Bùi Dịch Thanh. Cô cố nuốt thật nhanh, nuốt nửa thì mắc nghẹn. Còn chưa nuốt xong, Bùi Dịch Thanh đã bước tới trước mặt cô, đưa ly rượu lên với ý chào hỏi.

“Chào anh, Tổng giám đốc Bùi.” Trì Linh Đồng chào lại, giọng nói hàm hàm hồ hồ, cô nhìn chằm chằm vào những người phục vụ, xem trên đĩa của ai có đồ uống.

“Uống một ly Champagne chứ?” Bùi Dịch Thanh thấy cô như vậy, khẽ mỉm cười.

“Không, tôi uống thứ này thôi.” Cô tươi cười vui vẻ, thấy một người phục vụ đang bung nước chanh bèn lấy một cốc, uống một hớp lớn, rồi cuộc ăn toàn nuốt xong món bánh vào bụng.

“Cô đã suy nghĩ về đề nghị của tôi chưa?” Bùi Dịch Thanh nghiêng người, tránh đường cho một đôi nam nữ sóng vai bước qua.

Trì Linh Đồng còn chưa đáp lại, đã thấy Trần Thần đang đứng sau lưng Bùi Dịch Thanh nháy mắt với cô. “Vị này là?” Trần Thần lịch sự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 3.4

Type-er: Thống

“Chào anh, tôi là Frank của Hằng Vũ”. Bùi Dịch Thanh đưa tay ra trước.

“Hân hạnh, hân hạnh”. Trần Thần bắt tay với anh, cực kỳ kích động, anh ta vẫn luôn coi Frank như vị thần của giới thiết kế. “Tôi là Trần Thần của Thái Hoa, là đồng nghiệp với Linh Đồng”. Con nhóc xấu xa, có “nguồn lực” mà không chia sẻ.

Bùi Dịch Thanh gạt đầu, lịch sự nho nhã nói: “Nếu anh không phiền, tôi xin phép được nói chuyện riêng với cô Trì một lát”.

Trần Thần sững sốt, liếc nhìn Trì Linh Đồng: “Đương nhiên! Vậy lát nữa gặp nhé!”

Trì Linh Đồng chẳng nói chẳng rằng, nhìn Trần Thần không tình nguyện quay người đi, thậm chí khó chịu vì sự vô lễ và kiêu ngạo của Bùi Dịch Thanh, “Sao không thẳng thắn thừa nhận thân phận thực sự của anh đi, như vậy sẽ khiến cả căn phòng này chói lóa rực rỡ hơn ấy chứ”.

“Frank xuất hiện ở đây, sẽ có ý nghĩa hơn Bùi Dịch Thanh nhiều”. Bùi Dịch Thanh không hề khiêm tốn.

“Phải chăng Bùi Dịch Thanh bước tới làm thân với người khác là chuyện mất mặt?” Cô chẳng hề nể mặt anh mà hỏi thẳng.

“Ngược lại với ý đó, nếu CEO của Hằng Vũ xuất hiện ở đây, anh ta sẽ không nghe được điều anh ta muốn nghe, không thấy được thứ anh ta muốn thấy. Cô Trì, cô nghĩ thế nào về đề nghị của tôi?”

“Câu trả lời của tôi chỉ có một chữ: Không.”

“Tại sao?”

“Tôi là nhân viên của Thái Hoa, không phải con gái của Thái Hoa, không nhất thiết phải hi sinh vì nó như vậy.”

Bùi Dịch Thanh mỉm cười: “Hay là cô không dám nhận dự án phim trường này, sợ không thiết kế nổi một tác phẩm coi được?”

Trì Linh Đồng gạt đầu, không trúng kế kích tướng của anh: “Đúng thế, năng lực của tôi có hạn”.

“Cô thấy không, thấy không, gai lại mọc ra rồi!” Bùi Dịch Thanh bật cười, lắc đầu nói: “Nếu khi này tôi thân nhiên thừa nhận tôi là Bùi Dịch Thanh với đồng nghiệp của cô, tôi sợ anh ta sẽ hiểu lầm tôi đang có âm mưu cướp người. Còn việc tôi xin anh ta cho chúng ta không gian riêng, lẽ nào cô muốn anh ta đứng đây làm khán giả, nghe chúng ta trò chuyện?”

Mặt Trì Linh Đồng ửng đỏ, lông mi dài rũ xuống, tạo thành một đường nét uyển chuyển trên khuôn mặt trắng ngần của cô. Bùi Dịch Thanh nhìn cô, chợt dời tầm mắt đi nơi khác, tìm đập lạc nhịp: “Tôi đã ở đây khá lâu rồi, cũng phải uống không ít rượu. Hay chúng ta tìm một nơi nào đó uống cà phê đi, trong xe của tôi có bàn thiết kế phim trường, có muốn xem một chút không?”

Trì Linh Đồng không muốn lắm, Trần Thần đã bắt đầu nghi ngờ rồi, giờ cô lại biến mất thì chẳng biết phải giải thích thế nào nữa.

“Đồng nghiệp của cô đang tán gẫu với người khác, bây giờ không đi, vậy chờ tới khi nào?” Bùi Dịch Thanh đặt ly rượu lên bàn, đi ra ngoài cửa trước.

Do dự một giây, một giây sau cô đã sống vai với Bùi Dịch Thanh bước về phía cửa thang máy, “Quán cà phê ở khác sạn Hải Thiên không tồi, ở ngay tầng dưới thôi, cô vào đó trước đi, tôi tới bãi đỗ xe lấy bàn thiết kế”, Bùi Dịch Thanh nói. Trì Linh Đồng đáp ừ, tìm đập rất nhanh, cảm giác tình huống này vô cùng kích thích.

“Thưa cô, cô có mấy người?” Trong tiếng hạc cầm du dương, một người nhân viên mặt váy truyền thống của Scotland hỏi Trì Linh Đồng.

“Hai người!” Trì Linh Đồng nhìn vào trong, roi lê, lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt, cô lại gặp được người quen ở đây. Chồng của Nhạc Tĩnh Phân – Xa Thành đang ngồi với giám đốc Ngô phòng Tài vụ, đầu kê đầu, trò chuyện say sưa. Cô vội quay người đi theo bản năng.

“Sao lại xuống đây?” Bùi Dịch Thanh cầm laptop bước ra từ trong xe, đóng cửa xe quay người lại thì thấy Trì Linh Đồng đang đứng trước bãi đỗ xe nhìn đông nhìn tây, như một chú cừu non lạc đường. Anh cười đưa tay lên gọi cô.

Trì Linh Đồng chạy chậm tới: “Ồ khách sạn đông người, không thể bình ổn tâm tình để nói chuyện được. Chúng ta tới nơi khác nhé!”

Bùi Dịch Thanh đặt laptop vào hàng ghế sau, mở cửa ghế phụ: “Được!”

Lái xe ra khỏi khách sạn Hải Thiên, đi dọc trên con đường trồng rất nhiều cây ngô đồng một lúc thì xe dừng trước một quán cà phê nhỏ. Biển hiệu quán cà phê có màu trầm, chữ viết hoa “Cà phê shop” rất đẹp, tường kính lớn với ghế sofa màu vàng rực, còn chưa bước vào thì đã có không khí mát mẻ thổi tới. Nhân viên quán mặc tạp dề hoa nhí mỉm cười kéo cửa, nói: “Kính chào quý khách.”

Trong cửa hàng không có nhiều khách, hai người không hẹn mà cùng nhìn về một bàn sát cửa sổ. Bùi Dịch Thanh đặt laptop lên mặt bàn trải khăn hoa xanh bằng vải dệt. Trì Linh Đồng gọi một cốc cà phê latte, còn Bùi Dịch Thanh gọi một cốc cà phê rang xay. Cà phê được bung tới một cách nhanh chóng, nhân viên quán cười nói: “Mời hai người từ từ thưởng thức, uống xong có thể đồ đây.”

Bùi Dịch Thanh lịch sự cảm ơn, mở laptop ra, Trì Linh Đồng ngồi xuống ghế sofa cạnh anh.

“Đây là bản thiết kế phác thảo phim trường, có rất nhiều chi tiết phải sửa lại. Cô xem qua một chút đi.” Bùi Dịch Thanh tìm một tệp tin, mở ra, đưa màn hình quay về phía Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng xem từng trang một, im lặng rất lâu. Đây là khoảng thời gian tập trung hiếm thấy của cô, khuôn mặt luôn vui cười giờ hoàn toàn trở nên nghiêm túc. Bùi Dịch Thanh cầm cốc cà phê, nhìn màn hình laptop, lại nhìn cô, khoe môi bất giác nâng lên, nhưng sau đó anh vội bình tĩnh lại, cảm thấy bản thân thật lạ lùng.

“Tổng giám đốc Bùi, khu thành cổ này, có sẵn phim trường Hoành Diêm và Vô Tích, các anh có thể tham khảo, tôi không có ý kiến gì. Còn khu dân tộc thiểu số... anh xem này, ở đây, nhà của dân tộc Thái được chia thành ba kiểu: nhà sàn, nhà xây trên mặt đất, nhà vách đất, chứ không phải nhà tranh thuần túy. Nhà của dân tộc Bạch xây theo kiến trúc ba gian phòng một tường ngăn, một phòng chính hai phòng bên kiểu “Tứ hợp ngũ thiên tinh” (6), sân nhà rộng rãi, phần lớn chủ nhà đều trồng hoa, son trà, cây lựu, cây quế, cây cò... Ở đâu họ thường đắp hình núi non, hoa và chim cá... nhưng ở đây anh đều chưa thể hiện được các đặc điểm ấy”.

(6). Một kiểu kiến trúc cổ của Trung Quốc, bốn gian phòng tạo thành một sân vuông khép kín, thêm hai cái giếng nhỏ hình ngũ giác, nên gọi là Tứ hợp ngũ thiên tinh.

Trì Linh Đồng cau mày, lại xem tiếp mấy tờ nữa, lắc đầu: “Tam tiến viện ở An Huy cũng chưa chuẩn lắm, năm xưa, khi Huy Thương xưng bá thiên hạ, nhà nhà đều thích xây chòi phong thủy trên mái nhà, giống như những tòa nhà nhỏ, trong sân hiếm khi trồng cây, quan niệm mê tín của họ cho rằng cây cối sẽ thu hút ma quỷ, khiến gia đình không yên tâm. Ừm, sao anh lại nhìn tôi như thế?” Cô đưa mắt nhìn lên, chạm vào ánh mắt sâu như biển của anh, “Có phải tôi khó tính quá không? Thực ra yêu cầu cũng không cao đến thế?”

Bùi Dịch Thanh chậm chậm lắc đầu: “Sao cô có thể hiểu biết nhiều như vậy?”

“Cố gắng học hỏi, ngày ngày hướng về phía trước! Có câu “Lúc cần tri thức mới hối hận bản thân không có tri thức,” cho nên phải chuẩn bị từ sớm, chím ngóc thì phải bay trước mà thôi!”

“Nếu cô mà ngốc, trên đời này không còn ai thông minh.” Bùi Dịch Thanh buột miệng khen. Anh biết cô là thiên tài của giới thiết kế, nhưng không ngờ cô lại nỗ lực nhiều như vậy. Trong thời khóa biểu của các Đại học kiến trúc chuyên nghiệp ở Đại lục không có môn “Nhà ở Trung Quốc”, nhưng cô lại nghiên cứu sâu như vậy, hẳn là tự học thành tài.

Trì Linh Đồng vẫn luôn cho rằng trên đời này không có ai thực sự là thiên tài, tựa như từ trên trời không thể rơi xuống bánh trái, chỉ có thể rơi giọt mưa hay mưa đá mà thôi. Có lẽ bạn có một chút thiên phú khác người, nhưng đó chỉ là một dải cầu vồng, tô điểm cho chân trời, nhưng không thể khiến bầu trời tỏa sáng rực rỡ.

“Cảm ơn lời khen của anh, nhưng đó không được tính là tiền công đâu. Tổng giám đốc Bùi, có quá nhiều bản thảo, hôm nay không thể xem hết được, tôi còn phải về tra tư liệu lại nhiều chi tiết”. Cô bung cốc latte của mình lên, uống một ngụm lớn như uống nước lọc, tới mức Bùi Dịch Thanh phải cau mày, “Tôi đã gửi tài liệu vào mail rồi, cô cứ về nhà xem từ từ, tôi cũng không cần gấp.”

“Như vậy không ổn lắm, người ở chung với tôi cũng làm ở Thái Hoa, trước giờ chị ấy không phải người biết tôn trọng sự riêng tư của người khác. Thế này đi, về sau nếu có thời gian rảnh, chúng ta hẹn nhau ở quán cà phê này, mỗi lần xem mấy tờ, được không?”

“Đương nhiên”. Nếu như trái tim là một mảnh đất, Bùi Dịch Thanh cảm thấy từ trên trời bỗng rơi xuống một hạt giống, cắm vào nội tâm bị bỏ hoang từ lâu của anh rồi mọc rễ, khi có một cơn gió thổi tới, hạt giống ấy sẽ nảy mầm.

“Nhưng tôi có một điều kiện”. Trì Linh Đồng nghiêm túc nói.

Bùi Dịch Thanh bắt chéo chân, cổ ản giấu sự hoảng hốt và nóng trong lòng mình.

“Dự án Thịnh Hải Các có quy mô rất lớn, nhưng đó là chuyện cạnh tranh quang minh chính đại giữa Hằng Vũ và Thái Hoa, tôi sẽ làm tốt công việc của mình, còn anh định làm gì, cũng không cần nói với tôi. Công ra công, tư ra tư. Nếu chúng ta gặp nhau, cố gắng kín đáo, nhưng đừng nhắc tới dự án này. Tôi sẽ giúp anh sửa chữa bản thiết kế, anh chỉ cần cho tôi biết về những loại phong cách và tác phẩm tiêu biểu của kiến trúc phương Tây là được, điều kiện trao đổi này đã đủ công bằng chưa?”

Bùi Dịch Thanh lẳng lặng nhìn cô trong giây lát rồi nói: “Nếu tôi nói công bằng, sợ rằng sau này người khác sẽ nhận xét là tôi ỷ lớn ăn hiếp nhỏ.”

Trì Linh Đồng lườm anh: “Hay là anh muốn tôi viết lại vào giấy trắng mực đen, chứng minh rằng anh vô tội?”

“Không cần. Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!” Anh đưa tay về phía cô.

Cô bắt tay anh, nở nụ cười tươi tắn đầu tiên trong ngày hôm nay.

“Ngày mai, ban ngày tôi đều bận cả, nên buổi tối tôi sẽ tới đón cô đi ăn tối, sau đó lại quay về đây.” Dường như sợ cô đổi ý, anh vội vàng hẹn trước thời gian gặp mặt lần sau.

Trì Linh Đồng trả lời: “Ngày mai không được, ngày mai tôi có hẹn với bạn rồi”.

“Bạn trai?” Câu này vừa thốt ra, Bùi Dịch Thanh cũng tự thấy giật mình. Lối giáo dục mà anh bị ảnh hưởng từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ để anh thất lễ như

vậy.

May mà Trì Linh Đồng cũng không để tâm, cô ngồi trên ghế sofa, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, thấy sắc trời bên ngoài đã tối đen, nhân viên quán thấp sáng những ngọn nến trắng nền giá cảm nền, “Cũng gần như vậy. Bạn trai cũ và vị hôn thê hiện tại của cậu ta”.

“Cô rộng lượng đến thế ư?”

“Trước nay tôi vẫn luôn là người có tấm lòng rộng mở. Tổng giám đốc Bùi thì sao, bận rộn trăm công nghìn việc như vậy, chẳng còn thời gian ở cạnh bà xã, liệu cô ấy có phàn nàn không?” Thực ra Trì Linh Đồng vốn là người hóng chuyện, cô hỏi thẳng chuyện mình tò mò mà chẳng hề khách khí.

Bùi Dịch Thanh rất muốn vào nhà vệ sinh để nhìn kỹ lại bản thân một lượt, trông anh giống một người đàn ông đã kết hôn lắm sao? Anh hỏi ngược lại với vẻ oán trách: “Nếu tôi nói tôi vẫn chưa có bà xã, cũng chưa có bạn gái thì cô có thất vọng không?”

Trì Linh Đồng bèn gật đầu, dựa theo tình hình thực tế mà trả lời: “Hơi thất vọng một chút. Nếu anh chưa có bạn gái chưa có bà xã, thì chỉ có hai nguyên nhân: Một, anh là một người cuồng công việc, cống hiến bản thân cho sự nghiệp; Hai, tầm mắt của anh quá cao, trên cao vô cùng lạnh lẽo, không ai chịu lạnh cùng anh. Mà cũng không đúng, lần trước anh còn nói anh có một mối tình đầu xinh đẹp, sau đó thì sao, câu chuyện tiếp theo thế nào? Chẳng lẽ cha mẹ anh ép hai người chia tay? Hay là một trong hai người thay lòng đổi dạ, có người thứ ba xen vào?”

Anh mắt của Bùi Dịch Thanh tối đi, anh ngửa đầu uống cạn cốc cà phê, rồi ra hiệu gọi nhân viên quán tới thêm cà phê cho anh, “Sau đó cô ấy thành chị dâu của tôi.”

Một lúc lâu sau, Trì Linh Đồng vẫn không nói nên lời, hai mắt mở to.

Đáy mắt tinh mịch của Bùi Dịch Thanh thoáng hiện vẻ đau thương, anh cười gượng: “Khiến cô sợ ư?”

Nửa ngày sau Trì Linh Đồng mới chậm rãi mở lời, ánh mắt lấp lánh tựa sao trời: “Trình độ thù địch của anh cao siêu thật đấy, đúng là tác phẩm thần thánh. Người ta thường nói, một kỹ sư và một nghệ thuật gia kết hợp với nhau thì tạo nên một kiến trúc sư xuất sắc, mà anh còn là một tác giả nữa, tôi vô cùng sùng bái anh.”

Bùi Dịch Thanh quay đầu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cười khẽ thành tiếng. Anh không cho cô biết, thực ra những điều mà anh kể đều là sự thật, “Bữa tối cô muốn ăn gì?” Bùi Dịch Thanh lắc đầu, nhắc nhở bản thân lấy lại tinh thần, trước mắt anh chính là thiên tài mà anh trải qua trăm đắng nghìn cay mới mời được.

Trì Linh Đồng nhăn nhó: “Đừng nhắc tới chuyện ăn uống nữa, tôi đã ăn rất nhiều bánh chocolate ở bữa tiệc rồi, bây giờ bụng vẫn no đây. Nếu anh tiện đường thì đưa tôi về nhà trọ nhé.”

Bùi Dịch Thanh đứng lên, liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn sớm mà, tôi và cô đi dạo cho tiêu thực, được không?”

“Ngoài kia có nơi nào để đi dạo ư?” Trì Linh Đồng không có hứng thú ngắm hoa xem liễu giữa đám khí thải ô tô đâu.

“Ôi cô bé này, cô ở Thanh Đài hai năm rồi mà còn không bằng tôi nữa. Biết ngoài kia là đường gì không? Đường Quế Lâm đấy!” Bùi Dịch Thanh vẫy tay gọi người tới thanh toán, vừa quay đầu đã thấy Trì Linh Đồng đi về phía cửa.

Vào thời kỳ loạn lạc, Thanh Đài từng suy bại thành thuộc địa của một đế quốc thực dân. Trong khi hầu hết Trung Quốc đều đang nằm trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, một đám người ngoại quốc đã lợi dụng tình hình chiến tranh, tới Thanh Đài đầu cơ trục lợi, rầm rộ xây nhà dựng cửa, vui chơi ca múa, trải qua những tháng ngày ăn chơi vô độ. Sau đó Trung Quốc giải phóng, Thanh Đài trở về với cố quốc, những người ngoại quốc kia cũng quay về nước mình. Dấu tích duy nhất mà bọn họ lưu lại ở Thanh Đài đó là một con phố với kiến trúc theo phong cách phương Tây rất khác lạ. Hai bên đường rợp bóng cây ngô đồng, mặt đường được lát bằng gạch vuông xanh. Nếu đi qua đây vào mùa hè, cả người đều cảm thấy mát mẻ. Những ngôi nhà bỏ không này, hầu hết đều được chính phủ phân cho những nhân viên gia có công hiến lớn lao cho Thanh Đài, còn lại để làm hội quán. Hiện giờ có một vài thương gia ủy thác cho người của mình thuê lại để mở quán bar, kinh doanh rất phát đạt.

Trì Linh Đồng từng kêu gào đòi Trần Thần dẫn cô tới đây chơi, Trần Thần nói rằng nơi này rất u ám, cũng không hay ho như lời đồn đâu. Sự sỉ nhục của người Trung Quốc, có gì hay đâu mà xem? Bị Trần Thần đã kích như vậy, sau đó Trì Linh Đồng lại bận rộn nhiều việc cho nên chưa có cơ hội tới đây.

Giẫm lên thảm rêu xanh ẩm ướt, đắm mình trong ánh đèn nhẹ dịu, cất bước giữa kiến trúc phương Tây lãng mạn, nhất thời tựa như lạc vào xứ sở xa xôi nào đó. Không gian như được che phủ trong sự yên bình đầy thần bí, giọng nói của Trì Linh Đồng cũng thấp xuống, như thể đang thì thầm, Bùi Dịch Thanh không thể không cúi người kề sát bên cô.

“Kiến trúc phương Tây rất lộng lẫy, phức tạp, xa xỉ nhưng cũng đòi hỏi sự tinh tế, ví dụ như, có một loại thức cột của Hy Lạp tên là Ionic(7), yêu cầu đục đủ hai mươi tư rãnh, thiếu một rãnh cũng không được, trên cột được điêu khắc hình lá cây cọ, cánh hoa sen một cách tỉ mỉ, đường viền hoa cuốn xoắn thành hình ốc hoặc chuỗi hạt trang sức. Nếu mỗi chi tiết thiếu một chiếc lá, một hạt ngọc thì cũng đủ để tác phẩm mất đi phong vị vốn có. Như một số căn trong nước được xây dựng mô phỏng kiến trúc phương Tây, nhìn vào những hình điêu khắc, sỏi phun... luôn khiến người ta cảm thấy không hài hòa, nguyên nhân chính là vì tỉ lệ không ổn, số liệu không đúng.”

(7) Thức cột Ionic là một trong ba thức cột cổ điển của hệ thống kiến trúc cổ điển Hy Lạp, hai loại thức cột còn lại là thức cột Doric và thức cột Corinth – tên tiếng Anh vốn là Doric Order, Corinth Order và Ionic Order, dịch ra tiếng Việt gọi là thức cột.

“Đứng, nghiên cứu kiến trúc phương Tây, nhất định phải ra nước ngoài. Bao giờ có thời gian, chúng ta cùng nhau đi tìm tham quan kiến trúc các nước một chuyến.” Bùi Dịch Thanh cố cảnh tỉnh bản thân bằng cách tự cười nhạo mình, cô còn chưa đưa ra yêu cầu, anh đã vội vàng ước định với cô hết lần này tới lần khác. Anh bảo chữa cho chính mình rằng, thiên tài cần được đối xử một cách đặc biệt.

Chẳng qua thiên tài là loại người nắm giữ quy tắc trò chơi nhưng trước giờ không tuân thủ theo quy tắc. “Không cần đi cùng nhau đâu, sau này anh giảng giải cho tôi kỹ hơn một chút là được.”

“Nếu là do phương diện kinh tế, tôi có thể thu xếp...”

“Tôi ghét đi máy bay”. Cô lẻ lười một cách nghịch ngợm, tóc dài tung bay, người đã chạy về phía trước. “Ngôi nhà này không có ai nè!” Đó là một khu vườn không khóa, Trì Linh Đồng chống tay lên cửa, nhón chân nhìn vào bên trong. Dưới ánh đèn tù mù, có thể lờ mờ thấy được cây cối bên trong rất xanh tốt, những phiến đá lát thành một con đường mòn, tựa như những vết chân trái dài trên cỏ. Ngôi nhà chỉ có hai tầng, bị bóng tối và những dây leo quấn quanh, nhìn như một lâu đài cổ trong truyện cổ tích.

“Có lẽ là một ngôi nhà đang chuẩn bị bán đi!” Tuy giá đất ở Thanh Đài không sánh được với Bắc Kinh, nhưng một biệt thự vừa kẻ biển rộng vừa sát rừng cây, lại nằm ở nội thành như vậy, cũng có giá trên trời, người bình thường nào dám hỏi tới.

Trì Linh Đồng âm thầm thu lại tầm mắt: “Nếu như một ngày nào đó, có thể xây một ngôi nhà dành riêng cho những người mà mình thương yêu, thì hạnh phúc biết bao!”

“Số người mà cô thương yêu ít lắm sao, chỉ xây một ngôi nhà là đủ?” Dường như Bùi Dịch Thanh cũng bắt đầu nổi hứng, anh đứng cùng cô bên ngôi nhà tối đen, thấy ánh đèn đường tán mát phủ lên bờ vai cô.

Trì Linh Đồng nhảy lên, lấy một mảnh lá cây từ trong vườn, giữ trong lòng bàn tay thường thức. “Vậy thì xây hẳn một khu đô thị, không bao giờ bán đi, như một số khu nhà, chỉ cho những người hiểu được ý nghĩa cuộc sống và xứng đáng nhận được sự tôn trọng thuê mà thôi. Trong khu đô thị có cây cao che trời, có hồ nước, có đường rải đá, số tầng nhà không vượt quá sáu tầng, không có thang máy, phải đi lên bằng thang bộ. Nơi đó tập hợp phong vận phương Đông, tinh hoa phương Tây, tôi sẽ đặt tên cho nó là Khê Viên, Khê - nơi thân thể nghỉ ngơi, chốn tâm linh trở về. Thế nào?”

“Khu đô thị này xây ở đâu thì được?” Bùi Dịch Thanh ngẩng đầu lộ vẻ suy tư, đôi mắt lấp lánh.

“Đương nhiên là ở Tân Giang cảnh đẹp như tranh rồi! Thế thì tôi có thể sống ở đó, không bao giờ phải ngồi xe đi đâu nữa!” Rõ ràng chỉ đang nói đùa, nhưng Trì Linh Đồng vẫn không kiềm lòng được mà nảy sinh mấy phần ước ao.

Bùi Dịch Thanh trầm chú nhìn cô, im lặng.

“Ha ha, anh đang cười nhạo tôi nằm mơ giữa ban ngày đúng không, đừng mím môi, anh có thể thoải mái cười to mà, trái tim tôi khỏe mạnh lắm”. Trì Linh Đồng xé nhỏ phiến lá, thổi một hơi theo chiều gió, những mảnh lá rơi trên mặt đất tựa hoa bay. “Tôi không chỉ có giấc mơ này, tôi còn có một giấc mơ khác. Lần đầu tiên tôi tham gia một cuộc thi thiết kế, là thiết kế một ngôi nhà phù hợp với điều kiện kinh tế cho hai người ở. Tôi vẫn cảm thấy lần đó chưa phát huy hết khả năng của mình, nếu như có thể, tôi muốn phụ trách cả việc thiết kế nội thất của căn nhà. Nhà được xây xong, cầm chìa khóa, mở cửa. Dù thân thể không ở trong nhà nhưng chúng ta cũng không cô độc, vì chúng ta đã quyết định ở bên nhau. Hai người ở, toàn bộ đều bắt đầu từ bốn bức tường. Nhà càng trống, thiết kế càng sinh động. Tường sơn màu trắng, nhìn thì màu trắng có vẻ rất đơn giản, thực ra có tới năm, sáu mươi loại màu trắng rất đa dạng, chống chọi với những thử thách của thời gian... Anh có nghe không đấy?”

Con gió kia đã thổi tới rồi, tới rồi, hạt giống dường như đang nảy mầm, vườn mình từng chút một, đón gió lớn lên. Tháng bảy, giữa hè, Bùi Dịch Thanh toát mồ hôi lạnh. “Tôi... tôi hơi thất thần, về mặt của cô khi này khiến tôi nhớ tới một bộ phim, tên là ‘Notting Hill’(8), nam nữ chính trong phim cũng từng đi quí một ngôi nhà không đóng cửa, đứng bên tường rất lâu.”

(8) Notting Hill là bộ phim hài hước lãng mạn Anh phát vào năm 1999. Phim kể về câu chuyện tình cảm giữa William “Will” Thacker (do Hugh Grant thủ vai), một người chủ hiệu sách du lịch đã ly hôn và nữ minh tinh Hollywood, Anna Scott (do Julia Roberts thủ vai).

“Tôi cũng xem rồi”. Trì Linh Đồng nói nhiều, môi hơi khô, “Nhưng có điểm nào giống đâu, anh không đẹp trai như Hugh Grant, miệng tôi cũng không rộng như Julia Roberts.”

Bùi Dịch Thanh cười đầy miễn cưỡng. Thực ra khi này anh nhớ tới một bài hát trong phim tên là “Em”

Em, có thể là bóng hình khiến tôi chẳng thể nào quên

Một thoáng vui vẻ hay tiếc nuối

Có thể là báu vật đời tôi hay là cái giá mà tôi phải trả

Em, có thể là bài ca mùa hè mãi ngân nga

Có thể là chút gió lạnh mùa thu gửi tới

Có thể là trăm ngàn thứ trên thế gian này
Trong giới hạn của một ngày mà thời
Em, có thể là người đẹp hay quái thú
Có thể là nghèo đói hay giàu có xa hoa
Có thể biến mỗi ngày thành Thiên đường hay Địa ngục
Em, có thể là tấm gương soi tỏ giấc mộng của tôi
Là nụ cười trong trẻo giữa áng mây mờ
Em, cũng có thể là một ảo ảnh khi gần khi xa
Ẩn giấu trong hình bóng của chính em
Em, có thể là lẽ sống đời tôi
Là lý do và phương hướng để tôi tồn tại
Là người duy nhất tôi muốn chôn che mưa gió
Tôi muốn giấu kín nụ cười và nước mắt của em
Biến thành kỷ niệm bất diệt của tôi
Dù em đang ở nơi đâu
Ý nghĩa của đời tôi mãi mãi là em
Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Kỳ Úc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: 4 : Vở Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Type-er: Thống

Khổng Tước quả thực là một người phụ nữ giỏi “giả bộ”.

“Cung ơi, cha mẹ hai bên đều chưa từng gặp mặt, tớ và Từ Thần chỉ là bạn bè qua lại thân mật thôi, ở nhà anh ấy thì không ổn lắm, tớ đương nhiên phải qua nhà cậu rồi, nếu không tớ sẽ tới khách sạn!” Khổng Tước nói với Trì Linh Đồng bằng giọng nói mê hoặc khiến người ta mất hồn mất vía vào mỗi buổi đêm.

Trì Linh Đồng nghe mà thấy như răng sắp rụng tới nơi, đẩy điện thoại ra xa khỏi tai thêm một chút: “Cậu đã ‘Kim ốc tang Kiều’ tới mấy năm rồi, một câu qua lại thân mật, không thấy mức độ ấy quá thấp à? Lần trước cậu còn nói định ở nhà anh ấy cơ mà?”

“Người ta nghĩ đi nghĩ lại rồi, không muốn để cha mẹ anh ấy có ấn tượng xấu thôi”.

Trì Linh Đồng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lúc này của Khổng Tước, lắc vòng eo nhỏ, mắt đẹp đong đưa, sóng thu dập dờn. “Được rồi, nếu cậu muốn chen chúc với tớ trên một chiếc giường thì cứ tới đây!” Trì Linh Đồng thực sự không thể chống chọi được với đòn quyến rũ của Khổng Tước, bày ra thư thế đầu hàng.

“Vậy cậu đến sân bay đón tớ nhé. Không gặp không về”. Nói xong, Khổng Tước cúp máy.

Trì Linh Đồng ngăn người nhìn điện thoại, Thanh Đài cũng là địa bàn của Tiêu Từ Thần, cả nhà anh ta không có ai đến đón người ư?

Ngày nghỉ cuối tuần quý giá đã bị cuộc điện thoại của Khổng Tước phá hỏng như vậy đây, Trì Linh Đồng tỉnh giấc một cách gắng gượng, vừa bước vào nhà vệ sinh vừa lẩm bẩm lầu bầu, nghĩ đến chuyện đến tối còn phải rút ví chi tiền, tâm trạng càng chán nản hơn. Hôm qua, Hi Vũ chỉ lo cô không giữ lời, còn gọi điện tới đặc biệt tới nhắc nhở cô, nói giờ đang là mùa du lịch sôi động ở Thanh Đài, nhà hàng khá khăm một chút thì đều cần đặt trước. Cậu ta muốn cô định rõ thời gian và địa điểm ăn cơm.

Nói thật, trong một giây đó, cô rất muốn quyt nợ, nếu không có Khổng Tước và Tiêu Tử Thần, mọi loại khách này ăn cơm đúng là tự hành hạ bản thân.

Tri Linh Đồng quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, một màu xanh trong, lại là một ngày trời trong nắng ấm. Sau khi rửa mặt xong bước ra ngoài liền gặp Nhan Tiểu Úy còn đang ngái ngủ, đầu bù tóc rối, mặc váy ngủ to tầm gọi cảm đi ra từ trong phòng. “Áy, hôm nay chị không ra ngoài sao?” Ngày nghỉ cuối tuần của Nhan Tiểu Úy còn bận rộn hơn cả ngày đi làm, lịch trình trong ngày chật kín. Sáng sớm đã có xe đợi ở dưới nhà.

Nhan Tiểu Úy bĩu môi, liếc nhìn cô: “Đi chơi với tiến sĩ Dương hộ em còn gì, phải nghe anh ta tâm sự, phải an ủi trái tim bị tổn thương của anh ta, làm chị mệt chết đi được! Chị chỉ muốn ngủ thôi, chẳng muốn đi đâu hết”.

Tri Linh Đồng vỗ trán một cái, cô đang suy nghĩ sao mấy hôm nay không thấy Dương Dương, còn tưởng anh ta đã từ bỏ rồi cơ, “Chị ra tay thật đấy à?”

Nhan Tiểu Úy vuốt vuốt mái tóc rối bù, còn chẳng thèm đóng cửa nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu nói chuyện với Tri Linh Đồng, “Ngón tay chị mới đưa ra nửa chừng thôi, giờ cũng hơi muốn rút về rồi. Tuy anh ta có nhà có xe có tiền, đáng đáp ảnh hưởng tới bộ mặt đô thị, chị đây vẫn cố mà nhịn, nhưng cái kiểu tính cách quái gở truyền thống không đủ, Tây hóa nữa vởi của anh ta quả thực khiến người ta không thể chịu được. Lúc thì muốn phụ nữ ở nhà giúp chồng dạy con, lúc thì uống cốc trà sữa với phụ nữ cũng muốn chia đôi tiền. Chị nhận ra rồi, nếu một ngày anh ta còn chưa chắc chắn với người phụ nữ này là vợ mình, thì anh ta vẫn giấu kín ví tiền. Đúng là gân gà! Gân gà(1)”

(1)Gân gà là thứ ăn chả có vị gì nhưng bỏ đi thì tiếc, chỉ những hành động chẳng đem lại lợi ích thiết thực nào.

“Kiểu chồng này rất tốt mà, biết hi sinh, bình thân sống qua một đời. Bây giờ giá cả leo thang, thị gà rất đắt đỏ, chị chịu khó nhai gân gà đi!” Tri Linh Đồng xúi giục Nhan Tiểu Úy.

Nhan Tiểu Úy đứng dậy, xả nước bồn cầu, rửa sạch tay rồi bước ra ngoài, “Chị cũng nghĩ thế đấy, nhưng cái gân gà này còn kén chọn hàm răng cơ!”

“Quá lắm thì chị đi chữa răng là được!”

Nhan Tiểu Úy đáp: “Nhưng giờ nha sĩ đều là đồ tể, khai đao nhanh lắm đấy!”

Tri Linh Đồng vỗ vai cô: “Em có thể giúp đỡ chị dựa trên tình hữu nghị”.

“Thôi đi, em coi anh ta như bệnh dịch, chỉ lo chị không thể chinh phục anh ta ngay tức thì, tránh khỏi tai họa về sau chứ gì”. Nhan Tiểu Úy cầm lấy gối tựa trên sofa, ném về phía Tri Linh Đồng.

Tri Linh Đồng bắt được: “Chị nói anh ta chính là một phiếu cơm dài kỳ vô cùng quyền rũ, cho nên em muốn giúp chị hoàn thành tâm nguyện ấy chứ”.

“Em mà nói nữa thì anh ta biến thành thiên sứ giữa trần gian mất thôi”. Nhan Tiểu Úy nheo mắt, môi mím chặt đầy nguy hiểm.

Tri Linh Đồng cầm túi xách lên, vội vàng trốn mất dạng.

Xe buýt chạy dọc theo trục đường chính ven biển về phía sân bay, có thể thấy một đường biển trời, mấy con tày chở hàng viễn du đang từ từ lướt vào gần bến cảng. Ánh nắng tháng bảy xuyên qua cửa kính máy trà, chiếu lên da cô, làm người cô ấm nóng. Trên bãi biển, dòng người như nước thủy triều. Tàu chạy bằng động cơ lướt trên sóng biển khiến nước bọt nước bắn tung tóe. Lúc này là thời điểm mà biển Thanh Đài dịu dàng lãng mạn nhất.

Tiếng nói từ loa phóng thanh ở sảnh lớn của sân bay phát ra liên tục, người người bước vội chỉ vương lại những bóng hình thoáng qua. Bức tường kính lớn chia tầm mắt người ta thành từng mảnh nhỏ, đường bay rộng vô biên ngoài cửa sổ tựa như những mảnh ghép hình trầm lắng dưới ánh nắng chói chang.

Tri Linh Đồng chỉ phải chờ một lúc, liền thấy màn hình điện tử thông báo chuyến bay từ Tân Giang tới Thanh Đài đã hạ cánh. Cô kiểm chân, phóng tầm mắt về phía trước.

“Cung oil” Giữa đám đông bỗng vang lên một tiếng kêu vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, tiếp đó, một làn hương thơm ập tới, cả người cô đã được cánh tay mềm mại ôm trọn: “Cậu cũng không biết lái xe nên mình mới không muốn phiền cậu đến sân bay đón, nhưng sao cậu lại đến thế?”

Tri Linh Đồng chưa hiểu mô tê gì thì eo đã bị nhéo mạnh, cô cắn răng, vội vọt kích động nói hùa một cách ăn ý: “Đây chẳng phải vì nhớ cậu tới mức không còn lựa chọn nào khác sao”.

Bấy giờ Khổng Tước mới thả cô ra, gương mặt được trang điểm tinh tế nở một nụ cười điềm đạm “Nào để tớ giới thiệu cho cậu nhé. Đây là Tiêu Tử Thần – bạn trai của tớ. Tử Thần, đây là bạn học kiêm bạn thân của em – Tri Linh Đồng”.

Tri Linh Đồng nhìn Khổng Tước với vẻ hoài nghi, lại nhìn người đàn ông đeo kính trước mặt, trong nhà nhận lịch thiệp có pha chút ngây ngô hiền lành, trong ngây ngô hiền lành lại có chút đờ đẫn chậm chạp, mí mắt cô giật giật liên hồi. Tiêu Tử Thần lại chính là tên một sách ngồi ở bên cạnh vào hôm mà cô tới nhà hàng Hàn Quốc ăn cá thu đao?

Khổng Tước là ai chứ, nếu nói trên góc độ động vật học, thì chính là một loại sinh vật tự kỷ và tự kiêu; nếu nói trên góc độ nhân loại học, cô gái này rất năng động, cực kỳ không yên phận, ham muốn vinh hoa phú quý, thích sống lãng phí xa hoa. Còn người được gọi là một sách, đó là một người chỉ dốt lòng đọc sách Thánh hiền, chẳng quan tâm tới những thứ không liên quan đến mình. Tay áo gió thổi, vai gánh ánh trăng(2), chỉ cần có sách, dù phải chị cảnh màn trời chiếu đất cũng không sao. Miêu tả hai người họ như Nam cực với Bắc cực cũng chẳng đúng, nam cực và bắc cực ít nhất còn cùng nằm trên Trái đất, nếu có một ngày trái đất nóng lên, có khi còn nối liền với nhau. Hai người họ hẳn là sao Thủy và sao Hỏa, mãi mãi xa cách, không có một

cơ hội nào để va chạm. Thế nhưng bây giờ vũ trụ cũng đoàn kết lại với nhau rồi!

(2) Trước đây câu này thường dùng để chỉ những vị quan liêm khiết, hai tay áo ngoài gió thổi thì chẳng chứa gì khác. Thời nay, hai câu này được dùng để chỉ những người sống bình đạm, vô dục vô cầu, thâm thái tĩnh lặng như nước.

Tiêu Từ Thần gật đầu chào Trì Linh Đồng một cách lịch thiệp: “Chào cô, Không Tước thường xuyên nhắc tới cô, nói cô rất thông minh”.

“So với anh thì tôi quả thực gặp phải sự phụ”. Cô lườm Không Tước một cái sắc lẹm, Không Tước chột dạ, vội giả bộ như đang chú ý tới băng chuyền hành lý.

Ai người Tiêu Từ Thần lại nghiêm túc đáp: “Câu này không đúng, lĩnh vực của chúng ta không giống nhau, không thể so sánh được”.

Nụ cười của Trì Linh Đồng cứng đờ, vị giáo sư Tiêu này không những bảo thủ mà còn hơi đi theo chủ nghĩa giáo điều.

“Từ Thần, hành lý tới rồi”. Không Tước gọi, “Tổng cộng có ba vali, một vali nhỏ, một vali xám và một vali đen”.

Tiêu Từ Thần vội vàng đi đến đó, nhắc lên ba vali hành lý từ băng chuyền.

“Sao phải dặn kỹ thế, chẳng lẽ anh ta còn không biết đâu là hành lý của mình?” Trì Linh Đồng nhỏ giọng hỏi.

“Điều này chứng tỏ tính tố cần thận, cậu ngốc thật đấy!” Không Tước bước tới xách vali màu đỏ, đôi môi đỏ cong lên, “Từ Thần ơi, làm sao bây giờ, cung ấy ép buộc em ở chỗ mình, bảo là buổi tối muốn tâm sự với em một vài chuyện!”

Em Trì Linh Đồng lại bị néo một cái.

Tiêu Từ Thần đẩy đẩy kính mắt: “Không sao, để anh về báo cho cha mẹ một tiếng. Em mở điện thoại đi động chưa?”

“Vừa xuống máy bay nên em quên mất”. Không Tước mỉm cười dịu dàng, rút điện thoại từ trong túi xách ra, bật máy, “Tối nay cung ấy mấy giờ mời chúng ta ăn cơm, em sẽ gọi điện cho anh trước nửa tiếng. Ngày mai em sẽ tới nhà anh thăm bác trai bác gái”.

“Được”. Tiêu Từ Thần quay sang nhìn Trì Linh Đồng, “Vậy thì xin cảm ơn cô Trì...”

“Cứ gọi tôi là Linh Đồng!” Trì Linh Đồng giả bộ cười khan, nhưng từng lỗ chân lông sau lưng đều thấy lạnh toát.

“Từ Thần, vậy anh lên xe trước đi, tối nay chúng ta sẽ gặp nhau. Lúc xuống xe phải nhớ kỹ xách hành lý xuống nhé, là hai cái vali đấy!” Không Tước gọi một chiếc taxi, người tài xế xuống xe đặt hành lý của Tiêu Từ Thần vào cốp sau, Không Tước cúi người trước cửa sổ xe, dặn dò Tiêu Từ Thần.

“Anh sẽ nhớ kỹ”. Khóc môi Tiêu Từ Thần cong cong, sau đó đẩy đẩy kính, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía trước.

Tới khi taxi rời đi, Trì Linh Đồng hít sâu mấy hơi, gào lên: “Rốt cuộc cậu là bạn gái hay mẹ anh ta thế?”

Không Tước đánh vào mũi cô một cái: “Vì người mình yêu, tớ có thể kiêm nhiệm thêm mấy chức danh nữa”.

Trì Linh Đồng vái lạy: “Loài người không thể hiểu nổi tình yêu của loài chim”.

Không Tước mỉm cười kiêu ngạo, đẩy cô, “Bắt taxi đi”.

Khi hai người lên xe, Trì Linh Đồng nhìn Không Tước, không nhìn được mà nói mấy câu thâm thúy: “Cô nàng Không Tước ơi, cậu cũng lớn đầu rồi, sao không chịu sửa đổi cái thói quen hay nói dối đi hả?”

Không Tước lườm cô: “Chuyện của người lớn, trẻ con biết ít thôi”.

“Chẳng lẽ là một bí mật thì không thể cho ai biết, vậy tớ có thể từ từ xét hỏi. Còn giờ thì tớ cực kỳ tò mò một chuyện, mau nói cho tớ biết cậu thật sự thích tên một sách kia à?”

“Đương nhiên, tớ đang bồi dưỡng anh ấy như chồng tương lai đây”.

“Hình như cậu đâu phải loại người yêu quý các tài năng”. Trì Linh Đồng uyển chuyển nói.

“Không yêu quý các tài năng mà tớ lại làm bạn với cậu ư?” Không Tước cười trộm.

“Tớ và anh ta là cùng một loại người chắc, cậu đang si nhục con người tớ đấy”. Trì Linh Đồng tức đến bốc khói.

Không Tước nói với vẻ nghiêm túc: “Tớ thật sự cảm thấy Từ Thần là ứng cử viên thích hợp để làm chồng tớ. Mặt mũi đẹp trai, có địa vị xã hội nhất định, còn có thu nhập cao, điều kiện gia đình cũng tốt, hơn nữa tớ nói gì anh ấy nghe nấy. Tớ biết rất nhiều người đàn ông xuất chúng, vừa giỏi vừa tháo vát, nhưng người đàn ông như vậy, không chỉ mình tớ thích mà người phụ nữ khác cũng thích. Phụ nữ không thể kéo dài tuổi xuân mãi mãi, cậu có thể chống lại thời gian không? Một khi phụ nữ già đi, sẽ giống như hoa cúc héo tàn, nhưng đàn ông xuất chúng càng lớn tuổi càng hấp dẫn, sao bọn họ có thể khản cự được sự tấn công của hết cô gái này đến cô gái kia? Không có người phụ nữ nào lại chấp nhận chia sẻ chồng mình với một phụ nữ khác. Cho nên có

thể yêu đương hẹn hò một cách tùy tiện, nhưng tìm chồng thì phải cực kỳ thận trọng. Từ Thần, anh ấy sẽ không khiến tớ phải lo lắng ở phương diện này”.

“Ý cậu là cậu tự tin rằng mình có thể kiểm soát được anh ta?”

Khổng Tước nhủ thầm: “Xích có sở đoản, thốn có sở trường(3). Người như Từ Thần, khi còn trẻ chưa từng yêu đương, luôn là một học sinh ngoan, từ nhỏ đã thích học, cũng chỉ biết học mà thôi, với anh ấy mà nói thì bắt anh ấy theo đuổi phụ nữ còn khó hơn lên trời. Anh ấy gặp được người hiểu biết về tình cảm như tớ, cũng là may mắn của anh ấy. Hai chúng tớ, không ai ép buộc ai cả”.

(3)Xích và thốn là hai đơn vị đo chiều dài của TQ, câu nói này có ý chỉ: Mỗi người hay mỗi sự vật đều có điểm mạnh và điểm yếu riêng của mình.

“Hai người đúng là một đôi trời sinh”. Trì Linh Đồng không nhịn được nữa, muốn nôn nữa. Tình cảm như vậy thật giống với những tam giác đồng dạng trong hình học, chỉ có thể coi như một thứ tương tự với tình yêu, nhưng không phải tình yêu chân chính. Khổng Tước đang cầm một chiếc thước dài để may đo cho mình một bộ quần áo vừa người, một sách họ Tiêu lại vừa hay là tấm vải để may bộ quần áo ấy, chứ không phải Khổng Tước yêu thích tấm vải rồi mới có ý định may quần áo.

Nhưng cho dù có là bạn thân đi chăng nữa, cũng không có quyền xen vào chuyện tình cảm của người khác.

Trì Linh Đồng dẫn Khổng Tước tới nhà trọ, Nhan Tiểu Úy đã ra ngoài. Khổng Tước quăng vali hành lý đi, cũng không sắp xếp lại mà lấy di động ra rồi bước vào phòng của Trì Linh Đồng, gọi hết cuộc điện thoại này tới cuộc điện thoại kia. Bạn học đang làm việc ở Thanh Đài của Khổng Tước không ít, không biết cô nàng này đang nói chuyện điện thoại với ai mà cười đầy nũng nịu.

Trì Linh Đồng không rõ một sách họ Tiêu có từng may mắn bắt gặp một lần hình ảnh Khổng Tước như thế này hay chưa? Nếu từng thấy được, liệu anh ta còn có thể tỏ ra nghiêm túc nhã nhặn như môn sinh của Khổng Tử nữa không?

Buổi tối, Khổng Tước thay váy, trang điểm cẩn thận lại lần nữa. Còn Trì Linh Đồng vẫn mặc chiếc áo phông in hoạt hình khi đi đón Khổng Tước ở sân bay và quần bò lửng.

“Cậu định mặc như thế này tới nhà hàng đấy hả?” Khổng Tước hỏi.

Trì Linh Đồng cúi đầu nhìn lại mình: “Vừa không hở hang vừa không xấu xí, đẹp mà”.

“Điện à, trông cậu như em gái bán cá nướng ven đường ấy. Cưng ới, tối nay còn có ai làm khách nữa?”

“Hi Vũ và vị hôn thê của cậu ta”.

“Hi Vũ là ai nào?”

“Là một sai lầm của tớ”.

Khổng Tước chỉ hận mài sắt mà không thành kim, vung vung quả đấm: “Nếu một cô gái muốn người yêu cũ mãi nhớ về mình, vậy trước mặt anh ta phải luôn giữ hình tượng xinh đẹp thanh tao, khiến anh ấy thấy mà không thể động vào, lúc về sẽ hối hận tới xanh ruột. Cậu nhìn cậu này, người ta nhìn thấy cậu đã mừng thầm, may mà lúc trước mình không chọn cô ta”.

Trì Linh Đồng cười khê: “Hihi, tớ chỉ mong được như vậy. Nếu cậu ta còn nhớ mãi không quên tớ, đấy mới là ác mộng của tớ”.

“Câu ngốc thật hay giả vờ ngốc thế”.

“Thật cũng như giả, giả cũng như thật”. Phụ nữ làm đẹp vì người mình thương, nhưng Trì Linh Đồng cô đây còn lâu mới làm ra bất cứ hành động hi sinh nào vì Hi Vũ!

Với bữa tối mang nhiều tầng ý nghĩa này, Trì Linh Đồng cũng xem như đã cố hết lòng.

Những nhà hàng danh tiếng có cảnh sắc đẹp, đồ ăn tạm tạm, giữa mùa du lịch sôi động này thì có lẽ phải đặt trước khoảng một tuần. Khi Hi Vũ gọi điện cho cô thì đã lỡ mất thời gian đặt trước. Ở Thanh Đài, những quán ăn nhỏ có phong vị riêng quả thật rất nhiều, nhưng mời khách từ xa tới chơi đến những nói đó dường như không hay lắm.

Cuối cùng Trì Linh Đồng quyết định mời mấy người bạn họ tới một nhà hàng Tư phòng thái (4). Nhà hàng này là một ngôi nhà không có biển hiệu bất mất, khung cảnh u tĩnh tịch tịch, được xây trên sườn núi quay về phía biển, nhưng khi bước vào lại khiến người ta cảm nhận được nhiều điều thú vị. Từng căn phòng riêng được đặt tên theo Mai, Lan, Trúc, Cúc, đầu bếp vô cùng tài giỏi, làm được món ăn hải sản cực ngon, hơn nữa còn có sở trường làm đồ ăn Từ Xuyên và đồ ăn Hồ Nam, khách tới đây có thể mặc sức lựa chọn.

(4)LÀ kiểu nhà hàng nhỏ, không có bất kỳ hoạt động quảng cáo nào, chủ yếu dựa vào việc truyền miệng để người ta biết tới nhà hàng. Thường thì thực khách tới ăn đều phải đặt trước, nhà hàng không tiếp khách quá đông cùng một lúc.

Trì Linh Đồng và Khổng Tước đến trước, vừa uống hai cốc trà lửa mạch thì nhân viên phục vụ mặc sườn xám đã mỉm cười mở cửa phòng, Hi Vũ và một cô gái xinh như búp bê Tây đang đứng bên ngoài.

Khổng Tước và Trì Linh Đồng đều ngây người. Cô gái kia mắt ngọc mây ngài, môi hồng răng trắng, da tựa như tuyết, dáng người cao gầy, tóc dài lượn sóng, có vài lọn nhuộm vàng đỏ, nụ cười trong sáng như gương. Cô mặc một chiếc maxi dài, cả người từ trên xuống dưới đều không đeo trang sức, chỉ có sơn móng tay màu đỏ tươi, tựa như từng đóa hoa đào đang nở rộ trên mười ngón tay.

Khổng Tước ngây người vì ở nơi cô xuất hiện, lại có một cô gái khác còn nổi bật hơn cô, cô nhất thời không thể chấp nhận được.

Còn Trì Linh Đồng ngây người vì tò mò Hi Vũ trở nên phóng khoáng như vậy từ bao giờ, ngày xưa, cô chỉ mặc một chiếc váy dài qua đầu gối mà cậu ta đã nằng cô vô liêm sỉ. Búp bê Tây mặc thế này, chẳng khác gì khoác một tấm lụa trắng trên người, nửa người nửa lưng đều để lộ.

Hai người – mỗi người một suy nghĩ riêng, nhưng đều quên lễ nghĩa tiếp khách.

Hi Vũ đứng ngoài một lúc, thấy không ai thêm chào hỏi mình, bèn nắm tay búp bê Tây bước vào: “Trì Linh Đồng, làm sao mà cậu biết tới cái xó này thế hả, quá khó tìm, lái xe taxi đi lòng vòng mãi mới thấy”.

“Rượu thơm chẳng ngại hèm sâu”. Trì Linh Đồng mỉm cười đầy miễn cưỡng, đứng dậy. Bảy năm không gặp, Hi Vũ trông chín chắn hơn nhiều, quần áo cũng bộc lộ khí chất, nhưng khi cậu ta vừa mở miệng, cách nói chuyện và giọng điệu của cậu ta vẫn khiến cô sôi máu.

Hi Vũ nhún mày, nhìn Trì Linh Đồng mấy lượt: “Cậu nói cậu cũng lớn rồi, sao còn ăn mặc như học sinh cấp ba thế, cưa sừng làm nghề à?”

Trì Linh Đồng kích động tới mức muốn cời giày nhét vào miệng cậu ta, nhưng cô còn chưa hành động, Khổng Tước đã kéo cô lại mỉm cười yêu kiều: “Đồng Đồng nhà tôi là một tài nữ, học hành nhiều, khí chất của người trí thức trời sinh mà thành, khí chất này sẽ không biến đổi theo tuổi tác đâu, đâu cần giả bộ? Bạn học cũ à, hai năm không gặp cậu sống cũng khá, ngắm quen cái đẹp rực rỡ mỹ miều, khiêu thăm mỹ đã thay đổi, chúng tôi hiểu mà”. Nói xong, Khổng Tước làm bộ vô tình liếc nhìn búp bê Tây đang đứng cạnh Hi Vũ.

Hi Vũ bị Khổng Tước chặn họng, tức đến đỏ mặt mà không biết nên đối đáp sao.

“Đồng Đồng, cậu mau mời khách ngồi xuống đi! Hi Vũ, cậu còn chưa giới thiệu bạn gái đâu nhé, là bạn thân đặc biệt hay là bạn bình thường thế?”

“Vị hôn thê của tôi – Đào Yên Nhiên”. Hi Vũ nắm chặt tay búp bê Tây, nhưng ánh mắt cậu ta vẫn liếc nhìn về phía Trì Linh Đồng.

“Thật không ngờ cậu lại bước vào lồng giam sớm như vậy”. Khổng Tước chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp, kinh ngạc vô cùng, đương nhiên những hành động này chỉ là giả vờ thôi.

“Vi anh ấy yêu tôi!” Búp bê Tây cũng không ngờ, hiểu được lời nói của Khổng Tước – bề ngoài khen ngợi nhưng hàm ý lại mỉa mai, bèn kích động rút dao tương trợ.

“Cậu này của cô, tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả?” Khổng Tước nhìn búp bê Tây đầy hàm ý, “Ý của cô là, nếu cậu ta yêu người khác là một trò chơi. Chỉ có yêu cô mới là tình yêu chân thành”.

“Đương nhiên, tôi là cái kết cho chuyện tình cảm của anh ấy. Những mối tình không ra đầu trước đây của anh ấy đều chỉ là khúc dạo nhạc, chỉ là làm nền, đều là để chứng minh cho việc tôi khác bọn họ. Cho nên, anh ấy cam tâm tình nguyện bước vào lồng giam của tôi”.

Trì Linh Đồng nghe nói mà nổi da gà, “A, thầy giáo Tiêu, anh tới rồi!” .Cô thấy Tiêu Từ Thần đã đứng ngoài cửa tự bao giờ, kích động bước lên đón tiếp, cao giọng nói vọng ra bên ngoài, “Phục vụ người đã tới đủ, chúng tôi gọi món!” Ăn nhanh cho xong, cô mới có thể mời mấy vị khách quý này rời đi, đúng là phiền chết đi được. Thế nhưng cô búp bê Tây tự kỷ này và Hi Vũ đúng là sinh ra để giành cho nhau, cô thấy mừng thay cho Hi Vũ, giữa mùa hoa nở, gặp được đúng người, cả đời đều vui vẻ.

Từ này về sau, sai lầm giữa cô và cậu ta sẽ không còn ai nhớ tới nữa. Quá mừng!

“Đây là bạn trai tôi – Tiêu Từ Thần!” Khổng Tước vui vẻ giới thiệu Tiêu Từ Thần với Hi Vũ và búp bê Tây, “Ngồi ở đây, Từ Thần”. Cô chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình. Vậy tức là Khổng Tước và Tiêu Từ Thần cùng ngồi một phía, Hi Vũ và búp bê Tây cùng ngồi một phía khác, đương nhiên Trì Linh Đồng chỉ còn lại một mình, nhìn nhân viên phục vụ không biết lễ nghĩa, chen chúc lên bàn.

“Đi đường thuận lợi chứ?” Khổng Tước tựa như một cô gái nhỏ, dịu dàng nắm tay Tiêu Từ Thần, tạm thời quên đi trận chiến ác liệt ban nãy.

“Tạm ổn. Chỗ này cha mẹ tôi từng tới ăn rồi, nấu hải sản rất ngon. Mùa này tôm tích(5) rất tươi, mọi người nhất định phải nếm thử”. Tiêu Từ Thần gạt đầu với mọi người, sau đó ánh mắt điềm tĩnh dừng trên khuôn mặt của Khổng Tước.

(5)Tôm tích hay còn gọi là bễ bễ, tôm tít, tôm thuyền, tôm búa... tùy từng vùng.

Người phục vụ bước vào, cầm theo vài quyển thực đơn, đưa cho mỗi người một quyển.

“Vậy thì nghe theo anh, gọi món tôm tích, thêm món cua biển hấp nữa, Từ Thần, anh thích ăn sò điệp xào, gọi cả món đó đi!” Khổng Tước và Tiêu Từ Thần đầu kê đầu vai kê vai, thì thầm to nhỏ, chẳng thèm để ý đến ai.

“Hi Vũ em muốn ăn đầu cá nấu ớt băm, lẩu cá cay, thịt luộc”. Đào Yên Nhiên mỉm cười tươi tắn, nâng cằm nói với Hi Vũ.

“Nhớ kỹ chưa?” Hi Vũ lạnh nhạt nói với người phục vụ.

Trì Linh Đồng quay mặt về phía bóng tối theo bản năng. Thăm nghĩ đập một xấp tiền xuống rồi chuồn đi là xong.

“Thưa cô, cô muốn gọi món gì?” Người phục vụ cúi đầu hỏi Trì Linh Đồng.

“Rau xào”. Trì Linh Đồng ừ ừ đáp.

“Cậu tiếc tiền đấy à? Cứ gọi thoải mái đi, tôi sẽ thanh toán”. Hi Vũ nói với giọng sắc mùi thuốc súng.

Bộ dạng Không Tước như thể sắp đánh nhau với Hi Vũ: “Bữa cơm hôm nay có năm người, tôi và Từ Thần đã chiếm hai phần năm rồi, để Từ Thần thanh toán đi, lương của anh ấy cao mà”.

Trì Linh Đồng muốn làm một người chủ nhà khiêm tốn, thế nhưng quả thực lúc này cô không nhịn nổi: “Các vị tài tử giai nhân ơi, tôi chỉ là một người làm công thôi, không có nhiều tiền, những đĩa cắn răng chích máu bằng bất cứ giá nào rồi, xin hãy tác thành cho tôi! Ngoài kia gió thổi vì vu, sóng biển trập trùng, chẳng lẽ mấy người không muốn ăn xong sớm một chút, mau chóng ra ngoài tản bộ, ngắm trăng, nghe biển hát?”

“Cứ gọi mấy món này trước đã, không đủ thì gọi thêm, xin mang món ăn nhanh lên chút”. Trì Linh Đồng cảm thấy cái dạ dày đáng thương của cô đang co giật.

Người phục vụ vẫn mỉm cười, thêm trà vào chén của năm người rồi mới đóng cửa lại bước ra ngoài.

“Cung đang tức giận à?” Không Tước ngẩng đầu hỏi.

Trì Linh Đồng cười tươi nói: “Đâu có, bạn học cũ và nửa kia của bạn học cũ, nào còn cơ hội tình cờ hợp mặt như thế này nữa, tớ mừng còn chẳng kịp ấy chứ!”

“Nói nhăng nói cuội!” Không Tước mấp máy môi nói.

Trì Linh Đồng mặc kệ cô nàng.

“Cậu không ăn hải sản cũng không ăn được cay, một đĩa rau xào có đủ không? Hay gọi thêm chút đồ ăn nhé!”

Trì Linh Đồng liếc nhìn cô nàng, đồ trọng sắc khinh bạn, nói vuốt đuôi như thế, ai mà thêm chứ.

Tiêu Từ Thần đẩy đẩy kính mắt, liếc nhìn cô với vẻ nghiêm nghị: “Món canh gà ở đây là gà đen nấu với nấm rừng, gọi món này đi!”

“Ồ Thanh Đài mà lại không ăn hải sản lạ ghê! Có rất nhiều người vì ăn hải sản mới đến Thanh Đài đó!” Búp bê Tây tỏ ra không thể tin nổi.

“Cậu ta còn không biết lái xe, không biết bơi, đi máy bay cũng say, ngồi tàu hỏa cũng say!” Hi Vũ liếc nhìn Trì Linh Đồng.

“Thật sao?” Búp bê Tây mở to mắt, nhìn Trì Linh Đồng như người ngoài hành tinh.

“Nhưng cung ấy học giỏi, còn thiết kế nhà giành được giải thưởng lớn”. Không Tước cười lạnh, “Trong mấy người chúng ta, có ai có bản lĩnh này?”

“Đầu óc khôn ngoan, tứ chi teo tóp, cũng chỉ như mấy người tàn tật mà thôi”. Hi Vũ nói đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu cậu không lấy tiêu chuẩn vợ tương lai của cậu áp lên người tôi thì có thể phát hiện ra, kỳ thực tôi vẫn được tính là một người bình thường, đúng không?” Nếu chuyện này cũng có thể khoan dung thì còn chuyện gì không thể tha thứ? Trì Linh Đồng bắt cần nghĩ, nở một nụ cười đáng yêu.

Gió nổi mây vần, sóng ngầm cuộn cuộn. Trì Linh Đồng và Hi Vũ mặt đối mặt, giương cung bạt kiếm.

Không Tước mỉm cười, ngắm nghía bát đĩa trước mặt mình, không có ý định đứng ra dập lửa, ánh mắt thì thoáng lướt qua búp bê Tây hàm chứa sự mỉa mai.

“Hi Vũ...” Búp bê Tây kéo kéo góc áo của Hi Vũ, như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Món ăn cũng nên được bụng lên rồi chứ nhỉ!”. Trong bầu không khí căng thẳng, Tiêu Từ Thần khẽ nhíu mày, mở miệng nói, “Ăn uống sau bảy giờ không tốt cho sức khỏe. Đồ ăn ứ trong dạ dày, không thể tiêu hóa. Bây giờ đã là sáu giờ rưỡi rồi”.

“Để tôi giục họ đi”. Trì Linh Đồng dời tầm mắt, hít sâu một hơi, kéo cửa rồi bước ra khỏi phòng, nhắc nhở thân phận của bản thân mình tối nay, nhất định phải kiểm chế, phải bao dung, phải lịch sự.

“Tớ đi cùng cậu”. Không Tước cũng đứng lên, bước theo, kéo Trì Linh Đồng vào góc nhà vệ sinh, thần thần bí bí ngó nghiêng xung quanh, sau đó đóng chặt cửa. “Đạo cụ!” Cô nàng sắp lại nói thâm vào tai Trì Linh Đồng.

“Đạo cụ gì cơ?”

Khổng Tước lạnh lùng cười khê: “Vị hôn thê kia của Hi Vũ chính là một đạo cụ, mà tớ đoán rằng cô ta còn là hàng giả kém chất lượng ấy chứ”.

Tri Linh Đồng ngăn ra.

“Chẳng hề quan tâm tới việc vị hôn thê kia của mình đang ngồi đây, toàn bộ sự chú ý đều tập trung lên người bạn gái cũ, cậu không thấy kỳ lạ à? Chia tay cũng bảy năm rồi, cậu tốt hay xấu thì liên quan gì đến cậu ta?”

“Hi Vũ là kẻ quái thai”. Cho nên không thể đánh giá cậu ta bằng tư duy của người bình thường.

Khổng Tước véo Tri Linh Đồng, “Cậu chẳng hiểu đàn ông gì cả. Kỳ lạ nhất là, vị hôn thê của cậu ta cũng không hề ghen tuông chút nào. Nếu Từ Thần mà như thế, biểu hiện của tớ sẽ không giống vậy. Đừng nhìn cô ta nói năng tự nhiên mà lầm, tớ thấy đó chỉ là lời thoại đã học thuộc từ trước thôi, cũng không phải muốn nói kháy cậu đâu”.

“Khổng Tước, cậu đừng dọa tớ”. Tri Linh Đồng hít một hơi lạnh.

“Cậu là người trong cuộc hồ đồ, tớ là người ngoài cuộc hiểu rõ. Tớ có thể khẳng định Hi Vũ còn chưa quên cậu, tối nay cậu ta chỉ đang xem xét tình hình mà thôi”.

Câu này của Khổng Tước khiến Tri Linh Đồng thấp tha thấp thỏm suốt bữa ăn. Lý do mà cô chấp nhận gặp mặt Hi Vũ là vì cậu ta nói rằng mình đã có vị hôn thê. Cô nghĩ giữa cô và cậu ta, rốt cuộc cũng có một người bước tới bờ bên kia của hạnh phúc, cho nên mới tò vò bao dung chúc phúc cho cậu ta.

Cô thầm liếc trộm Hi Vũ, sắc mặt cậu ta tối tăm, vừa nâng mắt đã phóng ra ánh mắt nhìn sắc lém như dao, cô vội vàng vùi đầu vào bát cơm.

Mắt đĩa hải sản đặt trước mặt Tiêu Từ Thần và Khổng Tước, mấy món mà búp bê Tây gọi như đầu cá ớt băm gì đó, đặt trước mặt Hi Vũ và cô ta. Còn trước mặt Tri Linh Đồng chỉ là một đĩa rau xanh, một bát canh gà mà Tiêu Từ Thần gọi thêm và một đĩa bánh bí đỏ.

Tiêu Từ Thần quả thực rất yêu Khổng Tước, cả buổi chẳng mấy khi động đũa, nếu không phải bóc tôm thì cũng bận bóc cua cho Khổng Tước. Khổng Tước vui vẻ thoải mái hưởng thụ sự săn sóc của anh ta, ăn trông rất thùy mị, rất đặc ý, thỉnh thoảng lại thì thầm gì đó với Tiêu Từ Thần, khóe môi của Tiêu Từ Thần thoáng hiện ý cười.

Trái ngược với hai người kia là Hi Vũ và búp bê Tây, Tri Linh Đồng cảm thấy Khổng Tước quả thực có mắt thần. Hai người thân ai người nấy ăn, còn chẳng thèm nhìn ai một cái. Búp bê Tây ăn được cay, ăn một miếng cá cay lớn mà không hề nhũn mảy. Hi Vũ lướt qua mấy món ăn trên bàn, dừng lại ở đĩa rau, gắp lên một ít rau bỏ vào bát mình, lại cầm muỗng uống mấy ngụm canh gà, cuối cùng còn gắp một miếng bánh bí đỏ.

Tri Linh Đồng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, đưa chân đạp mạnh một cái. Tên quái thai đáng ghét này, không đối chọi với cô một giây thì cậu ta sẽ thấy khó chịu. Rõ ràng cậu ta không thích ăn đồ ngọt.

Hi Vũ hiển nhiên ăn miếng bánh bí đỏ, có lẽ cảm thấy món đó không tồi, bèn đưa tay bung cả đĩa tới mặt mình.

Tri Linh Đồng lại đạp thêm một cước.

Hi Vũ cúi đầu ăn, ăn một miếng lớn.

Hả, cậu ta học được thuật chịu đựng? Tri Linh Đồng thầm kinh ngạc, nhưng người đang bóc tôm là Tiêu Từ Thần lại đột nhiên ngừng đũa, liếc nhìn cô một thoáng.

Tri Linh Đồng cuối thấp đầu theo phản xạ có điều kiện, thấy trên quần Tiêu Từ Thần in rõ hai dấu chân, ngượng chín cả người.

Tiêu Từ Thần buông mi mắt, đưa thịt tôm trong tay cho Khổng Tước như chẳng có chuyện gì.

Khổng Tước nhìn khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ của Tri Linh Đồng, khó chịu hỏi: “Mới uống một cốc bia mà cậu đã say rồi à?”

Tri Linh Đồng chột dạ, nở nụ cười gượng gạo: “Điều hòa để ở nhiệt độ cao quá, tớ thấy hơi nóng”.

“Nhiệt độ này là phù hợp nhất, không thể mát quá được, lát nữa ra ngoài chênh lệch nhiệt độ quá lớn, rất dễ cảm”. Tiêu Từ Thần nói bằng giọng điệu của mấy người thầy thuốc nhân từ.

“Thầy giáo Tiêu, đồ ăn có hợp khẩu vị của anh không?” Tri Linh Đồng mỉm cười ánh mắt với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 4.2

Type-er: Niệm Vũ

"Rất ngon." Tiêu Từ Thần lau tay, đẩy kính mắt theo thói quen.

"Từ Thần tiết kiệm lời khen quá!" Không Tước nhìn hai người, "Thế nhưng hải sản ở nhà hàng này ăn ngon thật. Từ Thần, trước khi chúng mình về Tân Giang, quay lại đây ăn một lần được không?"

"Được!"

Chưa tới tám giờ, bữa cơm tối đã kết thúc, Trì Linh Đồng thanh toán xong, bước ra khỏi nhà hàng, nhìn về phía biển lớn, hít một hơi gió biển, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều giãn ra. Bây giờ, bãi tắm vẫn có cả biển người, trên con đường nhỏ ven biển, từng nhóm người túm năm tụm ba tản bộ.

"Cung ơi, tớ và Từ Thần đưa cậu về trước nhé, sau đó chúng tớ muốn đi ra ngoài chơi một chút." Không Tước nói.

Trì Linh Đồng đang định đáp thì Hi Vũ vừa cùng búp bê Tây đi rửa tay xong quay ra, "Hai người không tiện đường, để tôi đưa cậu ấy về."

"Không cần đâu." Trì Linh Đồng từ chối theo phản xạ, "Tôi có thể bắt taxi mà."

"Tôi cũng không ăn thịt cậu, cậu sợ gì chứ?" Hi Vũ không nhịn được, khẽ nhún mày.

"Ai sợ hả?"

"Không sợ thì ở yên đây, coi như tôi báo đáp tình cảm bữa cơm này của cậu." Cậu ta khoát tay với Tiêu Từ Thần và Không Tước, "Sau này thường xuyên liên lạc nhé!"

Không Tước cũng không nài ép, kéo tay Tiêu Từ Thần đi về phía đỗ xe. Tiêu Từ Thần quay đầu nhìn Trì Linh Đồng, Không Tước nói gì đó, anh ta gật đầu.

Búp bê Tây quả thực không có thái độ thù địch với Trì Linh Đồng, nhân lúc Hi Vũ đi lấy xe bèn bước tới gần cô: "Bạn học của cô làm nghề gì thế?"

"Cô làm nghề gì?" Trì Linh Đồng nghiêng đầu nhìn cô ta.

Búp bê Tây khẽ nhún vai: "Tôi là người mẫu ô tô, cô từng nghe tới nghề này chưa?"

"Các cô gái chân dài bên ô tô. Có phải khi Hi Vũ đi mua xe thì 'nhất kiến chung tình' (*) với cô không?"

(*) Vừa gặp đã yêu, yêu từ cái nhìn đầu tiên

Búp bê Tây mỉm cười quyến rũ: "Anh ấy còn cần phải mua xe nữa sao?"

Trì Linh Đồng hơi hoang mang.

"Bạn của tôi nói, người như anh ấy, sau này sẽ có lái xe riêng đưa đón, chuyện gì cũng không phải đích thân ra tay."

"Bạn trai?"

Búp bê Tây gật đầu, nhưng dường như chợt nhớ ra điều gì đó, tắc lưỡi: "Thời tiết tối nay đẹp nhỉ!"

Chuyển chủ đề nhanh thật đấy, Trì Linh Đồng cười khẩy trong lòng.

Hi Vũ lái một chiếc Passat(*) màu bạc, Trì Linh Đồng chiếm lấy ghế phía sau. Xe không đi dọc theo đường về của Trì Linh Đồng mà rẽ vào một khúc cua, dừng lại trước một hộp đêm với ánh đèn mờ ảo, búp bê Tây xuống xe trước.

(*) Một hãng ô tô của Đức

"Bye bye!" Búp bê Tây nhoài người bên cửa sổ xe, vẫy tay với Trì Linh Đồng.

"Cậu bỏ lại vị hôn thê của mình ở một nơi đầy cám dỗ thế này, không thấy lo lắng sao?" Trì Linh Đồng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn thấy cái gáy của Hi Vũ.

"Vị hôn thê của tôi không phải người bình thường có thể đảm nhiệm được. Phải ra được phòng khách, xuống được phòng bếp, có thể làm kinh tế, còn so tài được với lưu manh."

"Người mà cậu lấy chắc phải là cao thủ đại nội mãt!"

"Nhưng chắc chắn cậu phải công nhận là cô ấy xinh đẹp hơn cậu, dịu dàng yêu kiều, chẳng hề kém cạnh bất kỳ ngôi sao nào."

"Đúng rồi, phí biểu diễn cũng không thấp!"

Hi Vũ trượt tay lái, xe đột nhiên lao về phía một cây tuyết tùng ven đường, chỉ cách năm centimet nữa thì xe phanh lại, từng chiếc từng chiếc lá kim rơi trên xe, hai người đều sợ tới toát mồ hôi.

"Cậu muốn mưu sát tôi à?" Trì Linh Đồng mắng, tay đặt lên cửa xe.

Hi Vũ khóa cửa xe "phịch", quay người lại, "Có phải lúc này cậu đang cảm thấy rất đặc ý không?"

"Đặc ý cái gì?"

"Cậu chính là kẻ chủ mưu, còn giả vờ?"

Trì Linh Đồng ngăn người vì câu hỏi của cậu ta: "Tôi cướp tiền của cậu hay là hại cả gia đình cậu hả?"

Hi Vũ đẩy lưng ghế ra sau, khiến lưng ghế nằm ngang, sau đó cậu ta nhảy sang hàng ghế sau.

"Cậu định làm gì thế?" Trì Linh Đồng hoảng hốt.

"Tại sao cậu không thay đổi?" Hi Vũ giữ chặt hai vai cô, ép cô nhìn thẳng vào mình. "Tôi nói thật cho cậu biết, lần đầu tiên nhìn thấy cậu thì tôi đã thích cậu rồi, sau đó thành tích, năng lực của cậu đã chứng minh tôi không nhìn lầm người. Bạn học bàn tán trên đùa hai chúng ta, tôi cực kỳ vui vẻ, cho rằng chuyện này đúng là ý trời. Khi đó cậu rất xinh đẹp đáng yêu, dịu dàng thuần khiết, bóng hình của cậu tựa như một con dao khắc sâu vào trái tim tôi. Sau khi chia tay, có rất nhiều cô gái khác theo đuổi tôi, nhưng tôi vẫn cứ nhớ về cậu. Lúc này, bên cạnh tôi cũng có một cô gái rất tốt. Bảy năm qua đi, ai cũng thay đổi, tôi cho rằng cậu không phải ngoại lệ. Tôi muốn gặp lại cậu, xóa sạch những tâm tư kia đi, sau đó có thể ở bắt đầu ở bên cô ấy. Nhưng cậu nhìn cậu có khác gì bảy năm trước không, đến ngực cũng chẳng to lên chút nào, thế này là cậu đang hành hạ tôi, cậu nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi."

"Liên quan khi gì đến tôi, đồ háo sắc." Trì Linh Đồng sợ hãi che ngực, "Lúc đó tôi còn ngây thơ ngốc nghếch, leo nhầm thuyền giặc. Thực ra tôi chưa từng thích cậu."

"Chẳng phải chúng ta từng cầm tay? Từng suýt nữa thì hôn môi?" Mắt Hi Vũ nóng lên, khuôn mặt kẻ sát tới chỗ Trì Linh Đồng, "Môi cậu vẫn hồng hào như năm ấy."

"Cậu là đồ biến thái, cắt ra chỗ khác đi." Trì Linh Đồng lấy tay che miệng.

"Không lẽ cậu chưa từng hôn ai bao giờ?" Ừc, tiếng nuốt nước miếng!

"Tránh ra..." Trì Linh Đồng lấy một cái đệm dựa, vội vàng để chen vào giữa hai người.

"Cậu thấy không, cậu lại khiến tôi mơ mộng rồi. Cậu cũng chưa quên được tôi! Thực ra cho dù hiện tại cậu có bạn trai, hay đã kết hôn, tôi cũng sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế để quyến rũ cậu."

"Tôi thà làm ngọc nát còn hơn ngọc lành."

"Cậu đúng là đồ có mắt mà không thấy vàng nạm ngọc, bây giờ tôi được rất nhiều người phụ nữ theo đuổi, cậu không biết trân trọng thì chỉ có thiệt thôi." Hi Vũ lắc đầu, ngồi thẳng người, không tới gần cô nữa.

"Vậy thì xin cậu cứ để tôi thiệt thôi đi!"

"Trì Linh Đồng, cậu đừng tỏ ra thanh cao nữa. Trong 'Kiêu hãnh và định kiến', Darcy và Elizabeth luôn đối chọi gay gắt, nhưng cuối cùng họ vẫn ở bên nhau! Cậu luôn né tránh tôi, nhưng coi chừng sau này vẫn về bên tôi. Tới khi đó, tôi muốn cậu trả giá gấp bội vì những tổn thương mà cậu đã mang đến cho tôi."

"Cậu cứ theo đuổi hạnh phúc của cậu đi, đừng để ý đến tôi. Tiểu thuyết bắt nguồn từ cuộc sống, rồi lại bao trùm lên trên cuộc sống, yên tâm, những chuyện này sẽ không xảy ra trong thực tế đâu. Cậu không chịu đưa tôi về nhà thì tôi đập vỡ cửa kính đấy."

"Chúng ta đi xem phim đi!"

"Hi Vũ, tôi đang nói tiếng ngoài hành tinh đấy?" Trì Linh Đồng cực kỳ bức bối.

Hi Vũ thờ dãi, ngoan ngoãn quay về ghế trước, khởi động xe.

Trì Linh Đồng chỉ cho Hi Vũ dừng xe trước cổng khu nhà, không cho cậu ta đi sâu vào trong. Cô sợ cậu ta biết cô ở nhà nào, thỉnh thoảng sẽ tới cửa gây rối.

"Không mời tôi vào nhà uống trà sao?" Hi Vũ đứng dựa vào cửa xe, hỏi.

"Tôi mời cậu ăn cơm, cậu lại đưa tôi về nhà, hai chúng ta không ai nợ ai."

"Sau khi về đến nhà có thể gửi tin nhắn cho tôi được không?" Hi Vũ im lặng hồi lâu, rồi lại nói.

"Tạm biệt!" Cô quay đầu bước đi, đi một lúc, lẳng lặng quay đầu, thấy Hi Vũ vẫn đứng yên ở đó, màn đêm giăng kín khiến bóng dáng của cậu ta trở nên mờ hồ.

Cô biết thái độ của mình với cậu ta hơi quá đáng, nhưng cô thực sự không dám thả lỏng, chỉ sợ mình quá lịch sự, cậu ta sẽ được đà lấn tới, sau đó lịch sử lặp lại, vậy thì có gì hay ho? Nhưng cậu ta lại cho cô gợi ý, tìm một "Đạo cụ", thỉnh thoảng có những buổi họp mặt quan trọng, có thể loại bỏ không ít phiền phức.

Cũng sắp nửa đêm rồi mà Không Tước còn chưa trở về, Trì Linh Đồng để cửa chờ Không Tước, nhưng mắt díp lại không mở ra nổi, đành nằm nhoài trước laptop chơi cờ tỷ phú với ba người xa lạ để giết thời gian.

Bùi Định Thanh gửi tin nhắn tới, ba chữ và một dấu hỏi cuối câu: Đã ngủ chưa?

Cô hồi âm lại hai chữ và một dấu hỏi cuối câu: Việc gì?

Vừa gửi xong thì điện thoại reo lên, cô còn tưởng là tên Hi Vũ bám dai như nhặng kia, cô bấm nút nghe, giận dữ mắng khê: "Cậu còn muốn thế nào nữa?"

Đối phương không lên tiếng, chỉ có tiếng thở khi nhanh khi chậm truyền tới theo sóng điện thoại.

"Không phải cậu định mượn rượu giả điên đấy chứ, tôi nói cho cậu biết, tôi chịu không nổi nữa rồi. Đồng chí Hi Vũ, nếu cậu vẫn tiếp tục như vậy thì chúng ta còn không làm được cả bạn học đâu."

"Hi Vũ là ai?" Đối phương hỏi.

Cô kinh ngạc, xấu hổ tới mức cổ cũng đỏ bừng, cười ngây ngô: "Tổng giám đốc Bùi, là anh đấy à!"

"Đang đợi điện thoại của người khác sao?"

"Không phải, anh gọi đúng lúc lắm." Cô từ từ đóng laptop lại, nhoài người trên giường, tìm một tư thế thoải mái. "Sao anh còn chưa nghỉ ngơi?"

"Tôi đang xem bản thiết kế, có nhiều điểm muốn hỏi cô, ngày mai cô có rảnh không?"

"Mai là chủ nhật, tôi có! Tôi cũng đã tra lại tài liệu rồi, mai nói cả thể."

"Ừm, bữa tối vui không?" Dường như Bùi Định Thanh chỉ thuận miệng hỏi.

Ngay sau đó, Trì Linh Đồng bèn ai oán kể lại từng chi tiết trong bữa cơm, rồi nói ra sáng kiến của mình, "Tôi hối hận lắm, lẽ ra cũng phải mang một người bạn trai đi, hơn nữa không nên vạch trần lời nói dối của cậu ta, thế thì sau này cậu ta chẳng còn lý do gì để quấy rầy tôi nữa."

"Hay cô thử cân nhắc tôi xem? Nể tình cô góp sức chuyện phim trường, chút việc nhỏ ấy tôi có thể giúp cô!" Cách loa nghe, trong bóng tối, giọng Bùi Định Thanh trầm áp như không có thật.

"Thôi thôi, nhờ anh chẳng khác gì tự hại mình." Tuy không ngồi đối diện với anh nhưng Trì Linh Đồng vẫn lắc đầu như trống bỏi. "Giúp anh sửa chữa bản thiết kế phim trường là công việc ngầm không thể để lộ. Nếu lại mời anh làm bạn trai tham dự tụ họp, đương nhiên anh cũng không thể diễn như thật được, một khi thân phận của anh bị lộ, cậu ta sẽ cho rằng tôi bám lấy người giàu có, nhất định sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế để cứu tôi ra khỏi nước sôi lửa bỏng. Anh phải hiểu là Trái Đất này chỉ như một xóm nhỏ mà thôi, nếu đứng ở đầu xóm hay cuối xóm, không may bị người quen bắt gặp, chuyện này truyền tới tai Chủ tịch Nhạc, tôi còn đường sống nữa không?"

Bùi Định Thanh cười: "Hằng Vũ sẽ cho cô một con đường lớn thênh thang."

"Tôi đây chẳng có ưu điểm gì đặc biệt ngoài sự chuyên tâm. Anh cũng đừng làm xấu thanh danh của tôi."

"Không phải tôi coi thường sự chuyên tâm, nhưng có một số người, một số việc không đáng để cô làm vậy." Giọng anh chột trầm xuống, dường như vô cùng xúc động, "Nghỉ sớm một chút, ngày mai chúng ta gặp mặt. Ừm, lần trước chúng ta đang nói tới đâu nhỉ?"

"Nhà ở An Huy, ngày mai sẽ nói tới nhà bạt của người Mông Cổ."

"Được, tối mai tôi tới đón cô."

Hơn nửa đêm, Không Tước trở về, cả người nồng nặc mùi khói thuốc. Trì Linh Đồng ngáp hết lần này tới lần khác, "Không nổi rồi xa nhau như vậy thì sao không đến ở nhà anh ta?"

Không Tước xông vào nhà tắm như chuẩn bị đánh nhau: "Ngủ đi, tớ tắm rửa đã."

Tri Linh Đồng dụi dụi mắt, trèo lên giường, chỉ chốc lát đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Đã lâu không ngủ thẳng một lều đến khi tự nhiên tỉnh dậy, khi đôi mắt từ từ mở ra, thấy ánh mặt trời lọt qua rèm cửa sổ, khóe môi cô thoáng hiện vẻ ngái ngủ, cô xoay người, thấy bên cạnh không có ai, vài chiếc quần chiếc áo bị rải ở một bên giường. Cô khoan khoái duỗi người, lê dép ra khỏi phòng, "Không Tước?"

"Sáng sớm đã đi đâu rồi ấy, hại chị ngủ không ngon giấc." Nhan Tiểu Úy bước ra từ trong phòng, ai oán nói, dưới mắt thâm quầng.

"Hôm nay đỡ phải đánh phấn mắt nhé, thế này đã đẹp rồi!" Tri Linh Đồng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là Tiêu Tử Thần đã đón Không Tước đi chơi.

"Là một chiếc Ferrari màu đỏ, người đàn ông lái xe rất đẹp trai." Ánh mắt Nhan Tiểu Úy thoáng hiện vẻ ước ao hâm mộ.

"Người đàn ông nào cơ?"

"Người đàn ông tôi đón ấy! Chị đứng trên ban công nhìn thấy mà, quá phong cách, không thể không chú ý. Khi bạn em đi xuống, hai người còn hôn nhau nồng nhiệt."

"Chị có nhìn nhầm không đấy!" Có vẻ như Tiêu Tử Thần không làm được loại chuyện thu hút sự chú ý đến vậy.

"Thị lực của chị là 2.0 nhé, cho dù có một con muỗi bay qua mặt chị, thì chị cũng có thể nhận ra nó là đực hay là cái."

Tri Linh Đồng đứng ngẩn ra, chẳng nghĩ được gì nữa.

"Điện thoại của em đang kêu kia." Nhan Tiểu Úy nhắc.

Cô hoảng hốt quay người chạy vào phòng, điện thoại di động trên tủ đầu giường kêu như khóc như kể.

Giọng nói của Không Tước như mặt trời mọc trên mặt biển lúc hừng đông, tươi mát mà trong sáng. "Cậu tới Vịnh nước cạn nói với Tử Thần hộ tớ là hôm qua tớ ăn nhiều hải sản quá, hôm nay thấy bụng dạ hơi khó chịu, muốn ngủ bù thêm."

"Cậu đang làm trò gì thế?" Tri Linh Đồng tức giận tới mức muốn đánh cô nàng.

"Tớ sẽ kể cho cậu sau. Giống như ngày xưa ấy, nhưng cậu tuyệt đối không được để lộ đâu đấy."

"Tớ không làm, cậu tự đi mà gọi cho anh ta." Thời cấp ba, Không Tước hẹn hò với nam sinh, về nhà rất muộn, luôn nói với mẹ là mình làm bài tập ở nhà Tri Linh Đồng. Thỉnh thoảng mẹ Không gọi điện tới kiểm tra, Tri Linh Đồng sẽ luôn nói bằng giọng của một cô bé ngoan rằng: "Cô ơi, con và Không Tước đang thảo luận một đề bài, sau khi giải xong, cậu ấy sẽ về nhà ngay." Tri Linh Đồng là học sinh xuất sắc, mẹ Không chưa bao giờ hoài nghi.

"Tôi qua lúc tớ nói chuyện với anh ấy thì điện thoại gần hết pin. Anh ấy lại học y, trong điện thoại hỏi cái này hỏi cái kia, rất dễ lộ."

"Vậy cậu đưa số điện thoại của anh ta đây, để tớ gọi."

"Nếu cậu gọi, anh ấy nhất định sẽ hỏi địa chỉ, sau đó lái xe tới thăm tớ. Cậu cứ nói tớ đã uống thuốc, hiện giờ đang ngủ rất ngon là được. Đồng Đồng, nhờ cả vào cậu đấy, tớ yêu cậu."

"Đúng là tớ đã kết bạn nhầm người. Hóa ra cậu hao tâm tổn trí tìm cách đến ở nhà tớ cho bằng được, là để tiện làm thế này đây!" Tri Linh Đồng nghiêng răng nghiêng lợi.

Không Tước nũng nịu nói: "Tớ biết cưng yêu tớ, thương tớ nhất mà, chỉ một lần này thôi, không có lần sau đâu. Bây giờ cậu đi nhanh đi, Tử Thần rất ghét người tới trễ. Cậu giúp tớ xin lỗi anh ấy, nói là ngày mai tớ sẽ tới thăm cha mẹ anh ấy."

Không chờ Tri Linh Đồng trả lời, Không Tước đã ngắt máy. Tri Linh Đồng bức đến ngứa răng, nhưng lại không làm gì được.

Đường bờ biển của Thanh Đài có hình lượn sóng, có mấy cảng thiên nhiên, có cả cảng là bãi tắm tự nhiên. Vịnh nước cạn là bãi biển đẹp nhất trong số đó, nhưng không được quảng cáo nhiều ra bên ngoài. Phía sau bãi biển là núi rừng trùng điệp, với những căn biệt thự khác nhau, quanh năm có binh lính mặc đồng phục canh gác.

Tri Linh Đồng bước xuống taxi, thấy dưới những cây dù che nắng trên bãi cát, có vài người mặc áo tắm tùm tùm năm tùm ba, có người đang hóng gió biển, có người lại đang chơi đùa trong sóng nước, còn có mấy đứa trẻ đang xây lâu đài trên bãi cát. Những con sóng cuộn lên bọt nước trắng tựa tuyết, cuộn cuộn xô vào bờ, tạo nên những tiếng rầm rì.

Tri Linh Đồng nhìn khắp xung quanh, nhanh chóng nhận ra Tiêu Tử Thần, anh ta mặc áo sơ mi trắng, quần dài phăng phiu, đang ngồi trên ghế nằm màu trắng, bên người có một cái túi lớn, ánh mắt nhìn thẳng ra biển.

Cô lấy lại bình tĩnh, vừa thăm mắng Không Tước mấy câu, vừa chậm chậm đi tới.

Một sách bị lừa bịp một cách dễ dàng, Tri Linh Đồng chỉ nói vài ba câu đã khiến anh ta hoàn toàn tin tưởng, trong mắt chẳng hề lộ vẻ hoài nghi, còn chu đáo mời cô ngồi xuống, xếp hoa quả, đồ uống, cảm ơn cô hết lần này tới lần khác. Tri Linh Đồng không khỏi cảm thấy tội lỗi. Ưc hiếp người hiền lành

quả thực khiến người ta khinh bỉ, "Không cần phiền phức như vậy, tôi đi ngay ấy mà." Cô rất sợ ngồi ở đây lâu, dưới ánh mắt trong trẻo thanh khiết của anh ta, cô sẽ tự động khai sạch sành sanh.

Tiêu Từ Thần đưa cho cô một cốc ô mai ướp lạnh: "Thời tiết đẹp thế này, nếu không biết bơi thì ngồi đây hóng gió biển cũng được! Có những người ăn hải sản thì bụng sẽ khó chịu, ngủ một giấc là khỏe ngay thôi, cô không phải lo cho Khổng Tước đâu."

Anh ta còn an ủi lại cô, sao Trì Linh Đồng có thể không toát mồ hôi? "Vậy tôi ngồi đây, anh cứ đi tắm biển đi!" Trì Linh Đồng nhìn cái túi lớn để cạnh ghế tựa. Đây là lần đầu tiên cô tới bãi tắm Vịnh nước cạn, dường như biển càng xanh hơn, trời càng cao hơn.

Tiêu Từ Thần nở một nụ cười gương gao: "Hay là tôi mua cho cô một bộ áo tắm, thêm một cái phao nữa, rồi cô cũng ra tắm biển luôn?"

Trì Linh Đồng biết anh ta đang giúp Khổng Tước làm tròn đạo đãi khách, lúc đầu nói: "Tôi là một con vịt cạn, không thể để anh cười chê được." Cô nhớ tới việc tối qua đập nhằm vào chân anh ta hai lần, mặt lại đỏ bừng.

Tiêu Từ Thần không nói gì thêm nữa, đứng lên đi tới phòng thay đồ.

Trì Linh Đồng uống một nửa cốc nước ô mai, nhìn quanh quất, trong tầm nhìn bỗng xuất hiện một người đàn ông có thân hình rất đẹp, tuy không phải loại người có cơ bắp cuộn cuộn, nhưng vai rộng chân dài, cơ bụng cực kỳ hoàn hảo. Khuôn mặt đẹp trai của anh ta thoáng hiện vẻ nghiêm nghị, không biết do cận thị hay bị cát bay vào mắt, anh ta luôn híp mắt, chớp mắt liên tục. Trì Linh Đồng kinh ngạc đến há mồm, Khổng Tước đứng là có mất thần, một sách hóa ra lại là một người đàn ông rất nam tính.

"Vậy tôi xuống tắm đây!" Tiêu Từ Thần đưa tay lên mắt, chạm phải khoảng không, bấy giờ mới nhớ ra mình không đeo kính.

"Anh có từng cân nhắc đổi sang loại kính mắt khác, hay là dùng kính áp tròng không?" Một sách có đôi mắt khá đẹp, lại bị đôi kính gọng đen che khuất, thật là đáng tiếc. Trì Linh Đồng trầm nghĩ, anh ta mà thay kính đi thì quả thực có thể đem ra so sánh với Bae Yong Joon ấy chứ.

"Gọng kính mà tôi đang đeo là do Khổng Tước chọn riêng cho tôi, tôi rất thích nó." Tiêu Từ Thần đứng trước mặt Trì Linh Đồng, để thân trần, ánh mắt dịu dàng.

Sở thích hóng chuyện của Trì Linh Đồng lại bắt đầu sục sôi: "Có thể tiết lộ một chút về sự bắt đầu của tình sử lãng mạn giữa anh và Khổng Tước không?" Về chuyện này, Trì Linh Đồng đã hỏi Khổng Tước nhiều lần, nhưng Khổng Tước ngậm chặt miệng, đánh chết cũng không nói ra một chữ.

Tiêu Từ Thần ngăn người, ngồi xuống, Trì Linh Đồng vội đưa cho anh ta một cái khăn để khoác lên người, nhà giáo ưu tú đức cao vọng trọng như vậy mà để lộ cơ thể, thực sự là chuyện tổn hại tới cốt cách thanh nhã của anh ta.

Tiêu Từ Thần dường như vừa do dự, vừa nhớ lại, im lặng một lúc lâu.

"Ha ha, nếu thấy bất tiện thì anh cứ bịa bừa một chuyện kể cho vui cùng được."

"Tôi chưa bao giờ nói dối." Tiêu Từ Thần nghiêm túc nói, "Cũng không có gì bất tiện. Tôi và Khổng Tước gặp nhau trong bệnh viện, cô ấy...tự sát, được đưa vào viện cấp cứu, bác sĩ cấp cứu là bạn của tôi. Khi đang cấp cứu thì vợ anh ta đột nhiên bị tai nạn giao thông, vừa hay tôi lại ở đó, cho nên làm thay việc của anh ta. Chúng tôi đã quen nhau như vậy đấy."

Trì Linh Đồng kinh ngạc, cô nàng Khổng Tước này chỉ đứt tay thôi mà đã kêu tới kêu lui rồi ấy chứ. "Cô ấy tự sát bao giờ, ở đâu, vì sao tự sát?"

"Ba năm trước, Thanh Đài, vì tình!"

"Cô ấy thua trận dưới tay ai?"

"Đây là chuyện riêng tư của Khổng Tước, tôi không tiện nói ra."

"Vậy nên anh đã mở lòng hảo tâm, giúp cô ấy thu dọn hậu quả?" Trì Linh Đồng mơ màng nghĩ.

Tiêu Từ Thần chớp mắt: "Tôi cảm thấy một cô gái cố chấp, sẵn sàng đánh đổi mạng sống vì tình yêu như vậy chắc chắn phải rất tốt bụng, hiểu rõ cuộc sống, xứng đáng để tôi tôn trọng và trân trọng."

Nếu Khổng Tước mà cố chấp với tình yêu thì lộn cái cũng bay lên tận trời rồi. Từ khi Khổng Tước mới biết yêu tới giờ, thiên tình sử chói lóa của cô nàng, Trì Linh Đồng rõ như lòng bàn tay, nên khi cô biết cô nàng qua lại với Tiêu Từ Thần lâu như vậy, Trì Linh Đồng thực sự cho rằng đây là kỳ tích thứ mười một của thế giới.

Trì Linh Đồng thấy hơi thương cảm cho một sách. Thế nhưng ai chẳng có bí mật của riêng mình, người không biết gì mới là người hạnh phúc, "Sau đó anh mới theo cô ấy chuyển tới Tân Giang? Ồ, hóa ra anh làm việc ở bệnh viện?"

"Thanh Đài là nơi mà Khổng Tước từng bị tổn thương, cô ấy nói ở đây không vui. Tôi cũng muốn chuyên tâm nghiên cứu, bởi vậy chúng tôi cùng tới Tân Giang. Việc dạy học khá nhàn nhã, tôi cũng có thể chăm sóc cô ấy nhiều hơn."

Cô nhìn một sách, đột nhiên không biết nên nói gì cho phải, "Tôi...không bơi kem chống nắng, tôi về trước đây, anh cứ từ từ tắm biển nhé."

Tiêu Tử Thần cũng đứng lên theo, "Cô vừa giúp tôi chăm sóc Khổng Tước, vừa cất công tới tận đây báo cho tôi biết. Tôi nên đưa cô về."

"Nhưng anh thay đồ rồi mà!" Trì Linh Đồng áy náy nói.

"Tôi có thể mặc lại."

Trì Linh Đồng thấy anh ta kiên quyết như vậy, biết một sách thực ra rất cố chấp, "Hay là anh cứ xuống tắm một lúc đi, tôi đợi anh!"

"Cô đừng bước ra khỏi dù che nắng, như vậy tia tử ngoại sẽ không làm tổn thương da cô." Anh ta dùng tay vẽ một vòng tròn giữa không trung.

Trì Linh Đồng thấy rất buồn cười, nhớ lại trong "Tây Du Ký", khi Tôn Ngộ Không có việc phải ra ngoài, cũng vẽ cho Đường Tăng một cái vòng tròn, "Đi đi, trước khi anh quay lại, tôi sẽ không dời đi nửa bước." Cô xua xua tay.

Như thể sợ cô nói mà không giữ lời, Tiêu Tử Thần cứ đi được vài bước lại quay đầu nhìn, cho tới khi cả người anh ta ngấm trong nước biển.

Trì Linh Đồng nâng cằm, thầm nghĩ: Tuy một sách rất nhát nhẽo, nhưng con người cũng không xấu xa. Anh đánh đổi tình cảm của cả đời mình để thấy Khổng Tước xòe đuôi một lần, thế nhưng Khổng Tước có cam tâm chỉ xòe đuôi vì một mình anh ta hay không?

Điện thoại di động kêu, cô liếc nhìn Tiêu Tử Thần đang ngấm mình trong nước biển, mở điện thoại, lần này là Bùi Dịch Thanh.

Bùi Dịch Thanh nghe thấy tiếng sóng biển dào dạt: "Cô đang ở bãi biển?"

"Tổng giám đốc Bùi phán đoán như thần!"

Bùi Dịch Thanh bật cười: "Buổi chiều tôi rảnh, chi bằng chúng ta cùng nhau ăn trưa?"

"Bây giờ tôi đang ở Vịnh nước cạn. Bữa trưa thì xin miễn, tôi muốn về nghỉ ngơi một lúc rồi mới ra ngoài. Chiều nay tôi sẽ gọi điện cho anh."

"Cô bơi giỏi lắm à?" Dường như Bùi Dịch Thanh đang rất rảnh rỗi, không có ý định ngắt máy.

"Ngại quá, tôi đang hầu hạ một vị công tử đọc sách, cũng không phải bản thân thích thú gì."

"Đi cùng với bạn trai cũ của cô?"

"Tôi không tốt bụng đến thế. Tôi đang theo hầu bạn trai của bạn gái." Câu này nghe thật kỳ quặc, Trì Linh Đồng phì cười.

"Lòng hảo tâm của cô không tồi, sao không suy nghĩ tới việc chuyển sang làm việc ở các tổ chức từ thiện?"

"Nếu có một ngày chuyện giữa anh và tôi bị bại lộ, có lẽ tôi sẽ thử."

"Nói như thế tôi đang lôi cổ xuống nước ấy. Linh Đồng, lần trước cô nói với tôi ý tưởng Khế Viên, Nhật báo Kinh tế đang tìm kiếm những tác phẩm thiết kế các khu nhà vừa thời thượng vừa cá tính, tôi nghĩ cô có thể tham gia dự thi."

"Tôi chỉ nói đùa thôi, có vài phong cách kiến trúc phương Tây tôi vẫn chưa hiểu rõ." Anh gọi cô là gì cơ --- Linh Đồng? Trì Linh Đồng sờ sờ cánh tay, nổi lên một lớp da gà, đúng là không quen nổi!

"Cô Trì, cô quên rằng trước mắt cô có sẵn một thầy giáo ư?"

Ánh mắt Trì Linh Đồng sáng lên: "Anh muốn hợp tác với tôi?"

"Không phải hợp tác, là giúp đỡ, dù sao đó cũng là cảm hứng của cô."

"Có điều kiện kèm theo không?"

"Buổi chiều gặp mặt rồi nói tiếp. Đã hai mươi tư tuổi rồi, đừng hết mòi com bạn trai cũ lại theo hầu bạn trai của người ta như thế, nên tìm một người bạn trai cho mình đi thôi."

"Đúng thế, tôi cũng nghĩ như vậy đấy. Tôi còn sợ đề quá lâu, tới mức 'Có bệnh thì vái tứ phương', lại đến với Trần Thần cũng nên?"

"Là người đồng nghiệp ăn mặc rất cá tính đó à?"

"Ừm, đàn ông có tuổi tác thích hợp xuất hiện trong cuộc sống của tôi cũng chỉ có anh ta thôi." Cô đau khổ nói.

"Cô mới hai mươi tư, sốt ruột làm gì, tình yêu là cảm xúc, không thể miễn cưỡng."

"Nhưng vừa có người nói tôi đã hai mươi tư rồi, như thế tuổi này còn chưa có bạn trai thì sẽ khiến trật tự xã hội đảo lộn?" Trì Linh Đồng thấy mờ mờ của mình thực hiện thành công, bèn hỏi ngược lại.

Bùi Định Thanh không nhận được bèn bật cười.

Khi Tiêu Tử Thần thay quần áo xong thì ánh nắng đã chiếu thẳng lên vai người ta. Tuy bên ngoài nhiệt độ rất cao nhưng anh ta không bật điều hòa mà mở cửa sổ, để mặc cho gió biển thổi vào trong xe.

Xe chạy một lúc thì tới một con đường lớn trong rừng. Từng tòa nhà ven đường, Tri Linh Đồng đều đã nhìn quen mắt. Khi đi tới một tòa nhà ba tầng kiểu Nga màu nâu đỏ, Tiêu Tử Thần dừng xe, "Đây là nhà tôi."

"Nơi này là đường Quế Lâm." Tri Linh Đồng đã nhận ra, không ngờ đường Quế Lâm lại gần Vịnh nước cạn như thế. Tòa nhà màu nâu đỏ lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời, tràn đầy hơi thở quý tộc thần bí.

"Đúng, sau khi cha tôi chuyển từ Tây Xương về Thanh Đài thì chúng tôi vẫn luôn ở đây. Trước kia nơi này chính là nhà của một ông chủ nghề báo người Nga. Hôm nay cô giúp việc đã làm rất nhiều món ăn chi để đón Khổng Tước, nếu tôi không về nhà thì cô ấy sẽ rất buồn. Nếu cô không ngại, mong cô hạ cố cùng ăn một bữa cơm trưa với chúng tôi!"

"Tôi ngại." Tri Linh Đồng thốt lên. Không có Khổng Tước, cô và Tiêu Tử Thần chỉ là người qua đường A và người qua đường B mà thôi, thế giới này còn chưa hòa hợp tới mức tất cả đều là người một nhà! Nếu hôm nay Khổng Tước ở đâu, cô đi theo ăn ké thì còn được. Nhưng giờ không được, có hiềm nghi thay mặt đôi đảo! "Tôi đã hẹn ăn trưa với bạn rồi, phiền anh đưa tôi tới chỗ giao lộ là được."

Tiêu Tử Thần không động đậy: "Khi tôi thay quần áo thì đã nói với người trong nhà rồi."

Tri Linh Đồng nhũn mày: "Anh không định nhờ tôi giả vờ thành Khổng Tước đấy chứ?" Điều này quá hoang đường.

"Không, tôi nói cô là bạn của Khổng Tước. Cha tôi rất mến khách. Không sao đâu, chỉ là một bữa cơm đạm bạc thôi." Tiêu Tử Thần nói ra từng câu từng chữ, vẻ mặt bình thản như một cốc nước nước trắng.

"Anh không thấy làm như vậy sẽ khiến người khác khó chịu sao?" Tri Linh Đồng hơi bực bội.

Tiêu Tử Thần bối rối nhìn cô, "Tôi...chỉ nghĩ hai nơi gần nhau như vậy, lại vào đúng giữa trưa, cho nên mới nói theo lẽ đương nhiên."

Cánh cửa gỗ của tòa nhà mở ra, một cụ ông tóc bạc bước tới, "Tử Thần, sao không mời khách vào trong nhà?" Nói xong, ông đi xuống thêm, đến gần xe.

Tri Linh Đồng mím môi, bây giờ thì cô đã hết đường trốn.

"Đây là cha tôi - Tiêu Hoa, còn đây là bạn của Khổng Tước - Tri Linh Đồng." Tiêu Tử Thần nhìn Tri Linh Đồng, giới thiệu hai người với nhau.

"Tử Thần nói rằng cháu là nhà thiết kế, là một cô bé rất xuất sắc. Mau vào đi, cô giúp việc đã dọn cơm lên bàn từ lâu rồi." Ông Tiêu Hoa nhiệt tình mở cửa xe cho Tri Linh Đồng, "Sau này nơi đây cũng chính là nhà của Khổng Tước, cháu có thể tới chơi bất cứ lúc nào, đừng ngại nhé."

"Xin lỗi vì đã làm phiền, bác Tiêu." Tri Linh Đồng chẳng biết làm sao, đành đi theo Tiêu Tử Thần vào nhà, khi bước lên cầu thang, cô quay đầu trừng mắt với Tiêu Tử Thần một cách hung ác.

Bước qua cửa là vào phòng khách, trên tường có treo mấy bức tranh danh nhân, tranh phong cảnh, một chiếc đồng hồ quả lắc kiểu cổ của Đức, bốn thanh hợp âm chuẩn bị báo giờ, âm thanh rất êm tai, ở phía đông có một chiếc tủ kính bằng gỗ anh đào, bên trong có bày đủ loại huân huy chương. TV được đặt trên một chiếc bàn làm từ gỗ sồi, chỉ có một mặt bàn và bốn chân đỡ, nhưng kết cấu vô cùng đẹp để tinh xảo. Cạnh bàn là một chiếc kệ thấp, bên kệ đặt một chiếc máy quay đĩa kiểu cũ, trong máy có đĩa nhạc, hầu hết là hí khúc(*). Tri Linh Đồng đứng đây, chợt cảm thấy bản thân như lạc vào quá khứ..

(*)Là nghệ thuật truyền thống của Trung Quốc, bao gồm ca múa, diễn tuồng...

"Phòng ăn ở chỗ này, mau tới đây rửa tay nào!" Một người phụ nữ trung niên mặc tạp dề tươi cười dẫn Tri Linh Đồng vào phòng rửa tay, "Ở đây có xà phòng, còn khăn mặt thì ở trên giá."

Tri Linh Đồng nói cảm ơn, cô thấy tuy phòng rửa tay không được trang trí một cách xa hoa nhưng mỗi viên gạch men đều được lau tới sáng loáng, tạo cảm giác nếp sống nơi đây rất lịch sự.

Tiêu Tử Thần đứng ở cửa phòng rửa tay đợi cô, ánh mắt lộ vẻ áy náy, "Ăn cơm xong tôi sẽ đưa cô về." Nói như thể đã làm chuyện cực kỳ có lỗi với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 4.3

Type-er: Thống

Tri Linh Đồng dờ khóc dờ cười.

Có một cụ bà đã ngồi trên bàn ăn, nhìn thấy Tri Linh Đồng bèn cười khà khà, nếp nhăn trên má như đang nở hoa, trong nụ cười còn vương chút ngây ngô.

“Cháu chào bác ạ”. Tri Linh Đồng đoán cụ bà này chính là mẹ chồng tương lai của Không Tước.

Khi cô đang chào hỏi thì bà cụ bỗng kéo cô lại gần mình, ghé sát vào tai cô, thì thầm bằng giọng thần bí: “Theo một nguồn tin đáng tin cậy, tối nay ở Thanh Đài sẽ xảy ra một vụ động đất trên cấp tám, cháu đừng hoảng hốt, lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi đây”.

Tri Linh Đồng sợ tái mặt: “Thật ạ?”

“Chị cả, hôm nay em có thêm loại rau thơm mà chị thích vào canh cá, lát nữa chị uống nhiều một chút”. Người phụ nữ mặc tạp dề bưng một chiếc bát bằng sứ Thanh Hoa, tách Tri Linh Đồng và cụ bà kỳ lạ ra một cách tự nhiên.

“Ừm, Từ Hoàn cũng về ăn cơm à?” Cụ bà dường như chợt biến thành một người khác, mỉm cười đầm ấm.

Tri Linh Đồng thấy lông mày của bà rất đẹp, cong cong, mảnh mai.

“Từ Hoàn còn phải theo sát chuyện kinh doanh ở Thực Phủ, rất bận rộn!” Tiêu Từ Thần kéo ghế, ngồi xuống cạnh bà cụ.

“Đạo này có thể xảy ra dịch bệnh, bệnh tả, con phải nhắc Từ Hoàn chú ý khử trùng tiêu độc”. Ánh mắt bà cụ thoáng hiện lên vẻ sợ hãi, miệng lẩm bẩm.

Tiêu Từ Thần gật đầu, mỉm cười trấn an Tri Linh Đồng đang cực kỳ kinh ngạc, “Ngày xưa mẹ tôi làm bác sĩ ở bệnh viện dã chiến, từng tham gia vào công tác cấp cứu vụ động đất ở Đường Sơn”.

Tri Linh Đồng à lên, đã hiểu rõ. Có những người trải qua một số chuyện vô cùng khủng khiếp, rất lâu sau đó, thậm chí cả đời đều không thể thoát khỏi sự ám ảnh, dường như đã hoàn toàn sống trong ác mộng.

Người phụ nữ mặc tạp dề có họ Trương, là người giúp việc của nhà họ Tiêu. Bà bưng mấy món ăn để lên bàn ăn, rồi cũng ngồi xuống cùng ăn cơm. Bầu không khí khi dùng cơm của nhà họ Tiêu rất yên tĩnh, hầu như không có ai nói chuyện. Thỉnh thoảng ông Tiêu lại đổi vị trí mấy đĩa thức ăn, để Tri Linh Đồng gấp thức ăn tiện hơn.

Khi không nói chuyện, bà Tiêu rất bình thường, đôi lúc lại mỉm cười hiền hòa với Tri Linh Đồng.

Cho dù đi Trương nấu ăn rất ngon, người nhà họ Tiêu cũng rất lịch sự, nhưng Tri Linh Đồng vẫn thấy com nghẹn trong họng mình, cực kỳ khó chịu.

Ăn được nửa bữa thì có người đẩy cửa bước vào.

Tri Linh Đồng mở to mắt, người vừa mới vào mặc quần áo theo phong cách đường phố bụi bặm, tóc xịt keo dựng đứng đầy thách thức, như thể đang nổi giận đùng đùng đâm thủng tầng không, trên chiếc áo phông màu hồng nhạt có in hình bộ xương vàng, cổ áo có đính tán, còn viết một dòng chữ tiếng Anh gì đó; quần jean mài chàm được cài thêm dây xích bạc, đường quần thông lòng tới đầu gối, còn có mấy vết rách được rạch sẵn. Quần áo đường phố kết hợp với khuôn mặt để râu dề, quả thực quái dị đến khó tả.

Anh ta chỉ liếc qua đã thấy Tri Linh Đồng đang ngồi trên bàn ăn, rìa mép vênh lên, xua xua tay: “Không cần giới thiệu, em biết đây là ai rồi. Không Tước... Đúng không! Ôi, chị dâu, trông chị trẻ quá, thế này thì ra đường với anh cả, người ta sẽ tưởng anh ấy làm thầy đánh mất tôn ti, đi quyến rũ sinh viên của mình. Ha ha, đừng sợ, em chính là Tiêu Từ Hoàn - đồ hư hỏng của nhà họ Tiêu, phong thái thua kém anh cả mười vạn tám trăm dặm, nhưng em với anh ấy là anh em ruột trăm phần trăm đấy”.

“Đây là Tri Linh Đồng, bạn của Không Tước”. Tiêu Từ Thần chậm chậm nói.

“Gi cơ?” Tiêu Từ Hoàn ngã ngửa, “Thay chị dâu khác à?”

Khỏe môi Tri Linh Đồng khẽ giật giật, cúi đầu nhìn xuống bàn. Người ta thường nói trong nhà của Tây thời thực dân đều xây một cái hầm trú ẩn, không biết trong nhà họ Tiêu có không, nếu có, để cô chui và thì tốt biết mấy.

“Không Tước không khỏe lắm”. Tiêu Từ Thần nhú mày, có lẽ cũng không biết nên giải thích chuyện này thế nào.

Tiêu Từ Hoàn ngơ ngác ngác, ngồi xuống cạnh ông Tiêu Hoa đang lạnh mặt: “Cha ơi, cha đừng giận nữa, con sẽ ở nhà một lúc. Con nghe nói anh cả dẫn chị dâu tương tại tới chơi, mới về nhà chào hỏi. Mẹ, mẹ có nhớ con không?” Anh ta quay ra nháy mắt với bà Tiêu. Sau đó lại nhìn Tri Linh Đồng, “Ý của anh là, cô bé mắt to này không liên quan gì đến anh, chị dâu vẫn tên là Không Tước?”

“Từ Hoàn, tôn trọng khách một chút”. Ông Tiêu Hoa nghiêm nghị mắng.

Tiêu Từ Hoàn nhún vai, chào kiểu quân đội với vẻ tếu táo: “Vâng thưa đại tá”.

Trì Linh Đồng rất muốn nói, tôi chỉ tới ăn ké mà thôi, xin anh đừng để ý đến tôi làm gì.

“Từ Hoàn, con ăn cơm chưa?” Di Trương hỏi.

Tiêu Từ Hoàn nhìn Trì Linh Đồng chăm chăm “Con dậy muộn, vừa ăn bữa sáng xong, cũng không thấy đói. Cô bé này đúng là người cũng như tên”.

Trì Linh Đồng cố gắng nở nụ cười, coi đó như một lời khen.

Tiêu Từ Thần ho hung hăng: “Từ Hoàn, ngày mai anh đưa Không Tước tới ăn cơm ở nhà hàng của chú, chú nhớ giữ một phòng cho anh chị”.

Tiêu Từ Hoàn gật đầu, “Dẫn theo cả cô bé này nhé, ăn lẩu, càng đông càng vui”.

“Không không, ngày mai tôi phải tăng ca rồi”. Trì Linh Đồng kiên quyết, không thể để bản thân ở thế bị động lần nữa được.

“Cô làm việc ở Thanh Đài?” Tiêu Từ Hoàn bắt đầu cảm thấy hứng thú.

“Linh Đồng là nhà thiết kế của công ty bất động sản Thái Hoa”.

Tiêu Từ Hoàn đập tay xuống bàn, lấy một tấm danh thiếp từ trong túi, hào phóng nói: “Cô bé, vậy bất cứ lúc nào cô cũng có thể dẫn bạn bè tới ăn lẩu nhà hàng của tôi. Cô là bạn của chị dâu, cũng là bạn của tôi, mọi người cứ ăn uống thoải mái, tôi chiêu đãi”.

“Mỹ Thực Phủ”. Đây là một quán lẩu nổi tiếng ở Thanh Đài, mở theo hình thức Buffet tự phục vụ(9), sáu mươi tám tệ một người. Ở Trung Quốc, hễ là những thứ được ăn thoải mái không giới hạn thì anh tài đều chen nhau xuất hiện. Nguyên liệu nấu ăn ở Mỹ Thực Phủ được lựa chọn rất tỉ mỉ, hải sản, thịt bò, dê đều là nguyên liệu tốt nhất. Trì Linh Đồng, Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đều từng tới đó ăn, chỉ cần chậm chân là phải xếp hàng chờ chỗ. Hóa ra ông chủ Mỹ Thực Phủ làm ăn phát đạt ấy lại chính là anh chàng Tiêu Từ Hoàn trông như du côn trên phố này ư? Trì Linh Đồng được dịp mở rộng tầm mắt.

(9)Người ăn trả một số tiền nhất định, sau đó ăn uống tùy thích tất cả các món ăn, không giới hạn.

“Tôi còn là một nghệ sĩ Rock’n Roll nghiệp dư, đêm nay phải biểu diễn ở quán bar. Khi ở nhà hàng thì tôi không như thế này”. Tiêu Từ Hoàn cũng nhận ra sự nghi ngờ ở Trì Linh Đồng, gặp nhiều rồi cũng quen, chỉ cười: “Được rồi, con đi đây. Cha, cha đừng nghiêm mặt nữa, bây giờ phần lớn người ta đều chỉ có một con trai hoặc một con gái, nhưng cha lại có tận hai đứa con trai, quá dũng mãnh! Nếu con cũng giỏi giang như anh cả thì ông trời sẽ đổ kị mất. Người biết đủ sẽ luôn sống vui, ok?”

Ông Tiêu Hoa nhắm mắt, xua xua tay: “Xéo, xéo, xéo!”

“Tuân lệnh!” Tiêu Từ Hoàn cũng không tức giận, vừa đứng lên vừa cười ha ha.

Tiêu Từ Thần đứng dậy tiễn, bà Tiêu chớp mắt, can đảm: “Từ Hoàn, nhớ tìm bãi cỏ trống trải mà đi, đừng tới gần nhà cửa”.

“Vâng ạ!” Tiêu Từ Hoàn đáp bằng giọng sanh sáng, quay đầu làm mặt quỷ với Trì Linh Đồng.

“Tiểu Trì, đã đẻ cháu cười chê”. Ông Tiêu Hoa vẫn nghiêm mặt, “Từ nhỏ Từ Hoàn đã là một đứa trẻ khiến người ta phải đau đầu vì nó, hết thuốc chữa rồi”.

Trì Linh Đồng mỉm cười: “Cháu cũng thường xuyên khiến cha mẹ phải lo lắng”.

Bữa trưa kết thúc trong bầu không khí vừa nặng nề vừa tĩnh lặng, Trì Linh Đồng vội vã xin phép ra về.

“Khi nào rảnh thì tới chơi nhé”. Ông Tiêu Hoa tiễn Trì Linh Đồng tới tận cửa xe, bà Tiêu nằm nhòai cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

“Cháu cảm ơn ạ, tạm biệt bác!” Trì Linh Đồng lễ phép khom người, lên xe, thắm thờ phào một hơi.

“Xin lỗi!” Tiêu Từ Thần không vội khởi động xe, đột nhiên quay ra nói câu đó với cô.

“Không sao, không sao, cũng xong rồi!” Trì Linh Đồng mỉm cười rộng lượng.

Xe vừa chạy tới cuối đường Quế Lâm thì Trì Linh Đồng nhìn thấy một chiếc Mercedes màu đen dừng ở trước cửa tiệm cà phê, “Thầy giáo Tiêu, tôi xuống xe ở đây!”

Tiêu Từ Thần không hiểu: “Tôi đưa cô về nhà, tiện thể tới thăm Không Tước, xem cô ấy có muốn ăn thứ gì không!”

Trì Linh Đồng hoảng tới mức toát mồ hôi lạnh đầm đìa, vội tỏ ra bối rối: “Làm sao bây giờ, tôi đã hẹn người ta ở chỗ này rồi. Hay thế này đi, khi nào xong việc, về tới nhà sẽ gọi điện thoại cho anh”.

Tiêu Từ Thần do dự một lúc, cuối cùng cũng xuống xe mở cửa xe giúp cô.

Chuông gió treo ở cửa tiệm cà phê vừa kêu leng keng, Bùi Dịch Thanh đã vui vẻ nghênh đón.

Hai người mặt đối mặt, gật đầu chào nhau. Trì Linh Đồng nhìn Tiêu Từ Thần lên xe, quay đầu lại nhìn Bùi Dịch Thanh, khẽ nói, hai người có chiều cao, dáng người khá giống nhau. Nếu không tính đến khuôn mặt, kiểu tóc, quần áo, chỉ nhìn bóng lưng thì trông như một người.

“Sao tới sớm vậy?” Trì Linh Đồng nhìn đồng hồ, còn chưa tới hai giờ!

“Không có việc gì làm nên tới đây chờ cô sớm một chút. Đang định đợi thêm một tiếng nữa thì gọi điện cho cô. Kia là bạn trai của cô? Đúng là có phong thái của người dạy học!” Bùi Dịch Thanh kéo ghế giúp cô một cách lịch sự, hai người đều ngồi ở chỗ cũ. Laptop, ảnh, công văn xếp đầy một bàn, chỉ có một cốc cà phê đặt ở mép bàn, trông rất đáng thương.

“Ừm, anh ta là giảng viên đại học”. Trì Linh Đồng mệt mỏi ngồi dựa vào ghế, nói với nhân viên phục vụ, “Mang cho tôi một cốc nước sôi để nguội trước đây, dạ dày tôi đau”.

“Sao lại đau dạ dày?” Bùi Dịch Thanh hơi lo lắng.

Ăn bữa cơm căng thẳng như thế, không đau dạ dày mới là lạ. Trì Linh Đồng thầm mắng Khổng Tước và Hi Vũ không biết bao nhiêu lần, ngẫm lại sao mình lại giao du với những kẻ như thế nhỉ?

“Trong cuốn ‘Tam ngôn lưỡng bách’ của Phùng Mộng Long có một câu chuyện tên là ‘Tiền tú tài chiếm tổ phượng hoàng’”. Gần đây hai người thường xuyên gặp nhau, không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng không tính là bạn bè, nhưng lại rất hiểu nhau, trước mặt Bùi Dịch Thanh, cô không cần phải giữ ý. “Câu chuyện đó kể rằng, có một tú tài vừa tuấn tú vừa giỏi giang, nhưng gia đình nghèo khổ, sống nhờ họ hàng làm bạn đọc sách. Người họ hàng kia thích một tài nữ, đi cầu hôn, tài nữ đề nghị gặp mặt trước. Người họ hàng kia rất xấu xí, sợ tài nữ không thích mình, bèn để tú tài thay mình đi gặp tài nữ, sau đó chuyển thành thân được chấp nhận. Tới lúc thành thân, hắn cũng bảo Tiền tú tài đi đón dâu thay mình. Ai ngờ ngày đón dâu, trên hồ vừa nổi gió vừa có tuyết rơi, kéo dài một ngày một đêm, thuyền hoa không thể rời khỏi nhà tài nữ. Cha của tài nữ đành cho hai người thành thân ngay tại nhà bọn họ, thế là Tiền tú tài đã chiếm được tổ phượng hoàng”.

“Ngụ ý câu chuyện này là gì?” Bùi Dịch Thanh chuyển laptop sang bên cạnh, để anh có thể nhìn rõ khuôn mặt xinh xắn với đủ các loại biểu cảm của cô.

“Hôm nay tôi cũng phần nào hiểu được tâm tình của Tiền tú tài khi gặp phải loại chuyện dở khóc dở cười này. Theo hầu bạn trai của bạn thân đi tắm biển, hóng gió, còn phải đến nhà anh ta ăn cơm hộ cô ấy, tình cảnh lúng túng không để đâu cho hết”.

“Vậy cô cũng đã chiếm tổ phượng hoàng”.

“Ha ha ha, Frank.... Anh rất thông minh, nhưng lấy ví dụ như vậy thì không đúng. Ôi, người hết mình vì bạn bè như tôi, quả thực khiến trời đất cảm động”.

“Hình như hôm nay cô đã trải qua chuyện rất thú vị”.

“Không phải thú vị mà là nguy hiểm!” Cô ngẩng đầu lên, đợi nhìn thấy anh đang mỉm cười dịu dàng. Cô lại tiếp tục cúi đầu, vờ uống nước.

Nếu như cố gắng nghiền ngẫm về mặt của anh trong khoảnh khắc ấy, có lẽ cô sẽ đỏ mặt. Đôi khi người đàn ông này lại lơ đãng thăm dò xem trái tim cô đang hướng về đâu, lạ lùng tới mức cô không muốn suy nghĩ thêm, chỉ lo đề lộ đáp án nào đó khiến hai người không thể ở bên nhau thoải mái như trước.

“Tôi gửi mấy bản thiết kế mà cô đã gửi tới Bắc Kinh, để mấy người đồng nghiệp xem thử, họ đều rất kinh ngạc. Trên đường tới đây, tôi thấy thứ này trong túi kính của một cửa hàng nhỏ, trông rất đáng yêu. Tặng cô!” Bùi Dịch Thanh đặt cốc cà phê xuống, cúi người lấy ra một túi giấy được gói trong giấy bóng kính.

Trì Linh Đồng nhận lấy với vẻ hoài nghi, mở ra xem thì thấy một con búp bê vải mặc váy caro có mái tóc rất dài.

Cô mỉm cười: “Tôi đã không chơi búp bê từ lâu rồi, anh tặng nhầm người rồi!”

“Cô ngấm lại khuôn mặt, đôi mắt của nó đi”. Bùi Dịch Thanh nhướn mày, bình thản nói.

Trì Linh Đồng đặt búp bê lên bàn, ngắm nghía trái phải trước sau trên dưới một lượt, cô chợt nhìn chăm chú vào đôi mắt to rất quen thuộc của búp bê. “Con búp bê này không phải là hàng đặt chứ?” Khuôn mặt của búp bê rõ ràng là bản thu nhỏ của cô, chẳng qua các đường nét được nhấn mạnh, tạo cảm giác sống động hơn, nhưng đôi mắt lại giống như đúc.

“Đâu có ai rảnh mà làm vậy, chỉ là trùng hợp thôi”. Anh cảm thán với giọng cực kỳ coi thường IQ của cô, “Cất nó đi, chúng ta bàn vào chuyện chính”.

“Làm gì có ai tặng quà như anh đâu?” Chẳng giải thích lý do gì cả.

“Cô thích thì giữ lấy, không thích thì tặng cho người khác”. Giọng anh cực kỳ bình thản, khiến Trì Linh Đồng nhớ tới cốc nước sôi để nguội mà cô vừa uống xong.

“Trước đây anh thường xuyên tặng quà cho con gái như vậy sao?” Cô muốn nói thêm hai chữ ‘đặc biệt’, nhưng rồi vẫn lược bớt.

“Những chuyện cũ của tôi, cô sẽ không thích nghe. Bàn về nhà bạt của người Mông Cổ trước hay thiết kế của Khế Viên trước?” Anh đặt laptop ra giữa, mở tài liệu.

Trì Linh Đồng vuốt ve mái tóc của búp bê, không dám hỏi nữa.

Chiếc Mercedes màu đen chạy xuyên qua ánh đèn mờ nhạt, từ từ dừng lại trước khu nhà. Bùi Dịch Thanh quay người, ánh mắt dịu dàng mà áp áp, “Về đến nhà thì nhớ tắm nước ấm rồi đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải đi làm”.

Trì Linh Đồng không nhịn được há miệng ngáp, đây không biết là lần thứ mấy của buổi tối hôm nay, cô cười ngại ngùng, “Vâng, vậy tạm biệt anh, tổng giám đốc Bùi”. Cô thực sự buồn ngủ rồi.

Khổng Tước đương nhiên chưa về nhà. Không biết có phải Nhan Tiểu Úy đi chơi với Dương Dương không, giày cao gót cái thì ở ngoài, cái ở bên trong, có lẽ lúc ra cửa thì chị ta đang rất vội.

Trì Linh Đồng tắm nước ấm xong, đang lau tóc thì chuông điện thoại reo lên, cô nhìn màn hình, đôi mày thanh tú dần nhú lại, là ông Trì Minh Châu đã lâu không liên lạc.

“Cha, cha nhớ tới con rồi à!” Cô vẫn luôn là báu vật mà ông Trì Minh Chi nâng niu trong lòng bàn tay, trước mắt ông, cô cũng nhõng nhẽo hơn mấy phần.

“Minh Chi đi dạy rồi, Đồng Đồng, tôi là di Cam của cô đây”.

Trì Linh Đồng quần khăn lông lên đầu, từ từ ngồi xuống ghế sofa, nói giọng lạnh lùng, “Xin hỏi cô tìm tôi có việc gì?”

Cam Lộ thoáng ngáp ngừng: “Cô không tò mò vì sao đã muộn thế này mà cha cô vẫn còn đi dạy ư?”

“Có gì mà phải tò mò, bây giờ ông ấy có thêm con trai con gái, không làm thực mạng thì cho hai đứa nó ăn gió Tây Bắc à?” Trì Linh Đồng chẳng hề thương cảm.

Cam Lộ cười mỉa mai: “Cô cũng hiểu chuyện đấy chứ?”

“Ngoài trừ việc báo cáo hành tung của cha tôi, cô còn việc gì cần nói không?” Trì Linh Đồng không phải người không hiểu lễ nghĩa, nhưng đối với người phụ nữ thâm hiểm như vậy, cô cảm thấy không cần tỏ ra thân thiết với cô ta.

“Có”. Chỉ sợ cô tắt máy, Cam Lộ lập tức nói, “Hôm nay mẹ cô bán cả hai căn nhà ở Tân Giang, chuyển hết tiền sang danh nghĩa của cô”.

“Ừ!”

Cam Lộ chột cao giọng, “Mẹ con các người không thấy làm như vậy là rất quá đáng sao. Nhà xe đều có công sức của Minh Chi, Linh Kiệt và Linh Tiệp cũng là con của Minh Chi, chỉ dựa vào đâu mà chuyển hết cho cô?”

Hóa ra bà mẹ nhỏ này gọi tới để đòi lại công bằng. Trì Linh Đồng tháo khăn lông, để mặc cho mái tóc dài xõa sau lưng, “Nhà và xe là tài sản chung của cha mẹ tôi, tôi lại là con gái duy nhất của họ, không cho tôi thì cho ai nào? Bây giờ cô là người vợ hợp pháp của cha tôi, cô và ông ấy cùng nhau tạo nên tài sản chung, tôi sẽ chẳng dòm ngó mấy may. Thế đã công bằng chưa?”

“Thế nhưng... thế nhưng bây giờ Minh Chi đang hơn năm mươi tuổi, sao còn nhiều sức lực bằng xưa?” Cam Lộ cuống lên, vừa thôi thốt ra câu đó, chỉ hận không thể tát cho mình hai cái.

Trì Linh Đồng cười khẩy: “Di Cam à, ngày trước cha tôi cũng không cưỡng ép gái nhà lành, cô có quyền lựa chọn đấy chứ”.

Không ngờ cô nói xong, Cam Lộ đã ngắt máy trong sự ô nhục, không giành được công bằng, còn tự bôi tro trát trấu vào mặt mình. Trì Linh Đồng không biết cô ta đã tức giận tới mức nào rồi, thời gian gần đây cha cô có thể vui vẻ sao?

Cô định đi vào nhà vệ sinh, lấy lược chải tóc, lại nghe tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Sao không trả lời tin nhắn?” Câu hỏi của Bùi Dịch Thanh rất súc tích ngắn gọn.

“Có tin nhắn à?” Trì Linh Đồng nhìn vào điện thoại, dường như có hai tin nhắn được gửi tới.

“Đã tắm rửa chưa?”

“Rồi!”

“Bạn cùng nhà về chưa?”

“Chưa!”

“Để búp bê ở đâu?”

“Tặng cho bạn cùng nhà”.

Bùi Định Thanh im lặng, Trì Linh Đồng mím môi, đùa chút thôi mà.

“Ngủ sớm đi”. Anh rầu rĩ nói.

“Anh nói xem, để búp bê ở bên gối, có phải hơi ngây thơ không?” Trì Linh Đồng chợt cảm thấy trái tim mình như bị một sợi lông lướt nhẹ qua, tê tê ngứa ngứa.

“Hay có người tới thăm phòng cô sao?”

“Không có”.

Bùi Định Thanh cười ảm áp: “Dạ dày không khỏe, trước khi đi ngủ nhớ uống một cốc sữa. Ngủ ngon!”

Tieu rồi, thân thiết như vậy, chu đáo như vậy, không phải anh không phải cha, không phải bạn không phải người nhà. Có những thứ cứ chìm dưới mặt nước thì có thể giả vờ không biết, nhưng bây giờ phải nhảy vào trong nước, cô biết ứng phó thế nào đây?

Còn chưa ngủ nghĩ kỹ chuyện này thì Nhan Tiểu Úy về nhà, vẻ mặt âm u như bầu trời chiều trước cơn giông tố, Trì Linh Đồng nói chuyện với chị ta, chị ta cũng ừ hừ một tiếng, đi thẳng vào phòng, sao đó im lìm trong đấy.

“Sao thế?” Trì Linh Đồng không yên tâm, mở cửa ra.

Nhan Tiểu Úy còn chẳng thèm mở đèn. Trong bóng tối, chỉ nghe được giọng uất ức của chị ta: “Em nói xem, rốt cuộc đàn ông muốn gì ở phụ nữ?”

Trì Linh Đồng chớp mắt, “Mỗi người có những mong muốn riêng!”

Nhan Tiểu Úy thở dài thườn thượt: “Chị tưởng anh ta học hành nhiều như vậy, nhất định sẽ khác với tất cả mọi người, cho nên giữ ý rụt rè đủ đường, chỉ sợ anh ta nghĩ chị là một người phụ nữ tùy tiện. Quay đi quay lại, cuối cùng lại thua dưới tay một nhân viên phục vụ nhà hàng. Mẹ nó chứ, lũ đàn ông, dù có học hay vô học, đều khôn kiếp như nhau, suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Anh ta nói chị, anh ta ở nước ngoài vất vả như thế, chẳng phải vì muốn sống thoải mái ư? Tìm một cô gái, cung phụng yêu chiều, vậy mà sờ cũng không được, chạm cũng không xong, hơi chút là phải nịnh nọt để cô ta vui, sao phải chịu khổ như vậy? Giờ cứ tìm một cô gái ngoan hiền chuyện, làm trời làm đất của cô ta, cô ta sẵn sàng tôn tôi làm thần, tôi đã nghĩ thông rồi, tài tử giai nhân gì chứ, sống mà còn phải màu mè hoa lá”.

“Anh ta là Dương Dương?” Trì Linh Đồng nghĩ mãi nghĩ mãi, mới đoán được một chút, Nhan Tiểu Úy bị Dương Dương vứt bỏ. Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, khẩu vị của anh chàng Dương Dương này thay đổi nhanh thật đấy. Cách đây không lâu, anh ta còn theo cô nhăng nhặng như ruồi”.

“Đúng, gân gà”. Nhan Tiểu Úy độc địa nói.

“Dù sao cũng không có mùi vị gì, bỏ đi càng tốt”.

“Nhưng mà ... chị đã phí rất nhiều công sức lên người anh ta!” Nhan Tiểu Úy thấy rất bức bối, thực sự không dám kể ra chuyện vì muốn gây thiện cảm với anh ta mà còn mua quần áo, mời anh ta ăn cơm.

“Chị ơi! Cứ coi như mình bỏ tiền học một bài học đi”.

Nhan Tiểu Úy thở dài, “Thôi không nói nữa, em đóng cửa giúp chị, sáng mai chị dậy tắm rửa sau”.

Trì Linh Đồng đóng cửa lại, còn chưa về tới cửa phòng thì đã nghe được tiếng cửa lớn bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra.

Cô nhắm mắt, xụ mặt bước tới. Khuôn mặt Khổng Tước dào dạt ý xuân, cô nàng dang tay định ôm Trì Linh Đồng.

“Đừng ôm tớ, người cậu có mùi gì thế?” Trì Linh Đồng cau mày, đẩy cô nàng ra.

“Có à?” Khổng Tước cúi đầu ngửi ngửi, “Cũng hơi có mùi, tớ ăn cơm ở quán lẩu, bị ám mùi”.

“Quán lẩu nào cơ?” Trì Linh Đồng có dự cảm chẳng lành.

“Quán lẩu ngon nhất Thanh Đài, Mỹ Thực Phủ. Ôi, tớ phải tắm rửa sạch sẽ mới được”. Khổng Tước vừa hát vừa đi về phòng khách.

Trì Linh Đồng kéo cô nàng lại, lôi vào trong phòng, khóa chặt cửa: “Cậu có biết ông chủ của quán Mỹ Thực Phủ là ai không hả?”

Đôi mắt đẹp của Khổng Tước đang đưa lúng liếng: “Tớ đi ăn cơm chứ không phải đi phòng vấn ông chủ người ta”.

Trì Linh Đồng lườm cô nàng: “Khổng Tước, đi đêm lăm có ngày gặp ma. Tớ nói cho cậu biết, ông chủ Mỹ Thực Phủ chính là em trai Tiêu Tử Thần –

Tiêu Từ Hoàn. Cậu nổi bật thế này, người của toàn thể giới đều không thể không chú ý tới cậu. Hừ hừ, nếu như ngày mai cậu ra mắt nhà họ, Tiêu Từ Hoàn nhận ra....”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Không Tước sợ tái xanh tái xám, hoảng loạn cầm lấy tay Trì Linh Đồng.

“Cây đề ý tới cảm nhận của Tiêu Từ Thần lắm sao?”

Không Tước gật đầu thừa nhận.

“Vậy hôm qua cậu đã làm những gì sau lưng anh ta?”

Không Tước vận mình một cái: “Chẳng lẽ cậu chưa từng có mối tình đầu ư?”

Nhắc tới mối tình đầu, Trì Linh Đồng nổi giận ngay: “Chỉ nghĩ đến việc tên đàn ông ngu xuẩn đàn độn kia chiếm giữ vị trí mối tình đầu của tớ là tớ đã muốn đầu thai kiếp khác, sống lại lần cho rồi. Không Tước, mối tình đầu của cậu là nam sinh học lớp 11/6 nói một câu ghen một câu, hay là nam sinh lớp 11/4 hay hát lác giọng thế hả?”

Ánh mắt của Không Tước trốn tránh, lát sau, cô nàng đầu hàng: “Được rồi, được rồi, tớ xin khai, người bạn mà tớ gặp hôm nay là bạn trai thời đại học của tớ”.

“Chính là kẻ đã khiến cậu thất tình thảm hại ư?”

“Sao cậu biết?”

Trì Linh Đồng vung tay lên, lăn lăn giương, ôm búp bê vào lòng. “Cậu và anh ta ‘tình cũ tự cháy’ như thế nào tớ chẳng quan tâm, tớ chỉ muốn nói, đây là lần cuối cùng. Sau này, cho dù cậu có tuyệt giao với tớ, tớ cũng không che giấu giúp cậu đâu. Cậu có biết là mẹ của một sách từng gặp chuyện rất kinh khủng nên đầu óc hơi có vấn đề, quan hệ giữa em trai anh ta và gia đình khá căng thẳng, nhưng cậu lại kéo niềm kiêu hãnh của cả nhà người ta tới Tân Giang, dù gì cũng phải biết trân trọng chứ!”

“Đồng Đồng, tớ sai rồi, tớ sai rồi”. Không Tước xin tha.

Trì Linh Đồng rũ mi, cô quá hiểu tính xấu của Không Tước, cô nàng luôn biết cách giấu cái đuôi mình thật kỹ.

“Vậy... Mỹ Thực Phù...” Không Tước vẫn đang lo lắng chuyện vừa rồi.

“Tối nay Tiêu Từ Hoàn đi biểu diễn ở bên ngoài, không ở nhà hàng”.

Không Tước thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ khuôn mặt cô nàng mới giãn ra, vui vẻ nói: “Cưng à, tớ yêu cậu chết đi được. Cậu yên tâm, tớ chỉ gặp mặt bạn cũ thôi, ăn chút cơm, uống chút trà chứ không làm gì cả”.

“Lưu luyến không rời như thế, sao không cố gắng mà ở bên nhau?”

“Loại đàn ông ấy không phải đối tượng tốt để kết hôn”.

Trì Linh Đồng cúi đầu, mặc niệm ba giây cho Tiêu Từ Thần.

Ngày hôm sau, Không Tước ăn mặc trang điểm trông rất thuần khiết, Tiêu Từ Thần lái xe tới đây đón cô nàng. Nhan Tiểu Úy trở lại với hình tượng hoàn hảo của một tiếp viên hàng không, đi làm với phong cách xuất chúng lỗi lạc. Trì Linh Đồng đeo túi xách, gặm bánh mì, ung dung tới công ty từ sáng sớm.

Buổi sáng thứ hai, việc đầu tiên là họp hàng tuần, sau đó giám đốc từng bộ phận sẽ phân công nhiệm vụ tuần này, mỗi người nhận một việc rồi về chỗ của mình hoàn thành.

Vào bữa trưa, Trì Linh Đồng vừa bung khay cơm quay ra thì đã thấy Nhạc Tĩnh Phân đang ngồi ở một góc, vẫy vẫy tay với cô.

“Chủ tịch Nhạc, sao chị lại ăn cơm ở đây?” Nhạc Tĩnh Phân rất chú ý chăm sóc sức khỏe, cơm trưa vẫn luôn được người giúp việc trong nhà mang tới.

“Có rất nhiều nhân viên phản nản rằng cơm ở căn tin quá chán, phải đổi đầu bếp, hôm nay chị đến ném thử. Em ngồi đi!” Nhạc Tĩnh Phân chỉ vào chỗ ngồi đối diện. “Không sợ béo à?” Chị ta thấy một miếng sườn lớn trên khay cơm của Trì Linh Đồng, không nhịn được mà nuốt nước miếng.

“Hôm nay có món sườn xào chua ngọt, chẳng mấy khi có, ăn một miếng cũng chẳng béo lên là bao”. Trì Linh Đồng cười.

Nhạc Tĩnh Phân ăn từng miếng khoai tây một: “Tiểu Trì, Dương Dương đã có người yêu, em biết không?”

“Biết ạ”.

“Em vẫn ổn chứ?”

“Ổn lắm!” Cô mỉm cười vui vẻ, thực ra cô rất muốn nói ổn tới mức không thể ổn hơn được nữa.

Nhạc Tĩnh Phân gật đầu: “Thế thì chị an tâm rồi. Nhưng dù sao chị cũng hơi thất vọng, không ngờ Dương Dương lại suy nghĩ như thế”.

“Là do duyên phận thôi, không có quy luật nào cả”.

“Tiểu Trì, dạo này có người đang theo đuổi em à?” Nhạc Tĩnh Phân đột nhiên nói.

Trì Linh Đồng đang cắn một miếng xương sườn, đưa mắt nhìn lên đầy hoang mang.

“Người đàn ông lái Mercedes, khi đó chị nhìn thấy em lên xe của anh ta, chỉ nhìn xa đã thấy anh ta rất phong độ. Là làm nghề gì thế?”

“Khụ, khụ...” Trì Linh Đồng nuốt nửa thì nghẹn chết, uống vài hớp canh mới thở được.

“Đừng căng thẳng, nhân viên luôn có quyền tự do kết bạn. Chẳng qua đã là con gái trẻ thì phải mở mắt ra, trên đời này có không ít đàn ông hư hỏng”. Nhạc Tĩnh Phân tưởng cô căng thẳng, mỉm cười đứng lên, “Em cứ ăn từ từ thôi, chị đi trước đây”.

Trì Linh Đồng vỗ ngực, Bùi Dịch Thanh chỉ tới công ty đón cô một lần, sao lại để Nhạc Tĩnh Phân nhìn thấy một cách trùng hợp như vậy? Chị ta đang thăm dò mình, hay chị ta vốn không nhìn rõ người đó là Bùi Dịch Thanh? Trì Linh Đồng bỏ món xương sườn sang một bên, nào còn có khẩu vị ăn uống nữa. Tâm trạng hoảng hốt kéo dài cho tới hết giờ làm. Trần Thần rủ đi ăn đồ nướng, cô cũng từ chối, ủ rũ bước ra khỏi công ty.

Có một chiếc Mercedes màu đen dừng ở đối diện đường đi bộ. Cửa sổ xe hạ xuống, Xa Thành mỉm cười với cô: “Tiểu Trì, tôi có chút chuyện muốn hỏi cô”.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: 5: Gió Thổi Rèm Bay

Type-er: Thống

Xa Thành không nói nhiều, thỉnh thoảng gặp phải đèn đỏ mới quay ra nhìn Trì Linh Đồng qua gương chiếu hậu, nói: “Sắp tới rồi!”

Trì Linh Đồng gật đầu, khẽ mỉm cười.

Một trong những chiêu lôi kéo của Nhạc Tĩnh Phân với các nhân viên mà chị ta xem trọng, đó là dẫn họ về nhà ăn cơm, từ đó mối quan hệ trở nên thân thiết.

Trì Linh Đồng tới Thái Hoa được nửa năm thì tới dịp Giáng Sinh, Nhạc Tĩnh Phân bèn mời cô tới nhà ăn cơm. Trì Linh Đồng quen Xa Thành vào ngày đó. Xa Thành có cái hào phóng của đàn ông phương Bắc, không chấp nhặt, luôn vui cười ha hả, anh ta chính là người điều chỉnh bầu không khí trên bàn ăn. Ở công ty, Nhạc Tĩnh Phân là nữ hoàng, ở nhà cũng thế. Ở nhà thay quần áo cũng phải cao giọng, hết sai khiến người giúp việc, rồi lại bắt Xa Thành cầm cái này lấy cái kia. Tính cách của Xa Thành rất tốt, cũng không hề tỏ ra phiền chán.

Trước khi ăn cơm, Nhạc Tĩnh Phân dẫn Trì Linh Đồng đi tham quan biệt thự của nhà bọn họ, thuận miệng hỏi: “Tiểu Trì, em thấy chồng chị thế nào?”

“Vừa ôn hòa, thân thiện vừa nhiệt tình, niềm nở như người thân trong nhà”. Trì Linh Đồng cười nói.

Nhạc Tĩnh Phân cũng mỉm cười, “Ý chị muốn hỏi không phải chuyện này”. Chị ta ngập ngừng, hất tóc, đôi mắt liếc qua phòng bếp, “Em thấy anh ấy có đẹp trai không?”

Trì Linh Đồng chẳng hiểu sao Nhạc Tĩnh Phân lại hỏi vấn đề này, nhưng cô vẫn nghiêm túc trả lời: “Có lẽ do khiếu thẩm mỹ của người phía nam và người phía bắc không giống nhau, đàn ông phía nam phải trắng trẻo, cao gầy, thanh nhả thì mới được coi là tuấn tú khôi ngô. Còn Tổng giám đốc Xa có tác phong của người phương bắc, cường tráng, rất nam tính, khiến người ta có cảm giác an toàn!”

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười: “Thực ra cảm giác an toàn của phụ nữ không đến từ đàn ông, mà chính mình phải tạo ra nó”.

Trì Linh Đồng cũng không hiểu kỳ hỏi tại sao. Nếu Nhạc Tĩnh Phân muốn giải thích, tự chị ta sẽ nói tiếp. Nếu chị ta không nói, mà cô lại hỏi thì sẽ thể hiện cô là người ngốc nghếch, không khôn ngoan. Sau này, cô nghe những đồng nghiệp từng đến nhà Nhạc Tĩnh Phân ăn cơm nói rằng, vấn đề này, nhân viên nữ nào Nhạc Tĩnh Phân cũng từng hỏi. Trì Linh Đồng cảm thấy Nhạc Tĩnh Phân quá yêu Xa Thành, yêu tới mức e dè, e dè tới mức thần hồn nhất thần tính.

Chiếc Mercedes của Xa Thành dừng lại trước hội quán cao cấp, vừa bước qua cửa lớn, đã có người phục vụ tới chào và dẫn đường, rõ ràng Xa Thành là khách quen ở đây.

“Trong sảnh lớn đông người qua lại, không tiện trò chuyện, tôi đã đặt trước một phòng rồi”. Xa Thành quay đầu, nói với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng nhìn sang, áo sơ mi của người phục vụ trắng như tuyết, nụ cười cũng tựa như đúc từ một khuôn mẫu. Hội quán cao cấp thường là nơi thanh nhâ tốt bật, tòa nhà năm tầng, bọn họ rẽ vào hàng lang đầu tiên nằm phía tay trái ở tầng ba.

“Mang tới vài món ăn gia đình theo phong vị Hoài Dương, thêm chút bánh ngọt nữa”. Xa Thành không cần xem thực đơn, cũng không hỏi ý kiến Trì Linh Đồng, nói luôn với người phục vụ.

“Được phép chứ?” Sau khi người phục vụ rời đi, anh ta lấy một bao thuốc lá trong túi ra, nhìn Trì Linh Đồng với vẻ dò hỏi.

“Đương nhiên được!” Trì Linh Đồng nhận ra nhãn hiệu mà anh ta hút là “Tam Ngũ”(1), nghe nói vị khá nặng. Ngón áp út cầm điếu thuốc của Xa Thành hơi ố vàng, có lẽ là bị khói thuốc ám vào.

(1) Một hãng thuốc lá, tên gốc của hãng 555, nhưng người ta thường gọi ba con số năm – Tam ngũ

Trong lúc chờ món ăn, Xa Thành hút thuốc, Trì Linh Đồng uống trà lạnh, từng ngụm từng ngụm nhỏ, bầu không khí tĩnh lặng.

Món ăn được bưng lên nhanh chóng, không món nào là không tươi ngon đậm đà, dịu ngon tinh tế, khung cảnh xung quanh lại cực kỳ thoải mái, Trì Linh Đồng không khỏi cảm thán “Người giàu sống sướng thật đấy”.

Xa Thành đang hút thuốc lá, cũng không động đũa, chỉ ra hiệu cho Trì Linh Đồng cứ tự nhiên.

Trì Linh Đồng không khách khí, cũng không vội vã hỏi anh ta tìm cô có việc gì, chỉ chú tâm thưởng thức từng món ăn, càng ăn càng thích, thậm chí nếu một tháng đến đây ăn vài lần, không biết tiền lương mình có đủ hay không?

“Tiểu Trì, mấy hôm trước ở Hải Thiên, cô đã nhìn thấy tôi và giám đốc Ngô?” Xa Thành dập tàn thuốc, mở lời.

Trì Linh Đồng ngẩn lên: “Đúng thế!” Khuôn mặt cô rất bình thản, cũng không phủ nhận.

“Thực ra chúng tôi cũng không nói chuyện gì quan trọng cả, tôi chỉ hỏi thăm tình hình tài chính gần đây của Thái Hoa thôi. Showroom 4S của tôi muốn mở rộng, thiếu một chút kinh phí, tôi tới mượn Nhạc Tĩnh Phân để xoay vòng vốn, cô ấy lại nói bây giờ Thái Hoa tự lo thân còn khó, khiến tôi hoảng hốt, nên mới đi tìm giám đốc Ngô để hỏi thăm một chút”.

“Tôi cũng không chú ý lắm tới mấy chuyện này, người như chúng tôi chỉ quan tâm tới việc tiền lương có chuyển vào tài khoản ngân hàng đúng hạn hay không thôi”. Trì Linh Đồng cúi đầu ăn tiếp.

Xa Thành không nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Cô có từng nói chuyện này với Nhạc Tĩnh Phân không?”

“Phải nói à?” Trì Linh Đồng hỏi, “Tôi đã quên chuyện này lâu rồi”.

Xa Thành hí hóp mắt lại, lại lấy ra một điếu thuốc nữa, châm lửa, “Tiểu Trì, tôi biết Nhạc Tĩnh Phân ký thác rất nhiều kỳ vọng lên người cô, cô nói thì nhất định cô ấy sẽ nghe, chẳng giấu gì cô, hôm kia, cô ấy đề nghị ly hôn với tôi”.

Chiếc đũa đang gắp hạt điều của Trì Linh Đồng run lên, hạt điều rơi xuống bàn.

“Tổng giám đốc Xa, nếu anh nghi ngờ tôi đã nói gì đó với Chủ tịch Nhạc dẫn đến việc chị ấy đưa ra quyết định như vậy, thì anh lầm rồi”. Trong giọng nói của Trì Linh Đồng có thêm vài phần nghiêm nghị và giận dữ.

“Tiểu Trì, cô đừng kích động. Tôi không có ý đó, hôm nay tôi mời cô ăn cơm, chỉ muốn nhờ cô khuyên nhủ Tĩnh Phân giúp tôi, làm vợ chồng nhiều năm như vậy, con cũng đã lớn thế này rồi, đừng nên vì chút tiền mà đòi ly hôn, người ngoài sẽ cười chê”. Xa Thành cười cười, hàm răng trắng tinh.

“Tổng giám đốc Xa, xin lỗi, có lẽ phải khiến anh thất vọng. Đến bạn trai tôi còn không có, sao có thể khuyên nhủ được triết lý hôn nhân cao xa gì đó với chủ tịch Nhạc?”

Xa Thành nhếch miệng đầy tâm ý, “Điều này cũng đúng, cô vẫn còn trẻ tuổi. Ừm, Tiểu Trì, khi cô và Tĩnh Phân ra ngoài, có thấy cô ấy đặc biệt thân thiết với người bạn khác phái nào không?”

Trì Linh Đồng trầm nghĩ, người này đúng là “Có bệnh thì vái tứ phương”, bạn bè khác phái đặc biệt thân thiết, có ai dám để cho người ngoài biết không? “Tổng giám đốc Xa, tôi đã ăn no rồi”. Cô đặt đũa xuống, “Cảm ơn bữa tối của anh, nhưng tôi thực sự không thể giúp được. Ở công ty, tôi chỉ là một nhà thiết kế nho nhỏ mà thôi, anh cần gì thì có thể hỏi thư ký của Chủ tịch Nhạc, lịch trình hàng ngày của chị ấy và những người chị ấy thường tiếp xúc, thư ký là người biết nhiều nhất”.

Xa Thành tắt tàn thuốc: “Ừm, cô nói đúng. Không ăn thêm chút à, còn rất nhiều món ăn”.

“Thực sự ăn không nổi nữa rồi”. Trì Linh Đồng nói.

Xa Thành rung chuông, người phục vụ đi vào, cầm hóa đơn để anh ký tên, cười nói: “Chủ tịch Nhạc đang ở tầng trên, Tổng giám đốc Xa có muốn tới chào không?”

Xa Thành liếc Trì Linh Đồng, đôi mắt Trì Linh Đồng trong veo như nước, bình thần đón nhận ánh mắt của anh ta. “Không cần. Đừng nói với cô ấy là tôi cũng dùng bữa ở đây”.

Người phục vụ ngăn ra, vội vàng im miệng.

Khoe môi Trì Linh Đồng thoáng hiện một nụ cười nhạt nhẽo. Hai người bước xuống tầng, vừa đi vào sảnh lớn thì đã nhìn thấy Nhạc Tĩnh Phân đang ngồi trên sofa, khuôn mặt lạnh tựa phủ sương.

Xa Thành sững sốt, đứng bước. Nhưng Nhạc Tĩnh Phân đã thấy hai người bọn họ, người luôn trấn tĩnh như chị ta, lúc này lại ngậy ra, môi run lên cảm cấp.

Trì Linh Đồng quay đầu nhìn Xa Thành, trong mắt Xa Thành thoáng hiện vẻ đắc ý khi đã khiêu khích thành công.

“Tiểu Trì... sao em lại đi cùng anh ấy?” Nhạc Tĩnh Phân run run nói không nên lời, không nhìn Xa Thành mà hỏi thẳng Trì Linh Đồng. Lúc này, với chị ta, cú sốc từ sự phản bội của Xa Thành đã kém xa sự kích thích khi bị Trì Linh Đồng lừa dối.

“Tổng giám đốc Xa mời tôi tới đây”. Trì Linh Đồng thoải mái đáp, thần thái điềm nhiên như không.

“Tại sao anh ấy phải mời em, em là nhân viên hay là bạn của anh ấy?” Nhạc Tĩnh Phân gần như đã chạm tới ranh giới mất kiểm soát.

“Tĩnh Phân, em đang nói gì với Tiểu Trì vậy, có chuyện gì thì chúng ta về nhà nói tiếp. Tiểu Trì, tự bắt taxi về đi, đi đường cẩn thận, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho cô”. Xa Thành chợt bước tới gần Nhạc Tĩnh Phân, hơi khom người, giữ chặt vai chị ta.

Trì Linh Đồng kinh ngạc nhìn Xa Thành, tiêu rồi, hôm nay mình không cẩn thận, đã bị biến thành một quân cờ ngênh chiến của anh ta. Bây giờ Nhạc Tĩnh Phân tức giận tới mức này, câu nói ấy của anh ta, cô nghe xong, không hiểu làm hơi khó.

“Các người, không ai được rời khỏi đây hết”. Nhạc Tĩnh Phân hất tay Xa Thành ra, ngẩng đầu lên, hơi nheo mắt, “Hôm nay, ở đây, các người phải giải thích rõ ràng cho tôi. Tại sao anh lại mời Trì Linh Đồng ăn cơm?”

“Anh chỉ giúp em quan tâm tới nhân viên một chút thôi mà. Chỉ là một bữa cơm, có cần phải ngạc nhiên như vậy không?” Xa Thành cũng nghiêm nghị nói.

“Xa Thành, anh đừng bịa chuyện lấp liếm nữa”. Khuôn mặt luôn được chăm dưỡng thường xuyên của Nhạc Tĩnh Phân nhăn nhúm, chị ta nhìn quay sang Trì Linh Đồng, “Đây là lần thứ mấy các người lên lút gặp nhau? Các người nói những gì hả?”

Trì Linh Đồng ngậy người vì câu hỏi của chị ta. Nếu ăn ngay nói thật, vậy chẳng khác gì thêm một thùng dầu vào ngọn lửa đang cháy hừng hực giữa vợ chồng họ, nếu không nói thì thùng dầu này lại đổ lên người mình.

“Tiểu Trì, còn nghĩ ngợi gì nữa, đi nhanh lên! Tĩnh Phân, em bình tĩnh nghe anh giải thích đã”. Xa Thành vội cầm tay Nhạc Tĩnh Phân.

Nhân viên phục vụ trong sảnh lớn đều nhìn về đây, ánh mắt nhìn cô lộ vẻ kinh thường. Trì Linh Đồng hít sâu một hơi, hiện tại cảm thấy ở lại nơi này cũng chỉ khiến tình hình càng mất kiểm soát, Nhạc Tĩnh Phân đã không nghe lọt tai bất kỳ lời giải thích nào, “Chủ tịch Nhạc, em sẽ giải thích cho chị sau”.

“Trì Linh Đồng, em đứng yên đây cho chị”. Nhạc Tĩnh Phân đã mất hết lý trí, vừa dậm chân vừa hét lên.

Trì Linh Đồng không quay đầu lại, ra khỏi hội quán, cô vẫy tay bắt taxi. Cục diện rối loạn này cứ để hai vợ chồng họ dọn dẹp thôi. Lên xe, Trì Linh Đồng quay người nhìn sang, thấy hai người bọn họ bắt đầu tranh luận quyết liệt chuyện gì đó, hai người đều xoay người lại, chỉ chỉ chỏ chỏ về phía cửa lớn, môi đóng vào mở ra liên tục.

Cô chợt bật cười. Màn kịch này của Xa Thành rất kém cỏi, có lẽ hiện tại Nhạc Tĩnh Phân đang bị lời nói của anh ta kích thích giận quá mất khôn, nhưng bình tĩnh suy ngẫm lại, sẽ nhận ra đây chỉ là cái bẫy của anh ta mà thôi.

Xa Thành cố ý để Nhạc Tĩnh Phân nhìn thấy cô, cố ý nói mập mờ khiến người ta suy nghĩ lung tung. Cho dù Xa Thành có đẹp trai hơn Phan An, giỏi giang hơn Từ Kiến thì cô cũng không dám nghĩ bậy! Một, anh ta là người đàn ông của người khác; Hai, người đó lại chính là Nhạc Tĩnh Phân. Dám diễn kịch trên đầu nữ hoàng, có muốn sống không hả?

Trì Linh Đồng nghĩ đi nghĩ lại, hành động này của Xa Thành đâu phải cứu vãn hôn nhân, rõ ràng là muốn nhanh chóng ly hôn. Đồng thời, anh ta lại nghe được về cô, nên mới vạch ra kế hoạch như vậy. Xa Thành cũng không thật thà như vẻ bề ngoài, người này là một kẻ thâm hiểm khó dò.

Đi nửa đường thì trời mưa, gió thổi rất mạnh, cần gạt nước ô tô vừa gạt đi một lớp nước mưa, trước mắt lại nhạt nhòa trong nước, tài xế đành đỗ xe ở ven đường, chờ mưa nhỏ rồi đi tiếp.

Trì Linh Đồng thấy không khí quá buồn tẻ bèn lấy điện thoại ra nghe nhạc, vừa mở ra thì có tin nhắn gửi tới.

“Có thật sự chúng ta đã từng gặp nhau?” Trong tin nhắn, Hi Vũ hỏi như vậy.

“Không, cậu đang mộng du”. Cô hồi âm như thế.

“Không, trong mơ cậu luôn yêu kiều nhỏ nhẹ, dịu dàng e thẹn, thế nhưng hôm ấy cậu lại cư xử tệ với tôi, cho nên đây mới là sự thực!” Hi Vũ trả lời rất nhanh.

“Vậy cứ coi là thật đi!”

“Cậu đang làm gì thế?”

“Không nói được”. Trì Linh Đồng chẳng có tâm trí đâu mà chiến đấu với cậu ta, muốn đáp qua quýt rồi thu binh.

“Không phải đang làm chuyện gì mờ ám chứ?” Hi Vũ biết khó mà không chịu lùi.

“Không mượn cậu quan tâm”.

“Tôi không quan tâm, cậu càng được đà làm bậy”.

“Tôi tự nguyện”.

“Cậu là trách nhiệm của tôi”.

“Cậu là sai lầm trong sinh mệnh mà tôi không thể chấp nhận được”.

Có lẽ Hi Vũ cảm thấy tin nhắn không thể biểu lộ được tiếng lòng, bèn gọi điện thoại tới.

“Này, Trì Linh Đồng, cậu thấy không, tôi đã có bạn gái, Không Tước cũng có bạn trai, những bạn học còn liên lạc với tôi đều có nửa kia cả rồi. Sao cậu vẫn chưa có? Vì cậu quá xấu tính, đàn ông cũng là người, cho dù người đó có yêu cậu đến đâu, cậu cũng không thể bắt anh ta chạy theo cậu từ sáng đến tối, nịnh bợ cậu để cậu được vui vẻ như một tên hôn quân, cậu hơi cau mày, người ta đã phải đốt lửa khắp nơi để khiến cậu vui vẻ(2). Cậu tự xem xét lại bản thân đi, phải dịu dàng, phải quan tâm, phải nữ tính”.

(2) Có chuyện kể rằng, ngày xưa vì muốn Bao Tự cười, Chu U Vương đã đốt lửa để hiệu triệu chư hầu tới. Câu này để mỉa mai tên hôn quân.

Trì Linh Đồng nghiêm mặt, đúng là không thể mặc kệ, không thể mềm lòng với cậu ta, gấp mặt, lại nhân điện, cho anh ta chút màu sắc thì anh ta đã mở ngay phường nhuộm.

“Tôi muốn tặng toàn bộ sự dịu dàng, quan tâm, quyến rũ cho người đàn ông mà tôi yêu. Loại người sắp thôi nư như cậu, tôi chẳng thèm nhìn nhiều một giây”. Nói xong, ngắt luôn điện thoại.

Bên ngoài xe mưa đã nhỏ đi, tài xế nhìn Trì Linh Đồng, cười híp cả mắt, khởi động xe.

Tuy dạo này đường tình duyên của Nhan Tiểu Úy khá gặp nghênh, nhưng Trì Linh Đồng vẫn coi chị ta như chuyên gia tình yêu và hôn nhân, cô kể hết chuyện ngày hôm nay cho Nhan Tiểu Úy nghe, nhưng cô bỏ đi chi tiết Xa Thành gặp giám đốc phòng tài vụ, chỉ kể rằng, Xa Thành hỏi cô Nhạc Tĩnh Phân có ngoại tình hay không.

“Em không biết thật hay giả vờ không biết đấy?” Nhan Tiểu Úy trợn mắt hỏi.

Trì Linh Đồng ủ rũ chớp mắt, “Biết gì cơ?”

“Chủ tịch Nhạc là người theo đuổi Tổng giám đốc Xa trước. Ngày đó Tổng giám đốc Xa đã có một người bạn gái, đang tính đến chuyện kết hôn rồi, chủ tịch Nhạc lại ‘Nhất Kiến chung tình’ với anh ta. Chủ tịch Nhạc bèn điều động sức người, sức của, sắc đẹp mời đoạt được Tổng giám đốc Xa về. Ha ha, ‘Phụng tử thành hôn’(3) đây! Bạn gái của Tổng giám đốc Xa đau khổ tới cùng, gả bừa cho một người nào đó, hình như cũng không mấy hạnh phúc. Chị nghe người ta nói, tổng giám đốc Xa thường vụng trộm gặp chị ta. Chủ tịch Nhạc mà biết sẽ làm ầm lên”.

(3) Lấy nhau vì trót có con.

“Tại sao lại là ‘Phụng tử thành hôn’?” Ngoài trừ chiêu này thì phụ nữ không còn chiêu khác hay sao? Nhạc Tĩnh Phân đã dùng cách đó để đạt lấy Xa Thành, Cam Lộ cũng làm vậy để đoạt lấy ông Trì Minh Chi. Trì Linh Đồng không khỏi nhớ tới chuyện hiện tại ông Trì Minh Chi phải vất vả bôn ba vì con cái, cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà trò chuyện với Nhan Tiểu Úy, nói qua loa vài câu rồi về phòng nghỉ ngơi.

Nhan Tiểu Úy kéo cô lại: “Bảo bối, chị nhắc nhở em một chút, em đừng đánh giá chỉ số thông minh của chủ tịch Nhạc quá cao. Cho dù là người phụ nữ coi trọng sự nghiệp, lại giỏi giang đi chăng nữa, gặp phải chuyện gia đình thì cũng căng thẳng chẳng khác gì phụ nữ bình thường đâu. Chị ta chưa chắc đã cho em cơ hội giải thích, hoặc sẽ hại em tới mức thâm thối. Danh dự của phụ nữ cũng quan trọng như sức khỏe vậy, lúc em có nó, em chẳng cảm thấy gì, nhưng khi bị đe dọa, hoặc phải đối mặt với việc đánh mất nó, em mới biết nó quan trọng đến mức nào. Em là nụ hoa mới hé, đừng để sương lạnh hủy hoại tàn phai”.

Trì Linh Đồng nhún vai, chẳng chẳng mấy để bụng: “Thanh giả tự thanh”(4).

(4) Người trong sạch thì dù bị hiểu lầm, bôi nhọ, rồi cũng sẽ có lúc mọi người hiểu mình trong sạch.

Nhan Tiểu Úy lắc đầu, không dám đồng tình.

Tối qua Không Tước không về nhà, có lẽ bị một sách giữ lại vì trời mưa. Mở cửa sổ ra, mưa dút gió ngừng, trời quang mây tạnh, không khí thoải mái vừa trong lành vừa ẩm ướt, phóng tầm mắt, đâu đâu cũng thấy cảnh vật tốt tươi.

Tâm trạng của Trì Linh Đồng trầm uất một cách khó hiểu, đồ ăn sáng mà Nhan Tiểu Úy mua ở dưới lầu, cô cũng chẳng ăn, rửa mặt xong rồi ra ngoài đi làm luôn.

Nhan Tiểu Úy cắn một miếng táo, đi tới vỗ vai an ủi cô, “Đừng lo, dù sao em cũng là một nhân tài, nơi này không giữ, ắt có nơi khác cần”.

Trì Linh Đồng chỉ cười nhạt.

Vừa xuống nhà, một chiếc ô tô chạy vụt qua người cô, lướt qua vũng nước mưa tích tụ từ đêm qua, bùn bắn tung tóe khắp nơi. Trì Linh Đồng nhìn mấy vết bẩn nhỏ trên chiếc quần màu trắng của mình, dờ khóc dờ cười, tâm trạng càng ngày càng tệ.

Vừa vào cửa lớn của công ty thì ô tô của Nhạc Tĩnh Phân cũng chạy vào. Hai người đối mặt, Trì Linh Đồng nhìn sắc mặt trắng nhợt như tuyết, hai mắt sưng đỏ của Nhạc Tĩnh Phân, lập tức cảm thấy gió lạnh vù vù thổi tới, gai ốc nổi lên từng cái từng cái. Cô cố gắng dằn xuống sự hoảng hốt trong lòng, mỉm cười với Nhạc Tĩnh Phân, “Chào buổi sáng, Chủ tịch Nhạc!”

Nhạc Tĩnh Phân lẳng lặng gật đầu, sau đó bước vào tòa nhà với khuôn mặt vô cảm.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà Trì Linh Đồng đã toát mồ hôi lạnh khắp người. Cô không biết mình đang căng thẳng vì điều gì, nếu Nhạc Tĩnh Phân chẳng cần phân biệt đúng sai mà sa thải cô, cô cũng có thể phóng khoáng rời đi. Thực ra, điều khiến cô lo lắng nhất không phải là chuyện bị sa thải, mà vì hai chữ “Danh dự” mà Nhan Tiểu Úy nói.

Miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ vô cùng! Cô biết bản thân vô tội, thế nhưng một đồn mười, mười đồn một trăm, lời đồn liền biến thành chân lý, cho dù cô có trăm ngàn cái miệng cũng uống phí mà thôi. Cái tên Trì Linh Đồng này, sự trong sạch cũng khó lòng giữ nổi, cô thực sự còn oan hơn Đậu Nga!

Hì vọng duy nhất của Trì Linh Đồng chính là Nhạc Tĩnh Phân không phải là một phụ nữ bình thường, chị ta điềm tĩnh, sắc sảo, thông tuệ, giỏi phân tích.

Nhưng biểu hiện của Nhạc Tĩnh Phân lại khiến người ta khó hiểu. Nổi đau chỉ chị ta hiện rõ lên mặt, nhưng chị ta có thể xử lý công việc như thường. Giám đốc chỉ nhánh vào văn phòng chị ta báo cáo, chị ta chăm chú nghe xong, cũng đưa ra mệnh lệnh chuẩn xác. Năm nay hội nghị bất động sản sẽ diễn ra ở Thanh Đài, do Hằng Vũ phụ trách khâu tổ chức, địa điểm là trên một ngọn núi ở một khu nghỉ mát cách Thanh Đài mười lăm km. Thư mời không gửi đến các công ty như lần trước, mà gửi cho từng người, ai tham dự cũng nhận được.

Thư mời bộ phận thiết kế được Nhạc Tĩnh Phân đích thân đưa đến “Tiểu Trì và Tiểu Trần nhanh chóng hoàn thành công việc trong tay, tuần sau đi dự họp với chị”. Chị liếc qua Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng vội vàng tắt màn hình máy tính, cũng không dám thở mạnh. Cô như người trong khúc tướng thanh(5) của Hậu Bảo Lâm(6), chờ đợi một chiếc giày rơi xuống đầu mình, đã qua nửa ngày, Nhạc Tĩnh Phân còn chưa có bất kỳ động thái nào, sao cô có thể bình tĩnh được? Huống chi lúc này cô còn đang chuẩn bị cho kế hoạch riêng – Khế Viên”.

(5)Hay còn gọi là tẩu hải, tẩu nói – một môn nghệ thuật của TQ, dùng tiếng hát để gây cười, châm biếm một cách hài hước thói hư tật xấu.

(6)Ông là bậc thầy của nghệ thuật tướng thanh TQ.

“Hội nghị diễn ra trong ba ngày à?” Trần Thần vui vẻ ra mặt, vụng trộm nháy mắt với Trì Linh Đồng, đây chính là kỳ nghỉ ba ngày từ trên trời rơi xuống, còn bao ăn bao uống bao ơ!

“Ừ!” Nhạc Tĩnh Phân nghiêm nghị gật đầu với tất cả mọi người, sau đó quay người bước ra ngoài.

“Linh Đồng, bãi biển nằm sát khu nghỉ mát kia chính là bãi biển đẹp nhất Thanh Đài, cô nhất định phải ăn mặt đẹp vào, tốt nhất là mang theo bikini khiêu gợi, để tôi ngắm thử vóc dáng yêu kiều của cô”. Trần Thần không thèm quan tâm tới ánh mắt đổ kị có thể giết người của các đồng nghiệp khác, kích động chạy tới ô làm việc của Trì Linh Đồng.

“Anh mặc thì tôi mới mặc”. Trì Linh Đồng chẳng buồn nâng mắt.

Trần Thần chợt dạ nhìn dáng người gầy gò như dân tị nạn của mình, ngượng ngùng nói: “Vậy tôi không ngắm nữa được chưa?”

Trì Linh Đồng mỉm cười, xua tay đuổi anh ta đi. Bản thiết kế Khế Viên đã hoàn thành phần khung, nhưng cô vẫn chưa hài lòng lắm, nhưng chưa biết sửa thế nào, đành tìm một cái USB rồi chuyển tài liệu vào đó, thầm nghĩ tối về sẽ ngắm lại cẩn thận hơn.

Khi tiếng chuông báo hết giờ vang lên, rốt cuộc chiếc giày kia cũng rơi xuống.

“Hôm nay không phải tăng ca, mọi người về trước đi, tôi và Tiểu Trì tâm sự chút việc riêng”. Nhạc Tĩnh Phân không gọi Trì Linh Đồng vào văn phòng của mình mà đi tới phòng thiết kế, nói trước mặt cả phòng. Khuôn mặt Trì Linh Đồng lập tức tái mét đi.

Trần Thần và những đồng nghiệp khác tò mò nhìn hai người, nhanh chân nhanh tay vội vã thu dọn đồ đạc, rồi ra về.

Trì Linh Đồng lo lắng ngồi yên, Nhạc Tĩnh Phân ngồi đối diện với cô, ánh mắt rất lạnh lùng. Hàng lang đã trở nên tĩnh lặng. “Em nói hôm nay sẽ cho chị một lời giải thích, chị vẫn luôn chờ đợi”. Nhạc Tĩnh Phân nói.

Trì Linh Đồng xếp lại câu chữ trong đầu, lúc này mới nói: “Chủ tịch Nhạc ... Tổng giám đốc Xa nói giữa hai người có chút mâu thuẫn, anh ấy cho rằng em là người khác đặc biệt với chị, cho nên muốn em nói với chị mấy lời hay giúp anh ấy, chị có vậy thôi”.

Nhạc Tĩnh Phân cười lạnh, “Em tưởng chị là đồ ngốc à?”

“Trong lòng em, chủ tịch Nhạc là một người phụ nữ mạnh mẽ khiến em ngưỡng mộ. Những câu khen ngợi kiểu này, chủ tịch Nhạc hẳn là nghe nhiều rồi, không cần em nói ra thêm. Chủ tịch Nhạc, khi chị đưa em từ Tân Giang tới Thái Hoa, về lối sống, đạo đức của em, nhất định chị đã tìm hiểu kỹ. Còn Tổng giám đốc Xa là người chồng chị đã chung sống nhiều năm, chị nhất định cũng hiểu rõ anh ấy. Chị nghĩ tổng giám đốc Xa có thể tìm em vì chuyện gì đây?” Trì Linh Đồng ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của Nhạc Tĩnh Phân.

Nhạc Tĩnh Phân im lặng, đánh giá Trì Linh Đồng bằng ánh mắt vừa nghiền ngẫm vừa đánh giá vô cùng phức tạp. Hồi lâu, chị ta mới thở dài nói: “Khi chị bình tâm lại, ngẫm nghĩ rất lâu, chị cảm thấy tối qua chị đã đánh mất lý trí, mất khống chế, giữa em và Xa Thành không thể xảy ra chuyện gì, vì trong lòng Xa Thành có người khác... nhưng chị vẫn không thể hiểu nổi sao anh ấy lại mời em ăn cơm?”

“Em đã nói lý do rồi”.

Nhạc Tĩnh Phân nhướn mày, tỏ vẻ hoài nghi: “Vậy mấy hôm trước, chị thấy em lên xe của anh ấy, hai người đã đi tới những đâu?”

Hóa ra hiểu nhầm chuyện này! Trì Linh Đồng bối rối cười: “Đó... là xe của bạn em”.

“Không phải Xa Thành? Không đúng, em đang nói dối, em đang có tật giật mình”. Ánh mắt của Nhạc Tĩnh Phân lạnh lẽo.

Trì Linh Đồng bất đắc dĩ đáp: “Chủ tịch Nhạc, không phải cứ có tật mới giật mình, đôi khi, người có tật đã được đào tạo bài bản rồi, sẽ không còn giật mình nữa, còn người giật mình thường rất ít khi làm việc xấu, nhưng lại bị nghi ngờ là có tật”.

“Được, chị chấp nhận lời giải thích của em. Coi như Xa Thành cố ý nói ra mấy câu kia để thăm dò chị còn tình cảm với anh ta hay không. Nhưng Tiểu Trì, sau khi em tới Thái Hoa, gặp gỡ qua lại với ai chị đều biết hết, Mercedes không phải loại xe đâu đâu cũng thấy. Trừ khi em nói cho chị biết bạn em họ gì tên gì, chị mới có thể hoàn toàn tin tưởng em”.

Nhạc Tĩnh Phân biết những câu này hơi quá đáng, nhưng chị ta chẳng còn cách nào khác. Một khi phụ nữ có lòng hoài nghi, mười con ngựa cũng không thể kéo về. Bây giờ cần có sức lực của mười con ngựa để xóa bỏ sự nghi ngờ của chị ta, bởi vì chị ta thực sự rất đề tâm, rất rất đề tâm tới Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng dờ ra, trong đầu thoáng hiện bóng dáng của Bùi Dịch Thanh. Nếu cô gọi một cú điện thoại, chắc chắn Bùi Dịch Thanh có thể lái xe tới đây ngay tức thì. Nhưng một khi anh đến đây, sự việc sẽ càng nghiêm trọng hơn, sợ rằng Nhạc Tĩnh Phân sẽ nổi điên.

“Chủ tịch Nhạc, em... hình như cũng có quyền tự do kết bạn...” Cô đáp ứng, căng thẳng xoa xoa tay.

“Tiểu Trì, em phải hiểu tâm trạng của chị, nếu là em thì em cũng sẽ làm như vậy”.

Trì Linh Đồng sắp khóc tới nơi.

“Chẳng lẽ thực sự là Xa Thành?” Nhạc Tĩnh Phân thấy Trì Linh Đồng ấp úng, trong lòng rối thành một nùi.

“Không phải, không phải...” Trì Linh Đồng vội xua tay, “Không phải thật mà...”

“Thế anh ta là ai? Chị không cần gặp mặt anh ta, em chỉ cần nói tên là được”.

“Anh ấy...” Trì Linh Đồng chỉ muốn cắn lưỡi tự sát.

Hàng lang tĩnh lặng chợt vang lên tiếng bước chân, càng ngày càng gần.

Bước chân này tựa như ánh sáng trước bình minh, lập tức soi chiếu lên người Trì Linh Đồng, cô mừng rỡ nhìn ra phía ngoài, hai hàng mi thanh tú của Nhạc Tĩnh Phân thì nhướn lên giận dữ.

“Linh Đồng, cô phải tăng ca sao?” Tiêu Tử Thần đứng trước cửa, thanh tao nhã nhặn, ánh mắt u sầu, thấy có người khác cũng ở đây, vội gật đầu chào hỏi một cách lịch sự.

“Hết giờ làm rồi”. Dường như Nhạc Tĩnh Phân thờ phào nhẹ nhõm, đứng lên, mỉm cười, mấp máy môi hỏi Trì Linh Đồng ở một góc nhìn mà Tiêu Tử Thần không thể thấy được, “Là anh ta?”

Trì Linh Đồng nuốt chút nữa thì bất ngờ tới mức đàn luôn, may mà cô nhanh chóng cười nói: “Chẳng phải đã nói sẽ đứng chờ ở dưới cửa à, sao lại lên đây?”

Tiêu Từ Thần tỏ vẻ ngờ ngác, may mà khí chất một sách của anh ta quá đậm, nên người khác chỉ nghĩ rằng anh ta trầm tĩnh điềm đạm.

“Chủ tịch Nhạc, em có thể về được chưa?” Cô lập tức ung dung thoải mái, cũng chẳng thèm quen tâm xem Tiêu Từ Thần có phối hợp hay không, vội vàng bước tới cạnh anh ta.

“Vây cùng xuống tầng!” Nhạc Tĩnh Phân nói với vẻ mặt bình thản.

Mặt Trì Linh Đồng tối đi, sao vàng bay loạn xạ trước mắt. Nếu để Nhạc Tĩnh Phân thấy được một sách không lái Mercedes, chẳng phải lại rơi vào cảnh ‘Vạn kiếp bất phục’ (7)?

(7)Muôn đời không thể níu giữ, không thể giải thích, không thể trở lại.

Chẳng biết bước vào thang máy kiểu gì, cũng chẳng rõ đi tới cửa ra sao, Trì Linh Đồng cắn môi, nhắm mắt lại, chờ Nhạc Tĩnh Phân tiếp tục đặt câu hỏi.

“Tiểu Trì, em giấu kỹ thật đấy, có bạn trai xuất sắc như vậy mà không nói gì, hại chị còn giới thiệu đối tượng cho em”. Nhạc Tĩnh Phân vui vẻ thoải mái nói.

Trì Linh Đồng mở mắt ra mà không thể tin nổi.

Cô ngờ ngác nhìn Tiêu Từ Thần, Tiêu Từ Thần lại nhìn cô với vẻ mù mờ. Ôi, trời ơi, đây không phải là mơ! Một chiếc Mercedes màu đen sang trọng đang đứng trước cửa công ty. Ông trời đúng là mẹ ruột của cô! Kệ đi, Trì Linh Đồng như thoát khỏi gông cùm, cười ngốc nghếch, “Chủ tịch Nhạc, hẹn chị ngày mai nhé!”

Tầng đá lớn trong lòng Nhạc Tĩnh Phân cũng được dời đi, nụ cười hiền hòa hơn hẳn: “Mau đi hẹn hò đi! Ôi, tuổi trẻ thích thật, nhìn mà hâm mộ”.

“Đi thôi!” Trì Linh Đồng giật góc áo Tiêu Từ Thần.

Tiêu Từ Thần ứ ớ ngờ ngác, nhưng vẫn không quên phép lịch sự, chào tạm biệt Nhạc Tĩnh Phân.

“Xe này đẹp thật đấy!” Lên xe, Trì Linh Đồng ngồi ở ghế phụ cạnh tay lái, hết sờ chỗ này lại chạm chỗ kia.

Tiêu Từ Thần nâng kính mắt, nói: “Xe của cha tôi hỏng rồi, đây là xe tôi mượn của Từ Hoàn”.

“Ừ!” Trì Linh Đồng phấn khởi, ngó ngoáy liên tục.

“Không phải cô không biết lái xe à?” Tiêu Từ Thần thấy cô vui mừng hơn hờ, bèn hỏi.

“Đúng thế! Nhưng mà điều đó cũng không ảnh hưởng tới sở thích yêu xe sang của tôi mà, anh nhìn bảng điều khiển phát sáng này, bốn cái ghế dựa này, tay lái tròn này, bộ phận nào trông cũng đáng yêu”.

Môi của Tiêu Từ Thần giật giật.

Xe lái tới sườn núi tiếp theo thì cảnh biển hiện ra trước mắt.

“Tôi qua anh với Khổng Tước vui vẻ lãng mạn lắm hả!” Trì Linh Đồng đang vui, giọng nói cũng tươi tỉnh hơn mấy phần, “Khổng Tước bảo anh tới đón tôi à, hẹn nhau ở chỗ nào thế?”

Tiêu Từ Thần ngẩn ra, không trả lời, sắc mặt âm u như biển đêm.

“Hay chúng ta tới Mỹ Thực Phủ ăn lẩu đi, em trai anh rất thú vị”. Trì Linh Đồng đề nghị.

“Tôi qua Khổng Tước không ở cùng tôi, hôm nay cô ấy nói tới công ty cô chơi”. Tiêu Từ Thần chợt buồn bã nói.

Trì Linh Đồng kêu lên thất thanh, hoảng hốt che miệng.

Tiêu Từ Thần im lặng lái xe. Bên ngoài, hoàng hôn dần dần buông xuống, từng chiếc từng chiếc đèn đường dần sáng lên.

Xe từ từ chạy vào khu nhà của Trì Linh Đồng, trước mắt hai người là một chiếc xe thể thao màu đỏ. Xe thể thao đỏ ở cổng vào khu nhà, Mercedes đánh đội ở đằng sau. Cửa xe thể thao vừa mở, Khổng Tước uốn éo xuống xe, gần bước vào tòa nhà, đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười rạng rỡ với người ngồi ở ghế lái, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, nụ cười ấy vừa nhạt nhòa vừa sáng rõ, vừa bất ngờ, lại vừa hợp tình đúng lý.

Xe thể thao màu đỏ lẳng lẳng quay đầu, một cú ngoặc hình chữ U phóng khoáng và nhanh chóng tới mức Trì Linh Đồng chẳng kịp nhìn thấy rõ khuôn mặt chủ nhân chiếc xe.

Cô liếc trộm Tiêu Từ Thần qua khóe mắt. Bình thường một sách vẫn luôn hiền lành nho nhã, trông thì rất dễ lừa bịp, nhưng khi nổi giận lại trở nên đáng sợ đáng sợ. Môi mòng nhếch lên, sắc mặt tái nhợt, mười ngón tay đang giữ tay lái trắng bệch.

“Cô xuống xe ở đây đi!” Cũng làm khó một sách còn giữ được lý trí như vậy. Trì Linh Đồng không động đây. Dường như cô nên nói gì đó với một sách, nhưng cô cũng chẳng biết nói gì nữa!

Chỉ trong phút chốc, chợt hiểu rằng những điều đã nói không thể thành sự thật, chỉ trong phút chốc, nhận ra khuôn mặt em đã trở nên xa lạ khác xưa...

Bài hát cũ của Trương Học Hữu vang lên bên tai cô, cô cúi đầu, tuy người phạm lỗi không phải là cô nhưng cô cũng cảm thấy áy náy.

“Cô còn việc gì nữa không?” Tiêu Từ Thần quay ra nhìn cô, khuôn mặt lạnh băng, tìm tựa tro tàn.

Trì Linh Đồng chẳng còn mặt mũi đâu mà đối diện với anh ta, vội đẩy cửa xe xuống.

Không Tước còn chưa lên tầng, đứng dưới ánh đèn, dường như còn chìm đắm trong tình cảnh khi nãy. Cô nàng thấy Trì Linh Đồng bước ra từ trong bóng tối, lại thấy chiếc xe Mercedes màu đen phía sau cô, bèn mỉm cười mờ ám, “Cung, ái chà, mau giới thiệu... A!” Cô nàng nhìn qua vai Trì Linh Đồng, thấy bóng dáng người ngồi trong Mercedes, hoảng hốt kêu thất thanh.

Trì Linh Đồng nhắm mắt, “Yếu tướng nhân bất tri, trừ phi kỷ mạc vi” (8), giữa dòng lịch sử biến đổi không ngừng hàng ngàn năm qua, cổ ngữ vẫn cứ là vàng thật.

(8) Không muốn người khác biết, trừ khi mình không làm.

Chiếc Mercedes đen chậm chậm lùi về phía sau, rồi quay đầu ở một ngã tư.

“Từ Thần, anh hãy nghe em giải thích, chuyện không phải như anh nghĩ đâu...” Không Tước chạy trên giày cao gót, đập liên tục vào cửa sổ xe.

Tiêu Từ Thần bình tĩnh xoay bánh lái, nhìn hai bên đường, như thể trước mắt không tồn tại người này.

“Từ Thần, em không làm chuyện có lỗi với anh. Anh bình tĩnh đi, nghe em nói đã...” Không Tước bật khóc, thấy Tiêu Từ Thần định tăng tốc, vội đưa tay giữ đầu xe. “Anh đã nói sẽ không bao giờ rời bỏ em, cũng sẽ không khiến em đau khổ, bây giờ anh lại không chịu nghe em giải thích...”

Tiêu Từ Thần tức giận đập vào tay lái, chẳng may chạm phải tiếng còi xe. Một tiếng còi chói vang lên, khiến Không Tước hoảng hốt, ngã khỏi đầu xe.

Anh ta đành bất đắc dĩ dừng xe lại.

“Từ Thần, hai chúng ta yêu nhau hơn ba năm, chẳng lẽ anh không cảm nhận được tình cảm em dành cho anh sao? Người em yêu là anh, vĩnh viễn là anh. Cho nên em không nói chuyện em gặp anh ta, là vì sợ anh hiểu lầm. Anh nghĩ mà xem... anh ta từng làm tổn thương em như vậy, em còn có thể yêu anh ta nữa ư?”

Tiêu Từ Thần ngẩng đầu, lông mày nhíu lại đầy đau khổ.

Không Tước từ từ đứng dậy, tới trước cửa sổ xe, đưa tay định chạm vào khuôn mặt Tiêu Từ Thần, bị anh ta đẩy ra.

“Từ Thần, người khác đang nhìn em, anh để em vào xe đi, được không? Em sẽ nói hết với anh”. Mắt Không Tước đầm lệ, yếu đuối đáng thương, “Mãi chúng ta mới có dịp đi du lịch cùng nhau, không thể làm hỏng kỳ nghỉ này được”.

Tiêu Từ Thần im lặng. Một lúc sau, cửa xe “cạch” một tiếng mở ra, Không Tước mừng phát cuồng, vội vàng ngồi vào trong.

Trì Linh Đồng đứng dưới tán cây, chỉ nghe thấy Không Tước liên tục nói: “Từ Thần, Từ Thần, em yêu anh, em trân trọng anh...”

Chiếc Mercedes đen lẳng lặng rời khỏi tầm mắt cô, cô hít sau một hơi gió biển, cười nhạt, quay người lên nhà. Nhà ai mở nhạc rất to, từng nốt nhạc như dòng nước lặng lẽ trôi đi, tựa như âm thanh của tự nhiên, tiếng gió rít hòa vào tiếng sáo bi thương, sự mê loạn và những vết thương tâm hồn đến từ tận cùng sinh mệnh, trong thoáng chốc khiến thế giới này mịt mù sương phủ.

Không biết Không Tước và Tiêu Từ Thần đã nói với nhau những gì, trở lại vào rạng sáng, Không Tước đã khóc tới mức mặt mũi biến dạng. Kỳ nghỉ của hai người còn chưa kết thúc, nhưng ngày hôm sau bọn họ đã trở về Tân Giang. Cô và Tiêu Từ Hoàn cùng tiễn họ ra sân bay, lúc về, Tiêu Từ Hoàn chỉ tặc lưỡi, quay ra nhìn cô, hỏi: “Cô và... bà chị dâu tương lai kia của tôi là bạn thật à?”

“Thật trăm phần trăm”.

Tiêu Từ Hoàn lắc đầu, “Vật hợp loại, người chia theo bày, hai người có tiếng nói chung sao?”

“Đương nhiên, chúng tôi không giấu nhau chuyện gì!”

Tiêu Từ Hoàn bật cười: “Trì Linh Đồng, tôi thấy cô đúng là một quái nhân”.

“Không, tôi là một người khác biệt”. Cô nhấn mạnh.

Tiêu Từ Hoàn cười to, lúc cô xuống xe, anh ta còn cố đưa cho cô một tờ phiếu giảm giá ở Mỹ Thực Phẩm, để cô đưa bạn bè tới đó ăn lẩu.

Buổi tối cuối tuần, Trì Linh Đồng và Bùi Dịch Thanh uống trà ở một phòng khách kiểu Hồng Kông, cô nhắc tới sự tích chối lợi của Tiêu Tử Thần ở Thái Hoa hôm trước. Bùi Dịch Thanh chẳng thiết ăn uống gì nữa, buông đĩa xuống hỏi cô: “Anh hùng cứu mỹ nhân?”

Món bánh trà Vân Thôn rất ngon, Trì Linh Đồng bèn ăn liền tù tì mấy cái, “Cứ coi như vậy đi!” Đáng tiếc, một lúc sau anh hùng gặp vận rủi, cô chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

“Vậy tức là, sau này tôi có thể đường đường chính chính lái xe tới Thái Hoa đón cô rồi”. Bùi Dịch Thanh thấy rất vui.

Trì Linh Đồng lườm anh ta: “Tại anh cả đấy, suýt nữa hại chết tôi rồi. Xe còn có thể nhìn lắm, chứ khuôn mặt này, anh định giải thích thế nào?”

“Chủ tịch Nhạc nhà cô chưa từng gặp tôi?”. Bùi Dịch Thanh gõ vào đĩa của cô, “Ăn từ từ thôi, không ai giành ăn với cô, khi nói chuyện thì nuốt hết đồ ăn trong miệng trước đã”.

Cô hơi sững sốt: “Chẳng phải hai người có rất nhiều cơ hội gặp mặt ư?”

“Những lần đó, Phó tổng luôn thay mặt tôi đứng ra lo liệu, thân phận khi ở ngoài của tôi là Frank”.

“Gian xảo! Frank cũng không được, sau này tôi không bao giờ ngồi xe anh nữa, miễn bị ai nhìn thấy, chưa chắc lần sau còn may mắn như vậy”. Người thông minh phải biết tiến lùi.

Bùi Dịch Thanh cũng không nài ép, đổi đề tài: “Nhận được thư mời tham dự Hội nghị bất động sản chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 5.2

Type-er: Niệm Vũ

"Anh bảo nhân viên phụ trách làm vậy à?"

"Phong cảnh ở khu nghỉ mát rất đẹp, mùa này, rời xa thành phố, thoải mái nghỉ ngơi mấy ngày, cô không thích sao?" Nếu anh không gửi thư mời riêng, e rằng lần này Nhạc Tĩnh Phân vẫn tiếp tục giấu cô đi.

"Đương nhiên thích rồi! Anh có đi không, đi với thân phận nào?"

Bùi Dịch Thanh mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như nước: "Khi nào ăn xong, chúng ta sẽ xem bản thiết kế, tôi mang cho cô hai cuốn sách giới thiệu về lịch sử kiến trúc Châu Âu từ trung cổ đến hiện đại."

"Được. Tôi cũng vẽ xong phần khung của bản thiết kế Khế Viên rồi, anh giúp tôi xem phần công viên theo kiến trúc châu Âu nhé. Tôi lấy bờ sông làm nền, cho nên tôi muốn màu sắc tường ngoài và mái hiên tươi tắn một chút."

"Đúng, như vậy nhìn sẽ có sức sống hơn, không nên mãi theo một tông màu dịu nhẹ. Cuộc sống có đủ mọi sắc thái thì vẫn tuyệt hơn." Ý cười thoáng hiện trên khuôn mặt tuấn tú của Bùi Dịch Thanh, đôi mắt ngời sáng như có ánh hào quang.

Chủ đề của hội nghị bất động sản lần này là: Nhằm kiểm hãm "Bong bóng bất động sản"(*), Chính phủ đã xóa bỏ chính sách cho vay hai lần, doanh nghiệp bất động sản phản ứng ra sao trước làn sóng trùng kích này? Công ty Thái Hoa có tất cả bốn người nhận được thư mời. Nhạc Tĩnh Phân và hai vị Phó tổng giám đốc, thiếp còn lại là giám đốc tài vụ và Trì Linh Đồng, Trần Thần.

(*) Bong bóng bất động sản là tình trạng giá nhà, giá đất tăng đột biến lên một mức giá bất hợp lý hoặc một mức giá không bền vững

Trần Thần thực sự nghĩ đây là một kỳ nghỉ phép, mặc quần đùi hoa, sơ mi in cây dừa Hawaii, đi dép xỏ ngón. Nhạc Tĩnh Phân hừ: "Tiểu Trần, em định đi biểu diễn thời trang đấy à?"

Trì Linh Đồng cười trộm, Trần Thần sờ sờ mũi, bất đắc dĩ đi thay lại áo sơ mi, cavat, quần, không cảm lòng được mà lau mồ hôi. Hôm nay, nhiệt độ ở Thanh Đài lên tới ba mươi lăm độ.

Sáu người chia ra ngồi trên ba chiếc xe đi tới khu nghỉ mát. Ở ngoài khu nghỉ mát có chỉ dẫn rõ nơi đăng ký dành cho người tham dự Hội nghị bất động sản.

Trong khu nghỉ mát mờ điều hòa khá lạnh, bước vào đột ngột không khỏi khiến người ta rùng mình. Chủ tịch hội nghị và mấy vị Tổng giám đốc các công ty đến trước đang trò chuyện trong sảnh lớn, thấy nhóm Nhạc Tĩnh Phân bước vào, bèn vội vàng đi tới chào hỏi.

Tri Linh Đồng và Trần Thần chỉ là người bình thường, tất nhiên sẽ tới quầy lễ tân đăng ký trước.

Bấy giờ, một người đàn ông cực kỳ phong độ bước xuống từ cầu thang, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Tri Linh Đồng nhìn lên, hơi bĩu môi.

"Linh Đồng, người đó chẳng phải là..." Trần Thần nhỏ giọng nói.

Tri Linh Đồng đẩy anh ta một cái, "Ký tên đi, đừng ngó ngang ngó dọc nữa."

"Địch Thanh, đến đây, để tôi giới thiệu cho cậu. Đây là Chủ tịch Nhạc của công ty Thái Hoa. Chủ tịch Nhạc, đây chính là Tổng giám đốc Bùi của Hằng Vũ." Chủ tịch hội nghị cười nói.

Nhạc Tĩnh Phân sững sốt vì sự trẻ tuổi của Bùi Địch Thanh, hai người bắt tay, đều nói: "Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!"

Bùi Địch Thanh cũng gật đầu với những người khác, sau đó quay sang hỏi Nhạc Tĩnh Phân, "Chỉ có một mình Chủ tịch Nhạc đại diện cho Thái Hoa tới đây sao?"

Nhạc Tĩnh Phân vội giới thiệu hai vị Phó tổng giám đốc với Bùi Địch Thanh, sau đó chỉ về phía quầy lễ tân - nơi Trần Thần và Tri Linh Đồng đang đứng. "Đó là hai nhà thiết kế trẻ của Thái Hoa."

"Ai là Tri Linh Đồng nhiều lần giành được giải thưởng?" Bùi Địch Thanh giả vờ hiếu kỳ, hỏi.

Nhạc Tĩnh Phân cười cười, giọng nói có chút tự hào, "Là cô bé kia, rất khó tin đúng không!"

Bùi Địch Thanh gật đầu, "Ừm, khá bất ngờ."

Tri Linh Đồng vẫn cúi đầu nãy giờ, thầm hừ, Bùi Địch Thanh cố gắng thêm chút nữa thì có thể sang Mỹ tranh tượng vàng Oscar được rồi.

Nhạc Tĩnh Phân chào hỏi tất cả mọi người, sau đó bọn họ lên tầng nghỉ ngơi, buổi tối sẽ có một buổi tiệc chào mừng.

"Tổng giám đốc Bùi, không thể thế được!" Quân Mộc Viễn đứng cạnh Bùi Địch Thanh, miệng há to, "Anh đi xuống đó, bộc lộ thân phận, chỉ vì liếc nhìn cô bé Tri Linh Đồng kia?"

Đáy mắt sâu thẳm của Bùi Địch Thanh thoáng hiện ý cười, "Anh ngạc nhiên vì cô ấy còn trẻ quá à?" Anh nhìn qua cửa kính, không khí nóng phêu phất giữa tầng không, lên lên xuống xuống --- gần đây, tâm trạng anh cũng y như thế. Anh mặt trời lấp lánh, khiến anh nhớ đến một cặp mắt to trong trẻo mà ranh mãnh.

"Tổng giám đốc Bùi, anh là con cháu thế gia của xứ Cảng Thành(*). E rằng chuyện hôn nhân đại sự của đời anh, ông cụ đã thu xếp từ lâu." Quân Mộc Viễn nhìn anh, nhắc nhở.

(*) chỉ Hồng Kông.

Bùi Địch Thanh ngẩng đầu, dường như đang suy nghĩ, mỉm cười lạnh nhạt: "Anh lầm rồi, tôi cũng không phải anh cả, ông ấy chẳng để tâm đâu. Mộc Viễn, tôi biết mình đang làm gì."

Xẩm tối, trên hành lang ngoài phòng khách, Trần Thần ngó ngoáy như con ruồi mất đầu. Anh ta bức bối vuốt vuốt mái tóc phải dùng rất nhiều keo xịt mới dựng đứng được lên, lại nói lòng cạ vạt, rồi nhòm qua khe cửa hỏi một lần nữa: "Tri Linh Đồng, rốt cuộc cô đã xong chưa?"

Bọn họ không phải khách quý của hội nghị, chỉ là hàng vô danh tiểu tốt, không thể tới sát giờ được, như thế thì có vẻ quá bất lịch sự. Nhưng gần mười phút nữa là buổi tiệc bắt đầu, thế mà Tri Linh Đồng vẫn trốn trong phòng, khiến Trần Thần lo chết đi được. Nếu anh ta không nể mặt bạn bè thì đã mặc xác cô từ lâu rồi.

"Đã xong!" Trong phòng truyền ra một tiếng thở dài ngao ngán, cuối cùng cửa cũng mở ra.

"Ôi bà cô của tôi ơi, cô có thể...há, đây là lễ phục của cô?" Trần Thần kinh ngạc nhìn bộ lễ phục màu đen không hề vừa người Tri Linh Đồng, đứng hình luôn. Trên hai cầu vai còn buộc hai sợi dây chun, có lẽ là để chỉnh cho nhỏ lại.

Tri Linh Đồng chỉnh chỉnh cầu vai, thả tóc ra, che khuất hai vai, "Thế này trông có đỡ hơn không?"

Trần Thần thành thật lắc đầu, "Chẳng khác gì đâu!" Anh ta đưa tay vạch phần cổ áo, Tri Linh Đồng giật mình, vội vàng che ngực, căng thẳng hỏi: "Lộ hết rồi à?"

"Không! Cô có thấy ngôi sao người ta mặc lễ phục không, ai cũng cực kỳ nóng bỏng, còn cô mặc vào nhìn như đồng phục học sinh ấy, siêu rộng siêu phẳng."

Tri Linh Đồng ừ rừ, mặt nhăn nhó, "Cố chịu một buổi tối thôi! Hết cách rồi, tôi không có lễ phục, lại chưa kịp mua, đành mượn Nhan Tiểu Úy một bộ,

chị ấy cao hơn, lại béo hơn tôi, cho nên...tôi mới thành thế này!"

Trần Thần an ủi: "Cô mặc vậy cũng có phong thái riêng, không tồi đâu, như quần áo thể thao ấy."

"Trông có kỳ lắm không?" Gáy Trì Linh Đồng đâm dĩa mò hỏi.

"Cô cứ ngồi yên ở kia thì người ta cũng không thấy được. Trời ơi, nhanh lên nào, sắp muộn rồi." Trần Thần kéo Trì Linh Đồng, vội vàng chạy về phía phòng ăn.

Trì Linh Đồng đi giày cao gót năm phân, bước đi nghiêng nghiêng ngã ngã.

Hai người vừa đi tới cửa thì Chủ tịch hội nghị cũng đưa các vị lãnh đạo của những công ty vào trong, tiếng vỗ tay vang khắp phòng ăn, ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía họ. Trì Linh Đồng và Trần Thần đứng lẫn trong đám đông nhân viên, thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ chen vào trong tìm tới chỗ ngồi của mình, sau khi ngồi xuống thì vỗ vỗ ngực, nhìn nhau cười.

Trì Linh Đồng vô ý hất tóc một cái, sợi dây chun buộc cầu vai liền lộ ra, Trần Thần chỉ chỉ vào vai mình, Trì Linh Đồng vội ngồi thẳng dậy, tán tóc ra che, cứng đờ như tượng gỗ. Mí mắt vừa nâng, đã thấy Bùi Định Thanh mỉm cười, nhướn mày ra hiệu với cô.

Trì Linh Đồng khẽ mỉm cười.

Đương nhiên, Bùi Định Thanh và Nhạc Tĩnh Phân ngồi ở bàn lãnh đạo đặt tại trung tâm, còn Trì Linh Đồng và Trần Thần ngồi ở một chiếc bàn trong góc.

Chủ tịch hội nghị là một người đàn ông năm mươi tuổi rất vui tính, lời phát biểu khai mạc vô cùng thú vị, khiến bầu không khí trở nên sôi nổi hẳn lên, sau đó buổi tiệc chính thức bắt đầu. Ở từng bàn, mọi người đều nâng ly.

Tối nay, người tới đây đều là nhân tài xuất chúng của giới bất động sản, bình thường chỉ gặp được một hai vị, Trần Thần đã thấy tự hào rồi, nhưng hôm nay nhân tài chất thành đồng như vậy, anh ta nhìn còn chẳng kịp, chỉ chỉ vị này, chỉ chỉ vị kia, nói cho Trì Linh Đồng biết đó là ai là ai. Giữa tình cảnh này, Trì Linh Đồng đành thay đổi tác phong thoải mái thường ngày, tỏ ra đoan trang thanh nhã, trước sự thăm hỏi của những người ngồi cùng bàn, cô chỉ trả lời hoặc mỉm cười.

Khu nghỉ mát chính là khách sạn năm sao, mọi thứ đều vô cùng xa xỉ, mỗi món ăn cũng ngon đến tận bậc. Đáng tiếc, món ăn ngon trước mặt nhưng chẳng ai được thưởng thức thoải mái, uống rượu mới là việc chính. Người ta vừa bung lên ba món ăn thì từ không quen biết, người cùng bàn đã thân thiết như người một nhà, anh mời tôi, tôi mời anh. Những vị khách quý ở bàn lãnh đạo cũng rời bàn, bắt đầu tới từng bàn để chúc rượu.

Nơi đầu tiên họ tới chính là bàn của Trì Linh Đồng và Trần Thần. Trì Linh Đồng vội ngồi thẳng dậy, không may lần vẩy lại bị kẹt trong kẽ của ghế tựa, cô cố gắng kéo ra, sợi dây thun trên cầu vai bỗng "Pung" một tiếng bay ra ngoài, cô bối rối lấy tay giữ chặt cầu vai, toát mồ hôi lạnh. Nhưng giữ như vậy, hai bên vẩy lập tức biến thành một dải một ngăn, có điều lúc này cô chẳng còn sức lực đâu mà cứu vãn.

"Tôi là Bùi Định Thanh của Hằng Vũ, hân hạnh được làm quen với các vị." Đúng lúc này, một cánh tay dài hiện ra trước mắt cô, che khuất tầm mắt của người đối diện, chất lỏng màu vàng sóng sánh trong chiếc ly để cao.

"Cảm ơn Tổng giám đốc Bùi." Mọi người cùng nâng ly với vẻ cung kính, một hơi uống cạn.

"Em mặc kiểu lễ phục gì thế này? Bất đẳng thức?" Nhạc Tĩnh Phân đứng ở một bên khác của Trì Linh Đồng, liếc nhìn cô, kề vào tai cô hỏi khẽ.

Mặt Trì Linh Đồng đỏ bừng, "Vâng, kiểu dáng mới của năm nay."

Nhạc Tĩnh Phân nhướn mày, "Sao trông như áo choàng của nhà sư Tây Tạng thế?"

Trì Linh Đồng ủ rũ đến không biết nên làm gì cho phải.

Mấy vị lãnh đạo khác cũng tới mời rượu một lượt, sau đó chuyển sang bàn khác.

Trì Linh Đồng ngó quanh ngó quất, thấy không ai để ý tới mình, bèn vội vã chạy về phía nhà vệ sinh.

"Linh Đồng!" Có người thấp giọng gọi từ phía sau.

Cô quay đầu lại, Bùi Định Thanh mỉm cười với cô, lắc lắc sợi dây thun trong tay: "Còn cần thứ này không?"

Cô xấu hổ quay đi, nhắm mắt nói cảm ơn, cảm thấy đêm nay bản thân đã mất hết mặt mũi rồi.

"Để tôi giúp cô!" Anh ngắm nghía bộ lễ phục của cô, khẽ nhún mày, kéo cô tới phòng chuyên dụng cho người hút thuốc, trong phòng không có ai, trên tường chỉ có một chiếc đèn vàng nhạt, tỏa ra ánh sáng êm dịu.

"Quay người lại!" Anh giữ vai cô, để cô quay mặt vào phía trong.

Cô lúng túng xoay người lại, thấy mặt nhìn nóng như bếp lò.

Anh ước chừng ti lệ với vai trái, lại cẩn thận chuyển tóc cô sang một bên, không biết làm cách nào mà cắt được cầu vai ra, buộc thành nơ con bướm, rồi lại thảo cả dây thun ở vai trái ra, buộc lại y như vậy. "Sao không mặc lễ phục vừa với mình?"

Hơi thở ấm áp của anh lướt qua cổ cô, giọng nói dịu dàng: "Xong rồi!"

Tìm cô đã vọt lên tận cổ, cô từ từ quay người lại, nâng làn váy, nhìn cái bóng trên tường. "Anh tưởng tôi muốn thế chắc!"

"Ừm, có thể thiết kế ra những ngôi nhà đẹp như vậy, nhưng lại không biết tô điểm cho bản thân mình." Anh khẽ thở dài, không biết rằng về mặt của mình lúc này dịu dàng đến mức nào.

"Tôi không phải người toàn năng." Trì Linh Đồng ngại ngùng nói, "Cảm ơn anh, tôi...quay lại đó đây!"

"Nếu không thấy mệt, buổi tối...ra bờ biển đi dạo một chút, được không?" Lòng anh chợt nảy sinh sự kích động không thể kiềm chế, vốn không nghĩ nhiều đã thốt lên như vậy. Phía dưới khu nghỉ mát là biển, buổi tối ở vùng núi, khí nóng yếu dần, dạo bước trên bờ biển, vô cùng mát mẻ.

"Mấy vị lãnh đạo các anh không bận giao thiệp sao?"

Anh mỉm cười: "Tôi có cách để từ chối chuyện đó. Sau khi tiệc tàn, dùng sốt ruột, tôi sẽ gọi điện cho cô."

"Được!" Cô bước tới cửa, quay đầu lại, nâng váy, cúi người duyên dáng, sang đó tung tăng chạy đi.

Bùi Dịch Thanh mỉm cười đầy cung chiều, cúi đầu nhìn bàn tay mình, khi giúp cô buộc cầu vai, chạm vào làn da mềm mại của cô, ngón tay nóng rực, như có gì đó nghẹn trong họng, hơi thở cũng gấp hơn. Lời nhắc nhở của Quân Mục Viễn vẫn vang vọng bên tai, anh biết mình nên dừng lại, không thể bước tiếp về phía trước, không thể để mặc cho mọi chuyện trở nên mất kiểm soát, không thể lừa mình dối người, nói gì mà anh gặp được cô như Từ Kỳ gặp Bá Nha, chỉ là tình cảm tri âm, không có suy nghĩ nào khác. Chỉ là, mọi chuyện còn nằm trong tầm kiểm soát của anh ư? Bắt đầu từ buổi sáng mưa dầm rả rích ấy, khi anh bước lên chiếc xe khách cũ nát đó, đi về phía cô, có lẽ vòng quay số mệnh đã thay đổi. Anh bật cười, lắc đầu, lấy một hộp thuốc lá từ trong túi, rút ra một cây, châm lửa, để mặc làn khói bao phủ lấy mình, khiến người đi qua không thấy rõ về mặt của anh.

Trì Linh Đồng ra ngoài một lúc, trên bàn lại có thêm mấy món ăn, cô cầm đũa gấp một miếng gạch cua hấp trứng. Trần Thần kích động khoe với cô, vừa được bắt tay với một nhà thiết kế nổi tiếng nào đó, còn mời rượu nhau.

"Cô nhìn kia, nhìn kia, nhìn ngoài kia kia." Anh ta đẩy đẩy khuỷu tay cô.

Đũa Trì Linh Đồng run lên, gạch cua rơi xuống bàn, cô tức giận mắng anh ta: "Anh làm gì thế, không thấy tôi đang ăn hả?"

Trần Thần há hốc miệng, mở to mắt nhìn ra cửa lớn, "Ôi, người đẹp!"

"Bây giờ ở đâu chẳng có người đẹp!" Trì Linh Đồng mặc xác anh ta, đưa đũa lên chuẩn bị gấp lại miếng khác.

"Không phải đâu, đẹp thật, đẹp thật mà...nhìn đi!" Trần Thần lại đẩy cô phát nữa, lần này thì đũa rơi luôn.

Trì Linh Đồng tức đến xanh mặt, đưa mắt nhìn ra.

Không chỉ Trần Thần, mà ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều bị một cô gái vừa bước vào hấp dẫn, vóc dáng mảnh mai, khuôn mặt nhỏ nhắn với những nét đẹp tinh tế và cuốn hút, mỗi bước đi mỗi hành động đều quý phái tao nhã. Bộ lễ phục màu bạc xẻ lưng khiến làn da trắng như tuyết của cô ta càng thêm nổi bật quyến rũ. Cô ta vươn bàn tay ngọc ngà về phía Chủ tịch hội nghị, tươi cười xinh đẹp: "Xin lỗi, máy bay bị trễ giờ!"

"Rất đẹp, đúng không?" Trần Thần nuốt nước miếng.

Trì Linh Đồng không biết "Rất đẹp" thể hiện điều gì, tầm mắt của cô dán chặt vào chiếc đồng hồ trên cổ tay cô gái họ. Vô đồng hồ được làm từ bạch kim 18K, nạm kim cương và hồng ngọc; nút điều chỉnh bằng bạch kim 18K, nạm một viên kim cương; mặt kính bằng ngọc thạch trong suốt; mặt số đồng hồ lấp lánh ánh bạc, chữ số La Mã, kim đồng hồ hình kiếm bằng lam cương(*), dây đồng hồ bằng vải dệt, kết hợp với khuy gài bằng bạch kim 18K nạm kim cương, hãng Cartier chỉ bán giới hạn hai mươi chiếc trên toàn thế giới, các vị tiểu thư quyền quý đều cảm thấy vinh hạnh khi có một chiếc.

(*)Hay còn gọi là thép xanh, một loại chất liệu đặc biệt trong chế tác đồng hồ, được tạo ra bằng cách đun nóng thép đến một nhiệt độ nhất định, sau đó xử lý qua phương pháp hóa học, khiến nó biến thành màu xanh lam, có tác dụng chống gỉ.

Nhan Tiểu Úy thường quy đổi tiền lương của mình thành các loại đồng hồ đắt tiền và đá quý, ngày đó, chị ta chỉ vào chiếc đồng hồ này trên màn hình máy tính, nói với Trì Linh Đồng: "Chị không ăn không uống, mỗi tháng bán được hai mươi căn nhà, cũng phải qua mười năm thì mới mua được một chiếc đồng hồ như vậy."

Chị ta còn nói, khi chiếc đồng hồ nữ này được chào bán, thu hút sự chú ý của người ta vì nó đi kèm với một chiếc đồng hồ nam và lời ước định "Tình bền trọn kiếp". Tóm lại, chiếc đồng hồ nữ này cực kỳ cực kỳ đắt giá.

Các vị lãnh đạo tranh nhau bắt tay với người đẹp, nhưng dường như tâm trí người đẹp lại bay tận đâu đâu, đôi mắt đảo khắp xung quanh, khuôn mặt tuyệt đẹp thoáng hiện vẻ thất vọng. Bất chợt, khuôn mặt cô ta bừng sáng, đôi mắt lúng liếng lấp lánh, tha thiết nhìn về phía hành lang.

Trì Linh Đồng nhìn theo ánh mắt của cô ta, nét cười thoáng hiện trên khuôn mặt cô, vừa tựa giễu vừa thâm hiểu rõ.

"Địch Thanh, đã lâu không gặp!" Nụ cười của cô ta vừa quyến rũ vừa ngây thơ, chỉ là trong nụ cười ấy còn pha chút thấp thòm âu lo.

"Sao chị lại tới đây?" Bùi Địch Thanh vội liếc nhìn Trì Linh Đồng, vẻ mặt hơi miễn cưỡng.

"Chủ tịch Hàn mời em đến." Cô ta vẫn mỉm cười, "Làm việc ở Đại Lục vất vả lắm à? Địch Thanh, hình như anh gầy hơn xưa."

"Tôi không thấy vậy." Bùi Địch Thanh nhặt nhẹo đáp, dường như chẳng chút hứng thú với chủ đề này.

Cô gái nọ cúi đầu, che đi nỗi thất vọng nơi đáy mắt, thờ dãi buồn bã, nhỏ giọng hỏi: "Anh vẫn không thể tha thứ cho em sao?" Khi nói câu này, cô ta quay lưng lại với mọi người, chỉ nhìn về phía Bùi Địch Thanh.

Trì Linh Đồng và Trần Thần đều không thấy khuôn mặt của cô ta nữa, bấy giờ mới dời tầm mắt.

"Trai tài gái sắc trên truyền hình khiến người ta cảm thấy giả tạo, nhưng khi họ thực sự xuất hiện trước mắt, mới biết hóa ra có thể đẹp đến mức này." Trần Thần cảm thán.

"Trai tài là ai?" Trì Linh Đồng hỏi.

"Trai tài nào cũng có thể ôm mỹ nhân vào lòng." Trần Thần đã hăm mộ tới mức cạn từ miêu tả.

"Không đúng!" Trì Linh Đồng không đồng ý với quan điểm của anh ta. Các vị Tổng giám đốc ở đây, nào có ai không ví dất bạc triệu, giàu có lắm tiền, nhưng người đẹp chỉ đối xử đặc biệt với Bùi Địch Thanh mà thôi, "Nếu Ngũ Đại Lang không phải người bán bánh bao, nếu anh ta giỏi giang hơn người, nhiều tiền lắm của, chẳng qua mặt mũi xấu xí thì Phan Kim Liên có lạc vào vòng tay của Tây Môn Khánh không?" (*) Người đẹp chân chính không chỉ yêu tài, mà còn yêu cả sắc nữa.

(*) Ngũ Đại Lang tức Võ Đại Lang, Phan Kim Liên, Tây Môn Khánh, những nhân vật trong tác phẩm Thủy Hử của tác giả Thi Nại Am. Võ Đại Lang là người bán bánh bao ở chợ, vợ anh ta là Phan Kim Liên - một người phụ nữ xinh đẹp nhưng lẳng lơ, cô ta đã tư thông với Tây Môn Khánh, một tên nhà giàu hoang dâm, sau đó đôi gian phu dâm phụ này đã hạ độc hại chết Võ Đại Lang. Võ Tông là em trai của Võ Đại Lang, sau khi an táng cho anh trai mình, Võ Tông đã giết Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh để trả thù cho anh.

Trần Thần ngẩn ra, "Vậy...cô phải hỏi Ngô Thừa Ân (*) ấy."

(*)Tác giả của Tây Du Ký.

"Ngô Thừa Ân?"

"Không, tôi nhầm, ha ha, là Thi Nại Am. Tôi học ngành khoa học nguyên lý, không giỏi văn lắm."

Trì Linh Đồng lườm anh ta: "Cổ đại chỉ có tứ đại danh tác mà anh đã 'râu ông nọ cắm cằm bà kia' rồi. Nếu có tứ thập đại danh tác thì anh còn đỡ nổi không?"

"Đừng lạc đề, chúng ta đang nói chuyện trai tài gái sắc mà."

"Một người phải có tài mao song toàn, ở bên người đẹp mới coi như một đôi người ngọc được."

Vậy đôi người ngọc đâu rồi? Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên, thấy Bùi Địch Thanh và cô gái nọ đã rời khỏi đám người, bước tới một chỗ tâm sự riêng. Hai người vai kề vai, dưới ánh đèn chùm thủy tinh, hai chiếc đồng hồ trên tay đều tỏa sáng rực rỡ.

"Ăn nhanh lên, món ăn sắp nguội rồi." Thoáng cái mà món bánh ngọt đã được mang lên. Nếu dựa theo thứ tự xuất hiện của các món ăn trên bàn tiệc Trung Quốc, chỉ hai món ăn nữa được bung lên là kết thúc bữa tiệc.

"Bọn họ nói ăn xong thì đi hát karaoke, bảo chúng ta cùng đi luôn." Trần Thần nói.

"Anh đi đi, tôi hát không hay, không dám kêu gào lúc nửa đêm làm người khác sợ hãi. Tôi muốn về phòng để ngủ."

"Cô đừng lấy cớ nữa, lần trước hát hay thế còn gì."

"Biết tôi lấy cớ mà còn hỏi à. Chẳng lẽ bắt tôi mặc bộ đồng phục học sinh này để đi chác?" Trì Linh Đồng trừng mắt nhìn Trần Thần.

Trần Thần vui đầu ăn uống: "Buổi họp ngày mai, tôi phải lên phát biểu, nếu cô không đi thì tôi cũng không đi!"

"Tùy anh." Trì Linh Đồng nhanh chóng chén sạch bánh ngọt trong bát, khéo mắt liếc thấy Bùi Địch Thanh đang nhìn về phía mình, cô bèn vờ như không thấy.

Hoa quả vừa được bung lên, mọi người đã ăn uống no say, ai về phòng thì về phòng, ai sống về đêm thì đi tìm chỗ chơi. Trì Linh Đồng và Trần Thần đến rất muộn, nhưng chuồn đi sớm nhất.

Trước khi về phòng, Trần Thần lại muốn tám chuyện với Tri Linh Đồng, nhưng Tri Linh Đồng chẳng hề nể tình mà sập cửa trước mặt anh ta. Cô bật ti vi lên, tìm quần áo ngủ rồi đi tắm rửa. Dù sao cũng là nơi đẳng cấp năm sao, bồn tắm cũng cực kỳ lớn, cô ngâm mình trong làn nước ấm ngát hương, sau đó leo lên giường, đầu vừa chạm vào gối liền ngủ thiếp đi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô loáng thoáng nhớ đến cuộc hẹn với Bùi Định Thanh. Nhưng kế hoạch không theo kịp sự thay đổi, thời khắc này, chắc Bùi Định Thanh cũng không trách cô thất hẹn.

Khi điện thoại rung lên thì cô vẫn đang chìm trong giấc mộng

Lâu lắm rồi cô không mơ như thế. Có lẽ đó là một buổi chiều thu, áng mây rực rỡ nhuộm khung trời phía tây thành một dải gấm lộng lẫy, cô vẫn còn rất nhỏ, bước xuống từ xe buýt, lưng đeo cặp sách to. Ông Tri Minh Chi đứng trước cửa nhà, đeo tạp dề. Thật lạ lùng, một người đàn ông cao lớn như ông, phong thái nho nhã tuấn đạt, nhưng khi đeo tạp dề lại chẳng khiến người ta bất ngờ, trái lại còn tạo cảm giác ấm áp của gia đình.

Ông mỉm cười, đón lấy cặp sách của cô, xoa xoa đầu cô, hiền hòa nói với cô, mẹ về nước rồi, ông đã làm món xôi sen cô thích, cả món cá rán mà mẹ cô thích ăn nhất nữa. Mẹ ngồi trên máy bay rất lâu, hơi mệt mỏi, đang ngủ trong phòng, ông bảo cô đi lại nhẹ nhàng, đừng làm mẹ thức giấc.

Cô nhỏ giọng hỏi: Vậy con lặng lẽ vào ngắm mẹ chút thôi, được không?

Ông Tri Minh Chi gật đầu.

Cô nhẹ nhàng lên tầng, bà Đàm Trân đang ngủ trên giường, khuôn mặt dịu dàng lộ vẻ mệt mỏi, khóe môi còn vương lại nụ cười điềm đạm thanh nhã.

"Đồng Đồng, con đấy à?" Bà Đàm Trân không mở mắt, nhưng khuôn mặt đã đầy ý cười. Cô không đoán được tại sao mẹ biết cô đi vào. Con là con gái của mẹ mà! Bà Đàm Trân ngồi dậy, vẫy tay gọi cô lại gần, rồi nắm chặt tay cô. "Có nhớ mẹ không?" Bà Đàm Trân hỏi. "Mẹ ơi, mẹ nhớ con không?" Cô cũng hỏi. Ánh nhìn đến từ đôi mắt đẹp của bà dịu dàng vô cùng, "Nhớ chứ!" "Thế mẹ có nhớ bố không?" Mặt bà Đàm Trân đỏ lên, thấy ông Tri Minh Chi đứng ngoài cửa, dịu dàng nhìn ông, e thẹn hỏi: "Đồng Đồng, con nói xem?" Cô nâng cằm, "Chắc chắn nhớ, vì cha là người yêu của mẹ mà. "

Bà Đàm Trân và ông Tri Minh Chi bèn nhìn nhau cười, "Đồng Đồng, con có hiểu người yêu nghĩa là gì không?" Cô nói: "Hai người có con với nhau, mãi mãi không chia lìa, vậy họ chính là người yêu của nhau. " "Đồng Đồng nhà chúng ta thông minh quá." Bà Đàm Trân và ông Tri Minh Chi cùng ôm lấy cô, thom vào môi vào má cô, cô cười khanh khách, tình nghịch trốn tránh.

Tiếng gì thế?

Tri Linh Đồng miễn cưỡng mở mắt, nơi này tối đen, nhất thời cô không nghĩ ra bản thân đang ở đâu. Một lúc sau, cô tỉnh táo lại, mới nhớ mình đang ở khu nghỉ mát. Phòng nghỉ khách sạn kiểu này có rèm cửa sổ chắn sáng, lại cách âm, một khi kéo rèm ra thì ban ngày và đêm tối chẳng khác gì nhau.

Mắt cô hơi xót. Dù đã hai mươi bốn tuổi, nhưng Tri Linh Đồng cũng phải thừa nhận, cô vẫn khó mà chấp nhận nỗi việc cha mẹ mình đã ly hôn, tuy bề ngoài cô che giấu cực kỳ tốt! Hai người có thể có con với nhau, nhưng chưa chắc đã mãi không chia lìa. Cuộc sống là một lăng kính vạn hoa đa màu đa sắc, bất cứ thứ tình cảm nào khi được đặt dưới góc nhìn của nó đều sẽ vỡ tan thành nhiều mảnh. Tất cả những câu chuyện tình yêu trên thế giới này đều có mở đầu, cao trào và kết thúc, hoặc cũng có thể do cô chưa hiểu sự đời.

Âm thanh ong ong trong giấc mơ vẫn vang lên không dứt, Tri Linh Đồng mới nhận ra đó là tiếng điện thoại rung, ánh sáng xanh lập lòe nhấp nháy giữa bóng đêm.

"Cái con chim này, cậu nghĩ chỗ tớ đang theo giờ Mỹ đấy à?" Tri Linh Đồng nhận điện rồi mới nhìn giờ, điện mất thôi, bốn giờ sáng, cô không khỏi tức giận.

Khổng Tước yêu kiều cười to: "Tớ vừa tan làm ở đài phát thanh, đang chuẩn bị lái xe về nhà, tự nhiên thấy nhớ cậu."

Tri Linh Đồng đặt điện thoại sát bên tai, nhắm mắt lại: "Cậu với Tiêu Tử Thần sao rồi?"

Tiếng ô tô khởi động vang lên giữa bóng đêm tĩnh lặng. "Chúng tớ vẫn thăm thiết mặn nồng!" Giọng của Khổng Tước bình thản như nước.

Tri Linh Đồng hừ một tiếng, mỉa mai, "Thật không?" Âm vực lên cao.

"Hôm nay anh ấy cầu hôn tớ."

Tri Linh Đồng mở choàng mắt: "Một sách uống lộn thuốc à?"

Khổng Tước bật cười, giọng nói có vài phần khoe khoang, "Cậu đang hâm mộ hay ghen tỵ thế?"

"Chim con ơi, xin cậu xuống tay nhẹ nhàng, tổ quốc đào tạo nhân tài chẳng dễ dàng đâu."

"Tớ cũng đâu có ép buộc anh ấy, anh ấy tự nguyện đấy chứ. Có lẽ anh ấy cảm thấy hai người kết hôn thì coi như ván đã đóng thuyền."

"Nếu cậu không 'hồng hạnh xuất tường' (*) thì anh ta cũng chẳng vội vã như thế. Cậu vượt cửa kiều gì vậy?"

(*) Ý chỉ việc ngoại tình

"Dưới sự tấn công ồ ạt từ nước mắt của tớ, có cửa ải nào mà không thể vượt qua?" Không Tước cười, nói: "Tớ nói là quá khứ thì không thể xóa sạch, sẽ luôn có những ký ức đẹp lưu lại trong lòng. Giờ tớ đang rất hạnh phúc, cũng muốn biết anh ta sống ra sao, xem đó như lời tạm biệt với quá khứ."

Trì Linh Đồng thăm khinh bỉ Không Tước: "Anh ta tin à?"

"Nếu cậu đã trót thương một người thì cho dù cậu biết rõ người ấy đang nói dối, cậu cũng nguyện tin tưởng điều đó là sự thật."

Trì Linh Đồng thờ dãi lần nữa: Con một sách đáng thương! "Cậu gọi điện cho tớ vào bốn giờ sáng, chỉ để khoe là cậu sắp thành một vị sư mẫu?"

Không Tước ngang nhiên đáp trả: "Không, tớ muốn là người đầu tiên nói 'Chào buổi sáng' với cậu!"

"Cậu đi chết đi!" Trì Linh Đồng tức giận tới mức quảng điện thoại lên giường, kéo chăn che kín đầu.

Giờ thì làm sao buồn ngủ được nữa, Trì Linh Đồng mắng Không Tước ngàn lần mà vẫn chưa hả giận. Vừa làm bằm vừa bước xuống giường, bật TV, chuyển qua mười mấy kênh mà không có kênh nào khiến cô xem được lâu, cô ù rử tắt TV, lặng lẽ vén một góc rèm cửa sổ, thấy phương Đông thấp thoáng ánh dương, trong nắng ban mai, núi gần biển xa, hoa cỏ tươi tốt, lộng lẫy như một bức tranh tuyệt mỹ.

Chi bằng xuống dưới đi dạo, Trì Linh Đồng bắt đắc dĩ nghĩ. Cô rửa mặt qua quýt, mặc bữa một bộ váy trắng, buộc tóc đuôi ngựa rồi lấy thẻ phòng từ ổ cắm trên tường, kéo cửa bước ra ngoài.

"Hả..." Trì Linh Đồng mở to mắt, nhìn Bùi Dịch Thanh đang ngồi trên ghế sofa ngoài hành lang mà không thể tin vào mắt mình. Anh ngả người ra sau, tay đặt trên trán, vắt chéo chân, chiếc gạt tàn bên cạnh chứa đầy tàn thuốc. Nghe thấy tiếng động, anh từ từ ngẩng đầu, sau đó mỉm cười, ánh mắt sáng ngời mà nóng bỏng, không hề giống một người vừa thức trắng đêm.

"Anh đang trực ban giúp khách sạn sao?" Trì Linh Đồng nhìn sang hai bên, nhỏ giọng hỏi anh. Hành lang sáng sớm, có thể nghe rõ cả tiếng bước chân trên thảm mềm.

"Không, tôi đang đợi em cùng đi dạo!" Anh đứng lên, nhìn cô bằng ánh mắt "Biết rồi còn cố hỏi".

Trì Linh Đồng nuốt nước miếng: "Đợi từ tối qua đến giờ?"

Bùi Dịch Thanh gật đầu với vẻ thành thật.

Không thể nào, chẳng lẽ tối qua anh không đi chơi với người đẹp kia? Đôi mắt to của Trì Linh Đồng chớp chớp mấy lần, "Thế...sao anh không gõ cửa?"

"Một người đàn ông lịch sự không bao giờ hối thúc bạn gái của mình, chút phép tắc ấy tôi vẫn hiểu." Ý cười đã hiện trên khóe môi anh tự bao giờ.

"Nhưng mà...bây giờ trời sáng mất rồi."

"Ừm, em khiến tôi phải chờ hơi lâu, nhưng không sao, vì em, tôi sẵn lòng." Khi nói câu này, đôi mắt anh nhìn thẳng vào cô, giọng nói có vài phần trang trọng. Tựa như một người từng vượt qua ngàn núi trăm sông, dù cho mỗi một muôn phần, nhưng lòng tin vẫn không thay đổi.

Ồ, người này vừa gặp được người đẹp thì nói chuyện cũng khó hiểu hơn nhiều, "Có cần tôi tỏ ra cảm động không?"

"Không cần nhiều đâu, ôm một chút là được rồi." Anh dang tay bước lại gần cô

"Xin hãy giữ khoảng cách." Cô đưa tay ngăn anh lại, "Được thôi, Tổng giám đốc Bùi, trêu đùa quá trớn thì không còn là trêu đùa nữa, mà thành quấy rầy rồi. Anh uống say, đứng gác cửa miễn phí hộ tôi một đêm, tôi rất biết ơn, lát nữa sẽ trả tiền boia cho anh. Còn giờ thì phiền anh quay người, trước khi trời sáng hẳn, tranh thủ rời khỏi đây đi thôi. Đồng nghiệp của tôi đều ở tầng này, nếu để bọn họ nhìn thấy anh, tôi cũng không có nghĩa vụ bảo chữa cho anh đâu."

Bùi Dịch Thanh nhún vai: "Vậy đã sao, cùng lắm thì họ cho rằng tôi chỉ là một người đàn ông bình thường, gặp được một cô bé xinh đẹp thì đi không nổi nữa mà thôi."

"Sau đó thì thế nào?" Cô từ từ híp mắt. Đúng là phải nhìn người thanh niên tuấn kiệt này bằng cặp mắt khác xưa, lại dám đùa ác như vậy!

"Sau đó, trái tim khó giữ, suốt đêm khó ngủ, tới trước cửa nhà người ta..."

"Ca hát như chim dạ oanh(*)?"

(*)Chim dạ oanh thường hát để tỏ tình với đối tượng mà mình yêu mến. Tiếng hát của chim dạ oanh là tuyệt vời nhất, người ta cũng cho rằng không từ ngữ nào có thể miêu tả hết vẻ đẹp của tiếng hát ấy.

Nét cười nơi đáy mắt sâu thẳm dường như càng dịu dàng hơn, anh lắc đầu, ánh mắt sáng như sao: "Tình yêu của tôi không phải một chú chim dạ oanh."

Tình yêu của tôi không phải một chú chim dạ oanh,

Thức tỉnh trong ban mai tỏa nắng,
Khi mặt trời hôn lên miền đất hứa,
Nó cất tiếng hát véo von.
Tình yêu của tôi không phải một khu vườn xinh đẹp,
Có bờ cầu trắng bơi trên mặt hồ lặng yên,
Chiếc cỏ trắng của nó đang gặt gù,
Với ánh trăng phản chiếu dưới làn nước trong.
Tình yêu của tôi không phải một gia đình yên ấm,
Tựa một khu vườn tĩnh lặng và dịu êm,
Ở đó có hạnh phúc và người mẹ
Sinh ra một nàng tiên: niềm vui tuyệt vời.
Tình yêu của tôi là rừng rậm hoang vu,
Nơi đó có lòng đổ ky, nó như một kẻ cướp
Chiếc kiếm trong tay nó: là sự tuyệt vọng,
Mỗi nhát đâm đều là cái chết đau thương.

Bài thơ này không phải do cô sáng tác, mà của một vị tiên sinh tên Bùi Đa Phi trong gia tộc của Tổng giám đốc Bùi, cô cũng không hiểu lắm, người lãng mạn nói, bài thơ này khuyên người đời, yêu nhau không phải chuyện đơn giản, ở bên nhau không thể tùy ý, nếu đã yêu thì nên dùng cảm, đừng để bản thân phải hối tiếc.

Tìm đập rất nhanh, hơi thở dồn dập, nhưng vẫn vờ như điềm tĩnh. "Tổng giám đốc Bùi, phải chăng trong lòng anh đang ấp ủ một kế hoạch, để Hằng Vũ và Thái Hoa bắt tay làm hòa bằng cách 'hòa thân'(*)?"

(*)Thời xưa, các triều đại phong kiến thường bày tỏ tình hữu nghị bằng cách cho các hoàng tử, công chúa, vương tôn hay quý tộc lấy nhau, trở thành thông gia, việc này gọi là "Hòa thân".

"Nếu tôi nói phải thì em có đồng ý không?"

Cô ngẫm nghĩ: "Tôi đồng ý cũng chẳng để làm gì, phải xem anh có khả năng vượt qua trở ngại 'Người thứ ba' không đã?"

Anh nhìn cô với vẻ hoang mang.

Đôi mắt trong veo nghịch ngợm đảo mấy vòng: "Chẳng lẽ anh không biết Chủ tịch Nhạc của chúng tôi là phụ nữ có chồng?" Nói xong, cô co chân chạy thẳng vào thang máy.

"Cô nhóc ranh mãnh." Khi cửa thang máy đóng lại, anh kịp thời tóm được Trì Linh Đồng.

"Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi..." Trì Linh Đồng cười đến không đứng nổi, định giẫy ra nhưng lại bị anh giữ chặt hơn, cô đành xin tha, "Đừng kéo tôi, anh định đi đâu?"

"Đi, chúng ta đi dạo." Anh vuốt nhẹ lọn tóc cô, nỗi buồn không tên lắng đọng suốt đêm qua, trước khuôn mặt vui vẻ của cô, đều tan thành mây khói.

Sau khi ăn bữa sáng, hội nghị được chia thành ba hội trường, các vị lãnh đạo ngồi ở phòng họp lớn, các giám đốc tài vụ ngồi ở phòng họp nhỏ, còn đám nhà thiết kế như cô đành ngồi ở phòng ăn trung dụng thành phòng họp, còn chẳng có micro, người lên phát biểu phải gào khan cả giọng. Nơi càng xa xỉ thì càng phân biệt đẳng cấp. May mà vẫn có điều hòa.

Người đang phát biểu không biết là nhà thiết kế của một công ty địa ốc nào đó, tình yêu với nước với dân biến thành ngôn từ đầy bi phẫn: "Phong cách Rococo (*)lộng lẫy mà thanh tao, phong cách Baroque (**) đi sâu vào từng chi tiết...Những tác phẩm của Ludwig Mies van der Rohe (***)...Không gian đầy sức sống, vật dụng như có hơi thở, cho dù một bức tường hay một dầm thép cũng là kinh điển. Trong khi nhìn lại tổng thể kiến trúc ngày nay, chỗ nào cũng như chỗ nào, chẳng có phong cách riêng, khó mà thấy được một tác phẩm khiến người ta trầm trồ thán phục. Tại sao lại thế? Bởi vì phong cách của các bậc thầy rất khó triển khai ở cái xã hội thực dụng thế này, đây là một thời đại thối nát ngập tràn tiền tài và quyền lực, chúng ta không thể không thỏa hiệp vì miếng cơm manh áo, không thể không từ bỏ giấc mộng của mình. Một người giữ vững lòng quyết tâm và tự tôn chỉ nhận lại đau khổ, cũng không thể tồn tại. Đây không phải bất hạnh của chúng ta, mà là bất hạnh của thời đại..."

(*)Một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp

(**)Một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan tỏa khắp châu Âu và các thuộc địa Tân Thế Giới cho tới cuối thế kỷ XVIII.

(***)Ông là một kiến trúc sư nổi tiếng thế giới người Đức. Ông là một trong những người đặt nền móng cho sự phát triển của trào lưu Kiến trúc hiện đại của thế kỉ 20 và được xem như cha đẻ của phong cách Kiến trúc tối thiểu (Minimalism). Barcelona Pavilion, Farnsworth house

"Người đẹp có gia thế rất lớn." Trần Thần sáp lại, thì thầm vào tai cô với vẻ thần bí.

Trì Linh Đồng che miệng, cố gắng nhin xuống con ngáp, nước mắt ứa hết cả ra. Cô lau nước mắt, quay sang nhìn Trần Thần, phải khiến bản thân tập trung vào một thứ gì đó, nếu cứ ngồi nghe thế này, cô sẽ không chịu nổi mà chìm vào mộng đẹp giữa phòng họp mất thôi.

"Cô có biết Ngân hàng Vinh Phát ở Hồng Kông không?"

Nói thật, bản chất của Trần Thần đúng là một bà tám, y như thám tử, cái gì cũng biết.

Trì Linh Đồng lắc đầu: "Ngân hàng tư nhân à?"

Trần Thần lườm cô đầy khinh bỉ, sau đó miêu tả một cách cường điệu về ngân hàng nợ một thôi một hồi, nghe thì có vẻ như ngân hàng này ở Hồng Kông còn được người dân tin tưởng hơn cả mấy ngân hàng lớn trong nước.

"Người đẹp ấy chính là thiên kim tiểu thư Tổng Dĩnh của Chủ tịch ngân hàng Vinh Phát - Tổng Vinh, hiện đang phụ trách bộ phận Tín dụng quốc tế. Nghe nói Vinh Phát đang có ý định đầu tư ở Thanh Đài một trăm triệu (*), lần này cô ấy tới đây khảo sát."

(*)Khoảng 350 tỷ VNĐ

Trì Linh Đồng cầm cốc nước lên, uống một ngụm cho nhuận giọng, trong phòng có người hút thuốc, cô ngửi mùi thuốc lá nhiều, cổ họng hơi ngứa.

"Hàng Vũ được mệnh danh là 'Vua nhà' ở Hồng Kông, cũng là vì có Vinh Phát ở đằng sau giúp sức." Trần Thần nói tiếp, "Cô có thấy tối qua cô ấy rất thân thiết với Tổng giám đốc Bùi không, chỉ nhìn đã biết hai gia tộc có quan hệ không tầm thường."

Cốc nước trong tay Trì Linh Đồng run lên, vài giọt nước bắn ra khỏi miệng cốc, cô dùng khăn tay nhẹ nhàng lau đi, sau đó ậm ừ khe khẽ, miễn cho Trần Thần tưởng cô không nghe.

"Ôi, đôi khi ông trời thực sự bất công. Trên đời sao có người may mắn thế nhỉ, đã cho cô ấy một khuôn mặt như hoa như ngọc, còn cho cô ấy một gia thế hiển hách, tiền tài tiêu mãi chẳng cạn, nào ai dám hái đóa hoa trên mây này?"

"Anh đang yêu thầm người ta sao?" Trì Linh Đồng cố nín cười.

"Yêu công khai cũng chẳng để làm gì." Trần Thần cúi đầu ủ rũ, "Trước đây tôi còn cảm thấy bản thân cũng là hàng có máu mặt, nhưng sau khi tham dự hội nghị lần này, tôi mới biết thực ra mình chẳng là cái thá gì hết."

"Ừm, dù sao anh cũng biết tự lượng sức mình."

"Hừ, cô chẳng an ủi tôi gì cả." Trần Thần tức tối đẩy Trì Linh Đồng, "Lần trước cũng thế, cô còn không nói cho tôi biết Tổng giám đốc Bùi chính là Frank nữa chứ. Sao một người đàn ông có thể hoàn mỹ như vậy nhỉ, có thể cho đám người bình thường như chúng ta sống nữa không. Nhưng xem ra Tổng giám đốc Bùi và cô ấy rất xứng đôi. Nếu hai người họ cùng dạo bước trên bãi biển, trời xanh, mây trắng, nắng vàng, sóng biển rì rào, tuần nam, mỹ nữ, khung cảnh ấy chắc chắn đẹp vô cùng."

"Khụ, khụ ..." Trì Linh Đồng ho mấy tiếng, nhỏ giọng nói, "Anh nói ít thôi, người ta đang nhìn kia kia."

Trần Thần vội ngậm miệng với vẻ chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 5.3

Type-er: Luyện Thuyên

Trì Linh Đồng mỉm cười. Dạo bước với Bùi Dịch Thanh lãng mạn lắm sao? Bình thường thôi mà, thể lực của anh rất tốt, kéo cô chạy xa tới tận bờ biển. Khu vịnh này bị khuất núi, không thấy được mặt trời mọc, nhưng cách đó không xa, có thể thấy ánh sáng lấp lánh phiêu đảng trên mặt biển. Anh và cô đều cởi giày, tản bộ dọc theo bờ cát, sóng biển dâng lên từng đợt khiến chân của hai người đều ướt đầm. Mỗi lần sóng biển xô tới, bọn họ lại cười vui vẻ

như trẻ thơ đùa sóng.

Sáng sớm, nước biển hơi lạnh, mỗi khi bọt nước tràn lên chân thì trái tim đều khẽ co lại, anh nắm chặt lấy tay cô, đôi mắt sâu thăm đường như ẩn giấu điều gì đó khiến trái tim cô loạn nhịp.

“Tôi thật sự muốn lưu giữ giờ phút này mãi mãi.” Anh nói với cô.

Cô tránh khỏi ánh mắt anh, nhìn về phía những hòn đảo nhỏ xa xa: “Cũng không phải chón đặc biệt gì, anh ở khu nghỉ mát hai ngày, muốn tới lúc nào mà chẳng được!”

“Buổi tối chúng ta lại ra đây nhé.” Anh hẹn cô.

Cô chỉ cười ha ha, không trả lời.

“Nếu em không chịu đồng ý, tôi sẽ đứng đợi trước cửa phòng em tới khi trời sáng.” Anh uy hiếp cô.

“Tôi sẽ gọi điện cho tổng đài, tìm một người đẹp đưa anh về phòng.”

“Sao phải bỏ gần mà cầu xa?” Theo mặt trời dần lên cao, ánh mắt anh cũng trở nên nóng bỏng.

“Con mắt nhìn người của anh có ổn không đấy?”

“Phẩm vị của tôi luôn rất cao.”

Cô cười vui vẻ: “Nhưng phẩm vị của tôi luôn rất thấp, trên cao tất có gió lạnh.”

Anh đưa tay cốc nhẹ vào trán cô, không hiểu sao, từ khi tới khu nghỉ mát anh ngày càng thân mật với cô hơn, cầm tay, giúp cô chỉnh lại mái tóc rối, còn thất nơ bướm ở cầu vai cho cô. “Cô bé ngoan, nghe lời! Ban ngày tôi phải về nội thành làm chút việc, buổi chiều sẽ quay lại đây. Tối nay không tổ chức tiệc, ai làm việc người nấy, chúng ta đi uống bia, ăn hải sản ở làng chài, sau đó tới đây tản bộ.”

Cô không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ mỉm cười, theo luật lệ quốc tế thì hành động này được coi là ngầm đồng ý. Anh vuốt nhẹ mũi cô, kéo cô về bãi cát, phui cát trên chân cô, giúp cô đi giày.

Ven đường có một bà cụ chào bán trứng gà luộc và bánh quy tự làm với du khách. Hai người mua hai suất, ăn dọc đường về khu nghỉ mát. Sau đó, cô về phòng tắm rửa, còn anh thì lên xe về nội thành.

Bữa trưa là tiệc buffet. Hình như tối qua mọi người đều ngủ không ngon, ai cũng mệt mỏi ủ rũ, cảm khay chọn bữa mấy món, ăn qua quýt rồi về phòng ngủ trưa. Buổi chiều diễn ra hội nghị thảo luận nội dung, còn buổi tối là tiệc liên hoan cho tất cả mọi người.

Tri Linh Đồng vẫn thấy thèm ăn, thấy có mấy món đồ ăn sáng Giang Nam khá ngon, bèn chất đầy đồ ăn vào khay, quay người tìm chỗ ngồi thì thấy Nhạc Tĩnh Phân vẫy tay với cô. Bên cạnh Nhạc Tĩnh Phân đã có một người ngồi sẵn --- Người đẹp hoàn mỹ theo lời kể của Trần Thần – Tống Đình.

Tri Linh Đồng thầm than một tiếng. Trần Thần nói đúng, gia thế của người đẹp vô cùng hiển hách, đến người luôn hắt mặt lên trời như Nhạc Tĩnh Phân mà còn phải tươi cười như hoa với cô ta.

Tống Đình lạnh nhạt gật đầu chào Tri Linh Đồng, cô ta ăn rất ít, trên khay chỉ có mấy lát hoa quả và một bát nước canh.

“Công việc của em áp lực lớn như vậy, ăn ít thế này có chịu được không?” Nhạc Tĩnh Phân nhìn thân hình ti lệ vàng của Tống Đình với vẻ hâm mộ, hỏi.

Tống Đình mỉm cười, “Tôi ăn ít nhưng ăn nhiều bữa, lát nữa phải ngủ trưa, cho nên ăn nhẹ nhàng một chút, không thì ăn xong ngủ luôn, thức ăn sẽ chuyển hóa thành mỡ.”

Tri Linh Đồng đang ăn một miếng cá rán vàng, nửa miếng ở ngoài miệng, nửa miếng ở trong miệng, nghe vậy thì người khẽ run lên, nhưng vẫn dửng dưng cảm nuốt xuống.

“Tống tiểu thư đúng là biết cách giữ gìn nhan sắc, khi nào rảnh chúng ta bàn luận thêm nhé.”

“Vâng, Chủ tịch Nhạc là bậc thầy kinh doanh, tôi nào dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng nếu là chuyện gìn giữ nhan sắc, tôi vẫn biết ít nhiều.” Tống Đình khẽ nâng đôi mày thanh tú, ăn từng miếng nhỏ đưa mặt.

“Nhận ra ngay mà!” Nhạc Tĩnh Phân nói, “Quần áo, phong thái, dáng vẻ của tiểu thư đây, điểm nào cũng thanh lịch quý phái. Chiếc đồng hồ đeo tay này của tiểu thư cũng thể hiện rõ rồi.”

Tống Đình đặt đĩa xuống, xoay nhẹ dây đồng hồ trên cổ tay. “Đây ... chỉ là món quà từ một người bạn mà thôi.”

Nhạc Tĩnh Phân ngạc nhiên: “Người bạn đó rất đặc biệt ư?”

Tống Đình hơi nâng khóe môi, giọng nói chột trở nên dịu dàng, khiến lòng người xao xuyến. “Vâng! Thực ra mà nói, phẩm vị của anh ấy cao hơn tôi

nhiều, anh ấy lại là một người cực kỳ tinh tế, cho dù tặng gì đi nữa, anh ấy vẫn luôn khiến người ta cảm động vô cùng.”

Nhạc Tĩnh Phân đôi tư thế ngồi, tỏ ra hứng thú.

Tổng Đình cũng không để chị ta thất vọng, tiếp tục nói: “Thực ra giá trị của quà tặng không nằm ở giá tiền, mà ở tấm lòng. Chúng tôi đều không phải con cháu của những gia đình bình thường, với chúng tôi, tiền chẳng có gì quý hiếm. Cuồng vé của những bộ phim mà chúng tôi từng xem cùng nhau, phiếu giảm giá nhận được khi ăn cơm ở cửa hàng đồ ăn nhanh, những chiếc móc treo điện thoại có hình thù ngộ nghĩnh mua trên đường, chiếc vé tàu điện ngầm mà anh ấy ngồi vào buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi ... Nhân một ngày lễ nào đó, anh ấy sẽ đặt những thứ đó vào một chiếc hộp xinh xắn rồi tặng cho tôi, sau đó khi tôi mở ra, sẽ nhớ lại từng quãng thời gian ở bên anh ấy. Rất đặc biệt, đúng không?”

Trong mắt Nhạc Tĩnh Phân lộ ra sự hâm mộ. Chị ta cũng được xem như một vị thiên kim tiểu thư sống sung sướng từ nhỏ. Nhưng tình yêu vẫn là cái gai trong lòng chị ta. Tuy chị ta đoạt được Xa Thành, nhưng anh ta chưa bao giờ cho Nhạc Tĩnh Phân nếm trải sự ngọt ngào của tình yêu, với chị ta, Xa Thành luôn thờ ơ và nhẵn nhụi.

Tổng Đình mỉm cười như một người phụ nữ đang đắm chìm trong hạnh phúc. “Khi anh ấy bắt đầu đi làm, nhận được tháng lương đầu tiên, anh ấy bèn đưa tôi tới Nhật Bản trượt tuyết, tới Ý xem người ta ủ rượu. Chúng tôi mặc quần áo tình nhân, uống nước ở hai chiếc cốc giống nhau, dùng hai chiếc đũa động giống nhau, tới cả dép đi trong nhà cũng y hệt nhau. Vào ngày sinh nhật của tôi, anh ấy tặng tôi một con búp bê định chế giễu hết tôi.”

“Thật sao?” Nhạc Tĩnh Phân mở to mắt, cực kỳ hâm mộ.

Tổng Đình gật đầu, đưa cổ tay ra. “Chiếc đồng hồ đeo tay này là món quà mà anh ấy tặng tôi vào lễ tình nhân đầu tiên chúng tôi ở bên nhau, anh ấy cũng có một chiếc, là một đôi với chiếc này, được gọi là “Tình bên trọn kiếp.” Cô ta chột thở dài khe khẽ, “Giờ ngắm lại, anh ấy thật sự thật sự cung chiêu tôi.”

“Sao vậy?” Nhạc Tĩnh Phân hoang mang hỏi.

Tổng Đình lạng người trong thoáng chốc: “Chủ tịch Nhạc, chị là người từng trải, hẳn cũng biết trên thế gian này, không phải ai yêu nhau cũng đến được với nhau, có những chuyện không thể làm theo ý mình, nhất là với những người như chúng tôi.”

Nhạc Tĩnh Phân thôn thức nhắm mắt, vỗ nhẹ vào tay Tổng Đình. “Tôi hiểu. Thế nhưng thật là đáng tiếc.”

Tổng Đình đưa mắt liếc nhìn Trì Linh Đồng – người vẫn đang vui đầu ăn cơm nãy giờ, mỉm cười duyên dáng. “Cũng chẳng có gì đáng tiếc. Tuy tôi và anh ấy không thể ở bên nhau, nhưng vị trí của chúng tôi trong lòng nhau thì không ai có thể thay thế. Đây là tài sản của chúng tôi, sẽ dần tăng lên theo tuổi tác. Chúng tôi thỏa hiệp với cuộc sống, nhưng đó chỉ là thỏa hiệp, chứ không phải tình yêu.”

“Đúng, thỏa hiệp.” Nhạc Tĩnh Phân như một cô gái nhỏ bị mê hoặc bởi tiểu thuyết lãng mạn, mắt thấp thoáng lệ. Nếu không phải điện thoại của chị ta đột ngột reo lên, sợ rằng chị ta sẽ rơi nước mắt ngay tại trận. “Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại.” Chị ta nói với Tổng Đình.

“Cứ tự nhiên!” Tổng Đình tao nhã vươn tay mời.

Khay cơm của Trì Linh Đồng đã lộ đáy, cô bùng bát canh đưa lên miệng.

“Lúc này uống nhiều nước quá, sẽ khiến thức ăn trương lên, chèn vào dạ dày, ăn chút hoa quả thì tốt hơn.” Tổng Đình nhìn cô nói.

Trì Linh Đồng cười: “Thành thói quen rồi, dạ dày của tôi chịu được.” Cô ngửa đầu uống hết bát canh.

“Cô là kiến trúc sư?”

“Tôi mới vào nghề, không dám nhận là kiến trúc sư, chỉ là một nhà thiết kế kiến trúc nho nhỏ mà thôi.”

“Phải chăng một người có nội tâm càng kiêu ngạo, thì lời nói ra miệng lại càng khiêm tốn? Giống như một người càng yêu sâu sắc, thì thái độ càng bình thản ung dung?”

Trì Linh Đồng ngẫm nghĩ một lúc: “Tôi cũng chưa tìm hiểu về điều này. Nhưng tôi là người thành thật, có gì nói đấy. Nếu như thích thứ gì đó, tôi sẽ không ám chỉ bóng gió mà sẽ nói thẳng ra ngoài.”

“Đúng là một cô bé cá tính.” Tổng Đình nói với giọng điệu của một bề trên.

Trì Linh Đồng đứng lên, “Cô cứ từ từ dùng bữa!” Cô gật đầu lễ phép, sau đó quay người rời đi.

Hàng mây thanh tú của Tổng Đình hơi nhú lên. Sáng nay, cô ta tới phòng của Bùi Dịch Thanh, định rủ anh cùng đi ăn sáng. Anh không ở trong phòng, cô ta bực bội lên sân thượng, liền nhìn thấy khung cảnh này, dưới ánh dương đỏ rực như một đóa hoa đang tiêu, anh và một cô gái sóng vai dạo bước, cô gái kia tươi cười hoạt bát, vừa trong sáng vừa đáng yêu. Một cánh hoa vương trên mái tóc cô, anh cẩn thận giúp cô gỡ xuống, lại nói gì đó, cô gái nghiêng đầu, vẫy vẫy tay rồi chạy đi thật xa.

Anh đứng yên, nhìn theo cô, nụ cười trên khuôn mặt anh – Tổng Đình thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Khoảnh khắc hóa vĩnh hằng.

Cô ta giận dữ bỏ đi, trái tim đau nhức như bị ngàn vạn sâu mọt cắn xé.

Màn đêm dần buông xuống! Thành phố trút bỏ chiếc áo khoác nặng nề, tỏa sáng dưới sự che chở của bóng đêm. Một chiếc Mercedes màu đen lái vào sau núi, ánh đèn rực rỡ dần lùi xa, trời đất chợt trở nên tĩnh lặng tới lạ lùng, mở cửa sổ xe, tiếng chim gõ kiến từ sườn núi vọng vào rất rõ.

“Tổng giám đốc Bùi, anh mệt rồi, để tôi lái xe cho!” Quân Mộc Viễn tỏ ra căng thẳng, nắm chặt lấy dây an toàn, đèn xe chiếu sáng phía trước – lại là một khúc cua, anh ta nhắm chặt mắt theo bản năng. Trời ơi, Tổng giám đốc Bùi định biến đường núi thành đường đua F1 đấy à! Nhiều năm không làm những hành động điên cuồng như thế này, trái tim nhỏ nhỏ của anh ta run rẩy như một chú thỏ rừng đang sợ hãi.

Bùi Dịch Thanh im lặng, tập trung nhìn về phía trước, khóe môi hơi cong lên. Ánh xanh từ đồng hồ điện tử bên cạnh tay lái hiện giờ là bảy rưỡi tối. Đáng chết! Sao hôm nay trời lại tối nhanh như vậy, chắc cô sẽ không nghĩ anh không giữ lời nữa chứ!

“Tổng giám đốc Bùi, không cần quan trọng hóa kiểu tiệc tùng này đâu, tối nay là tiệc buffet, nửa đêm mới lên tới cao trào, bây giờ chúng ta tới thì vẫn coi như sớm đấy.” Quân Mộc Viễn lau bàn tay đầm đìa mồ hôi vào quần, giọng nói cũng không giấu được sự hoảng hốt.

Dưới con đường núi này là biển, sau nhiều khúc cua gấp, anh ta thật sự cảm thấy chiếc xe này có thể lăn xuống dưới bất cứ lúc nào. Một khi lăn xuống, ngày mai lại phiền tới các vị nhà báo và giới truyền thông, lại còn nhân viên của Hãng Vũ nữa, hành động này quá vô nhân đạo, giờ đang là những ngày nóng đỉnh điểm trong năm.

Bùi Dịch Thanh nhìn thẳng về phía trước, vẫn im lặng. Nhìn từ phía Quân Mộc Viễn trong bóng đêm, chỉ thấy được đường nét trên khuôn mặt anh, mạnh mẽ mà cô độc.

Cuối cùng thì khu nghỉ mát cũng hiện ra ở phía trước, Quân Mộc Viễn thăm thò phào nhẹ nhõm.

“Anh tới bãi đỗ xe đi.” Bùi Dịch Thanh chẳng đợi được tới khi lái xe vào bãi, vừa tới cổng thì bước ngay ra khỏi xe, vội vàng chạy về phía sảnh đón khách. Không kịp để tâm tới nụ cười ấm áp của một vị tiểu thư đang đứng trong thang máy, anh lấy điện thoại ra, gọi vào số của Trì Linh Đồng.

Tắt máy! Anh nhú mào, đây không phải lần đầu tiên cô chơi trò này, không lẽ sau này anh phải nói cho cô biết, tự dưng tắt máy là một hành động rất bất lịch sự?

Cửa thang máy vừa mở, anh bèn chạy ngay tới phòng của Trì Linh Đồng, đưa tay gõ cửa một hồi mà không thấy ai lên tiếng. Anh cố ý gõ lớn tiếng, nhưng phòng bên cạnh cũng không có người đi ra. Anh lại vội vàng tới phòng ăn, trong phòng đều là du khách tự do đến từ nhiều nơi khác nhau. Anh tới nhà hàng buffet, tối nay nơi đó đã được hội nghị bao toàn bộ. Anh đèn mờ mờ, âm nhạc khiêu khích, giữa ánh sáng lấp lờ, anh mang máng nhận ra vài gương mặt quen thuộc, nhưng cũng không phải người mà anh muốn tìm, đến cả anh chàng Trần Thần hay buộc tóc cũng không ở đây.

Anh đang định quay người ra khỏi nơi này thì có người vỗ vai anh từ phía sau, anh quay đầu lại, Tống Dĩnh mỉm cười thản nhiên. “Dịch Thanh, em vẫn luôn chờ anh.” Tiếng nhạc hơi to, cô ta khẽ sát vào tai anh.

Anh không để ý tới cô ta, ánh mắt vẫn tiếp tục tìm kiếm giữa đám đông.

“Ban ngày anh không ở đây.” Tống Dĩnh lấy một ly cocktail đưa cho anh, anh lắc đầu, tóc đã ướt đầm mồ hôi.

“Tôi đến Bắc Kinh có việc.” Hay là cô nhóc này đang chờ anh ở bờ cát mà hai người đi dạo buổi sáng? Sắc mặt anh thay đổi, vội vàng bước ra ngoài.

“Giải quyết mọi chuyện, anh lại từ Bắc Kinh quay về đây?” Tống Dĩnh vô cùng kinh ngạc, đi theo anh ra khỏi nhà hàng, lòng đầy vui sướng. Từ Thanh Đài tới Bắc Kinh chỉ một ngày đã quay lại, vội vàng như vậy, là vì mình đang ở đây ư?

“Ừ, ở đây tôi có việc gấp.” Bùi Dịch Thanh cười khuy ở tay áo, xắn lên trên mấy vòng.

“Dịch Thanh, đã lâu rồi chúng ta không nói chuyện tử tế với nhau.” Anh đi rất nhanh, Tống Dĩnh chạy theo không kịp.

“Xin lỗi, hôm nay tôi đã ngồi trên bàn đàm phán năm tiếng rồi, bây giờ không muốn nói chuyện công việc nữa.” Anh liếc nhìn cô ta, khuôn mặt vô cảm.

Tống Dĩnh đau khổ nhìn anh: “Ngoài công việc, chẳng lẽ giữa chúng ta đã không còn lời nào để nói?”

“Tôi cho là không, chị dâu!” Anh đứng trên cầu thang với vẻ thiếu kiên nhẫn, ngón tay nắm lan can hơi trắng bệch.

Tống Dĩnh buồn bã mi mắt, làn mi dài vương lệ, cô ta quay đầu về phía tường, “Dịch Thanh, anh thật tàn nhẫn. Em cũng đâu còn lựa chọn nào khác. Ngày xưa, anh chưa bao giờ nói chuyện với em như thế.”

Bùi Dịch Thanh cười nhạt: “Chị dâu này, chúng ta không thể sống mãi trong quá khứ được, sống là phải nhìn về phía trước, chứ không thể mãi quay đầu về phía sau. Bây giờ chị có anh cả, chị đã rất hạnh phúc.”

“Em hạnh phúc ư?” Tống Dĩnh quay đầu nhìn anh với vẻ đau đớn, “Anh có biết Bùi Dịch Văn đi khai phá thị trường châu Âu, hơn một năm nay không hề gọi điện cho em không?”

“Tôi không cần biết. Tôi có việc gấp, xin phép đi trước.” Anh chạy vội xuống dưới tầng. Vừa đi tới cửa, anh lại gặp phải Chủ tịch hội nghị. “Địch Thanh, cậu mất tích suốt một ngày rồi đấy. Nào, chúng ta đi uống rượu thôi.” Ông ta giữ Bùi Địch Thanh lại.

Bùi Địch Thanh mỉm cười ôn hòa, “Tôi đang tìm Chủ tịch Nhạc của Thái Hoa, lát nữa sẽ đi cùng anh.”

“Chủ tịch Nhạc về nội thành rồi!”

“VẬY NHỮNG NGƯỜI CÒN LẠI CỦA THÁI HOA CŨNG VỀ RỒI SÀO?”

“ĐỪNG. Chủ tịch Nhạc nhận được một cuộc gọi, sau đó vội vàng tới chỗ tôi xin phép ra về, nói cần xử lý vài việc, cô ta dẫn tất cả nhân viên của mình đi rồi, sức khỏe của vị giám đốc tài vụ kia hình như không ổn lắm, đi đường còn không vững, mỗi tái nhợt, cũng theo về luôn, có lẽ thật sự có chuyện lớn rồi.”

Hai hàng mày của Bùi Địch Thanh nhướn chặt. Thái Hoa có thể xảy ra chuyện lớn gì đây?

Trì Linh Đồng ôm gối ngồi trên sofa, lật qua lật lại, lật trái lật phải quyển sách trong tay, nhưng một chữ cũng không động vào đâu. Bật ti vi lên, cô chẳng buồn chuyển kênh, ngây người nhìn. Ti vi đang phát chương trình mua sắm, một cô người mẫu với thân hình nóng bỏng đang quảng cáo một chiếc máy chạy bộ kiểu mới, nói là không cần mất tiền để làm thẻ tập gym, không cần ra khỏi nhà, mỗi buổi tối chạy bộ trên máy một tiếng đồng hồ là có thể có được vóc dáng thon thả. Lúc đi trên đường, tí lệ đàn ông ngoài đầu nhìn là một trăm phần trăm, khiến các phụ nữ khác cảm thấy tự ti trong chớp mắt.

Ôi, phụ nữ vùng lên được mấy trăm năm, thế mà giờ sự tự tin vẫn phải đến từ đàn ông, rốt cuộc xã hội này đang tiến bộ hay đang thụt lùi? Trì Linh Đồng càng ôm chặt hai đầu gối, nhìn chăm chăm vào ti vi, như thể ở đó có câu trả lời mà cô mong muốn.

“Bé ơi, dạo này em đang có dấu hiệu thất tình đấy.” Nhan Tiểu Úy bước ra từ phòng bếp, cầm theo hai cốc nước dưa hấu, đưa cho cô một cốc.

Trì Linh Đồng liếc nhìn chị ta: “Em còn chưa yêu, sao đã thất tình được?” Chỉ là bị người ta cho leo cây hai lần mà thôi.

Nhan Tiểu Úy khẽ nhún vai, “Có những chuyện còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc. Nhưng em có thể khẳng định trái tim mình trống rỗng hay không?”

Trì Linh Đồng hoảng hốt.

“Em nhìn em mấy ngày nay đi, bước vào nhà là tắt máy, nếu không ngăn người thì cũng mất tập trung, nửa ngày chẳng nói nổi một câu, tay cầm sách cho nó có, đây chính là những biểu hiện của thất tình giai đoạn đầu, hoặc là yêu thâm nhưng không được đáp lại. Nào, mau nói cho chị nghe, em thích ai?”

“Xì, làm gì có ai.” Trì Linh Đồng uống một ngụm nước hoa quả, không kiềm lòng được mà thờ dãi: “Em về phòng đây, sáng mai công ty tổ chức họp, em muốn đi ngủ sớm.”

“Mà mấy ngày nay, áp suất ở công ty thấp thật đấy, chị thấy Giám đốc Ngô từng kiêu ngạo như thế mà giờ cũng chán nản từ chức, lại nghĩ tới tình cảnh bi thảm của Chủ tịch Nhạc, thật là khiến người ta cảm khái muôn phần. Em nói xem, Tổng giám đốc Xa cũng được xem như một người đàn ông đầu đàn đội trời chân đạp đất, sao có thể làm ra chuyện như thế nhỉ?”

“Thông minh một đời, hồ đồ một giây.”

Thái Hoa thật sự đã xảy ra chuyện lớn. Xa Thành làm giả con dấu của Nhạc Tĩnh Phân, báo giám đốc Ngô chuyển đi mười triệu từ tài khoản của Thái Hoa. Anh ta nói với Giám đốc Ngô là vay để showroom 4S của anh ta quay vòng vốn mấy tháng thôi, sau đó sẽ lắng lại trả lại. Giám đốc Ngô không biết Nhạc Tĩnh Phân từng giao ước với ngân hàng, nếu công ty tiến hành giao dịch những khoản tiền từ năm triệu trở lên, thì không những cần con dấu của chị ta, mà còn phải gọi điện thông báo cho chị ta. Thực ra, trước khoản tiền mười triệu này, giám đốc Ngô đã nhiều lần cho Xa Thành vay ba triệu để kinh doanh, nhưng được nhanh chóng trả lại nên chưa ai phát hiện ra. Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, Showroom 4S của Xa Thành làm ăn thua lỗ, anh ta đã bán lại cửa hàng cho người khác từ nửa năm trước, bây giờ anh ta đã thành lập một Công ty tiêu thụ thiết bị điện gia dụng, một cổ đông khác của công ty chính là mối tình đầu của anh ta.

Sau khi nhận cuộc gọi từ ngân hàng, Nhạc Tĩnh Phân lập tức yêu cầu ngân hàng ngừng chuyển tiền, chị ta cũng không làm ầm lên như mọi khi, mà bình tĩnh hiếm thấy, chị ta tìm một công ty kiểm toán tới kiểm tra, mọi chuyện nhanh chóng được phơi bày ra ánh sáng. Giám đốc Ngô là nguyên lão từ thời mới thành lập công ty, cũng vì không bị thất thoát tài chính nên Nhạc Tĩnh Phân không khỏi tố ông ta, để ông ta chủ động từ chức, nhưng một đồng bồi dưỡng hưu trí cũng không được nhận. Nhân viên phòng tài vụ bị tố chức lại toàn bộ, nếu không bị đuổi việc thì cũng bị điều tới chức vụ khác. Còn Xa Thành, Nhạc Tĩnh Phân nhanh chóng hoàn thành thủ tục ly hôn với anh ta, Công ty tiêu thụ thiết bị điện gia dụng nợ thì bị Thái Hoa mua, anh ta và mối tình đầu rồi đi với hai bàn tay trắng, con cái cũng được phân định cho Nhạc Tĩnh Phân.

Xa Thành không dám dị nghị điều gì, Nhạc Tĩnh Phân không bắt anh ta ngồi tù đã là nể tình lắm rồi. Chưa tới một tuần, Nhạc Tĩnh Phân sụt mất năm cân, tuy chị ta vẫn giải quyết công việc đầu ra đấy, nhưng cũng không ai dám thờ mặt trước mặt chị ta.

“Mẹ nó chứ, tên đàn ông này đúng là không bằng súc vật, ăn cây táo rào cây sung, đúng là phải để phòng đàn ông như để phòng giặc cướp. Anh nói anh sống nặng tình, anh nói anh có tự tôn, thế thì cố gắng đến cùng đi, đã có người đẹp còn thêm muốn giang sơn, việc tốt trên đời để mình anh hưởng hết đấy à? Hừ, mấy chuyện thối nát nhà bọn họ còn liên lụy đến chúng ta!” Nhan Tiểu Úy nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chúng ta vất vả một chút đã là gì, không biết trong lòng Chủ tịch Nhạc còn đau khổ đến mức nào! Tiểu Úy, chị nói xem, có thật là đàn ông luôn nhớ mãi về mối tình đầu không?” Tri Linh Đồng thấy có lẽ bản thân có vấn đề, tại sao cô không có cảm giác này với Hi Vũ, chỉ ước gì mình có một cục tẩy để xóa sạch nét bút về cậu ta.

“Khi đó tình cảm còn ngây thơ trong sáng, tất cả đều là hồi ức đẹp. Mà con người lại ti tiện, thứ không có được mới là thứ tốt nhất.”

Bàn luận với Nhan Tiểu Úy một hồi, Tri Linh Đồng mỉm cười, vào nhà vệ sinh đánh răng rồi về phòng mình.

Cô vừa bật máy tính, mở hòm thư thì thấy có một vài thư điện tử được gửi tới, cô thấy mục người gửi, bèn tắt đi luôn.

Một tuần vừa rồi, Bùi Dịch Thanh gọi cho cô n cuộc điện thoại, gửi n tin nhắn, n thư điện tử, cô đều mặc kệ, không nhận không đọc, cũng chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt, có lẽ vì lười thôi!

Bản thiết kế Khê Viên đã xong xuôi. Mẫu hình máy vi tính hơi nhỏ, bản thiết kế được chia thành mấy chục trang, thứ người ta nhìn thấy đầu tiên chính là bờ sông, thảm cỏ, cây to, rồi tới vườn hoa, giữa màu xanh ấy có nóc nhà, tường kính, ván nhảy siêu rộng, thậm chí nóc nhà ở tầng cao nhất có thể tự động mở ra, không gian được phân bố một cách hoàn mỹ, phong cách trang trí cực kỳ đơn giản, nhưng lại hiện lên vẻ tôn quý cao sang.

Cô xem xong từng trang, mỉm môi hài lòng, tìm USB, sao chép bản thiết kế vào đó, định bụng ngày mai sẽ gửi cho Bùi Dịch Thanh bằng dịch vụ chuyển phát nhanh. Cô cho rằng đây là lần giao thiệp cuối cùng giữa cô và anh, về sau không cần gặp lại làm gì.

Tháng ngày tĩnh lặng như một chiếc gương. Đi làm, về nhà, ngày nghỉ thì ra ngoài ăn uống, vui chơi với Trần Thần và Nhan Tiểu Úy. Nửa đêm cùng nhau về nhà, khi đi qua đường Quế Lâm, Tri Linh Đồng thấy ánh đèn dịu dàng tỏa ra từ tiệm cà phê, ánh mắt của cô thoáng mê man. Không biết đã bao nhiêu lần, cô và Bùi Dịch Thanh hẹn nhau ở đây, bàn luận về thiết kế, tâm sự về nhân sinh, kể những câu chuyện cười thú vị, hình như ... hai người họ cũng được tính là bạn bè tốt.

Là cô chùn bước giữa đường, chẳng vì lý do gì hết. Sau nhiều lần bị từ chối cuộc gọi, cuối cùng thì Bùi Dịch Thanh cũng không làm phiền cô nữa. Đôi khi, cô sẽ nảy sinh một thoáng ảo giác, như thể chưa từng quen biết một người tên là Bùi Dịch Thanh, cũng chính là Frank.

Sau khi bước qua nỗi đau vì Xa Thành, Nhạc Tĩnh Phân đã tập trung toàn bộ tâm trí và sức lực vào công việc, yêu cầu với nhân viên ngày càng cao hơn, hoàn mỹ hơn, cũng cảnh giác hơn ngày trước nhiều. Bộ phận thiết kế vốn chỉ nhận các công trình của công ty mình, nhưng giờ cũng nhận việc cả cho bên ngoài. Thiết kế một số phòng mẫu cho các khu chung cư, biệt thự độc lập, trang trí phòng ở, những công trình nhỏ như vậy cũng nhận hết. Để phòng ngừa các nhà thiết kế trong công ty tự nhận việc ở bên ngoài, Nhạc Tĩnh Phân yêu cầu: cho dù là loại thiết kế gì, cũng phải do hai người cùng làm, giám sát lẫn nhau. Thế là Trần Thần và Tri Linh Đồng thành một cặp bài trùng, kè kè như hình với bóng.

Về dự án Thính Hải Các, ngày hôm qua, chính quyền thành phố Thanh Đài đã chính thức tổ chức một buổi họp báo lớn với giới truyền thông, các công ty bất động sản có máu mặt đều được mời tham dự. Tri Linh Đồng không đi, cô xin nghỉ, chỉ có Trần Thần và Nhạc Tĩnh Phân cùng tới đó. Tối hôm đó, anh ta hưng phấn gọi điện cho cô, kể với cô là Bùi Dịch Thanh đã chủ động chào hỏi, bắt tay với anh ta. Cô chỉ “Ồ” một tiếng rất khẽ, rồi tiếp tục ăn cơm.

Tri Linh Đồng xin nghỉ phép hai ngày là để tiếp đón một vị khách đến từ phương xa. Vị khách này đã hơn năm mươi tuổi, vóc dáng cao lớn, tóc ngả màu hoa râm, mặt mày cương nghị, tự bản thân ông có phong thái uy nghi khiến người ta kính nể. Vị khách này chính là bạn của bà Đàm Trân, tên là Quan Ân Đạt, là Giám đốc Sở công an tỉnh, ông nói là tới Thanh Đài công tác, nhưng thật ra là đặc biệt đến đây để thăm Tri Linh Đồng.

Ông Quan Ân Đạt có rất nhiều cấp dưới đang nhậm chức ở Thanh Đài, biết ông tới đây bèn tranh nhau tiếp đón. Ông Quan Ân Đạt từ chối hết, dành tất cả thời gian cho Tri Linh Đồng. Ông tự lái xe, Tri Linh Đồng làm người dẫn đường, sau khi dạo quanh các bãi biển rồi đi thăm thú quảng trường tiêu biểu ở Thanh Đài, buổi tối, Tri Linh Đồng mời ông tới ăn hải sản ở Mỹ Thực Nhai.

Ngày hôm sau, ông Quan Ân Đạt nói muốn dẫn Tri Linh Đồng đi gặp một người bạn thân. Sau này nếu có chuyện gì thì để người bạn đó chăm nom giúp đỡ cho cô. Ông bảo Tri Linh Đồng cứ chờ ở nhà, ông sẽ tới đón.

Tri Linh Đồng đứng dưới tầng một lát, đã thấy một chiếc xe Jeep màu xanh lá mạ chạy tới. Cửa xe vừa mở ra, Tri Linh Đồng sững sốt. Người lái xe chính là Tiêu Tử Thần.

“Chú Quan bảo tôi tới đón cô.” Tiêu Tử Thần đẩy kính lên, vẻ mặt ngơ ngác.

“Chẳng lẽ cha anh và chú Quan là bạn thân?” Tri Linh Đồng mỉm cười.

“Lúc nhà tôi còn ở Tây Xương, chú Quan là khách quen của gia đình tôi.”

“Thế giới nhỏ thật đấy!” Tri Linh Đồng nhanh nhẹn bước lên xe, tò mò hỏi, “Sao anh lại ở Thanh Đài?”

Hai tay Tiêu Tử Thần đặt trên tay lái, mười ngón tay thon dài, trắng trẻo, thanh tao tới mức phụ nữ phải ghen tỵ. “Một tháng tôi về Thanh Đài hai lần, nếu không mọ tôi sẽ chẳng nhận ra tôi nữa.”

Cô ở Thanh Đài ba năm, anh ta và cô có bảy mươi hai cơ hội để quen biết nhau, nhưng Không Tước lại chưa bao giờ nhắc tới chuyện này. Núi không dời thì nước chảy, hóa ra ông Tiêu Hoa và ông Quan Ân Đạt là bạn thân, mà có khi ông Quan Ân Đạt sắp trở thành cha dượng của cô. Nhưng như thế thì đâu có thay đổi được mối quan hệ giữa cô và Tiêu Tử Thần? Tri Linh Đồng thấy thỉnh thoảng Không Tước cũng khá dở hơi.

“Bây giờ chúng ta tới nhà anh à?” Tri Linh Đồng hỏi.

“Từ Hoàn rất quý chú Quan, tối nay chúng ta cùng tới Mỹ Thực Phủ ăn lẩu.” Một sách nghiêm túc đáp.

“Từ Hoàn ấy hả, đúng là cũng hơi nhớ anh ta. Anh ta tặng tôi mấy tờ phiếu giảm giá mà tôi chưa dám dùng tờ nào. Tôi định đợi tới khi trời lạnh lên thì mới đi.”

Tiêu Từ Thần cười: “Thực ra bất điều hòa, ăn lẩu, uống bia mới là sở thích mà người Thanh Đài yêu nhất.”

“Nóng lạnh đan xen, chắc thú vị lắm nhì! Thế anh đang lái xe đi đâu đấy?” Xe đang chạy về phía đường cao tốc đi ra sân bay.

“Chú Quan và cha tôi rất thích ôn lại chuyện người chuyện việc ngày xưa, cô sẽ không có hứng thú với mấy câu chuyện đó đâu. Tôi dẫn cô đi loanh quanh bên ngoài, khi nào gần đến bữa trưa thì chúng ta quay lại, cứ nói là đang đi thì bị tắc đường.”

Tri Linh Đồng liếc nhìn Tiêu Từ Thần, anh ta nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy được nửa bên mặt, vẫn là hàng mày tuấn lãng và đôi mắt ấm áp hiền hòa. Người đàn ông xuất sắc trong y học nhưng lại ngốc nghếch trong tình cảm này, liệu Không Tước có biết thật lòng trân trọng hay không? Cô không hỏi đến chuyện giữa anh ta và Không Tước, anh ta cũng không nói.

Xe chạy tới sân bay, lại vòng về, con đường ven biển dần hiện ra, đi suốt một, hai tiếng đồng hồ mới về đến thành phố.

Thanh Đài nằm hơi chếch về phía Bắc nên mùa hè rất ngắn, còn mùa thu lại dài nhất. Trong chớp mắt, gió thổi qua cửa sổ xe mang theo hơi mát. Lá ngô đồng trên đường Quế Lâm phủ kín cả con phố, bước lên tạo thành từng tiếng sột soạt.

“Không ngờ Tiểu Tri lại có duyên với nhà chúng ta như vậy.” Ông Tiêu Hoa vui vẻ nói.

Ông Quan Ân Đạt mỉm cười nhìn Tiêu Từ Thần: “Mấy năm rồi không gặp, Từ Thần ngày càng khôi ngô. Có bạn gái chưa?” Khi nói những lời này, ông nhìn sang ông Tiêu Hoa.

“Có, lại chính là bạn học của Tiểu Tri.”

Ông Quan Ân Đạt chặc chặc vài tiếng với vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc.”

Ông Tiêu Hoa nghe vậy, hai người liếc nhìn nhau, cùng gật đầu, “Đúng vậy!” Nếu không hai người bạn thân có thể thân càng thêm thân rồi.

“Tiếc gì chứ, chẳng phải còn có cháu là thành phần dự bị sao?” Tiêu Từ Hoàn cũng đặc biệt tới đây để tiếp đón ông Quan Ân Đạt. Hôm nay, anh ta ăn mặc khá bình thường, nhưng hai cái đinh rõ ràng trên tai vẫn khiến ông Tiêu Hoa nhũn mày không biết bao nhiêu lần.

“Cháu? Chú không yên tâm.” Ông Quan Ân Đạt lắc đầu. “Người làm về Rock’n Roll là trắng hoa nhất rồi, sao chú có thể an tâm giao Đồng Đồng nhà chú cho cháu được.”

“Đã thành Đồng Đồng nhà anh rồi cơ đấy!” Ông Tiêu Hoa đùa. Vợ của ông Quan Ân Đạt đã ốm bệnh qua đời từ mười năm trước, ông cũng không có con cái, cho dù người khác khuyên nhủ thế nào, ông cũng không chịu đi bước nữa. Ông Tiêu Hoa còn tưởng ông Quan Ân Đạt sẽ ở vậy cả đời, ai ngờ tới tuổi này lại một lần nữa rung động. Ông đánh giá cô bé Tri Linh Đồng đang ngồi yên xem ti vi, trầm nghĩ mẹ của cô bé nhất định là một người phụ nữ cực kỳ giỏi giang xinh đẹp.

Ông Quan Ân Đạt hơi đỏ mặt, nói khê: “Tôi vừa gặp Đồng Đồng thì trong lòng đã coi con bé như con gái mình rồi, cho nên lão Tiêu à, Đồng Đồng ở đây có một thân một mình, ông phải giúp tôi chăm nom Đồng Đồng đấy nhé.”

“Yên tâm đi chú Quan, chuyện này cứ để cháu lo.” Tiêu Từ Hoàn vỗ ngực, nói chen vào.

Ông Tiêu Hoa và ông Quan Ân Đạt nhìn nhau cười lớn, tiếng cười ấy khiến Tri Linh Đồng quay đầu lại. Cô ngó xung quanh, ồ, sao không thấy mẹ Tiêu Từ Thần nhì?

“Mẹ tôi nói hôm nay phải diễn tập phòng chống động đất, vẫn đang ở trong hầm trú ẩn.” Tiêu Từ Thần nhỏ giọng nói.

“Hầm trú ẩn?”

“Chính là phòng của bà ấy.”

Tri Linh Đồng hơi nâng khóe môi, trầm nghĩ, ở chung với mẹ anh ta chắc có thể học được nhiều từ thú vị!

Đèn hoa vừa sáng, Tiêu Từ Hoàn đích thân lái xe đưa bốn người tới Mỹ Thực Phủ, đặc biệt chuẩn bị một căn phòng, hải sản, canh gà, lẩu cay, đồ ăn đều là loại tươi ngon nhất hạng, rượu là rượu Mao Đài mà Từ Hoàn cất giấu. Anh ta cũng không ra ngoài chào khách mà ngồi dính vào bàn, vừa uống rượu với ông Quan Ân Đạt, vừa trêu chọc Tri Linh Đồng.

Tri Linh Đồng thật sự kém cỏi trong khoản ăn lẩu, vừa uống vài ngụm canh gà, gặp được mấy đĩa thức ăn đã làm bỏng miệng, cô cũng không dám nói ra, chỉ bảo là nóng quá, muốn ra ngoài mua chút nước lạnh để uống. Cô nhớ là ở cạnh Mỹ Thực Phủ có một quán kem.

“Để tôi đi cho!” Tiêu Tử Hoàn đứng lên, xung phong nhận trách nhiệm.

Ra khỏi phòng, cô ôm miệng, há mồm ra khỏi cổng của Mỹ Thực Phủ, ngây người giữa bóng đêm. Ông Quan Ân Đạt rất tốt, tốt tới mức cô không thể ghét nổi, nhưng nếu ông định thay thế vị trí của ông Trì Minh Chi, lòng cô vẫn cảm thấy hơi lạ lùng. Cảm giác này không thể diễn tả bằng lời, cô đành giấu kín trong lòng. Ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc, ông Trì Minh Chi đã phạm sai lầm, bà Đàm Trân không cần phải giữ mình vì ông, nếu gặp một người yêu thương trân trọng bà, bà nên đáp lại. Chỉ là, Trì Linh Đồng nhắm mắt, gia đình yên ấm khi xưa giờ đã tan thành tro bụi, không vương lại chút dấu vết nào. Ông Trì Minh Chi có gia đình, bà Đàm Trân cũng có gia đình, còn cô thì sao? Trì Linh Đồng hít đầy một hơi gió biển, mở mắt, cúi đầu bước về phía quán kem.

“Linh Đồng?” Một giọng nói vừa vui sướng vừa pha chút không chắc chắn vang lên từ đằng sau.

Giọng nói này không hề xa lạ, cô run lên, cắn chặt môi, quay đầu lại, vẻ mặt lễ độ như thường. “Tổng giám đốc Bùi, khéo quá, anh cũng tới đây ăn lẩu sao?”

Khuôn mặt Bùi Dịch Thanh thoáng hiện vẻ ưu phiền như bị bỏ rơi: “Dạo này em bận lắm ư?”

“Cũng bình thường, nhận mấy công trình nhỏ, hơi bận chút thôi.”

“Bận tới mức không có thời gian nghe điện thoại?” Anh bước tới gần cô, giọng điệu ngày càng dồn dập hơn.

Cô cười hi hi, từ từ lùi về phía sau, “Là thế này, Tổng giám đốc Bùi, gần đây tâm trạng Chủ tịch Nhạc của chúng tôi không mấy vui vẻ, nếu tôi gặp anh nhiều, tới tai Chủ tịch Nhạc thì chẳng khác gì xát muối vào vết thương của chị ấy, làm vậy quá vô nhân đạo.”

“Không một lãnh đạo nào có quyền hạn chế việc tự do kết bạn của nhân viên.” Vẻ mặt anh hiện rõ vẻ tức giận, “Em đang lừa tôi.”

“Mối quan hệ của chúng ta không giống thế.”

“Không giống ở điểm nào?” Mặt anh ghé sát về phía cô, gần đến có thể đếm được cả lông mi của anh.

“Là hai phe ... đối lập.” Cô vội nghiêng mặt đi.

“Trì Linh Đồng.” Anh lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt trầm lắng, buồn bã tới mức khó lòng hình dung, khiến cô hơi hoảng hốt.

Khi mới quen nhau, anh lịch sự gọi cô là “Cô Trì”.

Sau đó gần gũi hơn, anh dịu dàng gọi cô là “Linh Đồng”.

Thân thiết hơn nữa, trên bờ cát, anh thân mật gọi cô là “Cô bé ngoan”.

Anh chưa từng nghiêm khắc gọi tên cô như vậy. Chợt nghe được, đầu cô bỗng trống rỗng, tựa như bị ai đó yểm bùa, không thể nhúc nhích.

“Em có trốn tránh thế nào chẳng nữa cũng không thay đổi được hiện thực là ...” Anh nói ra từng chữ từng chữ: “Tôi thích em.”

Cô đứng ngẩn ra, một lúc sau mới nghe thấy bản thân mình nói: “Ồ, cảm ơn!”

Anh giữ tay cô lại, căm ghét vẻ bình thản trên khuôn mặt cô, “Em không còn lời nào để nói ư?”

Cô ngẫm nghĩ một thoáng: “Hình như tôi đâu phải bát nước ‘Vong tình’ của anh.” Dứt lời, cô bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: 6: Hành Lang Biết Hát

Type-er: Hill

Kem Wall’s(*) có hương vị mê hoặc đầy lừa dối, ngọt ngào thơm ngon, mềm mại như sợi tơ vương vấn trong miệng, nhưng nó cũng không thể giảm bớt sự ngọt ngào trong lòng Trì Linh Đồng. Cô vẫy vẫy bàn tay hơi dập dểnh, không để ý tới khuôn mặt tươi cười của cô bé bán hàng, bước ra khỏi cửa hàng.

(*): Một hãng kem thuộc tập đoàn Unilever

Trước Mỹ Thực Phủ đèn sáng treo cao, nhân viên của nhà hàng phụ trách bãi đỗ xe bận tới mắt tới mũi. Một cô gái đeo máy bộ đàm bên eo đang mím

cười xin lỗi khách hàng, Bùi Dịch Thanh đã không còn đứng ở đó nữa.

Tri Linh Đồng bước vào phòng, ông Quan Ân Đạt lo lắng hỏi, “Sao đi lâu thế?” Chiếc đĩa nhỏ trước mặt cô chứa đầy thức ăn đã chín, tôm đã bóc sạch vỏ được đặt gọn gàng trong bát nước chấm.

Tri Linh Đồng biết, người đàn ông lớn tuổi khiến phần tử tội phạm chỉ nghe tên đã kinh hồn này thực lòng yêu thương cô, trong sự thương yêu còn có cả chút lầy lòng. Khi ông quyết định thổ lộ với bà Đàm Trân, còn đặc biệt tới Thanh Đài để hỏi ý kiến của cô. Ông vững chãi như một dãy núi vĩ ngạn, lại dịu dàng tựa một dòng suối êm, chắc chắn ông có thể xóa đi vết thương lòng mà cha đã mang lại cho người mẹ trầm lặng và kiên cường của cô.

“Cháu ra ngoài hóng gió thôi.” Nghĩ tới đây, cô thấy rất thoải mái, mỉm cười ngoan ngoãn với ông, rồi gấp một con tôm bỏ vào miệng.

“Nếu cô không quay lại kịp thời thì chú Quan đã giục tôi đi đăng báo tìm người rồi.” Tiêu Từ Hoàn uống nhiều rượu, gương mặt đỏ bừng như Quan Công, nói chuyện cũng hơi lè nhè lơ mơ.

Tri Linh Đồng chẳng lăm lờ với anh ta, sợ anh ta lại nói tiếp. Chai rượu sắp hết, ông Quan Ân Đạt và ông Tiêu Hoa cũng đều đỏ bừng mặt mũi, chỉ có Tiêu Từ Thần là còn giữ được tỉnh táo, như thể không uống chút rượu nào.

Ăn xong ra ngoài, gió đêm thổi tới, men say càng dâng lên, ông Quan Ân Đạt và ông Tiêu Hoa bước nặng bước nhẹ, như đang đi trên mây, khiến người ta phát hoảng. Tri Linh Đồng và Tiêu Từ Thần không thể đỡ hai người, Tiêu Từ Hoàn cao giọng bảo nhân viên nhà hàng lái xe Tiêu Từ Thần ra.

“Đồng Đồng, Đàm Trân nói từ nhỏ cháu đã say tất cả các phương tiện giao thông, không thể đi xe đường dài. Chú đã tính kỹ rồi...khi nào chú và...Đàm Trân về hưu, sẽ chuyển nhà đến Thanh Đài, sau này cháu...không phải vất vả đi lại giữa hai nơi nữa, thế có được không?” Có lẽ tâm trạng của ông Quan Ân Đạt đang rất vui, xoa đầu Tri Linh Đồng, mỉm cười như một ông già Noel.

“Được ạ!” Tri Linh Đồng cắn chặt môi, bờ vai gầy gò của cô không đỡ nổi thân thể cao lớn của ông Quan Ân Đạt, bước đi cũng run rẩy.

Ông Quan Ân Đạt chợt ợ hơi rượu lên, nói tiếp: “Quan Ân Đạt tôi đây khổ sở một đời, trước nay đều không ngờ được tới cái tuổi này rồi mà còn được nếm trải hạnh phúc như vậy...vợ dịu dàng hiền hậu, con gái xinh đẹp thông minh, đời người đàn ông còn cầu mong gì hơn thế!”

Giọng ông sang sảng, lại mạnh mẽ, như đang diễn thuyết, khiến người ta đều đồng loạt nhìn về phía này, “Suýt!” Tri Linh Đồng đưa ngón trỏ lên, nói như dỗ trẻ con, “Chú Quan, chúng ta phải giữ trật tự, đừng làm phiền người khác ăn cơm.”

“Chú nghe Đồng Đồng.” Ông Quan Ân Đạt im lặng thật, ngoan ngoãn dựa vào vai cô.

“Tri Linh Đồng của Thái Hoa.” Một phòng ăn khác vừa mở cửa, Quân Mục Viễn mỉm cười dẫn khách ra ngoài, Bùi Dịch Thanh đi ra cuối cùng, Quân Mục Viễn vừa thấy thế, bèn quay lại nhìn Bùi Dịch Thanh.

“Sao?” Bùi Dịch Thanh hỏi lại, trong giây lát, áp suất đè nén chợt tản ra khắp nơi, sự lạnh lẽo nặng nề thoáng hiện trong đôi mắt anh, khiến Quân Mục Viễn rùng mình.

“Mục Viễn, anh tiễn khách đi, tôi còn có chút việc.” Bùi Dịch Thanh lạnh nhạt nói.

Quân Mục Viễn nào dám hỏi nhiều, đi đến cửa, lại nghiêng người nhìn Tri Linh Đồng, cô cũng nhìn thấy anh ta, nhưng lại dời mắt đi ngay lập tức.

Chiếc xe Jeep dừng lại trước mặt cô, cô cẩn thận đỡ ông Quan Ân Đạt ngồi vào ghế sau, còn Tiêu Từ Thần đỡ ông Tiêu Hoa vào ghế cạnh ghế lái. Tiêu Từ Hoàn ghé vào cửa sổ xe, vỗ vỗ ông Quan Ân Đạt, “Chú Quan, chú cứ...yên tâm đi, sau này Đồng Đồng thuộc trách nhiệm của cháu, cháu sẽ...chăm sóc cô bé thật tốt.”

“Ừ...không được phép bắt nạt Đồng Đồng.” Ông Quan Ân Đạt mơ màng đáp, dứt lời, gục đầu ngủ thiếp đi. Ông Tiêu Hoa ngồi ở ghế đằng trước cũng bắt đầu ngáy.

Tri Linh Đồng bật cười, hai người này uống say nhưng đều rất hiền hòa, không làm phiền đến ai.

“Từ Hoàn, em có về nhà không?” Tiêu Từ Thần hỏi.

“Ha ha, em có hẹn với người đẹp rồi. Đồng Đồng...cô đừng ghen nhé, là quan hệ làm ăn thôi, tôi giữ lại tâm hồn và thân thể thuần khiết này cho cô.”

“Thôi đi đi, đi đi...” Tri Linh Đồng đỏ mặt, giục Tiêu Từ Thần, “Mau lái xe đi, đừng để ý đến con sâu rượu này.”

“Sắc đẹp trước mắt, rượu không say người đã tự say, người say luôn nói thật. Đồng Đồng...” Tiêu Từ Hoàn gọi Tri Linh Đồng, đưa tay gãi cho cô một nụ hôn gió.

Bộ dạng say túy lúy của anh khiến Tri Linh Đồng cười như nắc nẻ, xe chạy một lúc lâu mà cô vẫn cứ cười mãi.

“Hình như tâm trạng của cô rất tốt!” Tiêu Từ Thần nhìn cô từ gương chiếu hậu.

“Tâm trạng của tôi chưa bao giờ xấu, này, Tiêu Từ Thần, thỉnh thoảng em trai anh rất hài hước, khác hẳn anh.”

“Tôi quá khô khan.” Tiêu Từ Thần nghiêm túc như một cuốn sách pháp luật được mở sẵn.

Trì Linh Đồng cố nín cười, “Anh cũng biết à?”

“Không Tước nói với tôi không chỉ một lần, nhưng cô ấy nói đây là ưu điểm của tôi, cũng là lý do mà cô ấy yêu tôi.”

“Thầy giáo Tiêu, tôi có thể hỏi về tình sử của anh được không? Tôi nói trước nhé, hồi lớp 12 tôi từng yêu một lần, lúc tốt nghiệp thì thất tình. Nếu anh không ngại thì chia sẻ chút đi!” Trì Linh Đồng bỗng nhiên hiếu kỳ, người đàn ông này có thực sự biết tình yêu là gì hay không?

Tiêu Từ Thần im lặng một lúc, khi chờ đèn xanh ở một ngã tư, anh ta mở miệng nói: “Thời đại học tôi từng thích một cô gái, từ bạn bè đến bạn thân, mất bốn năm.”

“Sau đó thì sao?” Câu chuyện này cứ như cốc nước lọc ấy, chẳng có mùi vị gì cả.

“Sau đó cô ấy thành bạn gái của người khác, kết hôn vào năm ngoái.” Tiêu Từ Thần đặt dấu chấm hết cho câu chuyện với vẻ mặt bình thản.

“Anh...chưa từng thổ lộ với cô ấy?” Trì Linh Đồng không thể nhịn cười được nữa.

“Lúc đó việc học của tôi khá bận.”

Trì Linh Đồng suy nghĩ, đúng là một câu trả lời quá mạnh mẽ, “Thế bây giờ anh rảnh lắm à?” Khỏi nói, may mà tên một sách này gặp được một cao thủ tình trường như Không Tước, không thì với cái EQ thâm hại của anh ta, e là cả đời đều chỉ dám yêu thầm mà thôi.

“Ừ!” Tiêu Từ Thần gật đầu nghiêm túc, sau khi đèn xanh sáng được mấy giây mới khởi động xe.

Đúng là một người xứng đáng được nhận danh hiệu công dân tuân thủ pháp luật, từ đằng sau, Trì Linh Đồng nhìn mái tóc siêu gọn gàng của anh ta, eo lưng cũng thẳng hẳn lên.

Tiêu Từ Thần đưa Trì Linh Đồng về nhà trước, đêm nay ông Quan Ân Đạt sẽ ở nhà anh ta, anh ta nói trong nhà có di giúp việc trông nom, Trì Linh Đồng không cần lo lắng. Trì Linh Đồng cũng không khách khí, bảo anh ta đỗ xe trước cổng khu nhà, sau đó vẫy tay tạm biệt.

Đi lòng vòng bên ngoài suốt một ngày, Trì Linh Đồng cũng khá mệt mỏi, cô cúi đầu ngáp dài, lúc đi qua một khóm cây tử vi, bỗng chốc có một cánh tay vươn ra từ trong bóng tối, giữ tay cô lại.

Cô giật mình, suýt nữa thì hét lên, tim đập thình thịch, “Tổng giám đốc Bùi?” Nhờ ánh đèn xa xa, cô nhìn thấy gương mặt tối tăm và ánh mắt lạnh lẽo của Bùi Dịch Thanh.

Bùi Dịch Thanh bước tới gần hơn, cản lại chùm sáng tỏa ra từ bên đường, cả người anh chìm trong bóng tối, nhưng có thể nhận ra mọi biểu cảm trên khuôn mặt cô.

“Cho tôi nửa giờ.” Giọng nói lạnh lạnh khiến người ta không thể chối từ.

“Tôi thấy hơi buồn ngủ.”

“Em ngáp trông như mèo, rất lười nhác.”

Trì Linh Đồng cười ngượng ngùng: “Thế hôm khác chúng ta nói chuyện nhé.”

“Không, tôi không chờ được đến hôm khác, thậm chí chờ thêm một lát cũng không được. Lòng tôi rất buồn phiền, buồn tới mức không thờ nổi.”

Trì Linh Đồng hơi run, “Vậy nói chuyện ở đâu? Chỉ nửa giờ thôi, hơn một giây cũng không được.”

Bùi Dịch Thanh lặng lẽ nắm tay cô, bước về phía chiếc Mercedes màu đen, cửa xe mở ra, hai người cùng ngồi ở hàng ghế sau.

“Em có phiền không nếu tôi hút thuốc?”

“Ừm, không sao!”

Cô nhìn anh châm thuốc, kẹp giữa hai ngón tay thon dài, nhưng giữa không gian hẹp với ghế da, không khí thoáng thoảng mùi thuốc lá, tuy không quá nồng, nhưng lại phủ kín từng vật trong xe.

Anh mở kính cửa sổ ra một nửa, gió đêm đầu thu thổi vào trong xe, tóc Trì Linh Đồng vương lên mắt, cô đưa tay vén.

“Tối nay...là buổi gặp mặt của hai bên gia đình?” Giọng anh bình thản, khiến người ta không nhận ra là vui hay giận.

Trì Linh Đồng chợt hiểu ra, cô mỉm cười duyên dáng: “Chuyện này chẳng liên quan gì tới anh.”

“Rất liên quan là đằng khác!” Giọng Bùi Dịch Thanh nặng nề hơn, sự tức giận khó nén tràn ra mấy phần, “Tôi thích em, nên tôi có quyền được biết.”

Trì Linh Đồng nhủ mảy: “Anh thích tôi, phải chăng tôi nên cảm thấy đây là niềm vinh dự lớn lao, phải thể hiện đáng về được yêu chiều mà lo sợ thì mới được?”

“Tôi không có ý đó. Em hiểu rõ tâm ý của tôi, nhưng lại không cho tôi bất cứ cơ hội nào.”

Trì Linh Đồng bật cười, “Tổng giám đốc Bùi, tâm ý của anh được viết trên giấy, trong lòng bàn tay hay trong tâm tưởng? Viết bằng tiếng Trung hay tiếng Anh? Trước tôi hôm nay, chúng là đối thủ cạnh tranh trong công việc, là người hợp tác trong học tập, đôi lúc đi ăn cơm cùng nhau, nhưng ngoài ra thì đâu còn gì liên quan? Nếu anh tặng hoa, viết thư tình cho tôi, dẫn tôi đi dạo công viên, lái xe đi hóng gió, thì tôi cũng sẽ ảo tưởng một phen. Nhưng bỗng nhiên anh lại nói ra mấy câu như vậy, tôi thực sự nghi ngờ anh đã uống say. Cho nên tôi làm như không nghe thấy gì hết.”

Bùi Dịch Thanh vừa bức bối vừa buồn cười, anh đã sớm biết cô bé này không phải người dễ đối phó, “Vậy thì bây giờ tôi nghiêm túc nói với em, tôi rất tình táo, những lời tôi nói đều là thật lòng. Tôi thích em. Cho tôi cơ hội để theo đuổi em, được không?”

Đôi mắt tơ của Trì Linh Đồng chớp mấy lần: “Tổng giám đốc Bùi, thích ai là quyền của anh, tôi không tiện phán xét. Nhưng nếu anh nói với tôi những lời như vậy, tôi cho là anh không tôn trọng tôi.”

Bùi Dịch Thanh sững sốt.

“Cổ tay anh còn đeo đồng hồ đôi “Tình bền trọn kiếp”, anh còn tặng búp bê vải cho bạn gái cũ, ánh mắt anh khi nhìn bạn gái cũ còn cả sự đau đớn và mâu thuẫn, lúc này anh có tư cách gì mà tỏ lộ với tôi? Trừ phi anh đã hoàn toàn buông bỏ quá khứ, khi đó anh mới có thể bắt đầu một chuyện tình mới. Nếu không, hành động này của anh không phải thích, không phải yêu, mà là làm tổn thương người khác. Trên đây là vài ý kiến sơ sơ của tôi, mời anh tham khảo.”

Anh hơi kinh ngạc: “Cô ta tìm em?”

“Cô ta là ai?” Trì Linh Đồng nhắm mắt với vẻ vô tội, chợt thấy dường như có một con sâu lông đang bò trên da mình, ngứa ngáy vô cùng.

Bùi Dịch Thanh cười cay đắng: “Em nghĩ rằng khi tôi nói những lời này với em, chưa từng do dự, chưa từng đấu tranh tư tưởng sao? Em nghĩ rằng tôi còn chưa buông bỏ quá khứ ư? Với tôi mà nói, bắt đầu yêu một người khác không phải sự kích động, mà là dũng khí. ..sao em cứ ngó nga ngó ngoáy thế?”

Cô nhích tới nhích lui trên ghế như một con khỉ, gãi gãi cánh tay, “Bị anh chọc giận.” Cô tức tối nói.

Anh vội bật đèn trần lên. “Tôi ..đâu có làm gì.”

“Anh nhìn đi, tại anh chọc giận tôi hết đấy.” Cô bĩu môi, duỗi tay về phía anh. Trên cánh tay mảnh khảnh, từng nốt mẩn đỏ hiện lên rõ ràng, khiến anh hít một ngụm khí lạnh.

“Chỉ cần tôi tức giận là bị thế này ngay.” Cô còn chêm vào thêm một câu, gãi tay rồi lại gãi cổ.

Không đúng, không đúng, vẫn cứ không đúng.

Bùi Dịch Thanh đứng trước bức tường bằng thủy tinh, lắc đầu tự nhủ lần thứ n. Suốt một đêm anh ngủ không ngon giấc, nhớ đến cảnh tượng Trì Linh Đồng gãi chỗ nọ gãi chỗ kia trước mặt anh, anh thấy cả người đều không thoải mái. Đương nhiên, lời tỏ tình mà anh cố lấy dũng khí chuẩn bị cũng chết non trong bụng, cô ngứa tới mức không nghe nổi anh nói gì, lại không chịu theo anh tới bệnh viện, chưa tới nửa giờ, cô đã xuống xe về nhà.

Quá nửa đêm, anh lại nhắn tin cho cô, hỏi cô còn ngứa không, cô cũng không hồi đáp.

“Tổng giám đốc Bùi, chúng ta đi thôi.” Quân Mục Viễn cầm hai chiếc mũ bảo hộ bước vào.

“Mục Viễn, tôi hỏi anh một chuyện.” Bùi Dịch Thanh nhướn mày, “Thường thì khi người ta cực kỳ tức giận, sẽ có biểu hiện thế nào?”

“Tức đến mặt mũi nhăn nhúm, mặt xanh lét, nặng hơn thì sùi bọt mép, tới một giới hạn nhất định thì phải đưa đi bệnh viện! Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?” Quân Mục Viễn nhìn Bùi Dịch Thanh với vẻ khó hiểu.

Bùi Dịch Thanh nhủ mảy: “Có người nào nổi mẩn đỏ không?”

“Tôi chưa nghe bao giờ, tự nhiên nổi mẩn đỏ thì chỉ có những người uống rượu hoặc ăn phải đồ gì đó bị dị ứng mà thôi.”

Bùi Dịch Thanh vỗ trán, đúng rồi, tối qua cô nhóc kia ăn gì đó ở Mỹ Thực Phẩm, sau đó đỏ hết tội lỗi lên đầu anh. Lại bị cô lừa lần nữa.

“Tổng giám đốc Bùi, anh không sao chứ?” Mắt đầy tơ máu, nhưng mặt mày vui vẻ.

“Tôi ổn lắm, đi thôi! Hôm nay các vị lãnh đạo và nhân viên công trình của các công ty bất động sản đều tới công trường Thánh Hải Các tham quan sao?” Bùi Dịch Thanh nhận lấy mũ bảo hộ, đi cùng Quân Mục Viễn tới thang máy.

“Hôm nay những công ty có ý định đấu thầu đều sẽ tới. Lần này chính quyền thành phố Thanh Đài hành động rất nhanh chóng, hoạt động trắc lượng của cơ quan nhà đất đã kết thúc, công tác phá dỡ cũng đang tiến hành. Chỉ đợi mở thầu là sẽ bắt đầu khởi công. Ông cụ ở nhà có ý kiến gì về khu đất này không?”

Bùi Dịch Thanh nhìn những con số nhanh chóng thay đổi trong thang máy, cười nhạt: “Tôi tới Đại Lục mở rộng thị trường, ông ấy đã đồng ý nhượng quyền quyết định mọi việc cho tôi, cùng lắm là hỏi thăm thôi.”

“Vậy hạng mục này, chúng ta có bao nhiêu phần thắng? Thỉnh Hải Các và sân golf cách nhau một bãi biển, là khu nhà nhìn ra biển tuyệt nhất, một khi đấu thầu, sẽ xảy ra tranh chấp kịch liệt.”

“Khu đất này quá nổi bật, tôi không hứng thú lắm” Cửa thang máy mở ra, Bùi Dịch Thanh sải bước về phía cửa lớn, bên ngoài, chiếc Mercedes màu đen đã đợi sẵn.

Quân Mục Viễn ngăn ra: “Tôi không nghe nhầm chứ?”

Bùi Dịch Thanh quay đầu lại, nhún vai: “Tôi chắc chắn là thỉnh lực của anh không có vấn đề.”

“Vậy tôi có thể hỏi tại sao lại thế không?”

Bùi Dịch Thanh cười, vỗ vai anh ta: “Khu đất này quá gây chú ý, nhất định sẽ bị đẩy lên giá cao, chính phủ được lợi, nhưng vô hình chung khiến công ty bất động sản phải tăng giá thành phẩm, trong khi đó chính phủ lại đang khống chế giá nhà, anh không thể bù lại tổn thất từ người mua nhà mãi được, cho nên tôi không mấy coi trọng hạng mục này. Hơn nữa, Hằng Vũ đã thắng hạng mục phim trường, đương nhiên phải tập trung một lượng lớn tài chính vào đó. Ngoài ra, còn có một hạng mục khác sắp khởi công. Tài chính của Hằng Vũ cũng không cho phép chúng ta nhận hạng mục Thỉnh Hải Các. Hiểu chưa?”

“Chẳng phải chúng ta có thể vay của Vinh Phát sao?” Quân Mục Viễn vẫn chưa hiểu lắm, đây là một cục mỡ béo bờ tới mức nào chứ, quá mê người!

“Đi vay thì không phải trả lãi à?” Lòng mày Bùi Dịch Thanh nhướn lên.

“Thế... một hạng mục khác là gì? Có phải là hạng mục anh nhận khi đi công tác hai ngày trước không?”

Bùi Dịch Thanh mỉm cười thần bí, “Bí mật! Anh tự lái xe của mình đi, sau khi tham quan công trường xong, tôi phải tới một nơi khác nữa.”

“Nếu chúng ta không muốn nhận hạng mục này, vậy còn tham quan làm gì?” Quân Mục Viễn lăm bằm.

“Không có Hằng Vũ tham dự, khu đất này sẽ không còn đáng giá.” Bùi Dịch Thanh nói.

“Gian thương!”

Bùi Dịch Thanh cười lớn: “Không, đây là nghệ thuật kinh doanh, thực mà hư, hư mà thực.”

Trì Linh Đồng cũng ở công trường, cô theo Nhạc Tĩnh Phân tới đây. Lần này, Nhạc Tĩnh Phân không để Trần Thần cùng đi nữa. Có lẽ cô đã cảm nhận mũ bảo hộ, nên mũ cứ sụp thẳng xuống mắt, cô đẩy lên hết lần này tới lần khác, mồ hôi chảy xuôi từ chân tóc đến quai hàm. Thời tiết mát mẻ được mấy ngày, giờ lại nóng lên, tầng mây nằm rất thấp, những cây tuyết tùng ven đường vững chãi tựa núi Thái Sơn, cành lá không lay động chút nào, cô đoán là lát nữa có thể trời sẽ đổ mưa.

“Khu đất này thế nào?” Nhạc Tĩnh Phân bước chậm chậm, sóng vai với cô, lặng lẽ hỏi.

“Phong thủy bảo địa(*)” Cô híp mắt, gật gù như một thầy phong thủy.

(*) Là khu đất tựa thế núi, gần nước, thanh sơn bích thủy, phong cảnh thanh tao.

“Em có cảm hứng đặc biệt nào không?”

“Em cần biết những hộ gia đình ở đây thuộc kiểu nào.”

Nhạc Tĩnh Phân nói: “Đương nhiên là người giàu có. Không giàu làm sao mua được nhà ở đây? Chị ước tính giá nhà ở đây là ...” Chị ta kể sát bên tai Trì Linh Đồng, thì thầm một số từ.

“Vâng, em hiểu rồi. Chỉ cần Chủ tịch Nhạc có thể giành được khu đất này, em nhất định sẽ biến nơi đây thành một trong những công trình duyên dáng của Thái Hoa.”

“Tự tin thế cơ à?”

Cô cười hi hi: “Dạo này em mới quen một thầy giáo giỏi, học hỏi được khá nhiều từ anh ấy.”

Cách đó không xa, thầy giáo giơ gậy đầu chào cô một cách lịch thiệp, ưu nhã đưa tay về phía Nhạc Tĩnh Phân, “Chủ tịch Nhạc, trời nóng thế này mà chị cũng đích thân tới đây sao?”

“Chẳng phải Tổng giám đốc Bùi cũng đích thân tới đó ư.” Nhạc Tĩnh Phân bắt tay với anh ta, lại nhìn thoáng qua phía sau, “Frank không đến cùng anh?”

Người đi theo sau – Quân Mục Viễn giật giật khóe miệng, còn Trì Linh Đồng thì hưng phấn ra mặt, hào hứng xem trò hay.

Bùi Dịch Thanh bình thản đáp: “À, gần đây anh ta đang đi công tác.”

“Nếu Hằng Vũ giành được khu đất này, hẳn là anh ta sẽ quay về thi triển tài năng, đúng không?”

“Đương nhiên, anh ta là kiến trúc sư mà tôi tin tưởng nhất. Một khu đất có địa thế đẹp như vậy, phong cách Tây Âu lại là kiểu kiến trúc mà anh ta am hiểu nhất, hoàn toàn có đủ năng lực để biến nơi đây thành một cảnh đẹp ven biển Thanh Đài.”

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười hòa nhã: “Vậy Tổng giám đốc Bùi phải gắng sức hơn rồi.”

“Chị cũng vậy!” Bùi Dịch Thanh chớp mắt một cách khó hiểu.

Một vị lãnh đạo của công ty bất động sản khác lại đi tới chào hỏi Nhạc Tĩnh Phân, chị ta xua tay bảo Trì Linh Đồng đi trước.

“Tôi đã thức trắng đêm” Trì Linh Đồng đang chỉnh lại mũ bảo hộ thì đột nhiên Bùi Dịch Thanh nói ra câu đó.

“Làm gì?” Cô cười trộm

“Tự kiểm điểm!” Anh chỉ vào đôi mắt đầy tơ máu.

“Kết quả kiểm điểm?”

“Kết quả là, không phải tôi thích em, mà tôi yêu em.”

Trì Linh Đồng suýt sặc nước miếng của chính mình, điên rồi, tên này lại ngang nhiên trêu chọc cô giữa ban ngày ban mặt. Cô căng thẳng ngó bốn phía xung quanh, may mà chỉ có cô nghe được. “Này, anh chú ý nơi chốn chút đi, đừng có đùa chứ.”

“Tôi ngẫm nghĩ rất lâu mới đưa ra được kết luận đó. Lát nữa, tôi sẽ đi nói rõ với Chủ tịch Nhạc, nếu thấy tôi thường xuyên xuất hiện ở Thái Hoa, thì không phải vì tôi định lôi kéo nhân viên, mà đang theo đuổi bạn gái. Có mấy điều phải nói trước, tránh để chị ta hiểu lầm, gây bất lợi cho công việc của em” Anh mỉm cười, nhìn vào nụ cười ấy thì không thể phân biệt nổi rốt cuộc câu nói này chỉ là trêu đùa hay thực sự nghiêm túc.

“Anh dám?” Mũ bảo hộ lại sụp xuống, cô đẩy mạnh lên một cái.

“Lá gan của tôi chưa bao giờ nhỏ.” Anh khẽ nhún vai, quay người lại, vẫy tay ra hiệu với Nhạc Tĩnh Phân.

“Bùi Dịch Thanh...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đúng rồi, không phải Tổng giám đốc Bùi, mà là Bùi Dịch Thanh, chứng tỏ mối quan hệ giữa chúng ta đang có chuyển biến tốt. Linh Đồng, em thấy thế này có được không, lát nữa tôi sẽ thành thật nói rõ suy nghĩ của mình cho Chủ tịch Nhạc, hay là em tìm cơ hội nói với Chủ tịch Nhạc rằng em bận chút việc, sau đó tới tiệm cà phê nhỏ chờ tôi?”

“Anh dân chủ thật đấy!” Cô tức giận tới mức trừng mắt nhìn anh.

“Dân chủ còn hơn nói dối, đúng không? Tối qua đã uống thuốc chống dị ứng chưa?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, cổ cô mảnh khảnh trắng ngần, xem ra dị ứng không quá nặng.

Cô chỉ cười mà không đáp.

Anh cũng không so đo, “Còn nửa giờ nữa là buổi tham quan có thể kết thúc, tôi tới tiệm cà phê chờ em trước. Nếu em không đến, hừ, tự gánh hậu quả...”

“Anh dám uy hiếp tôi!”

Về mặt anh hiền hòa, “Đây không phải uy hiếp, mà là tuyên bố.” Dứt lời, anh quay đi, bước qua mọi người đi về phía chiếc Mercedes.

Trì Linh Đồng lau mồ hôi sau gáy, cảm thấy vị đại gia uống nhầm thuốc này hình như không nói đùa đâu.

Túi xách rung lên, có tin nhắn gửi vào di động, “Tình cảm với em không phải vừa gặp đã yêu. Rung động khi nào, chính tôi cũng không biết. Lúc tôi nhận ra thì đã không thể kiềm nén. Linh Đồng, không cần đáp lại ngay, nhưng xin em hãy cho tôi một cơ hội.”

Được rồi, đầu tiên thổ lộ qua lời nói, sau đó quay ra tấn công bằng tin nhắn, vị đại gia này định chơi nhảy xa ba bước (*) hay sao? Trì Linh Đồng thán

nhiền bỏ đi động vào trong túi xách. Sau khi buổi tham quan kết thúc, trên đường về công ty, lúc xe chạy qua nhà sách Tân Hoa, cô bảo tài xế dừng xe, “Chủ tịch Nhạc, em muốn xuống đây mua một ít tài liệu.”

(*) Một hạng mục trong môn điền kinh.

“Đi đi, thích mua gì thì mua, nhưng nhớ ghi rõ trên hóa đơn.” Nhạc Tĩnh Phân dặn dò.

Cô mỉm cười gượng gạo, đẩy cửa xuống xe, sau khi xe của Nhạc Tĩnh Phân rẽ vào một con đường khác, cô mới đưa tay bắt taxi. Ôi, cứ như gián điệp ấy.

Thả lỏng, tự nhiên, cô nhủ thầm. Tiệm cà phê vào buổi sáng, vừa mới mở cửa, tiệm được quét dọn sạch bong. Trong cả căn phòng lớn chỉ có một khách hàng, đang nhàn nhã vắt chéo chân, trên mặt bàn trải khăn xô có đặt một bó hoa hồng trắng còn đọng nước. Cũng được, là hoa hồng trắng, không phải hoa hồng đỏ, không khiến người ta giật mình.

Trì Linh Đồng vẫy tay với người nhân viên đang cầm tờ thực đơn bước tới, ngồi xuống ghế sofa đối diện Bùi Dịch Thanh. Giữa hai người không có một chiếc laptop như mọi khi, khiến bầu không khí có mấy phần kỳ lạ.

“Tôi đến rồi đây!” Cô trừng mắt nhìn anh.

Anh mỉm cười, tặng hoa cho cô, cô nhận lấy, đặt bừa sang một bên: “Anh lại định làm gì nữa?”

“Chúng ta uống xong cốc cà phê này, sau đó tôi sẽ lái xe đưa em đi căng gió hóng mát, rồi tới công viên ăn cơm dã ngoại, buổi tối chúng ta đi ăn đồ Tây. Làm như vậy, phải chăng em có thể thấy rõ tâm ý của tôi?”

Trên đời nào có chuyện gì dễ dàng như thế! “Anh đúng là thiếu gia nhà giàu ngâm thìa vàng từ bé nhĩ, tưởng theo đuổi bạn gái thì chỉ cần vung tiền là xong đấy hả? Tôi bảo lái xe hóng gió, không phải là lái xe Mercedes huỳnh hoang đi trên đường, mà là ngồi trên motor kêu ro ro, tới các vùng ngoại ô, nông thôn. Tôi là người Trung Quốc, không ăn đồ Tây, nếu anh có lòng thì tự nấu ấy, biết nấu không?” Cô nhìn anh đầy khiêu khích, lần này hãy tự biết khó mà lui!

Bùi Dịch Thanh chẳng nhú mày lấy một lần, “Không vấn đề, ăn xong chúng ta sẽ tới ngoại ô bằng motor. Nhớ năm xưa, tôi đã từng tham gia giải đua motor khu vực châu Á, em không cần phải lo lắng về kỹ thuật lái xe của tôi.”

Trì Linh Đồng tức đến nổi suýt nữa cắn phải lưỡi, thực ra loại người say xe như cô, nào dám ngồi trên motor chứ, chỉ sợ còn chưa đi được một dặm đường thì đã nôn hết ra mặt xanh mặt vàng.

“Còn về tay nghề nấu nướng, nếu em muốn ăn, vừa hay tôi cũng biết nấu. Vậy tới nhà em hay tới nhà tôi?”

Một đàn quạ đen quác quác bay qua đỉnh đầu cô, Trì Linh Đồng biết sắc mặt của mình lúc này muốn bao nhiêu tối tăm thì có bấy nhiêu tối tăm, nhưng cô thực sự không thể giả vờ bình thản ung dung nữa rồi.

“Mẹ tôi không cho tôi tìm bạn trai là người cùng nghề, vì quá hiểu nhau nên không có cảm giác thần bí.” Không còn đường nào khác, tới bà Đàm Trân cô cũng lòi ra luôn.

“Tôi sẽ có rất nhiều, vì em, tôi có thể đổi nghề.”

Trì Linh Đồng chết lặng, hôm nay người này định ‘không tới đường cùng không quay đầu’ đấy hả. Ngoài cửa sổ, sắc trời chợt tối sầm, vài giọt mưa nhỏ tấp lên cửa kính. Cô mừng rỡ nói: “Trời mưa rồi, ngày khác chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé!”

“Trời mưa thì càng tốt, vậy chúng ta có thể chuyển sang làm chuyện khác.”

Cô đưa mắt nhìn lên, câu này hình như còn có ẩn ý...

Bùi Dịch Thanh vẫn cực kỳ điềm tĩnh, chỉ khẽ nâng khóe môi, cười: “Em đừng nghĩ lung tung, tôi đang nói đến một bất ngờ thú vị, sẽ khiến em cực kỳ vui vẻ.”

Căn phòng hướng ra biển, hình bán cầu, nối liền với sân thượng, ghế sofa rất lớn, một vài vật dụng thiết yếu, đều thuộc về những thương hiệu xa xỉ hiếm thấy trên thị trường, khiến không gian được chia nhỏ một cách hoàn mỹ, giữa ánh sáng rực rỡ mà thanh tao lại ẩn chứa sự cao sang quý phái.

“Cô Trì, ở chỗ chúng tôi có hồng trà, trà sữa, cà phê, cô muốn uống loại nào?” Cô thư ký cúi người hỏi bằng tư thế nhã nhặn, độ niềm nở không hề thua kém những nhân viên phục vụ từng được huấn luyện của tiệm cà phê, tuy ánh mắt nhìn Trì Linh Đồng của cô ta không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Trì Linh Đồng không ngờ tới sẽ có một ngày mình lại được thâm nhập vào vị trí đầu não của quân địch, nhìn bề ngoài, trụ sở của Hằng Vũ cũng là kiểu kiến trúc vương vấn bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng sự bài trí bên trong lại có ý vị khác. Trần Thần từng cho Trì Linh Đồng xem ảnh tòa nhà tổng bộ của tập đoàn Hằng Vũ ở Hồng Kông, đó là lần đầu tiên cô biết tới cái tên Frank. Thiết kế của tòa nhà đậm chất quý phái, ngang tàng, khiến người ta cảm nhận được giấc mộng và ý chí thoát ra từ tâm hồn của người thiết kế. Nói thực thì trong giới bất động sản, Thái Hoa cũng được xem như có danh tiếng vang dội, nhưng so với Hằng Vũ, rõ ràng khí thế kém hơn không chỉ một hai dặm.

“Cô Tri?” Cô thư ký xinh đẹp khẽ nâng hàng mày lá liễu, eo hơi thẳng lên.

Tri Linh Đồng thu lại tầm mắt, mỉm cười: “Có kem không?” Cô quá hiểu kiểu phụ nữ làm việc trong những tập đoàn lớn này, luôn kiêu căng ngạo mạn một cách khó hiểu.

Thư ký ngẩn ra, nhất thời không biết nên trả lời ra sao.

“Nếu không có, vậy cho tôi một cốc nước lọc đi!” Cô rất tử tôn đưa một cái thang cho cô ta.

Ý cười đông cứng lại trên khuôn mặt tỉnh khô của thư ký, cô ta lắc eo, bước tới phòng trà.

Tri Linh Đồng bủn rủn, khi cô theo Trần Thần đi gặp khách hàng, trước nay chưa từng được tiếp đãi như một vị khách quý, đôi khi còn phải trưng khuôn mặt tươi cười ra, cẩn thận lấy lòng, vừa nói vừa nhìn sắc mặt người ta. Hóa ra được tiếp đãi như khách quý lại thích thú thể này, có người giúp đỡ vào thang máy, sau đó được mời tới văn phòng cực kỳ sang trọng, thích ngồi đâu thì ngồi, còn có thể chọn đồ uống thoải mái. Nếu bây giờ cô chấp nhận sự theo đuổi của Bùi Dịch Thanh, phải chăng sẽ có một ngày, ở tòa nhà này, cô cũng có thể hoành hành ngang ngược như nữ hoàng, giống Nhạc Tĩnh Phân ở Thái Hoa? Cô bật cười khúc khích.

“Ranh mãnh!” Chợt ai đó cốc lên trán cô, một cốc trà sữa tỏa hơi nóng thơm nồng nàn được đặt xuống trước mặt cô, “Trời mưa, uống chút đồ ấm cho tan hơi lạnh.”

“Dễ bị tác động thể cơ à?” Cô mỉm cười vui vẻ, “Tôi chỉ đùa chút thôi mà, cô ấy đã khóc kể với anh rồi?”

Bùi Dịch Thanh đặt một bức ảnh trong tay xuống, cúi đầu điều chỉnh bảng điều khiển máy chiếu: “Tôi là một vị lãnh đạo không bao giờ để nhân viên của mình chịu oan khuất.”

“Nếu cô ấy không phải người đẹp thì anh có nói như vậy không?”

Bùi Dịch Thanh ngẩng đầu liếc nhìn cô: “Nếu em không phải người đẹp thì đến nước lọc cũng không có mà uống! Em đã hài lòng với câu trả lời của anh chưa?”

“Tạm tạm.” Cô gật đầu, không làm khó vị đại gia này nữa, nhìn lên bức màn lớn trên tường. Ngồi thật ngay ngắn, ung dung đợi “bất ngờ thú vị”.

Bùi Dịch Thanh kéo rèm cửa, tắt hết đèn trong phòng. Trong bóng tối, chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

Chờ một lúc lâu mà không thấy có ánh sáng chiếu lên bức màn lớn, cô bèn nghiêng người dò hỏi.

“Linh Đồng.” Anh đổi vị trí, ngồi sát bên cạnh cô, nắm lấy tay cô trong bóng tối, từ từ kéo về phía cổ tay anh, đặt lên chiếc đồng hồ có giá trị không nhỏ, “Tôi đã đeo chiếc đồng hồ này gần sáu năm, vừa mở mắt thì việc đầu tiên là cảm nó lên xem giờ, tấm xong đi ra thì đeo nó lên trước, sau đó mới bắt đầu thay quần áo. Đó đã thành thói quen, chứ không hề đại diện cho bất kỳ kỷ niệm đặc biệt nào.”

Sắc mặt cô không hề thay đổi.

“Thời niên thiếu, vì điều kiện gia đình sung túc, địa vị đặc thù nên tôi ngang nhiên phản nghịch, tiêu tiền phung phí, từng làm rất nhiều chuyện không ra sao, nếu em gặp tôi khi đó, theo tính cách của em, chắc chắn sẽ cực kỳ khinh thường tôi.” Anh cười tự giễu, “Tôi không trốn tránh quá khứ, tôi chỉ muốn cho em biết, tôi rất vui vì được gặp em vào lúc này. Trước kia tôi luôn oán trách ông trời bất công, nhưng giờ tôi mới biết tất cả khó khăn, đau khổ, hay thứ mà tôi tự cho là bất hạnh, đều là để ngày hôm nay gặp được em, cho tôi hiểu được ai chính là người mà tôi vẫn chờ đợi.”

“Anh... không bị thứ gì kích động đấy chứ?” Bình thường Bùi Dịch Thanh luôn rất lạnh nhạt, hiếm khi nói chuyện tâm tình như thế, cô nghe mà đầu óc nhũn ra. “Á... đau...” Mu bàn tay bị véo một cái, rất đau rất đau.

“Tôi đã giải thích rõ mọi chuyện rồi, đến lượt em, người đàn ông lái xe Jeep hôm trước, cả người đeo đinh tai, tới giờ mà em vẫn chưa thành thật khai báo với tôi?”

“Dựa vào đâu mà tôi phải khai báo, anh là gì của tôi?” Cô lý luận.

Bùi Dịch Thanh lại cốc vào đầu cô một cái cực kỳ chuẩn xác, “Được rồi, bắt đầu thôi!”

Trong bóng tối, cô lè lưỡi, len lén sờ mặt mình, nóng bừng bừng.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện trên bức màn lớn là một con sóng dào dạt, bên bờ dương liễu lay động. Hình ảnh thứ hai là một công trường đã được vây kín lại, công nhân thi công không ở trong đó, chỉ thấy mấy người mặc áo ghi tên công ty cây cảnh nào đó đang khiêng một cái cây lớn bước tới chỗ một cái hồ to, cạnh cái hồ, mặt cỏ non có màu xanh lục, trong bồn hoa đang nở rộ rờ.

Tri Linh Đồng nhủ mảy, thầm nghĩ sao những hình ảnh này lại quen thuộc thế nhỉ?

Hình tiếp theo là hình ảnh đã được xử lý đồ họa, vẫn là công trường nọ với từng tòa nhà sáu tầng sừng sững, cây xanh che phủ, hồ nước, núi giả, khóm hoa, đường lát đá. Sau đó là cận cảnh khu nhà, bên trong được thiết kế... một công lớn hình vòm, trên công, hai chữ “Khế Viên” thật lớn khiến người ta

hoa mắt. Hình ảnh cuối cùng là một bức ảnh với cảnh thực, một con đường lớn trải dài về phía trước, cây bạch quả(*) hai bên đường lay động trong gió.

(*) Loại cây này có lá hình rẽ quạt, rất đẹp.

Bức màn trở về màu đen.

“Chuyện khi nào thế?” Tuy người học ngành kỹ thuật không lãng mạn, nhưng lại có trí tưởng tượng phong phú. Giả sử có một ngày người ta nói rằng thời gian có thể đảo ngược, hoặc con người có thể xuyên qua thời không để tới tương lai, Trì Linh Đồng sẽ gật đầu mà không hề phản đối. Cô cho là tất cả đều có thể xảy ra, nhưng vào giờ phút này, những tấm hình ấy lại khiến cô kinh sợ tới mức ngây người.

Bức ảnh là cảnh thực bên bờ sông Tân Giang, còn hình ảnh đồ họa là bản thiết kế Khế Viên. Chuyện này sao có thể xảy ra được đây? Con đường ấy, cây cối ven đường, công trình đã được phá dỡ hoàn chỉnh, bốn cây, tường vây, để làm xong những công việc này, cần ít nhất nửa năm, trong khi đó bản thiết kế “Khế Viên” mới hoàn thành chưa quá một tháng!

Bùi Dịch Thanh đứng dậy, bật đèn lên. “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Cô gật đầu: “Trên chiếc xe khách từ Tân Giang tới Thanh Đài.”

“Hồi đầu năm ở Bắc Kinh, tôi quen được trợ lý thị trường Khang Kiểm phụ trách mảng xây dựng thành phố Tân Giang, anh ta mời tôi tới Tân Giang mở rộng nhà hướng sông. Tân Giang chỉ là thành phố loại hai, tôi không có ý định thành lập chi nhánh ở đó, nhưng lại ngại với thịnh tình của anh ta, nên tôi đồng ý xây dựng một khu chung cư. Sau khi tới Tân Giang, tôi vẫn luôn ủng hộ khu đất ven bờ sông này, không cần giải tỏa nhiều hộ gia đình, lại cách cầu lớn vượt sông không xa, còn có thể phóng tầm mắt qua sông. Tôi đi mấy lần, công trường nhanh chóng thu dọn xong, tôi để họ dựng tường vây, xây một con đường để sau này thuận tiện cho việc vận chuyển nguyên vật liệu, về phần thiết kế nơi ấy như thế nào, lúc đó tôi đang tập trung sức lực cho dự án trang viên Âu Lạc nên không thể lo toan hết, liền để công nhân làm công tác hậu kỳ xanh hóa trước. Sau đó chúng ta quen nhau, trên đường Quế Lâm, em nhìn một ngôi nhà bỏ hoang và nói ra ý tưởng của mình về Khế Viên, tôi bắt đầu nảy sinh ý tưởng... Tuần trước, Khế Viên đã chính thức khởi công. Tất cả nhà ở đó đều không bán ra ngoài, mà người ở sẽ do quản lý vận hành khu đô thị lựa chọn...”

“Nếu như tôi không nêu lên ý tưởng của mình, anh định làm thế nào với khu đất ấy?” Đại não của cô bắt đầu mất kiểm soát, đã tiến vào trạng thái chân không? Đây là duyên phận ư? Có lẽ là duyên phận? Phải chăng là duyên phận?

Bùi Dịch Thanh mỉm cười cung chiêu: “Không có nếu như, đây là ý trời, là tâm tình tương thông, là hẹn ước ngầm, là kết tinh của chúng ta. Anh còn một việc muốn nói thật cho em biết, anh có một số cổ phần ở Hằng Vũ, Khế Viên không bán ra ngoài, như vậy thì chắc chắn toàn bộ tài chính đều phải ứng trước, hiện tại mà nói thì dự án này đã trở thành hoạt động cá nhân của anh, chứ không còn là dự án của Hằng Vũ. Anh chuyển cổ phần của mình cho anh cả, mới đổi được tài chính để xây dựng nơi này. Tức là ngoại trừ Khế Viên, giờ anh đã trắng tay, chỉ là một người làm thuê cao cấp của Hằng Vũ mà thôi.”

Trì Linh Đồng nhắm mắt, hung hăng hỏi: “Ý anh là tôi phải chịu trách nhiệm với anh?”

“Đương nhiên lấy thân báo đáp thì càng tốt, nuôi cả đời cũng được đây. Ấy ấy, đừng nóng, đừng nóng.” Anh ra hiệu để ngăn cô phản bác. “Sau này đừng so đo tính toán vì một chiếc đồng hồ, một con búp bê nữa, anh đã đánh đổi tất cả vì em, món quà này là độc nhất vô nhị.”

“Rồi ép tôi lên thuyền luôn?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, khóe môi hiện lên một nụ cười.

“Đương nhiên, người hiểu em như anh, biết tìm ở đâu đây?”

“Nếu tìm được thì sao?”

“Anh sẽ quyết đấu với anh ta, chỉ có điều chẳng ai thắng được ai.”

“Tổng giám đốc Bùi, khi anh đầu tư vào một dự án nào đó, không tìm chuyên gia định phí bảo hiểm và tài chính để được cố vấn sao, có đáng để làm vậy hay không?” Cô nhắc nhở anh với ý tốt, nhưng tay đặt dưới bàn đã lặng lẽ nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 6.2

Type-er: Vân Anh KT

“Bản thân anh đã đủ tư cách làm một chuyên gia định phí bảo hiểm và tài chính rồi. Đã đói chưa?”

“Tôi mời anh ăn cơm nhé! Bây giờ anh là người nghèo mà.”

“Cũng đúng.” Anh gật đầu, cất tư liệu đi.

Cô đoạt lấy tư liệu, trân trọng đặt vào túi xách.

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, cô và anh cùng đi về phía cửa thang máy, đúng lúc ấy Quân Mục Viễn bước ra khỏi thang máy, nhìn thấy hai người họ, sững sờ tới mức nhìn chằm chằm.

“Tôi tới công trường kiểm tra, có việc thì gọi điện cho tôi.” Bùi Dịch Thanh vỗ vai anh ta với ý trấn an.

Không chờ anh ta đáp lại, cửa thang máy đã từ từ khép kín.

“Tổng giám đốc trốn việc thì có bị trừ lương không?” Cô hỏi với vẻ ranh mãnh.

“Thời tiết xấu sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc, anh không trốn việc, mà là đi điều chỉnh tâm trạng, để làm việc ngày càng tốt hơn. Còn em thì sao? Có cần báo một tiếng với đồng nghiệp không?” Thang máy vừa mở, cô nhân viên phục vụ trong thang máy đã đưa ra một cái ô.

“Tôi nói mình đi mua tài liệu.”

Anh bật ô, cô đi bên cạnh anh. Ô hơi nhỏ, anh bèn ôm vai cô, kéo cô lại gần. Một động tác rất bình thường như lại khiến hai người không hẹn mà cùng rung động. Anh không khỏi ôm chặt hơn, nửa người đều ướt mưa, mưa thu lạnh lẽo, nhưng anh lại thấy ấm áp.

Khoảng cách từ cửa công ty đến bãi đỗ xe không xa, nhưng hai người đi rất lâu mới tới.

“Sao phải mua tài liệu! Biết đâu tôi có thể cho em một vài đề xuất.” Anh mở cửa xe giúp cô, sau đó ngồi vào từ một bên khác.

“Tôi đây chưa bao giờ gộp cả công việc và tình cảm vào làm một. Anh đạo ý tưởng của tôi về Khế Viên, tôi đã rộng lượng không thèm truy cứu, Thịnh Hải Các, chúng ta ai làm việc của người nấy.”

“Đúng là điển hình của được lợi mà còn làm cao!” Anh lau phần tóc mái bị ướt mưa của cô với vẻ cung chiêu, “Tôi muốn ăn đồ ăn Hoài Dương, em thấy sao?”

“Không, tôi muốn tới phòng trà kiểu Hồng Kông ăn bánh ngọt.” Cô kiêu ngạo nâng cằm.

“Hóa ra em cũng quan tâm đến tôi.” Anh thân mật nhéo mũi cô.

“Đừng ảo tưởng, tự tôi thích ăn chứ không phải vì anh.” Cô cau có quay mặt đi, gò má ửng hồng tự lúc nào.

Ăn bánh ngọt xong bước ra ngoài, mưa thu vẫn tí tách rơi, đường đông một cách khác thường, ai cũng che chắn kín mít. Anh lái xe đưa cô về, tới dưới tầng nhà cô bằng thời gian gấp đôi bình thường.

“Đưa thứ kia cho tôi.” Đẩy cửa xuống xe, cô chợt quay lại, chỉ vào bó hoa hồng trắng ở ghế sau.

Bùi Dịch Thanh thoáng rung động, anh không cầm lấy bó hoa mà nắm lấy tay cô, ghé sát lại gần, hôn nhẹ lên môi cô.

Cô rút tay về như phải bỏng, hai tai đỏ bừng.

Bùi Dịch Thanh hơi nâng khóe môi, mỉm cười: “Lớn đầu rồi, đừng chơi trò không nhận điện thoại, không hồi âm tin nhắn nữa, lên nhà đi! Bao giờ về tới nhà tôi sẽ gọi điện cho em.”

Cô chợt nhớ ra gì đó: “Anh cũng thuê nhà sao?”

Anh không trả lời thẳng, mà hỏi lại bằng giọng trầm ấm: “Có muốn tới thăm không?”

“Ai thèm để ý đến anh.” Cô đỏ mặt lườm anh, cẩn thận ôm hoa xuống xe, trước khi lên cầu thang thì bất chợt quay đầu lại. Anh nháy mắt với cô, làm động tác ra hiệu gọi điện thoại.

Cô quay người bước lên tầng, cảm thấy cả người dường như mềm nhũn. Ở ngã rẽ cuối cùng, cô kéo khóa túi, tìm chìa khóa mở cửa theo thói quen. Cuối cùng không lấy ra chìa khóa mà lại lấy ra điện thoại.

Đúng là một phút không gặp như cách ba thu, cô cười khề, bật điện thoại, sững sốt, là Nhạc Tĩnh Phân. Cô háng giọng, “Chủ tịch Nhạc, chào buổi tối!” Cô cung kính chào.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng, nếu không loáng thoáng nghe được tiếng thở của ai đó, cô sẽ cho rằng đây chỉ là một trò đùa. “Nhà thiết kế Tri đây ư?” Là một giọng nói trong trẻo, dịu dàng, nghe khá quen tai.

“Tôi đây, cô là?”

“Xin lỗi vì đã làm phiền. Chủ tịch Nhạc tới phòng rửa tay, tôi mượn điện thoại của chị ấy một chút. Tôi là Tổng Giám của Ngân hàng Vĩnh Phát, chúng ta

từng gặp mặt một lần tại khu nghỉ mát, cô Tri có nhớ không?”

“Tôi vẫn nhớ.” Tri Linh Đồng đáp như người mộng du.

“Tôi vừa thấy cô và Dịch Thanh uống trà ở phòng trà kiểu Hồng Kông. Qua điện thoại không thể nói hết mọi chuyện, chúng ta có thể gặp mặt tâm sự được không?” Dứt lời, cô ta nói ra một địa chỉ.

Tri Linh Đồng cười: “Được, vậy tôi sẽ tới gặp cô và Chủ tịch Nhạc.”

Tổng Dĩnh hẹn cô ở Second Cup, đối diện với phòng trà kiểu Hồng Kông. Bước qua ánh đèn mờ ảo, trong tiếng nhạc đầy cảm xúc của rừng mưa nhiệt đới, Tri Linh Đồng thấy Tổng Dĩnh ngồi bên cửa sổ, ngón tay cầm điều thuốc nhìn rất tao nhã, mùi khói thoang thoảng vị bạc hà.

Nhạc Tĩnh Phân không có ở đây.

Tổng Dĩnh thấy Tri Linh Đồng tới, bình thần gập đầu, sau đó đưa tay ra hiệu mời cô ngồi xuống, rồi rung chuông gọi nhân viên phục vụ, mỉm cười lịch sự.

“Cô yên tâm, Chủ tịch Nhạc không thấy cô đi cùng Dịch Thanh, tôi đã bảo chị ấy về trước rồi.” Tổng Dĩnh tắt thuốc, lông mi dài từ từ nâng lên.

Tri Linh Đồng cố sức tỏ ra thân thiện hòa nhã, mỉm cười dịu dàng, kiên nhẫn đợi đợi mỹ nhân Tổng Dĩnh nói tiếp.

Tổng Dĩnh cũng không lòng vòng, hỏi thẳng: “Cô muốn chuyển công ty sao?”

Tri Linh Đồng càng cười thân thiện hơn, “Cô Tổng, đây là chuyện riêng của tôi.” Liên quan gì đến cô?

Tổng Dĩnh vẫn chưa hiểu ý, tiếp tục hỏi: “Tôi từng nói chuyện với Chủ tịch Nhạc, thực ra lương của nhà thiết kế ở Thái Hoa không hề thấp hơn Hàng Vũ, mà hình như cô còn đặc biệt hơn người khác một chút. Cô phải hiểu đạo lý ‘ăn quả nhớ kẻ trồng cây’.”

“Cha mẹ và thầy cô của tôi lại không nói như vậy, bọn họ đều nói ‘người vươn lên cao, nước chảy xuống thấp’, đây là đạo lý bình thường của cuộc sống.” Tri Linh Đồng không cười nữa, ánh mắt đen láy sáng như sao tủa ra ý lạnh, giọng nói có thêm vài phần nghiêm túc. Không biết người đẹp họ Tổng này lấy đâu ra cái quyền dạy bảo trước mặt cô.

Tổng Dĩnh nhìn cô chằm chằm với vẻ khinh bỉ, “Chỉ e là cô còn có mưu đồ khác!”

“Thế tôi mưu đồ gì vậy?” Mắt Tri Linh Đồng sáng như đuốc, nhìn thẳng cô ta.

Tổng Dĩnh tao nhã nâng khoe môi: “Chủ tịch Nhạc nói cô Tri là người thông minh, nhất định hiểu đạo lý ‘kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt*’.”

(*) Người biết thời biết thế, thông minh nhanh nhạy mới có thể làm anh hùng hào kiệt, nhận ra hướng đi của thời đại, mới có thể thành một nhân vật xuất sắc.

“Chủ tịch Nhạc không nói quá, tôi quả thực không ngốc nghếch, nhưng tôi cũng không giỏi suy đoán tâm lý. Ví dụ như giữa một buổi tối mưa lạnh, cô Tổng gọi tôi tới đây, tôi nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi cô Tổng đứng ở vị trí nào mà làm như vậy. Nói thực tôi đến đây không phải vì cô Tổng, mà vì Chủ tịch Nhạc. Còn về phương hướng cuộc đời và thế giới quan sát của tôi, tuổi tác cha mẹ tôi không cao, còn có thể chỉ bảo tôi một hai, chuyện này không phiền tới cô Tổng. Phụ nữ suy nghĩ quá nhiều sẽ lão hóa rất nhanh. Nếu như vì tôi mà trên mặt cô Tổng có thêm nhiều nếp nhăn, vậy thì tội lỗi lắm.”

Tổng Dĩnh bùng cốc cả phê lên, còn chưa chạm tới miệng đã thả xuống, sau đó đan mười ngón tay vào nhau, khuôn mặt xinh đẹp hơi căng thẳng, “Nếu người gọi cuộc điện thoại này là Chủ tịch Nhạc, e rằng lúc này cô phải thu xếp rời khỏi Thái Hoa.”

Tri Linh Đồng cười, “Vậy thì đã sao, Bùi Dịch Thanh sẽ đích thân tới đó xách túi cho tôi.”

“Cô tự tin thế cơ à?” Tổng Dĩnh cười khẩy, “Có lẽ cô Tri còn chưa biết, chồng tôi là Bùi Dịch Văn, anh trai của Dịch Thanh.”

Tri Linh Đồng tỏ vẻ đã hiểu: “Nói vậy thì tôi hơi hiểu rồi. Chị dâu cả cũng như mẹ, cô quan tâm tới Bùi Dịch Thanh là đúng. Nhưng thế thì cô đang sợ anh ấy làm hư tôi, hay sợ tôi làm hư anh ấy? Nếu là về trước, vậy lúc này người ngồi đây nghe cô chỉ bảo hẳn là anh ta. Cô có gọi điện nhầm không đây?”

Tổng Dĩnh im lặng rất lâu, khả năng kiềm chế khá tốt, vẻ mặt và giọng nói không mấy khác thường, “Cô biết địa vị của nhà họ Bùi ở Hồng Kông cao đến đâu sao?” Cô ta lại bắt đầu đặt câu hỏi.

Tri Linh Đồng cười, thầm nghĩ có lẽ đại mỹ nhân họ Tổng này bị chiều hư rồi, trước khi nói chưa bao giờ để ý tới cảm nhận của người khác.

“Hàng Vũ phát lên trên tay của Bùi Thiên Lỗi, tới giờ là đã giàu có ba đời, ở Hồng Kông thì địa vị ngang hàng với nhà họ Lý*, chẳng qua nhà họ Bùi khá khiêm tốn mà thôi. Tuy địa vị của Dịch Thanh không cao bằng chồng tôi, nhưng nếu không phải tiểu thư quyền quý thì cũng không thể cưới về. Cô hiểu không?”

(*) Họ Lý của tỷ phú Hồng Kông Lý Gia Thành.

Tri Linh Đồng tỏ ra ngây thơ, chớp chớp mắt: “Tôi không hiểu.”

Tổng Đình khẽ cắn làn môi xinh: “Loại người như cô còn chẳng đủ tư cách để bước vào cửa sau của nhà họ Bùi.”

Trì Linh Đồng thăm than trong lòng --- Cay nghiệt thật đấy.

“Vậy người thế nào mới đủ tư cách bước vào cửa lớn đây? Người như cô Tổng à, ừm, không đúng, địa vị của Bùi Dịch Thanh thấp hơn chồng cô Tổng, nếu xét theo tỷ lệ, vậy vợ anh ấy phải xấu hơn, đáng người kém hơn, xuất thân thấp hơn, ít tiền hơn cô Tổng một chút, dù sao thì điểm nào cũng không được hơn cô Tổng!”

Trì Linh Đồng ra đòn phản kích thành công, khiến khuôn mặt thuần khiết của Tổng Đình đỏ bừng.

“Nhưng mà mấy thứ này đều là chuyện riêng của nhà họ Bùi, nói với tôi làm gì?”

“Chẳng lẽ cô không có ý đồ bất chính với Dịch Thanh?” Vẻ mặt của Tổng Đình đã trở nên hung tợn.

“Có chứ!” Trì Linh Đồng thần nhiên chớp mắt, “Tôi cũng là một cô gái bình thường, đương nhiên sẽ có giấc mơ làm cô bé lọ lem cưới bạch mã hoàng tử. Tổng giám đốc Bùi đẹp trai tài giỏi, lịch sự tao nhã, là kiểu người mà già trẻ đều mê.”

“Vậy cô hãy ngừng mơ mộng ngay đi, tôi nói cho cô biết, cô không có cửa đâu!”

“Tại sao? Vì tôi trẻ hơn, thông minh hơn, xinh đẹp hơn cô ư?” Trì Linh Đồng khiêm tốn hỏi.

Khuôn mặt Tổng Đình đã vận vẹo đến biến hình, đặt mạnh chiếc cốc vừa cầm lên xuống bàn: “Cô có đủ tư cách để so sánh với tôi sao?”

“Tôi cũng thấy chúng ta không phải một loại người.”

“Coi như cô biết người biết ta.” Tổng Đình hừ lạnh.

“Thế nhưng, tôi thấy nếu chúng ta gặp Bùi Dịch Thanh vào cùng một thời điểm, cơ hội gả vào nhà họ Bùi của tôi cao hơn cô.”

Tổng Đình nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, khuôn mặt lộ vẻ châm chọc như vừa nghe một câu chuyện cười vô cùng nhạt nhẽo.

“Nhìn lại toàn bộ hoàng thất của các quốc gia, trừ Thái tử cưới vợ thì cần phải chú ý tới vấn đề môn đăng hộ đối, còn những vị hoàng tử khác đều không có tiêu chuẩn nào cả. Cô thấy không, tới tổng thống Pháp còn cưới người mẫu thoát y, trên đời này nào có chuyện gì là không thể xảy ra. Trường tồn của nhà họ Bùi cưới một tiểu thư danh giá như cô, đã dát vàng lên mặt rồi, nếu tới Bùi Dịch Thanh mà lại dát vàng tiếp thì không thấy phiền phức sao? Cô Tổng, cô có biết thứ gì có giá trị nhất thế kỷ hai mươi mốt không? Không phải kim cương, cũng không phải vàng, càng không phải euro hay dollar, mà là nhân tài. Kinh tế có chu kỳ, tiền bạc sẽ mất giá, chỉ có nhân tài là vô giá. Thật trùng hợp, tôi lại học ngành thiết kế kiến trúc, từng nhận được giải thưởng, cũng coi như có chút liên quan tới nhân tài. Kiểu người kinh doanh lời đời như Bùi Thiên Lỗi, cô nói ông ấy có vì mấy tờ cổ phiếu mà từ bỏ một viên ngọc đẹp có tiềm lực vô hạn không?”

Trì Linh Đồng đưa tay chạm nhẹ vào mặt, ngại ghê, hôm nay da mặt cô đã dày tới mức có thể lái xe tăng được rồi.

“Cô đúng là không biết xấu hổ. Người như cô, Hằng Vũ có cảm dám.”

Trì Linh Đồng cười thông dong: “Cô là người ngoài ngành, không biết cũng là điều dễ hiểu.”

“Nếu cô thực sự là nhân tài, vậy thì Dịch Thanh ở bên cô cũng không phải vì tình yêu, mà vì nghĩ cho lợi ích của công ty, cô đừng hiểu lầm.”

Trì Linh Đồng cảm thấy tới nay bản thân quá lịch sự tao nhã, đã cực kỳ nể mặt người đẹp họ Tổng, đáng tiếc người ta không thấy cảm kích, cô cũng không còn hứng thú tiếp chuyện nữa. Cô bùng cốc nước chanh lên uống cho thấm giọng. “Cô Tổng, tôi trẻ tuổi hơn cô, nhưng không hề gây thơ như cô tưởng, về đạo lý nhân sinh, tôi cũng có thể tặng cô một vài đề xuất. Cô là chị dâu cả của Bùi Dịch Thanh, quan tâm anh ấy cũng khoog có gì sai. Nhưng cô còn là bạn gái cũ của anh ấy nữa, cứ nhúng tay vào chuyện này mãi thì thật không phù hợp. Tại sao cô yêu em mà lại lấy anh, quá trình này tôi không cần biết. Nhưng xem ra hiện tại hình như cô cũng sống rất vui vẻ, đã tới bờ bên kia của hạnh phúc, thế thì cô cũng chúc phúc cho Bùi Dịch Thanh đi, được chứ? Bây giờ cô cứ động tay động chân vào chuyện tình cảm và cuộc sống của anh ấy như vậy, người ngoài nhìn vào, dường như tình cũ khó quên. Không lẽ cô hối hận vì đã lấy nhầm người? Hay là cô muốn giành về cả ‘cá’ và ‘tay gấu’.”

“Cô quả thực rất thông minh, hiểu biết không ít nhỉ?” Khuôn mặt Tổng Đình từ đỏ chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh.

“Vậy thì để tôi nói rõ cho cô biết, cho dù tôi đã lấy ai đi chẳng nữa, người mà tôi yêu ngày xưa chính là Bùi Dịch Thanh, sau này và mãi mãi đều yêu anh ấy.”

“Ừm, đó là chấp niệm của cô, đáng tiếc người có tình không thể thành quyền thuộc! Tình này đã biến thành hồi ức, chỉ là ngày ấy thoáng ngẩn ngơ. Bận lòng thương hoa hoa không nở, vô tâm chăm liễu liễu hóa cây.* Người đàn ông mà cô yêu tha thiết, cuối cùng cũng phải kết hôn với người phụ nữ khác, điều này quả thực khiến người ta thổn thức. Cô Tổng, cô cứ từ từ uống nước, tôi chỉ là người làm công, không thanh toán giúp cô đâu.” Trì Linh Đồng mỉm cười, xách túi, nghiêng ngang bỏ đi, lòng thăm uất ức cho vị tiền sinh Bùi Dịch Văn kia, nhưng đúng là phải khâm phục dũng khí dám nói ra những cây ấy của người đẹp họ Tổng.

(*) Hai câu đầu trong bài “Cầm Sắt” của Lý Thương Ẩn, hai câu sau trong cổ huấn “Tăng quang hiển văn”

Đương nhiên, tình yêu không có lỗi. Lỗi là ở những kẻ luôn miệng nói yêu, nhưng thực tế lại không biết quý trọng.

Hóa ra, khi đó Bùi Dịch Thanh cũng không phải người ngoài cuộc. Nhân sinh đúng là một chậu máu chó mà!

Mưa rơi không ngớt, xe taxi đều chở đầy khách. Trì Linh Đồng đưa tay hứng vài giọt mưa, chậm chậm bước dọc theo con phố, muốn tới một giao lộ xem có thể bắt được xe hay không.

Di động reo lên. Khi cô đang nói chuyện với Tổng Đinh, nó đã reo lên nhiều lần. Cô lấy ra xem, màn hình hiển thị một số duy nhất, cô không hề mềm lòng mà ấn nút tắt. Phía trước có một trạm xe buýt không một bóng người, ghế dài cô độc giữa màn đêm. Cô đi một lúc nên thấy hơi mệt, bèn đi tới ngói xuống ghế, giữa bóng mưa đêm, cô mơ hồ cảm thấy mọi thứ đều là ảo ảnh.

Di động trong tay cô vẫn không ngừng reo lên, người qua đường nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng. Cô cắn môi, ấn xuống nút nghe.

“Tôi nói rồi mà, trò chơi này rất ngây thơ.” Giọng của Bùi Dịch Thanh cao tới chói tai.

“Tôi vốn không phải một người phụ nữ chín chắn.” Cô lẳng lặng ngắm mưa, trong mắt hiện lên một thoáng sương mù.

“Đang làm gì thế?” Bùi Dịch Thanh hạ giọng, “Tôi đã về tới nhà, đang ở trong thư phòng.”

Trì Linh Đồng rũ mị, “Tôi đang học thuộc thơ.”

“Thơ gì?”

“Vô đề!”

“Đang học sao?”

“Ừ!”

“Tôi muốn nghe thử!”

Trì Linh Đồng bật cười, “Được!” Cô ngẩng đầu, thở ra một hơi.

“Tôi bước ra sân thượng, nhìn theo

Anh đi qua đường nhỏ phồn hoa

Đợi đã!

Anh phải đi xa lắm ư

Tôi vội vã chạy xuống, dừng lại trước mắt anh

Em sợ à

Tôi lẳng lặng xoay tròn cúc áo trước ngực

Vâng, em sợ

Nhưng em sẽ không nói cho anh lý do.”

Cô ngừng lại, hít sâu hơi ấm của cơn mưa, “Đoạn sau còn chưa thuộc.”

Một chiếc taxi dừng lại trước mặt cô, tài xế nhìn cô với vẻ dò hỏi.

Cô gạt đầu, bất chấp cơn mưa mà chạy về phía trước xe.

Vừa ngồi vào, cô nghe thấy giọng nói thu hút của Bùi Dịch Thanh vang lên bên tai: “Linh Đồng, em có thích tôi chút nào không?”

Cô lẳng lẽ thờ dài! Có chứ, thích! Rất thích! Nhưng cảm giác này lại khiến cô phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: 7: Cánh Cửa Đóng Kín

Type-er: Luyện Thuyên

Có lẽ vì đêm qua mưa nên sáng nay Trì Linh Đồng thấy hơi đau đầu, bàn tay bàn chân đều nóng, cả người như mất hết sức lực. Nếu không phải sáng nay bộ phận công trình có buổi họp thì cô đã xin nghỉ ốm rồi. Gắng gượng lấy tinh thần mà uống vào mấy ngụm sữa chua, rồi đi làm, đi tới đi lui, đi tức mức phát bực.

Bộ phận thiết kế và bộ phận công trình là hai bộ phận ngang hàng, nhưng mỗi lần nhận được hạng mục mới, bộ phận công trình sẽ ra về và đây là đàn anh, kiêu căng hống hách hạch sách cái này hạch sách cái kia. Hạng mục Thánh Hải Các là công trình lớn nhất mà Nhạc Tĩnh Phân thấy được kể từ khi ly hôn, trên phương diện tình cảm đã thất bại thảm hại, cho nên chị ta muốn làm một cú trở mình trong sự nghiệp. Chắc chắn lần này bộ phận công trình sẽ lại ‘Cầm lòng gà mà coi như tên lệt’ để sai bảo mọi người.

Giám đốc Lý của bộ phận công trình có một quả đầu trọc lóc chỉ sót lại vài cọng tóc, sở trường tranh công, khéo chối bỏ trách nhiệm. Trúng thầu hạng mục là công lao của bộ phận công trình, không trúng thầu thì là trách nhiệm của bộ phận thiết kế. Thực ra chuyện trúng thầu chẳng có gì liên quan tới bộ phận công trình, thế nhưng Giám đốc Triệu của bộ phận thiết kế là một phần tử trí thức thật thà, gặp chuyện là nói lắp, nào phải đối thủ của Giám đốc Lý.

Trì Linh Đồng đi vào công ty với tâm trạng bực bội, bước tới cửa phòng họp cô mới đổi sang vẻ mặt mỉm cười hòa nhã mà một cô gái trẻ tuổi nên có. Trì Linh Đồng biết mình nhỏ tuổi, đi làm chưa lâu, không thể tỏ vẻ bất mãn không đúng lúc.

Giám đốc Lý vừa nghiêm nghị đặt một xấp tài liệu siêu dày trước mặt Trì Linh Đồng, vừa ra lệnh cho cô phải làm xong bản thiết kế và giao cho bộ phận công trình trong vòng một tuần, sau đó để bộ phận công trình viết đơn đầu tư.

Trì Linh Đồng quay đầu nhìn người lãnh đạo trực tiếp của mình, Giám đốc Lý đang vui đầu trong đồng văn kiện, có nghĩa là: Tự lo lấy thân!

“Thánh Hải Các có phải một khu đô thị cỡ lớn không?” Trì Linh Đồng quay đầu lại, mỉm cười hỏi Giám đốc Lý.

Giám đốc Lý ngạc nhiên nhìn cô, mấy cọng tóc huênh hoang dựng thẳng giữa đầu ông ta. Ông ta không thể tin nổi tới lúc này mà Trì Linh Đồng còn hỏi một vấn đề ấu trĩ như vậy.

“Cháu còn tưởng là khu vệ sinh công cộng nên chú mới sốt ruột như thế.”

Cô vừa dứt lời, có mấy người đã phì cười.

Giám đốc Lý nhìn quanh phòng với vẻ uy nghiêm, kiêu căng vênh vào hỏi: “Tiểu Trì, ý của cháu là không thể hoàn thành nhiệm vụ thiết kế trong vòng một tuần?”

Trì Linh Đồng gật đầu, trả lời rất hợp tình hợp lý: “Khi công ty biết tới khu đất xây Thánh Hải Các, bộ phận công trình mới bắt đầu quy trình dự toán hạng mục. Nếu muốn giành được khu đất ấy, không những cần tài chính hùng hậu, mà thiết kế cũng phải độc đáo sáng tạo. Một tuần quá gấp, cháu không thể đảm bảo chất lượng thiết kế.” Tiếu rồi, chắc do cô quá kích động nên giờ cổ họng rất ngứa, khi nuốt nước bọt, amidan đau nhức vô cùng. Trì Linh Đồng sờ sờ cổ, vẻ mặt đau khổ.

“Đây là chỉ thị của Chủ tịch Nhạc.” Giám đốc Lý lạnh lùng mang Nhạc Tĩnh Phân ra dọa.

“Cháu cũng nhận được sự ủy thác của Chủ tịch Nhạc nên mới nói như vậy, nếu không cháu có thể chọn bữa vài bản thiết kế nhà hướng biển, đi theo phương hướng thông thường là xong mà.” Thái độ của Trì Linh Đồng rất khiêm nhường, nhưng không hề nhân nhượng.

“Vậy cháu cần bao lâu?” Giám đốc Lý cũng hiểu được vị trí của Trì Linh Đồng trong mắt Nhạc Tĩnh Phân, đành nén giận mà lui bước.

Trì Linh Đồng ôm trán, thấy lòng bàn tay mình nóng bỏng, “Hai tuần nhé, cháu sẽ cố gắng hoàn thành.”

“Kéo dài thêm một ngày mà để ảnh hưởng tới toàn cục thì cháu phải chịu trách nhiệm hết.” Giám đốc Lý nghiêm khắc nói.

Trì Linh Đồng nhếch khóe miệng với vẻ châm chọc: “Vâng, trời sắp xuống thì đã có cháu đỡ.”

Cuộc họp vẫn được tổ chức vào buổi trưa, khi Trì Linh Đồng bước ra, cô cảm thấy người lúc nóng lúc lạnh, mí mắt nặng trĩu tới mức không nhắm lên nổi.

Cô không thấy thèm ăn, cũng không tới căng tin ăn bữa trưa, chỉ rót một cốc trà nóng, uống một hộp trà nóng tới sưng môi. Nếu lời đã nói ra miệng, thời hạn đã quyết định là như thế, cô cũng không dám trễ hẹn. Cô trải tư liệu về Thánh Hải Các ra đây một bản, đầu tiên cô đọc văn kiện của chính phủ, hướng phát triển quy hoạch, đặc điểm địa hình khu đất Thánh Hải Các, cảnh quan và kiến trúc ở vùng lân cận, sau khi cân nhắc kỹ những phương diện này, cô mới có thể bắt đầu thiết kế, đây là thói quen của cô.

Uống hết một nửa cốc trà, ban đầu cô ho khan vài tiếng, sau đó là vài tiếng ho nặng hơn, thờ không ra hơi. E là bị cảm thật rồi, Trì Linh Đồng vỗ vỗ gò má đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng ghi chép các chi tiết quan trọng vào laptop.

Trần Thần vừa nhận vào tay một phương án cải tạo nhà giam. Hạng mục này cực kỳ hiếm thấy, cho dù học ở trường hay ở công trình thực tế thì đều có rất ít người từng làm, dù sao thì một thành phố hay một quốc gia vẫn cần nhà ở nhiều hơn nhà giam. Trần Thần xử lý hạng mục này vô cùng vất vả, chỉ tìm tư liệu đọc quy phạm đã khiến anh ta đau đầu, hơn nữa số vốn mà chính phủ bỏ ra không nhiều, làm gì cũng bị bó tay bó chân.

Phía Trần Thần thì ngồi trước máy tính chửi ầm ĩ, phía Trì Linh Đồng thì ho khò khè liên tục. Sau khi chịu đựng hai tiếng đồng hồ, các đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế quả thực không thể chịu nổi nữa, bèn hợp sức dụ dỗ hai người ra ngoài.

“Bây giờ về thì tính là trốn việc hay tính là đi công tác?” Trần Thần liếc nhìn đồng hồ treo tường, hất mái tóc dài sau đầu, hỏi Giám đốc Triệu.

Giám đốc Triệu xua xua tay: “Tính là đi công tác, cậu đưa Tiểu Tri về, tốt nhất là tới bệnh viện kiểm tra thử, cô bé đang gánh vác trách nhiệm nặng nề, là đối tượng trọng điểm mà bộ phận cần bảo vệ.”

Lông mày Trần Thần nhướn lên, “Giám đốc, tôi không đồng ý với cách nói của anh. Đồng nghiệp giúp đỡ nhau là việc nên làm, nhưng anh đừng chia ra nhiệm vụ nặng nhiệm vụ nhẹ, như thể đàn ông tôi đây còn chẳng bằng một cô nhóc con.”

Giám đốc Triệu bắt đầu dĩ thử dãi: “Được, tôi rút lại lời đã nói, cậu và Tiểu Tri đều là báu vật quốc gia, đã được chưa?”

“Nói giọng ép như thế, rõ ràng là lấy lệ cho xong. Không thể khơi thông được, thôi quên đi!” Trần Thần bật hừ, kéo Trì Linh Đồng rồi bước ra ngoài.

“Tiểu Tri, mấy ngày này cháu chịu khó một chút, tuyệt đối đừng xin nghỉ nhé!” Giám đốc Triệu là người nhất gan sợ phiền, còn dằn dò với theo.

“Phải chăng tôi đã trở nên vĩ đại tới mức thiếu tôi thì Trái đất sẽ ngừng quay?” Trì Linh Đồng nhỏ giọng hỏi Trần Thần.

Trần Thần lườm cô: “Thiếu một mình cô thì Trái đất sẽ nhẹ hơn nhiều, chỉ sợ còn quay nhanh hơn!”

Trì Linh Đồng vừa ho vừa đánh anh ta.

Hôm nay, bộ phận hậu cần phân cho mỗi người hai thùng táo. Trần Thần cũng không có xe nên cả hai bèn bắt taxi, chuyển bốn thùng táo vào, sau đó hai người cùng ngồi lên xe.

“Có cần tới bệnh viện không?” Trần Thần thấy mặt Trì Linh Đồng đỏ rực.

“Không cần chuyện bé xé ra to, tôi về uống viên thuốc cảm, rồi ngủ qua một đêm, ngày mai là khỏe thôi. Anh phải giúp tôi mang thùng táo lên lầu đấy nhé.”

“Xi, có lúc nào mà tôi kém ga lăng không?” Trần Thần trừng mắt nhìn cô, bảo tài xế lái xe tới nhà Trì Linh Đồng trước.

Trần Thần vừa chuyển thùng táo tới trước cửa tòa nhà thì Nhan Tiểu Úy về, cầm thảm tập yoga trên tay. Sau khi thất tình, chị ta bèn xin nghỉ phép, đăng ký hai lớp học thêm --- dances-port và yoga, ngày nào cũng về nhà trong tình trạng đầm đìa mồ hôi, phong thái cũng dần trở nên thanh lịch hơn. Trì Linh Đồng thấy đôi khi thất tình cũng có khả năng thúc đẩy, khiến người ta háng hái hơn.

Nhan Tiểu Úy thấy Trần Thần thờ hờn hờn như trâu, bèn xung phong đảm nhận việc chuyển thùng táo lên nhà. Trần Thần nhìn theo bóng dáng của Nhan Tiểu Úy, ánh mắt thoáng đăm chiêu.

“Đi thôi!” Trì Linh Đồng đẩy anh ta từ phía sau.

Trần Thần tặc lưỡi: “Chân của Nhan Tiểu Úy đẹp quá.”

Trì Linh Đồng chớp mắt suy ngẫm.

Trần Thần bèn mỉm cười giả là: “Con người tôi không thể thờ ơ trước cái đẹp.”

“Giờ chị ấy đang ở thời kỳ ‘cửa không song’, anh có thể phá cửa sổ mà vào, tôi sẽ chủ động coi mình như không khí.”

Mặt Trần Thần thoát đỏ, cúi đầu đi lên tầng.

Trì Linh Đồng ôm tới mức đầu nặng chân nhẹ, nhưng bản tính tám chuyện thì vẫn không thay đổi: “Không lẽ ngày trước anh từng theo đuổi chị ấy?”

“Trì Linh Đồng, cô đừng có thông minh như thế được không, con gái ngốc nghếch một chút cũng rất đáng yêu.” Trần Thần quay đầu lại, mắng nhỏ.

“Anh từng theo đuổi Nhan Tiểu Úy thật sao?” Trì Linh Đồng bắt đầu hứng thú: “Câu chuyện vẫn chưa kết thúc?”

“Cô ấy nói tôi quá ẻo lả, không có khí phách đàn ông, khiến cô ấy không có cảm giác an toàn. Bây giờ thì cô đã thỏa mãn chưa.” Trần Thần cắn môi với vẻ buồn bã, nói trắng ra.

“Sau đó anh bại trận mà về?”

“Không thể thì tôi cướp đoạt con gái nhà lành à?”

“Anh đúng là không có khí phách đàn ông, khó khăn nhỏ nhoe như vậy mà anh đã nhụt chí rồi? Nhớ năm xưa, để mời Gia Cát Lượng xuống núi, Lưu Bị còn tới mời ba lần! Người ta mời một vị quân sư, còn anh là theo đuổi vợ. Vợ là gì nào? Khụ ... Khụ ... cả đời thương anh, yêu anh, trân trọng anh, dù ốm đau bệnh tật cũng không rời bỏ anh, không sợ khổ sợ mệt mà sinh con dưỡng cái cho anh ... khụ khụ ... khụ, cho nên chỉ với sự hi sinh như vậy, anh không thể ngại khó khăn gian khổ, phải dũng cảm tiến lên. Làm đàn ông phải có được dẫn được, ngã ở đâu thì đứng lên ở đó. Ông anh à, tôi ủng hộ anh!” Bàn tay nóng rực vỗ vỗ lên vai Trần Thần.

Trần Thần ‘bốp’ một tiếng hất ra, “Trì Linh Đồng, tôi phát hiện ra cô có tố chất làm bà mối.”

“Ha ha, vậy ngày mai anh mua cho tôi một bông hoa hồng, để tôi cài bên tai như Dương Bảo Tiên (*) ấy.”

(*) Một nghệ sĩ của Trung Quốc, trong một cuộc thi âm nhạc, những lời bình luận sâu cay của cô, thêm việc cô cài bông hoa hồng lớn trên đầu đã khiến người ta đặt biệt danh là “Giáo chủ hoa hồng” cho cô.

“Bà mối Trì! Bà không thấy tay bà nóng đến phát khiếp à, còn không ngâm miệng đi!”

Trì Linh Đồng vui vẻ cười ha ha, khụ khụ.

Trần Thần vẫn nhút nhát, vừa đặt thùng táo xuống, không dám nhìn mặt Nhan Tiểu Úy lâu mà vội vàng vàng chạy xuống tầng.

Nhan Tiểu Úy rất điềm nhiên, lịch sự dẫn anh ta tới chỗ cầu thang, mỉm cười duyên dáng hẹn anh ta khi nào rảnh thì tới chơi.

Trần Thần còn chẳng dám quay đầu, chạy trốn nhanh như thỏ rừng đang sợ hãi.

Trì Linh Đồng tìm thuốc cầm uống cùng với nước sôi để nguội, thay quần áo ngủ rồi lên giường nằm. Vì nghĩ một lát nữa thuốc mới có tác dụng nên cô còn mang tài liệu về Thỉnh Hải Các lên giường, chưa đọc xong hai dòng thì cơn buồn ngủ đã từ từ kéo đến.

Cô loáng thoáng nghe thấy Nhan Tiểu Úy mở cửa hỏi cô có cần gì không, cô lắc đầu, sau đó cửa đóng lại, Nhan Tiểu Úy bật nhạc tập yoga ngoài kia, còn cô thì ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại, cũng không biết ngoài kia đang là mấy giờ, cả người như ngâm trong mồ hôi, tóc ướt nhẹp dính vào trán, miệng khô lưỡi cũng khô, cảm thấy người đã bốt sốt nhưng lại không còn chút sức lực nào.

Cô cố gắng ngồi dậy, bật đèn bàn, lẳng tai nghe thì thấy hình như bên ngoài có người đang nói chuyện, cô cứ nghĩ là Nhan Tiểu Úy đang xem ti vi. Cô tìm nệm y từ trong ngăn tủ, lại mở tủ quần áo rồi lấy ra một chiếc váy ngủ, mắt nửa đóng nửa mở, cúi đầu kéo cửa phòng ra ngoài, đi tới nhà tắm theo trực giác.

“Cưng à?” Chỉ nghe Nhan Tiểu Úy hít một hơi lạnh, hét thất thanh.

“Hà?” Cô mở mắt trong trạng thái lơ mơ, quay đầu lại, bắt gặp một ánh mắt trên chóc. Não ngừng hoạt động mấy giây, tỉnh linh, cô cúi đầu nhìn xuống bộ quần áo ngủ nát như rau khô trên người, và bóng người phản chiếu từ ánh đèn với mái tóc rối như tổ quạ, thêm cả chiếc quần lót hoa không biết rơi trên đất từ bao giờ. Cô nhắm mắt, rửa mặt, chết quách đi cho xong.

Chỉ bối rối vài giây, Trì Linh Đồng nhanh chóng trấn tĩnh. Làm gì có ai bị ốm mà còn tươi tắn như hoa? Tại sao bây giờ con người đều sống mệt mỏi như vậy, bởi vì phải già bộ quá nhiều: Khi đi làm thì già bộ vui vẻ, sinh hoạt hàng ngày già bộ có cảm giác an toàn, với bạn bè già bộ thoải mái, với bản thân già bộ hạnh phúc, trước mặt đàn ông già bộ là người đẹp. Cô chỉ là thành quả của thiên nhiên, là phù dung nở giữa tuổi thơ mà, tuy đóa phù dung này hình như vừa bị mưa gió dập cho tan nát.

Nếu một người đàn ông thật sự yêu bạn, anh ta không chỉ yêu vẻ đẹp tươi trẻ thời thanh xuân của bạn, mà chắc chắn sẽ yêu cả những bề dẫu bạn đã trải qua theo năm tháng.

Sau khi an ủi bản thân, Trì Linh Đồng điềm nhiên cúi người, nhặt quần lót lên nhét vào áo ngủ, sau đó nói với Nhan Tiểu Úy đang tròn mắt há hốc mồm: “Hóa ra chị đang có khách! Đừng để ý đến em, hai người nói chuyện tiếp đi.” Dứt lời, cô quay người, tiếp tục đi về phía phòng tắm, bước đi không nhanh không chậm, chứng tỏ cô đang cực kỳ bình tĩnh.

“Cưng à, anh ấy không phải khách của chị.” Dưới góc nhìn của Nhan Tiểu Úy, biểu hiện lúc này của Trì Linh Đồng đã phạm vào điểm tối kỵ của phụ nữ, không biết còn có thể cứu vãn được nữa không. Cô mỉm cười xin lỗi Bùi Dịch Thanh, rồi vội vàng kéo Trì Linh Đồng vào phòng tắm, đóng cửa “ầm” một tiếng.

Bùi Dịch Thanh đã nhin cười đến đau bụng, bây giờ mới bật cười thành tiếng.

“Tiểu Úy, hình như đây là nhà chúng mình thuê chung mà, chị cho đàn ông vào nhà một cách tùy tiện thì không ổn đâu!” Trì Linh Đồng thoáng nhìn gương mặt mình trong gương, lại nhìn gương mặt được trang điểm xinh đẹp hoàn mỹ của Nhan Tiểu Úy, cảm thấy con sốt vừa hạ xuống lại hùng hục bốc lên.

Nhan Tiểu Úy đảo mắt: “Ồ, em đúng là ăn cháo đá bát, lúc vị đại gia kia gõ cửa, chị còn tưởng là chủ nhà tới thu tiền thuê nhà, cái nhà này, bình thường buổi tối làm gì có đàn ông tới chơi, thế mà anh ta đã phá lệ tận hai lần rồi. Chị nói em bị ốm, anh ta hỏi có thể ngồi xuống chờ em được không. Chị còn dám từ chối lòng tốt của người ta ư? Cho nên chị mới ngồi tiếp chuyện anh ta tới giờ.”

“Nói chuyện vui không?” Trì Linh Đồng gạt tóc mấy phát, như một nghi phạm vừa trải qua vòng thẩm vấn vô cùng mệt mỏi, nát thì nát luôn, chẳng thiết gì nữa.

“Hôm nay chị hoàn toàn làm nền cho em đấy. Còn dám nói không liên lạc với đại gia nữa, nhóc con em gớm thật, quen nhau mấy tháng rồi, lại còn suốt ngày hẹn hò bên ngoài nữa chứ.” Nhan Tiểu Úy chọc chọc vào trán Trì Linh Đồng.

“Anh ta nói thế?”

“Anh ta kể chuyện hai người quen nhau thế nào, cũng hỏi vài chuyện của em ở công ty. Lại thật, chị hỏi anh ta làm việc ở đâu, anh ta bèn đánh trống lảng, không thì cũng vào phòng xem em tỉnh chưa.”

“Giờ cơ? Anh ấy ... lên lút xông vào khuê phòng của thiếu nữ, còn ra thế thống gì nữa? “Quân tử phi lễ vật thị.” (*) Cô hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

(*) Nhan Uyên, một đệ tử của Khổng Tử từng nói: Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động. Tức là “Không hợp lễ thì không nhìn, không hợp lễ thì không nghe, không hợp lễ thì không nói, không hợp lễ thì không hành động”. Câu trong truyện tức là: Người quân tử thấy cảnh không hợp lễ thì không nhìn.

“Chị muốn mời anh ta vào phòng chị mà anh ta còn không chịu đấy, em biết thỏa mãn đi! Em mau sửa sang người ngọc đầu óc cho gọn gàng, anh ta rất đẹp trai, nhưng không phải người của chị, chị chẳng thêm phí thời gian nữa.” Nhan Tiểu Úy mở cửa ra ngoài, để lại Trì Linh Đồng đang khóc không ra nước mắt.

Cô nhăn nhó đứng một lúc, cổ họng lại bắt đầu ngứa, cô vừa ho vừa từ từ cởi áo ngủ, tiếng nói chuyện trong phòng khách, từng câu từng chữ đều nghe rõ ràng, cô nào có dừng khí mở vòi nước để cho người ta nghe thấy những âm thanh khiến người ta liên tưởng xa xôi.

“Tôi ra ngoài một lát.” Tên lưu manh liều lĩnh xông vào khuê phòng nói, “Phiền cô chăm sóc cho Linh Đồng, tôi sẽ quay lại ngay.”

Người này nghĩ đây là nhà anh chắc, giữa đêm tối mà ra vào như không.

“Được, ngày mai tôi không phải đi làm, ngủ muộn cũng không sao.” Nhan Tiểu Úy thể hiện tinh thần chuyên nghiệp của một nhân viên bán nhà, nụ cười hòa nhã như gió xuân.

Cửa mở ra rồi đóng lại.

Trì Linh Đồng tắm rất nhanh, gội đầu qua quýt, sau đó vội vã ra khỏi phòng tắm.

“Nếu anh ta quay lại thì chị nói là em ngủ rồi ... khụ ...” Cô nói với Nhan Tiểu Úy.

“Dựa vào đâu mà chị phải làm một người phụ nữ dối trá giúp em?” Nhan Tiểu Úy hừ, vắn eo, đi vào phòng mình.

“Khụ ... tốt thì tốt cho trót! Người ta còn đang ốm mà!” Trì Linh Đồng gọi với theo.

“Trái tim người ta còn đau xót đây, khi nào thì mới có một người đàn ông tốt nhìn thấy ngôi sao lấp lánh này đây?” Nhan Tiểu Úy quay đầu, tỏ ra u oán, từ từ đóng cửa lại.

Trì Linh Đồng choáng váng ôm đầu, mệt mỏi đứng giữa phòng.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, cô giật mình run rẩy theo bản năng, mấy phút sau cô mới chậm chậm bước ra.

“Nhanh thế!” Người bên ngoài cười hiền hòa, tay cầm hai túi giấy.

Cô chỉ mở hé cửa, đưa tay về phía túi giấy, “Cảm ơn. Nhưng giờ muộn quá rồi, anh về sớm một chút ...”

“Hơi nóng đấy, để anh!” Người nọ đẩy tay cô ra, đẩy cửa bằng cùi chỏ, ngang nhiên bước vào.

“Bùi Dịch Thanh!” Trì Linh Đồng trừng mắt nhìn trần nhà, người này chẳng kiêng kị gì cả.

“Ồm không nặng, vẫn còn khí thế lắm. Mau lên giường nằm đi, anh vào ngay đây.” Anh nhú mày sờ trán cô, quay người đặt túi giấy lên bàn.

Xìu, sao nghe câu này ... cứ mờ ám thế nào?

Anh quay đầu lại, thấy cô không động đậy, “Muốn anh ôm em vào?”

Trì Linh Đồng suýt nhảy dựng lên, “Bùi Dịch Thanh, sống thì đừng có quá đáng thế, tôi bị ốm, nhưng còn chưa ốm ngốc người.”

“Không ngốc mà lại đứng đây lườm anh với mái tóc ướt nhẹp thế à, muốn mai ốm nặng hơn, không cần vẽ thiết kế nữa, tặng luôn dự án Thính Hải Các cho anh?” Anh nói rất tự nhiên, khuôn mặt bình thản như thường.

“Anh ... anh nhìn trộm ... bản vẽ của tôi?” Cô nhớ tới tài liệu đặt bên gối.

“Đến cái khung em còn chưa vẽ xong, bản vẽ gì chứ? Mau vào đi, bạn cùng nhà của em đang nghe đấy!” Anh quay người đi vào bếp, không để ý tới cô

nữa.

Cô giờ nắm đấm về phía lưng anh, quang minh chính đại vào phòng, ngoan ngoãn nằm lên giường. Cũng chẳng có gì để cãi, đi ngủ sớm bị người ta nhìn thấy hết, mới cứu vớt bằng cách thu dọn quần áo bày bừa bộn trên giường. Cả người mỗi một như cảnh liễu trước gió, tấm xong, nói được mấy câu đã thờ hồn hèn.

Bùi Dịch Thanh bưng một chiếc bát, một cái đĩa đi từ ngoài vào, lấy chân khép cửa lại, bát đựng cháo bí đỏ được ninh nhừ, còn trên đĩa là những miếng lê nhỏ.

Anh đặt hai thứ trong tay xuống, kéo ghế ngồi ở đầu giường, giặt vại từ hộp khăn giấy, lót dưới miệng cô, “Ăn cháo trước hay ăn lê trước?”

Cô híp mắt nhìn anh, hai người mới quen nhau mấy tháng, hình như còn chưa thân thiết tới mức độ này. Nhưng về mặt và hành động tự nhiên của anh khiến cô có cảm giác như hai người đã quen nhau từ lâu rồi, ở bên nhau rất hòa hợp, người tung kẻ hứng. Cô kéo chăn che đầu.

“Đừng kéo nữa. Lần đầu tiên gặp em, tôi đã biết số đo ba vòng, dáng chân, vòng eo ...”

Trì Linh Đồng không khỏi ôm lấy hai vai, bỗng thấy như thể cả người đang không mặc quần áo vậy, “Anh nói vậy.”

Bùi Dịch Thanh hăm hở nói tiếp: “Chúng ta đều làm trong nghề thiết kế, chỉ nhìn một chút là có thể hiểu rõ chiều cao chiều rộng của tòa nhà. Em là một cô bé con, đứng ngay trước mặt anh, chẳng lẽ anh không thấy rõ hay sao?”

“Thấy rõ cũng không thể nói ra miệng.” Cô trách.

Anh bật cười: “Cháo hơi nóng, ăn một miếng lê trước cho nhuận giọng?”

Cô thoáng chớp mắt, bất chợt hỏi một vấn đề chẳng liên quan: “Có phải anh luôn chăm sóc những cô bạn gái trước như thế này không?”

“Em thừa nhận em là bạn gái đương nhiệm của anh?” Anh mỉm cười điềm tĩnh, giọng nói dịu dàng hết mực.

“Tôi không thêm. Anh ... lỗi lầm chồng chất, tội ác tày trời, lằng nhằng khắp nơi, tôi không thêm làm bạn gái của anh.” Cô xiên một miếng lê bỏ vào miệng, vị ngọt ngào mát lạnh chạm tới đáy lòng.

“Tôi qua phải chịu oan ức vì anh sao?”

Bùi Dịch Thanh chợt nói ra câu này, Trì Linh Đồng sững sờ một lúc lâu, nhìn anh chăm chăm.

“Ừm, đây là phiên hà mà anh mang đến cho em, anh thừa nhận, đứng nhìn anh bằng ánh mắt ngờ ngác đầy oán giận ấy nữa, anh thực sự chưa từng nói với ai chuyện anh tơ tưởng đến em, cũng không hiểu làm thế nào mà cô ta biết được.”

“Hai người có tâm linh tương thông! Tôi không thể hiểu nổi, rõ ràng còn yêu nhau như thế, sao cứ cố làm một đôi tình nhân đau khổ đứng ở đôi bờ nhìn nhau? Chẳng lẽ chuyện tình không khiến người ta rơi lệ thì không phải tình yêu chân thành?”

Bùi Dịch Thanh nhìn cô bằng ánh mắt nghiền ngẫm: “Em khẳng khái tách mình khỏi mọi chuyện, sau đó không còn liên quan gì đến anh, em ngồi dưới đài vô tay reo hò thì mới được, đúng không?”

Cô nuốt xuống một miếng lê: “Bây giờ tôi thực sự chỉ là người ngoài cuộc thôi!”

Anh cung chiêu nheo mắt cô: “Ranh mãnh. Sao tối qua không nói với anh?”

Cô xiên một miếng lê, đưa cho anh: “Anh cũng ăn một miếng đi!”

“Đừng, khi ăn lê thì không thể chia ra.” Anh đẩy tay cô đi.

“Tại sao?” Có hẳn một đĩa, mình cô ăn không nổi.

“Chia là khi ăn, sau này sẽ phải xa nhau, không biết bao giờ mới gặp lại. Em chưa từng nghe ư?”

Cô ngờ ngác nhìn anh, lập tức kéo đĩa lê vào lòng, “Sau này tôi còn muốn hợp tác thiết kế với anh. Thế anh ăn ít cháo đi.”

Ánh mắt Bùi Dịch Thanh sáng lên, lập tức điềm nhiên hỏi: “Vẫn chưa tin tình cảm của anh dành cho em sao?”

“Thật ra thì được anh yêu quý như vậy, tôi vừa mừng vừa lo. Nhưng trước khi tôi hiểu rõ về chuyện tình cảm trước đây của anh, tôi thấy chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách thì tốt hơn. Tại sao bạn gái của anh lại thành chị dâu của anh?”

“Là kết quả của quan hệ thông gia thương mại.”

“Anh tưởng anh đang viết tiểu thuyết đấy à, đây là thời đại kỹ thuật số chuyển động không ngừng, những tình tiết cũ rích kia không khiến người ta cảm động nữa đâu. Anh trai của anh dễ dàng chấp nhận vậy ư, vì lợi ích của gia tộc bèn chấp nhận lấy bạn gái của em trai? Sau đó anh và cô ấy, một người

khóc tới bình minh giữa chốn thâm cung, một người lang thang ở nơi đất khách quê người? Bây giờ hai người thực sự có thể điều chỉnh vị trí của mình trong lòng người kia sao?”

“Em không ở trong hoàn cảnh như vậy thì đừng nhận xét bừa bãi về người khác.” Bùi Dịch Thanh đứng bật dậy, về mặt tối tăm

Bầu không khí hơi căng thẳng.

Hồi lâu, Trì Linh Đồng chớp mắt: “Cho nên tôi thấy chúng ta cần tìm hiểu thêm, mỗi người đều cho mình chút cơ hội để lựa chọn, tránh cho thể gian này lại có thêm một đôi tình nhân đau khổ.”

Có những người đàn ông, có thể dâng tặng bản thân của hiện tại và tương lai cho bạn, nhưng với quá khứ, không thể chạm vào dù chỉ mây may, đó là cái kén trong lòng anh ta, được bọc kín tầng tầng lớp lớp, anh ta giấu mình trong kén, đợi tới khi đêm tối tình lặng, chỉ có một mình mới lặng lẽ tưởng nhớ. Anh ta sẽ bật cười đau xót, sẽ thở dài khe khẽ, sẽ lẳng lặng khóc thầm, những chuyện ấy, anh ta không muốn chia sẻ với bất cứ ai.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 7.2

Type-er: Hill

Hạnh phúc có thể giản dị, có thể mơ hồ, nhưng Trì Linh Đồng muốn mở mắt thật to để thấy rõ tất cả mọi thứ. Tình yêu rất ích kỷ, không thể chấp nhận nổi một chút kẻ hở. Chấp nhận một người là chấp nhận hiện tại, chấp nhận tương lai, cũng chấp nhận cả quá khứ của anh ta.

Một người đàn ông không muốn nhắc đến quá khứ, có hai nguyên nhân: Một là quá khứ thâm thối tới mức không nhớ lại, hai là ghi khắc quá khứ vào tận đáy lòng. Bùi Dịch Thanh thuộc loại nguyên nhân nào, cô không phân tích nổi, vậy hãy để bản thân tiếp tục giữ vững “tình táo và lý trí”, chớ để thủy triều của tình yêu phá vỡ đề điều.

Thật ra, khi Bùi Dịch Thanh vì cô mà dốc hết sức lực để kiến lập “Khế Viên”, trong khoảnh khắc ấy, cô đã rung động, cũng vô cùng cảm động. Nhưng sau đó ngấm kỹ lại, Bùi Dịch Thanh đánh đổi hết thấy vì một cô gái bình thường như cô, là để thuyết phục cô, hay là để thuyết phục chính bản thân mình?

Bùi Dịch Thanh không nói tiếp nữa, chỉ thoáng nâng khoe môi với vẻ cay đắng, xoa đầu cô: “Lát nữa ăn xong cháo rồi hãy ngủ tiếp. Ngày mai tôi sẽ gọi điện cho em.”

“Được!” Trì Linh Đồng rất khâm phục mình, tới lúc này rồi mà còn cười vui vẻ được như thế.

Cô xuống giường dẫn anh ra ngoài, anh cẩn thận đóng chặt cửa giúp cô.

Mấy phút sau, cô tắt đèn phòng khách, bước tới ban công, thấy anh đứng bên cạnh xe, ngẩng đầu nhìn về phía nhà của cô, tàn thuốc giữa những ngón tay lập lòe sáng tối.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, lặng yên.

Một cơn gió đêm thổi tới, mũi ngựa, cô hắt xì một tiếng. Không biết tự bao giờ, ý thu đã in đậm lên bầu không khí nơi đây.

Ngày hôm sau, Bùi Dịch Thanh không gọi điện tới như lời hẹn, dường như đã ngấm hiểu ý, Trì Linh Đồng cũng không gọi cho anh. Cô tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực vào thiết kế Thính Hải Các, nếu người không ở công ty thì cũng đang ở nhà, một trung tâm hai vị trí cơ bản, Trần Thần nói nói nếu cô còn tiếp tục như vậy, hoàn toàn có khả năng cạnh tranh Huy hiệu lao động 1/5(*). Tới ngày thứ mười thì mô hình thiết kế được hoàn thành, Trì Linh Đồng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại thấy hơi mất mát buồn bã. Phải thừa nhận rằng Bùi Dịch Thanh không phải gió, thổi qua mặt hồ là cô đây, dấu thế nào vẫn cứ để lại chút dấu tích. Trì Linh Đồng có thể kể hết mọi chuyện về Hi Vũ với Khổng Tước, cũng có thể mĩa mai Dương Dương với Nhan Tiểu Uy, nhưng về Bùi Dịch Thanh, cô tựa như một Đảng viên bảo vệ bí mật, giấu kín từng chút một sâu tận đáy lòng. Cô không có kinh nghiệm yêu đương, tính cách cũng kỳ quặc, cô đã thử phân tích mối quan hệ giữa hai người từ góc nhìn của một người ngoài cuộc, cô thấy mình không đủ rộng lượng, nhưng cũng không sai. Cô không biết tình hình trước mắt này chỉ là sự bế tắc tạm thời, hay là dấu chấm hết cho tất cả mọi chuyện.

(*): Huy hiệu lao động 1/5 ở Trung Quốc được trao bởi Tổng công đoàn toàn quốc, để vinh danh những người đã có những cống hiến vượt trội trong sự nghiệp kiến thiết chủ nghĩa xã hội. Huy hiệu được tặng vào ngày 1/5 – tức Quốc tế Lao động.

Suy nghĩ nhiều như vậy, lại vừa khỏi ốm, trông người gầy gò hẳn đi, mắt cô vốn to giờ nhìn như chiếm phân nửa khuôn mặt. Gặp Nhạc Tĩnh Phân trong thang máy, Nhạc Tĩnh Phân tưởng cô vất vả vì công việc, rất cảm động, bèn cho cô nghỉ phép ba ngày để nghỉ ngơi thật tốt.

Trì Linh Đồng quyết định về Tân Giang một chuyến, đúng lúc Tiêu Tử Hoàn cũng tới Tân Giang để khảo sát của đồng Trung Quốc cho Giang Tiên Quán

sắp khai trương của anh ta, tiện đường đưa cô đi theo.

Nhà cũ đã bán cho người khác, ông Trì Minh Chi thuê một căn nhà hơn tám mươi mét vuông, nhà có bốn người đã khá chật chội, nên cô về Tân Giang thi đàn ở khách sạn. Trì Linh Đồng đặt phòng trước trên internet, lúc đăng ký, cô gần như bật khóc. Tân Giang dường như là Tân Giang của ai đó, không liên quan gì tới cô. Từ nhỏ tới lớn, biết bao hồi ức tươi đẹp, đột nhiên không còn gì ràng buộc. Một người không có quê hương, tựa như một quả thương nhĩ (*), dính ở đâu thì bám ở đó.

(*) Hay còn được gọi là quả ké đầu ngựa, trên quả có nhiều gai dính.

Không Tước nói tình cờ gặp ông Trì Minh Chi trên đường, suýt nữa không nhận ra. Tóc rối tung, râu cũng không cạo sạch, vạt áo không sạch sẽ, không biết là vết cháo hay sữa dính vào, hai mắt đỏ như máu, như thể mấy trăm năm không ngủ. Trì Linh Đồng nghe xong, mấy hôm sau bèn tới ngân hàng kiểm tra tiền trong tài khoản.

Tiêu Từ Hoàn lái chiếc Mercedes đen mà Tiêu Từ Thần từng dùng trong giai thoại ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’, miệng ngâm điệu thuốc, đã chờ dưới tầng từ rất sớm. “Đi xe này có gây chú ý quá không?” Một chiếc xe sang trọng như thế mà dùng để đi đường dài, trái tim Trì Linh Đồng cũng hơi thương tiếc. Buổi sáng nhiệt độ rất thấp, vừa mở miệng đã thở ra một làn khói trắng.

Tiêu Từ Hoàn liếc nhìn cô, vỗ vỗ đầu cô: “Ngốc quá, mục đích lái xe này là để khoe khoang đẳng cấp, nếu không ai thèm lái, nhìn quá già cỗi.”

Trì Linh Đồng gật đầu, Tiêu Từ Hoàn trông thế này thì nên đi kèm với một chiếc xe thể thao đa dụng, bật nhạc rung trời, ôm hai người đẹp mặc bikini trong ngực, điên cuồng lao nhanh trên sa mạc. Trì Linh Đồng chớp chớp mắt, trong xe thực sự có một người đẹp, chẳng qua không mặc bikini, hơn nữa trông rất quen.

Người đẹp cũng cực kỳ kinh ngạc.

Tiêu Từ Hoàn ngượng ngùng gãi đầu, nghiêm túc nói: “Xin trình trọng giới thiệu, ngôi sao tương lai của ngành thời trang, một trong mười người mẫu ô tô đẹp nhất Thanh Đài – Đào Yên Nhiên.”

Nhớ ra rồi, là cô “búp bê Tây” mà Hi Vũ dắt tới hôm nọ. Trì Linh Đồng mỉm cười chào hỏi. Hôm nay búp bê Tây ăn mặc rất giản dị trong sáng, mặc áo len màu xám, quần jean màu xanh, đi giày thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, để mặt mộc.

Đào Yên Nhiên cũng nhận ra Trì Linh Đồng, hai người đều sùng sốt, cô ta vừa bối rối liếc nhìn Tiêu Từ Hoàn, vừa nhìn Trì Linh Đồng với vẻ cầu xin.

Trì Linh Đồng nháy mắt tỏ vẻ hiểu ý, lúc lên xe hai người cùng ngồi song song ở ghế sau.

Tiêu Từ Hoàn khởi động xe, phong cách hài hước vẫn không thay đổi: “Vị này chính là con gái nuôi tương lai của cha mẹ anh. Đây, cô đừng lừa tôi, tôi cho cô biết nhé, cha mẹ tôi luôn ước ao có một cô con gái nên mới sinh tôi, kết quả thật đáng thất vọng, bởi vậy trời chiều lòng người, tôi bèn làm cái đình trong mắt họ. Thế đã đành, đằng này cô đến nhà tôi hai lần, cha tôi đã quý rồi, khen cô vừa thông minh vừa ngoan ngoãn, cứ tới chủ nhật là lại giục tôi gọi điện mời cô tới ăn cơm. Nếu tôi không ngăn cản, e là cô thấy phiền không chịu được ấy chứ. Nhưng kinh khủng nhất là mẹ tôi còn nhớ cô, suốt ngày hỏi giờ em gái đã chuyển tới khu vực an toàn chưa con. Tôi nói phải đưa cô về Tân Giang, cha tôi hỏi đi mấy người, tôi bảo chỉ có tôi và cô, cha tôi bèn nổi giận, bắt tôi phải dẫn theo một người nữa. Không thì đường xa như thế, nếu tôi ăn nói lung tung, nhất định sẽ khiến cô sợ. Cô thấy không thấy không, rốt cuộc khuấy tay họ chỉ về đâu thế, hình như tôi mới là con ruột cơ mà, lẽ trời ở đâu.”

Đào Yên Nhiên nhìn hai người họ, một lăm nhá lăm nhảm, một trừng mắt hung hãn, phì cười: “Từ Hoàn hỏi tôi có muốn tới tắm mưa bụi Giang Nam không, tôi còn tưởng anh ấy đùa tôi chứ!”

“Anh đùa em bao giờ, anh là người nghiêm túc, câu nào cũng là lời thành thật rõ ràng. Yên Nhiên, giờ thì biết anh trai thương em rồi đúng không! Chớ để mấy thằng cha cơ bắp có tí sắc đẹp trong giới của em quyến rũ, anh mới là ông xã của em. Như cái vị có khuôn mặt nhăn nhó ngồi cạnh em này, anh đã nghĩ nhiều rồi, chỉ có thể ngưỡng mộ mà không thể chạm vào. Trì Linh Đồng, tôi quyết định tôn sùng cô như nữ thần.”

“Cách thức tôn sùng là?”

“Thế này đi, tới Tân Giang, chuyện ăn ở của chúng tôi do cô bao hết.”

“Không vấn đề.” Trì Linh Đồng thẳng thắn đồng ý, “Vây cứ thế đi, không biết tôi đoạt vị trí của anh trai anh, anh ta có ý kiến gì không?”

“Tôi không nói với anh ấy chuyện tôi tới Tân Giang.” Tiêu Từ Thần không cười nữa, tập trung nhìn về phía trước. Mercedes đắt cũng có lý do của nó, vừa tới đường cao tốc, xe tăng tốc độ như bay, nhưng thân xe không hề rung lắc, cực kỳ thoải mái, Trì Linh Đồng đoán là đến chiều thì sẽ tới nơi.

“Anh ta bận lắm à?” Trì Linh Đồng không hiểu lắm.

“Tôi chẳng sợ cô đi tố cáo đâu, tôi không ưa bà chị dâu kia, không thích nhìn cái kiểu giả vờ hiền thực của chị ta.”

Trì Linh Đồng ồ lên, mỉm cười: “Mỗi người một ý, anh trai anh thích là được, anh không ưa gì chứ.”

“Anh tôi là con một sách, nhưng tôi không phải. Trì Linh Đồng, cô không muốn chiêu đãi chúng tôi đúng không?”

“Muốn chiêu đãi một trăm phần trăm, anh trai à, dù thế nào cũng phải dành cơ hội này cho tôi. Nói đi, muốn ở khách sạn mấy sao?”

“Tôi đây dễ tính lắm, thế thì ở khách sạn năm sao, tối ra bờ sông ăn cá tươi ngắm đèn đánh cá, được không?”

Trì Linh Đồng lẳng lặng gật đầu, quay mặt về phía cửa sổ xe. Đồng ruộng, sông hồ, cây cối lướt nhanh qua mắt cô, không nhận ra đây là khu vực nào.

Trên đường, Tiêu Tử Hoàn dừng lại đổ xăng ở trạm phục vụ, Đào Yên Nhiên cùng Trì Linh Đồng đi tới phòng vệ sinh, chủ động nhắc tới Hi Vũ. Cô ta nói hôm ấy cô ta đang đứng làm mẫu cho một Showroom 4S, Hi Vũ và bạn cậu ta đến xem xe, nhìn thấy cô ta, sau đó hỏi cô ta có làm thêm không. Cô ta hỏi làm thêm việc gì. Hi Vũ nói là giả bộ làm vị hôn thê của cậu ta, để ra oai với bạn gái cũ. Cô ta hỏi ra oai kiểu gì? Cậu ta bảo cứ thân mật tình cảm trước mặt bạn gái cũ là được.

Trì Linh Đồng tò mò hỏi: “Phí ‘ra trận’ mà cậu ta trả cho cô là bao nhiêu?”

Đào Yên Nhiên giơ một bàn tay lên: “Năm ngàn(*). Có khi một tháng tôi còn chẳng kiếm được nhiều tiền như thế.”

(*) Khoảng 17,5 triệu VNĐ

Trì Linh Đồng nhắm mắt, điên rồi; tên bại hoại kia dám ném tiền đi thật!

“Thực ra khi đó tôi cũng hơi thích Tử Hoàn, thường xuyên tới xem anh ấy biểu diễn, nhưng anh ấy không hay để ý tới người khác. Gần đây chúng tôi... mới thân thiết hơn một chút. Tôi xin cô, đừng bao giờ để lộ chuyện kia.” Đào Yên Nhiên vô cùng lo lắng.

Trì Linh Đồng nhìn cô ta, không rõ mình có nên nói cho cô ta biết là tối hôm ấy, đôi nam nữ còn lại chính là anh trai và chị dâu của Tiêu Tử Hoàn hay không. Ngẫm nghĩ một hồi, cô quyết định không nói gì hết, đời người quá ngắn ngủi, cứ tận hưởng thú vui trước mắt đã!

Lúc mặt trời ngả về đằng Tây, chiếc Mercedes đen ra khỏi cao tốc, lái xe vào thành phố Tân Giang dọc theo bờ đê. Tân Giang đẹp thanh tao tú lệ, phong vị khác hẳn với Thanh Đài, Đào Yên Nhiên cực kỳ thích thú, nhào người bên cửa sổ xe hết hỏi cái này tới cái kia.

Ba người ăn bữa tối ở một nhà hàng ven sông khá nổi tiếng. Mùa này, cua rất béo, tôm cũng tươi. Trì Linh Đồng còn gọi thêm hai món ăn và vài con cá. Tiêu Tử Hoàn và Đào Yên Nhiên ăn tới mức mặt mũi đỏ bừng, khen ngon liên tục. Ăn xong ra ngoài, Trì Linh Đồng đi thanh toán, Tiêu Tử Hoàn đã tranh trước. “Nếu tôi thực sự bắt cô trả tiền thì cha tôi sẽ mắng chết tôi mất. Ha ha, cô là con gái của chú Quan, cũng chẳng khác nào em gái tôi.” Trong nụ cười của Tiêu Tử Hoàn có cả sự kiên quyết, Trì Linh Đồng đành thôi.

Lúc tới khách sạn, Trì Linh Đồng không muốn làm vương tay vương chân hai người kia, bèn nói mình về ở nhà của cha, để hai người họ đăng ký phòng thôi.

“Được, được, vậy chiều mai cô có mặt đúng giờ là được, những lúc khác thì đừng làm phiền chúng tôi.” Tiêu Tử Hoàn thân mật ôm vai Đào Yên Nhiên, giục Trì Linh Đồng đi mau.

Đào Yên Nhiên hơi ngượng ngùng, nhìn Trì Linh Đồng với vẻ áy náy. Trì Linh Đồng bắt taxi tới một khách sạn khác, cách đại học không xa, đặt hành lý xuống, rửa mặt qua quýt, cô nghĩ dù sao mình cũng là chị gái, theo phép lịch sự thì cũng nên mua ít quà. Cạnh trường đại học có một siêu thị lớn, cũng khá gần khách sạn, cô bèn đi bộ tới đó.

Trì Linh Đồng không biết nên mua thứ gì cho trẻ con mấy tháng tuổi, bèn đẩy xe đi loay quanh, thấy thứ gì đẹp thì bỏ vào xe. Lúc qua quầy hoa quả, thấy hoa quả được xếp trên giá hàng, trông rất đẹp. Cô ngắm tới ngẩn ngơ, lúc ngẩng đầu lên, cảm thấy sự ồn ào của siêu thị ảnh hưởng đến cảm nhận về hoa quả, mà điều khó tin hơn nữa là, giữa bầu không khí xôn xao, gương mặt kiêu căng phách lối của Hi Vũ lại xuất hiện.

Cậu ta đang cầm tay một cô gái, cùng đẩy xe mua hàng, hai người cười cười nói nói. Trong xe đẩy có cá, có thịt, có hoa quả, có bánh mì, có giấy ăn, có xà phòng, xem ra là một gia đình hai người đầm ấm. Trì Linh Đồng định tránh đi theo bản năng, nhưng một giây sau, cô lẳng lặng tránh sau giá hàng, cô muốn xem cô gái khiến Hi Vũ rung động trông như thế nào.

Đúng như ước nguyện của cô, cô gái kia quay người qua, mặt mũi xinh đẹp hiền lành, vóc dáng mảnh mai trong bộ quần áo tinh tế đắt giá, nhìn từ xa, quả là một mỹ nhân xinh đẹp.

Tâm trạng của cô rất phức tạp, không phải ghen tỵ, không phải hối hận, không phải oán trách, chỉ là hơi chua xót, tựa như bị ai đó cướp mất một món đồ chơi mà mình không mấy yêu thích, nhất thời chưa kịp thích ứng. Những năm tháng ngây ngô ấy, rốt cuộc cũng bị thời gian vùi lấp. Cô ngồi trên ghế đá ven đường, mỗi cành cây ngọn cỏ trước mắt rõ ràng đều rất quen thuộc, nhưng lòng cô lại có cảm nhận như một người tha hương nơi đất khách.

Mùa thu ở Tân Giang không tới sớm như Thanh Đài, đêm trên phố, gió còn chưa lạnh lắm, ánh trăng cũng vẫn sáng ngời. Một chiếc taxi đỗ lại ven đường, tài xế hỏi Trì Linh Đồng có muốn đi đâu không. Trì Linh Đồng xách hai túi đồ đạc lớn lên xe, nói ra một địa chỉ trong vô thức.

“Bây giờ chỗ đó là công trường, nhà dân gần đó đều giải tỏa hết rồi. Tôi thế này chẳng có mấy ai tới đấy.” Tài xế hỏi với vẻ hoang mang.

Trì Linh Đồng tỉnh táo lại, bây giờ mới nhận ra địa chỉ mà mình nói là Khế Viên. “Tôi biết, tôi chỉ tới đó xem qua thôi, anh có thể đợi tôi một lát không?”

Tài xế là người hiền hậu, đồng ý ngay. Đường từ nội thành tới Khế Viên, vậy mà lại là con đường rất rộng rãi, đèn đường hình hoa hướng dương, thấp thoáng thấy được bóng cây cao cao san sát hai bên đường. “Toàn là cây bạch quả, nghe nói mấy vạn tệ(*) một gốc cây đấy, mấy cây này vừa được trồng xuống chưa lâu, hai bên phải dùng gỗ đỡ, chỉ thiếu nước truyền chất bổ vào nữa thôi. Doanh nhân khai phá nơi này bỏ ra nhiều vốn như thế, hết xây đường rồi trồng cây trồng hoa, nhưng nhà kia chỉ cho thuê chứ không bán, người thuê còn phải qua vòng khảo hạch của công ty quản lý, đúng là

không thể hiểu nổi, hay là hình như đầu người kia bị cửa kẹp rồi?” Giọng nói tài xế vô cùng khó chịu.

(*) 1 vạn tệ bằng khoảng 35 triệu VNĐ

Cây bạch quả mọc chậm, chất gỗ rắn chắc. Đương mùa xuân, lá cây có màu xanh ngọc, vào mùa thu, quả nhỏ màu trắng treo đầy trên cây, lá cây ngả vàng, tới mùa đông, lá cây rụng hết. Rất nhiều doanh nghiệp xây dựng không thích cây bạch quả, thích chọn những loại cây xanh tốt suốt bốn mùa. Nhưng Trì Linh Đồng lại rất thích nó, cây cối phải có dấu ấn bốn mùa, như tâm trạng của con người khi buồn khi vui. Đây cửa xe ra, đã thấy tiếng nước chảy trên sông, tiếng gió thổi qua lau sậy ven sông kêu sột soạt, tựa như mưa rơi, một cơn mưa rất đối dịu dàng.

Ở bốn góc của Khế Viên có bốn cột đèn rất lớn, chiếu xuống khiến công trường sáng như ban ngày. Tường vây không cao lắm, Trì Linh Đồng chọn một gò đất cao, từ đó có thể nhìn thấy rõ ràng những bộ phận chính của công trình đã gần hoàn thành, thấy được đường mòn, đường xe chạy đã dần hiện hiện. Cho dù nhà thiết kế có xuất sắc đến đâu, tác phẩm có ưu tú tới mức nào, nếu không được thực hiện thì nó mãi mãi nằm trên giấy, không có giá trị. Nếu so sánh một công trình kiến trúc hoàn thiện với một bản phác họa nhân vật, thì nhà thiết kế chỉ là người vẽ đường viền cho nhân vật, còn người xây dựng mới từ từ thêm máu thịt vào nhân vật ấy, khiến tác phẩm trở nên đa chiều và sống động hơn.

Linh hồn của Khế Viên là cô, nhưng thể xác chứa đựng linh hồn là Bùi Dịch Thanh, thiếu một trong hai người, Khế Viên đều không thể thành hình.

Tuy đã hiểu rõ về Khế Viên sau khi xem bản thiết kế đồ họa, nhưng khi đặt mình vào nơi đây, dù tầm mắt bị màn đêm lờ lờ ngăn trở, nhưng làn sóng kích thích ấy vẫn khiến cô nín thở.

Đây không phải tác phẩm đầu tiên của cô, nhưng là giấc mộng mà cô đã ẩn giấu trong đáy lòng từ rất lâu. Khi cô kể về nó với Bùi Dịch Thanh, giọng nói còn pha chút vui đùa, rất tùy ý, chưa bao giờ tưởng tượng được rằng có một ngày nó sẽ trở thành sự thật. Giữa cái thời đại thực dụng thế này, ai sẽ làm một việc đại đột như vậy đây?

Cô đã mơ một giấc mộng hoang đường.

Anh đã làm một việc vô cùng ngốc nghếch.

Ăn lót dạ xong, Trì Linh Đồng gọi điện cho ông Trì Minh Chi, ông Trì Minh Chi buồn bã hỏi sao cô không về nhà, khi Trì Linh Đồng tới Tân Giang thì đã rất muộn rồi, đoán rằng em trai em gái đã ngủ nên không làm phiền, chiều ngày mai sẽ về Thanh Đài. Ông Trì Minh Chi không lên tiếng, chỉ thờ hồn hèn, Trì Linh Đồng nghe mà không đành lòng, vội hẹn gặp ông ở nhà hàng rồi cúp máy.

Tuy Không Tước đã nhắc trước nhưng Trì Linh Đồng vẫn vô cùng hoảng hốt. Mái tóc vốn ngả hoa râm của ông Trì Minh Chi giờ quá nửa là chuyển sang màu trắng như tuyết, quần áo nhiều nếp nhăn, vạt áo trước dính mấy vết bẩn dầu mỡ, móng tay rất dài, chỉ khi nhìn thấy cô thì khuôn mặt thần thờ mới lộ vẻ vui mừng. Nhưng khi ánh mắt chạm tới hai chiếc túi lớn mà Trì Linh Đồng xách trên tay, trái tim ông Trì Minh Chi lập tức đau đớn vô cùng. Trong mắt ông, Trì Linh Đồng còn là một cô bé chưa lớn, nông nổi, hay giận dỗi, chưa hiểu sự đời. Thế nhưng giờ đây cô vừa hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, vừa hiểu biết ngoan ngoãn. Tựa như một cái cây non yếu ớt, đột nhiên bị tiêm thuốc tăng trưởng, bị ép phải lớn lên, phải mọc ra cành lá um tùm.

“Con chọn những thứ trông xinh xắn, cũng không biết em trai em gái có thích không nữa?” Trì Linh Đồng đặt hai chiếc túi lên ghế tựa, đẩy ghế ở cạnh ông Trì Minh Chi sang một bên, thân thiết kéo tay ông, bấu môi: “Cha, cha có thấy con xinh hơn trước không?”

Ông Trì Minh Chi kiềm chế nỗi buồn trong lòng, hãnh diện nheo mắt cô, “Con gái của cha lúc nào cũng xinh đẹp, có bạn nam đang theo đuổi con sao?”

“Con vừa xinh đẹp vừa thông minh, đương nhiên có rất nhiều chàng trai theo đuổi.” Trì Linh Đồng hất cằm.

Cha và con gái đều vui vẻ.

Món ăn nhanh chóng được bưng lên, toàn là món mà Trì Linh Đồng thích ăn, ông Trì Minh Chi hỏi Trì Linh Đồng chuyện công việc, cô chỉ dùng một chữ “bận rộn” để miêu tả tóm tắt toàn bộ.

“Em trai em gái có khỏe không ạ?” Trì Linh Đồng hỏi.

“Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, rất khỏe mạnh. Sau khi thuê người giúp việc, cuối cùng thì cha cũng coi như có một giấc ngủ trọn đêm.” Ông Trì Minh Chi mỉm cười vui vẻ mỗi một khó khăn tả bằng lời.

Ăn cơm xong, Trì Linh Đồng nói sẽ cùng ông Trì Minh Chi đi dạo một lúc, rồi quay lại lấy đồ đạc. Ngoài nhà hàng là một con đường với cây cối xanh tốt, đi thêm chút nước là tới công viên trung tâm thành phố, nơi này lại gần trường đại học, ít xe cộ đi lại, đi dạo rất yên tĩnh. Ông Trì Minh Chi dắt tay Trì Linh Đồng như khi cô còn bé. Đi dạo một lúc, hai người dừng lại, ông Trì Minh Chi buồn bã thở dài: “Cha thực sự hi vọng có thể quay trở lại mười năm trước đây, khi đó con vẫn còn là một cô bé học trung học... tất cả đều không thay đổi, vậy thì tốt biết bao!”

Trì Linh Đồng nhìn cha cô bằng ánh mắt thương cảm, cũng thở dài, đối với ông, cuộc sống này không còn là thương thức, là hưởng thụ, mà tựa như một ngọn núi lớn đè xuống khiến ông không thở nổi. Chần chừ một thoáng, cô tựa đầu lên vai ông, “Cha, có một người đang theo đuổi mẹ...” Đây là lý do chính khiến cô trở lại Tân Giang. Sau khi ông Quan Ân Đạt quay về không lâu, bà Đàm Trân gọi điện cho cô, nói ông Quan Ân Đạt đã thổ lộ, bà muốn hỏi ý kiến của cô. Bà Đàm Trân không phải người tùy tiện, nếu bà nói như vậy, đương nhiên là đã động lòng. Khi đó cô tán thành cả hai tay hai chân, còn đồng ý làm phù dâu cho mẹ.

Ông Trì Minh Chi im lặng rất lâu, đứng yên như một pho tượng.

“Ông ấy hơn mẹ hai tuổi, cao lớn, rất uy nghiêm, con người rất tốt, con đã gặp rồi... cha?” Cô chợt thấy mu bàn tay hơn ấm nóng, cô nghiêng đầu nhìn sang, thấy vai ông Trì Minh Chi run rẩy, nước mắt rơi như mưa trên khuôn mặt thanh dật của ông.

“Người phụ nữ tốt như bà ấy xứng đáng gặp được một người đàn ông ưu tú, bà ấy nhất định sẽ hạnh phúc...” Ông Trì Minh Chi nghẹn ngào đau khổ, vào thời khắc này, ông dường như sụp đổ, “Cha đã làm chuyện có lỗi với bà ấy, cha... không mong được bà ấy tha thứ, nhưng mà, Đồng Đồng... cha thực sự thực sự từng nghĩ, nếu như không có Linh Kiệt, Linh Tiếp, cha... cho dù phải làm thế nào đi chăng nữa, cũng muốn cầu xin mẹ con tha thứ, sau đó chúng ta vẫn là người một nhà. Mà bà ấy chắc chắn cũng sẽ tha thứ cho cha, vì chúng ta có con... quá khứ, chúng ta từng hạnh phúc biết bao... tất cả đều không còn, đều tan nát hết. Mỗi ngày cha đặt mình xuống giường, đều hi vọng mọi thứ ở hiện tại chỉ là một con ác mộng, khi tỉnh lại, cha không mất đi bất cứ thứ gì...” Ông Trì Minh Chi ôm mặt, khóc như một đứa trẻ.

Trì Linh Đồng vỗ nhẹ lên bờ vai ông, xấu xa nghĩ nếu Cam Lộ nghe được những lời này thì tốt biết bao! Tình yêu là dòng suối trong chảy từ tận đáy lòng, không phải cứ chém xuống là sẽ ngừng chảy. Cô ta tốn sức ràng buộc ông Trì Minh Chi bằng con cái, nhưng kết quả nhận lại là gì đây?

Đưa cha về nhà hàng, Trì Linh Đồng âm thầm nhét thẻ ngân hàng vào ví tiền của ông Trì Minh Chi, trong thẻ có chứa tiền bán nhà bán xe, số tiền rất lớn. Cô không giả vờ làm thiên thần, cô chỉ muốn cha mình được sống những ngày tháng ung dung khi về già. Đây cũng là điều duy nhất mà cô có thể làm cho cha.

Tâm trạng của Tiêu Từ Hoàn khá tốt, chơi đùa với Đào Yên Nhiên rất vui vẻ, khi tới đón Trì Linh Đồng, huyết sắc vô cùng khoan khoái. Trì Linh Đồng đẩy Đào Yên Nhiên lên ngồi ở ghế trước, một mình cô chiếm cả hàng ghế sau. Xe chạy khỏi nội thành, Trì Linh Đồng nhào người bên cửa sổ xe, mắt nhìn thẳng về phía sau.

Tiêu Từ Hoàn nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy cô như thế bèn mỉm cười: “Sao thế, có phải ra nước ngoài đâu, khi nào muốn về, anh trai đều sẽ đưa cô đi.”

Trì Linh Đồng không thu lại tầm mắt: “Tôi là chim không di trú, trời chuyển lạnh là không muốn dời tổ nữa.”

Suốt đường về, Tiêu Từ Hoàn và Đào Yên Nhiên hát hò không nghỉ, còn Trì Linh Đồng thì ngủ một mạch. Trong khi nửa mê nửa tỉnh, cô nhận được hai cuộc điện thoại không mấy vui vẻ, một là của Trần Thần, một là của Khổng Tước.

Trần Thần an ủi Trì Linh Đồng bằng giọng nói cực kỳ thương xót: “Không biết thủ tục nào không được phê duyệt, dự án Thánh Hải Các tạm thời gác lại, ngày đầu thầu bị hoãn lại.”

Khổng Tước giận dữ trách móc: “Cung, cậu về Tân Giang mà lại không gặp tớ, không lẽ cậu đã làm chuyện gì có lỗi với tớ?”

Cô cúp máy với tâm trạng vô cùng vui vẻ, tiếp tục nghe hát và tiếp tục ngủ. Khi xe chạy qua cổng vào địa phận Thanh Đài thì trời đã tối đen như mực. Tiêu Từ Hoàn đề nghị tới Mỹ Thực Phủ ăn lẩu, có người đem cua đồng tới tặng phòng bếp của anh ta, đầu bếp bèn chưng với rượu. Trì Linh Đồng lắc đầu, nổi khổ vì say xe, khỏi nói cũng biết.

“Cũng có bắt cô phải chi tiền đâu, cô sợ gì chứ?” Tiêu Từ Hoàn trừng mắt nhìn cô, như thể Trì Linh Đồng rất ngang ngạnh bướng bỉnh.

“Tôi sợ Yên Nhiên hận tôi. Đừng rẽ làm gì, cứ đi thẳng về phía trước ấy.” Trì Linh Đồng trêu chọc.

Đào Yên Nhiên quay người một cách duyên dáng, đánh Trì Linh Đồng: “Nói lung tung gì thế! Đằng nào chẳng phải ăn bữa tối, ăn cùng nhau đi!”

“Con người tôi chẳng có ưu điểm gì, nhưng lại rất biết thời biết thế. Tiền ăn cũng không bắt tôi trả, tôi nào dám mặt dày tới ăn ké người ta, lại còn ngồi chen chúc giữa hai người nữa chứ.”

“Tôi và Yên Nhiên đều không phiền, cô để ý làm gì?” Tiêu Từ Thần vẫn cứ vui đùa, nhưng thấy mặt Trì Linh Đồng tái nhợt, đành ngoan ngoãn đưa cô về nhà trước.

Trì Linh Đồng ôm ngực, cổ kim nén con buồn nôn đang trào lên, xuống xe trước cổng khu nhà.

“Không sao chứ?” Đào Yên Nhiên chưa yên tâm.

Trì Linh Đồng đã cố nhịn tới ứa nước mắt, vốn không thể nói chuyện nữa, chỉ xua xua tay, như một bà lão lóng ngóng từ từ bước qua cổng khu nhà.

Gió đêm vừa thổi tới đã khiến cô đỡ chóng mặt hơn, nhưng cô hòng vẫn nghẹn như cũ, đi chưa được mấy bước, ọc một tiếng, cô ngồi xổm cạnh một lùm cỏ, nôn tới mức không biết trời đất đâu đâu. Nôn gần hết mật ra ngoài, bây giờ cô mới cố gắng đứng lên. Lấy nước trong túi ra súc miệng, lại lên lút ngó nghiêng tứ phía, thấy không có ai nhận ra mình, bèn chạy vội chạy vàng.

Dưới tầng nhà, Trì Linh Đồng dừng bước.

Màu đen của chiếc xe hòa vào màn đêm, chỉ có bóng người cao ráo đang dựa vào cửa xe là vô cùng nổi bật. Anh lặng lẽ nhìn về phía con đường nhỏ mà cô đang đi, tĩnh lặng như một pho tượng điêu khắc. Sau đó, dù trời đêm mịt mù, Trì Linh Đồng vẫn thấy được nét cười dịu dàng trong đôi mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: 8: Một Đóa Hoa, Một Thế Giới

Type-er: TonyChopper

Bao lâu rồi không gặp nhau? Tính cả đầu cả cuối, mười hai ngày, ừ, vừa tròn một tá.

Bùi Dịch Thanh mới cắt tóc, quần áo huu nhân, khuôn mặt vui vẻ, tựa như một cây tuyết tùng cao lớn rắn rỏi tắm mình dưới ánh mặt trời. Còn cô thì đầu tóc bù xù, mặt mũi tối tăm, quần áo nhăn nhúm, khoe mắt còn vương lệ, như một cảnh liễu yếu ớt sau khi bị bao phủ trong màn sương lạnh.

Hai con người như vậy sao còn có thể gặp nhau nữa đây? Cô đứng yên với vẻ nghi hoặc, dưới ánh đèn đường mờ ảo, khuôn mặt tuấn tú của anh dường như không chân thật.

Bùi Dịch Thanh ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, cầm lấy túi giúp cô, “Anh có đẹp trai tới mức khiến em ngỡ ngàng như vậy không?”

“Tôi đang chờ đợi vì đi đường xa mệt nhọc thôi. Anh tìm tôi có việc gì?” Nhìn thấy anh một lần nữa, trong lòng bỗng dấy lên niềm vui không tên, nhưng lời nói ra lại vô cùng ngang ngạnh. Có lẽ người như vậy được gọi là lập dị nhỉ!

Bùi Dịch Thanh mỉm cười, ôm cô bằng một tay khác: “Không có việc gì thì không thể tới tìm em sao? Đã khỏi ốm hoàn toàn chưa?”

“Không khỏi thì sao đi chơi được? Cuối tuần này rất vui, anh thì sao?” Cả người cô như mất hết sức lực, dồn hết sức nặng của cơ thể lên người anh, để mặc anh kéo lên nhà.

“Tôi về Hồng Kông.”

“Ồ, Hồng Kông, thiên đường mưa sấm, sao không ở lại chơi mấy ngày?” Cô quay mặt sang, vẻ mơ màng thoáng hiện lên trong đôi mắt to.

Sắc mặt Bùi Dịch Thanh vẫn bình thản ung dung, anh chỉ do dự một hai giây rồi nói: “Lần này tôi về đó là để báo cáo công tác với tổng bộ theo thường lệ, cũng giải thích nguyên nhân mà tôi từ chối việc Ngân hàng Vinh Phát đầu tư cho Hằng Vũ ở Thanh Đài.”

Ở khúc ngoặt cầu thang, Trì Linh Đồng thấy hơi chật chội, bèn tự vịn lan can bước lên trên, “Vậy có rất nhiều người đi cùng, đúng không?”

“Một nhóm nhân viên của Ngân hàng Vinh Phát và tôi cùng lên một chuyến bay về Hồng Kông.” Anh nhìn cô chăm chú, dường như đang cố gắng nắm bắt từng suy nghĩ nhỏ bé nhất của cô.

“Chuyến bay có vui không?” Cô vẫn cười rất vô tư, nhưng lại cố ý lảng tránh ánh mắt anh.

Còn mấy bậc thang nữa là tới nhà cô, anh dừng bước, nhiệt độ trong mắt từ từ lạnh đi, “Chỉ là một chuyến đi công tác bình thường, không có gì để mà vui hay không vui, đương nhiên không thể so với chuyến du lịch thoải mái của em.”

Trì Linh Đồng cúi đầu, nắm chặt quai túi du lịch, “Nếu anh đi công tác cùng một người thú vị, thì chuyến đi không còn buồn tẻ nữa. Ví dụ như tôi và Trần Thần cùng đi thì sẽ chơi rất vui, anh ta nói chuyện rất hài hước.”

“Em nghĩ là tôi đi cùng với những người thú vị ư?”

“Giới tính của chúng ta khác nhau, sở thích chắc chắn không giống nhau. Anh nhìn thấy người đẹp thì hai đầu gối nhũn ra, hai mắt phóng điện, còn tôi thì lại ghen tỵ tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tiếc không thể hủy hoại nhan sắc của cô ta. Đúng không?” Cô biết mình nói chuyện khó nghe, nhưng nỗi buồn giữ kín trong lòng, cô phải nói ra để người khác cũng phiền muộn theo.

“Trì Linh Đồng, dáng vẻ này của em không đáng yêu chút nào.” Nét mặt anh lạnh lẽo.

“Ngày trước anh bị mặt nạ của tôi lừa rồi, đây mới là con người thật của tôi.” Cô hơi bối rối, nhưng vẫn nói những lời như đang đùa vui.

Bùi Dịch Thanh xoa nhẹ ấn đường đang nhàu nhĩ: “Tôi nghĩ em đã quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi, mấy ngày nữa tôi sẽ lại tới tìm em.”

Anh đưa túi cho cô, nhưng cũng không nóng lòng rời đi.

Cô nhận lấy, ngẩng đầu, chợt thấy tim mình loạn nhịp, biết anh đang chờ điều gì, nhưng cô chỉ nghèn nghẹn nói: “Được, tạm biệt!”

Bùi Dịch Thanh hơi dờ ra, anh nhìn xuống khuôn mặt cô, lần đầu tiên không thể giấu nổi sự thất vọng, dường như có chút mát mát thoáng qua. Nhưng chỉ một lát sau, khuôn mặt anh đã bình thản trở lại, anh mỉm cười nhạt nhẽo, quay người xuống tầng.

Trì Linh Đồng nhắm mắt, dựa vào lan can như đã tê liệt, bất động rất lâu.

Túi du lịch được ném bừa dưới đất, cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, mở tủ lạnh, trống không. Cô cười khổ, vào bếp pha một cốc cacao nóng, bật tivi lên, cuộn mình trên ghế sofa, xem ti vi trong tâm trạng hoảng hốt.

Không biết đã qua bao lâu, Nhan Tiểu Ủy mở cửa bước vào, xách theo một túi to vật dụng sinh hoạt, thấy Trì Linh Đồng bèn sợ hết hồn, “Em ở nhà à, sao không bật đèn lên?”

Đèn chưa bật sao? Trì Linh Đồng ngẩng đầu kinh ngạc, cô lại không hề nhận ra.

“Chị thấy xe của vị đại gia nọ đang đỗ dưới nhà, anh ta đứng hút thuốc cạnh xe, chắc là thấy nhà mình tối om nên tưởng em không ở nhà, đang chờ em đấy! Chị chào anh ta, mà hình như anh ta đang ngăn người, cũng không để ý đến chị.” Nhan Tiểu Ủy lấy từng thứ đồ trong túi ra, vẻ mặt khá buồn bực.

Trì Linh Đồng bỗng đứng bật dậy, vì đứng lên quá gấp nên cốc cacao nóng đổ ra một nửa, cô cũng không để ý tới nó mà vội vã kéo cửa ra, quay đầu nói với Nhan Tiểu Ủy, “Em xuống nhà một lát.” Rồi chạy vội xuống tầng.

Cô chạy vội tới mức khó thở, trái tim treo ở cổ họng, khi tới khúc ngoặt, cô dừng bước. Chiếc Mercedes ở đằng xa đang di chuyển, chuẩn bị quay đầu.

Khi hút xong điếu thuốc thứ tư, Bùi Dịch Thanh nhắm mắt, trong khoảnh khắc ấy, tâm như tro tàn. Anh nghĩ, đừng chờ đợi nữa, từ bỏ đi! Dù sao cô bé ấy cũng không mấy rung động, mà anh quả thực có một quá khứ phức tạp, gia thế của anh với cô mà nói thì quá mức nặng nề. Nếu hai người thực sự ở bên nhau, cô sẽ phải đối mặt với rất nhiều nỗi khổ. Cô nên có một tình yêu nhẹ nhàng, một người bạn trai tươi sáng như ánh mặt trời, sống vô lo vô nghĩ, đơn thuần như nước. Còn anh, cứ thế cô độc, không dám mơ tưởng xa xôi, không mong ước bất cứ điều gì.

Đèn đường ở khu nhà hơi tối, chiếc Mercedes lại dài, quay đầu phải cực kỳ cẩn thận.

Nhưng rồi, anh nhìn thấy cô.

Lần đầu tiên nghe tới cái tên Trì Linh Đồng, anh không quan tâm người đó là nam hay nữ, đơn thuần là sự thương thức đối với người cùng nghề, hi vọng có cơ hội được quen biết. Khi mới quen cô vào một ngày mưa to, chiếc xe khách cũ nát, cô tựa như một bé gái hàng xóm hiền lành, cho dù anh lạnh nhạt thế nào chăng nữa, cô vẫn cười vui vẻ. Rồi sau đó, hết sức tình cờ, hết lần này tới lần khác chạm mặt nhau, nhưng lần nào cô cũng tự tin, lém lỉnh, hoạt bát như vậy. Cô chưa bao giờ giống như lúc này, đứng lặng người một cách bất lực, nước mắt ghen ngào, mím chặt môi.

Hai bàn tay cầm lái của anh run rẩy, sự kiên quyết khi nãy đã bay theo gió mất rồi, anh biết đây là số mệnh, đời này, anh không thể rời bỏ cô.

Bùi Dịch Thanh mở cửa xe, đi về phía cô.

Khoảng cách không xa, nhưng dường như anh phải đi rất lâu mới tới được chỗ cô. Cô ngẩng đầu nhìn anh, mở miệng nhưng không thốt lên được lời nào.

Anh thờ dài, rồi lại thờ dài, chột đưa tay ôm chặt cô vào lòng. “Xin lỗi!” Đúng, xin lỗi, xin lỗi vì đã khiến em phải buồn phiền như vậy, xin lỗi vì đã khiến em phải bối rối lâu như thế, xin lỗi vì đã khiến em phải đối mặt với những chuyện phức tạp này, xin lỗi vì đã khiến em phải chịu oan ức thay tôi. Xin lỗi, tôi yêu em!

Giọng của anh dịu dàng như tơ, nhẹ nhẹ lướt qua trái tim cô, hai hàng nước mắt lăn dài từ gò má xuống. Nước mắt cuốn trôi mọi tạp chất khiến đôi mắt thanh tú của cô càng thêm long lanh xinh đẹp, “Không phải em không chịu bỏ qua quá khứ của anh, nhưng anh ... thực sự có thể quên đi tất cả, thực sự biết mình đang làm gì sao?”

Anh dịu dàng xoa nhẹ lên bờ vai cô, nâng khuôn mặt cô một cách trân trọng và nghiêm túc, rồi hôn cô. Trì Linh Đồng sững sốt, cả người tựa như sợi dây cung bị kéo căng, căng thẳng tới mức run rẩy, nhưng cô không đẩy anh ra, hai tay từ từ buông xuống, nhẹ nhàng kéo góc áo anh.

Hành động này đã kích lệ anh, anh hạnh phúc tới mức ngực phát đau, “Linh Đồng, anh biết, anh sẽ trân trọng em.” Và rồi, anh niệm phong lời hứa ấy bằng một nụ hôn dịu dàng.

Màn đêm tĩnh lặng, trăng treo giữa trời, ở hai đầu điện thoại, hai người đều không ngủ được. Chột không biết nên nói gì cho phải, nhưng dù không nói lời nào, nghe được hơi thở từ đầu bên kia sóng điện, trái tim cũng thấy mềm mại.

“Linh Đồng, chúng ta đang yêu đúng không!” Nếu trước mắt có một chiếc gương, Bùi Dịch Thanh sẽ thấy vẻ mặt của mình lúc này muốn bao nhiêu ngốc thì có bấy nhiêu ngốc, tựa như một thiếu niên ngây ngô.

Trì Linh Đồng không đáp, Bùi Dịch Thanh lại phát hoảng, vội vàng gọi cô mấy tiếng.

“Ừm, anh đã dụ dỗ thành công rồi.” Trì Linh Đồng bắt đầu dĩ nhiên, đúng là khi người ta yêu, trí thông minh cũng đột ngột giảm xuống.

“Ha ha!” Bùi Dịch Thanh cao giọng cười lớn, khiến cả màn đêm sáng bừng.

Lần hẹn hò đầu tiên kể từ khi xác định quan hệ yêu đương lại vào một ngày mưa. Mùa thu năm nay ở Thanh Đài mưa rơi không ngớt, nhiệt độ cũng theo mưa mà giảm đi mấy phần. Tiết thu ở Thanh Đài rất ngắn, mưa thêm một vài đợt là Thanh Đài bắt đầu bước vào mùa đông. Trì Linh Đồng đi theo dòng người ra khỏi cửa lớn của Thái Hoa, đang là giờ cao điểm tan ca, đường đông như mắc cửi, nhưng chỉ nhìn qua là cô đã nhận ra Bùi Dịch Thanh giữa dòng người.

Anh cầm một chiếc ô màu đen, mặc áo gió kiểu Anh, quần jean, boot cổ ngắn, đang mỉm cười với cô, tuần tú và ấm áp tới mức không lời nào tả nổi. Khiến cô bỗng nhiên đỏ mặt. Dường như những chuyện trước kia đều chỉ là thoáng qua, phút giây này, cô mới thực sự nhận ra mình đang yêu.

Anh không lái xe tới đây, nói muốn đi cùng cô. Ô không lớn lắm, anh ôm hờ lấy eo cô, bước về phía trước. Mưa bắn trên mặt đường thành từng đóa hoa nhỏ, trong lòng hai người dường như cũng nở hoa. Đi mấy bước, mỉm cười nhìn nhau, lại tiếp tục đi về phía trước.

“Hôm nay anh lên mạng cả buổi trưa, muốn tìm một nhà hàng đặc sắc chút để ăn bữa tối, nhưng lại không tìm được chỗ nào ưng ý.” Nơi có món ăn ngon thì quá đông khách, hai người không thể nói chuyện thoải mái; nơi có bầu không khí dễ chịu thì món ăn không ngon, cô lại cực kỳ kén ăn; nơi có món ăn ưng ý, không gian đẹp thì quá xa, phải lái xe rất lâu mới tới, trời mưa nên đường khó đi, điều này sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng. Thật lòng yêu một người, cho dù một chút miễn cưỡng cũng không nỡ khiến cô phải chịu đựng.

Trì Linh Đồng ranh mãnh đáp: “Nếu không thể chọn được, vậy thì nghe theo sự sắp xếp của số mệnh đi! Số mệnh sẽ cho anh biết hướng đi tiếp theo.”

Bùi Dịch Thanh mỉm cười: “Vậy thì kính nhờ số mệnh!”

“Lén nói cho anh biết, món ăn mà em yêu thích là ngó sen, bánh ngọt mà em thích ăn là bánh bí ngô. Em bị dị ứng với hải sản, nhưng điểm kì lạ là ăn sứa thì không sao hết. Em rất thích ăn nộm sứa. Em cũng miễn cảm với món cua nước ngọt, nhưng thỉnh thoảng ăn một hai con thì em vẫn chịu được. Đã nhớ chưa?”

“Ừ, đã khắc ghi trong lòng.” Nếu không phải hai người đang đứng giữa phố xá đông đúc, thực sự muốn hôn cô ngay tức thì.

Cuối cùng hai người vẫn tới tiệm cà phê nhỏ ở gần đường Quế Lâm, Trì Linh Đồng nói muốn ăn com niêu ở đó. Tuy bữa tối khá đơn giản, nhưng với hai người, nơi này được xem như có ý nghĩa đặc biệt, Bùi Dịch Thanh cũng không phản đối. Anh ăn com vị hải sản, cô ăn com nấm. Sau khi ăn xong, mỗi người lại gọi một cốc cà phê.

“Trước giờ chưa từng thấy tiếng mưa rơi lại êm tai như vậy.” Hai tay cô bưng cốc cà phê, cười nói.

“Bởi vì người cùng em nghe tiếng mưa rơi là anh.” Anh lấy cốc chạm cốc, vô cùng vui vẻ.

Cô lườm anh, mắg: “Áo tương!”

“Chính em cho anh sự tự tin ấy mà.”

Đôi mắt to của Trì Linh Đồng bỗng sáng lên, cô đứng bật dậy, kéo tay anh, “Đi, em đưa anh tới một nơi.”

Ngồi taxi lên dốc xuống dốc, rẽ trái rẽ phải, cuối cùng cũng đến một ngôi nhà sơn thuần trắng. Khi bước vào, Bùi Dịch Thanh mới nhận ra đây là một cửa hàng chuyên bán họa cụ.

Cô bảo nhân viên cửa hàng lấy cho mình một bộ bút vẽ Faber - Castell: “Mua cho em.” Cô nói với anh bằng giọng tha thiết.

Anh ngần ngừ, tuy bút vẽ Faber - Castell của Đức là một loại bút vẽ nổi tiếng khắp thế giới, nhưng để làm quà tặng cho lần hẹn hò đầu tiên, hình như không phù hợp lắm. Nhưng anh cũng không hỏi nhiều, tối quây thu ngân quẹt thẻ. Có lẽ vì ngày mưa vắng khách nên nhân viên cửa hàng đóng gói vô cùng cẩn thận. Trì Linh Đồng trân trọng ôm nó vào lòng.

Ra khỏi cửa hàng, hai người cũng không sốt ruột bắt xe, mà che ô đi dọc theo con dốc. Lần này, cô chủ động kéo tay anh. “Em cũng không phải người giàu có, nhưng em luôn cho rằng những quà tặng có thể mua được bằng tiền thì đều không đủ quý giá. Khế Viên của anh, em nhận. Để đáp lễ, em sẽ tặng tác phẩm thiết kế nội thất đầu tiên và cũng là duy nhất trong đời của em cho anh. Cho dù là bản vẽ phẳng, hay là thiết kế đồ họa, em đều sẽ vẽ bằng tay, dùng chính những chiếc bút mà anh mua tặng em.”

Trái tim như bị ai đó xiết chặt, lời thốt lên hơi run run: “Em chọn tầng nào, tòa nhà nào của Khế Viên?” Nếu nói rằng kiến trúc là một bộ quần áo trên cơ thể người, vậy thiết kế nội thất là tựa như trang sức tô điểm cho quần áo. Trang sức phù hợp, có thể làm nổi bật phong thái, trình độ của một người, tạo ra hiệu quả cực kỳ khó tin. Tuy cô nói là thử nghiệm, nhưng thực ra tất cả thiết kế đều liên quan tới nhau, anh tin là một tác phẩm như vậy nhất định sẽ khiến toàn ngành phải chấn phục. Còn đây là thiết kế nội thất duy nhất của cô, chỉ dành cho anh, cũng như tình cảm anh dành cho cô, là độc nhất vô nhị.

“Em cầm tinh khoai tây, nhất thiết phải cắm rễ vào đất mẹ, vậy chọn tầng dưới cùng của tòa nhà nằm sát bờ sông nhé! Trong sân trồng mấy cái cây to, cửa sổ phòng đọc sách phải thật lớn, như vậy mới có thể đón ánh sáng vào phòng, khi mở cửa sổ, nhìn ra ngoài là thấy cây, nghe được tiếng sông...”

“Sao không nói nữa?” Anh chăm chú nhìn cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chột nháy lại.

“Người ta thường bảo ‘đồng nghiệp là oan gia’, anh nói xem, liệu một ngày nào đó chúng ta có chán nhau không?”

Tư duy của cô như môn nhảy cầu mười mét, nhất thời anh cũng không theo kịp. Anh thu ô lại, dắt cô đi lên bậc thềm, đứng dưới mái hiên của một cửa

hàng sách. Anh vuốt nhẹ mái tóc dài bị mưa xối ẩm: “Anh nghĩ anh đã làm rõ tất cả mọi chuyện rồi. Ban đầu, quả thực là muốn lôi kéo em, nhưng sau khi bị em từ chối, anh cũng dừng lại. Nhưng anh lại một lần nữa tiếp cận em, là bởi vì anh đã bị em thu hút. Tài năng thiết kế của em chỉ là một tấm biển dẫn đường mà thôi.” Ngón tay ấm áp của anh vuốt nhẹ từ đỉnh đầu xuống trán cô, rồi vuốt tới chóp mũi, bờ môi... “Thứ khiến anh rơi vào lưới tình chính là vầng trán cao xinh đẹp, sống mũi thẳng xinh xắn, đôi mắt long lanh như sao trời, gò má ửng hồng mỗi khi tức giận, đôi môi mím chặt cả khi tủi thân và khi vui vẻ, cái cổ duyên dáng, và...”

Cô cầm lấy tay anh, chẳng kịp thờ ra hơi mà đã quát: “Nói tiếp thì em gần như khóa thân luôn.”

“Thật không, đáng về đó, anh cũng rất thích.” Anh ngẫm nghĩ một lát, nghiêm túc đáp.

“Vô liêm sỉ!” Cô quay đầu chạy mất, rất ngượng ngùng, nhưng không hề tức giận, có lẽ đây chính là tình yêu!

Dự án Thánh Hải Các bị hoãn, bề ngoài Nhạc Tinh Phân vẫn điềm nhiên như không, nhưng trong lòng lại cực kỳ chú ý. Chị ta xắn tay áo khởi động, cố gắng vươn lên suốt mấy tháng trời, nhưng kết quả lại chẳng được gì. Con tức đầy một bụng này hoàn toàn hóa thành những mục tiêu cao, yêu cầu nghiêm khắc đối với nhân viên, chỉ cần một chi tiết nhỏ không đạt yêu cầu của chị ta, chị ta sẽ tựa như một tràng pháo tự nổ khiến bạn xám xịt mặt mày, lại không cho phép bạn biện giải. Nhân viên trong công ty ai nấy đều bo bo giữ mình, không có việc gì thì cố gắng tránh chị ta càng xa càng tốt.

Nhưng cũng có người tránh không nổi. “Mẹ nó chứ, ông đây không làm nữa.” Trần Thần bước từ bên ngoài vào, quăng mạnh một bản thiết kế lên bàn, tay chống nạnh, tóc dài dựng lên từng chiếc, mặt mũi tối tăm. “Cái nhà tù chết tiệt này chẳng ra được mấy đồng tiền lời, nhưng quy định khuôn khổ thì cả đồng, tôi sửa đi sửa lại, Chủ tịch Nhạc cũng chẳng nói ra nguyên do đã nổi điên lên rồi, mẹ nó sống thế quái nào được nữa. Phụ nữ đúng là tóc dài não ngắn, cái hạng mục bé tí này mà cũng nhận về, đúng là làm mất hết mặt mũi của Thái Hoa.”

Giám đốc Triệu run rẩy ngó nghiêng xung quanh, vội vàng xua tay với Trần Thần, “Cậu nói khề chút, Chủ tịch Nhạc mà nghe được thì phiền to đấy. Ôi, cậu phải hiểu cái khó của Chủ tịch Nhạc chứ, hạng mục này không kiểm ra tiền, nhưng nó là công trình của chính phủ, chính phủ bảo anh giúp thì anh dám từ chối ư? Cậu sửa tiếp đi. À, Tiểu Tri, giờ trong tay em không có hạng mục nào, em giúp Tiểu Trần nhé!”

Tay Trì Linh Đồng ôm cằm, nhìn Trần Thần mà cười híp mắt. Cô thấy bộ dạng gân cổ máng mỏ của Trần Thần rất đáng yêu, như một đứa trẻ học nói bập bẹ giả vờ làm người lớn, khiến người ta buồn cười.

Trần Thần quay ra lườm cô: “Không cần, tôi tự làm được.” Mà cô nhóc này đúng là tốt số, trong công ty không ai không thành cái đình trong mắt Chủ tịch Nhạc, chỉ cô là thành người có công. Sau đó, chị ta bảo Trì Linh Đồng không cần làm gì nữa, cứ từ từ hoàn thiện lại bản thiết kế kia, chờ hạng mục này được thông qua là xong. Có trời mới biết khi nào cái hạng mục này được thông qua, chỉ thấy ngày ngày nếu cô nhóc này không nằm bò ra chơi cò tí phũ trên mạng, thì cũng nghe nhạc, hoặc là ngồi ngắm người, mắt híp thành một đường chì, cười như đồ đàn.

Trì Linh Đồng đứng lên, đi tới kéo đuôi tóc dài của anh ta, “Tôi gặp may, không cần vất vả lao lực nữa rồi. Sao nào, ghen tỵ?”

“Tôi ghen tỵ đấy, cùng từng ấy lương, dựa vào đâu mà cô ngồi chơi bởi còn tôi phải làm việc vất vả.”

“Tôi thực sự không muốn đả kích anh đâu, nhưng trên thực tế tiền lương của chúng ta cũng khác nhau đấy. Cái này người ta gọi là người này so với người kia, khiến người ta tức chết.” Trì Linh Đồng nhỏ giọng nói, cười cực kỳ hả hê.

“Hừ, chớ có làm bộ làm tịch nữa, sau này bị hành hạ thì đừng có khóc trước mặt tôi.” Trần Thần đẩy đầu cô ra, “Trưa nay mời tôi ăn cơm, không phải cần tin của công ty, mời ở nhà hàng bên ngoài ấy.”

“Lý do là gì?”

“An ủi tâm hồn tổn thương của tôi.” Trần Thần đau khổ vỗ vào lồng ngực gầy gò, ngồi vào chỗ của mình với vẻ bất đắc dĩ, mở bản vẽ ra lần nữa.

“Hình như tổn thương của anh đâu phải do tôi gây nên.” Đôi mắt to của Trì Linh Đồng đảo quanh.

Trần Thần nhắc nhở: “Nhưng chính cô đã động chạm vào nỗi đau của tôi.”

Trì Linh Đồng cười ha ha. Trong công ty, chỉ có Trần Thần biết tiền lương cụ thể của Trì Linh Đồng, nhưng anh ta quả thực là một người đàn ông bụng dạ rộng rãi, trước giờ chưa từng vì chuyện này mà lạnh nhạt với Trì Linh Đồng, cũng không kể ra bên ngoài. Tuy anh ta học ở một ngôi trường đại học danh giá hơn trường của Trì Linh Đồng rất nhiều, nhưng anh ta cũng biết, trong thiết kế kiến trúc thực sự có thứ gọi là tài năng thiên bẩm, không phải cứ có bằng cấp cao và chăm chỉ là xong.

Trước bữa trưa, Trần Thần sửa xong những phần mà anh ta cho rằng chưa ổn trên bản thiết kế, anh ta bèn nói với Giám đốc Triệu là buổi trưa mình và Trì Linh Đồng sẽ tới công trình để khảo sát. Giám đốc Triệu đồng ý ngay mà không hỏi gì thêm. Điều này cũng có nghĩa là hai người tranh thủ được nửa ngày nhàn rỗi.

“Đi đâu ăn?” Hai người thu dọn đồ đạc, ra khỏi công ty.

“Đồ ăn Triều Châu, tôi có một tờ phiếu giảm giá hai trăm tệ. Điều kiện là gọi món từ bốn trăm tệ trở lên thì sẽ được giảm giá.” Trì Linh Đồng lấy ra một tờ phiếu giảm giá.

“Bốn trăm tệ, hai chúng ta ăn hết không?” Trần Thần ăn không nhiều, cũng kén ăn cho nên mới biến thành đáng về gầy gò xương xẩu như ngày hôm nay.

“Gọi thêm một người nữa?” Trì Linh Đồng hỏi với ý thăm dò. Thực ra cô đã thăm tính toán hết rồi.

“Được, càng đông càng vui!” Trần Thần không nghĩ nhiều. Khi hai người bắt taxi tới nhà hàng đồ ăn Triều Châu với vẻ ngoài thanh lịch nọ, Nhan Tiểu Úy đã đứng ở cửa đợi hồi lâu, phong thái xinh đẹp quyến rũ.

“Sao lại là cô ta?” Trần Thần dờ dẫm, tay chân luống cuống cả lên.

Trì Linh Đồng tỏ vẻ vô tội, “Bình thường chị ấy mời tôi ăn nhiều quá rồi, mãi mới có dịp tôi mời khách, tiện thể đáp lễ chị ấy luôn. Tiểu Úy, em tới rồi!”

Nhan Tiểu Úy điềm nhiên gật đầu chào Trần Thần, kéo tay Trì Linh Đồng, nhỏ giọng nói: “Đồ ăn ở đây đắt lắm!”

“Không sao, không gian ở đây rất tuyệt, đồ ăn cũng ngon, tiền nào của nấy mà. Trần Thần, lại đây đi!” Trì Linh Đồng quay đầu nhìn Trần Thần, thấy bước chân anh ta nặng tựa ngàn cân, cô thầm vui vẻ trong lòng.

Sảnh lớn lấy sắc trắng làm chủ đạo, khách ngồi thưa thớt ở các bàn. Giữa sảnh lớn trống trải, giọng nói trong trẻo của Trì Linh Đồng càng khiến lòng người xao động. Ba người ngồi vào vị trí của mình, chọn món ăn, chốc chốc lại hỏi người phục vụ xem đã tới bốn trăm tệ chưa, “Món tôm kia trông ngon đây, nhìn màu đã thấy thèm” Nhan Tiểu Úy nhìn ảnh trên thực đơn, nuốt nước bọt.

“Đồ ăn phải vào trong miệng mới biết có ngon hay không. Nhìn một tấm ảnh thì biết thế quái nào được?” Trần Thần nhìn bộ dạng bình tĩnh ung dung của Nhan Tiểu Úy, đột nhiên thấy tức giận.

Mặt Nhan Tiểu Úy lạnh đi: “Đồ nhà quê! Cho dù đồ của anh có tốt đến mấy, mà không có bao bì đẹp, không biết quảng cáo thì ai thèm để ý đến anh.”

“Hừ, cũng chỉ dám dựa vào bao bì, quảng cáo để bịp bợm ánh mắt của người khác. Có dám khóa thân ra ngoài không?” Trần Thần liếc xéo khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của Nhan Tiểu Úy với vẻ mỉa mai.

Nhan Tiểu Úy cười khẩy: “Đúng là tôi không dám, nhưng anh dám sao?”

“Tôi đây đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, trong ngoài như một, có gì mà không dám chứ?”

“Anh dám à, thế anh cởi quần áo đi!”

“Cởi thì cởi!”

Hai con người bốn con mắt cứ trợn trừng nhìn nhau như vậy.

“Hai đồng chí, xin hãy cho tôi chút thể diện đi. Hình ảnh lộ liễu như vậy sẽ ảnh hưởng tới thuần phong mỹ tục, làm xấu bộ mặt thành phố, tôi sợ bị người ta quây lại nhìn lắm, khai thông bế tắc, để lúc khác trao đổi tiếp, được không?” Trì Linh Đồng thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng ra giảng hòa.

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đều hừ lạnh, quay mặt đi, không ai thèm để ý đến ai.

Đồ ăn nhanh chóng được bung lên, chỉ một lúc sau các món ăn đều đã được bung lên hết. Trì Linh Đồng còn chưa kịp mời, thì hai người kia đã tự cầm đũa của mình, biến đau thương thành hành động, như thể đang tranh tài, đồng loạt tấn công từng đĩa thức ăn.

“Có cần gọi đồ uống không?” Trì Linh Đồng tốt bụng hỏi hai người đang miệt mài ăn uống.

“Không cần.” Nhan Tiểu Úy chẳng quan tâm có nóng hay không, nhét đầy một miệng thức ăn.

Chẳng bao lâu, mấy đĩa thức ăn đã bị quét sạch. Trì Linh Đồng chỉ ăn được hai miếng bánh ngọt và mấy ngụm canh.

“Cô mau thanh toán đi, lát nữa tôi còn đi có việc.” Trần Thần no tới đỏ bừng cả mặt, ở dưới bàn đá Trì Linh Đồng một phát.

Trì Linh Đồng còn chưa đáp, Nhan Tiểu Úy đã giữ vai cô lại: “Anh đúng là nói mà không biết ngượng, hai người phụ nữ và một người đàn ông ra ngoài ăn cơm, còn bắt phụ nữ thanh toán?”

“Cô tưởng cô là công chúa, đàn ông ai cũng phải nịnh bợ cô đấy hả, hừ?” Trần Thần hơi nâng khóe môi với vẻ mỉa mai.

“Tôi không phải công chúa, anh cũng không phải đàn ông.” Nhan Tiểu Úy đáp trả.

Một quả bom cỡ nhỏ nổ “bùm” trong đầu Trần Thần. Đây là nỗi đau thầm kín nhất trong tâm hồn anh ta, tim anh ta đập thành thịch, mắt đầy tơ máu, trán nổi gân xanh.

“Tôi có chỗ nào không phải đàn ông?” Anh ta đột nhiên cầm lấy tay Nhan Tiểu Úy, kéo về phía hầu kết của mình, “Cô có cái này không? Cô sờ thử ngực tôi xem, có giống cô không?”

Nhan Tiểu Úy bị hành động này của anh ta làm cho phát hoảng, quên cả phản kháng, dờ dẫm để mặc anh ta kéo tay mình từ hầu kết xuống đến bộ ngực phẳng lì của anh ta.

“Cơ ngực đây này, cô đếm xem có mấy múi, cô nhìn lại mình đi, hai cái thứ mềm mềm...”

Trì Linh Đồng vội đưa tay lên che mắt, trời ơi, Trần Thần phát điên, lại dám sờ ngực Nhan Tiểu Úy giữa chốn đông người.

“Tôi là không khí, tôi là mây bay, tôi là gió... tôi chẳng thấy gì cả. Hai vị hãy bảo trọng.” Cô chậm chậm quay người, nhét tờ phiếu giảm giá và tiền vào tay người phục vụ cũng đang chết lặng, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa.

“Bốp!” Tiếng tát vang dội vang lên từ phía sau, “Anh là đồ khốn.” Giọng Nhan Tiểu Úy run rẩy như ngọn đèn trước gió.

“Tôi... tại cô chọc tức tôi.” Trần Thần lắp bắp biện bạch.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 8.2

Type-er: TonyChopper

“Em nhìn em kia, đúng là như mèo vừa ăn vụng cá.” Biết Trì Linh Đồng trốn làm đi chơi bên ngoài, Bùi Dịch Thanh bèn cầm laptop rồi kéo cô tới tiệm cà phê làm việc cùng anh. Thực ra anh rất muốn kéo cô vào tòa nhà Hằng Vũ, thế nhưng cô là người sống rất nguyên tắc, nói đó là đầu não quân địch, không thể vào một cách tùy tiện.

Trì Linh Đồng ôm bụng, cười tới chảy nước mắt: “Anh không biết tình cảnh lúc đó buồn cười thế nào đâu. Chỗ đây của Tiểu Úy rất căng rất mềm, chị ấy vẫn lấy làm tự hào, Trần Thần lại cứ thế vỗ đến. Ha ha...”

Bùi Dịch Thanh nhìn cô, ánh mắt thoáng liếc qua chỗ nào đó trước ngực cô: “Em cũng không tồi!”

“Không được nhìn!” Cô đỏ mặt, lấy tay che mắt anh.

“Cô Trì, cô ngó ngoáy tay chân như vậy, mọi hậu quả tự cô gánh lấy nhé.” Anh nhẹ nhàng kéo tay cô ra, ánh mắt tĩnh lặng như biển sâu.

Trì Linh Đồng mạnh miệng: “Em là lưu manh thì còn sợ ai chứ.”

“Vậy em muốn anh ngoan ngoãn nghe lời hay giả bộ từ chối?” Anh ung dung hỏi.

“Ồ, nói như kiểu có kinh nghiệm lắm ấy...”

Anh cười dịu dàng, rồi bất chợt tới gần, hôn lên đôi môi đang làm bầm không ngừng của cô. Lông mi dài run run, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Hóa ra em là kiểu người bị động.” Anh mỉm cười nói nhỏ, từ từ ngồi xuống.

Cô thoáng nhìn thấy nhân viên trước quầy thu ngân đang che miệng cười, một đôi tình nhân ngồi cách đó không xa cũng đang nhìn bọn họ, chỉ chỉ chỗ chỗ. Cô xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu.

“Tới nhà anh đi, anh nấu cơm cho em ăn.” Anh chẳng còn tâm trạng đâu mà làm việc nữa. Rõ ràng cô ngồi ngay đối diện, nhưng ngắm bao lâu cũng không thấy đủ, dường như cô là một bức tranh, càng ngắm càng thấy đẹp, khiến người ta không thể tự thoát ra. Còn bức tranh ấy lại tưởng rằng mình chỉ là một bức tranh bình thường, lẳng lặng treo ở đó, càng khiến người ta rung động hơn thêm.

“Công việc quan trọng, đừng để phụ nữ mê hoặc tới mức làm đường lạc lối.” Cô vỗ vỗ vào laptop, cảnh tỉnh anh.

Anh nói: “Biết tìm một cô vợ hiền thảo thấu tình đạt lý như thế này ở đâu đây, nếu anh không mau chóng lấy em về nhà, ngộ nhờ bị người khác cướp đi, chắc anh sẽ khóc đỏ tường thành mất thôi. Chúng ta quen nhau sắp nửa năm, yêu nhau ba tuần lễ hai ngày, cũng nên ra mắt mới phải!”

“Sao thế, anh định chuẩn bị ‘Tam môi lục sinh’(*) à?” Cô trêu anh, chỉ cho là anh đang nói đùa.

(*) Việc cưới hỏi ngày xưa đều do cha mẹ lo liệu, nhất định phải có bà mối giới thiệu, để thể hiện sự trang trọng. Tam môi (ba lần làm mối) tức là chỉ: Nhà trai mời bà mối, nhà gái mời bà mối và bà mối đề xe duyên cho cả hai bên. Lục chứng (sáu vật làm chứng) tức là chỉ: Một cái đầu trên bàn thiên địa, một cái thước, một cái cân, một cái kéo, một chiếc gương, một bàn tính.

“Mấy chuyện đó thì nhất thời chưa lo được. Nhưng tháng sau, công ty bất động sản Hằng Vũ kỷ niệm ba năm thành lập ở Đại Lục, sẽ tổ chức hoạt động kỷ niệm lớn, có rất nhiều ngôi sao tới tham dự, còn có cả quà tặng tinh xảo mang về, em tới chơi, tiện thể gặp ông nội anh.”

Cô đang mơ về quà tặng tình xảo thì đột nhiên bị câu cuối cùng của anh làm cho phát hoảng, “Tiện thể ư?” Sao cô thấy có gì đó không ổn, như bị tập kích ấy.

“Đến chào hỏi thôi, tránh để ông cụ lo anh chỉ mãi xây dựng sự nghiệp mà lơ là chuyện lớn của đời người.”

“Ông cụ lo lắng tức là đang quan tâm đến anh, chẳng liên quan gì tới em, em không muốn diễn vai khách mời.” Cô từ chối thẳng thừng, hai người vừa mới yêu nhau, dù sao cũng phải qua lại mười năm tám năm, trải qua đủ kiểu phong ba bão tố, sau đó mới tính đến chuyện cưới xin được.

“Em là nhân vật chính thực thụ, em không diễn thì ai diễn? Em ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, đừng có trốn tránh trách nhiệm.” Ánh mắt anh khi nhìn cô vừa lộ vẻ tôn thương, vừa lộ vẻ oán trách.

“Em... em...” Mỗi khi người đàn ông này có vẻ mặt ấy, cô lại bắt đầu nói lắp.

“Linh Đồng, đây mãi là giấc mộng xa vời mà anh cho là không thể thành sự thật, gặp được một cô gái tốt, dẫn cô ấy tới trước mặt ông nội anh, để ông ấy hiểu rằng dù không mang vỏ bọc là nhị thiếu gia nhà họ Bùi, anh vẫn có thể tìm được hạnh phúc.” Anh nắm chặt tay cô, đưa lên môi, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô.

“Anh định khiêu khích ra oai với ông ấy đúng không, là vì anh vẫn ôm hận chuyện ngày trước bị ông ấy cướp người yêu của anh, à không, là anh trai anh cướp người yêu của anh.” Cô muốn rút tay về, anh không buông, đưa tay cốc vào đầu cô một cái. “Trong đầu em chứa thứ gì thế, chuyện từ đời nào rồi mà cứ nhắc mãi.” Anh thở dài nặng nề, “Linh Đồng, thực ra anh rất thích làm thiết kế chuyên nghiệp, cũng không muốn ra sức đầu đá ở thương trường để tranh giành vị trí số một. Anh cố gắng như thế, chẳng qua là một lần đánh cược với ông nội thôi. Trong mắt ông ấy, một đứa cháu do vợ bé sinh không là gì cả, có sự nghiệp hay không cũng chẳng quan trọng.”

Trong những gia tộc quyền quý ở Hồng Kông, có rất nhiều người có năm thế bảy thế, nhưng những người này đều là người lãnh đạo của tập đoàn, có bản lĩnh và năng lực để giữ thế cân bằng với vợ cả, vợ hai, thậm chí vợ ba, ví dụ như “Vua bài bạc” Ma Cao(*). Cha của Bùi Dịch Thanh tuy là con trai độc nhất của Bùi Thiên Lỗi, nhưng không kế thừa được chút gen tốt nào của cha. Ông ta là một công tử ăn chơi điển hình, vô học, sống phóng túng. Sau khi thất bại trong việc giáo dục con, Bùi Thiên Lỗi đành phải để mặc ông ta, chỉ coi như nuôi một con thú cưng đắt tiền. Thế nhưng, ông ta lại cưới được một người vợ có xuất thân quyền quý, vợ lại sinh cho ông ta một đứa con giỏi giang, cực kỳ thông minh lại đẹp trai tuấn tú, Bùi Thiên Lỗi rất yêu quý đứa cháu này. Vì thế, ông ta chơi bời ở ngoài thế nào, Bùi Thiên Lỗi có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Rồi một ngày ông ta đột nhiên nói muốn cưới vợ hai, Bùi Thiên Lỗi nổi giận, nhưng giận dữ thế nào chẳng nữa, cũng không thể bỏ mặc cái bụng đang lớn dần của cô ngôi sao kia. Bùi Thiên Lỗi đành chấp nhận đón cô ta vào nhà, nhưng không có danh phận, cho tới giờ, ở nhà họ Bùi cô ta cũng chỉ được gọi một tiếng dì, chứ không phải nhị phu nhân. Cô ta vừa được đón về, công tử ăn chơi coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, từ giờ mặc kệ không quan tâm đến nữa. Bùi Dịch Thanh đã ra đời trong hoàn cảnh ấy, không thể nói là chịu lạnh nhạt, nhưng cũng lớn lên trong sự ngọt ngào khôn cùng.

(*) “Vua bài bạc” Ma Cao là chỉ Hà Hồng Sân, thương nhân Ma Cao, là một thành viên của gia tộc Hà Khai Đông, một trong những danh gia vọng tộc của Hồng Kông.

Để tập đoàn Hằng Vũ ngày càng lớn mạnh, Bùi Thiên Lỗi tìm ngân hàng Vinh Phát làm hậu thuẫn, liên kết bằng cách cho trường tôn Bùi Dịch Văn và thiên kim tiểu thư của ngân hàng Vinh Phát – Tống Dĩnh kết hôn với nhau. Thật trớ trêu, tiểu thư Tống Dĩnh lại chính là bạn gái của Bùi Dịch Thanh. Tiểu thư Tống Dĩnh sinh ra trong một gia tộc quyền quý, trước nay luôn phân rõ tình yêu và hôn nhân là hai chuyện khác nhau. Tình yêu có thể lãng mạn, nhưng hôn nhân nhất định phải thực tế. Cô ta và Bùi Dịch Thanh yêu nhau bốn năm, nhưng vẫn không ai hay biết. Sau này nếu gặp được quý công tử danh giá, danh dự của tiểu thư vô cùng quan trọng, chuyện yêu đương ngày trước cứ lặng lẽ phui đi. Bùi Dịch Thanh cũng là một quý công tử, nhưng đã bị giảm giá tới hai mươi, ba mươi phần trăm rồi, không phải một chàng rể hoàn hảo, cùng lắm là một lớp xe dự phòng thôi. Khi quý công tử chân chính với hào quang rực rỡ - Bùi Dịch Văn xuất hiện, cô ta dứt khoát chặt đứt tơ tình, trở thành vợ của Bùi Dịch Văn. Nghe đồn rằng hôn lễ ấy trong mắt người dân Hồng Kông không khác gì hôn lễ của thái tử Charles và công nương Diana khi xưa.

“Ông nội bảo vệ anh cả rất tốt, anh ấy vẫn luôn học tập ở Pháp, không có mấy người từng gặp anh ấy. Sau khi anh ấy về Hồng Kông, Tống Vinh Phát bèn tổ chức tiệc rượu để tiếp đón anh ấy. Tối hôm đó Tống Dĩnh đi tìm anh, khóc nức nở, nói đây là lần đầu tiên cô ta yêu một người điên cuồng đến vậy, hôm nay cô ta mới biết tình cảm dành cho anh chỉ đơn thuần là thích thôi, hi vọng anh có thể tác thành cho cô ta. Anh cả có khí chất nho nhã, tôn quý, lại có phong thái lịch thiệp của phương Tây, phụ nữ khó mà cưỡng lại. Cô ta thực sự điên cuồng, đối diện thoai thành loại giống hệt anh cả, nhạc chuông cũng y hệt, tới cả số điện thoại cũng là số tình nhân, còn đặc biệt tìm một thầy giáo tiếng Pháp để dạy tiếng Pháp cho cô ta. Anh cả thích ca kịch, cô ta nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm bằng được vé VIP. Chỉ cần có thời gian là cô ta lập tức tới Hằng Vũ đi làm cùng anh cả.”

Bùi Dịch Thanh ôm eo Trì Linh Đồng, kéo cô vào lòng mình, tránh để cô bị người đi đường đụng vào. Nơi này là khu vực trung tâm của Thanh Đài, quanh đài phun nước có người đến kẻ đi. Sau khi ra khỏi tiệm cà phê, hai người đi dạo khắp xung quanh. Câu chuyện của anh rất dài, kể tới tận bây giờ.

“Khi đó có phải trái tim anh đã rỉ máu không?” Cô cười tươi như hoa, hỏi lại từng chi tiết nhỏ với vẻ hóng chuyện, chẳng có chút cảm thông nào cả.

“Em cứ mừng thầm đi!” Anh nghe ra ý đùa đùa trong giọng của cô, lúng túng nhìn cô. Cuối cùng cũng nói ra hết, thực ra cũng không khó khăn như anh tưởng.

“Em có mừng thầm đâu, mà mừng ra mặt ấy chứ. Hình như lâu lắm rồi em không xem mấy bộ phim được xây dựng theo lối mòn, hôm nay nghe được câu chuyện này, em nhận ra tuy cuộc sống luôn lặp lại một cách nhàm chán, nhưng cũng có những điểm thú vị. Thực ra anh đừng sống mãi trong quá khứ mà u oán nữa, người anh em, tôi bảo này, anh là người vô cùng may mắn đấy.” Cô phóng khoáng vỗ vai anh.

Anh nhúm mày, cô nhóc này có phải người bình thường không đấy? Thường thì nghe xong những chuyện mà anh từng trải qua, người mềm lòng thì nước mắt tràn mi, người lạnh lùng cũng phải thở dài thay anh. Còn cô lại như nghe chuyện lạ, cười nghiêng cười ngả.

Hai người ngồi xuống ghé đá ven đường, một người bán hàng rong vác kẹo hồ lô đi qua hai người.

“Em muốn mua hai cái.” Cô đẩy anh nói.

“Không được, buổi tối ăn thứ này không tốt cho răng.” Anh tựa như một người cha nghiêm khắc, không hề nhượng bộ.

“Trước khi đi ngủ em sẽ đánh răng mà. Ôi, đời người ngắn ngủi, tính toán nhiều như thế làm gì, vậy đừng sống nữa cho xong.” Hai tay cô ôm mặt, vô cùng chán nản.

Bùi Dịch Thanh nhìn cô một lúc, bắc đẩu đi đứng lên, đuổi theo người bán hàng rong nọ, nhưng chỉ mua về một chiếc kẹo hồ lô, “Mặc dù em là yêu tinh phiền phức, nhưng anh là người có lòng từ bi, anh thấy em sống vẫn tốt hơn chết nhiều.”

Cô cười ha ha nhận lấy, cắn một miếng: “Ôi, ngọt quá. Thật đấy, thật đấy, anh ăn thử đi.” Cô chu đôi môi đỏ mọng tới gần mặt anh.

Tim anh loạn nhịp, thấy trán nóng lên, cúi đầu xuống.

“Ha ha!” Cô gian xảo nghiêng đầu đi, môi anh chạm vào vai cô, “Để bảo vệ răng của anh, em thấy mình hi sinh thì tốt hơn!”

Anh bật cười lắc đầu, tâm trạng phiền muộn khi kể chuyện ban nãy đã tan thành mây khói. Đường như cô nhóc mắt to này đã chi phối toàn bộ tâm tình của anh, khiến anh vui vẻ tới mức không thể diễn tả bằng lời. Thứ gọi là vết thương lòng kia, chẳng biết đã khỏi hẳn tự bao giờ.

“Để em phân tích cho anh nghe nhé.” Cô bắt chước hình tượng vừa nhai kẹo hồ lô vừa nói, “Nếu cha anh không trắng hoa thì ông ấy không thể gặp được mẹ anh, đương nhiên cũng không có anh. Nếu cha anh không phải người Hồng Kông mà là người Đại Lục, vậy ông ấy đã phạm tội trùng hôn rồi. Hơn nữa Đại Lục rất nghiêm khắc trong kế hoạch hóa gia đình, anh nào có cơ hội tới thế giới tươi đẹp này? Chỉ mấy điểm ấy thôi, chắc chắn, anh xem, anh may mắn hơn người khác bao nhiêu. Huống chi nhà họ Bùi có tiền có thế, anh không cần lo mình bị thất học hay thất nghiệp, còn trẻ tuổi mà đã có vũ đài lớn như vậy để thể hiện tài năng. Người anh em, anh khiến người khác ghen tỵ phát điên lên được.”

Mấy lý luận quái đản của cô khiến anh dở khóc dở cười, nhưng cũng phải thừa nhận, cô nói có lý. Đôi khi, tiến thêm một bước thì cùng đường bí lối, nhưng lùi lại một bước sẽ thấy biển rộng trời cao. Đúng, ở một vài phương diện, anh may mắn hơn người khác rất nhiều.

Cô liếm vụn kẹo trên que, chép chép miệng thích thú, vui vẻ tới mức đôi mắt cong cong như vầng trăng non, “Còn về chuyện tiểu thư Tống Đình bỏ tôi theo sáng, em không nhận xét gì cả, mỗi người đều có lý tưởng của riêng mình. Tình yêu là thứ mà người ta không thể thấy bằng mắt thường, để chuyên gia nghiên cứu đi thôi. Thực ra dù Bùi Dịch Văn không xuất hiện, cũng có thể có Ngô Dịch Văn, Từ Dịch Văn xuất hiện, cô ta là một quả bom ngầm, sớm muộn gì cũng nổ tung, anh chỉ bị thương một chút, nhưng với anh trai anh thì lại là nguy hiểm chết người. Giờ quay đầu nhìn lại, anh không thấy mình may mắn ư? Chính cô ta bỏ anh trước, trong lòng cũng áy náy với anh, như vậy hình tượng của anh trong mắt cô ta trở nên vĩ đại, lớn lao, vĩnh hằng, đây là ước nguyện của biết bao chàng trai đấy! Còn một điều cuối cùng ... ấy, sao toàn để em nói thế, cho anh một cơ hội, anh nói đi, nói hay có thưởng.”

Cô nhảy lên, ném que kẹo vào thùng rác ở cách đây không xa, tới gần đài phun nước, gột gột tay, lạnh tới mức cô phải kêu lên.

Anh lấy khăn tay cẩn thận lau cho cô. “Thất chi đông ngưng, thu chi tang dư(*)”. Đời người cứ trôi đi như vậy, đã sống thì phải chịu đựng đau khổ, nhưng sau khi nỗi đau qua đi, sẽ thấy cầu vồng vắt ngang bầu trời. May mắn lớn nhất của anh, đó là gặp được em.”

(*) Đông ngưng: mặt trời mọc ở đằng Đông, chỉ bình minh; Tang dư: mặt trời lặn ở đằng Tây, chỉ hoàng hôn. Câu này ý nói lúc này thất bại thì sẽ có lúc khác thành công, thất bại ở mặt này sẽ thành công ở mặt khác.

Lần này, anh không cho cô cơ hội để né tránh, hôn cô thật sâu dưới bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: 9: Ngọn Đèn Trước Gió

Type-er: TonyChopper

Một đợt không khí lạnh từ Siberia của Nga tràn về Thanh Đài vào đúng ngày Hằng Vũ kỷ niệm ba năm thành lập ở Đại Lục. Ngồi trong phòng, đóng chặt cửa sổ nhưng vẫn có thể nghe được tiếng sóng biển ào ào đập vào bờ đê. Bầu trời u ám, mưa tuyết lát phát bay, kèm theo gió biển ẩm ướt, lạnh đến thấu xương.

“Chỉ thấy hiện giờ Thanh Đài chính là một ngọn ‘Đồi gió hú’ dưới ngòi bút của nhà văn Emily Brontë, nhắm mắt lại, có thể nghe được tiếng khóc của oan hồn trên mặt biển.” Nhan Tiểu Úy ôm vai, đứng trước cửa sổ, nói với về suy tư.

Tri Linh Đồng vén sợi tóc đang che trước mắt, nhìn chị ta một cách kỳ dị. Sau vụ việc xảy ra ở nhà hàng Triều Châu, Nhan Tiểu Úy đã biến thành Lâm

Đại Ngọc(*) phiên bản hiện đại, động tí là thờ ngắn than dài, thương cô xót cây, chẳng nở để thời gian trôi. Không biết là do bị Trần Thần kích thích hay là một sợi dây nào đó từ đáy lòng chị ta chọt buồng lòng. Nhan Tiểu Úy im lặng không chịu nói, cô cũng đành giả ngu. Lúc này, cô đứng trước tủ quần áo, lật tới lật lui mấy chiếc áo khoác dày dặn, không biết chiếc nào thì hợp để mặc đến nơi thanh nhả. “Đừng dọa người khác nữa, mau lại đây giúp em chọn đồ.”

(*) Một nhân vật trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng, Lâm Đại Ngọc là một cô gái nhạy cảm yếu đuối, vì ốm bệnh hay phiền muộn và suy nghĩ nhiều. So sánh với Lâm Đại Ngọc để ám chỉ những cô gái yếu ớt nhạy cảm.

Nhan Tiểu Úy quay ra, nói với vẻ khó tin: “Vừa nãy trên bản tin, phóng viên đứng giữa mưa gió bão bùng còn phải buộc một sợi dây ở hông, không cẩn thận là bị gió thổi bay. Vị đại gia nhà em đúng là ‘một ngày không gặp, ngỡ đã ba năm’, thời tiết này cũng không kìm nén nổi?” Nói thì nói vậy thôi, nhưng chị ta vẫn đi tới, đưa tay chọn một chiếc áo khoác dạ caro, “Mặc cái này trông rất chín chu, vừa tôn lên khí chất vừa tôn lên dáng người.”

Tri Linh Đồng đưa tay chải tóc, vội vàng mặc vào, “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ(*)!” Chẳng phải cô đã trót ngồi lên thuyền gặc của Bùi Dịch Thanh đó ư? Cô trốn cũng không được. Khi này Quân Mục Viễn đã gọi điện thoại tới, xác nhận lại địa chỉ với cô, nói rằng nửa tiếng nữa sẽ đợi cô dưới nhà.

(*) Một câu nói từ tác phẩm của Cổ Long, có nghĩa là: Đã sống trong giang hồ thì không phải lúc nào cũng làm theo ý mình, phải tùy cơ ứng biến với sự thay đổi của hoàn cảnh.

“Thực ra em đang mừng thầm đúng không!” Nhan Tiểu Úy cười nhạo cô, sau đó lại thờ dài cô đơn, “Bạn trai chị như đèn kéo quân, đến đến đi đi, chị cũng chẳng nhớ được là có bao nhiêu người, nhưng ở thời tiết thế này muốn tìm một người ở bên mình mà cũng không có. Còn em, yêu một cái là vớ được ngay một vị đại gia. Ôi, sao ở trong cùng một nhà mà vận may lại khác nhau đến thế. Hai người đã chính thức qua lại rồi sao?”

Tri Linh Đồng kiểm tra lại chìa khóa, ví tiền trong túi xách, rồi chạy tới nhà vệ sinh trang điểm qua quýt, còn thoa chút son môi, tranh thủ trả lời: “Em cũng không rõ tình trạng hiện tại của mối quan hệ này, nhưng có vẻ như em không còn lựa chọn nào khác.”

“Xi, đừng giả vờ, với cái bộ dạng ngây thơ ngốc nghếch của em, tìm được người đàn ông như vậy mà còn dám nghĩ đến những lựa chọn khác, biết đủ đi nhé!”

Tri Linh Đồng cười ha ha, quay vài vòng trước gương, tự thấy hài lòng bèn gửi cho Nhan Tiểu Úy một nụ hôn gió, “Em sẽ nghe theo lời khuyên của chị, vậy cứ cố gắng chấp nhận trước đã.”

“Nếu chị khuyên em tặng anh ta cho chị, em cũng nghe theo?”

“Em có thể cân nhắc, nhưng em sợ có người không chịu.” Tri Linh Đồng làm mặt quỷ, thấy sắp đến giờ, bèn thay boot da màu cà phê, chuẩn bị ra khỏi nhà.

“Em tự tin về đại gia nhà mình thế cơ à?”

“Đâu phải anh ấy, mà em lo Trần Thần sẽ đánh em.” Trước khi nắm nắm cửa của Nhan Tiểu Úy đập tới, Tri Linh Đồng đã mở cửa chạy ra ngoài. Đi được mấy bước, cô quay đầu lại, nhẹ nhàng mở hé cửa, nói một câu đầy khiêu khích, “Hôm nay em không ở nhà cả ngày, chị có thể gọi Trần Thần đến đây, thích làm gì thì làm!”

“Em muốn ăn đòn hả!” Nhan Tiểu Úy xấu hổ đuổi theo, nhưng chỉ còn tiếng cười vọng lên cửa cầu thang, nào thấy bóng dáng của Tri Linh Đồng.

Quân Mục Viễn cầm ô, mặc âu phục xám chín chu, lịch thiệp mở cửa xe cho Tri Linh Đồng. Anh ta đã gặp Tri Linh Đồng mấy lần, nhưng chưa bao giờ trò chuyện. Thông qua thái độ của Bùi Dịch Thanh thì anh ta có thể nhận ra tầm quan trọng của cô bé có đôi mắt to lạnh lợi này. Đôi khi anh ta rất tò mò, làm thế nào mà cô có thể mở ra cánh cửa trái tim đã đóng chặt của Bùi Dịch Thanh, anh ta từng hỏi dò Bùi Dịch Thanh. Nhưng Bùi Dịch Thanh luôn cười nhạt, giữa hai đầu mày chứa đầy sự dịu dàng như nước.

Tri Linh Đồng gạt đầu lễ phép, ngồi ngay ngắn ở ghế sau.

Dọc đường đi, hai người đều không nói chuyện. Quân Mục Viễn truyền đạt lại một cách khéo léo lời dặn dò và thăm hỏi của Bùi Dịch Thanh, khi nào Tri Linh Đồng đến khách sạn dự lễ kỷ niệm, chỉ có thể ngồi ở một căn phòng kế bên xem buổi lễ. “Căn phòng ấy có một cửa sổ bằng pha lê, từ đó có thể nhìn ra sảnh lớn, nhưng người trong sảnh lớn không thể thấy được căn phòng đó. Sau khi Tổng giám đốc Bùi đọc diễn văn, chào hỏi khách khứa xong, sẽ tới gặp cô Tri.”

Tri Linh Đồng thấy mấy lời này của Quân Mục Viễn sao nghe như mình là một phi tần nhỏ được lên lút dẫn về cung, không muốn ai biết tới. Cô nhìn áo khoác trên người, sớm biết thế thì mặc một cây đen cho xong.

Quân Mục Viễn nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cô hết chớp mắt lại đến bĩu môi, mỉm cười nói: “Chủ tịch Nhạc của Thái Hoa cũng là một trong số khách quý tới chúc mừng, Tổng giám đốc Bùi nói không nên xát muối lên vết thương lòng của chị ấy.”

“Ừm, người phải sống hiền.” Bấy giờ mặt cô mới giãn ra, đã hiểu làm sự quan tâm của anh rồi.

Tuy ngày vui thời tiết lại chẳng vui, khiến người ta chán nản, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới lễ kỷ niệm của Hằng Vũ. Trong khách sạn ấm như mùa xuân, tiếng nhạc vui mừng. Khung cảnh nơi sảnh lớn thực sự là xa hoa lộng lẫy, người đẹp như mây, cùng một lúc lại có thể xuất hiện nhiều ngôi sao trong giới nghệ thuật như vậy, ai cũng trang điểm xinh đẹp, ánh mắt mơ màng, vàng bạc lấp lánh, lấp lánh đúng như những ngôi sao.

Các vị khách quý cũng như những ngôi sao rực rỡ, đàn ông mặc âu phục, phụ nữ mặc lễ phục. Nhạc Tinh Phân còn đặc biệt búi tóc kiểu Trung Quốc, mặc sườn xám, dịu dàng hơn ngày thường mấy phần, đàn ông vây quanh chị ta cũng không ít. Người nào cũng tao nhã cầm ly rượu, chỉ có các nhà báo đã qua tuyển chọn kỹ lưỡng là cầm máy ảnh, sẵn sàng chụp lại các khoảnh khắc bất cứ lúc nào.

Tri Linh Đồng không ngờ khách sạn sẽ ấm như vậy, vừa vào phòng bèn cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cotton. Trong phòng có hoa quả, đồ uống, đồ ăn vặt, Quân Mộc Viễn đưa cô vào xong là ra ngoài tiếp khách ngay.

Cô nhìn quanh sảnh lớn một vòng, tìm kiếm bóng dáng của Bùi Dịch Thanh. Thực ra anh không nhìn thấy cô, nhưng khi Quân Mộc Viễn đi về phía anh, anh bèn quay về phía căn phòng có cửa sổ thủy tinh, mỉm cười dịu dàng, nâng chiếc ly trong tay lên, khiến một vị phu nhân đang nói chuyện với anh sững sốt.

Tri Linh Đồng bật cười, cô ngồi xuống vui vẻ ngắt nho đưa lên miệng, lẳng lặng nhìn những con người ngoài kia. Cô biết cho dù Nhạc Tinh Phân không đến, cô cũng không thể xuất hiện trong sảnh lớn. Khuôn mặt này của cô rất khó để người ta không chú ý tới. Ngoài kia bất luận già trẻ nam nữ, danh thiếp đưa ra đều có danh hiệu dài dằng dặc, còn cô có gì đây? Nếu Bùi Dịch Thanh lại ra sức quan tâm chăm sóc cô, sẽ khiến các nhà báo đang có mặt tại đây được dịp bận rộn. Vẫn câu nói kia, người phải sống hiền.

Tri Linh Đồng ngồi chơi một mình chẳng bao lâu thì Bùi Dịch Thanh đã đi vào, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng, sắc mặt hơi đỏ lên, trong hơi thở thoáng có mùi rượu. “Đi nào, chúng ta đi gặp ông nội. Ông vốn chuẩn bị cất băng, nhưng thời tiết lại thay đổi đột ngột nên ông thấy chưa quen, giờ đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Lúc ra khỏi phòng, cô rất bình tĩnh, cầm góc áo của Bùi Dịch Thanh, bước trên thảm mềm, còn mỉm cười với cô phục vụ tiếp đón. Nhưng khi tới cửa thang máy, chân cô bắt đầu nhũn ra, bám chặt ở cửa, không chịu vào thang máy.

“Chỗ này gần nhà vệ sinh, ngộ nhờ có phóng viên đi qua, nhìn thấy thì em cũng đừng trách anh.” Anh dọa cô, tay ôm chặt lấy eo cô, chỉ sợ cô trốn mất.

“VẬY ... lát nữa chúng ta chỉ vào đấy năm phút thôi, em không nói gì, sau đó chúng mình đi ra.” Cô bắt đầu ra điều kiện.

Bùi Dịch Thanh lườm cô với vẻ chế giễu, “Em không nói gì, ông nội sẽ tưởng em bị câm, dù gì cũng phải chào hỏi một tiếng chứ!” Anh kéo cô vào thang máy. Nhìn những con số màu đỏ nhảy lên, Tri Linh Đồng cảm thấy thang máy giống như lò vi sóng, từ từ hun nóng từ từ hun nóng, tiêu rồi, toát mồ hôi rồi.

Cuối cùng cũng tới cửa phòng, cô đưa tay chỉnh lại áo sơ mi, hỏi anh với vẻ đáng thương: “Trông em có ổn không?”

“Dù sao em cũng không phải Lý Gia Hân(*), không ai thất vọng đâu. Vào thôi!”

(*) Lý Gia Hân là Hoa hậu Hồng Kông và Hoa hậu quốc tế Trung Quốc năm 1988.

Cửa phòng vừa mở ra, Tri Linh Đồng nhắm mắt, rồi trộm hé mắt. Ồ, là một cụ ông rất thời thượng, hơi giống cụ ông thổi saxophone của ban nhạc Vô cây già(*), đẹp lão, miệng ngậm một chiếc tẩu, trông khá hiền hòa, một người đàn ông với khuôn mặt nghiêm nghị đang cung kính báo cáo gì đó với cụ ông.

(*) Một ban nhạc Trung Quốc có các thành viên là các cụ già cao tuổi trong giới âm nhạc.

“Cậu ra ngoài trước đi!” Cụ ông thấy Bùi Dịch Thanh bước vào, bèn bỏ tẩu ra, nói với người đàn ông nọ.

“Nhị thiếu gia đã tới!” Người đàn ông nọ gật đầu chào Bùi Dịch Thanh, chẳng thèm liếc nhìn Tri Linh Đồng lấy một cái, nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

“Ông ơi, vị này chính là tiểu thư Tri Linh Đồng, là người cùng ngành với cháu, làm thiết kế kiến trúc.” Bùi Dịch Thanh nghiêng người, để ông Bùi Thiên Lỗi có thể thấy rõ Tri Linh Đồng.

Tri Linh Đồng chợt thấy bình tĩnh đến lạ lùng, mắt to nhìn thẳng, thảo nào Bùi Dịch Thanh đẹp trai như vậy, hóa ra là do gen di truyền.

“Là nhân viên của Hằng Vũ?” Ông Bùi Thiên Lỗi hỏi Bùi Dịch Thanh, vẻ mặt không hề thay đổi.

“Không phải, cô ấy làm việc ở công ty bất động sản Thái Hoa.” Bùi Dịch Thanh cười.

Ông Bùi Thiên Lỗi rất ngạc nhiên: “Sao không tới Hằng Vũ làm việc?” Câu này là ông hỏi Tri Linh Đồng.

“Nói ra thì rất dài, một hai câu khó mà giải thích hết, huống chi thời cơ còn chưa chín muồi ạ.” Tri Linh Đồng nói như một nhà ngoại giao, vẻ mặt vô cùng chân thành, trung thực, nhưng nói cũng như không nói.

Ông Bùi Thiên Lỗi từ từ nhíu mày, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Con gái làm nghề này không nhiều.”

Bùi Dịch Thanh vội tiếp lời: “Đúng là không nhiều, nhưng nếu đã làm thì không thể coi thường. Cô ấy đã nhiều lần giành được giải thưởng của giới thiết kế kiến trúc Đại lục. Lúc cô ấy còn học đại học, chủ tịch Nhạc của Thái Hoa đã tới mời cô ấy về làm việc rồi. Ông, ông cũng biết chủ tịch Nhạc rồi đấy. Hạng mục phim trường của Hằng Vũ ở Bắc Kinh, bên trong có phần nhà ở dân tộc thiểu số, chính là do cô ấy thiết kế.”

Trong mắt ông Bùi Thiên Lỗi thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nhưng mặt vẫn bình thản ung dung.

“Đừng nói thế, làm người thì phải khiêm tốn chứ. Em chỉ sửa chữa lại một chút thôi mà.” Cô dùng khuỷu tay đẩy anh.

“Con người không được tự kiêu, nhưng nhất định phải tự tin.” Bùi Dịch Thanh mỉm cười.

“Tự tin không phải là yêu bản thân một cách mù quáng.” Cô phản bác.

Ông Bùi Thiên Lỗi ho nhẹ mấy tiếng. Trì Linh Đồng lén tặc lưỡi.

“Khách khứa đều ở bên ngoài, đừng đứng đây lâu, ra ngoài đi! Thời cơ phải do chính mình nắm bắt, cô Trì nên mau chóng tới Hằng Vũ làm việc. Lần sau cháu về Hồng Kông báo cáo theo thường lệ, nhớ dẫn cô Trì tới tổng bộ gặp gỡ các đồng nghiệp khác.”

“Vâng ạ, ông ơi, vậy ông nghỉ ngơi đi, chúng cháu không quấy rầy nữa.”

“Tạm biệt, Chủ tịch Bùi!” Trì Linh Đồng kính cẩn chào, rồi đi theo Bùi Dịch Thanh ra ngoài.

“Anh cười gì thế?” Trong thang máy, Trì Linh Đồng thấy Bùi Dịch Thanh tỏ ra rất vui vẻ.

Trước khi thang máy mở ra, Bùi Dịch Thanh kéo cô lại gần, cẩn nhẹ lên môi cô: “Ông nội anh rất vừa ý em.”

“Sao có thể? Bình thường khi gặp gỡ phụ huynh của người kia, chẳng phải đều hỏi về nghề nghiệp, sở thích, dự định trong tương lai và tình hình của các thành viên trong gia đình ... sao. Nhưng ông nội anh lại không hỏi một câu về chuyện nhà em, chỉ giống như đang phỏng vấn ấy, có anh ra sức tiến cử, hình như em cũng có tư cách vào Hằng Vũ làm việc.” Trì Linh Đồng hơi nhún vai.

“Em không hiểu ông nội anh đâu, ông chẳng để ý tới tình cảm gì hết, mọi chuyện đều đặt lợi ích của Hằng Vũ lên hàng đầu. Gặp được thiên tài thiết kế như em, trong lòng ông ấy nhất định rất vui mừng, còn giục anh đưa em về Hồng Kông, ước gì có thể chụp họ Bùi lên tên của em, để em có cánh cũng không bay được.”

“Thôi đi, nói tới nói lui, hóa ra mấy người vẫn chỉ ưng ý năng lực làm việc của em, mà không phải con người của em. Em không chơi nữa.” Trì Linh Đồng thấy hơi tổn thương một cách khó hiểu, đẩy tay Bùi Dịch Thanh ra, chạy vào căn phòng kia, cầm áo khoác rồi định ra khỏi đây luôn.

“Linh Đồng, đừng trẻ con thế. Ông nội là ông nội, anh là anh.” Anh đưa tay ôm cô vào lòng. Vì vừa uống rượu nên người anh rất ấm áp, tựa như lò sưởi sưởi ấm thân thể và trái tim cô.

Cô áp đầu vào ngực anh, nghe tiếng nhịp tim mạnh mẽ của anh, lầm bầm: “Nếu em không phải một nhà thiết kế, liệu em có nhận được sự chấp thuận của nhà họ Bùi không?”

“Có anh yêu em là đủ.” Anh cung chiêu xoa đầu cô, khẽ than.

Cô ngẩng đầu, thấy bọng mắt anh hơi xanh, cô đoán rằng vì lễ kỷ niệm này, nhất định anh đã bận rộn mấy ngày mấy đêm không ngủ, “Vẫn phải ra ngoài tiếp khách sao?”

“Ừ, buổi tối còn có tiệc rượu, rất muộn mới có thể về. Đừng đi đâu nhé, đợi anh!” Anh nhắm mắt, dịu dàng hôn lên gương mặt cô.

Đầu óc Trì Linh Đồng trống rỗng, gật đầu như bị ma ám. Một khi đợi là đợi liền sáu tiếng. Khi Quân Mục Viễn đỡ anh vào phòng thì đã là chín giờ tối, Trì Linh Đồng đã ngủ được hai giấc trên ghế sofa.

“Cô Trì, phiền cô đỡ Tổng giám đốc Bùi ra cửa, tôi đi lấy xe.” Quân Mục Viễn để Bùi Dịch Thanh dựa vào người Trì Linh Đồng.

“Sao lại uống tới mức này?” Trì Linh Đồng ngửi thấy vị rượu rất đậm trên người anh, nhăn mặt lại.

“Biết làm sao được, anh là Bùi Dịch Thanh mà, không thể không uống.” Cũng may là anh không quá say, ý thức vẫn rất tỉnh táo.

Bên ngoài vẫn cứ mưa gió bão bùng, rét lạnh gai người.

Trì Linh Đồng đỡ Bùi Dịch Thanh lên xe, mưa quá to, ánh đèn không sáng tỏ lắm, Quân Mục Viễn đành giảm tốc độ xe, cẩn thận lái về phía trước. Sau khi chạy qua mấy con phố, xe tiến vào một khu chung cư cao cấp, dừng lại sau một dãy nhà cao tầng.

“Tổng giám đốc Bùi ở tầng hai mươi tư.” Quân Mục Viễn xuống xe bật ô trước, nói với Trì Linh Đồng đang gắng sức đỡ Bùi Dịch Thanh.

“Anh không lên đó với tôi à?” Trì Linh Đồng mệt tới mức thờ hồn hể.

Về mặt của Quân Mục Viễn rất lạ lùng: “Tôi còn có việc cần xử lý ở khách sạn.”

“À, vậy lát nữa phiền anh quay lại đón tôi về nhà.” Trời mưa thế này không dễ bắt taxi, Trì Linh Đồng không yên tâm.

Quân Mục Viễn cười cười, dẫn hai người tới cửa thang máy rồi mới quay lại xe.

“Khụ khụ, cho anh một cơ hội để thành thật khai báo, trong nhà của anh có giấu ai không hả?” Trì Linh Đồng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Bùi Dịch Thanh, rất buồn cười.

“Ai cơ?” Bùi Dịch Thanh gần như nhắm mắt nói chuyện.

“Nàng tiên ốc này, A Kiều này, Nhiếp Tiểu Thiển(*) này! Còn không mau khai báo, nếu để em bắt được, hừ, hừ ... hậu quả khó lường đấy!”

(*) Nàng tiên ốc là nhân vật cổ tích, hiện ra giúp đỡ khi nhà không có người. A Kiều là chỉ hoàng hậu Trần A Kiều của vua Hán Vũ Đế, thời niên thiếu vua đã hứa sẽ xây cung vàng đế A Kiều ở, từ đó có tích Kim ốc tàng Kiều – Lầu vàng giấu Kiều, Nhiếp Tiểu Thiển là nhân vật trong Thiển nữ u hồn thuộc tác phẩm Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh, cô là ma, nhưng lại đem lòng yêu một chàng trai người trần.

Anh chợt mở mắt: “Đúng là có một.”

Khu chung cư cao cấp thế này, theo lý thuyết đồng bộ thì thang máy cũng rất cao cấp, an toàn. Nhưng không hiểu sao, dường như thang máy không chịu nổi không khí lạnh, lắc lắc lư lư, còn kèm theo những tiếng két két, đèn trần lúc sáng lúc tối.

“Có cần gọi điện cho nhân viên quản lý không?” Trì Linh Đồng lo lắng nắm lấy tay Bùi Dịch Thanh, mắt nhìn chăm chăm vào đèn trần, chỉ lo một giây sau nó đột ngột đình công.

“Có lẽ sắp tới thời kỳ đại tu. Không sao, có anh ở đây.” Bùi Dịch Thanh vỗ nhẹ vai cô như đang an ủi.

Trì Linh Đồng cực kỳ nghi ngờ độ tin cậy trong lời nói của anh, nhưng không dám chất vấn, ngộ nhờ cô nói trúng phóc, đêm mưa lạnh giá này bị giam trong thang máy, tuy là thế giới của hai người, nhưng cũng chẳng mấy ngọt ngào.

Cô lo lắng bất an nhìn con số màu đỏ từ từ nhảy lên, 22, 23 ... vừa lên tới số 24 thì cửa thang máy chậm chậm mở ra trong chớp mắt, đèn trần tắt “phụt”.

Trì Linh Đồng co ro lại theo bản năng, nhưng điều lạ lùng là đèn hành lang bên ngoài cũng không sáng.

“Anh ở cái nơi quỷ quái gì thế này?” Cô vừa lăm bằm vừa bước ra khỏi thang máy, “Á...” thỉnh linh chân vấp một cái, cô ngã “bịch” ra đất, lòng bàn tay, đầu gối đều đau buốt. Không ngờ chưa tới tầng thứ hai tư mà thang máy đã mở cửa.

“Ai bảo em chệch bai nó?” Bùi Dịch Thanh lấy điện thoại, dựa vào ánh sáng của màn hình để xác định phương hướng. Trì Linh Đồng bước nhanh quá, anh không đỡ kịp. Thấy cô nằm trên nền như một con mèo nhỏ, anh không khỏi bật cười, đưa tay đỡ cô lên, phũ phũ bụi bẩn trên người, mở cửa ra.

Ánh đèn đột ngột sáng lên, chiếu rõ đáng về thảm hại của Trì Linh Đồng, “Có phải anh muốn ra oai phủ đầu nên mới tặng em phần quà ra mắt này không?” Cô bực bội vô cùng, bèn giật lấy sang anh, lòng bàn tay xước cả da rồi.

“Chủ yếu là do em ít khi ghé qua nên nó mới không quen em. Tới nhiều lần thì sẽ khác ngay thôi.” Anh cười, giúp cô cởi áo khoác, lấy khăn bông ẩm lau tay cho cô.

“Có tiền thì ghê gớm lắm à, đúng là kỳ thị, đến thang máy cũng bắt nạt người nghèo.” Cô nhanh chóng đánh giá căn nhà, triệu chứng điển hình của đại gia độc thân, phong cách đơn giản thoải mái, bên trong hầu như đều là những hình kỷ hà gãy gọn(*), thiết bị điện cũng không ngoại lệ, đều có vỏ kim loại, kiểu dáng mỏng nhẹ, nhưng tất cả đều rất lạnh lẽo, không hề có hơi thở từ cuộc sống sinh hoạt của con người. Không tìm được dù chỉ là một chiếc khăn giấy đã dùng xong hay một mẫu tàn thuốc. Ngay cả chiếc va li du lịch LV màu đỏ giữa phòng cũng không hề hợp với khung cảnh xung quanh.

(*) Hình kỷ hà là những hình được cấu tạo từ các nét cơ bản trong môn trang trí bao gồm nét thẳng và nét lượn, mà phổ biến nhất là hình tròn, vuông và tam giác.

“Con bé Nhạc Nhạc này, không biết đi đâu chơi rồi, hành lý không thu dọn, cửa sổ ban công cũng không thềm đóng.” Bùi Dịch Thanh bắt đầu đi dịch dịch chiếc va li vào một chỗ, nhieu mảy đi về phía ban công.

Nhạc Nhạc trong lòng của anh chính là cô gái mà anh giấu trong nhà – em gái của anh – Bùi Nhạc Nhạc. Tuy vị Bùi tiểu thư này cùng một mẹ với anh, nhưng lại là công chúa nhỏ được yêu chiều của Hằng Vũ, học thiết kế trang sức ở Pháp, lần này đi theo ông Bùi Thiên Lỗi tới tham gia lễ kỷ niệm, không chịu ở khách sạn mà cứ đòi ở nhà anh trai.

Trì Linh Đồng đi theo anh, nghe tiếng sóng biển rì rầm bên tai, cô kinh ngạc, chỉ vào màn đêm mênh mông thăm thẳm, “Đó là biển ư?”

“Không, nên gọi là sông.” Ban công bị mưa xối hơi ướt, anh bảo cô đứng ra xa để không bị trượt chân ngã.

“Đây mới thực sự là nhà hướng biển.” Không cần kiêng chân, không cần híp mắt, vừa mở cửa sổ là có thể thấy sóng biển dập dờn, thủy triều lên xuống.

“Thích thì chuyển tới đây đi. Em thấy không, nơi này có hai gian phòng, em bỏ ra một nửa tiền thuê nhà là được.” Anh đóng cửa sổ, cười như có như không.

“Em cũng thích nhiều thứ ngoài cửa hàng lắm, chẳng lẽ mua hết về à?”

“Em chưa từng nghĩ như vậy ư?” Anh kéo cô vào nhà, cúi đầu, “Nhóc con, sao em vào nhà mà không thay giày?” Anh dắt cô tới giá đựng giày, lấy ra một đôi dép bèo tròn đế thương màu hồng nhạt, bên trong lót lông, phía trên thêu hình một chú gấu ngủ nghịch, nhìn là có cảm giác ấm áp của gia đình.

“Trợ lý Quân tới đón em ngay thôi, em chẳng muốn thay.” Cô chớp mắt, thấy đôi mà anh đang đi giống hệt đôi trước mắt cô, chỉ khác là đôi của anh có màu xanh.

“Anh ta không nói là bận việc tới khi nào, em còn định bắt anh ta leo lên tầng thứ hai mười tư à? Nào, thay giày rồi nhanh đi tắm rửa, ngủ ở phòng cho khách nhé, ban đêm đừng tùy tiện đi vào phòng anh, nam nữ hữu biệt.(*)” Anh đẩy cô ngồi xuống ghế sofa, cúi người nửa ngồi nửa quỳ, giúp cô thay giày.

(*) Trong giao tiếp đàn ông và phụ nữ nên thận trọng, giữ ý.

“Ai thèm vào phòng anh? Không cần đâu!” Cô đỏ mặt đẩy tay anh ra, “Phòng cho khách chẳng phải chính là phòng của em gái anh sao, nhà em ... gần đây, em vẫn nên về nhà thì hơn.”

“Em thấy anh say tới mức này rồi, quan tâm chăm sóc chút đi! Em có thể tự bắt taxi, nhưng bên ngoài mưa to gió lớn như vậy, anh lại để em một thân một mình về nhà, nếu là em thì em có yên tâm không? Và lại thang máy còn đang hỏng, em cứ cố đi thì đến bao giờ mới về được nhà, trời cũng sắp sáng rồi. Nhạc Nhạc là cú đêm, chưa đến trưa mai thì nó chưa về đâu. Ngoan nào, đừng bướng bỉnh nữa, đi tắm rửa đi, anh mệt lắm.” Anh day day trán, trong mắt tràn đầy sự mệt mỏi.

“Em ... không có quần áo mặc ở nhà, cũng không có bàn chải đánh răng.” Cô cố gắng đấu tranh.

“Dùng của anh là được, anh không ngại đâu, dù sao ôm cũng ôm rồi hôn cũng hôn rồi.”

“Anh muốn chết à!” Cô nhảy dựng lên, dùng nắm đấm đánh anh.

“Có em, anh nào nữa chết?” Anh khẽ than, rồi bất chợt cúi đầu hôn cô, đầu ngón tay ấm áp của anh vuốt nhẹ từ cổ cô cho tới khi ôm trọn vòng eo cô. Má phải của cô chạm vào cổ áo sơ mi anh, chỉ cần nâng mắt là có thể thấy được hấu kết của anh đang run nhẹ theo một vòng cung.

Lặng lặng như vậy một lúc lâu, cô mới nhỏ giọng nói: “Được rồi, em không về nữa.”

“Ừ!” Giọng của anh cũng nhẹ vô cùng, dường như không muốn quấy nhiễu dòng không khí yên bình đang dần trôi trong khoảnh khắc này.

Cô thấy khuôn cảm anh thay đổi trên một đường cong tuyệt đẹp theo từng lời nói của anh, đường nét cương nghị của ngày thường dần trở nên mềm mại mà chân thật.

“Anh sẽ không khóa cửa, nếu ban đêm em thấy sợ, có thể đi vào tìm anh bất cứ lúc nào.” Đường cong chột mở rộng, anh đang cười.

“Không để ý đến anh nữa!” Cô quay người, cầm áo khoác và túi xách của mình bước vào phòng cho khách.

Bùi Dịch Thanh tìm cho cô một chiếc áo phông dài để làm áo ngủ, khăn mặt mới, bàn chải mới, cô tắm nước xong, ngoan ngoãn uống một cốc sữa nóng, sau đó nói chúc ngủ ngon với anh.

Anh lẳng lẳng ngồi trên sofa, mắt nhìn chằm chằm vào ti vi, không hề giống một người đã uống say. Cô nghe thấy tiếng đàn cello rất buồn, bèn liếc nhìn, anh đang xem lại bộ phim kinh điển “Ghost(*)” của Demi Moore. “Anh thích kiểu người như cô ấy sao?”

(*) Ghost (Hồn ma) Là một bộ phim có sự góp mặt của ngôi sao Patrick Swayze (vai Sam), Demi Moore (vai Molly) ... Phim đã giành được nhiều giải Oscar. Bộ phim kể về đôi tình nhân Sam và Molly, vì phát hiện ra âm mưu rửa tiền, Sam đã bị sát hại, nhưng anh vẫn tồn tại trên đời như một hồn ma, dù chỉ còn là một hồn ma nhưng anh luôn cố gắng bảo vệ, che chở Molly và tìm cách lật tẩy âm mưu. Khi âm mưu bị đưa ra ánh sáng, anh nói lời tạm biệt lần cuối với người yêu và bước lên thiên đàng.

Bùi Dịch Thanh vỗ tay xuống sofa, cô do dự một thoáng, nhưng vẫn ngồi xuống cạnh anh, “Anh thích nhạc phim.” Cánh tay khoác lên vai cô một cách tự nhiên.

Cô biết anh sẽ không làm chuyện xấu, sẽ không khiến cho cô sợ, nhưng bầu không khí này thực sự khiến trái tim người ta loạn nhịp, suy tưởng vẩn vơ. Để che giấu, cô chỉ làm như bản thân đang quan tâm đến nội dung bộ phim.

Lúc đó Demi Moore còn rất trẻ, tóc ngắn xinh đẹp, đường nét duyên dáng tươi tắn, trong đôi mắt to long lanh tràn đầy nỗi buồn ưu thương. Người thương đã rời khỏi nhân gian, người sống đắm chìm trong hoài niệm, mỗi ngày đều sống trong thương nhớ. Kỳ tích xuất hiện, người thương hóa ra vẫn luôn ở đây, cho dù chỉ là một bóng ma. Câu chuyện rất buồn, diễn xuất vô cùng xuất sắc. Đây là một bộ phim sống mãi với thời gian.

“Linh Đồng.” Anh chợt ôm cô, để cô ngồi lên đùi mình, mặt đối mặt, “Nếu anh đã từ giả cõi đời này, nhưng một ngày nọ em bỗng nhìn thấy anh trên phố - khỏe mạnh và bình an, em sẽ hoảng sợ đến mức quay đầu chạy trốn, hay sẽ bước tới ôm chặt lấy anh?”

Cô không nhịn được mà xoa xoa cánh tay, liếc nhìn anh: “Quá nửa đêm rồi, đừng nói mấy chuyện đáng sợ như thế, kinh khủng lắm, anh xem lỏng to trên người em đừng đứng lên này.”

“Trả lời đi!” Anh rất cố chấp.

Cô đẩy tay anh ra, bướng bỉnh nhảy xuống: “Không chơi với anh nữa, em đi ngủ đây!” Đêm tối tĩnh lặng, tư thế ngồi này sẽ thiếu đốt nửa bầu trời đêm mất thôi.

Anh đi theo cô vào phòng cho khách, thấy cô quần người mình thành một con nhộng. Cách lóp chần mỏng, anh dịu dàng hôn cô. Lúc đóng cửa, cô nghe thấy anh nói: “Hóa ra em lại nhất gan như thế, ha ha, cuối cùng anh cũng tóm được nhược điểm của em rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 9.2

Type-er: TonyChopper

Mùa đông của Thanh Đài bắt đầu đổ về theo con bão này, tiếp đó là một hai đợt mưa tuyết, khi trời quang trở lại, bầu trời xanh như vừa được gột rửa, không khí lạnh lẽo nhưng tinh khiết, nước biển bập bênh.

Tiêu Từ Thần sang giao lưu học thuật ở một trường Đại học y tại Hồng Kông hai tháng. Không Tước nói qua điện thoại với về buồn phiền, cô nàng thấy rất cô đơn. Nghe giọng nói của cô nàng, có vẻ như đã hoàn toàn buông xuôi, muốn tẩy trôi quá khứ để làm vợ người ta. Nói thực, Trì Linh Đồng cũng không tin cô nàng lắm. Cho dù có một ngày cô nàng thật sự lấy Tiêu Từ Thần, Trì Linh Đồng vẫn sẽ toát mồ hôi hột cho Tiêu Từ Thần.

Các cuộc gọi của bà Đàm Trần hầu hết là hỏi thăm, thỉnh thoảng lại nói một hai câu chú Quan thế này thế kia, Trì Linh Đồng thầm nghĩ, xem ra mùa đông này, mẹ cô không còn lạnh giá nữa. Ông Trì Minh Chi ít khi gọi điện tới, có lẽ là không còn mặt mũi đâu mà nói chuyện với Trì Linh Đồng, chỉ có Cam Lộ mặt dày gọi mấy lần, mở miệng ngậm miệng đều là thay em trai em gái cảm ơn chị gái, Trì Linh Đồng cảm thấy vô cùng bức bối, chỉ hận không thể cài số điện thoại của cô ta là blacklist.

Hi Vũ cũng gọi điện tới hai lần, Trì Linh Đồng cảm thấy nay tôi đã có chồng, anh đã có vợ, cứ nói mấy câu mờ ám như vậy thì chẳng ra sao cả, bèn quở trách một phen, khiến cậu ta tức điên, lại muốn vĩnh viễn không gặp cô nữa.

Chuyện giữa Nhan Tiểu Úy và Trần Thần cũng có chút chuyển biến, tình tiết cụ thể thế nào thì cô không rõ, nhưng có một ngày Trì Linh Đồng đi hẹn hò với Bùi Dịch Thanh về, mở cửa, lại thấy trong tủ giày có đôi giày da của Trần Thần, mà cửa phòng của Nhan Tiểu Úy thì đóng chặt. Cô hoảng tới mức quay đầu chạy thẳng xuống tầng, theo Bùi Dịch Thanh về nhà, lại bị Bùi Dịch Thanh dụ dỗ, tới mức khuôn mặt cô đỏ bừng như tôm nướng. Nếu thêm vài lần nữa, chưa biết chừng đôi mắt phượng của Bùi Dịch Thanh chỉ liếc sang là cô đã tự động lao đến rồi. Điều này quá ảnh hưởng đến nhân cách, ảnh hưởng danh dự, cho nên cô bắt đầu ghi hận Trần Thần.

Hôm nay, vừa bước vào phòng làm việc, giám đốc Triệu đã gọi cô: “Tiểu Trì, lát nữa đi theo tôi tới phòng họp, hạng mục Thịnh Hải Các được đã được thông qua, chúng ta bắt đầu bận rộn rồi đây. Tiểu Trần đâu, sao giờ còn chưa đến?”

Trần Thần với mái tóc tổ quạ hồng học chạy vào, luống cuống cào cào tóc: “Ngủ quên, ha ha.”

Trì Linh Đồng vờ như lơ đãng liếc nhìn chân anh ta, mỉm cười khoái chí.

“Không sao chứ?” Trần Thần mấp máy môi hỏi.

Trì Linh Đồng nháy mắt, tìm tài liệu về Thịnh Hải Các, đi theo lãnh đạo ra ngoài. Lúc đi tới cửa, cô quay đầu lại, thần bí ghé sát vào tai Trần Thần, chỉ vào cổ anh ta: “Chỉ ấy cần anh à, chỗ này đỏ hết lên rồi.”

“Tôi nhớ là không mà!” Trần Thần sờ cổ theo phản xạ.

Trì Linh Đồng cười tới mức mặt mũi co giật.

Trần Thần chợt hiểu ra, giờ nắm đầm gào lên ở đằng sau: “Con nhóc chết tiệt kia, dám lừa tôi, tưởng tôi không dám đánh cô hả!”

Lúc nghỉ trưa, Trần Thần chủ động khai báo. Anh ta có tình cảm với Nhan Tiểu Úy từ lâu rồi, chỉ thiếu chút can đảm thôi. Ngày ấy ở nhà hàng Triều Châu, anh ta mượn gan hùm, dũng cảm thổ lộ. Nhan Tiểu Úy tát anh ta một cái, nhưng cũng không quay đầu bỏ đi. Anh ta tiếp tục lấy hết dũng khí, đưa chị ta về nhà, hỏi sau này có thể hẹn chị ta ra ngoài chơi không. Nhan Tiểu Úy không đáp, Trần Thần coi như chị ta đồng ý.

Trì Linh Đồng nghĩ thầm, anh chàng này tốt số thế, đúng trúng dịp Nhan Tiểu Úy độc thân, mà không, có khi Nhan Tiểu Úy đã đào hố đợi anh ta từ lâu rồi!

Những tháng ngày an nhàn thoải mái của Trì Linh Đồng đã kết thúc, cô bận rộn như một con bạch tuộc, chỉ kém nước cả tay cả chân đều làm việc thôi.

Nhạc Tĩnh Phân vô cùng hăng hái, tham gia hội họp khắp nơi với các vị phó tổng giám đốc, hỏi thăm tất cả các thông tin về Thịnh Hải Các từ các ban

ngành, lại bỏ thời gian tới ngân hàng dự trữ tài chính với giám đốc tài vụ mới nhậm chức. Nếu trong vòng một ngày, chị ta có thể bỏ ra một tiếng đồng hồ thì cũng là tập trung toàn bộ tinh thần lên bản thiết kế của Trì Linh Đồng.

Trần Thần xảo trá gọi Trì Linh Đồng là nhà thiết kế ngự dụng của nữ hoàng, bỏ qua giám đốc Triệu, làm việc thẳng với nữ hoàng.

Nhan Tiểu Úy rất khâm phục cô, một ngày chỉ ngủ bốn tiếng, lúc đi làm thì tinh thần vẫn cứ tỉnh táo, không cảm nhảm túi, không quên mang đồ, không va phải tường, tới công ty một cách thuận lợi, quá phi thường.

Trì Linh Đồng chẳng có thời gian mà chấp nhận với hai người kia, cô dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, cô thấy một khi Thái Hoa trúng thầu hạng mục Thánh Hải Các, quả thực nên giống trống khua chiêng mà tặng cô một tấm bằng khen.

Lịch hẹn hò ba lần một tuần với Bùi Dịch Thanh đương nhiên cũng bị gián đoạn, trên thực tế, nẫu cháo điện thoại với anh cũng thành chuyện xa xỉ. Khi cô về tới nhà thì đều gần mười hai giờ, tắm rửa xong, chạm vào gối là ngủ thiếp đi, Bùi Dịch Thanh sao nỡ quấy rầy cô. Đôi khi về nhà thấy trong phòng có mấy túi bánh ngọt, trà sữa còn ấm, một bó hoa nho nhỏ, cô che miệng ngáp một cái, mỉm cười vui vẻ.

Mười ngày qua đi mà không ai hay biết, mọi việc đều tiến triển thuận lợi, rốt cuộc Trì Linh Đồng có thể tan tằm đứng giờ. Nhan Tiểu Úy đương nhiên không ở nhà, bây giờ chị ta và Trần Thần đang ở tình trạng nửa chung sống, hai người quấn quýt nhau như trẻ sinh đôi, ban đầu còn lấy cớ để đêm không về nhà, về sau thì chẳng thèm nhắc tới nữa. Mấy chai nước trên bàn ngày càng ít, quần áo treo trong tủ cũng ngày càng vơi. Bình thường bận rộn, cô cũng thấy không sao cả, nhưng khi được về sớm, một mình đi lại trong nhà, đối mặt với cái bóng của chính mình, Trì Linh Đồng chợt cảm thấy cô quạnh trống vắng.

Màn hình điện thoại nhấp nháy, là Bùi Dịch Thanh gọi tới, cô thấy lòng mình ầm ập hẳn lên.

“Đang ở nhà hay ở công ty?”

“Hôm nay ở nhà. Anh thì sao?”

“Anh đến rồi, mau ra mở cửa!”

Cô nhảy ra khỏi sofa như bị điện giật, chạy vội tới cửa, khi mở cửa ra thì thấy anh đang đứng đó. Cô để anh vào nhà, “Sao không gõ cửa?”

“Bị cấm vào nhà nhiều lần rồi, mất tự tin.” Anh cúi đầu nhìn cô.

Cô nghiêng đầu, chớp mắt một hồi, sau đó dang tay ôm chặt anh, dụi dụi vào ngực anh như con mèo nhỏ, thân thể mềm mại ở trong lòng anh xoay trái xoay phải.

Màu mắt của Bùi Dịch Thanh tối đi, dùng ngón giữa và ngón trỏ nâng cằm cô, để Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên: “Trời đông lạnh giá, hiểu không, hành động này của em...”

Không đợi anh nói xong, cô đã vội vàng buông tay, tránh ra chỗ khác.

“Đồ ngốc, dọa một chút mà đã sợ rồi.” Anh cười lớn, kéo cô vào lòng, hai người cùng ngồi xuống ghế sofa, “Làm một cuộc trao đổi nhé, anh tiết lộ cho em một bí mật thương mại, sau này mỗi ngày em dành ra ba tiếng đồng hồ cho anh, được không?”

“Em không nghe ra mình thu được lợi ích gì, thôi anh cứ nói trước xem thế nào!”

“Không lâu nữa Hằng Vũ sẽ rút lui khỏi việc đấu thầu hạng mục Thánh Hải Các, không có mấy công ty xứng đáng là đối thủ thực sự của Thái Hoa, anh đã xem qua thiết kế của em, Thái Hoa tuyệt đối nắm chắc phần thắng, cho nên em không cần phải gắng sức như vậy. Có thấy dạo này em đối xử với bạn trai rất lạnh nhạt không?”

“Tại sao lại rút lui?” Cô ngạc nhiên hỏi, đáng tiếc, có kỳ phùng địch thủ chính là niềm vui của con người.

Bùi Dịch Thanh cười khê: “Anh không muốn em có một lý do để hận anh.”

“Nói lung tung, lúc ra trận thì không anh em gì hết, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, em luôn phân biệt rạch ròi.”

“Ha ha, thế mà em cũng tin. Anh muốn tập trung toàn bộ sức lực cho Khế Viên của chúng ta. Em có đồng ý với lời đề nghị của anh không? Có thấy nhớ anh không?” Anh hôn nhẹ lên chóp mũi xinh xắn của cô.

Cô ngồi đếm số lông mi của anh, thừa nhận một cách thành thật: “Rất nhớ!” Cô nhắm mắt, đón nhận nụ hôn sâu của anh.

Đêm ấy, Bùi Dịch Thanh không về nhà.

Hai người ngồi trên sofa trò chuyện, nói rồi lại nói, Trì Linh Đồng cứ thế ngủ thiếp đi, hai tay còn ôm chặt lấy anh.

Anh ôm cô về phòng, cô cũng chẳng đòi tư thế. Ngủ tới nửa đêm, mở mắt ra, thấy bên tai có tiếng thở đều đặn mà ầm ập, bây giờ cô mới biết Bùi Dịch Thanh kéo ghế ngủ gục bên giường cô, mười ngón tay của hai người còn đan cài vào nhau.

Cô còn đang đau đầu suy nghĩ không biết nên làm gì tiếp theo thì thân thể đã tự động dịch sang bên, nhường ra nửa giường.

Cô hơi động dậy là anh đã tỉnh. Anh cũng thoáng sùng sốt vài giây, rồi đứng dậy cởi áo khoác, sau đó nằm xuống giường. Cô vừa nâng đầu, lại thành gối đầu lên cánh tay anh, hai người đều dờ ra.

“Vẫn còn sớm, ngủ đi!” Anh vỗ về cô, dịu dàng dỗ.

Con buồn ngủ dần dần kéo tới, trong lúc mơ màng, cô nghe thấy Bùi Dịch Thanh nói: “Linh Đồng, anh muốn gặp cha mẹ em vào dịp năm mới!”

Cô không rõ mình có trả lời anh không, chuyện sau đó cô không nhớ được chút gì.

Tối sáng, cô thấy hơi ngượng ngùng, còn Bùi Dịch Thanh lại sáng khoái vô cùng, vui vẻ như thể ngàn hoa nở rộ ngoài kia.

“Hôm nay là thứ mấy?” Anh nấu bữa sáng, cháo đặc và trứng gà rán. Có lẽ đã nhiều năm rồi cô chưa được ăn một bữa sáng nóng hổi như vậy, nuốt xuống một ngụm cháo nóng, không khỏi rom rớm nước mắt vì cảm động. “Anh muốn hỏi lịch âm hay lịch dương?”

“Trẻ con đều mong tết đến!” Anh cười.

“Ngày mừng hai tháng mười hai, sắp tới Giáng sinh và tết dương lịch, anh có chuẩn bị quà cho em không?”

“Còn hai mươi chín ngày nữa mới tới tết dương lịch, anh có thời gian để chuẩn bị quà một cách cẩn thận. Linh Đồng, cha mẹ em có đặc biệt thích thứ gì không?”

Không phải tặng quà cho cô sao?

“Anh ăn cơm cùng em, đi dạo cùng em, xem phim cùng em... dâng tặng em không biết bao nhiêu thời gian, em còn dám đòi quà nữa! Ăn nhanh lên, nếu không muộn giờ đây.”

“Hóa ra anh là người phục vụ!”

Trán bị cốc mạnh một cái, cô trừng mắt, cúi đầu húp cháo, trong lòng cũng thấy hơi chột dạ. Cô đã yêu lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thừa một tiếng với bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi, đột nhiên nghênh ngang dẫn người tới chào hỏi, liệu có bị ăn đòn không nhỉ? Ôi, còn hai mươi chín ngày nữa, còn lâu, xe tới trước núi ắt sẽ có đường.

Không bao lâu sau, cũng mới là những ngày đầu đông, Trì Linh Đồng nhớ tới tình cảnh ngày hôm nay, mới hiểu được kỳ thực hai mươi ngày chỉ như một cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Mọi chuyện quá thuận buồm xuôi gió, ngờ đâu vui quá hóa buồn.

“Linh Đồng, tôi được tự do rồi.” Miệng Trần Thần ngoác tới mang tai, đặt một bản thiết kế lên bàn Trình Linh đồng như dâng bấu vật.

“Anh đã thoát khỏi vòng xiềng xích của Nhan Tiểu Úy?” Trì Linh Đồng đang mở phần mềm CAD ra, hôm nay cô phải hoàn thiện lại bản thiết kế Thánh Hải Các để ngày mai báo cáo kết quả. Nhưng máy vi tính hình như bị nhiễm virus, đợi mãi mà chưa mở được.

“Đầu em được cấu tạo từ thứ gì thế hả?” Trần Thần lườm cô, rồi lại vui vẻ sáp vào, “Hạng mục nhà tù kia của tôi được thông qua rồi, Chính phủ rất hài lòng, có tặng thưởng chút ít cho tôi.”

“Có tiền thưởng không?” Hai mắt Trì Linh Đồng phát sáng.

“Đồ hám tiền, trong mắt chỉ có tiền thôi. Cũng được một ít tiền, Tiểu Úy nói thứ bảy này ba người chúng ta đi ăn lẩu ở Mỹ Thực Phủ.”

“Ăn lẩu thì tôi mời, anh chuyển sang mời món khác đi!” Không thể để đôi ma bủn xỉn này được lợi, ở Mỹ Thực Phủ cô có nhiều phiếu giảm giá lắm!

Hiếm thấy Trần Thần lại phóng khoáng được một lần, “Được, có muốn chiêm ngưỡng tác phẩm của tôi không?”

Trì Linh Đồng làm động tác nôn mửa: “Nhà tù giam người thôi mà, còn tác phẩm nữa, buồn nôn kinh lên được, anh không sợ người ngồi trong ấy nguyên rủa anh à?”

“Tôi biết cô đang ghen tỵ với tôi, không sao, một con người thành công có thể chịu đựng áp lực mà người khác không thể chịu được. Có đi không?”

Điên mất, bản thiết kế Thánh Hải Các còn chưa mở ra được, Trì Linh Đồng cũng thấy hơi sốt ruột, không thèm đợi máy tắt từ từ mà ngắt nguồn điện luôn. “Đi, tôi thực sự không nở đã kích thích thần cầu tiến của anh.”

Trần Thần vui vẻ, xin phép giám đốc Triệu cho nghỉ một lúc. Giám đốc Triệu là người hiền hậu, vung bút ký một phát, cho phép.

“Bắt taxi hay là ngồi buýt?” Hai người xuống tầng, tuy thời tiết ấm lên nhưng dù sao cũng là mùa đông, vẫn lạnh lắm!

“Không, chúng ta lái xe tới đó.” Trần Thần đi về phía bãi đỗ xe, không biết tìm đâu ra một chiếc motor, sau đó anh ta đưa mũ bảo hiểm cho Trì Linh Đồng, ra hiệu cho cô ngồi vào ghế sau.

Miệng Trì Linh Đồng méo xệch, không đồng ý ngồi lên xe. Trước giờ cô vẫn sợ xe motor, một là cô say xe, hai là cảm thấy motor vừa lộ liễu vừa nguy hiểm. Xe đạp cũng lằng mằng mà, tội gì phải lái một cái motor thùng rỗng kêu to chứ.

“Yên tâm đi, kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt. Tiểu Úy nhà tôi thích nhất là ngồi xe này đi hóng gió đấy.”

“Tiểu Úy nhà anh là Tiểu Úy nhà anh, tôi là tôi, không lên đâu.” Trì Linh Đồng sống chết không nghe.

Trần Thần ôn hòa thương lượng: “Không xa đâu, tôi đảm bảo lái thật chậm, cô đừng sợ. Linh Đồng, bây giờ tôi đã là một người đàn ông có bạn gái rồi, phải tiết kiệm tiền mua nhà, cô có biết đi taxi tới chỗ nhà tù kia mất bao nhiêu tiền không?”

“Để tôi trả tiền xe.”

“Tiền của phụ nữ thì còn gọi là đàn ông nữa không.” Trần Thần tái mặt.

Trì Linh Đồng ừ rừ nhìn Trần Thần, thờ dài bất đắc dĩ: “Để tác thành cho giấc mộng đàn ông của anh, tôi đành hi sinh một lần vậy.”

Cô run rẩy ngồi lên xe, còn chưa ngồi vững, sau xe đã tỏa ra một luồng khí thái nồng nặc, “âm”, xe lao ra khỏi công ty. Trì Linh Đồng kinh hãi, tóm chặt lấy áo Trần Thần, mặt tái nhợt, “Anh có biết lái thật không đấy?”

“Đàn ông chỉ thể hiện bằng hành động.” Chiếc motor bơi tới bơi lui giữa dòng xe cộ như một chiếc đuôi cá, đúng là đi vô cùng nhanh, chỉ trong chốc lát đã ra khỏi thành phố.

Trì Linh Đồng thấy tức ngực, đau đầu, buồn nôn, toát mồ hôi, tất cả triệu chứng của say xe đều xuất hiện, cô cắn chặt môi, nếu không chỉ cần mở miệng, cô nghi ngờ mình sẽ nôn hết lên lưng Trần Thần.

“Đi thêm nửa tiếng nữa là đến rồi.” Trần Thần khàn giọng nói trong gió.

“Ừ!” Trì Linh Đồng ịu xịu đáp, thấy người mình dường như mất hết tri giác.

Trần Thần vẫn đang đắc ý khoe khoang, “Thế nào, giờ thì biết kỹ thuật lái xe của tôi quá ổn đúng không!”

Đường lớn ở vùng ngoại ô có ít xe cộ, mặt đường lại rộng rãi nên lái xe rất thoải mái. Trần Thần không khỏi tăng tốc độ, gió mạnh thổi bay tóc cô, theo sự xóc nảy của xe, trước mắt cô dần trở nên mờ hồ. Bất chợt, cô thấy một sức nặng không biết từ đâu áp tới, người cô văng ra ngoài, không biết gì nữa.

Khi cô tỉnh lại thì đã là buổi sáng hôm sau, không biết vệt sáng ở đâu chiếu vào mắt cô. Cô đưa tay lên che theo bản năng, tay còn chưa duỗi ra, đã thấy cả người đau như bị kim châm.

Trì Linh Đồng cố gắng mở mắt, thấy mình đang bị băng vải quấn quanh người, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ vào trong phòng. Một y tá đeo khẩu trang liếc nhìn cô bằng ánh mắt bình thản như nước, “Cuối cùng cô cũng tỉnh, tối qua đồng nghiệp của cô lái xe nhanh quá, xe đổ, may mà đồng nghiệp của cô không sao ...”

Trì Linh Đồng sợ tái mặt, “Tôi thế nào? Bại liệt? Tàn tật?” Cô nhủ mày, giọng nói khá yếu ớt, đầy bất lực.

Y tá thông thả nói: “Không nghiêm trọng đến thế, chỉ là tay phải bị gãy xương, chỗ khác bị xước da, may cho cô đấy.”

Bấy giờ Trì Linh Đồng mới thấy cánh tay phải của mình đang bị thanh nẹp cố định lại, cô mở to mắt nhìn, sau đó thở phào nhẹ nhõm vì còn sống sót.

Cửa phòng bệnh được đẩy ra một cách nhẹ nhàng. Nhan Tiểu Úy ôm một bó hoa tươi, bước vào với vẻ sợ sệt, đi sau chị ta là Trần Thần đang cúi đầu, khắp mặt của anh ta toàn là vết thương và thuốc đỏ, trông cũng thảm vô cùng.

“Cung ơi, cũng không biết nói thế nào nữa ... xin lỗi em!” Nhan Tiểu Úy lườm Trần Thần với vẻ hung ác, sau đó nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt đầy áy náy.

Như thế đã gây ra tội lỗi động trời, Trần Thần đứng sấm hối ở đầu giường của Trì Linh Đồng, “Linh Đồng, thực ra tôi tình nguyện là người nằm đây, nhưng mà ... cô cứ nắn tôi đi!” Anh ta buồn khổ tới mức rom róm nước mắt, nhưng vì danh dự đàn ông, anh ta không dám khóc.

Biết mình không còn nguy hiểm đến tính mạng và bị thương tật nặng, Trì Linh Đồng thấy mình tỏ ra cao thượng một chút thì cũng chẳng sao. “Đừng nói thế, chẳng phải là tai nạn bất ngờ ư, cũng không phải cố ý...” Ôi, đau thấu tim gan!

Trần Thần cảm động tới mức rơi nước mắt. Nhan Tiểu Úy cười ngoác miệng: “Cung à, em đúng là thiên thần. Nói đi, muốn ăn gì, chị mua cho em, đắt chút cũng không sao. À, có cần chị báo cho cha mẹ em không?”

Trì Linh Đồng lắc đầu mà không cần suy nghĩ. Ông Trì Minh Chi có một đứa con trai và một đứa con gái nhỏ tuổi, lại phải lo đối phó với cô vợ trẻ, tóc đã bạc trắng như thế, cô không thể làm phiền ông nữa. Chuyện tình cảm của bà Đàm Trần đang chớm nở, tâm tình vui vẻ như thế, cô không thể phá hoại

được. Bị thương, cùng lắm là ba tháng thôi, cô xua xua tay, làm anh hùng một lần vậy.

“Thế này đi, chị xin nghỉ mấy ngày, ban ngày chị tới đây chăm sóc em, buổi tối thì để Trần Thần lo, bọn chị sẽ chịu trách nhiệm.” Nhan Tiểu Úy đứng ra dọn dẹp cục diện rồi rầm rây hộ bạn trai.

Trần Thần vội vàng gạt đầu, nói được liền hỏi.

Trì Linh Đồng không an tâm “Không làm lỡ việc của hai người chứ?”

Trần Thần vỗ ngực: “Giá trị của con người vĩnh viễn được đặt lên hàng đầu.”

Đến lượt Trì Linh Đồng thấy cảm động tới mức không nói nên lời.

Buổi trưa, Nhạc Tĩnh Phân tranh thủ tới bệnh viện, còn có Phó tổng giám đốc và giám đốc bộ phận hậu cần cũng đi theo. Phó tổng giám đốc hỏi han bệnh tình theo lễ nghĩa, giám đốc bộ phận hậu cần tặng giỏ quà và tiền thăm hỏi. Còn Nhạc Tĩnh Phân thì nghiêm mặt, nhìn Trì Linh Đồng bằng vẻ mặt lạnh tanh.

Trì Linh Đồng cười lấy lòng: “Chủ tịch Nhạc, em đã hoàn thành bản thiết kế Thánh Hải Các rồi, chỉ cần in ra là được.” Ôi, cô căng thẳng tới mức toát mồ hôi.

“Ai mượn em đi tham quan cái nhà tù kia?” Nhạc Tĩnh Phân lạnh lùng hỏi.

Trì Linh Đồng nhìn Phó Tổng giám đốc với ý thăm dò, hi vọng anh ta có thể gợi ý một chút, cô không hiểu thái độ của Nhạc Tĩnh Phân lắm.

Phó tổng giám đốc và giám đốc hậu cần đang thì thầm gì đó, không để ý đến cô.

“Mỗi người đều có công việc của riêng mình, quan trọng là phải làm tốt phận sự của bản thân. Thái Hoa không phải cơ quan phúc lợi xã hội, bỏ tiền ra thuê mấy cô cậu, không phải để cô cậu dưỡng bệnh, dưỡng lão, nghỉ phép. Các cô cậu phải làm sao cho xứng đáng với tiền lương mình cầm trong tay. Thứ quý nhất của nhà thiết kế là gì? Đầu óc và tay. Đúng, em vẫn chưa biến thành đồ gỗ, đây là điểm đáng mừng. Nhưng tay thì sao? Ba tháng, cần ba tháng đấy, em không thể vẽ, không thể cầm bút, em định giải thích với chị thế nào đây?”

Trì Linh Đồng nằm tựa người trên giường bệnh, nghe được sự cay nghiệt trong lời nói của Nhạc Tĩnh Phân, cô tự nhiên thấy hơi chua chát. “Em sẽ tự lo tiền thuốc men.” Giọng của cô thoáng vẻ giận dữ.

“Đúng là em nên tự bỏ tiền thuốc men, cải tạo nhà tù không phải hạng mục của em. Trần Thần đi là làm công vụ, còn em là trốn việc. Công ty có quy định, một mình ra ngoài trong giờ làm việc, mọi tai nạn xảy ra đều phải tự chịu trách nhiệm. Giám đốc Triệu cho phép em ra ngoài, chị đã giáng chức anh ta rồi.” Nhạc Tĩnh Phân nhìn cô, nói tiếp, “Thực ra chị chỉ chẳng tiếc chút tiền thuốc ấy đâu, nhưng chị không thể hiểu nổi sao em lại không biết trân trọng bản thân mình như vậy. Ba tháng này, em mang đến cho công ty biết bao nhiêu tổn thất? Thôi, không nói nữa. Công ty vẫn sẽ trả tiền thuốc hộ em, vừa có nhân viên mới vào bộ phận thiết kế, làm trợ lý cho em, sau khi xuất viện thì em hướng dẫn cậu ta, những việc mà tay em không làm được thì để cậu ta làm.”

Trì Linh Đồng im lặng. Chủ tịch Nhạc này khác hoàn toàn với người phụ nữ dịu dàng khuyên nhủ cô tới Thanh Đài. Thế nhưng, ngẫm lại thì Nhạc Tĩnh Phân chỉ là lãnh đạo của cô, cần gì phải ân cần thăm hỏi, đau lòng thương tiếc cô đây? Giữa người với người, vốn dĩ là quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Tiêu Từ Hoàn đã nhiều ngày không liên lạc, lại nghe lời cha tới nhà Trì Linh Đồng mời cô đến nhà anh ta ăn cơm, người mở cửa chính là Nhan Tiểu Úy đang bận rộn ninh canh xương. Nghe Nhan Tiểu Úy kể lại, anh ta xuống tầng là đi thẳng tới bệnh viện luôn, trên đường còn dẫn theo cả Đào Yên Nhiên.

Hai người không mua hoa cũng chẳng mua quả, Đào Yên Nhiên mua hai quyển tạp chí thời trang ở cổng bệnh viện, nói là để Trì Linh Đồng đọc giết thời gian, nhưng bản thân cô ta lại tranh thủ từng giây một để đọc, chỉ sợ bỏ qua tin tức nóng hổi nào đó.

Tiêu Từ Hoàn ăn mặc rất hầm hố, áo phong màu đen, trong màu đen còn pha chút bụi bặm, trông cũng bớt vài phần ngông nghênh. Nhưng vừa mở miệng thì vẫn là cái đức hạnh ấy. Anh ta hí hửng chỉ vào tay Trì Linh Đồng, “Này, có phải cô lười quá nên mới có ý vận gãy tay đúng không?”

Trì Linh Đồng lườm anh ta, e rằng người này và Nhạc Tĩnh Phân là tri kỷ từ kiếp trước, tâm linh tương thông.

Anh ta cười ha ha: “Xin cô đừng buông xuôi, Giang Tiên Quán của tôi chuẩn bị khai trương vào dịp năm mới, dạo này bận rộn lắm, không có thời gian chăm lo cô đâu.”

“Lăn ra chỗ khác đi!” Sự ngọt ngào trong lòng Trì Linh Đồng chợt bộc phát. Nhưng sự ngọt ngào ấy vừa được xả đi, tâm trạng cũng vui hơn nhiều.

“Tôi cũng không phải bóng, sao mà lăn đi được? Cô xuống đây làm mẫu cho tôi xem nào.” Tiêu Từ Hoàn gõ gõ thanh nẹp.

Đang kia, Đào Yên Nhiên bỗng nhiên thở dài: “Tôi nhìn ăn nhìn mặc hai tháng để mua chiếc màu nâu, sao ở đây lại là màu đỏ?” Cô ta chỉ vào chiếc túi được giới thiệu dịp thu đông trên trang tạp chí, uất ức lắm bầm.

“Đưa tôi xem nào.” Trì Linh Đồng cầm lấy quyển tạp chí, ngắm một hồi, “Tôi thấy màu đỏ đẹp hơn màu nâu.”

“Chẳng lẽ tôi lại phải nhịn ăn nhịn mặc hai tháng nữa?” Đào Yên Nhiên buồn tới mức lông mày nhíu chặt.

“Sao phải khổ thế làm gì, ‘làm thêm’ vài lần là được rồi, cũng chẳng tốn sức, còn được bao ăn bao uống.”

“Cô có chắc mình bị thương ở tay chứ không phải ở đầu không, nói lung tung gì thế?” Đào Yên Nhiên hoảng tới mức quăng tạp chí đi, chạy tới che miệng Trì Linh Đồng.

Khuôn mặt chính nghĩa không thành của Trì Linh Đồng lộ vẻ ai oán.

“Em nhận công việc riêng gì thế?” Tiêu Từ Hoàn vẫn cười vui vẻ, nhưng giọng nói có thêm mấy phần nguy hiểm.

“Linh Đồng nói đùa ấy mà, anh... không thấy thế à?” Đào Yên Nhiên lấp ba lấp bắp, không dám nhìn Tiêu Từ Hoàn. Tuy Tiêu Từ Hoàn chơi Rock’n Roll đến phát điên, nhìn thì có vẻ rất coi mở, nhưng thực chất lại vô cùng truyền thống.

Trì Linh Đồng chớp mắt đầy vô tội, cực kỳ vui vẻ nhìn hai người kia.

“Xin hỏi anh tìm ai thế?” Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa, chặn lại một chút ánh sáng, như thể nhìn thấy vị cứu tinh, Đào Yên Nhiên vội vàng đánh lạc hướng mọi người.

Người đứng ở cửa không đáp, khuôn mặt lạnh tanh, bàn tay cầm chìa khóa hơi run rẩy.

Trì Linh Đồng liếc thấy, tay trái bèn chậm chậm kéo chân lên, làm bộ như không biết gì cả. Thông tin này rò rỉ ra ngoài kiểu gì vậy, sao chưa tới một ngày mà ai cũng biết thế! Cô thờ dài.

Bùi Dịch Thanh không trả lời, lẳng lặng bước tới bên giường, kéo chăn ra.

“Ha ha ... bị thương nhẹ ấy mà ... đừng lo lắng...” Cô cười mà trông còn xấu hơn cả khóc.

“Anh ta là ai?” Đào Yên Nhiên đã nhận ra được chút manh mối, phần khởi hân lên, chuyển mình tấn công.

“Này, cô quen anh ta à?” Tiêu Từ Hoàn cũng nhận ra thái độ của người đàn ông này với Trì Linh Đồng không bình thường cho lắm.

Trì Linh Đồng đành phải giới thiệu: “Bạn trai của tôi ... Bùi Dịch Thanh.”

“Cô giấu mọi người, lén lút yêu đương sao?” Đào Yên Nhiên kinh ngạc thốt lên. Còn chưa dứt lời, bên ngoài đã vang lên một tiếng gào thán thiết: “Trì Linh Đồng, em bán mình câu vinh!” Trần Thần và Nhan Tiểu Úy cầm bình giữ nhiệt xông vào, mặt mũi nghiêm nghị.

Trì Linh Đồng sợ mất hồn mất vía, khóc không ra nước mắt: “Tôi sắp lấy thân tuần quốc rồi, các vị thần tiên, có thể tha cho tiểu nhân được không?”

“Anh ta ... anh ta là Tổng giám đốc của Hằng Vũ?” Tới giờ phút này, Nhan Tiểu Úy mới biết thân phận thật sự của người đàn ông thường xuyên ra ra vào vào cái ổ nhỏ của mình và Trì Linh Đồng, mắt tròn trũng, ôi mẹ ôi, đây không phải đại gia bình thường đâu!

“Em gái, em kể chuyện cười gì cũng được, nhưng chuyện yêu đương nam nữ thì không được nói lung tung, sẽ ảnh hưởng đến danh dự con gái.” Hiếm khi thấy Tiêu Từ Hoàn nghiêm túc như thế.

Bùi Dịch Thanh vẫn im lặng, y như một bức tượng điêu khắc, không có khả năng nói chuyện.

Trì Linh Đồng đành giải thích: “Nhờ sự tác hợp của ông trời, sau nhiều lần tình cờ gặp gỡ, lại tìm hiểu nhau mấy tháng, nội tâm của chúng tôi mới dần chấp nhận đối phương. Hiện giờ, chúng tôi là hai người thực sự yêu nhau. Nhân đây tôi xin đặc biệt tuyên bố: Chuyện chúng tôi yêu nhau không hề liên quan tới thân phận, nhưng kính xin chư vị đại tiên giữ bí mật cho.”

“Cung à, em đúng là tâm ngảm tâm ngảm mà đám chết voi! Tốt lắm, bây giờ anh ta sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc em, chị và Trần Thần được tự do.” Nhan Tiểu Úy nhanh chóng nắm bắt thời cơ.

“Nếu chính chủ tới rồi, vậy cái người ‘danh bất chính ngôn bất thuận’ như tôi nên rút lui thôi.” Tiêu Từ Hoàn giả bộ tổn thương, kéo Đào Yên Nhiên đi luôn.

Trong thoáng chốc, trong phòng bệnh chỉ còn Bùi Dịch Thanh và Trì Linh Đồng nhìn nhau.

“Ngồi đi!” Trì Linh Đồng chào hỏi một cách nhiệt tình. Bùi Dịch Thanh vẫn không động đậy.

“Anh vẫn chưa thấy vui sao, em đã cho anh danh phận còn gì.” Trì Linh Đồng chán nản bĩu môi.

“Chẳng lẽ anh phải tỏ ra sung sướng phát cuồng thì mới được?” Anh vừa mở miệng, giọng nói đã tỏa ra ý lạnh thấu xương.

“Anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ. Em cũng cho là em thích gãy xương sao? Hừ, không phải, anh sẽ nói em không biết cách chăm sóc bản thân, khiến người khác nhọc lòng? Bùi Dịch Thanh, không có tai nạn thì không gọi là cuộc sống. Em cũng muốn mọi chuyện thuận buồn xuôi gió, bình bình an an mà sống đến hết đời. Nhưng có những tai nạn không thể đề phòng, anh đành phải đối mặt với nó. Sự thực là trên người em lúc này, chỗ nào cũng đau nhức,

cánh tay lại không cử động được, nhưng em lại như một đứa trẻ gây họa, phải chịu đựng sự chỉ trích, trách móc, mỉa mai của mấy người. Em...” Nước mắt vô tình chảy xuống. Trì Linh Đồng bị sự yếu đuối trong khoảng khắc nhấn chìm. Cô cảm nhận được sự trống rỗng mà chính mình cũng thấy rất kỳ quặc, như mấy cô nữ chính yếu ớt trong các bộ phim tình cảm lãng mạn, tự nhiên buồn phiền chán nản mà chẳng có lý do.

“Anh không chỉ trích...” Bùi Dịch Thanh đưa tay lau nước mắt cho cô. Nước mắt càng chảy càng nhiều, anh không thể không đưa ống tay áo của mình ra, để mặc cô quệt hết nước mắt nước mũi lên đó. “Linh Đồng...” Anh ngồi xuống bên giường cô, “Nghèo không đáng sợ, khó không đáng sợ, nhưng tai nạn... Lúc anh đi họp thì gặp chủ tịch Nhạc, chị ta một mồm nói chị ta vừa từ bệnh viện tới đây, em bị tai nạn giao thông. Đây là lần đầu tiên trong đời, anh thấy hoảng hốt như thế. Anh thực sự sợ hãi.”

“Xin lỗi!” Cô nhìn khuôn mặt mệt mỏi vì lo lắng của anh, thoáng run rẩy.

“Đôi khi em quả thực rất ngây thơ, khả năng làm việc cũng kém, khiến anh vô cùng lo lắng. Nhưng thà rằng em làm phiền anh, khiến anh lo lắng, đó là sự giãy vò hạnh phúc, còn hơn em khiến anh sợ hãi như vậy.” Anh dịu dàng xoa nhẹ khuôn mặt tái nhợt của cô, mỉm cười cay đắng: “Thật buồn cười, chúng ta quen nhau chưa lâu, sao anh lại thấy dường như em đã nhập sâu vào trong cốt tủy?”

“Sau này em sẽ không kích động, cũng không tùy hứng, sẽ không để mình gặp tai nạn như hôm nay.” Cô vội vàng cam đoan, cảm thấy thân thể mình dường như cũng không đau đến thế.

“Nói thì phải giữ lời.” Bấy giờ sắc mặt anh mới bình thường trở lại, đôi môi tái nhợt từ từ chuyển hồng.

“Vâng vâng! Dịch Thanh, anh thực sự rất thương em sao?” Cô lại bắt đầu trêu ghẹo anh.

Anh không cóc đầu cô như bình thường mà nghiêm nghị gật đầu.

Cô nằm trong lòng ngực anh, cười vui vẻ như đang đứng bên bờ biển ngắm mặt trời mọc, khuôn mặt tươi tắn như ánh dương.

Mấy ngày sau, tuy Nhan Tiểu Úy nói vậy, nhưng vẫn hành động như đã hứa, ban ngày tới bệnh viện chăm nom cô, buổi tối là trách nhiệm của Bùi Dịch Thanh, Trần Thần cũng không dám có ý kiến. Đồ ăn dinh dưỡng một ngày ba bữa do Tiêu Tử Hoàn phụ trách, dù sao anh ta cũng kinh doanh nhà hàng, vừa có đầu bếp vừa có người phục vụ. Những tháng ngày nằm viện của Trì Linh Đồng cũng khá thoải mái.

“Thế nào, thấy quan hệ bạn bè của em tốt chứ hả?” Trì Linh Đồng đã có thể xuống giường đi lại, tự mình đi vệ sinh, vô cùng phấn chấn.

Bùi Dịch Thanh ngồi trên chiếc giường xếp đặt cạnh giường cô, anh mang laptop tới làm thêm, sắp sang năm mới, anh bận rộn hơn bình thường mấy lần.

Thấy anh không đáp, cô bèn tới gần, ta trái gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Dịch Thanh, giúp em một việc được không?”

Anh chậm chậm ngẩng đầu, “Muốn đi vệ sinh?”

Mặt cô đỏ lên, nhắc tới lại thấy xấu hổ, mấy hôm trước, khi đang truyền thuốc thì anh luôn là người dìu cô đi vệ sinh, thay cô nói rộng quần áo, để cho tiện thì đứng ngoài cửa đợi cô luôn. Đã chẳng còn chút riêng tư nào như thế, đời này, ngoại trừ lấy anh, đúng là chẳng còn lựa chọn nào khác.

“Không phải, cũng phải mấy hôm rồi em không tắm rửa, tóc bết, người cũng hơi ngứa, anh đưa em về nhà để tắm, được không?”

Anh nâng mấy lọn tóc của cô lên xem thử, một lúc sau mới nói: “Thiết bị giữ ấm ở nhà trọ của em không ổn, phòng tắm lại nhỏ, đến nhà anh đi!”

“Nhà anh kỳ thị người lạ.”

Anh cười, cất laptop, cầm áo khoác hộ cô, “Nếu em thành chủ nhân của nó, nó còn dám kỳ thị không?”

Buổi tối hôm ấy, mọi chuyện đều bình thường. Thang máy khá ngoan ngoãn, cô cũng không bị té ngã, cô ung dung ngồi trên ghế sofa, chờ anh chuẩn bị nước để gội đầu cho cô trước, rồi sẽ tắm rửa sau.

Di động mà Bùi Dịch Thanh đặt trên bàn đột nhiên reo lên.

“Điện thoại reo kia!” Cô gọi vói vào nhà tắm.

“Cứ kệ nó, lát anh ra.” Bùi Dịch Thanh trả lời.

Điện thoại reo lên một hồi rồi dần tắt tiếng. Đột nhiên, chiếc điện thoại bàn treo trên vách tường vang lên, tiếng chuông ấy như một tia chớp, vì không ngờ tới nên Trì Linh Đồng giật cả mình.

“Có điện thoại, là điện thoại bàn!” Trì Linh Đồng gọi.

Bùi Dịch Thanh đáp: “Em còn tay trái mà, nghe đi.”

Trì Linh Đồng đứng lên, cầm lấy ống nghe. Còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy đầu dây bên kia truyền tới tiếng khóc nức nở của một người phụ nữ, cô sững sờ trong giây lát.

“Địch Thanh, làm thế nào bây giờ, em . . . em có thai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: 10: Thành Phố Trống Rỗng

Type-er: Thống

Tri Linh Đồng không nhớ rõ mình đọc được bài báo này ở đâu, viết rằng các đạo diễn điện ảnh Trung Quốc thường mắc phải sai lầm, đó là trong phim khi nữ chính vô cùng đau khổ, luôn phải chạy tới bên bờ biển, nhìn về mệnh mạng sóng nước mà khóc nghẹn ngào, như thế làm vậy sẽ tăng hiệu quả cảm xúc hơn trong phim. Còn đạo diễn nước ngoài lại xử lý tình tiết này tài tình hơn nhiều, như trong phim “Cô gái dòng họ d’ Urberville”, vì bị cưỡng bức nên Tess không thể lấy người đàn ông mà mình yêu, cô đã lánh mình vào túp lều tranh và khóc như mưa, như vậy đương nhiên gần gũi với cuộc sống đời thường hơn. Khi người ta đau khổ mà còn tâm tình để lựa chọn khung cảnh nữa sao, Trung Quốc đâu có nhiều biển như vậy.

Tri Linh Đồng thấy mình đúng là một kẻ dung tục, nhưng cô chẳng còn cách nào khác, cúp điện thoại, đầu óc như nước đun sôi, cô không thể ở lại trong căn nhà này một phút giây nào nữa. Vừa bước ra khỏi cửa, đi dọc con dốc là sẽ thấy biển ngay tức thì.

Tối nay không gió không trăng, sóng biển dịu dàng tâm tình cùng bờ cát, tựa như một phụ nữ quyến rũ mà đa tình. Đi dọc theo con đường lớn ven biển, nếu nhiệt độ không quá thấp thì cũng khá lãng mạn.

Vào mùa du lịch sôi động, em là người đi dạo trên đường sẽ đầy ắp như thủy triều lên. Cô đi một lúc lâu, mới có một chiếc xe lướt qua người cô. Tri Linh Đồng lấy tay trái hất mái tóc bết dầu, dừng bước bên lan can.

Thực ra, trong lòng cô cũng không hề kinh ngạc.

Tổng Dĩnh chính là người gọi tới, cũng không nói nhiều, hầu hết thời gian đều đang khóc, bất lực tới mức khiến người ta đau lòng. Chồng đi nước ngoài hơn một năm, cô ta lại đột nhiên mang thai. Nếu khoa học kỹ thuật phát triển tới mức có thể khiến tình trùng vượt biển vào tử cung, Tri Linh Đồng còn có thể cố gắng lừa dối người. Nhưng các nhà khoa học ấy mà, lương thì cao mà hành động thực tiễn lại chẳng thấy đâu, điều này khiến cô phải giấu mình vào đâu đây? Nhà họ Bùi nhà họ Tống đều là những gia tộc có ảnh hưởng cực kỳ lớn ở Hồng Kông, các vị tiểu thư công tử như bọn họ, truyền thông luôn sẵn đón không khác gì ngôi sao, nếu việc này lộ ra ngoài, người ta sẽ không gọi đây là gia đình lục đục, mà gọi là vụ tai tiếng. Đương nhiên cô ta sẽ sợ hãi, sẽ muốn khóc, người đầu tiên mà cô ta muốn cầu cứu, đương nhiên chính là người đã vụng trộm ném trái cấm với cô ta.

Tri Linh Đồng không thấy kinh ngạc, có lẽ là vì trong tiềm thức cô đã sớm đề phòng trường hợp này. Cô thấy đau đớn nhiều hơn là kích thích – đó là một nỗi đau giằng xé, dần dần ăn mòn, tựa như nước dần dần dâng qua chân, dâng qua đầu gối. Cũng không phải kiểu kinh hoàng của cơn lũ quét ập tới.

Một ngày hè nọ, cô đi qua bãi biển này, thấy một đoàn phim đang quay ngoại cảnh. Nhân viên thì nóng tới mức toát mồ hôi, còn nam chính thì phải mặc áo dài quần dài, quay mặt ra biển lăm lăm như tụng kinh. Đó là một phân cảnh, nam chính là NG(1) rất nhiều lần. Đạo diễn bực bội tức tối, mỗi lần ông ta vung tay lên, nam chính sẽ tập tức quay ra tục kinh. Sau đó, cô xem bộ phim này trên TV, khung cảnh tuyệt đẹp, nhạc hợp với cảnh, nam chính cũng không niệm kinh, mà dồn hết dũng khí trong nhiều năm để thổ lộ tình cảm với nữ chính. Nữ chính ôm mặt khóc, Nhan Tiểu Uy xem cũng khóc, còn cô ôm bụng cười lớn.

(1)NG tức là Nogoood, cảnh quay hỏng, không đạt.

Người ta nói rằng trăm nghe không bằng một thấy, mọi người luôn nguyện tin tưởng những gì mà con mắt mình nhìn thấy, nhưng đôi khi con mắt cũng sẽ bị dối lừa. Còn sự thật thì có mấy người biết đến?

Bùi Địch Thanh có thể vừa nắm tay cô, bước trên lá ngô đồng, yêu một cách thuần khiết lãng mạn, vừa quay người là có thể lên giường với một người phụ nữ khác, người phụ nữ khi còn là chị dâu của anh ta. Rốt cuộc nhân tính phức tạp và dơ bẩn tới mức nào?

Tri Linh Đồng tự cốc vào đầu mình, cô là một người thông minh, thế nhưng cô nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi.

Nhiều khi, con người đang đắm chìm trong tình yêu vô cùng cảm động trước những lời đường mật của nửa kia, thật sự cho rằng đó là thiên đường địa cửu, nhưng thực ra chính bản thân chúng ta cũng không biết một giây sau sẽ xảy ra điều gì.

Cô đã đi lâu tới mức chân mỏi nhừ, có thêm mấy chiếc xe lướt qua người cô, mỗi lần lướt qua, xe đều giảm tốc độ, chủ xe ngạc nhiên đánh giá cô qua cửa sổ xe. Nếu cô nhảy xuống biển tự sát, sẽ trở thành tin tức nóng hổi nhất Thanh Đài, bọn họ nhất định sẽ say sưa kể lại với người khác: Đây, tối qua tôi đã nhìn thấy cô gái kia đấy. Mùa đông ở Thanh Đài rất tệ nhạt, thế nhưng cô không muốn mình biến thành gia vị để thêm nếm.

Tri Linh Đồng bĩu môi, từ đường lớn, cô bắt đầu lên dốc, đi tới một con phố đối diện với biển, đưa tay bắt taxi, “Tôi Mỹ Thực Phủ”.

Lúc này, Mỹ Thực Phủ vẫn đông nườm nượp, xe cộ như nước.

Trì Linh Đồng bước vào sảnh lớn ẩm tới mức khiến người ta tan ra, tựa như một vị đạo cô đã tu luyện nhiều năm trên núi, còn chưa kịp quen với không khí ồn ào chốn nhân gian. Một người phục vụ dẫn cô vào phòng làm việc của Tiêu Tử Hoàn. Mùa đông, việc kinh doanh của quán bar cũng kém hơn, Tiêu Tử Hoàn ít đi biểu diễn, đương nhiên thời gian ở Mỹ Thực Phủ sẽ nhiều hơn.

“Hôm nay cô ăn chưa no sao?” Tiêu Tử Hoàn vừa thấy Trì Linh Đồng thì rất vui vẻ.

Trì Linh Đồng lườm anh ta: “Anh chỉ mong người khác ham ăn để anh phát tài thôi. Bệnh viện khó chịu lắm, tôi chịu đủ rồi nên mới trốn ra, anh đưa tôi về đường Quế Lâm hoặc nhà Đào Yên Nhiên”.

Tiêu Tử Hoàn hí mắt lại, dưới ánh đèn chiếc đỉnh trên tai anh ta lấp lánh: “Có chuyện gì thế?”

“Nếu anh thấy bất tiện thì đi chỗ khác vậy”. Cô có thể về nhà của mình, chỉ có điều sợ rằng Bùi Dịch Thanh đang đợi ở đó. Mấy câu nói mà anh đã chuẩn bị kỹ càng ấy, tối nay cô không có tâm tình lắng nghe.

“Áy, cái cô này đúng là ‘nghe gió đã tưởng trời mưa’. Tôi không thấy bất tiện gì hết, nhưng cô nhóc Đào Yên Nhiên kia chẳng biết chăm sóc người khác đâu, tôi đưa cô về đường Quế Lâm thôi. Để tôi gọi điện cho di Trương, bảo đi ấy chuẩn bị phòng cho khách. Em gái à, trông cái dáng cô bây giờ y chang một con mèo hoang xấu bản”.

Trì Linh Đồng không phản bác, vì Tiêu Tử Hoàn nói không sai chút nào, bây giờ cô đúng là một con mèo hoang nương tựa.

Sự xuất hiện của cô khiến cả nhà họ Tiêu đều kích động. Ông Tiêu Hoa ôn tồn hỏi han sức khỏe cô, còn di Trương thì sắp xếp chuẩn bị để cô gội đầu, tắm rửa.

Bà Tiêu cũng vẫn nhớ cô, khi cô ngồi uống sữa nóng trên bàn sau khi tắm xong, bà Tiêu tới gần, vẻ mặt lo lắng: “Cường độ động đất ngoài kia mạnh lắm sao, có nhiều đồng chí bị thương không?”

Trì Linh Đồng dè dặt trả lời: “Vấn ả, hiện tại thì chỉ có cháu bị thương thôi”.

Bà Tiêu gật đầu, quan sát cánh tay cô một cách chăm chú tỉ mỉ, bà bỗng nhướn mày: “Phim chụp X-quang của cháu đâu, cho bác xem thử!”

“Mẹ ơi, giờ mẹ về phòng trước đã, lát nữa con đưa phim chụp X-quang cho mẹ xem, được không ạ?” Tiêu Tử Hoàn ra hiệu cho di Trương.

Ánh mắt tình lặng thăm thẳm của bà Tiêu đột nhiên trở nên minh mẫn: “Không phải, thanh nẹp cố định cánh tay này nẹp sai góc độ rồi, nếu không nhanh chóng sửa lại, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng”.

Ông Tiêu đi tới: “Di Trương, bà thấy không ổn thật sao?”

Bà Tiêu xị mặt, quay ngoác đi như một thiếu nữ.

“Cha, cha tin lời mẹ thật đấy à?” Tiêu Tử Hoàn cười.

Ông Tiêu Hoa nghiêm nghị nói: “Mẹ con vốn là y tá trưởng của khoa chấn thương chỉnh hình, từng xử lý không biết bao nhiêu ca phẫu thuật rồi. Linh Đồng, ngày mai bác dẫn cháu đi chụp X-quang, Tử Thần có một người bạn là chuyên gia khoa chấn thương chỉnh hình, để cậu ta kiểm tra lại giúp cháu”.

Trì Linh Đồng nhìn cánh tay phải: “Cháu chỉ bị gãy xương bình thường thôi ạ, không sao đâu”.

“Cứ kiểm tra lại, không sao thì càng tốt đúng không?”

Cũng đúng, Trì Linh Đồng gật đầu, đi theo di Trương về phòng cho khách để ngủ.

Phòng cho khách của nhà họ Tiêu nằm ở tầng hai, giường kê sát cửa sổ. Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trăng đã lên cao, là mảnh trăng non mỏng manh, cô không biết gọi nó là trăng non đầu tháng hay là trăng non cuối tháng. Vầng trăng mỏng manh treo giữa bầu trời đen đặc, tỏa ra hơi thở lạnh lùng. Cô trở mình, hình một ngum khí lạnh. Cánh tay đau một cách khó tả, con đau nhức khuếch tán ra khắp cả người.

Cô cắn răng, ra lệnh cho bản thân nhắm mắt. Đi lại một buổi tối cô đã mệt rã rời, cơ thể nhức mỏi tới mức cũng thấy hơi buồn ngủ. Bất chợt cả người như chìm xuống, rơi vào vực sâu thăm thẳm, không thấy bất cứ thứ gì, cô muốn gọi mà không gọi được, muốn nắm lấy bất cứ thứ gì, muốn nắm lấy thứ gì đó để ngăn bản thân rơi xuống nhưng cánh tay không thể nhấc lên được. Bất lực và đau khổ trong lòng, nước mắt cứ thế rơi, cô mở choàng mắt, nhìn thấy từng vạt nắng ngoài cửa sổ.

Hóa ra chỉ là mơ, cô thở dài nhẹ nhõm, trở mình, chợt phát hiện nửa chiếc gối đã ẩm ướt.

Tối qua Tiêu Tử Hoàn cũng ở lại nhà, lúc ăn sáng, anh ta xưng phong dẫn Trì Linh Đồng tới phòng khám của bệnh viện trước, sau đó sẽ đi gặp người bạn học của Tiêu Tử Thần. Tối qua ông Tiêu Hoa đã gọi điện thoại hẹn người đó rồi.

Trì Linh Đồng lẳng lặng ăn bữa sáng, một lát sau, cô mở lời: “Hay là để mấy ngày nữa đi, hôm nay tôi còn chưa chuẩn bị tốt”.

“Đừng lo, bạn học của anh cả là chuyên gia, cô cứ yên tâm”.

“Không phải tôi không tin tưởng năng lực của người ta, vấn cứ... đợi mấy hôm nữa đi!”

Ông Tiêu Hoa nhìn cô: “Được, nhưng không thể để lâu, bỏ qua cơ hội chính lại thì sẽ rất phiền phức”.

Tiêu Từ Hoàn lái xe đưa cô tới bệnh viện, cô chỉ để anh ta đưa đến cổng.

“Lén lén lút lút! Cũng may tôi đang bận, có chuyện gì thì nhớ gọi điện cho tôi, anh trai có bận tới mấy cũng sẽ dành thời gian cho cô”. Tiêu Từ Hoàn không hỏi nhiều, xoa xoa đầu cô rồi lái xe đi.

Trì Linh Đồng còn chưa lên được mấy bậc thang thì đã thấy một bóng người từ trên lao xuống như đã phát điên, nắm chặt lấy tay trái của cô. Cô bình tĩnh ngắt đầu, khuôn mặt tuấn tú trước mắt như đã trải qua một đêm không ngủ, dưới mắt thâm quầng, trong mắt đầy tia máu, tóc rối tung mù.

“Bùi Dịch Thanh, tìm một chỗ nào đó đi, chúng ta bình tĩnh nói chuyện”. Cô nhắm mắt, giọng nói không hề chứa đựng cảm xúc.

Hai người vẫn tới tiệm cà phê nhỏ trên đường Quê Lãm, hiếm có một chủ quán chăm chỉ cẩn mẫn, mở cửa tiệm từ sáng sớm như thế này.

Bọn họ cũng được xem như khách quen người phục vụ quán mỉm cười dẫn hai người vào bàn mà họ thường ngồi. Trì Linh Đồng gọi một cốc trà sữa caramen, Bùi Dịch Thanh nhìn cô, cúi đầu xem thoáng qua thực đơn, trầm giọng nói: “Cà phê chanh”. Chú thích về ly cà phê này trong thực đơn là: nước quả chua, cà phê đắng, rượu brandy cay, mật ong ngọt, thực ra những thứ phức tạp không phân trình tự này đều rất đơn giản.

“Anh đừng nói gì cả, để em hỏi”. Một ly cà phê màu nâu với lát chanh cắt nghiêng nghiêng nơi miệng ly được nhẹ nhàng đặt trước mặt anh. Nhìn từ đây, các đường nét trên nửa mặt anh càng trở nên sắc nét, rõ ràng, lông mi dài tới mức khiến người ta ghen tỵ, Trì Linh Đồng cắn môi, rử mi mắt.

“Được!” Bùi Dịch Thanh gạt đầu.

“Anh có thể không trả lời, nhưng nếu trả lời thì nhất định phải nói thật, được chứ?” Dường như hơi sợ lạnh, tay trái của cô ôm chặt lấy cốc trà sữa.

“Được!” Câu trả lời vô cùng quyết đoán.

Cô từ từ đưa mắt nhìn lên, vẻ mặt bình thản, ánh mắt đen láy chăm chú nhìn vào mắt anh. Cô chẳng muốn nói bóng nói gió, cũng lười phải phân tích, suy đoán: “Đứa trẻ trong bụng Tống Dĩnh có phải con của anh không?”

“Không phải!” Anh đáp ngay mà không hề do dự.

Cô cong khóe môi, mỉm cười: “Vậy tại sao cô ấy lại báo tin này cho anh đầu tiên?”

“Chuyện này có liên quan đến thể diện nhà họ Bùi và nhà họ Tống, thậm chí có thể ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Hằng Vũ và Minh Phát, đây là chuyện mà cô ta không thể để lộ ra ngoài, cô ta cần một người giúp đỡ”.

“Nói thế thì hiện tại quan hệ của hai người được xem như bạn bè vào sinh ra tử, chia sẻ trọng trách cùng nhau?”

Anh im lặng.

Cô bấu môi tự giễu: “Anh rất yêu rất yêu cô ấy đúng không?”

“Đã từng”.

“Anh có thể phân biệt được sự khác nhau giữa tình cảm dành cho em và cho cô ấy không, trong thời điểm hiện tại này?” Cô dùng câu hỏi đảo ngược.

Anh không vội đáp, tìm đập nhanh hơn, “Cô ta là một phần hồi ức thuộc về quá khứ, bây giờ là chị dâu của anh, đôi khi còn là đối tác kinh doanh. Nếu anh và cô ta gặp nhau, có thể cùng ăn một bữa cơm, nói chuyện gia đình và công việc. Nếu anh đã thực sự buông bỏ quá khứ, vậy sẽ không cố gắng coi cô ta như người lạ làm gì, đương nhiên phải đối xử như một người bạn đã quen biết từ lâu, không liên quan đến giới tính. Nếu anh vẫn băn khoăn chuyện quá khứ, thì xuất phát từ luân thường đạo lý, anh chỉ có thể lẩn tránh cô ta. Còn anh đối với em, nói thế nào nhỉ? Chính là thế này, anh cam nguyện chia sẻ một nửa chiếc giường với em, cam nguyện cho em tất cả sở tiết kiệm, thẻ tín dụng, thẻ điện thoại, bất động sản mà anh có, cam nguyện vì em trốn làm nửa ngày, cam nguyện hiến thân hiến sức chỉ để em vui, cam nguyện dùng chính đôi tay đã tạo nên nhiều kỳ quan kiến trúc để nấu cơm làm canh ngọt cho em ăn no, cam nguyện làm trâu làm ngựa để kiếm tiền cho em tiêu xài thoải mái... Thực ra anh không phải là người hào phóng, nhưng vì em, anh không tiếc bất cứ thứ gì, em đã bằng lòng chưa?”

Cô tròn mắt, há mồm, mất hết hình tượng. Lần đầu tiên cô bỏ nhà ra đi, đau khổ cả đêm, khóc ướt đầm gối, đang chuẩn bị vào đề kẻ lẻ thì lại bị vài câu nói của anh đánh tan khúc mắc, lại thành ra cô là người ngây thơ, không chín chắn, quá trẻ con? “Em đâu có tham lam như vậy?” Cô há miệng, chỉ thốt lên được một câu như thế.

“Em là một cô bé ngoan, là chính anh muốn em tham lam”. Anh đưa tay, bao bọc lấy bàn tay cô, đôi mắt sáng bừng. “Một người đàn ông tốt như anh, em không thể để lọt vào tay người phụ nữ khác!”

“Vây...vây...” Cô há mồm, đầu hơi nóng lên, mờ to mắt, không biết nên nói gì cho phải.

Anh thừa thắng xông lên, “Em mới hứa với anh là sẽ không kích động, không tùy hứng, tại sao vừa quay đi đã chứng nào tật nấy? Đầu tiên là tai nạn giao

thông, sau đó là bỏ nhà ra đi. Em có từng nghĩ tới cảm nhận của anh khi đối mặt với căn phòng trống rỗng, sau đó lái xe tìm em như thể phát điên hay không?” Trong đôi mắt anh thoáng hiện vẻ hoảng hốt.

Cô cúi đầu, nhìn móng tay tái nhợt. Không dám nói, thực ra là bản thân cô quá sợ hãi, quá thiếu tự tin.

“Trì Linh Đồng, em thông minh như thế, sao lại thiếu tự tin vào bản thân mình?” Anh nâng cằm cô, mỉm cười nhìn khuôn mặt xinh xắn nhẵn lại.

“Càng thông minh càng dễ mắc sai lầm, đã được chưa?” Cô tức giận lườm anh, cao giọng nói.

“Nghe giọng đầy sức sống như vậy thì tốt rồi. Anh nói thật nhé, về mặt buồn bã u oán khi này chẳng giống em chút nào”.

“Thấy em vì anh mà so ra tính vào, anh vui lắm phải không?”.

“Linh Đồng, từ trước đến giờ em chưa từng cho anh biết, em có yêu anh không?” Anh thôi miên cô bằng giọng nói đầy mê hoặc.

“Á, sắp tới giờ khám bệnh rồi!” Cô hoảng hốt bật dậy, che giấu sự hoảng loạn của chính mình.

Bùi Dịch Thanh giữ vai cô, có một thoáng bất đắc dĩ, “Linh Đồng, ngày mai anh phải về Hồng Kông, mấy hôm nữa đành nhờ bạn cùng phòng chăm sóc cho em. Em đừng sốt ruột, nghe anh nói hết đã. Chuyện của Tống Đình, không phải trách nhiệm của anh, nhưng vào lúc này anh phải giúp cô ta, vì Hằng Vũ, cũng vì anh cả. Cùng lắm là bốn ngày, anh sẽ quay lại, tối nào anh cũng gọi điện cho em, được không?”

Cô không nói được, cũng không nói không được, trong lòng chỉ có một chút sợ hãi lướt qua. Hai người bước ra ngoài, anh đi trước, cô theo sau. Vài vật nắng xuyên qua cánh lá, chiếu lên bờ vai rộng và vững chãi của anh, anh mở cửa xe, dịu dàng nhìn cô.

Hình ảnh này khiến cô chợt thấy ấm áp, ấm áp tới tận đáy lòng, cô nhìn anh ngơ ngẩn rồi đột nhiên bước tới, tay trái ôm hông anh, đầu tựa vào vai anh. “Dịch Thanh, em yêu anh”. Cô rất e thẹn, nhưng lời nói ra lại cực kỳ rõ ràng.

Tay anh run lên, vàng trán chìm trong ánh nắng, anh thấy trong tim mình ấm áp tới mức khóe mắt nóng lên. Anh từ từ xoay người, cúi đầu, đưa tay kéo ôm cô vào lòng, hai má cô nhiễm sắc hồng khiến người ta say mê, nhưng ánh mắt lại trong trẻo êm dịu.

“Đừng đi Hồng Kông. Em thừa nhận là em đang ghen, em thừa nhận em rất hẹp hòi, có thể vì em mà đừng về Hồng Kông được không, đừng lo lắng cho người phụ nữ khác nữa. Bao giờ cánh tay em khỏi hẳn, em... sẽ cùng anh về Hồng Kông”. Cô co mình trong lòng anh. Để giữa hai người không còn chút kẽ hở nào nữa.

Anh cúi đầu hôn lên mái tóc cô, dịu dàng nói: “Linh Đồng, bốn ngày sẽ qua rất nhanh. Anh chỉ về đó để che đậy chuyện này, không phải vì chưa quên tình cũ. Hãy tin anh!”

“Vậy anh gọi điện cho anh cả của anh, anh ấy là con trưởng, sau này Hằng Vũ cũng thuộc về anh ấy, anh ấy nên là người xử lý tất cả mọi chuyện”.

“Chuyện này không giống những chuyện khác, sao có thể để anh cả biết được?” Anh cười khỏ.

“Nhưng cũng không thể giấu được anh ấy mãi được, anh ấy có quyền được biết sự thật”.

“Linh Đồng, đây thực sự không phải chuyện nhà tầm thường...”

Cô ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh: “Đây là lần cuối cùng em rộng lượng, lần cuối cùng em chấp nhận để anh bận tâm vì một người phụ nữ khác. Em sẽ cố gắng thấu hiểu thứ mà anh gọi là nghiêm trọng này, trong lòng em có rất nhiều mâu thuẫn và vướng mắc. Bốn ngày phải không, nếu như buổi tối này thứ tư em không thấy được anh, em sẽ đá anh ngay, rồi lập tức lấy bừa một người đàn ông ngoài đường”.

Anh nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô, buồn cười: “Vậy nếu anh về sớm, em có thể lập tức lấy anh không?”

“Để xem tình hình thế nào đã”, Cô hất cằm đầy kiêu ngạo.

Hôm đó, anh về công ty một tiếng đồng hồ, bàn giao công việc, sau đó dành toàn bộ thời gian còn lại để chăm sóc cô trong bệnh viện. Anh mang tới cho cô đĩa VCD về phần thi công ở Khế Viên, hai người cùng xem. Anh nói số người đăng ký thuê đã gần đây, có vài người còn dựa vào quan hệ, tìm đủ mọi cách để đi cửa sau.

“Là ý tưởng của em, sau này tiền thuê phải chia đều với em”. Cô cười híp mắt.

“Nói rồi mà, tất cả đều là của em”. Anh nheo mắt cô.

Buổi trưa, anh dẫn cô đi ăn đồ hải sản, tay trái của cô không cầm được đũa, đành để anh bón cô ăn. Mọi người trong nhà hàng mỉm cười nhìn hai người bọn họ, cô nói họ đang hâm mộ. Buổi tối, anh ngồi bên giường bệnh của cô, mười ngón tay đan cài, khi ngủ cô cũng không buông tay ra.

Tàn sáng, anh nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay cô, lưu luyến đặt mộ nụ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của cô, rồi đứng dậy rửa mặt. Chuyển bay của anh cất cánh vào lúc bảy giờ sáng. Khi anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh, một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mi Trì Linh Đồng.

Cô giữ chặt điện thoại, hi vọng bảo tuyết thiên nhiên, hoặc phi hành đoàn nhận được cuộc gọi uy hiếp từ các phần tử khủng bố, tóm lại là mọi trường hợp

có thể xảy ra, sau đó chuyến bay bắt buộc bị hủy bỏ, Bùi Dịch Thanh sẽ trở lại với cô.

Cô chỉ chờ một tin nhắn được gửi đến, trước khi máy bay cất cánh, Bùi Dịch Thanh nói với cô rằng bắt buộc phải tắt máy hai tiếng đồng hồ. Cô miễn cưỡng nhìn vài lần, chỉ biết thở dài ừ ừ.

Thực ra cô không hề rộng lượng, cô rất dễ tâm.

Nhưng quá khứ của anh không có cô, anh lại là một người đàn ông coi trọng tình nghĩa, cho dù Tống Đình bội bạc, nhưng vì tình nghĩa năm xưa, anh cũng không thể bỏ mặt cô ta, có lẽ thực sự không liên quan đến tình cảm. Nhưng yêu phải một người đàn ông như vậy, rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Cô không biết, nhưng trong lòng rất ngột ngạt, rất hoảng loạn.

Con người cũng như những ngôi sao, đều có quỹ tích vận hành của mình. Đôi khi sẽ tỏa sáng rực rỡ, nhưng không bao giờ thay đổi quỹ đạo.

Bạn của Tiêu Từ Thần công tác tại Bệnh Viện Hải Quân, cũng là kiểu thư sinh ôn hòa văn nhã. Khi Tiêu Từ Hoàn dẫn Trì Linh Đồng tới, anh ta đang phẫu thuật. Hai người ngồi chờ trong phòng làm việc đợi anh ta mổ xong mới tới. Anh ta cẩn thận xem cánh tay của Trì Linh Đồng, vẻ mặt nghiêm túc, sau đó đưa Trì Linh Đồng tới khoa phóng xạ để chụp X-quang. Khi Trì Linh Đồng đưa tay vào máy, chân không khỏi run run. Tiêu Từ Hoàn đứng sau đỡ, cô mới đứng yên được.

Sau khi có phim chụp, bạn học của Tiêu Từ Thần nhìn Trì Linh Đồng tắc lưỡi, “Cô nhập viện vào ban đêm à?”

“Vâng, tôi bị tai nạn giao thông ở vùng ngoại thành, khi xe cấp cứu đưa về bệnh viện thì đã là đêm khuya”.

“Cấp cứu vội quá, không có định thông qua chụp X-quang, giờ xem lại thì vị trí cố định không lý tưởng, bị lệch một chút. Cô làm nghề gì?”

Trái tim Trì Linh Đồng đã vọt lên tận cổ: “Nhà thiết kế kiến trúc”.

Bác sĩ tắc lưỡi, “Tức là vẽ trên giấy, chế tác vật mẫu, thường xuyên phải dùng đến tay phải”.

“Vâng”.

“Nếu công việc của cô chỉ là viết chữ bình thường, thì cứ để vậy thôi, di chứng sau này là tay phải không được linh hoạt cho lắm, cũng không ảnh hưởng gì lớn. Nhưng thế này thì xem ra cô nhất định phải bỏ tay phải để nói lại”.

Với Trì Linh Đồng những lời này tựa như sấm sét giữa trời quang, khiến mặt cô lập tức tái xanh.

Tiêu Từ Hoàn cũng sững sờ, “Thật sao?”

“Sao tôi có thể đem chuyện này ra đùa được, thời gian phẫu thuật không thể kéo dài nữa. Ca phẫu thuật này không hề khó, cô có thể phẫu thuật ở đây, hoặc yêu cầu bác sĩ ở bệnh viện kia thực hiện. Nếu phẫu thuật ở đây, tôi sẽ sắp xếp giường bệnh cho cô luôn”.

Đầu óc Trì Linh Đồng đã rối tung lên: “Sao lại thế này? Sao lại thế này?...” Cô hỏi đi hỏi lại. Một nhà thiết kế, sao có thể thiếu tay phải được?

“Đừng sợ, tiêm thuốc tê rồi thì sẽ không đau lắm đâu”. Tiêu Từ Hoàn thử an ủi cô bằng giọng điệu thoải mái.

Cô làm sao nghe lọt tai nữa, quay lại bệnh viện, nửa ngày chẳng nói được một câu. Buổi chiều, Bùi Dịch Thanh gọi điện thoại, vừa nghe giọng anh, nướn mặt cô đã rơi như mưa, khóc không thành tiếng. “Dịch Thanh, tay của em nói sai, phải nói lại. . . anh về được không? Em sợ lắm. . . anh về với em được không?”

Giọng của Bùi Dịch Thanh rất rõ ràng, xung quanh yên tĩnh tới lạ lùng: “Linh Đồng, đừng hoảng, cứ nói từ từ, rốt cuộc là thế nào?”

Cô ghen nào kể lại cho anh nghe, một lúc lâu sau mới nghe được tiếng ho của anh: “Ừ, nhà thiết kế không thể thiếu tay phải được, chúng ta sẽ làm phẫu thuật. Bây giờ em chuẩn bị chuyển viện, bao giờ xác định xong thời gian phẫu thuật thì báo cho anh, anh sẽ nhanh chóng quay về”.

“Ngày mai anh không về được sao?” cô hỏi đầy bất lực, như đang van nài.

Bùi Dịch Thanh chưa trả lời, loa đã truyền tới giọng của một người phụ nữ nói tiếng Anh: “Mr. Frank, vợ anh đã mang thai mười bảy tuần, thai nhi phát triển ổn định, xác định được là một bé gái, không cần ở bệnh viện dưỡng thai, về nhà nghỉ ngơi là được”.

Bàn tay cầm điện thoại của Trì Linh Đồng run lên.

“Vâng, cảm ơn!” Phát âm của Bùi Dịch Thanh mang chút âm điệu của giọng Anh – Mỹ. sau đó lại chuyển về tiếng phổ thông tiêu chuẩn, “Linh Đồng, ngày mai anh còn có việc xử lý, nhưng anh nhất định sẽ về trước khi em phẫu thuật”.

Cô nhắm mắt, tim đập mạnh tới mức không thốt nên lời. Tối lúc này thì cô không thể tự lừa dối bản thân được nữa.

“Linh Đồng, hôm nay gặp được tiên sinh Tiêu Từ Thần đã từng đưa em về nhà, hóa ra anh ta là bạn trai của bạn thân em, giờ đang giao lưu học thuật ở

Hồng Kong, Linh Đồng, em còn nghe máy không?”

“Còn”. Cô phải mất rất nhiều sức lực mới có thể nói bằng giọng bình thường.

“Ngoan, đừng sợ, anh sẽ sớm quay về”

Cô mỉm cười chua xót: “Không cần đâu”.

“Linh Đồng”.

“Tôi biết anh nói chuyện rất hay, nhưng không ngờ anh nói dối cũng hay như vậy. Bùi Dịch Thanh, tôi không bao giờ không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, anh đi chết đi!” Cô ném mạnh điện thoại xuống đất, nhìn nó vỡ tan tành, sau đó chậm chậm đưa tay trái sờ trên tay phải treo trước ngực, xót xa thương cảm như thể nó cũng là một sinh mệnh.

Trì Linh Đồng chuyển tới bệnh viện Hải Quân theo yêu cầu của ông Quan Ân Đạt.

Khi ông Tiêu Hoa nghe Tiêu Từ Hoàn kể lại là Trì Linh Đồng phải nói tay lại lần nữa, cảm thấy tình hình khác nghiêm trọng, bèn gọi điện cho ông Quan Ân Đạt. Ngay trong ngày, ông Quan Ân Đạt và bà Đàm Trân đi máy bay tới đây. Thời điểm phẫu thuật được xác định một cách nhanh chóng, là vào thứ hai, cũng chính là ngày mai, bạn học của Tiêu Từ Thần mổ chính.

Nhan Tiểu Úy và Trần Thần biết tin phẫu thuật lần nữa thì đều hoảng sợ. Trì Linh Đồng nhìn phòng bệnh một người với các thiết bị y tế hiện đại xung quanh, trấn an: “Dù sao cũng đừng bi quan, nếu cánh tay này không có cố định sai, thì em nào có cơ hội ở trong một bệnh viện cao cấp như vậy, nào được nhìn nhiều bác sĩ quân y đẹp trai như vậy”.

Nhan Tiểu Úy sụt khóc: “Cung ơi, em phải chịu khổ rồi!”

“Không chịu khổ thì làm sao thành công được”. Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, bầu trời mùa đông của Thanh Đài tựa như nước thuốc màu xanh lam đã bị pha loãng, từng đám mây trắng bồng bềnh tô điểm thêm cho nó. Hôm nay là ngày thứ tư kể từ khi Bùi Dịch Thanh đi khỏi đây, anh chưa quay về, cô cũng không chạy ra phố lấy bữa một người đàn ông nào đó.

Bà Đàm Trân đẩy cửa bước vào, bà mua cho Trì Linh Đồng một chiếc áo len, để thời kỳ phục sức mặc cho tiện.

“Mẹ ơi, bao giờ mẹ kết hôn?”

“Tuổi này rồi, sống một mình cũng ổn”. Đuôi mày của bà Đàm Trân thoáng hiện vẻ ngượng ngùng như thiếu nữ.

“Đừng làm khổ chú Quan nữa, chú ấy rất tốt”.

“Dù ông ấy có tốt tới đâu chẳng nữa cũng không thể sánh bằng vị trí của con trong lòng mẹ”.

“Giờ cha sống khổ lắm”.

“Mẹ biết, ông ấy đi tìm mẹ, gầy hơn, già hơn trước đây”.

“Tìm mẹ à?”

“Ừ, trả mẹ thẻ ngân hàng mà con cho ông ấy”.

“Ông cụ cổ hủ!” Trì Linh Đồng lăm bằm.

“Mẹ trả lại cho ông ấy rồi, đây là tấm lòng của con, mẹ sẽ không can thiệp. Nói thực, mẹ cũng thấy thương ông ấy, vì mẹ sống hạnh phúc hơn”.

“Có một người thấy hạnh phúc là tốt rồi”. Cô từ từ nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

Bà Đàm Trân vuốt ve mặt cô: “Mẹ tới nhà bác Tiêu nấu canh cho con, con cứ ngủ đi!”

Cô gạt đầu, tìm một tư thế nằm nghiêng thoải mái để ngủ. Nghe được tiếng bà Đàm Trân rời đi, nghe được tiếng đóng cửa, toàn thể giới trở nên tĩnh mịch. Trong lúc mơ màng màng, cửa mở “Rầm” một tiếng, cô mở mắt, Nhạc Tĩnh Phân đang xanh mặt đứng bên giường cô.

Cô từ từ ngồi dậy, ngơ ngác không hiểu tại sao Nhạc Tĩnh Phân lại tới đây. Cô cũng chưa hề thông báo chuyện mình chuyển viện cho công ty.

“Tôi tưởng tôi là một người phụ nữ bao dung rộng lượng, dù nhân viên phạm chút sai lầm, chưa làm tròn bổn phận, tôi cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng tôi không thể chịu đựng được việc bị kẻ khác lừa dối, cô có thấy kết cục của Xa Thành sau khi lừa dối tôi không, cô nghĩ tôi nên làm gì với cô bây giờ?”

“Chủ tịch Nhạc, em không hiểu”. Cô bị cơn giận khó hiểu của Nhạc Tĩnh Phân làm cho hoang mang vô cùng.

Nhạc Tĩnh Phân chỉ vào mặt cô, cười lạnh: “Giờ nhắm lại, hạng mục Trang Viên Âu Lạc thua dưới tay Hằng Vũ, hẳn là có sự hỗ trợ ngầm của cô đúng

không? Còn Thánh Các Hài thì sao, chắc cũng sẽ thuộc về Hằng Vũ đấy nhỉ? Trì Linh Đồng, tôi không ngờ cô còn ít tuổi mà đã nham hiểm như thế này. Được! Được lắm, tại tôi mắt mù nên mới nhìn lầm người. Nhưng tôi xin thề trước mặt cô, từ nay về sau, Trì Linh Đồng cô đừng mơ tìm được chỗ đứng trong giới thiết kế. Có tài mà không có đức, chẳng có công ty bất động sản nào muốn thuê cô đâu”.

Trì Linh Đồng bị chị ta chửi mắng tới mức choáng váng, cô cau mày: “Có phải chủ tịch Nhạc đã hiểu lầm chuyện gì không?”

“Tôi bây giờ mà cô còn giả vờ nữa à. Tôi hỏi cô, cô đang qua lại với Bùi Dịch Thanh đúng không?”

Cô im lặng.

Nhạc Tĩnh Phân cười: “Thực ra cô không nhận tôi cũng chẳng thể làm gì. Nếu không phải quan hệ yêu đương nam nữ, sao họ có thể lập tức báo tin anh ta đã qua đời cho cô đây? Cô làm nhiều chuyện vì anh ta như thế, tiếc là anh ta chết rồi, cô biết dựa vào đâu bây giờ, Hằng Vũ còn cần cô nữa sao?”

“Ai chết cơ?” Tai cô ù đi, Nhạc Tĩnh Phân đột nhiên biến thành hai người, thoát ần thoát hiên trước mặt cô.

“Trợ lý Tổng giám đốc Hằng Vũ không liên lạc được với cô, bèn chạy tới Thái Hoa. Trì Linh Đồng, mười một giờ đêm hôm qua, Bùi Dịch Thanh bị tai nạn giao thông, bất hạnh qua đời”. Nhạc Tĩnh Phân cười như có như không.

Trì Linh Đồng cũng mỉm cười. Cô còn lâu mới tin, cô vừa bảo anh đi chết, anh liền đi chết thật ư? Nếu như anh có thể nghe lời cô như thế, cô bảo anh đừng về Hồng Kông nữa, sao anh lại không nghe?

Mỗi Nhạc Tĩnh Phân vẫn đang mấp má, nhưng cô không nghe vào bất kỳ câu nào nữa, cô chỉ lẳng lặng ngồi đó, thấy linh hồn mình dường như đã rời khỏi thể xác, từ từ tan vỡ thành từng mảnh vụn, cô trở thành cái xác không hồn.

Nhạc Tĩnh Phân đã đi rồi. Lát sau, Quân Mục Viễn và hai người đàn ông mặc áo đen bước vào phòng bệnh của cô.

Khỏe mắt Quân Mục Viễn đỏ lựng, cũng không dám nhìn vào mắt cô. “Chuyện đã xảy ra vào tối qua, Hồng Kông mưa lớn, mặt đường rất trơn. Tổng giám đốc Bùi đi gặp mấy người bạn, trên đường đã va chạm với một chiếc xe tải chở hải sản, tay lái khảm vào ngực... chưa kịp tới bệnh viện thì đã qua đời. Số điện thoại cuối cùng mà anh ấy gọi chính là cô Trì, trước đó, anh ấy đã gọi mười hai cuộc”.

Thêm lần cuối ấy là mười ba cuộc, một con số cực kỳ không may. Cô nghĩ thầm.

“Cô Trì, xin hãy nén bi thương”. Quân Mục Viễn khàn giọng nói: “Chủ tịch Bùi nói nếu cô Trì đến Hồng Kông, chúng tôi sẽ giúp cô làm thủ tục ngay lập tức”.

Cô lắc đầu, bình tĩnh đáp: “Mai tôi phải làm phẫu thuật rồi”.

“Nếu cô Trì có yêu cầu gì, có thể gọi điện cho tôi bất kỳ lúc nào. Chiều nay tôi sẽ trở về Hồng Kông”. Quân Mục Viễn đặt một tấm danh thiếp lên bàn. Dù sao cũng là công ty lớn, tổ chức của nhân viên rất cao. Cô chẳng là gì của Hằng Vũ, cũng chưa bàn tới chuyện cưới hỏi với Bùi Dịch Thanh, người ta còn khách khí với cô như vậy, thật hồ thẹn!

Quân Mục Viễn và hai người đàn ông kia cũng đã rời đi.

Sau đó, Nhan Tiểu Úy và Trần Thần đến. Nhan Tiểu Úy khóc nức nở, Trần Thần cũng không thể kìm lòng mà rơi nước mắt.

Ôi, hình tượng nam chính mà Trần Thần khổ sở xây dựng cũng tan biến theo làn khóc này rồi, thế nhưng sao cô không thể nói ra lời? Thân thể ngày càng nhẹ, ngày càng nóng.

“Đồng Đồng, con đang qua lại với chàng trai đó thật sao?” Người cô được ai đó ôm lên, có tiếng hỏi bên tai cô.

“Em gái! Trên đời này còn rất nhiều người đàn ông tốt, cô cũng còn có tôi đây! Nếu cô ngại tôi không xứng với cô, tôi sẽ tìm cho cô một người thật tốt”. Tiêu Từ Hoàn vẫn nói chuyện hài hước như vậy.

Thân thể cô đột nhiên lơ lửng giữa không trung, bay qua bệnh viện, qua những tòa nhà, bay qua biển lớn, đường phố,... tất cả cảnh vật nhanh chóng lùi xa, đi qua tiếng gió, tiếng không khí, tiếng ánh nắng chiếu lên lá cây và cả tiếng thở của chính cô, sau đó cô dần biến thành một điểm trắng nho nhỏ. Bất chợt, cô nhìn thấy khuôn mặt và ánh mắt của Bùi Dịch Thanh, chỉ cách sau một bước nhưng cô không chạm được vào người anh, cô hoảng hốt gọi tên anh, khuôn mặt anh cứ mờ dần. Tiếp theo đó trước mắt cô tối sầm.

Trời cao thật sự là mẹ ruột cô, cô muốn gì trời làm nấy. Nhưng sao lại như thế này đây, câu “anh đi chết đi” ấy thực sự không phải suy nghĩ trong thâm tâm cô, chỉ là một câu nói trong khi giận dữ mà thôi. Nếu như có thể, cô bằng lòng để mình và Bùi Dịch Thanh chưa từng gặp nhau, chưa từng yêu nhau. Anh yêu Tống Đình, hay yêu người khác đều được, cô chẳng tính toán nữa, cũng không thêm bận tâm, chỉ cần anh còn sống, có hô hấp, có độ ẩm. Nếu anh vẫn yêu cô, vậy anh thích ở Hồng Kông bao lâu thì ở, cô sẽ không hỏi nhiều. Cô có bạn bè có người thân, phẫu thuật ở tay không phải chuyện lớn, cô không cần anh quay về. Khi cô gọi điện thoại cho anh, sẽ vờ như không hiểu tiếng Anh, sẽ nói chuyện với anh về thời tiết, thời sự, nhất định sẽ không giận dữ, càng không đập vỡ điện thoại, khi nào anh gọi tới cô cũng sẽ nghe. Cô muốn nhìn thấy từng ngày từng đêm, từng giây từng phút, cho dù chỉ làm oan gia hay đối thủ cạnh tranh.

Nếu như anh có thể nghe thấy, cô sẽ nói với anh: Dịch Thanh, đừng lo lắng, cho dù có chuyện gì xảy ra, cho dù thời gian qua đi bao nhiêu lâu nữa, em vẫn chờ anh ở đây, vẫn chờ, mãi mãi chờ...

Cô mở mắt ra lần nữa vào một buổi chiều. Mặt trời sắp xuống núi, ánh tà dương đỏ rực đưa chiếu qua cửa kính. Căn phòng như đang chìm đắm mình dưới ánh mặt trời, có lẽ vì mùa đông nên không khí có thêm mấy phần buồn bã. Ánh mắt cô lướt sang thấy bà Đàm Trân đang đứng bên giường cô, đôi mắt bà sưng đỏ. Khuôn mặt ông Trì Minh Chi tua tủa râu, dường như còn tiêu tụy hơn cả lần gặp trước. Ông Quan Ân Đạt, ông Tiêu Hoa, đến cả mẹ kế Cam Lộ của cô cũng ở đây, Tiêu Từ Hoàn đang nói gì với Đào Yên Nhiên, hình như Đào Yên Nhiên lau nước mắt, có cả Trần Thần, Nhan Tiểu Úy. Bọn họ đều mang những vẻ mặt khác nhau, như sắp máy nói với cô điều gì đó.

Cô chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc là có chuyện gì?

Trong chớp mắt, ánh mặt trời biến mất trong căn phòng, thay vào đó là hoàng hôn mờ mịt. Bác sĩ bước vào, bật đèn lên, bảo mọi người tránh đi, sau đó nâng cánh tay phải của cô lên, xem xét một thoáng rồi gập đầu với về hải lồng. “Giám đốc Quan, hiệu quả phẫu thuật rất tốt, ngài mai có thể xuất viện rồi”. Bác sĩ nói với Quan Ân Đạt.

“Mấy hôm nay đã làm phiền anh”. Ông Quan Ân Đạt bắt tay với bác sĩ, tiễn bác sĩ ra ngoài.

“Đề Đồng Đồng về Tân Giang với tôi, tôi sẽ chăm sóc con bé”. Ông Trì Minh Chi nói.

“Không được, Đồng Đồng đương nhiên phải do tôi chăm sóc. Công việc của tôi không còn bận rộn như trước đây, Ân Đạt cũng có thể giúp tôi, thiết bị trị liệu ở thành phố cũng tốt hơn”. Bà Đàm Trân nói.

Trì Linh Đồng chợt mỉm cười: “Con muốn tới Hồng Kông”. Vừa mở miệng, cô mới nhận ra giọng mình khàn khàn, như tiếng giấy thép mài trên giấy ráp.

Căn phòng đột nhiên tĩnh lặng tới mức tiếng thở cũng trở nên rõ ràng.

“Đồng Đồng, sao con ngồi máy bay được?” Bà Đàm Trân bật khóc thành tiếng.

“Con có thể uống thuốc ngủ, ngủ một giấc thẳng đến Hồng Kông”.

“Trì Linh Đồng”. Tiêu Từ Hoàn bỗng nhiên xông tới, giữ chặt lấy tay trái của cô, “Cô tỉnh lại đi, anh ta đã được hạ táng cách đây một tuần rồi, cô định tới Hồng Kông ngắm bia mộ của anh ta sao?”

Một tuần? Cô nhìn bà Đàm Trân với vẻ dò hỏi, bà Đàm Trân gập đầu nghẹn ngào.

Bùi Dịch Thanh nói bốn này sau anh sẽ quay về, cô không đợi nổi, hiện giờ đã qua một tuần. Trong một tuần này cô được tiêm thuốc mê rồi giải phẫu nối tay, tất cả những người yêu thương cô đều vây quanh cô.

Thời gian trôi như dòng nước, đó là sự thật, một năm mới đã bắt đầu. Không Tước từng nói với cô, năm nay là năm quà phụ, không phù hợp cưới gả, phải bảo vệ thật tốt trái tim của mình.

Bùi Dịch Thanh đã thực sự từ giả cõi đời này, đến bóng dáng cũng được chôn sâu dưới lòng đất. Ý thức bắt đầu truyền lên não, cô tỉnh táo lại.

Tin tức về Bùi Dịch Thanh cũng không nhiều, Quân Mục Viễn lại tới lần nữa, đưa chìa khóa nhà Bùi Dịch Thanh cho cô, người nhà họ Bùi nhờ cô xử lý đồ đạc giúp họ. Anh ta không phải là người nói nhiều, chỉ ngồi một lúc rồi đi.

Cô suy nghĩ suốt một đêm, để bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi về trước, chờ bàn giao hết công việc ở đây, cô cũng muốn quay lại Tân Giang. Vì Tân Giang có Khế Viên, đó là kỷ niệm cuối cùng mà Bùi Dịch Thanh để lại cho cô.

Bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi đành phải rời đi, sau đó, Trì Linh Đồng cũng ra viện.

Sau lần gãy tay này, cô gãy đi rất nhiều, cảm nhận hơn, chỉ có đôi mắt là vẫn trong trẻo như xưa. Cánh tay vẫn còn đang trong quá trình phục hồi, đành làm phiền Nhan Tiểu Úy và Trần Thần thu dọn hành lý, xếp gọn lại rồi chuyển về Tân Giang. Thái độ phục vụ của nhân viên công ty chuyển phát rất tốt, gọi một cuộc điện thoại, chưa tới mười phút là đã có mặt ở nhà cô để nhận đồ chuyển phát.

“Khéo quá, haha, tôi đang định gửi đồ chuyển phát nhanh cho cô”. Nhân viên chuyển phát là một chàng trai mặt mũi non choẹt.

“Mấy hôm nay tôi đâu có đặt mua đồ trên mạng đâu!” Nhan Tiểu Úy là người cuồng mua sắm qua mạng, chị ta hỏi với vẻ nghi ngờ, “Hay là gửi nhầm địa chỉ?”

Nhan viên chuyển phát nhú mồm, lấy ra một hộp đồ chuyển phát từ cái balo trông như bao tải sau lưng, “Không nhầm địa chỉ đâu, Trì Linh Đồng có ở đây không?”

Trì Linh Đồng đang ôm con búp bê rất to ngồi trong phòng, nghe thấy tên mình bèn ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Chiếc hộp này được gửi từ Hồng Kông, ở phần họ tên người gửi ghi rõ “Frank”, mở ra xem, bên trong là hai chiếc đồng hồ đeo tay. Một chiếc chính là chiếc đồng hồ Cartier mà anh nói rằng đã coi nó như một phần cuộc sống của mình, một chiếc là đồng hồ quả quýt màu bạc, nắp ngoài đậm chất cổ điển, trên nắp có khắc chìm hoa văn Ai Cập cổ đại, trong đồng hồ có một bức ảnh, chụp vào lần duy nhất anh ngủ ở nhà cô. Có lẽ anh tự chụp vào sáng sớm hôm ấy, anh cười rất hạnh phúc, còn cô vẫn đang ngủ, tựa đầu vào cổ anh, như một chú mèo ngoan ngoãn.

“Linh Đồng, bây giờ anh trao cả quá khứ và tương lai của anh cho em, trao đổi công bằng, từ nay về sau, từng giây từng phút của em đều thuộc về anh. PS: Nếu em không chịu nghe theo, thì đừng quên anh còn có bằng chứng giường chung gối với em”.

Cô nhắm mắt ại, nhà văn Maugham từng nói, nhớ về quá khứ đã đủ đau khổ, nhưng biết trước tương lai thì ai có thể chịu đựng được đây. Cô không cần quá khứ, không cần tương lai, cô chỉ cần anh trở lại ngay bây giờ.

Tuy biết lúc này cô đã trở thành cái đinh trong mắt, trong thị Nhạc Tĩnh Phân, nhưng khi tới công ty thu dọn đồ đạc của mình, Trần Thần vẫn kiên quyết giúp cô. Thực ra cũng chẳng có thứ gì quan trọng, xóa hết những file riêng tư trong máy vi tính, rồi mấy chiếc bút, mấy cuốn sách tham khảo cô thường đọc. Cô là một người lễ phép, nên đến từng phòng ban để chào tạm biệt. Anh mắt của đồng nghiệp khi nhìn cô có cảm thông, cũng có khinh bỉ, nhưng cô luôn đáp lại bằng một nụ cười hiền hòa. Cuối cùng, cô tới phòng làm việc của Nhạc Tĩnh Phân.

Nhạc Tĩnh Phân đang phê duyệt công văn, nhìn thấy cô, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

Cô mỉm cười: “Chủ tịch Nhạc, em đi đây, cảm ơn chị đã chăm sóc em suốt ba năm qua. Yêu ai là do ông trời sắp đặt, cũng không phải ý nguyện của chính mình. Em hiểu tại sao chị lo lắng, nhưng đừng dễ dàng bỏ qua hạng mục Thịnh Hải Cúc”. Cô cúi chào Nhạc Tĩnh Phân, sau đó quay người rời đi.

Cô lại chọn một ngày tới thăm nhà họ Tiêu. Ngồi tắm nắng trong sân nhà, tán gẫu đủ thứ chuyện với bà Tiêu. Lại thật, cô lại có tiếng nói chung với bà Tiêu. Nếu như có thể, cô cũng hi vọng ký ức của mình dừng lại ở một thời khắc nào đó, trong thế giới của cô chỉ có bản thân mình, trong sạch, đơn giản.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện vụn vặt, cô tới nhà của Bùi Dịch Thanh cuối cùng. Cô tới một mình.

Mở cửa, căn phòng hơi lộn xộn, ông nghe điện thoại còn chưa được gác lên giá. Khi anh về Hồng Kông thì xuất phát từ bệnh viện, mà trước đó, cô bỏ nhà ra đi, anh vội vã ra khỏi nhà tìm cô.

Cô tưởng tượng ra dáng vẻ của anh khi lo lắng: Hai hàng mày nhíu lại, đôi môi hơi mông nhếch lên, ánh mắt trầm lặng tựa biển sâu, bóng lưng thẳng tắp. Anh cũng từng vì cô mà hoảng hốt sợ hãi, đây cũng là một loại hạnh phúc, cô mỉm cười.

Cô từ từ chạm vào từng đồ vật trong căn nhà bằng tay trái. Mỗi bộ quần áo, cô đều dùng tay trái cẩn thận gấp lại. Mỗi một cuốn sách, một cây bút, cô dùng tay trái cất chúng vào hộp.

Khi Trì Linh Đồng về Tân Giang thì đã là cuối tháng chạp, là mùa đi lại đông đúc nhất, xe khách đường dài chật cứng người, mua một vé cũng khó khăn, nhưng cô lại mua đến hai vé, Tiêu Từ Hoàn muốn lái xe đưa cô đi nhưng cô lại không chịu. Mấy hôm nay nhân viên ở Mỹ Thực Phủ không chỉ đếm tiền đến mức mỗi tay mà chân cũng nhũn hết cả.

Hành lý được gửi đi từ trước, cô lên xe với một cánh tay chưa lành. Hai ghế ở hàng cuối sát bên cửa sổ, cô lấy cuốn “Nhà ở Trung Quốc” từ trong túi ra, nhìn chăm chăm về phía cửa xe.

Hành khách trên xe đã tới đủ, tài xế ngạc nhiên liếc nhìn Trì Linh Đồng, xe từ từ lăn bánh.

Vừa ra khỏi nội thành, tài xế đột ngột phanh lại, trái tim Trì Linh Đồng đập thình thịch, cô nhắm mắt lại.

“Hai trăm tư, thiếu một tệ cũng miễn đi, bây giờ đang là ngày gì anh biết không?” Tài xế nói với người ở bên ngoài, “Anh vào đi, tôi không bắt anh đứng đâu, thế được chưa?”

“Được rồi, được rồi!” Giọng nói của người bên ngoài có vẻ rất bất đắc dĩ.

Một chiếc ba lô to dùng được quăng lên xe, tiếp đó là một đôi giày dính đầy bùn đất. Trái tim Trì Linh Đồng như rơi xuống đáy vực. Người nọ đi quá giang xách ba lô bước về phía cuối xe.

“Chỗ này có người ngồi rồi”. Trì Linh Đồng nói với người nọ.

“Rõ ràng là không có ai mà?”

Trì Linh Đồng đưa ra hai tấm vé, “Có người rồi”. Cô ngang ngàng nói.

Cả xe đều quay ra nhìn cô.

“Cô bị sau thế hả, chỗ này làm gì có ma nào ngồi?”

“Tôi bảo có người thì chính là có người, anh có nghe không đấy?” Trì Linh Đồng chột hét lên, sau đó nước mắt tuôn ra không ngừng.

“Kỳ cục, không cho ngồi thì thôi, khóc gì chứ?”

Cô không nghe thấy cũng chẳng bận tâm, chỉ gào khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: 11: Một Cây Làm Chẳng Nên Non

Type-er: Hill

Hi Vũ không ngờ sẽ có một ngày Tri Linh Đồng lại chủ động gọi điện cho cậu ta, nhất thời đắc chí vô cùng, giả vờ xem lại lịch trình trong ngày, nói chiều nay mình rảnh một tiếng đồng hồ, nhưng ngay sau đó có một cuộc họp, nếu Tri Linh Đồng muốn gặp cậu ta thì chỉ có thể gặp ở khu vực gần công ty. Vậy mà Tri Linh Đồng lại ngoan ngoãn đồng ý, cậu ta thực sự thấy không quen.

Hai người hẹn nhau ở một phòng trà, Hi Vũ tới sớm mười phút, nhìn một vòng. Trong phòng có một người đứng lên, người đó mặc áo len màu xám, không biết là vì áo len quá rộng, hay vì người đó quá gầy, mặc áo mà trông như choàng túi vải vào người. “Tri Linh Đồng?” Nếu cô không cười với cậu ta, cậu ta cũng không thể nhận ra. Cô gầy tới mức mặt mũi cũng thay đổi, hoàn toàn không còn đáng vẻ tươi tắn, trong trẻo như năm trước.

“Tôi bị bệnh nhẹ, bây giờ vẫn đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.” Tri Linh Đồng kể qua loa về tình hình của mình hiện tại, cũng tóm tắt một số chuyện đã qua. Có đánh chết Hi Vũ cũng không tin, nhưng cậu ta biết cô là Lưu Hồ Lan, nếu cô không muốn nói, người ta có đi sùng vào đầu cô cũng thế thôi. “Ý cậu là mấy hôm nay cậu vẫn ở Tân Giang?”

Tri Linh Đồng gật đầu, cánh tay lộ ra khỏi áo len, có thể nói là gầy như que củi, khiến Hi Vũ không dám thở mạnh, chỉ sợ thổi bay cô đi, “Hôm nay cậu tìm tôi không phải chỉ để kể chuyện đúng không?”

Khuôn mặt tái nhợt của Tri Linh Đồng hơi đỏ lên: “Nghe nói bên cạnh Khế Viên sắp xây một khách sạn năm sao, hộ dân giải tỏa đều đã chuyển đi, nhưng công ty đầu tư chưa huy động được tài chính nên công trình vẫn chưa khởi công. Tôi nghe Khổng Tước nói cậu là bạn của Tổng giám đốc công ty đó, cậu có thể hỏi mượn giúp tôi một căn hộ giải tỏa để tôi ở một thời gian, được không?”

Hi Vũ nghe mà lòng thầm chua xót: “Nếu cậu đang túng thiếu, nhà mới của tôi vừa trang trí xong, cậu muốn ở bao lâu cũng được. Bây giờ chỗ kia đang bị vậy lại rồi, điện nước đều bị cắt hết, không ở được đâu.”

“Tôi đến xem rồi, điện nước vẫn còn, có vài căn nhà không cũ nát lắm, chỉ hơi vắng vẻ thôi. Tôi muốn ở một nơi yên tĩnh.”

Hi Vũ hiểu ra, cô định sống ẩn dật đây mà! “Cậu bị người ta làm tổn thương sao?”

“Không phải, tôi chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để tập trung thiết kế.”

“Người đàn ông đó là ai?” Hi Vũ cảm phần hỏi, “Vớ vẩn cách là bạn trai cũ của cậu, tôi có quyền hiểu rõ mọi chuyện.”

Tri Linh Đồng đứng lên: “Nếu cậu thấy phiền thì để tôi nhờ người khác vậy.”

Hi Vũ cắn răng, xem ra vết thương lòng không nhỏ, động chạm chút cũng không được, “Cậu cho tôi một câu trả lời chắc chắn đi, bây giờ cậu đang độc thân đúng không?”

Tri Linh Đồng lại ngồi xuống ghế, mặt mũi hớn hờ: “Hi Vũ, hôm trước tôi nhìn thấy bạn gái cậu ở siêu thị, xinh đẹp thật đấy!”

Con giận dồn lên huyết thái dương, Hi Vũ thấy thái dương mình giật giật: “Dù là quá khứ hay tương lai, trước giờ cậu đều chưa từng nghĩ đến tôi. Tình cảm của tôi dành cho cậu...” Cậu ta không nói ra nổi. Nói gì đây? Nói chúng ta là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư? Nói mấy năm nay tôi vẫn luôn chờ cậu? Nói tôi cố gắng quen một cô bạn gái, nhưng người mà trong lòng tôi nhưng nhớ vẫn là cậu? Lời đã đến miệng, nói ra thì rất dễ, nhưng nói rồi cô sẽ trả lời ra sao, xin lỗi? Hi Vũ nắm chặt tay, quay mặt đi nơi khác.

Tri Linh Đồng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi đó. Cô rất hâm mộ Hi Vũ, cho dù tình yêu này có vô vọng đi chăng nữa, nhưng cô vẫn còn sống để ngồi trước mặt cậu ta, cậu ta có thể oán, có thể hận, giúp cho cuộc sống thêm màu thêm vị, còn có thể dẫn bạn gái tới trước mặt cô khoe khoang, vênh váo. Còn cô thì sao? Cô lẳng lẽ thờ dài.

“Nếu cậu đã nói với tôi thì chứng tỏ trong lòng cậu tôi cũng có vị trí nhất định. Được rồi, tôi sẽ giúp cậu chuyện này.” Hi Vũ cố tìm cách xuống thang.

Anh ta dành hẳn một ngày để tới khu nhà giải tỏa với Tri Linh Đồng, thực sự có một hai căn nhà còn ở được. Có căn nhà còn nguyên vật dụng gia đình, ngoài ban công còn có một chậu hoa hồng đã mọc chồi non, vườn lên đầy sức sống. Cửa sổ cũng chắc chắn, khóa còn nguyên, bình nước nóng trong nhà tắm trông hơi cũ, nhưng vẫn hoạt động bình thường. Nhưng một số thứ đồ dùng nhà bếp như nồi niêu xoong chảo thì phải mua thêm.

“Không sao, tôi sẽ mua mấy thứ đó sau.” Tri Linh Đồng xem xét xung quanh một vòng, vô cùng ưng ý.

Hi Vũ vẫn không yên tâm, ngó trước ngó sau mấy lần. May mà các hộ gia đình trong kỳ cho thuê đầu tiên của Khế Viên đã chuyển tới ở, công lớn cách nơi này không xa, phòng bảo vệ luôn có người trực 24/24. Có chuyện gì thì chỉ cần kêu một tiếng, bên kia cũng có thể nghe thấy.

Tri Linh Đồng muốn ở lại dọn dẹp. Trước khi đi, Hi Vũ lại dặn dò cô, sau này nếu có chuyện gì thì phải nhớ đến cậu ta ngay lập tức, giống như lần này vậy.

Xe quay đầu chạy về nội thành, Hi Vũ ngoảnh đầu lại nhìn khu nhà giải tỏa, mũi hơi cay cay, cậu ta vẫn luôn cho rằng Trì Linh Đồng nhìn như đã trưởng thành, nhưng thực ra trong thâm tâm chỉ là một cô bé con, về chuyện tình cảm, cô vẫn chưa hiểu. Vậy mà vừa hiểu, liền biến thành ‘vì người mà thân gây tiểu tụy, vật áo rộng đời này vẫn thương.’ (*). Cậu ta hận người đàn ông đó, tuy không biết anh ta là ai.

(*) Hai câu thơ trong bài Điệp luyện hoa của nhà thơ Liêu Vĩnh.

Sau khi chuyển từ Thanh Đài về Tân Giang, Trì Linh Đồng vẫn ở nhà ông Trì Minh Chi. Ông Trì Minh Chi đã dọn dẹp lại một căn phòng riêng cho cô, rất rộng rãi thoải mái. Cam Lộ cũng khá biết điều, vì dù sao Trì Linh Đồng gặp phải chuyện kinh khủng như vậy, nên mấy tháng nay cô ta vẫn cố nhịn, cũng không nói câu nào khó nghe. Bây giờ Trì Linh Đồng đột nhiên nói muốn ra ngoài ở, cô ta mừng thầm trong bụng, nhưng ông Trì Minh Chi lại cuống lên, vội vàng gọi điện cho bà Đàm Trân. Trong điện thoại, bà Đàm Trân suýt nữa bật khóc, lại không nỡ nặng lời. Trì Linh Đồng bình thản nói, mẹ, xin mẹ hãy hiểu cho con, con đã hứa với Dịch Thanh là sẽ về bản thiết kế nội thất duy nhất tặng cho anh ấy, bao giờ thiết kế xong, con lại chuyển về nhà, được không?

Bà Đàm Trân khóc nức nở, ông Trì Minh Chi cũng thờ dài, nhưng hai người đều không ngăn cản Trì Linh Đồng rời đi.

Thực ra đây chỉ là một cái cớ của cô mà thôi. Cô không nói với cha mẹ rằng hiện tại cô không vẽ được nữa. Không phải cánh tay chưa phục hồi, mà không hiểu tại sao, mỗi khi cô cầm bút vẽ, bàn tay đều run lên, đến một đường thẳng cũng không vẽ nổi. Có lẽ đời thiết kế của cô đã chấm hết, với Trì Linh Đồng mà nói, so với chuyện Dịch Thanh qua đời thì những việc này chẳng có gì đáng nói. Khế Viên là tâm huyết của Dịch Thanh, cô ở bên nó mới có thể thờ được.

Virginia Woolf (*) từng nói, mỗi người phụ nữ đều phải có căn phòng của riêng mình, căn phòng ấy cũng không phải là một góc của thế giới, nó là một căn phòng trong tim cô gái đó, là một trái tim hoàn toàn thuộc về bản thân. Dịch Thanh mãi ở trong căn phòng này, Trì Linh Đồng rất ít khi nhắc đến Dịch Thanh, khuôn mặt cũng không bao giờ lộ vẻ buồn bã. Cô rất bình thản, nhưng không cô đơn.

(*) Một tiểu thuyết gia và là một nhà văn tiểu luận người Anh.

Sau một tuần vào ở, Trì Linh Đồng tới đài phát thanh gặp Khổng Tước. Hiện tại Khổng Tước đang dẫn chương trình “Giờ trà chiều”, đọc sách, bật nhạc, nói chuyện về thời trang, thời gian lên sóng là vào bốn giờ chiều, thuộc kiểu giờ bạc. Lúc cô vào đài phát thanh, Khổng Tước đang đọc cuốn “Cùng đắm mình trong tình yêu” của Trương Mạn Quyên. Cho dù bản thân cô nàng rất ít khi đọc sách, nhưng khi đọc lên vẫn vô cùng truyền cảm “Hắt xì... em vô tình hắt hơi. Liệu đây có phải lời nhắn nhủ của anh gửi mệnh mệnh biển người? Một chút ánh nắng chiếu lên những hạt tròn trong suốt và nhỏ bé bay ra từ người em, hòa vào trong không khí, mỗi một hạt đều được khắc tên anh, theo gió bay đi. Em ngừng lại công việc đang dang dở, suy đoán anh đang ở nơi đâu; dành hết tâm trí để chuẩn bị cho cái hắt hơi tiếp theo...”

“Hắt xì...” Trì Linh Đồng vô tình hắt hơi một tiếng, may mà hiệu quả cách âm của thủy tinh khá tốt, cô day day mũi, ngại ngùng cười với người trợ lý phát thanh.

Khổng Tước đã nhìn thấy cô, nhe răng cười với cô, sau đó tiếp tục đọc.

Sau khi đọc xong một cách truyền cảm, Khổng Tước để cho thỉnh giả thưởng thức ca khúc “Anh có phải hạnh phúc của em không” của Y Năng Tĩnh. Gần đây cô ca sĩ tài năng này đang bị vây chặt trong vòng thị phi, nghe cô ấy hát ca khúc này cũng gợi mở những cảm xúc buồn thương. Cuối cùng Khổng Tước cũng tan ca, hai người vui vẻ đi ăn cơm nắm Ấn Độ.

Khi ăn cơm, Khổng Tước không ngừng nhận được tin nhắn, cô nàng vừa xem vừa cười tủm tỉm.

“Ông xã Tiêu nhắn à?” Trì Linh Đồng hỏi.

Khổng Tước thoáng ngẩn ra, rồi lắc đầu: “Giờ cũng không biết anh ấy đang chu du ở đâu nữa? Ban đầu bảo là tới Hồng Kông giao lưu học thuật hai tháng, sau đó kéo dài thời gian, lại được trường đại học gì đó của Anh mời sang, mấy hôm trước lại bảo là tới Pháp rồi. Dù sao anh ấy đến nơi nào, học viện cũng sẽ gọi điện báo cho tớ một tiếng.”

Trì Linh Đồng rất ngạc nhiên, tính thời gian thì đã gần nửa năm rồi! “Anh ta không gọi điện cho cậu sao?”

“Gọi điện đường dài quốc tế đắt lắm, tớ bảo anh ấy đừng gọi cho tớ.”

“Anh ta nghèo lắm ư?” Trì Linh Đồng thấy hơi kỳ lạ.

Mặt Khổng Tước chợt đỏ lên, đảo mắt trốn tránh: “Tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm thôi, kiếm được tiền vất vả lắm chứ.”

Trì Linh Đồng bỗng hiểu ra: “Cậu sợ anh ta gọi điện kiểm tra cậu đúng không?”

“Sao cậu ăn ít thế, ăn nhiều vào, cậu nhìn cậu đi, mặt bé bằng lòng bàn tay rồi đấy.” Khổng Tước cười duyên dáng, không có ý định đi sâu vào đề tài này.

Trì Linh Đồng thờ dài: “Khổng Tước, cậu đừng coi anh ta như cái bát đựng thức ăn cho mèo thế chứ, người ta là bình sứ Thanh Hoa cổ vô cùng đắt giá đấy, nếu bị người tinh mắt nhận ra, cậu có khóc cũng không kịp đâu.”

“Người khác thì tớ chưa dám nói, nhưng anh ấy hả, tớ cực kỳ yên tâm. Anh ấy chính là loại người chung thủy từ đầu đến cuối. Cậu thì sao, dạo này thế

nào rồi?”

Tri Linh Đồng khẽ nhún vai, bóc lớp màng bọc thực phẩm trên món ăn, thấy dạ dày mình hơi co giật, có lẽ là chưa quen với vị cay của cà ri.

Khi mới chuyển tới khu nhà giải tỏa, Tri Linh Đồng hơi mất ngủ, đành đọc sách để giết thời gian. Không gian xung quanh quá yên tĩnh, khiến màn đêm càng sâu lắng hơn. Cô đọc cuốn “Sau đó, tôi chỉ có một mình”, đây là một quyển tùy bút của tác giả người Nhật Bản Yamamoto Fumio. Cô cứ nghĩ cuốn sách này sẽ khiến người ta rơi lệ, nhưng khi đọc rồi lại thấy đây là một cuốn sách truyền cảm hứng, “Làm việc một mình, đọc sách một mình, ăn cơm một mình, xem tivi một mình, ngủ một mình, cảm giác vô cùng cô đơn, chắc chắn sẽ muốn tìm một người đến ở cùng, nhưng tôi cũng không thấy cô đơn. Tôi còn có hoài ức, tôi còn có ước mơ. Một mình, có thể thoải mái làm tất cả những việc mà mình thích, có thể chọn cách thách thức những chuyện mà bản thân muốn vượt qua, có thể quay về trường học, có thể đọc những cuốn sách mình thích tới tận sáng sớm, có thể xách balo lên phượt bất cứ lúc nào, có thể ghi chép lại cuộc sống sinh hoạt một mình, nếu có duyên gặp gỡ, tôi sẽ chia sẻ niềm vui này với bạn.”

Khép lại trang sách, bờ sông bên kia đã ánh lên một màu bàng bạc. Cô đứng trên ban công, chăm chú ngắm nhìn Khế Viên dưới ánh nắng ban mai. Định Thanh, chào buổi sáng!

Một tháng sau, Hi Vũ thuê người tới lắp đặt internet giúp cô, coi như có một chỗ để giết thời gian. Nhưng giờ cô chẳng còn hứng thú chơi game như lúc trước, chỉ thích dạo qua các diễn đàn. Có một diễn đàn tên là Mạng Hàng Rào, tất cả các chủ đề trong diễn đàn đều bàn luận về trang trí nhà cửa, có hình ảnh có cả lời dẫn, cô xem mấy ngày, cũng thấy hơi xúc động, nếu như không vẽ được, vậy cô sẽ miêu tả bản vẽ!

Ngày hôm sau, cô đi mua camera, tới chợ vật liệu, tới nơi bán vật dụng gia đình, dạo quanh khu nhà, khi trở lại thì bắt đầu lập chủ đề mới.

Cho dù trang trí nhà cửa theo phong cách nào, thì đều phải bắt đầu từ cửa ra vào. Muốn có một không gian sáng sủa thì phải sử dụng thiết kế mở, cửa thực sự có nhiều mặt ý nghĩa thì chỉ có cửa ra vào. Nhà ở tầng trệt, vậy có thể lựa chọn màu nâu trầm cho cửa, mở rộng khung cửa từ 3 inch theo tiêu chuẩn thành 8 inch. Màu sắc và chất liệu của cửa ra vào chính là sự gợi ý và giới thiệu cho cảm xúc về toàn cảnh nội thất rằng, đằng sau cánh cửa ấy luôn có những bí ẩn thú vị.

Mãi miết một hồi, hóa ra cô đã viết tới mấy nghìn chữ, tiếp đó cô tải lên mấy bức ảnh mà mình đã chụp, sau đó đăng chủ đề, tên chủ đề là “Ồ bên nhau”. Đêm hôm ấy, Tri Linh Đồng ngủ rất say, không hề mộng mị.

Hai ngày sau cô lên mạng, có người bình luận vào chủ đề. Bình luận rất vắn vè: “Người phi ngựa không ngắm hoa, người vào nhà phải ngắm cửa.” Thực ra cô cũng chẳng để ý chuyện có người quan tâm đến chủ đề của mình không, đây là chuyện về Định Thanh, cô lại tìm được phương hướng và động lực cho đời mình. Nếu không, ngày ngày cái linh hồn phiêu du của cô sẽ chẳng có chỗ đặt chân.

Sau đó, cô viết về tường ngăn, về cửa sổ, về bàn ghế. Không có kế hoạch, cũng không có quy luật, nghĩ gì viết nấy, đến đâu thì đến. Trước khi viết về bát đĩa, cô tới cửa hàng bách hóa. Trước đây không hề chú ý, hóa ra bát đĩa lại được chế tác tinh xảo như vậy.

Trên giá hàng, những bộ ấm chén để pha trà nhập khẩu từ Anh tinh xảo như hàng thủ công mỹ nghệ, dưới ánh đèn, bát đĩa Hàn Quốc sáng tới mức không thật. Ở chính giữa là một hai cốc trà Nhật Bản, một cốc màu vàng nghệ, một cốc màu xanh sẫm, cầm trong lòng bàn tay thấy nặng trĩu. Như thể mang cốc trà về nhà cũng giống như mang về cảm xúc mộc mạc, thanh khiết, biến ảo, trừu tượng mà chân thực. Có lẽ đây chính là chất thiên lan tỏa từ chính nội tâm của người tạo nên nó được gửi gắm trong cốc trà. Tri Linh Đồng thấy thích vô cùng, ngần ngừ xem rồi cuộc nên mua một cốc hay mua cả hai. Trong lúc do dự, cô lơ đãng quay đầu, bất gặp một người đàn ông mặc sơ mi trắng, quần vải đang đi về phía cửa chính. Vóc người cao ráo, dáng đi trầm tĩnh... cô không khỏi bước lại gần mà nhìn chăm chăm bóng dáng ấy, chợt cảm thấy người đó giống anh tới mức hoang đường. Thế nhưng, đó không phải là anh, người này có mái tóc rất ngắn, thân hình lại quá gầy gò. Nhưng... cô chợt thấy tai mình ửng đỏ, đầu óc trống rỗng.

Nhân viên cửa hàng lạnh lùng ngăn cô lại, ánh mắt liếc qua cốc trà trong tay cô: “Cô ơi, cô còn chưa thanh toán mà?”

Cô vội vã trả lại cốc trà, nhưng quay ra thì bóng dáng kia đã biến mất. Cô đuổi theo, ánh nắng dường như hơi chói mắt, cô ngơ ngác tìm kiếm giữa dòng người. Từng gương mặt bước qua cô đều rất xa lạ, tìm kiếm một hồi, nước mắt cứ thế rơi, chậm chậm, lặng lẽ.

Định Thanh đã rời xa cô năm tháng tròn.

Bà Đàm Trân không chịu nổi sự tấn công dồn dập của ông Quan Ân Đạt, đã chấp nhận lời cầu hôn của ông. Hôn lễ được tổ chức vào giữa tháng năm, Tri Linh Đồng là phù dâu. Sau khi biết tin, ông Tri Minh Chi uống say khướt, lại khóc một lần.

Tất cả hôn lễ đều khá giống nhau, đôi vợ chồng mới cưới mỉm cười vui vẻ, tới chỗ những người quen mà nhiều khi chính họ cũng không nhớ nổi tên, cạn ly rượu mừng, nhận lời chúc phúc.

Phù rể là một anh chàng đẹp trai của Phòng cảnh sát hình sự thuộc Sở công an, rất săn sóc Tri Linh Đồng, hết chân rượu lại giải vây giúp cô, ánh mắt nóng bỏng thỉnh thoảng lại bắn về phía Tri Linh Đồng. Đi mời rượu một vòng, đã có bề trên trêu chọc hai người. Tri Linh Đồng mỉm cười theo phép lịch sự, nhưng trong mắt chẳng có ý cười.

“Đây không phải hôn lễ của chú Quan và dì Đàm nữa rồi, đây rõ ràng là ngày hội xem mắt tổ chức cho riêng cô đây. Cô nói đi, cô ưng ai không?” Ông Tiêu Hoa phải ở nhà chăm sóc bà xã, không thể tới dự đám cưới, bảo Tiêu Tử Hoàn thay mặt ông đến dự. Tiêu Tử Hoàn uống rượu thay cha, miệng còn ngậm thuốc, vừa mở lời thì mùi rượu bốc lên nồng nặc.

Tri Linh Đồng nhìn bóng đêm ngoài kia, vuốt nhẹ chiếc đồng hồ quả quýt trên cổ, chỉ cười mà không đáp. Bầu không khí lãng đãng hương hoa, con gió

thời tới là gió ấm, lại tới tháng năm, mùa mưa ở phương nam sắp về, “Sao không dẫn Yên Nhiên đến đây?” Trì Linh Đồng quay ra nhìn anh ta.

Tiêu Từ Hoàn ngẩng đầu, phun ra một vòng khói tuyết đẹp, “Cũng định đến, nhưng trước khi đến đây tôi còn tới Tân Giang nữa, cô ấy không dành ra được nhiều thời gian nghỉ như thế.”

“Vẫn là chuyện của Giang Tiên Quán?”

Tiêu Từ Hoàn hít mạnh hai hơi thuốc, vô liêm sỉ nhấn tắt tàn thuốc lên lan can, “Đi thăm anh cả nhà tôi, anh ấy mới từ Hồng Kông về.”

Trì Linh Đồng gật đầu, mấy hôm trước nói chuyện qua điện thoại với Khổng Tước, cô nàng cũng nhắc tới chuyện này, giọng nói cũng chẳng vui vẻ gì, “Lần này anh ấy đi nước ngoài lâu quá, có lẽ học kỳ này không lên lớp dạy được.”

Tiêu Từ Hoàn nhảy lên lan can, dong đưa cặp chân dài, thờ dài chán nản: “E rằng anh ấy không làm được gì nữa.”

“Sao thế?”

“Anh ấy bị tai nạn, chấn thương sọ não, bị tụ máu trong đầu, máu tụ chèn lên dây thần kinh não, quên hết toàn bộ ký ức trước đây. Với lại anh ấy...tôi cũng không nói rõ được, nhưng cảm giác cứ là lạ thế nào đó.” Tiêu Từ Hoàn lại phun ra một hơi khói thuốc với vẻ phóng khoáng.

“Hiện tượng này có ảnh hưởng tới sức khỏe không?”

“Không nghiêm trọng đến thế, bác sĩ nói đây là bệnh tạm thời thôi, sau khi máu tụ tan hết, đương nhiên ký ức sẽ được khôi phục.”

“Thế anh ta có nhận ra anh không?” Con mắt sách biến thành đồ ngốc thật rồi, Trì Linh Đồng cười.

“Cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt hiếu kỳ ấy nữa. Bề ngoài anh ấy chính là một người bình thường, năng lực hành vi cũng bình thường, chẳng qua anh ấy trở nên quá khách sáo quá lịch sự quá trầm tĩnh quá thần bí mà thôi. Anh ấy nhìn thấy tôi thì gật đầu, như quen mà lại như không quen.” Tiêu Từ Hoàn gãi đầu, cười chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 11.2

Hôm sau ông Quan Ấn Đạt và bà Đàm Trân đi du lịch Côn Minh, bảo Trì Linh Đồng cùng đi. Trì Linh Đồng từ chối với lý do “Chúng ta đều cần có không gian riêng tư.”

Màn đêm tăm tối, mảnh đất trống trải, ngẩng đầu lên là có thể thấy được bầu trời đầy sao. Trong Khế Viên, từng chùm đèn dần dần sáng lên. Cô đi quanh tường vây một vòng, tâm trạng vô cùng tĩnh mịch.

Địch Thanh, em đã về nhà rồi. Anh đang chờ em đúng không? Cô mỉm cười hỏi.

Những vị khách đầu tiên đến thăm nhà của Trì Linh Đồng là Trần Thần và Nhan Tiểu Úy, hai người ngồi xe suốt một ngày, mang hoa tươi và hoa quả tới chơi, mặt mũi còn dính đầy bụi bặm.

“Sao long trọng thế này?” Trì Linh Đồng vừa cười vừa dẫn hai người kia vào nhà.

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đứng yên một chỗ, đánh giá căn nhà.

“Em ngồi thử cái ghế kia rồi, vẫn chắc chắn lắm, chỉ cần chị đừng rung lắc là được.” Trì Linh Đồng nói.

“Cùng ới, dạo này em có thiếu tiền không?” Nhan Tiểu Úy dè dặt ngồi xuống, lại dè dặt hỏi.

“Tạm tạm đủ sống. Hai người cần vay bao nhiêu, để kết hôn hay mua nhà à?”

Trần Thần sực ngất: “Cô...cô tưởng hai chúng tôi lặn lội từ bắc vào nam là để vay tiền cô à?”

“Không thì đến làm gì?” Trì Linh Đồng vớt hoa quả từ trong bồn nước, lau khô bằng khăn mặt rồi đưa cho anh ta, còn cô thì ngồi xuống giường. Chịu thôi, trong nhà chỉ có hai cái ghế.

“Cùng à, em quay lại Thanh Đài đi, chúng ta lại ở cùng nhau.” Nhan Tiểu Úy vuốt nhẹ khuôn mặt Trì Linh Đồng với vẻ xót xa.

“Chị nhìn cái bộ dạng hung ác của Trần Thần kia, anh ấy nuốt sống em mất!”

Trần Thần vô cùng hào sảng: “Chỉ cần cô quay lại Thanh Đài thì tôi sẽ chuyển đi ngay.”

Trì Linh Đồng cười khê: “Hai người nói như kiểu ở Thanh Đài có gì hay ho đang chờ em ấy!”

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy nhìn nhau: “Đúng là không giấu được em. Chủ tịch Nhạc nói đã nửa năm rồi, cánh tay của cô chắc đã khỏi hẳn, bảo tôi và Tiểu Úy tới đây đón cô về Thái Hoa. Cô biết không, Thái Hoa đã trúng thầu hạng mục Thỉnh Hải Các rồi. Thiết kế Khế Viên của cô cũng giành được huy chương vàng thiết kế. Đây cũng là chuyện của ba tháng trước rồi, cô đang nghỉ ngơi dưỡng bệnh nên chúng tôi... không báo cho cô. Nhưng đây đều là thành tích của cô, không ai dám cướp.”

Trì Linh Đồng rũ mí mắt, cắn một miếng táo, “Cảm ơn ý tốt của Chủ tịch Nhạc, nhưng tạm thời tôi chưa muốn đi làm.”

“Chủ tịch Nhạc nói cô muốn quay về lúc nào cũng được, thời gian này tính là nghỉ phép.”

“Thôi, tôi sẽ nói thật với hai người, giờ tôi không thiết kế nhà được nữa. Không còn cảm xúc, tâm lý cũng luôn bài xích chuyện này, tôi chỉ cần thấy những bản thiết kế kia là sẽ hoa mắt chóng mặt. Người như thế, Thái Hoa cần làm chi? Không phải tôi còn giận Chủ tịch Nhạc, ở vị trí của chị ấy, nghĩ ngờ như vậy là chuyện bình thường. Tôi không quay lại Thái Hoa, nhưng cũng không tới làm việc cho bất kỳ công ty bất động sản hay đơn vị thiết kế nào khác.”

Một thiên tài của giới thiết kế cứ thế biến mất, Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đều thầm xót xa. Hai người ù rũ đi theo Trì Linh Đồng vào nội thành, buổi tối bọn họ cùng tới làng chài ven sông ăn thủy sản tươi sống. Thực ra hai người nào còn hứng nữa đâu, nhưng không nỡ từ chối tâm thịnh tình của Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng cảm thực đơn, cẩn thận hỏi hai người muốn ăn gì, không thích ăn gì, còn bảo người phục vụ giới thiệu món ăn đặc biệt hôm nay. Trần Thần và Nhan Tiểu Úy nhìn vẻ điềm tĩnh, khéo léo tới mức không thật của Trì Linh Đồng mà thấy lòng mình như lạnh đi.

Trong lúc chờ món ăn được bung lên, nhà hàng bung lên trà quýt tự chế, uống rất tuyệt. Trì Linh Đồng nâng cốc trà, không hiểu sao cô luôn thấy sau lưng mình nóng nóng. Cô quay đầu lại, liếc nhìn từng bàn từng bàn, không có người quen nào cả. Cô lại tiếp tục uống trà, thế nhưng cái cảm giác ấy đột nhiên ngày càng mãnh liệt hơn. Cô quay đầu lại lần nữa, “Ồi...” Cô giật mình, Tiêu Từ Thần đang đứng đờ người sau lưng cô.

Mọi người đều nói cô rất gầy, nhưng nếu đem so với cô, một sách còn gầy gò hơn nhiều, trông y như xác ướp Ai Cập. Có lẽ do gầy đi nên anh ta có vẻ cao hơn trước đây một chút. Cuối cùng anh ta cũng chịu tháo kính mắt ra, cô sớm biết anh ta có một đôi mắt rất đẹp. Ấy, anh ta đang run rẩy ư?

“Anh... vẫn ổn chứ, Tiêu Từ Thần?” Cô vội vàng lại gần đỡ anh ta.

Anh ta nhìn cô chăm chú, không chỉ người run rẩy mà môi cũng đang run lên.

Thấy anh ta không nói gì, Trì Linh Đồng đành hỏi: “Anh tới đây với ai thế?”

Một tiếng hét kinh ngạc truyền ra từ phía nhà vệ sinh, Khổng Tước tròn mắt chạy đến, “Từ Thần, anh vẫn nhớ Linh Đồng?”

Tiêu Từ Thần nhìn Trì Linh Đồng, dần bình tĩnh lại, một thoáng buồn bã hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú của anh: “Không.”

Tên một sách này bị vụ tai nạn ảnh hưởng không nhỏ, đến giọng nói cũng trở nên trầm âm, cuốn hút, khá giống... Trì Linh Đồng cắn môi, cô lại nhớ đến Dịch Thanh rồi.

“À, đây là Trì Linh Đồng, hai bọn em là bạn học, bạn thân của nhau.” Khổng Tước kéo tay Tiêu Từ Thần, tựa vào vai anh ta như chim nhỏ nép mình.

Trì Linh Đồng chợt nhớ ra là sau khi gặp tai nạn thì Tiêu Từ Thần bị mất trí nhớ, không nhận ra mình nữa. Cô bèn mỉm cười, xem như đáp lại lời giới thiệu của Khổng Tước.

Tiêu Từ Thần lạnh nhạt rút cánh tay khỏi tay Khổng Tước, dịch người sang nửa bước, để giữa hai người có một khoảng trống. “Xin lỗi, hãy cho tôi thời gian và không gian để tìm lại ký ức một cách tự nhiên.” Giọng nói của Tiêu Từ Thần lịch sự nhưng rất xa cách, lại có vẻ vô cùng lạnh nhạt.

Khổng Tước đành bấu môi với Trì Linh Đồng, ánh mắt như đang nói: “Đến tở mà anh ấy cũng quên mất rồi.”

Trì Linh Đồng sờ sờ mũi, muốn bật cười. Trước giờ Khổng Tước luôn bắt nạt Tiêu Từ Thần, không ngờ cũng có ngày phải nếm vị đắng trong tay anh ta.

Tiêu Từ Thần nhìn Trần Thần và Nhan Tiểu Úy cũng đang ngồi ở đó, gật đầu. “Xin chào!”

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy quay ra nhìn nhau, anh ta đang nói với mình à? Trì Linh Đồng cũng hơi sững sốt.

“Từ Thần, họ là ai thế?” Khổng Tước lại há hốc mồm.

Tiêu Từ Thần không đáp, chỉ nói: “Hiếm có dịp gặp mặt, chúng ta ghép bàn ngồi chung nhé!”

“Không cần đâu, chúng tôi gọi món xong rồi.” Trì Linh Đồng vội nói. Cô thầm quan sát Tiêu Từ Thần, nếu khuôn mặt kia không quen thuộc đến thế, cô sẽ tưởng rằng đó không phải cùng một người. Trước đây Tiêu Từ Thần rất khô khan, hiền lành, là kiểu không có chủ kiến, Không Tước nói gì thì anh ta nghe nấy. Nhưng người trước mắt này lại được bao bọc trong một lớp vỏ lạnh lùng nghiêm nghị, xa cách với bất cứ ai, rất mạnh mẽ kiêu ngạo, như một vị lãnh đạo đã quen thuộc với việc ra lệnh cho người khác. Cô thấy hơi thương cảm cho con chim kia.

“Chúng tôi chỉ có bốn người, xin đừng khách sáo như vậy.” Anh ta nói với Trần Thần, nhưng lại nhìn Trì Linh Đồng.

“Không phải...khách sáo...” Trì Linh Đồng trừng mắt lườm Không Tước, nhưng Không Tước còn chưa kịp nói tiếp, Tiêu Từ Thần đã đưa tay gọi người phục vụ đang đứng ở đó, “Thế thì tốt. Cô ơi, phiền cô bung món ăn ở bàn này vào trong phòng.”

“Cùng tới ngồi chung đi, là hai vị lãnh đạo ở học viện của Từ Thần, rất thân thiết với anh ấy, không sao đâu.” Đến nước này rồi thì Không Tước đành nói vậy thôi. Cô nàng cũng thấy hơi là lạ, không hiểu tại sao đột nhiên Tiêu Từ Thần lại trở nên nhiệt tình như thế.

Trì Linh Đồng mỉm cười tự giễu với Trần Thần và Nhan Tiểu Úy: “Người thất nghiệp chẳng có bao nhiêu tiền, tôi vẫn nên tiết kiệm thì hơn! Nào, hôm nay chúng ta ăn theo thầy giáo Tiêu đi.”

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy cũng không phải người cầu nệ khách sáo, cũng thường xuyên tụ tập vui chơi với người quen và người không quen, “Được, khách phải theo chủ. Nhưng hôm nay em được lợi quá còn gì.”

Bữa tối rất phong phú, đang là mùa thủy sản tươi, các món ăn đặc sắc của nhà hàng xếp chật bàn. Bầu không khí trên bàn ăn cũng khá thoải mái, hai vị lãnh đạo rất hiền hòa. Tiêu Từ Thần và hai vị lãnh đạo này bàn chuyện công việc, những người còn lại thì vừa ăn vừa tán gẫu.

“Tình trạng hiện nay của tôi có vẻ không phù hợp cho việc giảng dạy.” Tiêu Từ Thần khéo léo đáp.

Chủ nhiệm khoa nói: “Chúng tôi không bắt thầy Tiêu phải đi dạy ngay. Mất trí nhớ tạm thời là bệnh thường gặp trong y học, nhưng chưa có thuốc chữa, thường thì phải đợi ký ức tự khôi phục hoặc có ký tích xảy ra. Có chuyên gia từng nói, sống trong hoàn cảnh quen thuộc sẽ làm tăng xác suất tìm lại ký ức của người bị mất trí nhớ, vì những hình ảnh quen thuộc sẽ kích thích thần kinh đại não, thúc đẩy sự liên tưởng và suy tư. Thầy giáo Tiêu, chỉ với điểm này, anh đã nên quay lại học viện y rồi.”

“Tôi quay về đó chỉ để tìm lại ký ức?” Khi Tiêu Từ Thần nói ra câu này, anh lại liếc nhìn về phía đối diện.

Người ngồi đối diện với anh ta là Trì Linh Đồng, bây giờ cô đang xem cô gái ôm đàn guitar biểu diễn trên bục.

Mái tóc dài của cô gái che khuất nửa khuôn mặt, mắt híp lại, để lộ mấy phần u buồn biếng nhác, cô ta đang hát bài “Nếu như không có anh” của Mạc Văn Úy.

Nếu như không có anh/ sẽ không có những hồi ức ấy/ Em cũng sẽ không đau khổ/ Nhưng dấu hiệu đó có xảy ra, em vẫn sẽ chọn yêu anh...

Những câu hát ấy như mưa rơi trong lòng cô, khiến trái tim cô đau nhức.

Cô vào phòng rửa tay một chuyến, Không Tước cũng vào theo.

“Ai tặng đây?” Cô nàng liếc thấy chiếc đồng hồ trên tay Trì Linh Đồng.

“À, đây là...” Giờ cô đang đeo cả quá khứ và tương lai mà Bùi Định Thanh tặng cô, không xa rồi dù một phút hay một giây.

“Anh ta tặng cậu? Ôi trời ơi, hóa ra là một quý công tử, chiếc đồng hồ này là phiên bản giới hạn của Cartier.” Không Tước rút ra một hộp thuốc lá từ trong túi xách, thuận thực rút ra một điếu, bấm bật lửa, một ngọn lửa màu xanh bùng lên, “Tớ còn tưởng cậu sẽ yêu một tài tử chứ!”

Trì Linh Đồng mỉm cười, không giải thích. “Thầy giáo nhà cậu không nhắc cậu là hút thuốc có hại cho sức khỏe à?”

Không Tước hít một hơi, nhưn mày, “Đừng nhắc đến anh ấy nữa, tớ phiền.”

“Trông anh ta vẫn ổn mà, tư duy vẫn tiếp, nói chữ nào rõ chữ nấy.”

“Anh ấy mất trí nhớ chứ không bị ngớ ngẩn.” Không Tước lườm cô.

“Thế cậu kể chuyện quá khứ cho anh ta đi!”

Không Tước cười nhạt: “Cậu tưởng tớ chưa kể à? Nhưng anh ấy nói cái gì mà, đừng nhồi nhét ký ức cho tôi một cách khiên cưỡng, tôi sẽ tự nhớ lại. Trong lúc này, xin hãy cho tôi không gian và thời gian để tìm lại ký ức.”

Trì Linh Đồng phì cười, vừa nẩy một sách cũng nói ra một câu y chang thế này.

“Cậu phải chịu đã kích nặng nề đúng không?”

“Ồi, bây giờ tớ chẳng được nói gì hết, trừ khi anh ấy chủ động hỏi, tớ mới dám trả lời. Thế nhưng anh ấy cũng chịu chấp nhận mối quan hệ vợ chồng chưa cưới của chúng tớ, sẽ ăn cơm cùng tớ, đưa đón tớ đi làm, đi tản bộ, dạo phố cũng được. Nhưng anh ấy nói vì tôn trọng tớ, tạm thời chúng tớ không

nên có những hành vi thân mật của hai người đang yêu, phải đợi anh ấy từ từ tìm lại cảm giác yêu tố trước đây. Cung ơi, tớ nói với cậu điều này, không hiểu tại sao, khi anh ấy nói với tớ như vậy, tớ chợt nhận ra anh ấy có chính kiến hơn, quyết đoán hơn, tháo vát hơn, cũng quyến rũ hơn trước đây, như thể tớ đang bắt đầu một cuộc tình mới vậy.”

“Thế thì tốt chứ sao, cậu buồn phiền gì nữa?”

Không Tước kéo cửa ra, ném điều thuốc trong tay vào bồn cầu, “Bây giờ anh ấy kiểm soát tớ vô cùng chặt chẽ, đi đâu cũng phải báo cáo với anh ấy, tớ không có cơ hội ra ngoài chơi với bạn.”

“Cậu phải biết đủ chứ! Mỗi ngày, trên thế giới này xảy ra nhiều vụ tai nạn như vậy, có người có thể trở về một cách bình yên, nhưng cũng có người một đi không trở lại.” Ví dụ như Dịch Thanh!

“Cậu không hiểu cuộc sống của tớ!” Không Tước cười tươi tắn.

“Địa vị của thầy giáo nhà cậu ở học viện cao thật đấy, cậu xem các vị lãnh đạo đều rất coi trọng anh ta.”

“Đương nhiên phải cao rồi! Anh ấy bị tai nạn ở Hồng Kông, trường Đại học y bên đó cũng thấy vô cùng áy náy, bèn thành lập một hạng mục nghiên cứu khoa học chung với Học viện y Tân Giang, đầu tư rất lớn, sinh viên hai trường còn có thể trao đổi cho nhau. Phía Hồng Kông cũng nói rõ là muốn Từ Thần phụ trách công việc này.”

Lúc quay lại bàn ăn, Trì Linh Đồng hơi ngạc nhiên. Trước mặt cô vốn bày một đĩa sò và một đĩa tôm chiên hành, đây đều là loại đồ ăn khiến cô bị dị ứng nên cả buổi tối cô đều chưa động đũa. Cô chỉ đi ra ngoài một lúc mà đĩa thức ăn trước mặt đã đổi thành một đĩa ngó sen và một đĩa nộm sứa. Cô e dè đưa mắt nhìn lên, ai nói chuyện thì vẫn nói chuyện, ai ăn cơm vẫn cứ ăn cơm, vẻ mặt của mọi người đều rất bình thường. Chẳng chỉ là trùng hợp thôi ư?

Ăn cơm xong hai vị lãnh đạo lái xe về trước. Trì Linh Đồng, Trần Thần và Nhan Tiểu Úy bắt taxi tới đây, còn Tiêu Từ Thần ngồi xe của Không Tước.

“Đi cùng nhau nhé!” Với phong thái lịch thiệp, Tiêu Từ Thần quả quyết.

Xe của Không Tước là xe nữ với kiểu dáng xinh xắn, Tiêu Từ Thần ngồi vào đã thấy hơi chật, lại thêm ba người nữa thì thành hộp cá mời sớt cả mất thôi.

“Hai người cứ về trước đi, chúng tôi muốn đi dạo bên bờ sông một chút.” Trì Linh Đồng nói.

Tiêu Từ Thần kéo tay áo lên, như đang chuẩn bị xem đồng hồ. Cổ tay trống không, anh ngăn ra.

“Hôm nào chúng ta lại gặp nhau nhé.” Không Tước ra hiệu ý bảo Trì Linh Đồng gọi điện thoại.

“Cung à, người đàn ông kia nhìn em suốt cả buổi tối hôm nay.” Trong lúc chờ xe, Nhan Tiểu Úy nói, hai mắt lóe sáng.

“Nói gì thế, anh ta nhìn em làm gì?”

“Không tin thì em hỏi Trần Thần ấy.”

Trần Thần đứng ở vị trí trung lập, “Có lẽ anh ta đang nhìn bức tranh treo tường sau lưng Linh Đồng.”

“Anh nói là bức tranh mô phỏng theo bức ‘Hoa hướng dương’ của Van Gogh? Đừng đùa, rõ ràng là nhìn Đồng Đồng. Đồng Đồng vừa cúi đầu, anh ta bèn lảng lảng nhìn, Đồng Đồng vừa ngẩng đầu, anh ta bèn dời mắt đi. Đồng Đồng vào nhà vệ sinh, chẳng phải anh ta còn ra ngoài xem xét một lúc đó sao.”

“Em cứ ảo tưởng đi, người ta là tấm gương sáng thanh cao để người đời nhìn vào mà học tập, không phải kẻ tiểu nhân bỉ ổi như em nói.”

Nhan Tiểu Úy nghiêng đầu: “Em cũng không nói ánh mắt của anh ta xấu xa, có lẽ là...Ồ, Đồng Đồng đâu rồi?”

“Em ở đây.” Trì Linh Đồng đứng cách đó không xa, vẫy tay với hai người họ, “Đây là bến phà sang sông, nhìn kia, phà đang đi về bờ bên này.”

“Đây là tiếng gì vậy?” Gió đêm đưa tới từng tiếng còi tàu văng vẳng, Tiêu Từ Thần khẽ nhủ mảy.

“Phà cập bến.” Không Tước liếc nhìn anh qua gương chiếu hậu. Đúng là đã quên sạch sành sanh, đến tiếng còi hơi cũng không nhớ được.

Tiêu Từ Thần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ừ. Không Tước, cô và Trì Linh Đồng là bạn đại học?”

“Bạn học suốt sáu năm trung học.”

“Chơi rất thân sao?”

“Tình bạn thiên trường địa cửu.”

Tiêu Từ Thần nở một nụ cười hiếm hoi: “Có thể kể rõ hơn một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: 12: Khung Tranh

Type-er: Thống

“Ồ bên nhau” trở thành chủ đề nóng ở Mạng Hàng Rào, cũng lên bảng chủ đề nóng ở diễn đàn, thậm chí còn có kha khá fans trung thành, ngày ngày chờ Tri Linh Đồng đăng bài mới. Tri Linh Đồng rất bình thản, internet là thế giới ảo, cô chỉ muốn tìm một nơi để biểu đạt tình cảm của bản thân. Ở đây không ai quen biết cô, không biết cô đã từng trải qua những gì, đánh mất ai. Mọi người chỉ nêu cảm nhận về thiết kế nhà ở của cô, sẽ không tỏ ra thương hại, thốn thức hay quan tâm, cô chỉ cần có vậy thôi.

Hiện tại cô đang viết đến phần phòng tắm. Cuộc sống rất mệt mỏi, phải tìm được công việc lý tưởng, bạn đời lý tưởng, ngôi nhà lý tưởng, trong nhà cần có ghế sofa lý tưởng, chiếc giường lý tưởng, phòng bếp lý tưởng và phòng tắm lý tưởng...

Tri Linh Đồng rất khinh thường kiểu bồn tắm massage lớn tới mức chơi voi, người bình thường chẳng bao giờ đốt tiền như thế. Còn loại bồn tắm có bốn chân nhỏ đơn giản, cô cũng không thích, vì không dễ kết hợp với gạch và giá để khăn. Bận rộn suốt một ngày, lê lét thân thể mệt mỏi trở về nhà, thoải mái đắm mình trong làn nước ấm cũng là một hạnh phúc. Khăn tắm thế nào, hương thơm của sữa tắm đều vô cùng vô cùng quan trọng, những thứ này cũng giống với bồn tắm.

Mỗi người đều nên có hương thơm riêng của mình, cũng giống như tính cách hay phong thái.

Bài mới vừa được đăng lên thì đã có người vào bình luận. Là một người đàn ông, anh ta nói anh ta luôn có tình cảm đặc biệt với các chú vịt nhựa, vẫn luôn sưu tầm đủ loại đủ kiểu, cũng nhất định phải dành cho chúng một vị trí trong phòng tắm. Tri Linh Đồng bật cười, đây là một người đàn ông vẫn giữ được tâm hồn trẻ thơ, rất đáng yêu.

Một đêm nọ, Khổng Tước chán nản nói với Tri Linh Đồng qua điện thoại, Tiêu Từ Thần thành hàng xóm của cậu rồi. Không biết anh ta nghĩ gì mà đột nhiên trả lại căn nhà đã thuê ba năm, đề xuất với ban quản lý Khế Viên. Vì danh tiếng và học thuật của anh ở Học viện y, ban quản lý nhanh chóng đồng ý.

Chẳng bao lâu sau, Tri Linh Đồng và Tiêu Từ Thần không hẹn mà gặp. Thời điểm giao mùa từ xuân sang hạ, trên sông có rất nhiều sương mù. Tầng sáng, sương sớm mờ mờ trên sông, nghe được tiếng còi hơi, nhưng không nhìn thấy phà đâu. Căn nhà mà Bùi Dịch Thanh dành riêng cho Tri Linh Đồng thiết kế nằm sát bên bờ sông, phải đi qua quá nửa Khế Viên mới thấy được. Dưới tầng, bên cạnh đều chưa có người ở, khiến khoản sân vắng vẻ thêm phần tĩnh mịch. Không phải ngày nào Tri Linh Đồng cũng tới đây. Nhưng nếu tới thì đương nhiên là vào lúc có tâm tình thoải mái.

Sáng sớm, cô ngắm cây cỏ bên bờ sông, Tiêu Từ Thần mặc quần áo thể thao chạy ra từ bóng sương mù, trán lấm tấm mồ hôi. Hai người đều ngẩn ra, Tri Linh Đồng lên tiếng chào trước: “Chào buổi sáng!”

“Sao cô lại ở đây!” Ngực Tiêu Từ Thần phập phồng, anh đang thở hổn hển.

“Nhà tôi ở cạnh Khế Viên. Anh vẫn nhớ tôi à!” Cuộc gặp gỡ bất ngờ khiến khóe môi Tri Linh Đồng cong lên, tạo thành một vòng cung xinh đẹp.

Ánh mắt Tiêu Từ Thần tối sầm lại: “Linh Đồng, tôi bị mất trí nhớ, chứ không mắc bệnh mau quên”.

“Ừ nhỉ, tôi hiểu nhầm rồi, xin lỗi! Anh đang chạy bộ buổi sáng sao?” Trông sắc mặt của anh khá hơn lần trước một chút, dường như có da thịt hơn, “Anh cứ chạy tiếp đi, đừng để ý đến tôi”. Cô vội vàng nhường đường.

Tiêu Từ Thần không động đậy: “Nhiệm vụ vận động hôm nay của tôi đã hoàn thành. Cô dậy sớm thật đấy”.

“Ha ha, tôi cảm tin con chuột, giờ còn chưa ngủ thôi”. Tri Linh Đồng đi bộ về, Tiêu Từ Thần cũng thông thả đi cùng cô.

“Tôi thuộc cung thần nông”, Tiêu Từ Thần nói.

Tri Linh Đồng liếc nhìn anh, chờ anh nói câu sau nhưng anh im lặng.

Gần tới cổng Khế Viên, cô đang định chào tạm biệt thì anh đột nhiên hỏi: “Ngoài việc là bạn học của Khổng Tước, trước đây chúng ta còn quan hệ nào khác không?”

Tri Linh Đồng chớp mắt, vô cùng hoang mang.

Tiêu Từ Thần quay mặt đi nơi khác, từ từ nắm chặt tay rồi lại chậm chậm thả ra. Trong màn sương vắng vắng tiếng ô tô, anh nắm lấy tay cô một cách tự

nhien, kéo cô đến bên một gốc cây nhãn ven đường. “Ý tôi là tôi cảm thấy cô vô cùng quen thuộc, ngày trước... chúng ta thường xuyên gặp nhau sao?”

Tri Linh Đồng sờ sờ mũi, nên nói thế nào nhỉ? “Cha anh là bạn thân của cha dưỡng tôi, mà anh lại là bạn trai của Khổng Tước, chúng ta cũng xem như quen biết. Tôi từng đến ăn cơm tại nhà anh ở Thanh Đài”.

Dường như Tiêu Tử Thần vẫn chưa tin lắm, “Đôi khi trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh, như những miếng ghép hỗn loạn, nhưng tôi không thể ghép chúng lại với nhau. Trong đó có khuôn mặt cô xuất hiện nhiều nhất”. Anh không cho cô biết, chỉ cần thấy cô, trái tim anh sẽ loạn nhịp, sẽ đau đớn, như bị một bàn tay bóp nghẹt khiến anh thấy nghẹt thở.

“Giữa một nhóm người, hình như tôi luôn để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người khác, vì tôi thuộc cung Song Ngư, có sức hút cá nhân đặc biệt”. Cô lè lưỡi, nói với vẻ hài hước và tự kỷ.

Anh vẫn im lặng, muốn tìm ra câu trả lời mà anh cần từ khuôn mặt tươi cười của cô.

“Mất trí nhớ khổ sở lắm phải không?” Cô nhìn hai hàng lông mày nhíu chặt của anh, cảm thông hỏi.

Anh chậm chậm thở ra: “Tôi thấy mình thật thảm thương. Một người không có ký ức thì chẳng khác gì người mù, không thấy được con đường phía trước, phải chờ người khác nói cho, chờ người khác gợi ý, cuộc sống như vậy còn thuộc về mình sao? Nếu đã vậy, thôi thì chết đi trong tai nạn kia”.

“Anh... bị tai nạn gì?”

“Tai nạn giao thông!”

Tri Linh Đồng chợt rung mình, cả người run lên, cô không thể không vịn vào thân cây, cô nghe thấy chính mình chua chát nói: “Anh... có gì đáng để oán hận, anh vẫn cứ đứng ở đây, có thể tức giận, có thể nhủ thầm, có thể chất vấn, có thể giải thích... Ký ức quan trọng đến thế ư?”

“Rất quan trọng, tôi cảm thấy mình đã đánh rơi mất thứ quý giá nhất trên đời”. Tiêu Tử Thần vung tay lên hai lần, sau đó từ từ đặt ngang, mười ngón tay đan vào nhau, lông mày nhíu chặt.

“Tôi cũng đánh mất thứ quý giá nhất, tôi cũng ước mong thời gian có thể đảo ngược, thế nhưng, anh xem”, cô ngửa mặt lên, mặt trời mới lên xuyên qua làn sương sớm, cô thấy thấp thoáng đường nét của bầu trời, “Đó là mặt trời của hôm nay, hôm sau anh lại nhìn lên, sẽ thấy mặt trời của ngày mai. Hôm qua đã bị màn đêm xóa sạch, cũng không thể trở lại được nữa. Đây chính là hiện thực không thể phủ nhận. Tôi không phí công mong thứ này thứ kia nữa, mà mỗi ngày tôi sẽ cố gắng sống cho thật tốt”. Cô mỉm cười với anh, nước mắt lấp lánh trong mắt, cảm hơi nâng lên. Dáng vẻ này khiến người ta thương xót không nói nên lời, anh còn chưa kịp định thần thì đã đưa tay giúp cô lau nước mắt.

Cô cúi đầu, hơi lúng túng, “Tôi về nhà nghỉ ngơi đây!” Cô quay người chỉ vào mấy dãy nhà giải tỏa. Sương mù đã dần tan hết, chữ “Phá dỡ” ngoài tường lọt vào mắt anh “Đó là nhà cô?” Anh rất ngạc nhiên.

“Đừng rồi! Một khoảnh sân nhỏ giữa lòng thành phố, hăm mộ không? Một mình tôi ở cả dãy nhà lớn”. Cô vẫy tay tạm biệt.

“Chỉ cần trời không mưa, sáng nào tôi cũng chạy bộ ở bờ sông”. Anh nhìn bóng lưng gầy yếu của cô khẽ nói.

Tri Linh Đồng quay đầu lại, ngần ra một lúc rồi mới hiểu ý anh, “Vậy sau này chúng ta sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt rồi. Ngày mai trời nắng đấy, hẹn gặp anh vào ngày mai”.

“Hẹn gặp cô vào ngày mai!” Đường như đây là một ước hẹn đẹp đẽ, khỏe môi anh không khỏi cong lên.

Đã lâu rồi Tri Linh Đồng không ước hẹn với ai, bánh xe của cô rất lười nhác, đường ray của cô rất cô đơn, không cần quan tâm tới giao lộ, cũng không biết điểm kết thúc. Thứ gọi là ước hẹn với Tiêu Tử Thần, cô chỉ thuận miệng tiếp lời mà thôi, quay đi quay lại là quên luôn. Ngày hôm sau, cô ngủ đến trưa, say khi thức dậy thì đến cửa hàng sách, cô định mua một ít tài liệu. Cô và Bùi Định Thanh đều làm trong ngành thiết kế, có một phòng sách sáng sủa rộng rãi là điều tất yếu. Giá sách nhất định phải được đặc chế riêng, có thể suy tính làm kiểu giá sách cao tới trần nhà. Để việc đọc sách thuận tiện thì trong phòng cũng cần có một chiếc thang gỗ, nhưng chiếc thang không thể chiếm nhiều diện tích không gian, kiểu dáng cũng phải đơn giản thanh nhã, nếu không phòng sách sẽ trông giống một cái phân xưởng. Loại gỗ để làm giá sách nên là gỗ nhãn. Nhà ở sát bờ sông, không khí ẩm thấp, phải bảo quản sách cẩn thận không thể chúng bị ẩm. Gỗ nhãn vừa chống mọt lại vừa khô ráo, vô cùng phù hợp. Nhưng thang gỗ thì khiến Tri Linh Đồng đau đầu. Cô phí hơn nửa ngày ở cửa hàng sách mà không tìm ra chút ý tưởng nào, cuối cùng đành chọn bừa vài cuốn.

Khi xuống xe, bầu trời phía tây đã rực sáng trong ráng chiều, ánh sáng phủ kín mặt sông, nhuộm nước sông thành màu vàng óng ả, sóng nước bồng bềnh, khiến người qua đường hoa mắt, người đứng trên bờ say đắm. Tri Linh Đồng nheo mắt đi về phía trước, thấy Tiêu Tử Thần đang đứng ở nơi mà hôm qua cô chào tạm biệt với anh. Nếu không phải bộ đồ thể thao đã được đổi thành bộ quần áo ở nhà, cô còn tưởng anh đã hóa thành một gốc cây, bộ rễ đâm sâu vào lòng đất.

“Chào thầy giáo Tiêu, anh đi làm về đấy à!” Túi giấy hơi nặng, cô bèn đổi tay cầm. Cô không có ý định tâm sự dài dòng với anh ta, thời tiết nóng bức, cô chỉ muốn mau chóng về nhà tắm rửa.

Tiêu Tử Thần không đáp lại, cũng chẳng nhúc nhích, ánh mắt oán trách của anh ta khiến cô vô cùng hoang mang. Cô mới ngẫm lại một chút, chợt có đốm sáng lóe lên trong đầu, cô ngưng ngừng mấy tiếng: “Xin lỗi, tôi bận việc nên... không ra bờ sông được”.

“Nếu như không làm được, vậy thì đừng hứa hẹn bừa bãi”. Trời vừa sáng, anh đã vội tới đây chờ cô, buổi trưa lại đến đợi một lúc, ban ngày còn tới dạo

một vòng quanh khu nhà giải tỏa. Đúng là anh thấy hơi tức giận, nhưng phần nhiều là lo lắng, như thể sợ cô lại đột nhiên biến mất.

Tri Linh Đồng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, thực sinh ra cảm giác bất lực như “Tú tài gặp quan binh, có lý mà chẳng thốt nên lời”, nhưng cô không thể so đo, dù sao Tiêu Từ Thần từng bị chấn thương sợ hãi. “Là lỗi của tôi, sau này tôi nhất định sẽ thay đổi. Tôi hơi mệt, nếu anh không có chuyện gì muốn nói thì tôi về nhà đây”.

Tiêu Từ Thần không nói gì thêm, cũng chẳng nói lời tạm biệt, mà chỉ bước lên đón lấy túi giấy trong tay cô, “Đều là sách về kiến trúc ư?”

“Tôi đọc cho vui ấy mà”, Khuôn mặt Tri Linh Đồng tỏ vẻ “Không hề muốn nói chuyện tiếp”, không rõ Tiêu Từ Thần không biết hay cố tình không hiểu. Cô đại um tùm hai bên đường, quanh đây không có bóng cây cũng chẳng có ghế ngồi, chỉ có một gốc liễu đã bị cưa ngã từ lâu nằm ngang ven đường, ánh mắt mặt trời thiêu đốt, mưa gió đập vui, vô cây đã tróc ra từng mảng, để lộ thân cây trắng phều. Anh cũng không ngại mà ngồi ngay trên cây ấy, lấy một quyển sách ra xem. Khung cảnh này vô cùng nhân nhả thanh cao, cái miệng há ra của Tri Linh Đồng mãi mới ngậm lại được. Cô đành chịu đựng việc cả người nhor nhóp mồ hôi, ngồi xuống cạnh anh “Sách hay không?” Cô hỏi với giọng nửa đùa nửa thật lại nửa mỉa mai.

Đó là tập “Bút ký kiến trúc” của nhà kiến trúc học đương đại Hán Bảo Đức, chia thành bốn phần riêng: “Những mẫu ghi chép về Luân Đôn”, “Thăm quan kiến trúc Âu Mỹ”, “Kiến trúc và văn hóa”, “Nghệ thuật và dự vọng”. Bùi Dịch Thanh đã từng hứa với cô, sẽ cố gắng giải kiến trúc phương Tây cho cô, anh là một người không tuân thủ hứa hẹn. Cô đành tìm tới những dấu vết mà anh để lại giữa những dòng chữ ấy.

“Nếu người ngoài nghe coi đó như một quyển du ký thì cũng tạm được. Nhưng nếu là người làm việc trong ngành thì không nên đọc, cuốn này phiền diện quá. Với mỗi bản thiết kế, trong mắt những người khác nhau là những khung cảnh không giống nhau. Muốn biết, nhất định phải tới gần tiếp xúc với nó, phải cảm nhận bằng cả đôi mắt và trái tim của cô”. Tiêu Từ Thần khép sách lại, nghiêm túc nói.

“Anh... hiểu về kiến trúc sao?” Trong sự hiểu biết về các lĩnh vực của Tri Linh Đồng, nếu kiến trúc và nghệ thuật có vài đặc điểm nho nhỏ liên quan đến nhau, thì cô cũng giải thích được, nhưng kiến trúc và y học lại như người da đen và người da trắng vậy, tìm về mười tám đời tổ tông cũng chẳng có họ hàng với nhau đâu.

Tiêu Từ Thần thoáng sùng sốt, “Tôi cảm thấy có thể hiểu, nhưng những vấn đề cụ thể thì tôi lại không rõ lắm”. Vàng trán anh khẽ nhú, trông có chút buồn bã, khiến người ta thương cảm. Tri Linh Đồng vội vàng an ủi: “Có lẽ trước đây anh có sở thích về kiến trúc, cho nên anh mới lựa chọn chuyển đến Khế Viên?”

“Tôi thích tư tưởng kiến trúc ở Khế Viên”. Anh ngừng đầu, ngắm nhìn Khế Viên được hoàng hôn từ từ bao phủ, “Những sự vật không tồn tại vì danh lợi luôn có khả năng toát lên vẻ đẹp chân thực nhất. Cho dù chúng ta đang ở đâu, chúng ta cũng đều phải thừa nhận, nhiều khi chúng ta không thể lựa chọn hàng xóm. Chúng ta ở một nơi nào đó mấy chục năm, nhưng có khi còn không biết người ở nhà đối diện là ai. Trong thời đại này, tình người bạc bẽo đã thành một kiểu hiện tượng. Có rất nhiều người xuất sắc chỉ vì ràng buộc ấy mà bị ép vào cảnh khốn cùng. Nhưng Khế Viên thì lại mở rộng cửa lớn cho tất cả mọi người. Người ở đây không phân biệt ngành nghề, không phân biệt lương thưởng, bọn họ có sở thích, tính cách hợp nhau, có tâm trạng vui vẻ như trở về quê hương. “Khế”, là chốn bình yên tĩnh lặng, “Viên” nơi có cảnh sắc đẹp tươi... Linh Đồng?” Tiêu Từ Thần nghe thấy một tiếng nghẹn ngào đầy kiềm chế.

Tri Linh Đồng đang cố gắng lau nước mắt, nhưng lau mãi mà không hết. Màn đêm đã buông xuống, gốc cây này cách khá xa đường lớn, ánh sáng từ đèn đường mờ mờ tỏa bóng tới đây, cô không thấy rõ khuôn mặt của Tiêu Từ Thần. Nghe anh nói những lời như vậy, với giọng nói ấy, trong một thoáng hoảng hốt, thời không đan cài, dường như cô đã trở về ngày hôm ấy, ở đường Quế Lâm, cô và Bùi Dịch Thanh đứng bên một ngôi nhà không khóa, nói về Khế Viên. Cô đột nhiên muốn ôm chặt Tiêu Từ Thần.

“Tôi... thấy đối!” Cô rốt cuộc bị làm sao vậy, đầu tiên là thấy thấp thoáng bóng người của Bùi Dịch Thanh trên đường, sau đó nói chuyện với Tiêu Từ Thần lại liên tưởng tới Bùi Dịch Thanh. Là cô quá nhớ nhung hay là đã mắc bệnh hoang tưởng mất rồi?

“Quanh đây có nhà hàng không?” Tuy Tiêu Từ Thần không biết cô đang nghĩ gì, nhưng anh biết cô đang nói dối.

“Tạm thời chưa có. Tôi về nhà ăn bữa thứ gì đó cũng được”. Cô đưa tay, định lấy lại túi giấy.

Anh do dự một lúc rồi đưa túi giấy cho cô, “Linh Đồng, cô rất yêu rất yêu... anh ta ư?”

Trong bóng đêm, nghe được câu hỏi của anh, Tri Linh Đồng thấy ngực mình nghẹn lại. Chuyện qua đã lâu rồi, nhưng dường như đây là lần đầu tiên có người nhắc đến Bùi Dịch Thanh ngay trước mặt cô, những người khác luôn cố gắng tránh nói đến chuyện này. Có lẽ Tiêu Từ Thần đã mất trí nhớ, hoàn toàn có thể coi anh như một người xa lạ, hoặc có thể vào thời khắc này, từng chút từng chút ký ức về Bùi Dịch Thanh tràn vào tim cô, khiến cô bật thốt lên: “Chúng tôi quen nhau chưa đầy một năm, nói là yêu đến ghi lòng tạc dạ, nghe như nói quá, nhưng trái tim tôi thực sự không còn chỗ cho người thứ hai. Chính tôi cũng không biết anh ấy có cảm nhận giống vậy không, anh ấy tặng cho tôi hai chiếc đồng hồ, đại diện cho quá khứ và tương lai của anh ấy, trước khi gặp tai nạn, anh ấy vẫn đang gọi điện cho tôi, nhưng anh ấy... đã làm một chuyện khiến tôi đau khổ vô cùng, uất ức vô cùng. Tôi không cần anh ấy hứa hẹn về quá khứ và tương lai, tôi chỉ muốn nghe một câu giải thích của anh ấy, để an ủi tâm tư lo lắng sợ hãi của tôi, để tôi biết tình yêu của anh ấy luôn nguyên vẹn, không có sự dối lừa... anh ấy chưa nói mà cứ thế ra đi... cái cảm giác đó, cảm giác đó, cảm giác đó...”

“Đừng nói nữa!” Tiêu Từ Thần nắm chặt bàn tay đang run lên cảm cấp của Tri Linh Đồng, “Tôi hiểu, tôi hiểu mà...” Đó là cảm giác mờ mịt hoảng hốt, giống anh hiện tại. Trước mặt anh là một loại dụng cụ phẫu thuật, nhưng anh không biết chúng tên gì; tác phẩm lớn của ngành y, anh nhìn bìa sách đã nhàu mảy; Không Trước nói cô ta là bạn gái mà anh yêu ba năm, đã bàn tới chuyện cưới hỏi, nhưng anh chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấy linh hồn phóng đảng của cô ta, nụ cười của cô ta, giọng nói của cô ta, anh đều không thích nổi. Anh chỉ bị mất trí nhớ, không phải bị mất linh hồn, tại sao lại thay đổi nhiều như vậy? Anh cũng muốn ông trời cho anh một lời giải thích.

“Cô vẫn đang chờ đợi, đúng không?”

Đúng, chờ đợi, cho dù chỉ là một giấc mơ, chỉ cần một câu nói của anh, cô đã có thể tiếp tục bất chấp tất cả mà yêu anh. Cho dù cô cô độc cô cũng cảm thấy hạnh phúc. Nhưng Bùi Dịch Thanh vẫn mãi chẳng xuất hiện.

“Trông cô rất thông minh, nhưng thật ra lại rất ngốc nghếch”. Tiêu Tử Thần đưa tay ra giúp cô lau nước mắt. Đường như nước mắt nóng vô cùng, làm bỏng tay anh, đau đớn thấu tim

“Có lẽ vậy, nhưng tôi vẫn rất vui vì gặp được anh ấy, anh ấy thực sự rất tốt rất tốt”.

Đó là điều chắc chắn, nếu không sao có thể khiến cô yêu đến mức khờ dại như thế. Cô đã đi rồi, Tiêu Tử Thần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đêm hè đầy sao, không hiểu sao, anh thấy rất đỗi kỳ với người đàn ông đó.

Không biết bằng cách nào mà Tiêu Tử Thần có số điện thoại của Trì Linh Đồng, mỗi buổi sáng nếu cô không xuất hiện ở bờ sông, một cuộc điện thoại sẽ được gọi tới ngay lập tức. Khiến Trì Linh Đồng như bị trói buộc, không thể không sinh hoạt nề nếp hơn. Thỉnh thoảng có việc còn phải xin nghỉ từ ngày hôm trước. Trì Linh Đồng không làm gì được một bệnh nhân, sau một tuần cần răng chịu đựng, cuối cùng cũng bùng nổ với Khổng Tước, chửi vắn cô tại sao cô nằng không quan tâm tới thầy giáo Tiêu nhiều một chút. Nếu ngấm kỹ lại, lời này cũng hơi đáng nghĩ, nhưng Khổng Tước cũng không nghĩ nhiều, chỉ miễn cưỡng đáp, “Quan tâm kiểu gì, đến người mà tớ còn chẳng gặp được”. Trì Linh Đồng hỏi, “Hai người không hẹn hò sao?”, Khổng Tước hừ lạnh, “Từ khi anh ấy chuyển đến Khế Viên thì chúng tớ chỉ liên lạc qua điện thoại thôi. Anh ấy nói trai gái độc thân phải biết giữ khoảng cách. Buồn cười chết mất, nếu không phải vì tớ chưa muốn đăng lý kết hôn với anh ấy thì chúng tớ đã thành vợ chồng già từ lâu rồi”, “Cậu ... cứ để kệ anh ta thế à, nếu anh ta không bao giờ nhớ lại thì sao?” Trì Linh Đồng ngập ngừng nói. Khổng Tước thờ dài, “Không biết nữa, bây giờ anh ấy khó tính lắm, ánh mắt vô cùng lạnh lùng xa cách, tớ cũng chẳng muốn chuốc tội vào thân. Tùy anh ấy thôi, dù sao anh ấy cũng không dám bỏ mặt tớ”.

Ngắt điện thoại, Trì Linh Đồng chợt thấy run lẩy bẩy, vô cùng hoảng hốt.

Hôm sau, lúc gặp Tiêu Tử Thần, khi thì cô nhìn sông, khi thì ngắm bầu trời, nhưng lại không chịu nhìn anh. Đạo quanh Khế Viên hai vòng, trong gió sớm, Tiêu Tử Thần cầm khăn lau mặt nói: “Tôi có một chuyện muốn chia sẻ với cô đầu tiên”.

“Anh nhớ lại rồi hả? Anh định kết hôn với Khổng Tước?” Cô hăng hái nói, đôi mắt đen láy sáng lên.

Tiêu Tử Thần bực mình cốc vào trán cô, anh không thích nghe cô nói những câu này, như thể muốn nói thêm khoảng cách với anh, “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ chuyển sang dạy môn tiếng Anh”.

“Anh .. dạy được không?” Năm ấy, khi Trì Linh Đồng còn học ở học viện kiến trúc, môn tiếng Anh kỹ thuật có tiếng là tàn quá con người, từ mới khó đọc đến méo cả miệng, mà một số từ ngữ chuyên ngành y học còn kinh khủng hơn, vừa dài vừa khó phát âm, ai cũng phải kêu cứu.

“Tôi đã dạy thử hai lớp rồi, có thể đảm nhận được”.

“Sao đột nhiên lại muốn dạy tiếng Anh?”

Cũng khá tình cờ, hiện tại ở học viện, Tiêu Tử Thần chủ yếu phụ trách mảng giao lưu sinh viên và đầu tư tài chính của phía Hồng Kong, được xem như đang làm công tác tài chính, khá nhàn nhả. Một ngày nọ, anh có chút việc cần lên lớp học, chợt nghe thấy tiếng ồn ào từ một giảng đường, bước tới xem thì hóa ra giảng viên tiếng Anh ngất xỉu trong giờ học. Có hai người bảo vệ tới đưa cô giáo đi, anh tạm thời vào phòng học trấn an sinh viên. Cầm sách giáo khoa lên xem một chút rồi đặt xuống. Hơn trăm con mắt hiếu kỳ nhìn anh, anh đành kê cho họ nghe mấy mẫu chuyện tiếng Anh để giết thời gian, sau đó bảo sinh viên thảo luận tự do. Không ngờ lại gọi ra hứng thú của sinh viên, cậu một câu tôi một câu, tranh luận sôi nổi. Giảng viên tiếng Anh nọ bị đau ruột thừa cấp tính, nhất định phải phẫu thuật, giờ đã là tháng sáu rồi, còn hơn hai mươi ngày nữa là kết thúc học kỳ, cũng không thể tìm ra giảng viên dạy thay, thế là Tiêu Tử Thần đứng cảm nhận trách nhiệm về mình.

Nghe Tiêu Tử Thần giải thích xong, Trì Linh Đồng vẫn lắc đầu hoài nghi: “Anh làm vậy là hại con cái nhà người ta đó, cha tôi học chuyên ngành tiếng Anh tám năm thì giờ mới dám kiểm com ở giảng đường đại học”.

Tiêu Tử Thần bình thản nói: “Trăm nghe không bằng một thấy”.

“Anh định mời tôi tới nghe giảng sao?”

“Đi không?”

Trì Linh Đồng chống cằm, ngón tay gõ mấy nhịp, “Hôm nay tôi cũng muốn vào nội thành, được rồi, đi!”

“Được, nửa tiếng đã đủ để cô rửa mặt thay quần áo chưa?”

“Đủ rồi, anh lái xe tới giao lộ chờ tôi là được”.

Tiêu Tử Thần rừ rừ, “Tôi không lái xe, chúng ta đi xe buýt lên đó”.

Trì Linh Đồng thấy được một thoáng u ám hiện lên dưới mi mắt anh, cũng là người đáng thương, lần tai nạn giao thông ấy đã biến thành nỗi ám ảnh trong lòng anh.

Lớp tiếng Anh của học viện Y thường được dạy ở giảng đường bậc thang. Còn mười phút nữa mới tới giờ học nhưng không khí bên trong đã vô cùng sôi

nổi. Trì Linh Đồng phát hiện ra ngoại trừ loại hàng giả như cô ru rú ở hàng ghế cuối cùng, phía trước đã ngồi chật kín. Hàng ghế trước có một cô sinh viên xếp năm cuốn sách ra chiếm năm chỗ ngồi, khiến những sinh viên đến sau dùng ánh mắt tia đạn bắn hàng trăm cái lố trên người cô nàng.

“Đây cũng không phải là môn chuyên ngành, có cần làm trò thế không?” Một sinh viên ủ rũ ngồi kế bên Trì Linh Đồng, miệng lẩm bẩm, “Thực ra cậu ta muốn thu hút sự chú ý của thầy Tiêu thôi, nhưng chú ý thì có lợi ích gì đâu, người ta có vị hôn thê rồi. Hừ, đồ ảo tưởng”.

Trì Linh Đồng nuốt nước miếng, hóa ta Tiêu Từ Thần dụ dỗ người ta bằng mỹ nam kế. Cô chỉ vào đám đông trong phòng, “Vây... mấy sinh viên nam kia chen vào đây làm gì?”

Cô sinh viên nọ liếc nhìn cô: “Cậu mới đi học à?”

“Tôi tới dự thính thôi”. Trì Linh Đồng cười ha ha.

“À, đương nhiên vì thầy Tiêu giảng bài hài hước, sinh động, vừa sáng tạo thú vị. Ngày trước, thầy Tiêu chính là người giảng bài hay nhất Học Viện”.

Vừa dứt lời, Tiêu Từ Thần bước từ ngoài cửa vào, giảng đường đang ồn ào lập tức trở nên tĩnh lặng, sau đó tiếng vỗ tay rầm rập vang lên. Anh nhìn quanh giảng đường, cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại ở cái đầu cúi thấp của Trì Linh Đồng, anh khẽ nâng khóe môi.

“Cậu có phát hiện không, thầy Tiêu cười rất đẹp”. Cô sinh viên nọ dùng cùi chỏ đẩy đẩy Trì Linh Đồng, nhỏ giọng nói, “Nếu đem so sánh thì tôi vẫn thích thầy Tiêu sau khi mất trí nhớ hơn, tao nhã cuốn hút, phong thái trầm tĩnh ung dung. Trước khi mất trí nhớ, thầy ấy hơi khô khan”.

Ôi, hóa ra không phải mình cô bị điên!

Tiêu Từ Thần không bảo sinh viên mở sách, cũng không vội viết bảng, anh tắt hết đèn trong phòng, cũng kéo rèm che kín tất cả cửa sổ.

“Trước khi vào giảng bài hôm nay, chúng ta xem trước một đoạn trong bộ phim ‘Something Lord Made’, dịch ra tiếng Trung là ‘Lương y trời ban’, sau khi xem, tôi có vấn đề muốn hỏi mọi người”. Tiêu Từ Thần nói xong liền bật laptop.

Trì Linh Đồng chống cằm, nghiêng ngả nhìn Tiêu Từ Thần. Với sự hiểu biết của cô về Tiêu Từ Thần, dẫu như anh sẽ không chơi mấy chiêu này khi dạy học, anh là một con một sách nghiêm túc!

Cô đã từng xem bộ phim này rồi, bộ phim lấy bối cảnh thời kỳ chiến tranh hai miền nam bắc ở Mỹ, kể về hai người đàn ông. Một người là bác sĩ ngoại khoa với hoài bão lớn lao, một là nô lệ da đen có năng khiếu y học, hai người đã vượt qua rào cản phân biệt chủng tộc, cùng nhau hợp tác trở thành những người tiên phong trong giải phẫu tim ngoại khoa. Trong bộ phim có nhắc tới rất nhiều hồ sơ y học, có rất nhiều từ chuyên ngành mới, quả thực là tư liệu sống gọi ra hứng thú học tập cho sinh viên. Cô phải công nhận là Tiêu Từ Thần lựa chọn phim vô cùng chuẩn xác.

Đoạn phim vừa kết thúc, Tiêu Từ Thần đã viết kín từ mới và cú pháp xuất hiện trong đoạn phim lên bảng, khỏi phải nói, tiết học này cực kỳ thành công. Tới khi tiếng chuông hết giờ vang lên, đến một người dự thính như cô cũng phải thấy chín mươi phút trôi qua trong chớp mắt. Mà ý định ban đầu của cô là tới đây để ngủ bù.

Sinh viên ào ào đứng lên, ai còn phải học tiết sau thì vội vã ra khỏi giảng đường, ai không phải học tiết sau thì quần lấy Tiêu Từ Thần hỏi hết cái này đến cái kia.

Cô định lặng lẽ đi theo dòng đường rời khỏi đây, đã có nhiều người khen người anh như vậy, cô không cần cố chen một chân vào làm gì.

“Linh Đồng” Tiêu Từ Thần bước qua các sinh viên, mỉm cười đi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 12.2

Type-er: Mẫu

“Ha ha, bây giờ tôi đã bãi phục thầy giáo Tiêu sát đất rồi, ai làm học trò của anh thì đúng là có phúc ba đời.”

“Léo mép.” Tiêu Từ Thần nhìn cô đầy cung chiêu, “Giờ muốn đi đâu?”

“Thầy ơi, cô ấy là ai thế ạ?” Mấy cô sinh viên tinh nghịch đã nhanh chóng nhận ra mối quan hệ giữa hai người.

“Bạn của thầy.” Tiêu Từ Thần quay đầu nói.

“Oa, là sư mẫu tương lai, trẻ quá đi mất!” Mấy cô sinh viên kinh ngạc thốt lên.

“Không phải không phải, mọi người hiểu nhầm rồi, chỉ đơn thuần là bạn bè cùng chung lý tưởng, cùng nhau phấn đấu với anh ấy thôi.” Không ngờ tt trả lời, Trì Linh Đồng đã vội giải thích.

“Em và bạn trai của em cũng vì có chung lý tưởng, chung mục tiêu cuộc sống nên mới yêu nhau đấy chứ.” Mấy cô sinh viên nhìn hai người với vẻ nghi ngờ: “Sur mẫu, đừng lừa chúng em. Hôm nay sur mẫu tới đây kiểm tra đột xuất phải không? Nhưng thầy Tiêu giữ mình rất tốt, tuy thầy ấy được rất nhiều người ngưỡng mộ nhưng ai cũng chỉ thầm mến trong lòng thôi, không dám làm thật đâu, sur mẫu cứ yên tâm.”

Trì Linh Đồng dờ khóc dờ cười, cô cũng vừa ra trường có mấy năm, nhưng nếu so sánh với mấy cô sinh viên này, hình như cô cô hủ như bà nội người ta vậy.

“Được rồi, về đi thôi! Cố gắng ôn bài, sắp thi cuối kỳ rồi, thầy không cho đề cương đâu đấy.” Tiêu Từ Thần vẫn mỉm cười im lặng này giờ chợt lên tiếng giải vây.

“Chúng em biết rồi ạ, thầy Tiêu nóng lòng “tâm sự” với sur mẫu đây mà.” Nhóm sinh viên cười ầm lên, rồi tản đi như ong vỡ tổ.

Trì Linh Đồng khẽ nhún vai, trừng mắt nhìn Tiêu Từ Thần, “Nếu rảnh thì đưa Khổng Tước tới đây nhiều một chút, đừng để mấy cô bé này suy nghĩ lung tung.”

“Cô đã đá kích rất nhiều người rồi.” Tiêu Từ Thần cúi đầu cười khế, cầm sách trên bàn lên, “Đừng đi vội, tôi có quà cho cô đấy.”

“Sao lại tặng quà cho tôi?”

“Vi thái độ của cô hôm nay rất tốt, chờ ở đây nhé.”

Trì Linh Đồng thực sự ngoan ngoãn ngồi chờ trong giảng đường, cửa sổ đều đang mở, bên ngoài có một khu rừng nhỏ, ve sầu đang kêu râm ran. Dây thường xuân quấn quanh bờ tường, màu xanh đậm tới mức khiến người ta không thể phân biệt.

Tiêu Từ Thần bước tới, tay cầm một chiếc hộp giấy màu trắng, đôi mắt đẹp của anh tràn đầy ý cười.

“Tôi mở ra được không?” Trì Linh Đồng xoa xoa tay lên quần jean, lòng bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi.

Tiêu Từ Thần mỉm cười khách lễ.

Chiếc hộp được gói rất cẩn thận, trong hộp giấy còn có một lớp bọt biển bằng nhựa dẻo, gỡ ra lại thấy hai lớp giấy nữa. Mặt giấy in hoa nhỏ màu tím, cô mở ra từng lớp một. Trì Linh Đồng nhắm mắt lại, hít vào một ngụm khí lạnh.

Cốc có màu xanh sẫm, không biết là do vô tình hay cố ý mà màu men của rìa cốc và bề mặt cốc khác hẳn nhau, không hẳn là màu mực son. Cốc khá nặng, có độ trầm nhất định, như thể mang cốc trà về nhà cũng giống như mang về cảm xúc mộc mạc, thanh khiết và kỳ ảo vào nhà. Các nhà sư thường xuyên dùng kiểu cốc này, trong những ngôi nhà truyền thống, rất nhiều người mua chúng về và coi như đồ trang trí. Ngụ ý là: Mộc mạc giản dị mà rộng lớn vô biên.

“Hôm trước tôi tới cửa hàng bách hóa mua bát đĩa, vô tình nhìn thấy nó, tôi thấy nó rất đặc biệt nên mua về, rồi vẫn cất trong ngăn tủ. Hôm qua mới lấy nó ra, vì tôi nghĩ là cô sẽ thích nó.” Tiêu Từ Thần nói.

Giọng nói của Trì Linh Đồng hơi hoảng hốt: “Đắt quá, tôi không nhận đâu.”

“Cô bé ngốc, thấy thích là được rồi.”

Cô rất thích, thích tới mức không nỡ buông tay, thích tới mức cô phải cảnh cáo bản thân mình, nhất định phải tránh xa Tiêu Từ Thần. Anh quá nguy hiểm, thực ra những hành động thể này không có gì lạ, dt cũng luôn như vậy, dễ dàng làm trái tim người ta rung động, khiến cô không còn đề phòng anh. Dây thần kinh của cô tuy thô, nhưng không có nghĩa là cô không có chừng mực. “Nếu anh đi gặp một người với tôi, tôi sẽ nhận món quà này.” Cô hạ quyết tâm.

“Ai thế?”

“Cha tôi, ông ấy là giảng viên khoa tiếng Anh của Đại học Tân Giang, anh giảng rất sinh động, rất sáng tạo, nhưng ở một vài phương diện, tôi nghĩ anh cần được ông ấy chỉ bảo thêm.”

“Hóa ra cô vẫn chưa hài lòng về cách dạy của tôi.” Ánh mắt anh bừng sáng.

“Không phải, vì anh là bạn trai của Khổng Tước, tôi lại là bạn thân của cậu ấy, giúp được thì nên giúp thôi.” Trì Linh Đồng thản nhiên nói.

Tiêu Từ Thần mỉm cười bất đắc dĩ.

Trì Minh Chi vẫn luôn coi lời của con gái như thánh chỉ, vừa nhận được điện thoại đã vội vàng vàng ra cổng trường đợi sẵn. Ông mới nhuộm tóc thành màu đen, trông trẻ hơn mấy hôm trước nhiều.

Ba người không đi vào trong trường mà tìm một phòng trà thoáng đãng ở bên ngoài. Buổi chiều, có rất nhiều sinh viên không phải đi học, bèn ngồi ở phòng trà đọc sách, viết báo cáo, thấy ông Trì Minh Chi thì đều chào hỏi một cách lễ phép. Ông Trì Minh Chi chỉ mỉm cười gật đầu, ngồi xuống một chiếc bàn ở phía trong cùng.

Trì Linh Đồng cầm thực đơn, gọi thức ăn và nước uống. Để kiểm tra trình độ chuyên môn của Tiêu Từ Thần, ông Trì Minh Chi bắt đầu nói chuyện với anh bằng tiếng Anh.

Nói chuyện một lát, ông Trì Minh Chi chợt cau mày, thốt lên một câu tiếng Trung: ” Từ Thần, cháu từng sống ở Mỹ nhiều năm đúng không?”

Tiêu Từ Thần ngây ra: “Hắn là không.” Anh đã đọc rất kỹ lý lịch của mình, học tiểu học ở Tây Xương, rồi học trung học và đại học đều ở Thanh Đài, sau đó học tiến sĩ ở Bắc Kinh.

“Nhưng giọng của cháu thiên về khẩu âm Mỹ, cách sử dụng một số từ ngữ cũng theo tiếng Anh – Mỹ, khác hẳn với chương trình học ngày trước của Bộ giáo dục. Hay là cháu có họ hàng thân thích là người Mỹ, nên nền tảng tiếng Anh của cháu mới bị ảnh hưởng.”

“Không có đâu ạ!” Những ngày đầu học tiếng, anh còn ở trong doanh trại quân đội với cha mẹ, nào có cơ hội tiếp xúc với người nước ngoài?

Trì Linh Đồng ngồi cạnh ông Trì Minh Chi, ở đúng vị trí có thể quan sát nửa mặt của Tiêu Từ Thần. Cô từng nghe bố nói tiếng Anh một lần, nghe trong điện thoại, anh nói gì đó với y tá, bởi vì Tổng Dĩnh mang thai gì gì đó, hình như cũng thiên về khẩu âm Mỹ.

Ôi, cô vỗ trán, đau cả đầu! “Cha, con đi siêu thị mua ít đồ dùng, không ngồi đây với hai người nữa!” Cô đứng lên.

“Lát nữa cha (tôi) đi với con (cô)!” Hai người đàn ông đồng thanh nói.

Trì Linh Đồng lom lom nhìn họ: “Xin lỗi, có thể coi con như một người bình thường có đầy đủ năng lực hành vi được không?”

Hai người đàn ông đều khẽ nhún vai.

Bước ra khỏi phòng, cô không đi dạo trên đường mà bắt taxi về thẳng khu nhà giải tỏa. Chỉ khi ở trong căn phòng đơn sơ ấy, phóng tầm mắt nhìn sang Khế Viên, cô mới thấy lòng mình tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: 13: Hiên Nhà Mưa Bay

Type-er: Hill

Qua tháng bảy nầy ngày, mùa mưa ở Tân Giang mới ung dung tràn về. Mưa phùn triền miên, âm thầm lặng lẽ, ngày ngày đều mưa từ sáng sớm đến giữa trưa, tiếp đó là một buổi chiều oi ả tối tăm.

Tiêu Từ Thần ngồi trong tiệm cà phê, anh nhìn khắp tiệm, thấy xung quanh mình phần lớn là những đôi tình nhân đang thì thào trò chuyện, trong không khí dường như có một dòng ánh xạ đầy mờ ám đang lằng đằng trôi nổi. Khuôn mặt tuấn tú của anh nghiêm lại, hít một hơi, nhìn về phía Khổng Tước đang ngồi đối diện. Khổng Tước đang nghiêng đầu, rù mí mắt, khoe miệng nở một nụ cười dịu dàng, mười ngón tay bấm liên tục trên điện thoại, không biết là đang chơi game hay đang nhắn tin.

Người phục vụ bưng trà, hạt dưa và bông ngô lên, Khổng Tước lại gọi một món kem tên là “Con tim xao động”, “Từ Thần, kem này rất ngon, anh cũng gọi một suất nhé?”

Anh lắc đầu, nhận lấy cốc trà: “Tôi uống trà là được rồi.”

Khổng Tước cười, bỏ điện thoại xuống, lấy một miếng bông ngô bỏ vào miệng, ánh mắt dưới hàng mi dài lặng lẽ quan sát Tiêu Từ Thần. Kỳ nghỉ hè đã bắt đầu được mấy ngày, nhưng tới giờ anh vẫn không nhắc tới chuyện quay về Thanh Đài, rồi đột nhiên lại gọi điện hẹn cô ra ngoài, cô thấy hơi quái lạ.

“Hôm qua Từ Hoàn gọi điện tới, nói là sức khỏe của mẹ không tốt, ngày mai tôi định về nhà.” Tiêu Từ Thần lắc nhẹ cốc trà, khiến lá trà trên mặt cốc tán ra, anh nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt bình thản không có cảm xúc.

“Ừm, dù sao cũng đang được nghỉ, anh ở lại lâu một chút. Hàng ngày em đều sẽ gọi điện cho anh.”

Tiêu Từ Thần không đáp, cô cũng chẳng rõ anh có nghe cô nói không.

Kem được bưng ra, Khổng Tước cầm thìa gỗ múc một miếng nhỏ, đầu lưỡi hồng nhạt liếm qua: “Anh không phải lo cho em đâu. Anh không ở Tân Giang, em sẽ dành thời gian chơi cùng anh để chăm sóc Linh Đồng, đừng ghen tị đấy!”

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Tiêu Tử Thần, “Đạo này cô ấy ... có ổn không?” Trì Linh Đồng biến mất, điện thoại không gọi được, cửa nhà khóa chặt, anh không gặp được cô hơn nửa tháng nay rồi.

“Thời gian là liều thuốc tốt nhất, cô ấy cũng sắp khỏi rồi.” Không Tước múc một thìa kem, đưa tới trước mặt anh, giọng hờn dỗi: “Ném thử đi, ngon lắm.”

Trong đầu anh chợt xuất hiện một đôi môi anh đào đỏ mọng, miệng còn phồng lên vì kẹo hồ lô, “Ngon lắm, anh có muốn ném thử không?” Khi nói, đôi môi đỏ hồng đã tới trước mặt anh.

“Tôi không ăn đồ ngọt.” Anh buông mi, tay nắm chặt, tim đập rất nhanh, “Hai người thường xuyên gọi điện thoại cho nhau à?”

“Tôi qua mới nói chuyện điện thoại xong.”

“Nói ... chuyện gì?” Khi thật, chắc chắn cô đã khóa số của anh, nếu không thì tại sao lại không gọi được.

“Giờ cô ấy đang đi du lịch, nói về đồ ăn và phong cảnh ở đó.”

“Cô ấy không ở Tân Giang ư?” Nếu không cố gắng kiềm chế, anh sẽ hét lên câu này mất thôi.

Không Tước nhìn vẻ mặt giận dữ của anh với vẻ bực bội: “Đúng thế! Đi du lịch cũng phải đến một tuần rồi, nói là đi tìm cảm hứng gì đó!”

Tuy ngồi trên ô tô là một chuyện vô cùng đau khổ, nhưng Trì Linh Đồng nhận ra chuyến du lịch này thực sự rất thần bí rất thú vị. Trên đường đi, dường như mọi buồn phiền trước kia đều tan thành mây khói, ngày ngày cô đều bận rộn ngắm cảnh, mua đồ ăn, mua đặc sản. Tháng bảy là mùa du lịch sôi động, cô không tới những danh lam thắng cảnh đông khách du lịch, mà đi dọc theo bờ Trường Giang xuôi về phía nam, tìm đến những cổ trấn nhỏ yên tĩnh và bình lặng.

Giờ cô đang ở trong một cổ trấn bên bờ Trường Giang, nơi đây có những ngôi nhà cổ xưa, những cây cầu đã hơn nghìn năm tuổi, còn có cả những con đường lát đá xanh đã được mài mòn tới mức tỏa sáng, cô ở trên tầng ba của khách sạn bên sông, sống những tháng ngày thanh thản bình yên. Cổ trấn rất nhỏ, chỉ có vài cảnh đẹp, đi một ngày là ngắm hết, thế nhưng cô vẫn không muốn rời đi. Buổi sáng, trời bắt đầu mưa, cô mua đậu ngự vị hương, một bình trà xanh, ngồi trong quán trà nhìn hai ông cụ kéo đàn nhị hát dân ca, cách đó không xa, một cây cầu bắc ngang sông lặng đứng trong mưa.

Trong quán trà còn có ba bốn du khách nước ngoài, dân phượt, rất ít người đi một mình như cô. Bên cửa sổ có một người đi một mình cũng giống cô, để tóc húi cua, làn da rám đen vì cháy nắng, anh ta mặc một chiếc áo phông có hình đầu lâu, quần jean mài thùng hai đầu gối, bên chân anh ta là một chiếc balo lớn. Thấy được ánh mắt của cô, anh ta cũng nhìn lại, bình thản gật đầu chào.

Tiếng đàn nhị kéo kết, khúc hát nọ là dân ca địa phương, Trì Linh Đồng nghe nhưng không hiểu, chỉ một lát sau, cô đã chẳng kiêng nể ai mà há miệng ngáp. Còn chưa ngáp xong, chàng trai rám đen nọ đã cầm balo bước tới, nhú mảy, ngồi xuống ghế đối diện với cô, “Tôi ngồi đây được không?”

“Anh thích ngồi thì ngồi, chỉ cần đừng bắt tôi thanh toán hộ là được.”

Chàng trai kia bật cười, hàm răng rất trắng, có thể làm người mẫu quảng cáo kem đánh răng. Anh ta ngồi xuống, “Tôi tên là Phí Nam, làm trong ngành xây dựng, thích đi du lịch.”

“Trì Linh Đồng, thất nghiệp, sống nay đây mai đó.”

Phí Nam vắt chân, nhìn con mưa bên ngoài, rồi lại nhìn cô: “Có một kiến trúc sư thiên tài cũng tên Trì Linh Đồng, trùng họ trùng tên với cô.”

“Ừ, Trung Quốc quá đông dân, nhưng chữ Hán có quá ít.”

Phí Nam cười lớn: “Thú vị thật. Sao cô lại đi du lịch một mình, bạn trai cô đâu rồi?”

“Bây giờ anh ấy đang ở trên vạn dặm trời cao, chăm chăm nhìn xem tôi có trò chuyện với đàn ông lạ hay không!”

“Anh ta là phi công, à không, phi hành gia?”

Trì Linh Đồng bĩu môi: “Coi như thế đi! Anh thì sao, cũng đi một mình?”

Có lẽ vì hành trình du lịch quá cô quạnh mà mưa vẫn rơi không ngớt, Phí Nam vừa bắt đầu “chém gió” thì không ngừng lại được nữa. “Tính chất công việc của tôi là luôn phải ở lại công trường, mà đã ở là phải ở ba, bốn tháng. Cô bạn gái đầu tiên là bạn học của tôi, cô ấy có thể thông cảm cho tôi, nhưng không chấp nhận được việc cuối tuần người ta đều có đôi có cặp mà chỉ mình cô ấy cô đơn lẻ bóng ngồi trong nhà, cho nên chúng tôi chia tay. Cô bạn gái thứ hai rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ buông lời trách móc tôi, nhưng tôi vừa được nghỉ là cô ấy đã nhào tới khóc lóc, khiến tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi, bèn chủ động nói lời chia tay. Cô bạn gái thứ ba là con ông cháu cha, cô ấy bảo công việc của tôi cứ như nông dân vào nhà máy làm việc ấy, dẫn ra ngoài khiến cô ấy mất hết thể diện, cô ấy bèn tìm cho tôi một công việc hành chính, muốn biến tôi thành ngôi sao phóng khoáng lịch lãm của giới chính trị trong vòng một năm, tôi sợ cô ấy thất vọng, bèn khéo léo từ chối ý tốt của cô ấy. Quá tam ba bận, tôi nhận ra chỉ có nó là tốt nhất thôi, không rời không bỏ, lại cho người ta cảm hứng bất tận.” Phí Nam đá cái balo đen đặt bên chân.

Trì Linh Đồng bị anh ta chọc cười, cảm thấy dường như chàng trai này đã vẽ vào bầu trời tối tăm một vầng sáng tươi vui. Trời mưa đến xẩm tối mới dứt, phía tây bầu trời hiện lên ráng chiều.

“Buổi tối chắc chắn sẽ có sao, chúng ta ra sông chơi đi!” Phí Nam đề nghị.

Trì Linh Đồng là người dễ thuyết phục, dù sao tối cũng chẳng có việc gì làm. Buổi tối trời có sao, nhưng rất ít, mặt sông lại được đèn hoa phù kín, nhìn xa trông như dải ngân hà được vẽ trong sách giáo khoa thời tiểu học, phần lớn là đèn hoa sen, từng chiếc từng chiếc bồng bềnh trên mặt nước, lấp lánh giữa màn đêm, đẹp tới mức ngạt thở.

“Chẳng bao lâu nữa là đến ngày Thất tịch(*) và ngày rằm tháng bảy xá tội vong nhân, người dân bản xứ thường đốt đèn để tưởng nhớ người thân. Những chiếc đèn này có chứa lòng tưởng niệm và lời chúc phúc của mọi người, nghe nói người đã qua đời có thể nhìn thấy chúng.” Phí Nam chỉ vào những chiếc đèn phù kín con sông.

(*) Là ngày 7 tháng 7 Âm lịch, là ngày lễ tình yêu theo văn hoá phương Đông

“Thật sao?” Hai mắt Trì Linh Đồng sáng lên.

Phí Nam mỉm cười: “Tin thì tin, không tin thì thôi. Nếu cô thích thì mua một chiếc chơi đi!”

Cô tin lời anh ta, tới một cửa hàng nhỏ, mua rất nhiều đèn hoa sen. Phí Nam dùng bật lửa đốt nến trong lồng đèn. Cô nâng chúng bằng hai tay, thả từng chiếc xuống sông với vẻ thành kính. Cảm giác khi buông tay thực sự rất kỳ diệu, ngọn nến nóng bỏng trong lòng bàn tay, từ từ ngấm vào dòng nước, nhiệt độ xuyên qua làn nước truyền tới lòng bàn tay, cuối cùng khi cô buông tay ra, sự ấm áp trong lòng bàn tay cũng như dòng nước cuốn ngọn đèn đi xa.

Phí Nam bật cười: “Cô tưởng mấy chiếc đèn này sẽ xuyên qua chín tầng trời thật sao?”

Cô không đáp, một làn gió thổi tới, những ngọn đèn trên sông lập loè phát sáng. Chỉ một thoáng, đèn của cô đã hoà vào ngàn vạn chiếc đèn khác trên sông, một lát sau, nến cháy hết, mặt sông từ từ tối đi. Cô ngẩng đầu, lẳng lặng ngược nhìn những ngôi sao trên bầu trời.

“Chưa kịp ước nguyện?” Phí Nam vẫn đang cười.

Cô ngồi xỏm xuống, gặt đầu. Cô chỉ có một nguyện vọng duy nhất: Dịch Thanh, về bên em, được không? Đừng khiến em phải tìm kiếm hình bóng của anh trên một người khác, điều đó quá thảm thương.

Cô đi đến bờ sông, đúng lúc ấy ông Trì Minh Chi gọi điện tới. Trước khi đi, cô đã nói cho ông biết. Ông Trì Minh Chi nói đi ra ngoài giải toả một chút cũng được, không hề ngăn cản cô, nhưng mỗi ngày cô nhất định phải gọi điện cho ông. Cô bận thả đèn đã quên gọi điện thoại theo giờ hẹn, nên ông Trì Minh Chi gọi điện thoại tới.

Giọng của ông Trì Minh Chi hiện rõ sự mệt mỏi và bất lực: “Con thấy vui là tốt rồi, đừng tiết kiệm quá, thiếu tiền thì để cha gửi cho con.”

“Cha sao thế, mất ngủ ạ?”

“Tối qua em trai em gái con sốt cao, cha và dì Cam ở bệnh viện suốt một đêm, giờ vẫn chưa hạ sốt, đang lấy máu đi xét nghiệm rồi. Đạo này ở Tân Giang đang có dịch viêm gan siêu vi, người giúp việc lại hay dẫn chúng nó ra ngoài, cha sợ là chúng nó đã bị lây bệnh.”

“Viêm gan siêu vi không phải bệnh nguy hiểm, có thể chữa khỏi được mà.”

“Biết vậy, nhưng nhìn hai đứa chúng nó sốt tới mức mặt mũi đỏ bừng, muốn khóc mà không được, thực sự rất xót xa. Ôi, bệnh viện còn thiếu giường nữa.”

“Có cần tìm bác sĩ quen giúp đỡ không ạ? Ừm, cha ơi, chắc Tiêu Từ Thần có người quen ở đó đấy, cha gọi điện cho anh ta xem, à không, để con gọi cho anh ta.”

“Cha hoảng quá, đúng là nhớ không ra. Đồng Đồng, thế con mau gọi đi.”

Trì Linh Đồng vén tóc che trước trán ra, bấm mười một số theo thói quen. Tối khi sắp hết thời gian chờ thì mới có người nghe điện, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng nói của người đó.

“Thầy giáo Tiêu, anh có nghe thấy tôi nói gì không?” Trì Linh Đồng cuống lên.

Một tiếng hít thở nặng nề truyền tới từ đầu bên kia: “Có chuyện gì thế?”

“Anh có quen bác sĩ nào ở khoa gan của bệnh viện Tân Giang không, em trai và em gái tôi bị ốm, giờ đang ở trong bệnh viện.”

“Cô gọi cho tôi vì chuyện này?” Giọng Tiêu Từ Thần rất lạnh nhạt, không nhanh không chậm.

Trì Linh Đồng nghẹn lời, không biết nên nói gì cho phải. Một lúc lâu sau, Tiêu Từ Thần nói tiếp: “Giờ tôi đang ở Thanh Đài.”

“Thế anh có thể gọi điện giúp tôi được không?” Cô dè dặt hỏi.

Từ Thần chợt im lặng.

“Trì Linh Đồng, nhìn kia, sao băng...” Phí Nam đứng sau cô bỗng kêu lên.

Trì Linh Đồng ngẩng đầu theo lời anh ta, thấy được bóng sao băng lướt qua. “Đẹp quá.” Cô cảm thán một câu, rồi cúi đầu tiếp tục nghe điện.

Tút, tut... tiếng báo máy bận, cô bấm nhầm phím? Cô vội gọi lại, một lần, hai lần,... ba lần, vẫn không có người nghe máy.

Cô cảm điện thoại, từ từ ngồi xuống con đê, trong lòng rối bời, không kiềm lòng được mà rung rung nước mắt. Cô biết anh đang giận cô, nhưng quan hệ giữa hai người cũng đâu thể tùy ý tức giận. Tại sao anh không bỏ rồi không buồn phiền? Có lẽ anh là quân tử bao dung, còn kẻ tiểu nhân như cô mới thấy ưu sầu.

“Sao thế?” Phí Nam đi tới, nhìn thấy vẻ mặt không vui của cô.

Cô đứng lên, phủi bụi trên người : “Tôi phải về thu dọn hành lý đây, ngày mai tôi sẽ trở lại Tân Giang.”

“Tân Giang? Là thành phố chuẩn bị xây cây cầu lớn vượt sông đúng không?”

“Ừ!”

“Vậy tôi đi cùng cô luôn, cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh giác ấy chứ, tôi chỉ đi khảo sát công trình thôi mà, công ty chúng tôi rất quan tâm đến hạng mục này, nếu có thể trúng thầu, tôi còn phải ở lại Tân Giang mấy năm đấy! Bây giờ tôi phải chuẩn bị tinh thần trước. Yên tâm, chúng ta chia đều tiền, tôi không ăn ké, cũng không bắt cô phải đãi khách đâu.”

Trì Linh Đồng bật cười, thấy mình cảnh giác thái quá.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng hai người đã lên xe khách đường dài. Trên đường, Trì Linh Đồng gọi điện cho ông Trì Minh Chi, thấy giọng ông Trì Minh Chi bình tĩnh hơn nhiều, cô cũng thở phào nhẹ nhõm, có lẽ bệnh của em trai em gái cũng không có gì đáng lo.

“Tôi qua bạn của Từ Thần có tới, sắp xếp phòng bệnh, rồi khám lại cho em trai em gái con, kết quả chẩn đoán đúng là bệnh viêm gan siêu vi, đã đưa ra kế hoạch điều trị. Bây giờ vẫn đang truyền thuốc cho chúng nó, cuối cùng cũng hạ sốt, cha cũng yên tâm được rồi. Y tá nói bạn của Từ Thần là Phó viện trưởng của bệnh viện này, lần này đã làm phiền cậu ấy.”

“Có thật là bạn của Từ Thần không ạ?” Trì Linh Đồng hỏi thêm câu nữa.

“Khi này Từ Thần đã cùng Viện trưởng tới thăm em trai em gái con.”

Trì Linh Đồng không biết mình đã cúp máy như thế nào, rốt cuộc người nợ đang giả bộ lạnh nhạt hay chỉ vội kín đáo, nói thêm một câu thì có chết ai, hai cô ngủ không ngon suốt đêm qua.

Lúc xuống xe, Phí Nam nói lời từ biệt với Trì Linh Đồng. Trì Linh Đồng cho anh ta một số điện thoại : “Đây là số điện thoại của đàn chị khóa trên của tôi – Trì Tiểu Ảnh, chị ấy làm việc ở Viện thiết kế cầu đường, có lẽ chị ấy cũng biết ít nhiều về chuyện xây cầu vượt sông, anh có gì muốn hỏi thì có thể gọi điện cho chị ấy.”

“Không định mời tôi một bữa cơm à? Tình cờ gặp mặt cũng là duyên phận phải tu luyện mấy trăm năm mới có được đấy!” Phí Nam hỏi với vẻ tội nghiệp.

Trì Linh Đồng xấu hổ: “Thế khi nào anh rảnh, tôi mời anh một bữa thủy sản tươi nhé?”

“Ngày kia là Thất tịch, chúng ta tạm thời làm một đôi nhé, nếu không thấy người ta có đôi có cặp, mình lại ưu sầu buồn bã.” Dứt lời, cũng chẳng chờ Trì Linh Đồng đáp lại, Phí Nam đã xách balo chuẩn thẳng.

Trì Linh Đồng đành lờ anh ta, bắt xe tới bệnh viện. Cam Lộ không ở đó, ông Trì Minh Chi mặc quần áo phòng hộ ngồi bên giường bệnh, em trai em gái đang truyền dịch. Thấy cô đến, ông Trì Minh Chi bèn cởi quần áo phòng hộ rồi đi ra ngoài.

“May mà các chỉ số đều đã ổn định, nằm viện khoảng mười ngày nữa là được.” Ông Trì Minh Chi thở dài, xoa xoa đầu Trì Linh Đồng, “Nếu cha chỉ có mình con thì tốt biết bao!”

Trì Linh Đồng biết ông lại đang hối hận, bèn ôm ông, an ủi : “Khi nào cha già đi, người ta chỉ có một đứa con, nhưng cha lại có tới ba đứa ở bên chăm sóc, hạnh phúc hơn nhiều!”

“Cha đã già rồi.” Ông Trì Minh Chi thở dài.

Cha và con gái nói chuyện thêm một lúc, sau đó ông Trì Minh Chi giục Trì Linh Đồng về nhà, nói đây là khu bệnh truyền nhiễm, khó mà đề phòng được vì khuẩn gây bệnh, bảo cô sau này cũng không nên tới nữa.

Sau khi về đến nhà, cô vừa mở cửa sổ cho thoáng khí thì nhận được điện thoại của Không Tước, “Cùng ới, giờ cậu đang ở đâu thế?” Giọng cô nàng cực kỳ hưng phấn, như vừa được bơm thuốc kích thích.

“Sao vậy?” Trì Linh Đồng chẳng còn hứng thú với bất cứ thứ gì, chỉ muốn mau mau tắm rửa rồi đi ngủ.

“Trước tối mai cậu về đây được không, à không, trước buổi trưa ngày kia. Chúng tớ định bao một quán bar để liên hoan Thất tịch, có rất nhiều nam thanh nữ tú, chắc chắn sẽ rất vui. Đứng suốt ngày nằm bẹp ở nhà như thế, tối chơi đi, tớ giới thiệu cho cậu từng người một. Tối chín giờ chín phút, ánh đèn tối đi, cậu muốn ôm ai, muốn hôn ai cũng được.”

“Không đi!” Trì Linh Đồng kiên quyết từ chối

“Nếu cậu dám không đến thì tớ sẽ tuyệt giao với cậu. Thất tịch thì hay ho lắm hả, đến tới mức không thèm nhận bạn bè nhận người thân nữa chắc, chẳng chơi cái quái gì. Làm gì có ai chưa từng thất tịch, tớ còn tự sát đấy, thế mà bây giờ vẫn vui khoẻ như thường. Nếu cậu cứ nhốt mình trong tù như thế, tớ nói cho cậu biết, cả đời này cậu cũng chẳng hạnh phúc được đâu. Cậu luôn nói cậu cần thời gian để từ từ quên anh ta, nhưng cậu chính là một con ốc sên, một con đà điểu, cậu có cố gắng không, cậu có muốn quên người đó không?”

Không Tước nói ra một tràng khiến Trì Linh Đồng liên tục lùi bước, “Không Tước, hôm ấy tớ có hẹn rồi.” Cô chuyển sang phương pháp từ chối uyển chuyển hơn.

“Có hẹn càng tốt, dẫn anh ta đi cùng luôn! Chỉ cần không phải ông cụ, người sàn sàn tuổi nhau chơi được hết.”

Trì Linh Đồng đành thở dài, đành chịu thua.

Phí Nam nghe Trì Linh Đồng áp ứng nói muốn đổi bữa cơm hai người thành tiệc liên hoan mấy chục người, vô cùng hưng phấn: “Tôi thích party nhất đấy, hai chúng ta có cần mặc đồ hợp nhau không, trông cho giống tình nhân?”

“Thôi xin! Tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa anh vào đó thôi, anh mà gây ra tai hoạ gì thì đừng nói quen biết tôi.”

Buổi tối Thất tịch, Phí Nam vẫn trung diện một chút, trông khá tươi tỉnh, toả sáng, hào hứng phấn chấn. Trì Linh Đồng đứng gần anh ta, còn ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh ta, suýt nữa thì ngất xỉu.

Hai người cùng đi vào quán bar. Quán bar được trang trí lại, trần nhà được đèn chiếu thành một bầu trời đầy sao, còn có hình ảnh của dải ngân hà, âm nhạc vô cùng sôi động, khiến người ta hưng phấn tột cùng. Không Tước mặc một bộ váy hoa thanh nhã, ngồi bên bàn với vẻ hiền thực, tay cầm một cốc nước trái cây, khi cười chỉ lộ tám chiếc răng.

Trì Linh Đồng rất muốn cười, đang định hỏi cô nàng là giả vờ đoan trang gì thế, nhưng thấy người đàn ông lạnh lùng nọ đang ngồi cạnh cô nàng, vội vàng ngậm miệng. Bây giờ đâu chỉ Không Tước mới sợ anh ta, đến cô cũng sợ anh ta nữa là!

“Cùng, anh ấy là?” Không Tước đứng lên, ánh mắt nhìn Phí Nam sáng long lanh.

Trì Linh Đồng đưa mắt ra hiệu cho Phí Nam đứng xa mình một chút, “Nếu lát nữa cô bị người ta ôm mất, hôn mất thì tôi sẽ thấy mình quá thất đức. Sống thì phải có tình có nghĩa, cho nên... Chào mọi người, tôi tên là Phí Nam.” Phí Nam thì thầm vào tai Trì Linh Đồng, sau đó nở một nụ cười đầy thu hút với Không Tước và Tiêu Tử Thần.

“Ngồi cùng đi. Ánh mắt không tôi đâu!” Không Tước nháy mắt với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng cười gượng gạo, lén liếc nhìn Tiêu Tử Thần, muốn tìm một cơ hội thích hợp để cảm ơn anh. Còn anh thì cầm ly rượu, kiêu ngạo nhìn thẳng về phía trước, như thể không nhìn thấy cô.

Phí Nam gọi cocktail, Trì Linh Đồng gọi nước hoa quả, anh ta ngồi giữa cô và Tiêu Tử Thần. Lát sau, có một chàng trai tóc dài lên bục tuyên bố buổi tiệc bắt đầu. Các đôi nam nữ đều ôm nhau bước ra sàn nhảy, nhảy nhót uốn éo với nhau. Trì Linh Đồng thấy chân của Không Tước đang đánh nhịp dưới bàn, nhưng khuôn mặt vẫn điềm tĩnh như thường. Cô bèn che miệng cười, nhưng nét cười còn chưa tan hết, vừa đưa mắt nhìn lên đã đụng phải ánh mắt âm u lạnh lẽo của Tiêu Tử Thần, cô lúng túng mím chặt môi.

Phí Nam mời hai cô gái cùng bàn ra nhảy, đều bị từ chối một cách lịch sự. Anh ta cười cười, mời một cô gái ăn mặc thời trang ở bàn kế bên ra sàn nhảy liên tục hai bài, đến mức mồ hôi đầm đìa mới quay lại bàn. “Có định ngồi thế này cả buổi à?” Anh ta dùng cùi chỏ đẩy đẩy Trì Linh Đồng.

“Nếu tôi đứng thì sẽ biến thành một cái cột mắt.” Trì Linh Đồng nhỏ giọng nói, cô thấy ngồi thế này cũng rất tẻ nhạt, nhưng Không Tước và Tiêu Tử Thần đều không động đậy, cô cũng không tiện đi đâu.

“Nếu cô là cột thì cũng là một cái cột xinh đẹp.” Phí Nam cụng ly với cô, “Thế tôi đi nhảy tiếp đây!”

“Đi đi, đi đi, để tôi thêm rượu cho anh.” Trì Linh Đồng hào phóng nói.

Phí Nam vừa cùng một cô gái xinh đẹp nóng bỏng bước vào sàn nhảy, tiếng nhạc đột nhiên dừng hẳn, bản violin “Love’s Greeting” dịu dàng vang lên. Giọng của người dẫn chương trình hơi khàn, “Người yêu ới, đêm nay dải ngân hà không còn xa xôi nữa, sự ấm áp của anh không chỉ tồn tại trong giấc mơ, hãy chăm chú nhìn vào đôi mắt em, nghe em nói: Đêm ngược thời gian vĩnh hằng, hãy ôm lấy người trong tim anh, hãy hôn người mà anh yêu thương, mười, chín, tám, ... sáu, năm...”

Từng quả bóng bay màu hồng bay bồng bềnh trong sảnh lớn, hơi thở của mỗi người đều dồn dập, ánh mắt đông đưa, một luồng không khí phóng túng hừng hực dâng lên. “Tách” một tiếng, sảnh lớn chợt tối om.

Tri Linh Đồng mở to mắt, muốn nhìn cho rõ: trong bóng tối, nhân tính có thể điên cuồng tới mức nào. Nhưng bỗng nhiên, một cánh tay không biết từ đâu tới, ôm chặt cô vào lòng, đôi môi ấm áp chặn lại tiếng kêu đầy kinh ngạc của cô.

Thời gian như thể xoay tròn, lại như đã ngừng trôi. Tiếng quần áo sột soạt, tiếng bàn bị xô đổ, tiếng thờ dốc xen lẫn những tiếng ngân nga, còn có cả tiếng cười khúc khích... Trong sảnh lớn có rất nhiều âm thanh hoà lẫn vào nhau. Giữa bầu không khí mờ ám này, Tri Linh Đồng thấy trái tim mình như bị thứ gì đó đè lên, chớp mắt mà cứ ngỡ trăm năm.

Rồi tiếng “tách” vang lên, căn phòng sáng sủa trở lại. Một hai tiếng huýt gió chói tai phát ra, sau đó tiếng nhạc ồn ã lại cất lên.

Tri Linh Đồng rũ mi mắt, cô thấy hai chân mình đang run rẩy, cô hoảng hốt vơ một chiếc ly trên bàn, run run đưa lên miệng. Uống vào mới thấy cay xè cổ họng, không khỏi ho khan mấy tiếng.

“Cung ơi, cậu uống rượu đấy à?” Không Tước đang vô cùng âu sầu chán nản, nghe tiếng ho mới nhìn về phía Tri Linh Đồng.

Phí Nam cũng ra khỏi sàn nhảy, quay lại về chỗ ngồi, mỉm cười: “Đây là ly rượu của tôi, cô uống một ngụm cũng như hôn gián tiếp rồi, coi như bù đắp nụ hôn mà chúng ta bỏ lỡ khi này.”

Tri Linh Đồng ho tới mức chảy nước mắt, không phân bác được, nóng nảy xua xua tay. Tiêu Tử Thần chỉ lẳng lặng ngồi yên, đáy mắt tựa như nước hồ thu, xoáy thẳng vào cô, thâm sâu khó dò.

“Tư lượng của Linh Đồng thấp vô cùng, cứ uống rượu là say, lần nào cũng vậy.” Không Tước nhìn bạn bè vẫn đang vui chơi điên cuồng, u oán lườm Tiêu Tử Thần, “Chúng ta về thôi!”

“Hai người cứ chơi tiếp đi, để tôi đưa cô ấy về.” Phí Nam đứng ra làm sứ giả hộ hoa.

“Có gì hay đâu, quá tệ nhạt, về thôi!” Không Tước xách túi lên, vẫy tay với mọi người đằng sau, kéo Tri Linh Đồng lên rồi đi ra ngoài.

Chân Tri Linh Đồng đã nhũn như bông, bị cô nàng lôi đi, lao đảo như sắp ngã. Từ đầu chí cuối cô vẫn luôn cúi đầu, lòng bàn tay lạnh ngắt.

“Tư Thần, anh tự lái xe về đi, em lái xe đưa Linh Đồng và bạn cậu ấy về.” Không Tước quay ra nói với Tiêu Tử Thần, khuôn mặt lạnh tanh.

“Về cùng nhau đi!” Tiêu Tử Thần vẫn đang nhìn Tri Linh Đồng.

Không Tước giậm chân, có lẽ đã tức giận đến tột cùng, cũng chẳng thêm giữ gìn hình tượng nữa, giọng nói cũng tăng cao mà không hề hay biết: “Đi đông để bắt sói à! Linh Đồng là con gái, không phải đàn ông, anh không yên tâm gì chứ? Mấy hôm trước, tôi hỏi anh ngày Thất tịch có bận gì không, anh nói anh có việc rồi. Được, tôi thông cảm, tôi săn sóc anh, nhưng tôi nói tôi và Linh Đồng cũng tham dự tiệc liên hoan của đài phát thanh, anh đột nhiên nói anh có thể dành ra chút thời gian để đi. Thực ra anh chỉ sợ tôi lừa anh thôi đúng không. Anh thấy hết rồi đấy, cả buổi tối hôm nay, tôi như một bông hoa trang trí trên tường, điểm tinsel nhả nhặn, hào phóng ung dung, anh đã hài lòng chưa? Tiêu Tử Thần, tôi thực sự không chịu nổi nữa, rốt cuộc anh muốn gì?”

“Không Tước, đừng nói nữa!” Tri Linh Đồng cắn môi, đẩy Không Tước.

Phí Nam chẳng hiểu đầu vào đâu, đành hoang mang đứng yên.

Ánh mắt Tiêu Tử Thần lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn tú nghiêm lại: “Chúng ta là vợ chồng chưa cưới thật sao?”

“Tôi cũng ước là không phải, nhưng đây là sự thật. Anh vẫn luôn bài xích tôi, không nhớ được mọi chuyện về tôi, cho nên anh nghi ngờ tôi lừa anh? Tiêu Tử Thần, nếu anh nghĩ tôi là một tên lừa đảo, vậy anh có thể hỏi đồng nghiệp của anh, người thân của anh, bạn bè của anh, chắc bọn họ sẽ không lừa anh! Chẳng có ai đối xử tốt với anh như tôi đâu, khi anh mất trí nhớ vẫn không rời bỏ anh. Thôi không nói nữa, Linh Đồng, chúng ta đi thôi.” Không Tước thở hổn hển vì giận, trừng mắt nhìn Tiêu Tử Thần, rồi ném chìa khóa cho Phí Nam, “Anh đẹp trai, anh biết lái xe chứ hả!” Cô nàng chỉ vào chiếc ô tô nhỏ nhẵn màu đỏ đỗ ven đường.

Phí Nam gật đầu, đi tới đó lái xe lại đây.

Tiêu Tử Thần vẫn vô cảm đứng yên: “Cô là người bạn gái thứ mấy của tôi?”

Không Tước đang định lên xe, nghe vậy bèn quay đầu lại: “Thật là bất hạnh, tôi là tình đầu và cũng là tình cuối của anh.”

Xương quai hàm của Tiêu Tử Thần chợt nhô lên, anh ngoảnh mặt đi nơi khác.

“Đồ thần kinh.” Xe chạy một hồi, Không Tước quay mặt ra cửa sổ, nói ra ba chữ này.

“Cậu... đừng mắng anh ấy như vậy, anh ấy... mất trí nhớ, chắc chắn đã nhầm lẫn một vài chuyện. Cậu nên cho anh ấy thời gian.” Tri Linh Đồng mệt mỏi nhìn về phía trước. Đèn hoa rực rỡ, rạng ngời lấp lánh, cả thành phố tựa như một tòa thành không ngủ.

Cô từ từ đưa tay lên, chạm vào bờ môi, ngực nghén lại. Trong bóng tối, cô đoán rằng cánh tay ấy đến từ chỗ của Tiêu Từ Thần. Cô muốn nói: Nhắm rồi, Không Tước ngồi bên kia cơ mà. Nhưng cánh tay ấy mạnh mẽ vô cùng, nụ hôn ấy vừa vội vàng vừa mãnh liệt.

Mùi hương trong trẻo, kèm theo vị bạc hà thanh mát. Nhịp tim dồn dập, lồng ngực rộng lớn... đầu tiên là hàm răng dịu dàng cắn nhẹ, tiếp đó là đầu lưỡi càn quét, chiếm trọn lấy đôi môi cô, lực khi mút vào và cách khuấy đảo vừa dịu dàng vừa che chở, vừa cưng chiều vừa yêu thương... Âm áp như thế, mềm mại như thế, dịu dàng như thế, từng chút từng chút đều vô cùng quen thuộc. Máu trong người cô dồn thẳng lên đỉnh đầu, dường như sức lực đã bị một sức mạnh thần bí nào đó kéo đi. Chút lý trí cuối cùng hóa thành một tiếng than nhẹ, tan biến trong không gian, cô không kiềm chế được, bắt đầu đáp lại. Đây là giấc mộng mà cô vẫn tha thiết chờ mong, cô muốn ôm nó thật chặt, không buông ra, không buông ra, cho dù nó chỉ là một giấc mộng.

Khi đèn sáng trở lại, cánh tay ban nãy ôm lấy cô đã thu về tự bao giờ, lý trí dần dần trôi dạt. Anh vẫn tỏ ra nghiêm nghị xa cách, còn Không Tước thì tỏ ra u oán vô cùng. Cô vừa thấy kinh ngạc, vừa thấy xấu hổ. Có lẽ anh tưởng người mà mình ôm là Không Tước! Cô còn mặt mũi đâu mà đối diện với Không Tước nữa, trong lúc hoảng hốt, cô cầm ly rượu của Phí Nam, uống một hơi cạn sạch, sau đó ho tới mức vỡ tim.

“Tớ biết là không thể vội vàng, nhưng anh ấy thực sự hơi quá đáng rồi. Tớ nào còn khoảng không để thờ nữa!” Không Tước vẫn đang giận dữ.

“Thực ra nếu cậu bình tĩnh ngắm lại, cậu sẽ thấy anh ấy lo lắng cho cậu, căng thẳng vì cậu như vậy, chẳng phải bởi anh ấy yêu cậu, quan tâm đến cậu hay sao?” Sao cô lại thấy lòng mình đắng chát, như ăn phải một miếng hoàng liên.

Không Tước bật cười: “Đương nhiên tớ chẳng giận anh ấy thật đâu, anh ấy là đối tượng kết hôn cực kỳ phù hợp, chúng tớ sẽ còn ở bên nhau rất lâu, ở bên nhau cả đời.”

Trì Linh Đồng day day ngực thật mạnh, nếu không cô sợ rằng mình sẽ nghẹt thở vì đau đớn. Phí Nam lẳng lặng lái xe, khoe môi hơi cong lên, cười như có như không. Trì Linh Đồng không mời hai người vào nhà, mà đứng ở ven đường tạm biệt bọn họ. Cô cũng không lên mạng viết bài nữa, tắm xong liền đi ngủ luôn, chẳng đợi đến khi tóc khô. Trong mơ cô loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô đưa tay ra, sờ soạng một lúc lâu mới tìm thấy, nhưng điện thoại lại trượt xuống gầm giường. Cô chẳng buồn xuống tìm, cứ để kệ cho nó reo, cuối cùng nó cũng tự động im lặng tắt tiếng.

Phí Nam ở Tân Giang bốn ngày, sau đó xách balo đi đến điểm tiếp theo. Trì Linh Đồng tiễn anh ta tới bến xe khách. Còn nửa giờ nữa xe mới chạy, cô và anh ta vừa chờ đợi, vừa ngắm cơn mưa bụi đẹp tựa tuyết rơi. “Có thành quả gì không?” Cô hỏi anh ta.

Anh ta cười gian ác: “Trên phương diện nào?”

Cô ngây ra: “Có thể có mấy phương diện đây?”

“Trên phương diện cầu lớn vượt sông, đàn chị Trì Tiểu Ảnh của cô đã giúp tôi không ít, tôi đã có đủ tư liệu mà mình cần, còn thăm dò thực địa xong xuôi, quay về có thể viết được báo cáo điều tra, chắc chắn sẽ được lãnh đạo khen thưởng. Còn một phương diện khác, cực kỳ bất ngờ, nhưng cũng coi như xưa tan cô quạnh trên đường đi.”

Trái tim Trì Linh Đồng run lên, không thể tin nổi mà mở to mắt, “Không thể nào, không thể nào...” Cô lẩm bẩm hết lần này tới lần khác.

Phí Nam nhún vai đầy phóng khoáng: “Được rồi, đứng tỏ ra hoảng hốt như cừu con thế chứ, cô phải giữ bí mật nhé, tôi coi cô là bạn nên mới nói cho cô nghe đấy. Nếu không vì chuyện đó, tại sao đêm hôm ấy cô ta phải để tôi lái xe, tôi còn uống chút rượu, còn cô ta một giọt cũng không uống! Ha ha!”

Trì Linh Đồng ngây ra như phỗng.

Phí Nam kiểm lại vẻ mặt bất cần đời, trở nên nghiêm túc đứng đắn, “Nhưng những chuyện đó cũng không tính là thành quả. Thành quả lớn nhất của chuyến đi này chính là được quen biết cô --- Trì Linh Đồng, kiến trúc sư thiên tài của giới thiết kế. Ôi, tuy ái tình rất tươi đẹp, nhưng cũng không phải thứ độc nhất trên đời, cô phải phấn chấn lên, tôi chờ tác phẩm mới của cô.” Đã tới giờ lên xe, anh ta vỗ vai cô tạm biệt.

Ngoài bến xe có rất nhiều taxi đón khách, cô lên bừa một chiếc, tài xế hỏi cô đi đâu, cô nói tới Đài phát thanh Tân Giang.

Đầu dây bên kia có tiếng nâng cốc hòa lẫn với tiếng hò hét, còn có cả tiếng phụ nữ và đàn ông chọc ghẹo nhau, cô sừng sốt, đang tưởng gọi nhầm số thì giọng Không Tước vang lên: “Cung à, sao vẫn chưa ngủ?” Không Tước hiểu rất rõ thói quen sinh hoạt của cô.

“Cậu không ở đài phát thanh à?”

“Đang ăn cơm với bạn ở bên ngoài, có muốn tới đây chơi không?”

“Được, tớ tới đó tìm cậu.”

Nơi Không Tước ăn cơm là nhà hàng Hoa Hưng sang trọng bậc nhất Tân Giang, cô chưa gặp người bạn nọ, Không Tước đang ở trong nhà vệ sinh, đứng trước gương trang điểm lại một cách cẩn thận. Cô rất muốn nhìn thấy gương mặt Không Tước trong gương, nhưng mặt gương lại bị phủ kín bởi một tầng nước đọng. Cô đưa tay lau nước đọng trên mặt gương, hình ảnh cô và Không Tước cùng hiện lên. Cô thấy khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần của Không Tước, làn da mong manh tựa như đồ sứ, chạm vào là vỡ tan.

“Tớ có lời muốn nói với cậu.” Cô cúi đầu, vịn vòi nước, bắt đầu rửa tay.

Không Tước chợt ôm cô từ phía sau, khuôn mặt kề sát mặt cô, cô cảm nhận được một giọt nước đang từ từ chảy xuống, dừng ở trên quai hàm, “Cung ơi, chẳng bao lâu nữa tớ sẽ được dẫn chương trình cấp vàng.”

“Thật ư?”

“Cậu tới tầng hai uống gì đó đi, gọi thứ nào đắt đấy ấy, khi thanh toán thì cứ tính vào hóa đơn của Tổng giám đốc Lưu. Tớ đi tiền Tổng giám đốc Lưu về rồi sẽ ra chỗ cậu.”

“Tổng giám đốc Lưu là ai?” Cô kéo con Không Tước đang định tung cánh bay đi này lại.

Không Tước mỉm cười duyên dáng, nhéo má cô: “Hôm nào giới thiệu cho cậu sau.”

Tầng hai có một hành lang rất dài, ở đó có mấy chiếc ghế sofa tuyệt đẹp để khách uống trà tán gẫu. Có lẽ Không Tước còn đang bận lưu luyến chia tay với người ta, nên đi rất lâu. Trì Linh Đồng cầm chiếc thìa bạc nhỏ, chậm chậm khuấy cốc trà sữa, buồn chán nhìn bốn xung quanh. Người đàn ông ngồi ở bàn kế bên, đẹp thì đẹp thật, nhưng những đường nét trên khuôn mặt quá hiền hòa mềm mại. Anh ta đang hồ hững khuấy ly cà phê, ánh mắt tối tăm, mỗi một, như thể vừa vượt qua ngàn núi trăm sông. Còn người phụ nữ ngồi cạnh anh ta có khuôn mặt trái xoan thon thả, làn da trắng như tuyết, tạm coi như một người đẹp tuổi xế chiều, ăn mặc rất tinh tế, vẻ mặt mịn màng, chị ta nhìn người đàn ông nọ như không hề muốn rời xa, dịu dàng thủ thỉ, như đang khuyến bảo nhẹ nhàng, lại như đang tha thiết cầu xin. Người phụ nữ ngồi ở bàn thứ tư sau lưng cô lắng lo quỵt rữ, xinh đẹp rực rỡ, áo ngực bó sát khiến gò bồng đảo trước ngực trở nên sống động, làm những người đàn ông bước qua không khỏi ghé mắt, nuốt nước miếng. Người đàn ông ngồi khuất sau chậu cây Thiết mộc lan đứng là rất nam tính, vai rộng eo thon, dáng ngồi thanh nhã, bàn tay trắng nõn thon dài đang cầm tách cà phê kia, và ...

Người đàn ông nọ hơi nghiêng người, Trì Linh Đồng vội vàng quay mặt đi nơi khác, thấy sau lưng mình như bị gai đâm. Anh ngồi đó từ bao giờ nhỉ? Ở chỗ anh ngồi, có thể thấy rõ cánh người ra người vào ở cửa lớn, anh đã nhìn thấy những gì?

Anh tựa như một người đánh cá đang mở lưới của mình ra, thấy cá mắc vào lưới, nhưng không nói không cười, không vui không giận, lẳng lặng nhìn con cá giẫy giụa trong lưới.

Sau đó, cô thấy được, anh cũng thấy được. Một người đàn ông thấp lùn béo mập ôm Không Tước, hai người trao nhau nụ hôn chia tay ở ngay cửa xoay của khách sạn.

Cô quay đầu nhìn anh theo bản năng, thấy dáng vẻ mím môi của anh, đột nhiên cô rất muốn khóc, rồi nước mắt cứ thế rơi. Đường như mọi lời mà cô muốn nói với Không Tước đều chẳng còn quan trọng, cô đứng dậy bước xuống tầng.

Ngày mưa nên trời tối rất nhanh. Gió nghiêng mưa nhẹ, từng hạt mưa bụi nhỏ nhỏ tạt vào cửa sổ tạo thành những tiếng sần sật, không khí mát lạnh, tĩnh lặng mà ẩm ướt. Khi cô về tới cửa nhà thì khung cảnh đã trở nên mờ mịt. Người đàn ông lẽ ra nên ở khách sạn đối chất ba mặt một lời, lúc này lại đang đứng trước bậc thềm nhà cô như người lính không quân.

Anh nói ra từng câu từng chữ: “Trì Linh Đồng, tuy hiện tại tôi còn chưa nhớ được nhiều, nhưng tôi chắc chắn rằng Không Tước cũng không phải vị hôn thê của tôi. Nếu ngày trước đã từng, vậy đó nhất định là một sự sai lầm. Tôi sẽ nói rõ chuyện này với cô ta, cho nên, sau này em đừng vì cô ta mà làm những chuyện ngốc nghếch nữa.”

Cô xoắn mười ngón tay vào nhau, như một cô nhóc không biết nên làm thế nào cho phải.

Mưa mưa tựa như một người oán phụ không thể buông bỏ hồi ức, dùng chân rồi lại dùng chân, nhưng cuối cùng vẫn đành bỏ đi. Tiêu Từ Thần nói rõ mọi chuyện với Không Tước vào một buổi xế chiều không mưa, tại nhà của Không Tước. Hôm ấy, đúng dịp Trì Linh Đồng cũng ở đó. Cô ngồi trong phòng khách của Không Tước, phòng khách theo hướng Tây, có một khung cửa sổ bằng kính rất to. Cô nheo mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ở bầu trời phía Tây, ráng chiều tựa như một vệt máu đỏ khiến lòng người say đắm.

“Nước hoa quả hay bia?” Không Tước mặc một chiếc váy dài Bohemie có màu sắc sắc sỡ, đi qua đi lại trong phòng.

Cô thu lại ánh mắt: “Lát nữa tớ phải tới chỗ cha tớ ăn cơm, không uống đâu. Không Tước.”

Đôi mắt biết cười của Không Tước cong lên, cầm hai cốc nước trái cây tới, “Đừng đi, nhìn cái bản mặt của ả mẹ kế đó mà cậu vẫn nuốt trôi cơm à? Từ Thần sắp đến rồi, chúng ta cùng đi ăn đồ Nhật. Hai cuốn sách trước đây của anh ấy tái bản, tiền nhuận bút không ít, để anh ấy mời.”

“Sau này chuyện giữa hai người, đừng gọi tớ nữa...” Cô nuốt xuống câu sau, có người gõ cửa.

Không Tước nhảy lên, vui vẻ chạy ra mở cửa: “Từ Thần, anh đang làm gì thế?”

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Từ Thần lướt quanh phòng một lượt, lướt qua Trì Linh Đồng, dừng lại trên hòm giấy trong tay, “Đây là tất cả đĩa CD, sách vở, và cả quần áo mà cô để ở nhà tôi ngày trước, cô kiểm tra lại xem còn sót thứ gì không?”

“Ý anh là gì?” Mặt Không Tước đỏ bừng, giọng nói vừa sắc nhọn vừa chói tai.

“Tôi nên đi thi hơn.” Trì Linh Đồng thấy hơi ngột ngạt, muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành một lúc.

Hai người kia dường như không nghe thấy lời cô, đứng chặn ở cửa như môn thần(*), anh trừng mắt nhìn tôi, tôi trừng mắt nhìn anh.

(*) Hộ pháp giữ cửa theo truyền thống Trung Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 13.2

Type-er: Mều

Tiêu Từ Thần đặt hòm giấy xuống, giọng nói không cao không thấp: “Phiền cô cũng trả lại cho tôi những thứ mà tôi để ở nhà cô.”

Khổng Tước chợt bật cười: “Tiêu Từ Thần, anh định chia tay với tôi đây à?”

Trì Linh Đồng đành quay người nhìn về phía trời Tây. Mặt trời sắp lặn, chân trời chỉ còn dư lại một vệt tà dương, hoàng hôn sắp buông xuống.

“Đúng, chúng ta chia tay đi.” Tiêu Từ Thần bình thản như mặt biển đêm.

Bàn tay đặt trên ghế của Trì Linh Đồng run lên.

“Trước khi nói ra câu này anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Anh muốn chia tay với tôi? Anh muốn chia tay với tôi?” Khổng Tước hỏi lại hai lần.

“Tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng.” Tiêu Từ Thần nói ra từng chữ, mỗi chữ đều rất nhẹ nhàng, nhưng kết hợp lại với nhau lại tạo nên một luồng khí lạnh.

“Anh nghĩ kỹ lại đi.” Khổng Tước vô cùng cố chấp, “Đương nhiên, anh không phải lo chuyện tôi sẽ bám víu quấy rầy anh. Chẳng qua, tôi thấy chuyện này hơi đột ngột, chúng ta không phải trẻ con đóng giả làm người lớn, tùy tiện nói chia tay là sẽ chia tay. Nếu anh thực sự muốn chia tay, tôi có thể chấp nhận, nhưng nếu anh muốn quay lại, tôi sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào.”

Tiêu Từ Thần khẽ nhắm mắt: “Nếu cô quá bận rộn, vậy hôm khác cô thu dọn đồ đạc của tôi là được, hoặc cùng lắm thì ném đi cũng chẳng sao. Tôi không làm phiền nữa.” Anh bình tĩnh ung dung gạt đầu với Khổng Tước, sau đó phóng khoáng quay người rời đi, như thể khi này anh chỉ giao cho cấp dưới một công việc nhất định phải hoàn thành đúng hạn.

“Tiêu Từ Thần, anh có gan thì...” Khổng Tước ném một khung ảnh xuống đất, đó là một bức ảnh hai người chụp chung bên bờ biển Thanh Đài, cô nàng dựa vào ngực anh, cười tươi như hoa.

Tiêu Từ Thần đã rời đi mà chẳng hề quay đầu lại.

Khổng Tước cười khanh khách đến mức điên cuồng, Trì Linh Đồng tưởng cô nàng đang tức điên, vội vàng quay đầu lại, thấy Khổng Tước thực sự đang cười, đôi mắt lấp lánh long lanh, khóe môi cong lên đầy quyến rũ. “Hôm nay tớ mới nhận ra, anh ấy cũng rất nam tính.” Khổng Tước liếm môi, đóng cửa lại một cách dừng đọng, sau đó đá hòm giấy vào góc tường.

“Khổng Tước, cậu không sao chứ?” Trì Linh Đồng ngạc nhiên hỏi.

“Có thể làm sao được? Bây giờ anh ấy đang nổi giận, cứ kệ anh ấy đi. Chờ anh ấy hết giận, sẽ tự chủ động quay lại. Tuy lần này anh ấy làm như thật, nhưng tớ quá hiểu anh ấy rồi. Anh ấy yêu tớ, không nỡ rời xa tớ đâu. Trước đây chúng tớ cũng từng cãi nhau, nhưng chỉ cần tớ làm nũng, tỏ ra dịu dàng hiền thực là anh ấy mềm lòng ngay. Một sách chỉ có ưu điểm vậy thôi, ngô nghê, dễ dụ. Anh ấy có thể tìm người phụ nữ tốt hơn tớ ở đâu đây? Tớ sắp dẫn chương trình phát thanh cấp vàng rồi, thường xuyên được tiếp xúc với những nhân vật có máu mặt trong xã hội. Mặt mũi xinh đẹp, tính cách hài hước, vừa có thể quản việc nhà lại vừa có thể giao tiếp bên ngoài. lequy^donn^nn Tớ và anh ấy ở bên nhau, chính là trai tài gái sắc điển hình. Thực ra phạm vi lựa chọn của tớ rất rộng, nếu không phải tớ nhìn xa trông rộng thì bây giờ tớ đã tìm được người đàn ông hơn anh ấy đến mười lần, hai mươi lần rồi ấy chứ, chẳng qua quá trình hơi cực khổ chút thôi.” Khổng Tước tự luyến tới mức bay lên trời.

“Có lẽ cậu vốn không hiểu anh ta.” Giọng Trì Linh Đồng khá ảm đạm, “Anh ta yêu cậu, không có nghĩa là cậu có quyền được tôn thương và lừa dối anh ta. Anh ta cũng không hề ngô nghê, anh ta biết hết nhưng anh ta thực sự trân trọng yêu thương cậu, nên mới tha thứ cho cậu hết lần này đến lần khác.”

“Sao đột nhiên hôm nay cậu lại biến thành nhà triết học thế này?” Khổng Tước phì cười.

“Tớ chỉ cảm khái vậy thôi, tớ cũng từng yêu, khi yêu thì cho rằng có thể thoải mái phung phí sự yêu thương, chiều chuộng của anh ấy, nhưng chẳng ngờ duyên phận lại mỏng manh như vậy. Bây giờ tớ chỉ muốn ngắm nhìn một ánh mắt, nghe một câu nói của anh ấy mà không được. Nếu cậu không thực sự quý trọng Tiêu Từ Thần, vậy sẽ có một ngày anh ta trở thành Tiêu Từ Thần của người khác, khi đó... cậu khóc cho ai xem?”

Khổng Tước cười ha ha, sáp lại ôm chặt cô, ranh mãnh gác trán lên mũi cô: “Sao phải khóc, cười còn chẳng kịp ấy chứ, ai thích thì cứ lấy đi, tớ chẳng thèm. Anh ấy chỉ như một vật trang trí không quá xấu đặt ở trong phòng mà thôi, có thì phòng đẹp hơn, không có cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

Trì Linh Đồng hơi há miệng, nhìn Khổng Tước với vẻ kinh ngạc. Cô và Khổng Tước làm bạn học sáu năm, bạn bè bốn năm, mười năm, ba trăm sáu lăm ngày, không thể nói là đào tìm mọt phổi cho nhau, nhưng thực sự cũng có tình nghĩa. Nếu như có một ngày...không, cô lắc đầu, không thể nghĩ nữa, cục diện ấy quá mức tàn nhẫn.

“Cậu không lo cho anh ta sao?” câu hỏi này khá thừa thãi, nhưng cô vẫn muốn hỏi. Có lẽ, cô chỉ muốn xác nhận lại điều gì đó lần nữa.

“Lo cái gì mà lo. Ông trời đắp nặn con người rất công bằng, cho anh ấy IQ cao trong học thuật, đương nhiên EQ sẽ thấp hơn một chút. Người như anh ấy, cùng lắm là về nhà đọc sách một đêm. Nếu anh ấy giận dữ tới mức đi uống rượu, có khi tớ phải chào anh ấy với cặp mắt khác xưa. Đừng nhắc tới anh ấy nữa, tối nay chúng ta đi đâu chơi nhỉ? Người bạn tên là ... Phí Nam của cậu có phương thức liên lạc nào khác không?”

Trì Linh Đồng hít sâu một hơi, xách túi lên, ánh mắt hơi lạnh nhạt, “Tớ còn có việc.”

Khổng Tước gật đầu với vẻ biếng nhác, “Thế cũng được, đừng nằm bẹp dí trong nhà nữa, ra ngoài chơi nhiều một chút, mấy hôm nữa tớ lại giới thiệu cho cậu một anh chàng hay ho để cậu giết thời gian.”

“Con mắt thâm mỹ của chúng ta giống nhau ư?” Cô kéo cửa ra, cười hỏi.

“Không giống mới thú vị chứ?” Khổng Tước cười to, nhìn cô xuống tầng.

Ánh đèn vừa sáng, rục rờ lấp lánh. Trì Linh Đồng ra khỏi cổng khu chung cư, khi đang chuẩn bị bắt taxi thì thấy Tiêu Từ Thần đang đứng bên một gốc cây không xa, anh cũng đang nhìn cô. Cô ngăn người một thoáng rồi bước tới.

Đèn đường vàng vọt, không đủ sáng nhưng vẫn đủ để cô có thể thấy toàn bộ biểu cảm trên khuôn mặt anh. Khuôn mặt này, tuần đặn, nho nhã, không vui vẻ cũng không buồn phiền, không bi thương cũng không hạnh phúc, tựa như mặt biển trở lại tĩnh lặng sau khi tàu chìm, nhưng những ký ức không yên bình ấy vẫn được mặt biển lặng lẽ khắc ghi.

Tiêu Từ Thần nhướn mày đón được ánh mắt của cô, “Em đang nghiên cứu tôi, hay em đang muốn biết điều gì?”

Cô bối rối dời mắt đi nơi khác, nghiêng mặt, “Anh có thấy buồn không?”

“Nếu tôi nói tôi có buồn, em sẽ an ủi tôi bằng cách nào?” Anh lẳng lặng mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trời, “Không ngờ tối nay có thể thấy sao.”

“Không thể tha thứ cho cậu ấy ư?” Cô dè dặt hỏi.

Anh cúi đầu nhìn cô, ngược sáng nên cô không thể thấy rõ vẻ mặt của anh. “Hiện giờ sức khỏe của mẹ tôi rất yếu, ý thức ngày càng mơ hồ. Đôi khi tỉnh táo lại, bà sẽ khẳng khái yêu cầu tôi phải kết hôn. Cha tôi cũng giục tôi sớm kết hôn. Chuyện tới nước này, tôi nghĩ có lẽ mình nên quay về Thanh Đài, tìm một cô gái tạm thời kết hôn cho xong. Dù sao ký ức trước kia cũng chẳng thể khôi phục, cứ coi như tôi đang làm lại từ đầu.”

“Anh phải về Thanh Đài?” Đương nhiên thông tin này khiến cô vô cùng hoảng hốt, tay đã nắm chặt góc áo anh từ bao giờ, như sợ anh sẽ bay đi mất.

“Tôi đang suy nghĩ.” Anh thoáng liếc nhìn bàn tay cô, khóe môi hiện lên một nụ cười.

Trời lại sáng.

Trì Linh Đồng tắt đèn bàn, ánh đèn từ laptop chiếu lên khuôn mặt nhăn nhó của cô, cô ngồi suốt một đêm nhưng lại chẳng viết nổi một chữ. Cô thấy dưới chủ đề có người đang giục, còn có người gửi tin nhắn riêng cho cô, mong được cô tư vấn một số chi tiết trong việc trang trí nhà cửa. Cô tắt máy, tắt nguồn điện, ngồi một mình trong nắng sớm một lúc, sau đó mới mở cửa ra ngoài.

Tiêu Từ Thần đứng cạnh thân cây nằm ngang, ngày nào cũng tới bắt chắp gió mưa. Cứ như vậy, không hề tiến thêm một bước.

Với tình yêu, có người thường xuyên nói thành lời, có người viết ra giấy, có người tỏ lộ bằng những hành động lãng mạn công khai. Anh chẳng làm gì hết, cũng không hề nói gì, nhưng cô hiểu trái tim anh, tình cảm thể hiện rõ ràng như vậy, không hề giấu diếm, cô có thể nắm lấy trái tim anh một cách dễ dàng, nhưng cô không thể hỏi đáp. Trong lòng cô có hai ngọn núi cao rất khó vượt qua, nhưng nghĩ đến chuyện anh sẽ phải trở về Thanh Đài, lòng cô lại đau nhức, thực sự là một cuộc sống đầy mâu thuẫn.

Trước khi xảy ra tai nạn, với Tiêu Từ Thần, lòng cô tĩnh lặng như nước. Nhưng sau khi tai nạn xảy ra, cảm nhận đột nhiên thay đổi. Nhưng nói đi nói lại, vẫn cứ tịch mịch như trời tuyết!

Trong khi đầu đầu vì đủ thứ chuyện, Trần Thần lại khiến cô phiền lòng hơn, “dd, hôm nay tôi và Chủ tịch Nhạc đi máy bay tới Tân Giang dự hội nghị, chị ấy bảo tôi gọi điện cho cô, hỏi tối nay cô có thời gian gặp mặt chị ấy không?”

“Khế Viên nhận được giải vàng cho khu đô thị tiêu biểu kết hợp kiến trúc văn hóa Trung Quốc và phương Tây lớn nhất Trung Quốc, Hiệp hội bất động sản Trung Quốc đã tổ chức họp mặt để các kiến trúc sư và lãnh đạo của các công ty bất động sản tới Tân Giang thăm quan, chuẩn bị mở rộng phong cách khu đô thị này trên cả nước. *MEU*Vi khi cô thiết kế Khế Viên, vẫn là nhân viên của Thái Hoa, vốn dĩ cô là người có quyền phát ngôn, nhưng..

bây giờ cô đã rời khỏi giới thiết kế, tôi sẽ thay mặt cô phát ngôn. Chắc Chủ tịch Nhạc tìm cô chỉ để ôn chuyện cũ thôi, sẽ không ép cô phải dự hội nghị.” Có lẽ trần thần sợ Trì Linh Đồng từ chối, nên vội vàng nói ra một tràng dài.

“Biết rồi, khi nào anh và Chủ tịch Nhạc tới khách sạn thì gọi điện cho tôi, buổi tối tôi sẽ tới gặp Chủ tịch Nhạc, đừng nói với những người khác là tôi đang ở Tân Giang.

Khế Viên là kết tinh tình yêu của cô và Bùi Dịch Thanh. Tối giờ cô cũng không nỡ bước vào Khế Viên, như thể nó là một món đồ thủ công vô cùng tinh xảo, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa chứ không thể chạm vào. Bây giờ lại có một đám người định tới Khế Viên, chỉ chỉ trỏ trỏ. Sau đó khắp cả nước, nơi nào cũng có Khế Viên, Trì Linh Đồng cảm thấy nơi thiêng liêng nhất trong lòng mình bị người ta chà đạp. Cô chưa bao giờ cảm hận bản thân như thế, kém cỏi, bất lực, như loài giun dế, ai cũng có thể giẫm đạp.

Khi hoàng hôn buông xuống, lẽ ra giờ này anh không ở nhà mới đúng! “Tôi định vào nội thành. Có chuyện gì vậy?”

“Tuần sau Từ Hoàn đến Tân Giang, tôi muốn nó mang một ít đồ đạc về Thanh Đài. Nhưng trong nhà không có thùng giấy, em có không?”

Người Tân Giang thường nói, tháng sáu ngắm cầu vồng, tháng bảy, tháng tám ngắm sông ngân hà. Không biết có phải vì bầu trời quá rực rỡ hay không. Trì Linh Đồng thấy sao vàng hiện ra trước mắt, cô nhắm mắt, cố tỉnh táo lại, “Anh... đã quyết định quay về Thanh Đài?”

“Viện Y học Hải quân muốn mời tôi về giảng dạy, nơi đó gần nhà, chuyện kinh doanh của Từ Hoàn rất bận rộn, tôi có thể chăm sóc cha mẹ.”

“Chỗ tôi không có thùng giấy, nhưng bao giờ quay lại tôi sẽ mang cho anh.” Đi cũng tốt, để cuộc sống của cô trở lại là một hồ nước tĩnh lặng. Gió cũng vậy, mây cũng thế, cô tự sinh tự diệt.

“Hẹn ăn cơm với người ta sao?” Tiêu Từ Thần đi với cô ra trạm xe buýt.

“Ừm, ăn cơm với sếp cũ, chị ấy tới dự họp ở đây.”

“Bận rộn một ngày, bữa trưa cũng quên không ăn, thêm tôi nữa thì em có phiền không?”

Trì Linh Đồng im lặng không đáp, người này đang mặc sơ mi caro màu xám, quần kaki sáng màu, đứng thẳng một chỗ đã đủ lịch sự thanh tao, đi ăn ké thôi mà trông cũng vô cùng quý phái.

Tiêu Từ Thần ngắm cô mấy lượt, ánh mắt lộ vẻ thích thú: “Lần đầu tiên thấy em ăn mặc trang trọng như thế này.”

“Chẳng lẽ bình thường trông tôi lôi thôi lắm à?”

“Dù sao tôi cũng thấy đáng về lôi thôi của em rồi.”

Cảm giác tức ngực lại ủa tới, đời này chỉ có mình Dịch Thanh từng thấy đáng về lôi thôi lếch thếch của cô, là khi cô bị ốm, sốt cao tới mơ màng, không biết anh đang ở đó.

“Về mặt kia là thế nào, em lôi thôi lếch thếch cũng rất đáng yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 13.3

Type: Mều

“Rốt cuộc anh... là ai?” Tiêu rồi, cô ngắt xiu mất thôi.

“Em nói thử xem?” Tiêu Từ Thần mỉm cười hiền hòa, đưa tay bắt một chiếc taxi.

Khi xuống xe, Trì Linh Đồng mãi miết đi, Tiêu Từ Thần kéo cô lại, chỉ vào tiệm bán hoa ven đường, “Tôi đi mua bó hoa.”

“Để làm gì?” Trái tim Trì Linh Đồng chợt vọt lên tận tận cổ.

“Tặng cho sếp của em, đã lâu không gặp, tới người không thật thiếu lễ phép.”

“Nếu mua thì cũng phải để tôi mua.”

“Em mời tôi ăn cơm, tôi mua hoa thay em.” Tiêu Từ Thần bỗng véo nhẹ mũi cô, “Nếu không em sẽ chê tôi là đồ ăn bám.”

“Tôi đâu có nghĩ vậy?” Trì Linh Đồng đỏ mặt.

Tiêu Từ Thần mua một bó hoa ly trắng, đóa hoa trắng ngần, cành rất dài, được bọc lại bằng giấy lụa trắng, rồi thắt một dải ruy băng màu tím. Trì Linh Đồng đoạt lấy, tự cầm đi. lềuqudon

Vừa ra khỏi thang máy, cô liền thấy ngay Trần Thần đang đứng ngoài phòng ăn nghiêng cổ ngó nghiêng, thoáng thấy Tiêu Từ Thần, vội nhìn Trì Linh Đồng, dùng ánh mắt hỏi cô: “Sao anh ta cũng tới?”

Trì Linh Đồng còn chưa kịp đáp, Nhạc Tĩnh Phân đã ung dung thanh nhả bước ra từ bên trong, mỉm cười với cô, sau đó đưa tay về phía Tiêu Từ Thần, “Xin chào, anh còn nhớ tôi không, chúng ta từng gặp nhau ở Thái Hoa. Tôi rất mừng khi thấy hai người lại ở bên nhau.”

Đồng tử của Tiêu Từ Thần chợt tối đi, nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt kỳ lạ, “Thế nào là ‘chúng ta lại ở bên nhau’?”

“Lát nữa nói cho anh biết.” Trì Linh Đồng nhảy mắt với anh, lại đẩy đẩy anh, ám chỉ anh hãy bắt tay Nhạc Tĩnh Phân theo phép lịch sự.

Ánh mắt tinh mịch của anh nhìn về phía Nhạc Tĩnh Phân, bắt tay với chị ta: “Chào chị, tôi là Tiêu Từ Thần. leeequhydonnn Vì mấy hôm trước gặp tai nạn nên tôi đã bị mất phần lớn ký ức.”

“Thật ư?” Nhạc Tĩnh Phân kinh ngạc quay sang nhìn Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng mỉm cười gượng gạo, cô có linh cảm không tốt, có người tới nay sẽ gây tai họa.

“Thật xin lỗi, xin hỏi trước đây chúng ta thường xuyên gặp nhau sao?” Anh lịch thiệp buông tay Nhạc Tĩnh Phân, nghiêng người đứng chắn trước mặt Trì Linh Đồng, hoàn toàn cắt đứt mọi tín hiệu cầu cứu của cô với bên ngoài.

“Không phải thường xuyên, chỉ gặp một lần thôi. Anh tới Thái Hoa đón Trì Linh Đồng tan ca, đúng lúc tôi cũng ở bộ phận thiết kế. Linh Đồng có giới thiệu anh cho tôi.”

“Cô ấy giới thiệu tôi như thế nào?”

Trì Linh Đồng cắn răng, giậm chân, mặt tái xanh.

“Hả?” Nhạc Tĩnh Phân hơi choáng váng.

“Xin hãy cho tôi biết, chuyện này có ý nghĩa vô cùng quan trọng với tôi.” Giọng nói của Tiêu Từ Thần ung dung bình thản, nhưng lại khiến người ta không thể chối từ. “Linh Đồng nói cậu là bạn trai của em ấy! À, có một lần, tôi còn thấy cậu lái xe đưa em ấy đi trên đường. Nhưng về sau... ha ha, mấy chuyện đó cũng không quan trọng nữa, anh và Linh Đồng lại về với nhau là tốt rồi. Duyên phận thích chơi trò trốn tìm với người ta, ngoảnh đi ngoảnh lại vẫn cứ là người đó.”

“Cô... hóa ra cô và anh ta lén lút hẹn hò với nhau?” Trần Thần nghe không chớp mắt, đá lú một phát.

“Lén lút cái đầu anh ấy, hiểu lầm rồi đây này!” Trì Linh Đồng khóc không ra nước mắt, giờ cho dù miệng có mọc khắp người cũng không cãi nổi.

“Cảm ơn chị. Đã bắt chị phải chờ lâu, chúng ta vào đi thôi!” Dường như Tiêu Từ Thần đã có câu trả lời như anh muốn, tao nhả đứng sang một bên, để Nhạc Tĩnh Phân vào trước, sau đó nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt lạnh lẽo, “Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện một cách nghiêm túc.” Anh đợi cô bước lại gần, bèn nắm chặt lấy cánh tay cô, lực tay anh phải gọi là bóp thì đúng hơn.

Trì Linh Đồng lặng người một lúc rồi mới hít sâu mấy hơi. Đây là báo ứng, báo ứng chuyện cô từng giúp Không Tước lừa dối anh. Nói dối thực sự không phải hành vi tốt đẹp gì, khoản nợ sáu tháng trước này đòi lại thật mau.

“Còn không tặng hoa cho chị ấy đi.” Anh kẻ sát vào tai cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, nửa khuôn mặt vô cùng lạnh lẽo, các đường nét trên khuôn mặt dường như đều nghiêm lại.

Trì Linh Đồng ngồi xuống bên Nhạc Tĩnh Phân, tặng hoa cho chị ta. “Cảm ơn em. Hình như đây là lần đầu tiên chị được một cô gái tặng hoa. Rất đẹp, lát nữa chị sẽ cắm nó trong phòng.” Nhạc Tĩnh Phân cẩn thận đặt bó hoa lên chiếc ghế bên cạnh, rồi quay ra nhìn Trì Linh Đồng, “Xem ra em vẫn hợp với gió biển Thanh Đảo hơn, ở đó trắng trẻo hồng hào, lần nào chị nhìn em cũng phải cảm thán, trẻ tuổi thích thật đấy. Thế mà mới về Tân Giang được mấy tháng, lại ngày càng gầy đi, da cũng xạm hơn.”

Trì Linh Đồng chỉ cười ngượng ngùng, thấy Tiêu Từ Thần gật đầu với nhân viên, ra hiệu gọi món như chủ nhân đứng ra mời khách.

Tiêu Từ Thần gọi một chai rượu Champagne, món ăn là thủy sản tươi đầu thu của Tân Giang, lại thêm vài món ăn gia đình bình thường của phương Nam. Nhân viên phục vụ mở chai rượu, rót rượu cho Nhạc Tĩnh Phân trước tiên, Trì Linh Đồng khẽ nghiêng người, nhỏ giọng nói với nhân viên phục vụ: “Rót chút ít thôi.”

“Không, rót đầy.” Nhạc Tĩnh Phân nói, “Lâu rồi tôi và Linh Đồng không gặp nhau, những ngày hiếm hoi như thế này, sao có thể thiếu rượu góp vui. Không sao, tôi biết tử lượng của tôi thấy, nhưng rượu Champagne cũng không nặng, như nước ngọt thôi.”

Trì Linh Đồng mỉm cười, đành thôi, khóe mắt liếc thấy Tiêu Từ Thần và Trần Thần đang nói gì đó với nhau.

Nhạc Tĩnh Phân nói: “Tiểu Trì, em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Tân Giang không, em ngồi trong căn tin của trường, nhìn chị bằng đôi mắt to tròn ngây ngô, như một bé con hiếu kỳ, hỏi chị hết câu này đến câu kia, không hề ngại ngùng lúng túng.”

“Lúc đó đúng là quá ngô nghê.” Vì còn trẻ nên mới chẳng biết sợ là gì.

Về mặt của Nhạc Tĩnh Phân chợt trở nên trịnh trọng, kéo tay Trì Linh Đồng, “Bốn năm trước, cũng vào giữa tháng tám, chị lái xe đưa em từ Tân Giang tới Thanh Đài. Hiện tại, chị lại đến lần nữa. Tiểu Trì, theo chị quay về Thanh Đài, được không?”

Ở Thái Hoa, Nhạc Tĩnh Phân được mệnh danh là nữ hoàng, hành động, nói chuyện, đều chẳng hề thua kém đáng mấy râu, lạnh lùng kiên quyết, mạnh mẽ dứt khoát, hiện tại chị ta lại hạ mình nói với Trì Linh Đồng những câu này, đây gần như là chuyện có một không hai trong đời chị ta. “Thương trường như chiến trường, không thể nói là như bước trên băng mỏng, nhưng đi bước nào cũng phải chắc bước ấy. Chị chưa bao giờ tin tưởng ai hoàn toàn, cho dù là những người thân nhất. Nhưng thực ra chị cũng là một người phụ nữ, cũng ao ước có một người chở che cho mình. Chị còn tưởng rằng mình và Xa Thành sống an ổn bên nhau lâu như vậy, con cái cũng học đại học rồi, anh ta nhất định là người mà chị có thể dựa dẫm. Nhưng kết quả là?” Nhạc Tĩnh Phân cười khổ, “Còn em đúng là người mà chị vô cùng coi trọng. Trong thâm tâm, chị cũng gần coi em như con gái rồi. Không ngờ... ôi, sau này chị mới biết thực ra mình đã hiểu lầm, khi tình yêu đến, chúng ta nào hay biết nữa kia sẽ là ai? Lúc ấy chị đã quá hồ đồ, trong lúc em đau khổ nhất mà lại đối xử với em như vậy, trong khi đó em còn giúp Thái Hoa giành được hạng mục Thánh Hải Các. Tiểu Trì, mỗi đêm chị nghĩ đến em thì đều cảm thấy bản thân mình là một người lãnh đạo sai lầm. Nhưng chị nghĩ sai lầm không đáng sợ, miễn là biết sửa đổi. Em có thể cho chị cơ hội để sửa đổi không?”

Nhạc Tĩnh Phân nói với vẻ chân thành và thẳng thắn. Trì Linh Đồng thấy lòng mình rối loạn, nhiều tâm tình mâu thuẫn với nhau, từ từ nảy sinh cảm giác cay đắng một cách mãnh liệt và khó hiểu. Khi đang yêu, vì tôn trọng cô nên Bùi Dịch Thanh luôn giữ khoảng cách với cô trước mặt tất cả mọi người, cho dù hèn hò cũng phải lảng lạng tới đường Quê Lắm. Có một người bạn gái như cô, anh có từng cảm thấy uất ức hay không?

“Chủ tịch Nhạc, em mời chị một ly.” Cô bung ly rượu lên chạm vào ly của Nhạc Tĩnh Phân. Cô thực sự không giận Nhạc Tĩnh Phân, đứng ở chợ thì phải nói chuyện mua bán, nếu cứ xử lý theo cảm tính thì lại thành chuyện nhà chuyện cửa mất rồi.

“Em có bằng lòng theo chị về Thanh Đài không? Tiểu Trì, em yên tâm, chị luôn tôn trọng mọi quyết định của em. Chị không tiết lộ ra bên ngoài là em đang ở Tân Giang, khi thi công hạng mục Thánh Hải Các, có một vài điểm trên bản thiết kế hơi khó hiểu nhưng chị cũng chỉ bảo Trần Thần phụ trách giải quyết, cố gắng không làm phiền em. Chị biết, cho dù ai gặp phải chuyện như vậy thì đều cần thời gian để quên đi vết thương lòng. Bây giờ em đã có thầy Tiêu ở bên, chị nghĩ em cũng vượt qua được rồi. Linh Đồng, ông trời ban cho em tài năng thiết kế, em không thể phí hoài nó được.”

“Chủ tịch Nhạc, cảm ơn sự ưu ái của chị suốt những năm qua, nhưng em không thể không khiến chị thất vọng lại lần nữa. Lý do em đã nói với Trần Thần rồi, em cũng muốn trở lại Thái Hoa, cũng muốn tiếp tục thiết kế những tác phẩm có giá trị, nhưng có lẽ em đã cạn kiệt cảm hứng mất rồi.”

“Không đâu, có lẽ vì khi còn sống, Bùi Dịch Thanh là Tổng giám đốc của Hằng Vũ, em cho rằng nếu mình rời xa giới kiến trúc thì sẽ không phải đối mặt với hiện thực tàn khốc. Đây là một nút thắt, em không tháo được nên lựa chọn trốn tránh. Bây giờ Tổng giám đốc của Hằng Vũ là anh trai của Bùi Dịch Thanh – Bùi Dịch Văn, cũng chính là chồng của Tống Đình, à, nghe nói nhà bọn họ mới có thêm một vị tiểu thư. Hằng Vũ vẫn là tập đoàn đứng đầu trong giới bất động sản. Tiểu Trì, em phải nhìn thẳng vào sự thật. Ừm, xin lỗi, lẽ ra không nên nhắc tới những chuyện này.” Nhạc Tĩnh Phân nhớ ra Tiêu Từ Thần cũng ở đây, bèn áy náy ngẩng đầu.

Về mặt của Tiêu Từ Thần lạnh tanh, ánh đường thoáng hiện sự mất kiên nhẫn. Nhạc Tĩnh Phân thầm nghĩ, chẳng ai thích nhắc tới người yêu cũ trước mặt người yêu hiện tại, có lẽ hôm nay không thể tiếp tục đề tài này nữa, chị ta vội nâng ly, “Tôi xin mời Linh Đồng và thầy Tiêu một ly.”

“Chủ tịch Nhạc, mời chị.” Trì Linh Đồng hơi cong khóe môi, nâng cốc đưa lên miệng. Chất lỏng có màu vàng rực, trong vị cay có cả vị ngọt của hoa quả, không hề khó uống, cô từ từ nuốt hết một ngụm lớn.

Nhạc Tĩnh Phân lại mời riêng cô một ly, Trần Thần cũng mời, cô không biết làm sao cho phải, cũng không tiện chối từ, quay đi quay lại đã uống hết hai ly lớn, món ăn cũng chẳng có gì đặc sắc, lại chưa ăn bữa trưa, chỉ một thoáng mặt Trì Linh Đồng đã hồng rực lên, tươi cười hơn hớn.

Nhạc Tĩnh Phân biết Tiêu Từ Thần không lái xe, chị ta cũng thường xuyên phải đi tiếp khách, tư lượng không thấp, bèn uống với anh mấy ly lớn, Trần Thần cũng không chịu yếu thế, mời rượu theo. Bữa cơm này cả khách và chủ đều vui vẻ, uống hết hai chai champagne.

Ba người kia đều vẫn bình thường, chỉ có Trì Linh Đồng là say. Khi Trì Linh Đồng bước ra khỏi chỗ ngồi, cảm thấy cả phòng ăn như một ống kính vạn hoa, lay động không ngừng.

Tiêu Từ Thần đi thanh toán với dáng đi rất vững vàng. Trần Thần định tranh đi, anh bèn xua tay, “Bữa cơm này nên để tôi và Linh Đồng mời, lần sau tới Thanh Đài thì tôi sẽ không khách khí đâu.”

“Anh và Linh Đồng ở bên nhau thật sao?” Trần Thần ngờ ngác hỏi.

Tiêu Từ Thần chỉ đáp lại bằng một nụ cười.

Nhạc Tĩnh Phân đề nghị bốn người đi uống cafe với nhau, Tiêu Từ Thần uyển chuyển chối từ, dù Trì Linh Đồng đang lảo đảo lảo đảo, lịch sự nói lời từ biệt với Nhạc Tĩnh Phân.

“Nếu muốn thuyết phục Tiểu Trì quay lại Thanh Đài, có lẽ chúng ta nên thuyết phục từ thầy giáo Tiêu!” Nhạc Tĩnh Phân nhìn người đàn ông cẩn thận ôm

Trì Linh Đồng vào lòng.

Trần Thần gãi đầu: “Chủ tịch Nhạc, thực ra thầy giáo Tiêu... là bạn trai của bạn Linh Đồng.”

Ánh mắt Nhạc Tĩnh Phân sáng lên: “Thế thì càng tốt chứ sao, nếu bọn họ muốn đến với nhau thì ở Tân Giang đã không còn phù hợp nữa, nên tránh sang Thanh Đài, khỏi lo bị làm phiền.”

Trần Thần thở dài, cái này người ta gọi là “Đàn gảy tai trâu” đúng không nhỉ?

Đêm cuối hạ, trăng treo đầu cành, gió từ bờ sông thổi tới, mon man mát mẻ, thổi tóc Trì Linh Đồng bay bay. Hai mắt cô mơ màng, vừa ra khỏi khách sạn, đã bám chặt lấy một thân cây ven đường, kiên quyết không đi nữa, “Chỗ này đau quá.” Khi thì cô lắc đầu, khi thì cô vỗ ngực.

“không uống được thì nhấp mấy ngụm cho xong, sao phải cố thể hiện làm gì?” Tiêu Tử Thần tức giận nói.

“Tôi muốn uống mà! Người ta thường nói ‘Uống rượu quên sầu’. Đầu tiên là cha mẹ tôi ly hôn, sau đó Bùi Dịch Thanh cũng đi mất, rồi bị đuổi việc, bao nhiêu chuyện, đến anh cũng khiến tôi phiền não. Đi đi, đi hết đi, tất cả đều bỏ tôi mà đi, còn một mình tôi cũng tốt, tốt lắm...”

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới là Tiêu Tử Thần lại nổi giận: “Trì Linh Đồng, em đúng là đồ lừa đảo...”

“Tôi lừa anh chuyện gì?” đầu óc lơ mơ, nhưng ý thức vẫn còn hơi tỉnh táo.

“Tại sao em phải che giấu chuyện chúng ta từng là người yêu?” Tiêu Tử Thần quát lên.

Chân cô như nhũn ra, không đứng lên được, đành tựa vào người anh: “Không phải tôi che giấu, thực sự chỉ là hiểu lầm thôi. Lần đó anh tới Thái Hoa, tôi nói như vậy là do tình thế bắt buộc...”

“Vi hiểu lầm, em bèn lao vào vòng tay của người đàn ông khác, sau đó chuyển anh cho Không Tước?”

Cô lắc đầu, “Không phải, không phải, chúng ta không hiểu lầm nhau, mà là...”

“Là em thay lòng đổi dạ, hay tại anh đứng núi này trông núi nọ? Tại sao chúng ta lại chia tay?”

Những câu hỏi của anh khiến Trì Linh Đồng càng đau đầu hơn.

“Thảo nào những mảnh ghép ký ức của anh đều là về em. Anh hỏi em ngày trước chúng ta có từng ở bên nhau không. Em lập tức phủ nhận. Em có biết mình rất tàn nhẫn không, nhìn anh dò dẫm trong ngõ cụt như một người mù, va vào tường tới mức vỡ đầu chảy máu, em vẫn chẳng nói một lời. Khi em thấy anh cùng bạn em ra ra vào vào, em có cảm giác gì? Với em anh thực sự không có bất kỳ ý nghĩa nào ư?”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, tôi muốn về nhà, tôi muốn uống nước.” Khung cảnh trước mắt Trì Linh Đồng đã trở nên nhạt nhòa, chỉ thấy khuôn mặt của Tiêu Tử Thần càng ngày càng gần, sau đó cô đổ ‘phịch’ về đằng trước, ngã vào lòng Tiêu Tử Thần.

Tiêu Tử Thần lạnh mặt, bắt một chiếc taxi, nửa dìu nửa ôm cô lên xe. Cô cũng rất ngoan, híp mắt lại, không nhúc nhích.

Khi xuống xe, cô lấy chìa khóa từ trong túi, mở cửa, cô tránh khỏi tay anh, tự bò lên giường.

Anh nhú mày, tìm trong tủ lạnh một chai nước khoáng, vặn nắp, tới bên giường đỡ cô dựa vào người mình, người cô mềm mại như bông, không hề có sức nặng. Anh từ từ đưa miệng chai tới bên môi cô, cô uống hết nửa chai nước, có lẽ thấy người dễ chịu hơn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hiện một nụ cười, vùi đầu cọ vào ngực anh.

Anh thấy đầu mình nóng lên, máu trong người như đang sôi trào, thân thể hóa thành một làn hơi nước. [die,n; da.nlze.qu; ydo/mn](#) Cô vẫn chẳng hay biết gì, bàn tay nóng bỏng ôm lấy cánh tay anh, sờ tới sờ lui, như muốn hấp thu chút hơi lạnh.

Anh nghe thấy tiếng ‘phụt’ vang lên, như thể sợi dây đang căng lên trong lòng đã đứt đoạn. Anh của quá khứ là người thế nào, anh không rõ, nhưng anh của hiện tại, tuyệt không chấp nhận sự bài bố của vận mệnh, cho dù chỉ có một khe hở anh cũng sẽ dùng hết sức lực để xoay chuyển càn khôn. Giờ phút như vậy chỉ tới một lần, đã đi là sẽ không trở lại. Anh rất rõ bản thân đang làm gì, cũng hiểu rõ chuyện này sẽ có hậu quả ra sao. Một giây sau, đôi môi anh hôn lên chân mày cô, rồi tới sống mũi, tới môi, dịu dàng triền miên, cẩn thận từng chút một.

Cô mở mắt ra, không phân biệt được người trước mặt là Tiêu Tử Thần hay Bùi Dịch Thanh. Nụ hôn nóng bỏng nhanh chóng chiếm trọn đôi môi cô, thân thể chợt run lên.

“Linh Đồng...” Giọng anh hơi khàn, trái tim dường như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Người anh cứng đờ, vẫn còn một thoáng do dự.

Ở khoảng cách ấy, ánh sáng trong đôi mắt anh được phóng to lên, khiến mí mắt cô nặng trĩu. Hàng mi của cô run rẩy, từ từ khép lại.

“Linh Đồng.” Anh gọi cô.

Cô đáp lại, mềm mại tựa sông nước mùa thu. Nhiệt độ chân thực ấy, nhịp tim mạnh mẽ ấy, cho dù chỉ là kí ức hay là một cái bóng, hết thảy đều quay về, cô chỉ muốn ôm anh, thật chặt.

Chỉ trong chớp mắt, phòng tuyến tan vỡ, anh ôm cô, cúi đầu hôn..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 13.4

Type: Mều

Chamgagne đúng là không phải rượu nặng, với người có tư lượng thấy đến đáng thương thì hai ly cũng chỉ hơi say, ngủ suốt một đêm, sáng hôm sau đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tri Linh Đồng hé mắt, có vài tia sáng lọt qua cửa sổ, trời còn chưa sáng hẳn, trong phòng tối tăm, Tiêu Tử Thần ngồi trên giường quay lưng lại với cô, áo sơ mi hơi nhăn, tóc hơi rối, nhưng đáng ngồi vô cùng ngay ngắn. Chiếc váy lụa của cô vắt trên lưng ghế, trên cùng là nội y của cô.

Tri Linh Đồng nhắm mắt lại lần nữa, cơ người vào trong chấn. Cô thấy giường khẽ rung, Tiêu Tử Thần đứng lên. Cô nghe thấy tiếng anh mở tủ lạnh, tiếng anh rót nước, sau đó tiếng vòi nước kêu ào ào, có lẽ anh đang rửa mặt. Anh đã định rời đi chưa? Cô thầm suy đoán.

Lát sau, có tiếng bước chân đi về phía giường, giường lại trũng xuống. Bỗng nhiên, một đôi tay mát lạnh nâng cổ cô lên, một chiếc khăn mặt lạnh đặt trên mặt cô. “Em tự lau hay để anh lau giúp em? Anh biết em đã tỉnh rồi.” Giọng nói của Tiêu Tử Thần thấm lạnh mà đầy kiềm chế, tựa như một thanh kiếm đâm thẳng vào lớp vỏ của cô.

Cô không thể không thò đầu ra khỏi vỏ, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, nhịp tim của cô, hơi thở của anh đều rõ ràng như vậy. Tiêu Tử Thần nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, cô cảm thấy một cánh tay ra, lấy khăn lau bừa vài nhát, tốt lắm, lại là bộ dáng lơ đãng thôi thúc. Cô cũng chẳng phí công cứu vãn hình tượng, hồng rồi thì thôi.

“Có muốn uống nước không?” Tiêu Tử Thần hỏi, bàn tay đặt trên đầu gối của anh hơi run, anh cũng rất căng thẳng.

“Không muốn.” Cô mím chặt đôi môi khô ráp, gắng bình tĩnh lại.

“Thế... em đói không?” Hầu kết của Tiêu Tử Thần hơi động đậy, anh đưa tay định xoa đầu cô.

Cô né tránh, lau lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi vào chăn, lắc đầu, “Tôi không đói.”

“Em vẫn chưa say tới mức mất đi ý thức, em biết là anh, đúng không?” Lại một nhát kiếm đâm tới, lớp vỏ của cô đầy thương tích.

Đúng, đúng, cuối cùng trương tư cũng khiến cô hóa ma, còn mộng đẹp của anh đã trở thành sự thật. Say rượu, chỉ là thêm dầu vào lửa mà thôi, cho dù bản thân điên cuồng tới mức nào, cô cũng không phải người tùy tiện. Còn anh, đơn giản là tởm thái độ mập mờ. Đành coi như vận mệnh sai lầm! Cô cắn chặt môi, cô lấy dũng khí ngăn đầu, nhìn thẳng về phía anh. “Chúng ta...” nên làm gì bây giờ? Khi gây họa thì máu trong người sục sôi, sau đó mới ý thức đến hậu quả, cô thấy sợ hãi.

“Nếu em dám coi như chưa có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ bóp chết em ngay tức thì.” Anh uy hiếp, không cho phép cô lùi bước.

“Ngày trước chúng ta thực sự không phải người yêu. Lần đó anh tới Thái Hoa tìm tôi, là vì muốn hỏi xem Khổng Tước đang ở đâu, nhưng lại bị Chủ tịch Nhạc tưởng lầm là bạn trai của tôi. Anh và Khổng Tước đã yêu nhau ba năm, đây là sự thật.” Cô thành thật khai báo, không dám che giấu sự thật.

“Anh biết trước kia chúng ta không phải là người yêu, nhưng hiện tại thì là người yêu rồi.” Hơi thở của Tiêu Tử Thần hơi gấp gáp, cô cảm nhận được, dù nó chẳng hề rõ ràng.

Vậy là kết luận rồi sao? “Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết, em nghe đây, vì Khổng Tước đã phản bội anh, nên anh mới chia tay với cô ta, chứ không phải vì yêu em nên anh mới chia tay với cô ta. Khổng Tước là loại người nào, em hiểu rõ hơn anh. Cho dù có yêu tới đâu thì cũng chỉ có mức độ mà thôi. Anh không lấy việc mất trí nhớ làm cái cớ để chia tay, mà anh thực sự không thể nhẫn nhịn nữa. Nếu bạn gái của anh không phải em thì sẽ cũng là người khác, anh có thể chắc chắn anh và cô ta không thể ở bên nhau được nữa. Cho nên xin em đừng dấn vào bản thân mình, em không có lỗi với ai cả.”

Tri Linh Đồng ngẫm đi ngẫm lại những lời này, sao có cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không chỉ ra được không ổn ở chỗ nào, cô nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi với cậu ấy làm bạn mười năm, đòi người không có nhiều mười năm như vậy...”

“Ý em là tình bạn quan trọng hơn hết thảy, cho nên em quyết định bỏ rơi anh?”

“Cũng không phải... tôi...” nhìn khuôn mặt lạnh băng của anh, cô biết thời biết thế mà im lặng.

“Linh Đồng thân mến, trong tay anh có chín bức ảnh hẹn hò của Không Tước và người đàn ông tên Phí Nam kia. Hôm trước ở khách sạn Hải Thiên, cô ta và tổng giám đốc Lưu làm chuyện thân mật với nhau, anh cũng lưu lại bằng chứng rồi. Em nói xem, nếu anh tung những thứ này lên internet, liệu sự áy náy trong lòng em có giảm bớt phần nào không?” Tiêu Từ Thần nhíu mày với cô, nói ra những lời đáng sợ.

“Anh... giống như một thương nhân.” Tri Linh Đồng sợ tới mức lông tóc dựng ngược.

Tiêu Từ Thần ghé sát lại, ôm cô vào lòng, “Nếu em còn ép anh, anh sẽ thành kẻ thù của em.”

“Anh sẽ giết tôi sao?”

Anh cười lớn, hôn lên gò má ửng hồng của cô, “Chưa chắc, anh ít khi ra tay. Nhưng một khi ra tay, anh tuyệt đối không để cho đối phương có cơ hội phản công. Linh Đồng, hiện tại chúng ta đang ngồi trên cùng một chiếc thuyền, cùng chìm, hoặc cùng lên bờ, em chọn đi!”

Chọn phương án nào mà chẳng như nhau, cô đành cam chịu! “Bữa sáng ăn gì bây giờ?”

Từ hôm ấy, Tiêu Từ Thần không về Khế Viên nữa, mà cố chấp chiếm một nửa căn nhà của cô. Anh đã chứng minh bằng hành động thực tế, thế nào là vô quyết định có móng tay nhọn, lần này, cô gặp phải thiên địch, cho nên đừng hòng nghĩ lung tung! Thế nhưng, sao cô có thể không bối rối đây? lee^qu.donnn Mãn đến tỉnh lặng, cô nằm trên giường mà trần trọc không yên, anh không chịu nổi, bèn kéo cô lại. “Nếu em cảm thấy mình bị lỗi xuống địa ngục thì đừng sợ, anh sẽ ở đó với em.”

Cô đưa tay chậm chậm vuốt đôi mắt, mũi, miệng của anh, cô cùng chăm chú, cẩn thận, “Bao lâu cũng được sao?”

“Thời gian không cũ kỹ, chúng ta không chia lìa.” Tay anh ôm eo cô, nghiêng người hôn lên môi cô, hương xà phòng mát lạnh phả vào mặt cô. Giữa mùi hương vừa đặc biệt vừa quen thuộc này, hàng mày nhíu chặt của cô hơi giãn ra, nhưng chỉ trong chốc lát, sự buồn phiền lại kéo tới.

Anh dịu dàng nhìn cô, trầm nghĩ, anh không đòi hỏi nhiều, chỉ như vậy là tốt rồi.

Điều kỳ lạ là hai người dường như đã bên nhau rất lâu, không cần thời gian thích ứng mà lập tức bước vào thời kỳ ổn định. Anh xem hết các bài đăng trên Mạng Hàng Rào của cô, anh có rất nhiều quan điểm không giống cô, nói ra từng mục cho cô nghe, cho cô rất nhiều gợi ý. Anh cùng cô tới cửa hàng sách, thậm chí tới chợ cây ngắm cây cối, tới ngoại thành xem những ngôi nhà rộng rãi. Một ánh mắt, một tiếng thở dài, không cần nói nhiều, chỉ vậy là hiểu.

Vào một ngày cuối tháng tám, anh nói qua tuần sau anh chỉ có sáu tiết dạy, không tính bận rộn. “Không về Thanh Đài nữa?” bây giờ Tri Linh Đồng mới ý thức được, lúc trước anh chỉ dùng thuật khích tướng mà thôi.

“Về chứ! Một tháng về một lần, ở lại hai, ba ngày.”

Tri Linh Đồng then quá hóa giận, không nói chuyện với anh hai ngày liền. Một buổi chiều nọ, cô nhắc tới chuyện lần đầu tiên đến nhà anh ăn cơm, anh nghe, nhưng không nói chen vào, cũng không hỏi gì thêm.

“Anh không muốn nhớ lại chuyện trước kia ư?” Cô buồn bực hỏi.

“Em cũng không xuất hiện nhiều, nhớ lại làm gì?” Đôi mắt đẹp của anh nhắm lại, mê hoặc khó có thể diễn tả thành lời.

Cô nghe mà mũi hơi cay, cố gắng mãi mới nén được nước mắt tràn ra. Tình yêu này tới quá nhanh, nhưng lại tiến triển vô cùng thuận lợi. Nhưng giấy không gói được lửa, Tần Giang lại nhỏ như vậy, sớm muộn cũng phải đối mặt với Không Tước, cô biết ngày ấy hẳn sẽ diễn ra một cuộc tranh cãi này lửa.

Cô còn chưa kịp chuẩn bị thì Không Tước đã tìm đến, còn cầm kem theo, gõ cửa liên hồi.

Hôm ấy Tiêu Từ Thần không phải lên lớp, hai người vừa đi dạo bên bờ sông về. Anh đang đọc một cuốn tạp chí nước ngoài, còn cô đang viết về thiết kế ánh sáng của phòng khách, đôi lúc lại nói với anh vài câu. di@en*dyan le*quy*don Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô hoảng hốt đứng bật dậy, ánh mắt đảo khắp xung quanh, xem có nơi nào để trốn tránh hay không. Anh mắng cô với vẻ mặt chỉ tiếc mài sắt mà chẳng nên kim “Em ngồi yên đây, anh đi mở cửa.”

“Tiêu Từ Thần... sao anh lại ở đây?” Đôi mắt đẹp của Không Tước tròn lên, bây giờ là một buổi chiều mùa thu, hai người trong phòng đều đang mặc quần áo ở nhà. Tay Không Tước run lên, túi giấy trong tay rơi bịch xuống đất, kem trong túi đổ ra tung tóe.

“Hai người lên giường rồi?” Cô ta dùng giọng khẳng định, cánh tay nâng lên không trung như một đầu sủ.

“Không Tước, như cô thấy đấy, tôi và Linh Đồng chính thức...” Tiêu Từ Thần bình thản nhìn cô ta.

“Anh đừng nói gì cả.” Không Tước ngắt lời anh, con mắt nhìn chằm chằm vào Tri Linh Đồng, “Tôi và anh ấy yêu nhau mấy năm, với cái tính cách nhọt

nhều kia thì anh chẳng làm được chuyện gì ghê gớm. Lẽ ra tôi phải nghĩ đến, phải nghĩ đến... Anh về Khế Viên trước đi, lát nữa tôi sẽ qua đó.”

“Chính tôi theo đuổi Linh Đồng, tôi yêu cô ấy.”

“Tôi bảo anh câm miệng, anh không nghe thấy sao?” Không Tước gào lên, cầm một cốc trà trên bàn ném ‘choang’ vào tường, trong chớp mắt, mảnh vỡ bắn tung tóe trong góc phòng như mưa bay, “Chuyện này không liên quan gì đến anh, là chuyện giữa tôi và cậu ta. Đúng là không thể ngờ được, tôi lại tự tay công răn cắn gà nhà như thế này đây.”

“Không Tước.” Tiêu Tử Thần bước tới ôm vai Trì Linh Đồng, giọng nói không lớn nhưng lực uy hiếp lại khiến người ta không thể coi thường, “Chúng ta đã chính thức chia tay rồi, tôi và Linh Đồng ở bên nhau, không hề có lỗi với bất kỳ ai, xin cô hãy tỉnh táo một chút.”

“Đây là lần đầu tiên chúng ta chia tay ư? Đầu có lần nào là thật, bao giờ chẳng giận dỗi vài ngày, sau đó lại về với nhau.”

“Tôi không biết ngày trước chúng ta từng có mấy lần chia tay, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhắc tới chuyện chia tay kể từ khi mất trí nhớ, tôi khẳng định mình là một người đã nói là làm. Tôi hi vọng chúng ta có thể an ổn chia tay, nhưng nếu cô muốn làm lớn chuyện, tôi sẵn sàng chơi cùng cô.” Giọng Tiêu Tử Thần lạnh lẽo tới mức khiến cả căn nhà như bước vào đợt rét mùa đông.

“Anh... ý anh là gì?” Mặt Không Tước tái đi, cô ta biết những lời này của Tiêu Tử Thần là sự cảnh cáo trần trụi.

“Đừng nói nữa.” Trì Linh Đồng chợt đẩy Tiêu Tử Thần ra, một cơn buồn nôn ập tới, cô chạy vào nhà vệ sinh, nôn hết mặt xanh mặt vàng.

“Cậu ta có thai? Rốt cuộc hai người lén lút ở với nhau từ bao giờ?” Không Tước như một chiếc xe chạy trên đường cao tốc, lao về phía trước theo bản năng.

Tiêu Tử Thần không trả lời, anh cũng vào nhà vệ sinh, giúp Trì Linh Đồng vỗ lưng.

Trì Linh Đồng đẩy anh ta ra, lau chất lỏng bên mép, đứng dậy súc miệng, “Anh về Khế Viên trước đi, em và Không Tước sẽ nói chuyện một cách nghiêm túc.”

Tiêu Tử Thần kiên quyết không đồng ý: “Không được, đây là chuyện của anh, không liên quan tới em.”

“Em và cậu ấy là bạn bè lâu năm, em nên cho cậu ấy một câu trả lời thỏa đáng. Anh đi đi, không sao đâu.”

“Không thương lượng.”

Cô ngẩng đầu, nhìn anh với vẻ cầu xin, “Em hứa với anh là sẽ không kích động, sẽ thật lý trí.”

“Anh không lo lắng chuyện đó, anh lo...” Tiêu Tử Thần ngẩng đầu, hít sâu, “Vậy để anh đứng cạnh em, anh sẽ không lên tiếng.”

“Em nhất định phải một mình đối mặt, anh ở đây thì chỉ tổ thêm dầu vào lửa thôi.”

Lại có tiếng ‘loảng xoảng’ từ bên ngoài truyền vào, không biết Không Tước lại ném vỡ thứ gì.

“Vậy anh sẽ đợi ngoài cửa. Hứa với anh, hãy nghiêm túc nhìn thẳng vào chuyện này, đừng lẩn trốn.” Anh nâng khuôn mặt cô, chăm chú nhìn cô.

Cô rũ mi mắt, từ từ gạt đầu.

Phía ngoài đã hoàn toàn bừa bãi, sách rơi khắp nơi, bàn ghế nghiêng ngả. Tiêu Tử Thần liếc nhìn Không Tước với vẻ thờ ơ, lạnh lùng bước ra khỏi nhà, đóng cửa lại.

Trì Linh Đồng cắn môi, nhìn thẳng vào Không Tước đã gần như phát điên, mỉm cười, “Chẳng còn chỗ nào để ngồi, chúng ta đành đứng thôi!”

“Tại sao lại là anh ấy?” Không Tước chỉ vào mặt cô, hỏi với giọng rét buốt, “Bạn trai cậu chết rồi, tôi vô cùng cảm thông. Cậu thương nhớ anh ta, tôi cũng hiểu cho cậu, cậu muốn tìm một người đàn ông khác để quên anh ta đi, tôi cũng ủng hộ cậu. Nhưng tại sao lại là Tiêu Tử Thần? Chẳng lẽ cậu không biết Tiêu Tử Thần là ai sao? Chúng ta vẫn luôn chia sẻ mọi thứ với nhau, trước mặt cậu tôi chưa bao giờ đề phòng, chưa bao giờ giấu giếm. Thảo nào lần này thái độ của anh ấy lại kiên quyết như vậy, cậu bán đứng tôi, là để tiện đường giúp bản thân lao vào vòng tay của anh ấy sao?”

Trì Linh Đồng lắc đầu cười khò: “Không phải, Không Tước.”

Không Tước chợt đưa tay tát Trì Linh Đồng một cái, trong chớp mắt, khuôn mặt cô sưng lên. “Vậy chuyện này là thế nào? Trì Linh Đồng, khi tôi bắt đầu yêu Tiêu Tử Thần, tôi đã ý thức được anh ấy chính là mẫu người mà cậu thích, tôi đề phòng cậu suốt ba năm, kết quả là cậu vẫn dụ dỗ được anh ấy về tay mình. Khả năng dụ dỗ đàn ông của cậu giỏi y như khả năng học tập vậy, tôi xin bái phục.”

Trì Linh Đồng ôm mặt, lẳng lặng mở to mắt nhìn. da.nlze.qu,ydo/nn Cô hiểu tâm trạng của Không Tước lúc này giống như Đông Phương Bất Bại phải trải qua bao khó khăn gian khổ mới luyện thành Quỷ Hoa Bảo Điện, thứ này đại diện cho thành quả, là sự tôn vinh, bạn bảo ông ta tự phế võ công, chẳng khác nào lấy mạng của ông ta, không hề liên quan đến việc thích hay không thích.

Không Tước thờ hồn hèn một lúc: “Đúng, tôi sống hơi buông thả, nhưng vì thói đời là như thế đấy, tôi chẳng phải thiên kim thế gia, cũng không phải tiểu

thư nhà giàu, muốn bỏ lên cao thì nhất định phải trả giá. Nhưng cho dù tôi đã làm gì chẳng nữa, người đàn ông mà tôi muốn lấy vẫn cứ là Tiêu Tử Thần, tôi chưa bao giờ từ bỏ ý nghĩ này. Ngay cả khi anh ấy biến thành bộ dạng hôm nay, tôi vẫn chấp nhận lấy anh ấy. Đứng. Tiêu Tử Thần cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, sẽ mắc phải sai lầm mà đàn ông trên thế giới này đều mắc, tôi khuyên cậu đừng cố vịn vào sự áy náy của anh ấy mà không chịu buông tay. Anh ấy là một người tử tế, chắc chắn sẽ chịu mọi trách nhiệm cho sai lầm của mình. Nhưng liệu cậu có thể cam đoan rằng mình sẽ hạnh phúc hay không? Cậu nhìn à mẹ kế của cậu đi, cướp cha cậu từ tay mẹ cậu, nhưng phải sống những tháng ngày thế nào, cậu hiểu quá rõ rồi. Cậu muốn tiếp bước à ta sao?”

Trì Linh Đồng thờ dãi: “Tôi tận giờ, cậu vẫn chỉ coi anh ấy như một món đồ dự bị, một chiếc lốp xe dự phòng, thực ra cậu chưa từng yêu anh ấy, cũng chưa từng thực sự tôn trọng anh ấy. Không Tước, anh ấy không phải món đồ thuộc sở hữu của cậu, anh ấy có tôn nghiêm, có giới hạn nhất định. Cho dù tình cảm có sâu sắc tới đâu, nhưng nếu cậu không cẩn thận che chở thì đều chỉ như cây mạ gặp mưa, cuối cùng sẽ chết non. Có thể anh ấy không đủ phóng khoáng, không đủ hải hước, không đủ giàu có, nhưng anh ấy thực sự là một người đàn ông tốt vô cùng, anh ấy xứng đáng với một người phụ nữ tốt hơn, cậu không xứng.”

“Đừng nói với tôi là cậu xứng đấy nhé. Máy hôm trước cậu còn chết đi sống lại vì người đàn ông họ Bùi gì đó, thế mà chẳng bao lâu sau cậu đã yêu người đàn ông khác tới sống dở chết dở, tình yêu của cậu thật rẻ mạt.” Không Tước mĩa mai.

“Tôi chỉ muốn trân trọng hiện tại mà thôi, tôi vẫn kịp ở bên anh ấy... tôi chỉ sợ mình sẽ phải hối hận, sợ...” Mắt Trì Linh Đồng đỏ lên.

“Đó là hoa anh ta mua tặng cậu ư?” Không Tước nhìn thấy đóa hoa cúc được cắm trong lọ thủy tinh đặt bên cửa sổ.

“Không phải mua, là hái.” Trước đây nhà giải tỏa có một bồn hoa, chủ nhân trước kia trồng khá nhiều hoa. Hoa cúc vừa nở, buổi sáng Tiêu Tử Thần đã ra hái một bó về.

Không Tước chợt gào khóc, “Anh ấy lại có thể hái hoa tặng cậu...” Cô ta hát cả hoa cả lọ xuống đất, giẫm đạp lên chúng một cách tàn nhẫn, vừa giẫm, vừa chửi rủa, “Tôi cho anh tặng hoa, tôi cho anh tặng hoa...”

Phát điên một hồi, cô ta ngồi xồm xuống, hai tay ôm mặt, “Tôi và anh ấy ở bên nhau mấy năm, anh ấy chưa từng mua hoa tặng tôi, cũng chưa từng mua cho tôi bất cứ món quà nào. Tại sao anh ấy lại tốt với cậu như vậy? Tại sao?”

Trì Linh Đồng lặng lẽ nhìn cô ta.

Không Tước hất mái tóc dài, lau nước mắt trên khóe mi, nhìn cô đầy khiêu khích. “Chỉ là mấy cành hoa nát thôi, có gì ghê gớm đâu. Đàn ông thường có thời kỳ tươi mới, qua ba tháng, cậu nhìn lại xem anh ta còn đối xử với cậu như vậy nữa không? Chẳng qua giờ anh ấy đang bị mất trí nhớ, cậu thông minh nên lợi dụng điều đó để quyến rũ anh ấy. Tôi nguyên rủa hai người, nếu một ngày nào đó anh ấy nhớ lại mọi chuyện, quá khứ ủa về, ở bên cậu sẽ biến thành dằn vặt.” Dứt lời, cô ta kiêu ngạo bỏ đi. Trì Linh Đồng nhìn theo bóng dáng của cô ta, thấy cô ta đi về phía Tiêu Tử Thần, anh đang đứng ven đường. Không Tước lấy nắm tay đập vào người anh, lau nước mắt nước mũi lên khắp vạt áo anh, lại kiễng chân lên hôn anh. Anh đẩy cô ta ra hết lần này tới lần khác, nhưng cô ta vẫn cứ nhào tới, anh lại đẩy cô ta ra, trách mắng một cách nghiêm khắc.

Trì Linh Đồng dời mắt đi, khom người nhặt bó hoa cúc rơi trên nền đất. Đứng là một loài hoa kiên cường, từng bông từng bông vẫn tươi tắn như trước.

Một cánh tay ôm lấy eo cô, cầm đặt lên hóm vai cô, cô vỗ nhẹ lên tay anh, hồi lâu, hai người cứ im lặng ôm nhau như thế.

“Thực ra cậu ấy cũng rất đáng thương.” Một lúc sau, cô khẽ thờ dãi.

“Người đáng thương ắt có chỗ đáng giận.” Tiêu Tử Thần lạnh lùng nói.

Có lẽ vậy, tình bạn mười năm cứ thế biến mất, đúng là bị sắc đẹp mê hoặc, trọng sắc khinh bạn, cô thậm chí khinh bỉ bản thân một phen.

“Linh Đồng, cảm ơn em đã bằng lòng trân trọng anh.” Nụ hôn dịu dàng rơi trên vành tai cô, cô ngẩng đầu đáp lại.

Thế giới này phức tạp thế đấy, mâu thuẫn mà xô bồ, nếu muốn hiểu rõ nó, cô phải không ngừng thanh lọc, thanh lọc, tiếp tục thanh lọc!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: 14: Tựa Lan Can Ngắm Cảnh

Type-er: Thống

Cuối cùng Trì Linh Đồng quyết định chọn gỗ phong để làm chiếc thang trong phòng đọc sách. Gỗ phong tỏa hương thương tự nhiên, vân gỗ rõ ràng, thang gỗ làm thành hình tam giác, giao nhau, có mấy bậc thang, đánh vecni mấy lần, dựa sát vào tường nhìn như một cái eke lớn. Đặt cùng bàn vẽ thiết kế trông rất đồng bộ, rất hợp nhau.

Cô dùng tay miêu tả mấy lần, Tiêu Tử Thần vẫn chưa hiểu rõ. “Em vẽ cho anh xem thử đi”.

Cô cúi đầu, gồ lạch cạch trên bàn phím, ậm ờ nói: “Trong nhà không có bút vẽ”.

Tiêu Tử Thần đứng dậy đi vào phòng ngủ, khi đi ra tay cầm theo một hộp bút vẽ Faber-Castell.

Cô không nói gì, khuôn mặt xinh xắn dần đỏ lên, khóe môi hơi cong lên. Từ khi về Tân Giang, cô vẫn cất hộp bút vẽ này ở đáy vali của hành lý, trước giờ chưa động vào nó, không biết thế nào mà anh tìm được nó. Anh cầm một tờ giấy, hơi cúi người, đặt một chiếc bút vào tay cô, sau đó cầm lấy tay cô. Ngón tay cầm bút thoảng run rẩy, anh mỉm cười: “Như thế này đúng không?”

Ban đầu, tay cô chuyển động theo tay anh, một đường, một điểm, một mặt, như trẻ con đang vẽ lung tung, sau đó, anh dần thả tay ra, chiếc bút trong tay cô như có sinh mệnh, mỗi đường nét đều vô cùng chuẩn xác.

Nhìn chiếc thang được vẽ sinh động trên giấy, khóe môi Tiêu Tử Thần cong lên: “À, hóa ra là như vậy!” Bản thiết kế tranh nhiều màu sắc khác hẳn với thiết kế đồ họa 3D, càng dễ dàng biểu đạt cảm quan nội tâm chưa được mài dũa điêu khắc, vân gỗ sẽ ảnh hưởng trực tiếp với kết cấu của vật dụng.

Trì Linh Đồng ngồi tựa vào lưng ghế, tựa như vừa vượt qua ngàn núi trăm sông. Tay cô siết chặt chiếc bút, cô... lại vẽ được rồi, trong thoáng chốc, cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. *le&quy&don* Hai tay cô ôm lấy eo Tiêu Tử Thần, cánh cửa nội tâm mà cô từng đóng chặt, mỗi ngày lại một chút hé mở thêm với anh. Liệu đây có phải dấu hiệu gió xuân thổi xanh bờ Giang Nam một lần nữa hay chăng(1)?

(1)Câu này tác giả mượn ý từ câu thơ “Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn”. Góp xuân lại thổi xanh bờ Giang Nam trong bài “Bạc Thuyền Qua Châu” của nhà thơ Vương An Thạch.

“Tử Thần, hóa ra anh cũng biết vẽ?”

“Anh từng nói là anh không biết vẽ sao? Hay là chúng ta cùng nhau thiết kế căn nhà này nhé?” Tiêu Tử Thần để mặc cô ôm mình, vừa cười vừa chỉ chủ đề “Ở bên nhau” trên màn hình.

“Sau này chúng ta sẽ cùng thiết kế căn nhà của chúng ta. Còn thứ này, em muốn hoàn thành nó một mình”. Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt chứa đầy sự bất an, chỉ sợ anh hiểu lầm.

“Anh có thể đồng ý với em, nhưng em cũng phải chấp thuận chuyển vào Khế Viên ở cùng với anh bắt đầu từ tuần sau”. Tân Giang đã vào thu, thời tiết ngày càng lạnh, cửa sổ trong căn nhà giải tỏa này không kín gió, nếu như một đợt mưa tuyết ủa về, có khi ống nước cũng đóng băng luôn rồi.

Mặt Trì Linh Đồng đỏ lên, “Như vậy thì... không hay lắm, không biết giải thích với cha mẹ em như thế nào nữa”.

“Em tưởng họ không biết chúng ta đang ở bên nhau sao?” Tiêu Tử Thần cười đầy bí hiểm. Lửa từ sao trời có thể thiêu cháy cả một đồng cỏ. Nhờ công của Không Tước, chỉ mới ba ngày mà chuyện Tiêu Tử Thần thay lòng đổi dạ đã được loan báo khắp nơi, từ Tân Giang tới Thanh Đài, lại từ Thanh Đài tới Ninh Thành. “Anh quên không nói với em, một tiếng nữa Tử Hoàn sẽ đến nơi”.

“Đến đâu cơ?” Trì Linh Đồng hoảng hốt.

Tiêu Tử Thần bận rộn mà vẫn thông dong thu xếp laptop, sách dạy học để chuẩn bị đi làm. “Đến đây. Em cứ ở nhà thôi, không cần đặc biệt tiếp đón gì hết, em ăn gì Tử Hoàn ăn nấy”.

“Tiêu Tử Thần, anh quá xấu xa”. Tiêu Tử Thần nghiêm túc khán nghị.

Tiêu Tử Thần dịu dàng hôn lên môi cô, “Linh Đồng, có một số chuyện chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, nhưng cũng có lúc, em phải học cách xử lý vấn đề một mình. Vì anh, đừng cảm lên nào”.

Trì Linh Đồng như một con kiến bò trong chảo nóng, đi tới đi lui một hồi thì Tiêu Tử Hoàn đến, đeo kính râm, hút thuốc, như một đại ca xã hội đen, tay cầm theo một cái giỏ trúc lớn. Anh ta lẳng lặng bước vào nhà, sau đó lật giỏ trúc ra, lộn lại, từng con từng con cua xanh phun bọt phì phì, ngang ngược bò ra.

“Anh làm gì thế?” Trì Linh Đồng lúng ta lúng túng, định bắt chúng lại nhưng rồi không dám, sợ bị kẹp sưng tay.

Tiêu Tử Hoàn tháo kính râm, cười xấu xa: “Nhân danh mặt trăng! Tôi sẽ trừng trị cô!”

“Tôi đã làm gì sai nào... Ủi! Một con cua bò lên chân Trì Linh Đồng, cô nhảy dựng lên.

Mắt Tiêu Tử Hoàn lộ vẻ hung ác: “Cô cứ tầm ngấm tầm ngấm mà đắm chết voi, đột nhiên thành chị dâu của tôi, cô bảo tôi làm sao mà chịu được?”

“Một bàn tay vỗ chẳng thành tiếng, sao anh không hỏi tội anh trai anh đi?” Trông mấy con cua có vẻ ngốc nghếch, nhưng bò không hề chậm, thấy chúng nó chia ra hành động, bò về tứ phía, Trì Linh Đồng phát hoảng.

“Anh trai tôi chịu bao giày vò vì cô. Lần trước trở lại Thanh Đài, anh ấy buồn bã suy sụp, mất ăn mất ngủ, khốn khổ vì tình, khiến tôi suốt nửa thì bị bệnh tim luôn, cứ nghĩ anh ấy bị ai đánh tráo. Tôi còn tưởng là ai cơ, hóa ra kẻ đầu sỏ chính là cô”.

“Anh định thừa nước đục thả câu à?” Trì Linh Đồng không biết làm thế nào, đành cầm vợt câu lông, đuổi theo đập cua.

“Đừng ngốc thế, tôi mua mắt bao nhiêu tiền đấy”. Tiêu Tử Hoàn ngăn cản Trì Linh Đồng, lờm cô: “Nhìn đây này, giữ lấy mai nó, hành động nhanh một chút”.

Những con cua kia dường như sợ anh ta, thấy anh ta lại gần, con nào con nấy ngoan ngoãn nằm im trên đất. Chỉ một chốc, giỏ trúc lại đầy ắp. Trì Linh Đồng dờ khóc dờ cười: “Đùa thế thì hay lắm hả? Nói mau, mục đích anh tới Tân Giang là gì?”

“Lấy lòng chị dâu tương lai, chẳng phải người ta thường nói chị dâu cả như mẹ sao, đám cưới này chính là quả hiếu kính của tôi”.

Trì Linh Đồng suy nghĩ nửa thì ngắt xiêu tại chỗ, cô xin thẻ “thủ này không báo không làm quân tử”. “Tiêu Tử Hoàn, anh hãy cầu trời khấn phật đi, đừng bao giờ để rơi vào tay tôi”.

“Chị dâu, chị nói làm em sợ quá đi mất!” Tiêu Tử Hoàn hí ha hí hửng rửa cua, thái hành và gừng, dùng dây cột buộc từng con cua lại, sau đó bỏ vào nồi luộc, rồi nấu cơm, lại làm món củ cải xào thịt và canh cà chua trứng. Bữa trưa của hai người rất phong phú, Trì Linh Đồng không kiềm chế nổi, ăn liền từ từ hai con cua, sứt cả da miệng. Thế nhưng, vẫn biết đường mà khen một câu, món cua cực kỳ ngon.

Tiêu Tử Hoàn tới Tân Giang để nhập hàng cho Giang Tiên Quán, ăn cơm xong là đi ngay, trước khi đi anh ta mới nói một câu tiếng người: “Em gái à, thực ra thôi thấy mừng thay cho anh cả, cuối cùng anh ấy cũng sáng mắt ra rồi. Quay lại Thanh Đài sớm chút nhé, mẹ tôi thường xuyên nhắc tới cô đấy!”

Đây cũng xem như một lời chúc phúc đi, Trì Linh Đồng quyết định mỉm cười xóa bỏ thù hận, không thêm so đo với hành động ấu trĩ của anh ta hôm nay.

So với chuyện thăm hỏi thất thường của Tiêu Tử Hoàn thì bà Đàm Trân và ông Trì mình Chi hoàn hảo hơn nhiều. Không phải ông thiên vị cho con gái mình, chuyện dạy dỗ Trì Linh Đồng, hai ông bà vô cùng tự tin. Một mầm non kiên cường mới có thể mọc thành một cái cây vững chắc, không thể đột nhiên mọc nghiêng ngã xiêu vẹo được. Không Tước khóc đứt ruột đứt gan trong điện thoại, nhưng hai người vẫn tỉnh táo phân tích lại tất cả sự việc. Thực ra lòng cũng thầm vui mừng, Đồng Đồng đã bắt đầu một tình yêu mới, phải chăng đã vượt qua nỗi ám ảnh về Bùi Dịch Thanh? Hai người quyết định để bà Đàm Trân đón Trì Linh Đồng tới để nghiêm túc nói chuyện một phen.

Tiêu Tử Hoàn đưa Trì Linh Đồng tới bến xe, hứa là cuối tuần sẽ tới đón cô, sau đó sẽ xin phép bà Đàm Trân cho Trì Linh Đồng đính hôn với anh. “Ở cùng nhau là chuyện lớn, hai bên cha mẹ đều là người vô cùng truyền thống. Em đừng sốt ruột, đính hôn chỉ là thủ tục thôi mà”. Từ khi chính thức yêu nhau, đây là lần đầu tiên hai người xa nhau, cả hai đều tỏ vẻ lưu luyến không thôi.

Ông Quan Ân Đạt không ở nhà, buổi tối chỉ có bà Đàm Trân và Trì Linh Đồng ăn cơm cùng nhau.

“Mấy hôm nay ông ấy đang phải tăng ca, có một vụ án hùn vốn phi pháp gây chấn động toàn quốc mới xảy ra. Thủ phạm là một người phụ nữ trung niên, mặt mũi đầy đặn, trên chóp mũi có một nốt ruồi đen, thường xuyên xuất hiện trên ti vi, chắc con cũng từng thấy rồi. Bà ta lợi dụng thời kỳ mở rộng sản xuất để thu của nhân dân hơn tỷ nhân dân tệ tiền vốn phi pháp, sau đó chuyển tiền ra nước ngoài. lequydomnn ^ Khi bà ta chuẩn bị trốn đi thì bị ngành công an phát hiện, nhưng chỉ kịp bắt giữ nhân viên có liên quan, bà ta và con gái vẫn đang lẫn trốn. Hải quan chưa có thông tin đăng ký xuất nhập cảnh của bà ta, chứng tỏ bà ta còn ở trong nước. Cấp trên yêu cầu Sở công an phải bắt giữ bà ta về quy án trong vòng ba tháng, cũng phải lấy được toàn bộ số tiền. Dượng Quan của con bận rộn tới sứt đầu mẻ trán, miệng cũng mọc mụn sưng lên kìa. Ôi!” Bà Đàm Trân nói.

“Chẳng lẽ bà ta không chi tiêu, không dùng lại nghỉ ngơi? Mấy mục này đều phải đăng ký”. Trì Linh Đồng thấy đây là chuyện khá đơn giản.

“Bà ta có đến mấy tờ giấy chứng minh thư, chuẩn bị kỹ càng từ lâu rồi”.

“Thế... nhưng khuôn mặt làm sao thay đổi được?”

“Phẫu thuật thẩm mỹ ngày càng phát triển, thay đổi khuôn mặt cũng là chuyện dễ dàng. Con có nhớ hồi bé con xem phim “Lật mặt” của Ngô Vũ Sâm không, còn sợ tới mức không dám đi ngủ, nặng nề đòi mẹ ngủ cùng con”.

Trì Linh Đồng mở mắt: “Đó là phim điện ảnh, phóng đại lên thôi, sao hiện thực có thể như thế được. Trên mặt có rất nhiều dây thần kinh, cũng không phải mặt nạ, muốn đeo thì đeo, muốn tháo thì tháo!”

Bà Đàm Trân mỉm cười: “Con và Tử Thần ngồi với nhau thì thường tán gẫu cái gì thế hả, cậu ấy là tiến sĩ y học, không cho con biết ngày nay y học đã tiến bộ đến mức chúng ta không thể tưởng tượng nổi à”.

Vấn đề chuyển ba trăm sáu mươi độ như vậy, Trì Linh Đồng không kịp đề phòng, miệng ngậm đầy cơm, nuốt cũng không được, không nuốt cũng chẳng xong.

Bà Đàm Trân múc cho cô một bát canh: “Đồng Đồng, con thấy mẹ ở cái tuổi này rồi, vậy mà vẫn kết hôn với dượng Quan, con cho là vì sao?”

“Không ai biết tình cảm sẽ đi về đâu, những người may mắn có thể dắt tay nhau tới cuối con đường, nhưng cũng có người đi nửa đường là buông tay. Thượng đế cho loài người tới thế giới này, nhất định sẽ không để người ta sống cô đơn suốt đời. Trên đường đi, có lẽ con sẽ đau khổ khi buông bỏ một người, nhưng rồi con vẫn nắm lấy một bàn tay khác, chỉ cần con có dũng khí, hạnh phúc sẽ ở bên con. Đồng Đồng, dượng Quan của cô nhìn Tử Thần lớn lên, cậu ấy là một chàng trai tốt”.

Trì Linh Đồng uống canh cho dễ nuốt cơm, không dám nói bừa. Cô nghĩ mẹ của mình làm gương cho người khác đã lâu, dạy dỗ một hồi là chuyện bình thường, nhưng không ngờ lấy bản thân ra làm ví dụ.

Bà Đàm Trân nói tiếp: “Khổng Tước nói cậu ấy bội bạc, mẹ không tin. Khổng Tước không phải người xấu, nhưng tâm hồn quá buông thả và tham lam, lại không hề thành thật”.

“Mẹ, chúng ta đừng đánh giá nhân sinh quan của người khác, mỗi người lại có lối sống riêng của mình”. Cho dù thế nào, Tiêu Từ Thần từng là bạn trai của Khổng Tước, sông Nhựt Thủy nhiều nước như vậy, cô không nên mức gáo nước này, nhưng cô lại khẳng định mức nó(2).

(2)Câu này tác giả mượn ý câu nói của Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng – “Nhựt Thủy tam thiên, chí thù nhất biểu” – có nghĩa là: Sông Nhựt Thủy có rất nhiều nước nhưng ta chỉ cần một phần mười trong số ấy. Nghĩa rộng hơn là: Trong tình yêu, dù trên đời này có rất nhiều người nhưng ta chỉ yêu mình người đó.

Bà Đàm Trân gạt đầu đồng cảm, thôi, con gái mình là người hiền hậu.

Với lời xin phép đính hôn của Tiêu Từ Thần, bà Đàm Trân chấp nhận một cách thấu tình đạt lý, ông Trì Minh Chi cũng không có ý kiến gì. Tiếp đó, ông Quan Ân Đạt và ông Tiêu Hoa thân mật trao đổi qua điện thoại, quyết định chọn ngày đính hôn vào mười sáu tháng sau.

Hai người chỉ ở lại Ninh Thành một buổi tối, ngày hôm sau Tiêu Từ Thần có giờ dạy. “Ừm, anh lái xe tới đây ư?” Trì Linh Đồng đứng trước chiếc Regal màu đen không hề nổi bật, mắt suýt rơi tròn.

“Anh có bằng lái xe”. Tiêu Từ Thần mở cửa xư, giúp cô thắt dây an toàn.

Trì Linh Đồng bỏ qua tâm trạng bứt rứt trong lòng: “Anh không bận tâm tai nạn trước kia nữa sao?”

“Thình thoảng trong đầu anh cũng hiện lên những hình ảnh về vụ tai nạn, sẽ toát mồ hôi. Nhưng đây là rào cản mà anh cần phải vượt qua, không thể bắt em phải chen chúc trên xe buýt mỗi khi ra khỏi nhà. Hôm trước, sau khi đưa em ra bến xe, anh đã quyết định rồi”.

Tay cô chạm vào khuôn mặt anh, vuốt nhẹ từ gò má lên phía trên, luồn vào mái tóc anh, hà?Đầu ngón tay cô chạm vào thứ gì đó gọn gọn, như là vết sẹo. “Lúc đó khuôn mặt anh cũng bị thương sao?” Cô rẽ tóc anh ra, nhìn kỹ chân tóc, đúng là có rất nhiều vết sẹo.

Tiêu Từ Thần nắm chặt tay cô, ép lên môi mình, dịu dàng hôn lên từng ngón tay cô. “Không phải bị thương một chút, anh nghe kể lại là gần như hoàn toàn biến dạng, khuôn mặt này của anh đã được làm lại một lần nữa. Lục phủ ngũ tạng trong bụng cũng sai lệch, có thể sống sót đã là may mắn cực kỳ cực kỳ lớn của anh. Cho nên tuy mất đi ký ức, nhưng giờ phút này anh không hề đau khổ chút nào”.

Nghĩ đến sự bao dung và mạnh mẽ của anh, dường như trái tim cô đã bị một cơn mưa phùn thấm ướt, mềm mại mà dịu dàng.

“Nếu em không dám ngồi xe của anh, anh sẽ đưa em tới trạm xe”. Anh cong khóe môi với vẻ trêu chọc.

“Anh dám lái thì em dám ngồi”. Cô hiện ngang ngạnh đầu. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong xe, từng luồng từng luồng khí ẩm ngưng tụ ở nóc xe.

Khả năng thích ứng của Tiêu Từ Thần rất nhanh, anh dạy tiếng Anh như cá gặp nước, trong công việc kiểm soát đầu tư và giao lưu học sinh với phía Hồng Kong, năng lực quản lý tiềm tàng nhiều năm của anh có dịp bộc lộ, Học viện y vô cùng coi trọng anh. Học kỳ vừa bắt đầu chưa lâu, anh đã được thăng chức lên một vị trí lãnh đạo không lớn không nhỏ. Vừa dạy học, vừa giải quyết những chuyện khác, nhưng anh lại xử lý rất gọn gàng, còn dành ra được thời gian để giúp đỡ Trì Linh Đồng đặt khách sạn, viết thiệp mời.

Sau khi đính hôn, Trì Linh Đồng sẽ chuyển đến Khế Viên, Tiêu Từ Thần nói cần làm quen với hoàn cảnh mới, Tiêu Từ Thần mượn có mời cơm, ngắm bát đĩa, nhanh chóng dụ được Trì Linh Đồng bước vào Khế Viên.

Lần đầu tiên đi vào Khế Viên, Trì Linh Đồng vẫn không xúc động như cô tưởng. Tuy chưa từng bước vào, nhưng nhắm mắt lại, từng viên gạch, từng nhánh cây ngọn cỏ có vẻ đều rõ như lòng bàn tay.

Tiêu Từ Thần ở tòa nhà thứ hai sát bên bờ sông, phía dưới tòa nhà chính là khoảng sân có căn nhà mà Trì Linh Đồng thường xuyên dạo qua.

“Trước khi chuyển tới, anh từng tìm quản lý hỏi xem có thể để anh chuyển tới căn nhà phía dưới kia không, anh có cảm tình với căn nhà đó”. Tiêu Từ Thần đun nước, rót cho Trì Linh Đồng một ly trà buổi, rồi bung một đĩa bánh gato chocolate từ phòng bếp ra.

Chén trà nóng khiến Trì Linh Đồng rút tay về, đưa lên môi thổi thổi: “Quản lý trả lời thế nào?”

“Họ nói căn nhà đó không cho thuê. Anh hỏi chẳng phải vẫn đang đóng cửa để đó sao, còn chưa trang trí nữa, bọn họ nói đó là vị chủ nhà còn chưa đưa ra phương án thiết kế. Anh lại hỏi chủ nhà là ai, anh có thể thương lượng với người họ không, họ nhìn anh bằng ánh mắt quái lạ một lúc, rồi mới nói chủ nhà là một đôi tình nhân làm trong giới thiết kế phòng ốc, cực kỳ xuất chúng, vốn định trang trí căn nhà theo ý họ, nhưng sau đó có việc nên để vậy. Ừm, em sao thế?” Tiêu Từ Thần chợt thấy ánh lệ thoáng lên trong mắt Trì Linh Đồng.

Trong khoảng khắc ấy, tâm trạng của Trì Linh Đồng tựa như một tấm vải trắng bị lời nói của anh nhuộm màu, chợt thấy lòng mình đau đớn khôn cùng. “Em... thấy rất hâm mộ”. Cô cười khổ.

“Sao phải hâm mộ, sau này chúng ta cũng có căn nhà do chúng ta cùng nhau thiết kế”. Tiêu Từ Thần dịu dàng tiếp lời.

Có thì cũng chỉ là “lại có” mà thôi, không có tâm trạng của lần đầu tiên. Trì Linh Đồng có cố kìm lại dòng nước mắt sắp rơi, cúi đầu uống trà.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 14.2

Type-er: Thống

Nhà của Tiêu Từ Thần được bố trí theo phong cách “Dòng dõi thư hương” điển hình, đưa mắt nhìn, thấy đâu đâu cũng có sách. Gian phòng lớn nhất là phòng đọc sách, quanh phòng đều là tủ sách. “Chỗ kia đều là sách về y học, anh rất ít khi đọc chúng, mà đọc cũng không hiểu. Anh thường đọc những cuốn sách này”. Tiêu Từ Thần chỉ vào một chồng sách nhỏ trên bàn, đó là một loạt bang đĩa về tiếng Anh, tài liệu dạy học tiếng Anh và cuốn Đại từ điển đồ sộ.

Trái tim Trì Linh Đồng chợt lỗi một nhịp, cô run rẩy cầm lấy cuốn “Nhà ở Trung Quốc” và cuốn “Lịch sử kiến trúc phương Tây”. “Anhtại sao lại có hai cuốn sách này?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Một chút bối rối hiện lên trong đôi mắt anh: “Anh muốn bước vào thế giới của em, hiểu thêm về em, mấy hôm trước anh tới cửa hàng sách, mua hai cuốn này, trong đó có kiến trúc Trung-Tây kết hợp, anh muốn nhanh chóng học xong”.

“Em phức tạp đến thế ư?” Cô nhào vào lòng anh, cắn nhẹ lên tay áo sơ mi của anh.

Tiêu Từ Thần cười ha ha, vuốt tóc cô, “Không phức tạp, nhưng nếu muốn thấu hiểu thì cũng phải phí chút tâm tư. Mười ngày nữa, chúng ta sẽ đính hôn, em có đặc biệt muốn mời một người bạn nào không, anh để dư lại con em mười tám thiệp mời, vậy đã đủ chưa?”

Trong đầu cô thoáng hiện lên khuôn mặt của Khổng Tước, thờ dài bất đắc dĩ, “Đủ rồi, em cũng không có nhiều bạn”.

Người đầu tiên mà Trì Linh Đồng đưa thiệp mời là Hi Vũ, cô thấy mình nên chia sẻ tình trạng hiện tại của bản thân cho người bạn trai cũ luôn quan tâm tới mình này,

“Cậu sắp kết hôn? Cậu sắp kết hôn? Cậu sắp kết hôn?” Cậu ta không thể tin nổi, không thể chấp nhận được.

“Có biết chữ không đấy, là đính hôn”. Trì Linh Đồng chỉ vào chữ trên thiệp mời.

Một lúc sau cậu ta mới cầm lấy thiệp mời, từ từ mở ra. Sau đó cậu ta nhảy dựng lên như thể phát điên. “Sao cậu lại cướp bạn trai của Khổng Tước, người mà cậu nên cướp là tôi”, Cậu ta chỉ vào ngực của chính mình. “Tôi không sánh bằng tên một sách kia ư? Ít nhất thì trước đây chúng ta đã có nền móng tình cảm, nếu cậu cướp lấy tôi, tôi chắc chắn sẽ không rụt rè, mà sẽ ngoan ngoãn chiều theo ý cậu. Hoặc là cậu chỉ cần ám chỉ thôi, tôi làm kẻ phụ bạc cũng được”.

Trì Linh Đồng bị mấy câu nói tựa như sấm sét này của cậu ta bỏ cho ngoài khét trong sống. “Thực ra tôi cũng từng nghĩ tới chuyện mình quay lại với cậu”.

“Thật sao?” Hi Vũ bình tĩnh lại, ngồi xuống lẳng lặng chờ cô nói tiếp.

Trì Linh Đồng gật đầu: “Nhưng vì tôi là một người thông minh, người thông minh sẽ không phạm vào cùng một sai lầm, đúng không? Chúng ta từng yêu nhau trong những tháng năm đẹp nhất cuộc đời, kết cuộc là suýt nữa trở mặt thành thù. Bây giờ hai chúng ta đều đến tuổi này rồi, từng trải qua gió mưa thử thách, đã sớm mất đi sự ngây thơ khờ dại, hơn nữa trong lòng đều có người khác, nếu chúng ta về với nhau thì sẽ có một hồi mưa gió máu tanh mất thôi. Vì hòa bình của Tổ quốc, tôi đành bỏ qua định lý này”.

“Cậu cứ bịa đặt tiếp đi, coi tôi như đồ đàn đờ mà đùa giỡn”. Hi Vũ giận dữ quay mặt đi nơi khác, lấy một bao thuốc lá từ trong túi, rút ra một điếu, nhưng không hiểu sao sờ soạng một hồi mới nhận ra mình không mang bật lửa, giận dữ vò nát cả điếu thuốc.

Trì Linh Đồng nhìn cậu ta, lòng cũng hiểu được lần này Hi Vũ đã dốc hết sức lực, không khỏi hơi bối rối.

“Trì Linh Đồng, tôi nói cho cậu biết, chỉ có Hi Vũ tôi đây là hèn mọn, cam tâm tình nguyện để mặt cậu gãy vỡ hành hạ, bởi vì tôi thật lòng thương cậu, đời này sẽ không có ai đối xử tồi tệ cậu như tôi đâu”.

“Hi Vũ...” Trì Linh Đồng cúi đầu.

Hi Vũ xua tay: “Thôi không cần nói nữa, cậu không thích tôi, nếu không với sự thông minh của cậu, tôi đã sớm thuộc về cậu rồi”.

Trì Linh Đồng dờ khóc dờ cười: “Sau khi Tiêu Từ Thần và Khổng Tước chia tay, chúng tôi mới đến với nhau. Cậu đừng nói tôi nữ thổ phỉ như thế”.

“Nhưng anh ta vẫn là bạn trai cũ của Không Tước, nhất định là trước kia cậu đã yêu thầm anh ta, nên mới chấp nhận phạm vào kiêng kỵ như vậy”.

“Đừng nói tới những chuyện này nữa được không?” Trì Linh Đồng đầu hàng, “Nếu cậu không muốn tới dự, tôi có thể thông cảm cho cậu”.

“Sao lại không đi, tôi sẽ đi, còn phải ăn mặc thật đẹp trai phóng khoáng, đẹp áp đảo tên một sách kia, để cậu hối hận chết thôi”. Hi Vũ nói như chém đinh chém sắt.

“Cậu có mặc váy thì tôi cũng chẳng thêm quan tâm. Bây giờ chúng ta tạm biệt nhau được chưa?” Trì Linh Đồng day day trán, đứng lên.

“Cậu đúng là đồ vô lương tâm”. Hi Vũ lăm bằm phía sau.

Trì Linh Đồng đứng lại trước cửa: “Hi Vũ, cảm ơn cậu đã từng quý trọng tôi”.

“Giờ mới thấy cậu nói một câu tiếng người”. Hi Vũ nhìn theo bóng dáng đẩy cửa rời đi của Trì Linh Đồng, cười ha ha nói, sống mũi cay cay. Cô gái năm xưa cậu từng yêu thương, cuối cùng vẫn thành cô dâu của người khác.

Tuy nói đính hôn chỉ là một thủ tục bình thường, nhưng quá trình vẫn rất phiền phức. Trì Linh Đồng phải đi đặt lễ phục, phải làm tóc, còn phải giảm cân, nhưng Tiêu Tử Thần không chấp nhận mục này, “Em gầy thêm chút nữa thì có thể mua quần áo ở cửa hàng trẻ em được rồi đấy”. Thực ra, Trì Linh Đồng đã giữ dáng khá ổn rồi, khi thử lễ phục, nhân viên cửa hàng đều hâm mộ làn da trắng trẻo đầy sức sống của cô.

Lễ phục là một bộ váy đính ngọc trai, eo được chỉnh sửa vừa vặn, vai trễ để lộ xương quay quanh thanh tú uyển chuyển, cũng có thể đeo thêm một sợi dây chuyền ngọc trai. Nhân viên cửa hàng cầm một hộp trang sức đến cho cô chọn, đang chọn thì nghe thấy một cô dâu đang thử váy cưới bên cạnh tám chuyện với bạn thân: “Cậu đã nghe chuyện cái cô Không Tước ở trên Đài phát thanh gạo khóc nước nở trong chương trình phát thanh trực tiếp chưa?”

“Ừ, bây giờ cô ta dẫn chương trình giờ vàng “Lắng Nghe” vào tám giờ tối, là chương trình giao lưu với khán thính giả về chuyện tình yêu, hình như cũng hot lắm. Tôi qua khi đang dẫn, cô ta nói nỗi đau lớn nhất của đời người chính là bạn trai yêu bạn thân, bị hai người phản bội cùng một lúc, nói xong thì bật khóc”.

“Chẳng lẽ chọc trúng chỗ đau?”

Hai người che miệng cười khúc khích. Trì Linh Đồng đẩy hộp trang sức ra, ngồi đầu tựa ghế sofa, tới khi Tiêu Tử Thần đến đón cô, cô vẫn không thay đổi dáng ngồi.

Xe chạy ra Ban quản lý Khế Viên, Tiêu Tử Thần dừng xe, lấy ví tiền từ trong túi, “Em vào đây nộp phí dịch vụ sinh hoạt quý này nhé, anh đi đỗ xe”.

“Không phải tới ngân hàng sao?” Trì Linh Đồng cầm lấy ví tiền.

“Quý này anh nộp muộn, nộp ở đây luôn!” Tiêu Tử Thần chờ cô xuống xe, bèn lái xe vào hầm để xe dưới lòng đất.

Trì Linh Đồng đi vào ban quản lý, thấy một căn phòng có gắn ba chữ “Phòng tài vụ” trước cửa, cô bèn gõ vào một chút, thấy trong phòng có khá nhiều người. “Xin hỏi phí dịch vụ sinh hoạt thì nộp ở đây đúng không?” Cô gõ cửa hỏi.

Người trong phòng đều quay lại, Trì Linh Đồng chợt nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp trong đám người, khuôn mặt kia hiển nhiên cũng kinh ngạc trước sự xuất hiện của cô. “Cô ... tại sao lại ở đây?” Vì hoảng hốt, giọng nói của cô ta hơi khàn.

Trì Linh Đồng lạnh lùng đáp: “Nhà tôi ở đây”. Lần đầu tiên đầu cô nảy ra một ý nghĩ, tại sao khi ấy người chết không phải là Tống Đình?

“Dựa vào đâu mà cô được phép ở đây?” Khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ dằn biến dạng.

Trì Linh Đồng thờ ơ liếc nhìn cô ta, quay ra hỏi nhân viên trực ban đang ngồi trong văn phòng phía sau, “Phí dịch vụ sinh hoạt một quý là bao nhiêu?”

Khuôn mặt của nhân viên trực ban hơi tái xanh: “Xin hãy chờ một chút. Xin lỗi, chị Tống, chuyện mà chị muốn biết, chúng tôi không thể trả lời được”.

“Cô không chịu trả lời thì có. Cô phải hiểu Khế Viên này là sản nghiệp của nhà họ Bùi, tôi đây là dâu trưởng của nhà họ Bùi, tôi có quyền biết về các khoản mục tài chính”. Tống Đình then quá hóa giận, giọng điệu hồng hách.

Nhân viên trực ban cũng nổi giận: “Khế Viên mang họ Bùi, nhưng chỉ thuộc về tiên Sinh Bùi Dịch Thanh mà thôi, không liên quan đến nhà họ Bùi, nhà họ Lý nào hết”.

“Giờ Bùi Dịch Thanh đã chết rồi, đương nhiên nơi này phải thuộc về họ Bùi”.

Nhân viên trực ban cười khẩy, quay người lấy ra một phần tài liệu từ trong quầy hồ sơ: “Có lẽ chị Tống không biết rồi, Khế Viên này còn thuộc về một người khác nữa”.

Người trong phòng đều mở to mắt, thân thể Trì Linh Đồng khẽ run lên, cô quay người định đi ra ngoài, thấy Tiêu Tử Thần đã đứng ở cửa tự bao giờ.

“Khi còn sống, tiên sinh Bùi Dịch Thanh từng lập di chúc, nếu anh ấy gặp bất trắc, tất cả mọi thứ của Khế Viên đều chuyển về danh nghĩa của tiểu thư Trì Linh Đồng”.

“Cô nói vậy, Bùi Dịch Thanh không thể chuyển tài sản hơn năm triệu(3) cho một người không rõ lai lịch”. Mặt Tổng Dĩnh như phun ra hai tia lửa, bắn thẳng về phía Trì Linh Đồng.

(3) Hơn 350 tỷ đồng.

“Nếu công gì thắc mắc, mời chị liên hệ với luật sư. Chị Tổng, phiền chị tránh sang một bên, tôi còn phải làm việc. Chào cô, xin hỏi cô muốn nộp phí cho căn hộ nào?”

“Tôi...” Mặt Trì Linh Đồng tái nhợt như tuyết.

“Để tôi”, Tiêu Từ Thần hồ hững bước vào.

“Thầy Tiêu...” Tổng Dĩnh hoảng hốt ra sau mấy bước, như vừa nhìn thấy ma, “Anh... sao anh cũng ở đây?”

“Chúng ta quen nhau sao?” Tiêu Từ Thần nhún mày, hỏi với vẻ xa cách.

Tổng Dĩnh cười khan, ánh mắt trốn tránh, “Từng gặp một lần. À anh mất trí nhớ, không nhớ cũng không sao. Anh ở... chung với cô ta?”

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi, có vấn đề gì không?” Giọng điệu của Tiêu Từ Thần đã bộc lộ vẻ bức bối.

“Vừa nãy anh không nghe thấy sao, cô ta... là chủ của Khế Viên...” Vẻ mặt của Tổng Dĩnh vừa ghen tức vừa oán hận.

“Tôi biết”. Tiêu Từ Thần dời mắt đi, đưa tay ôm lấy Trì Linh Đồng đang lao đảo chực ngã, “Một lát là xong thôi, em không sao chứ?”

“Em không sao?” Trì Linh Đồng mỉm cười đầy miễn cưỡng.

“Cô đúng là nhanh tay nhanh chân, vừa có tình yêu vừa có tiền tài”. Dường như không thể chịu nổi việc hai người thân mật với nhau, Tổng Dĩnh mỉa mai chế tạo. “Cô đang hả hê lắm đúng không, hai người đàn ông ưu tú đều bị khuôn mặt ngây thơ này của cô lừa phỉnh”.

Trì Linh Đồng mỉm cười hồ hững: “Cô cũng vậy, cô Tổng”.

Mặt Tổng Dĩnh đỏ ra: “Nhưng cô đừng vội đắc ý, tôi sẽ không để cô được lợi. Di chúc của Dịch Thanh rõ ràng là không hợp lý, tôi sẽ tìm luật sư chứng minh nó không hiệu lực, cô chẳng là gì của anh ấy, dựa vào đâu mà chiếm lấy mọi thứ của anh ấy?”

“Ồ, chúc cô thành công!”

Nhân viên trực ban lập biên lai thu phí cho Tiêu Từ Thần, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, hai người nắm tay nhau bước ra khỏi phòng tài vụ. Trên đường về nhà, hai người đều im lặng, nhưng vừa bước ra khỏi cửa, người Trì Linh Đồng chợt mềm nhũn, may mà Tiêu Từ Thần đỡ kịp nên cô mới không ngã ra đất.

Anh dìu cô ngồi xuống sofa, thấy hai tay cô lạnh như băng. Anh ôm cô vào lòng. Cô tựa trước ngực anh, im lặng rất lâu, chỉ có thân thể không ngừng run rẩy.

Một lúc lâu sau, anh nghe thấy cô thở dài buồn bã: “Sau khi từ Thanh Đài chuyển về Tân Giang, có một ngày em nhận được điện thoại của luật sư, mới biết anh ấy để lại Khế Viên cho em, em từ chối. Nhưng luật sư nói anh ấy đã qua đời, em nhất định phải tiếp nhận phần tài sản này. Em không biết phải làm thế nào, đành ủy thác cho công ty kế toán và quản lý đô thị. Để xây dựng Khế Viên, anh ấy đã vay một khoản tiền lớn, hiện tại tiền thuê Khế Viên, cũng chỉ đủ bù lại khoản vay ấy, cũng không dư thêm chút gì. Em muốn chờ tới khi trả hết nợ, sẽ đem Khế Viên trả lại cho con gái anh ấy. Tổng Dĩnh nói đúng, em chẳng là gì của anh ấy, đến con người anh ấy cũng không giữ được, dựa vào đâu mà giữ lấy Khế Viên?” Mặc dù đây là tác phẩm mà cô tâm đắc nhất.

“Em chắc chắn đó là con gái của anh ta?” Tiêu Từ Thần nhún mày, “Anh nghĩ một người đàn ông cam tâm tình nguyện tặng cho em mọi thứ mà anh ta có, thì không thể dây dưa quan hệ với một người phụ nữ khác”.

“Biết đâu, đó cũng là một tai nạn”. Cô ra sức chớp mắt, cố nén dòng nước mắt đang chực tràn bờ mi. Nhạc Tĩnh Phân đã nói, Tổng Dĩnh và Bùi Dịch Văn mới có thêm một vị tiểu thư, nhằm tính thời gian, có lẽ là con của Bùi Dịch Thanh, nếu không sao Tổng Dĩnh có thể hống hách như vậy? Dịch Thanh dùng sinh mệnh để đổi lấy sự nhượng bộ của Bùi Dịch Văn, mọi thứ trên cõi đời này đều được đánh đổi bằng cái giá rất đắt.

“Đừng nói nữa, Linh Đồng, đều đã qua rồi, bây giờ chúng ta đang ở bên nhau”. Anh hôn nhẹ lên ngón tay lạnh lẽo của cô.

“Khi này em rất sợ em sẽ anh sẽ tức giận, thực ra em không hề có ý giấu anh”. Nếu như một đường dây nối lên Thiên Đàng, cô rất muốn gọi điện hỏi Bùi Dịch Thanh, rốt cuộc anh có yêu cô hay không? Nếu như yêu, tại sao lại khiến cô đau khổ và uất ức như vậy? Nếu như không yêu, vậy đó là tình cảm gì? Khế Viên, từng cho cô cảm giác nó là giấc mộng mà anh và cô cùng xây dựng, dù phải ngắm nhìn từ phương xa, cô vẫn thấy lòng mình an tĩnh. Thế nhưng phút này đây, cô lại thấy Khế Viên tựa như một củ khoai lang nóng đến phỏng tay. Thực sự đã tới lúc phải trao trả lại.

“Linh Đồng, có lẽ cả đời này anh cũng không thể tặng em một tòa Khế Viên, nhưng chắc chắn tình yêu của anh dành cho em không hề ít hơn anh ta”. Tiêu Từ Thần nói.

Khóe mắt Trì Linh Đồng nóng bừng: “Tử Thần, đừng so sánh bản thân với người khác, anh chính là anh. Em rất may mắn vì có được tình yêu của anh”.
Lời này của cô xuất phát từ tận đáy lòng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: 15: Trên Cao Gió Lạnh

Type-er: Hill

Không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng khi tỉnh lại, cô thấy mình đang ở trong phòng của Tiêu Tử Thần.

Ban đêm, trời đổ mưa, tiếng mưa rơi trên bề cửa sổ tí tách tí tách, màn đêm ngoài kia vẫn tối đen như mực, gió lạnh rít lên từng hồi, khiến người nằm trong chăn cũng phải co lại, tìm tới nơi phát ra hơi ấm theo bản năng.

Tiêu Tử Thần nói mơ gì đó, sau đó trở mình, tay đặt lên eo Trì Linh Đồng, tiếp tục thở đều đều.

Ngày mai chính là ngày đính hôn của hai người. Ban ngày bận rộn đã đành, ban đêm vừa nằm xuống, cô bèn mơ hết giấc này đến giấc khác. Sau khi tỉnh lại thì chẳng nhớ rõ điều gì. Cô sờ lên trán, mồ hôi thấm đẫm bàn tay, trái tim đập thình thịch. ...xao động không ngừng.

Cô không sợ hãi hôn nhân, cũng không hoài nghi tình cảm Tiêu Tử Thần dành cho mình, càng không băn khoăn về Không Tước, rốt cuộc cô đang lo lắng điều gì, chính cô cũng không rõ.

“Tử Thần?” Không gian yên tĩnh khiến cô ngạt thở, đột nhiên cô muốn trò chuyện.

“Hả?” Tiêu Tử Thần khẽ nhíu mày, còn chưa tỉnh hẳn.

“Tử Thần, em tỉnh rồi.” Cô nhong nhèo tựa vào ngực anh, lay lay cánh tay anh.

“Anh cũng tỉnh rồi, sao thế?” Tiêu Tử Thần mở mắt, bắt đầu tỉnh táo lại.

“Không sao, em chỉ muốn nghe giọng anh thôi.”

Tiêu Tử Thần mở to mắt, đưa tay sờ sờ lỗ tai, có lẽ anh đang nghi ngờ thính giác của mình có vấn đề.

“Mơ thấy ác mộng?”

Anh đưa tay vòng qua cổ cô, hai người ôm chặt lấy nhau. Mùi hương trên người Tử Thần vừa ấm áp vừa trong lành, như hương hoa tùng, giống hệt hương vị trên người Dịch Thanh. Cô chột ngẩn ngơ, điên rồi, lúc này sao cô có thể nghĩ tới Dịch Thanh?

“Tử Thần, nếu anh không mất trí nhớ, có thể chúng ta sẽ không bao giờ ở bên nhau, đúng không?” Cô ní non như đang nói mơ.

“Không mất trí nhớ thì theo đuổi em càng tiện lợi hơn, ít nhất em cũng không thể lấy ký ức ra làm cái cớ để trốn tránh anh.” Anh ngáp một tiếng, vỗ nhẹ vào người cô, rồi lại nhắm mắt.

“Đừng ngủ, đừng ngủ, Tử Thần, nói chuyện với em đi.”

“Anh không ngủ, em nói đi!”

“Tử Thần...”

“Nếu như anh không mất trí nhớ, nếu Dịch Thanh không qua đời, nếu như em và Không Tước không phải bạn bè, vậy giờ chúng ta sẽ ra sao?” Trừ đôi mắt vẫn đang chớp, tất cả các bộ phận trên cơ thể cô dường như mất đi khả năng vận động.

“Trên đời không có ‘nếu như’. Giả sử em cho rằng mọi chuyện đều là ý trời, vậy thì nhất định chúng ta phải ở bên nhau. Vì em là bạn của Không Tước, chúng ta mới có thể quen biết nhau; vì Bùi Dịch Thanh gặp tai nạn, em mới quay lại Tân Giang; vì anh bị mất trí nhớ, anh mới nhận ra tình cảm trong lòng mình; vì người đó là em nên hiện giờ anh chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. Em đã hài lòng với câu trả lời này chưa?”

Phép điệp ý tăng tiến có hiệu quả vô cùng to lớn, cô lập tức mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ. “Cũng đúng!” Trong bóng đêm, làn mi dài khẽ chớp. Nếu Bùi Dịch Thanh ở trên trời có thấy, nhất định cũng sẽ chúc phúc cho cô!

“Thế giờ ngủ đi, sáng mai em còn phải đi trang điểm nữa đây.”

“Ngủ đi!”

Căn phòng yên tĩnh lại, cô cũng nhắm chặt mắt, nhưng hình bóng của Bùi Dịch Thanh hiện lên ngày càng rõ trong đầu cô. Cô thấy hàng mày đẹp đẽ mà thanh quý của anh khẽ nhướn lên, khóe môi thoáng hiện nụ cười, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên má cô, ánh mắt nóng bỏng khiến tim cô loạn nhịp.

Lần đầu gặp mặt trên xe khách, tình cờ chạm trán trong quán cà phê Dịch Âu, gặp lại ở tiệc rượu, tranh chấp ở sân golf, dạo bước trên đường Quế Lâm, vui đùa trên bờ biển... Lần đầu tiên cầm tay, lần đầu tiên thổ lộ, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên ôm nhau ngủ... sau đó là vĩnh viễn chia ly...

Cho dù anh từng khiến cô vô cùng đau khổ, nhưng niềm vui mà anh mang lại cho cô cũng không thể xóa nhòa. Cô từng ước mình có thể ở bên anh thật lâu, là tri âm, là bạn bè, là người yêu, là vợ chồng. Cô chầm chậm đưa tay lên tìm chiếc đồng hồ quả quýt đeo trước ngực, đây là tương lai mà anh đã hứa dành cho cô.

Cô nghe tiếng thở ảm áp của Tiêu Từ Thần, lệ chột tràn khóe mi, tương lai của cô đã gắn kết với người đàn ông này mất rồi. Cô tháo chiếc đồng hồ ra khỏi cổ, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Dịch Thanh, từ nay về sau, em đành giấu anh trong miền xa xôi của ký ức, em phải yêu người đàn ông khác một lòng một dạ.

Dịch Thanh, tha thứ cho em vì chỉ đi bên anh tới giờ phút này.

Dịch Thanh, tạm biệt!

Cô quay người lại, ôm Tiêu Từ Thần, một giọt nước mắt lăn qua gò má, rơi trên cánh tay anh.

Trời vừa sáng, các cuộc điện thoại đã dồn dập gọi tới, có bà Đàm Trân, ông Trì Minh Chi, ông Tiêu Hoa, Tiêu Từ Hoàn, Tiêu Từ Thần đều trả lời từng cuộc đầu vào đấy. Lễ đính hôn cử hành vào buổi tối, buổi trưa hai bên cha mẹ cùng ăn một bữa cơm, phải làm một vài nghi thức truyền thống, chẳng qua là nhà trai tặng sính lễ và tặng lì xì. Trì Linh Đồng ngại phiền, nhưng Tiêu Từ Thần khẳng khái yêu cầu phải thực hiện đủ trình tự.

Khi ra ngoài, cô mặc áo khoác đợi ở phòng khách, thấy anh lấy ra một chiếc hộp đồ từ trong ngăn kéo ở phòng đọc sách, đặt nó vào trong túi. Cô biết trong chiếc hộp ấy là nhẫn, không đính kim cương cũng không khảm các loại đá quý khác, kiểu dáng vô cùng đơn giản, chính anh đã lăng lẳng ước lượng trước kích cỡ, sau đó một mình đi tới cửa hàng trang sức chọn lựa rất lâu rồi mới mua về, có lẽ muốn tặng cho cô một niềm vui bất ngờ. Một ngày nọ, khi cô đang tìm sách vở thì vô tình tìm thấy nó, nghĩ đến dáng vẻ ngốc nghếch của anh khi mua nhẫn, cô không khỏi bật cười.

Buổi sáng cô trang điểm nhẹ, mặc một bộ váy đẹp để đi ăn cơm. Mẹ Tiêu Từ Thần cũng tới, hiếm khi thấy bà không tuyên bố ra tin tức gì gây chấn động, đoạn trang ngồi yên suốt buổi, đôi lúc còn mỉm cười với Trì Linh Đồng. Tiêu Từ Hoàn là người làm nóng bầu không khí, nói lúc trước Tiêu Từ Thần đưa Trì Linh Đồng về nhà họ Tiêu chính là điềm báo của vận mệnh, bây giờ đáp án chính thức được công bố. Đây là lần đầu bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi nghe kể về chuyện này, không khỏi cảm khái cho sự kỳ diệu của số phận.

Cam Lộ ở nhà trông con trai con gái, cũng không đến. Vì vụ án góp vốn phi pháp nọ có chút tiến triển, cần tổ chức họp, nên ông Quan Ân Đạt không đến, buổi tối mới có thể tới được. Nói chung bữa cơm này mọi người đều rất vui vẻ thoải mái.

Sau khi ăn xong, Trì Linh Đồng đi chăm sóc da, trang điểm, thay lễ phục, Tiêu Từ Thần cũng phải đi thay đồ, còn phải lo cho bữa tiệc vào buổi tối, hai người tạm thời xa nhau. Còn gia đình hai bên thì ngồi tán gẫu cùng nhau.

Trì Linh Đồng tới khách sạn vào lúc nhá nhem tối. Khách sạn rất tâm lý, còn chuẩn bị riêng cho cô dâu một phòng trang điểm để trang điểm và thay quần áo.

Chuyên viên trang điểm búi mái tóc dài của Trì Linh Đồng lên, đội lên một vòng hoa, sau đó đeo khuyên tai cho cô, sau đó cô thay bộ váy dài đính ngọc trai. Trì Linh Đồng đứng trước gương, trong gương chợt xuất hiện thêm hình bóng một người phụ nữ, đầu tóc rối bù, vẻ mặt đau khổ, ánh mắt ảm đạm, như một con cá đang ngắc ngoải.

“Đây là phòng trang điểm riêng cho cô dâu, cô đi nhằm rồi.” Chuyên viên trang điểm không nhìn được mà nhú mày.

Người phụ nữ nọ đi vào, chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn Trì Linh Đồng chằm chằm.

Giống tổ đã đến, chim hải âu phải dừng cảm bay sát vào mặt biển. Trì Linh Đồng đứng lên: “Không sao, cậu ấy là bạn tôi.”

Chuyên viên trang điểm mở to mắt, không thể nào, sao cô ta có cảm giác như người phụ nữ này đến đây để phá phách.

“Sao không nói hết nhỉ?” Không Tước cười lạnh, “Tôi còn là bạn gái cũ của chú rể đấy, chúng tôi đã ở bên nhau ba năm rồi.”

Chuyên viên trang điểm hít vào một ngụm khí lạnh.

Trì Linh Đồng mỉm cười: “Cô xuống tầng uống cà phê trước đi!”

“Tôi đứng ngoài hành lang, có chuyện gì thì cô cứ la lên một tiếng!” Chuyên viên trang điểm hơi lo lắng. Cô ta quan sát thấy cái túi của người phụ nữ kia hơi phình ra, không biết bên trong có cất giấu hung khí hay không.

“Ngồi đi, Không Tước.” Trì Linh Đồng đưa tay mời.

Không Tước lạnh lùng đánh giá bốn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trì Linh Đồng, khoe môi hiện lên một nụ cười châm chọc, “Trước giờ, khi đi với tôi, cậu luôn là một con vịt xấu xí. Hôm nay, tôi vác cái bộ dạng này tới đây làm nền cho cậu, có phải cậu đang thăm hả hê không?”

Trì Linh Đồng mỉm cười, coi như hỏi đáp câu nói của Không Tước.

Không Tước chớp chớp đôi mắt trống rỗng, lấy ra một chiếc bình từ trong túi, “Đây là xăng.” Cô ta vặn nắp, lại móc ra một cái bật lửa, “Lát nữa tôi sẽ từ từ tưới xăng lên người cậu, sau đó phẩy nhẹ một cái, cậu sẽ tựa như phượng hoàng niết bàn, đẹp không gì sánh nổi.”

Cô ta nhìn Trì Linh Đồng, nhưng không hề thấy biểu hiện sợ hãi như cô ta mong muốn, không khỏi hơi bất ngờ.

“Cậu không tin à?”

“Không Tước, chúng ta quen nhau bao lâu?” Trì Linh Đồng vẫn cười, “Tôi quá hiểu cậu, cũng giống như cậu quá hiểu tôi. Trước nay cậu vẫn luôn là một người cực kỳ yêu bản thân, sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi chính mình. Bây giờ cậu đã là người dẫn chương trình giờ vàng của Đài phát thanh, cậu chặt vật bao năm mới có ngày hôm nay, cậu cam lòng từ bỏ ư?”

“Thế thì sao, cậu cướp mất Tiêu Tử Thần của tôi, tôi còn gì nữa?” Không Tước giận dữ gào lên, hai tay run lên cầm cập, vặn nắp bình, bình nghiêng đi, một nửa chất lỏng trong bình đổ lên thảm, lập tức, luồng không khí cay mũi trôi nổi trong không khí.

Bầu không khí trong lòng lập tức tĩnh lặng như một cái ao tù, chỉ còn tiếng khi nặng khi nhẹ của hai người.

Không Tước nhìn chất lỏng kia thấm ướt thảm, màu sắc ở chỗ đó thay đổi tức thì, có lẽ chuyện này cũng nằm ngoài dự tính của cô ta, cô ta cũng ngây người. “Tôi nói rồi, đây là xăng, nếu như có chuyện gì xảy ra, thì đó cũng là hậu quả mà cô đáng phải chịu.” Cô ta ngẩng đầu lên, vung tay về phía Trì Linh Đồng, gào khan tiếng.

Trì Linh Đồng cười nhạt, hít sâu một hơi, mùi xăng nồng nặc xộc vào mũi. “Chúng ta là bạn từ nhỏ, cho dù ai mắc sai lầm, người còn lại cũng không thể thoát tội, luôn bị phạt cùng với nhau. Cậu nói dối, tôi giúp cậu giấu diếm. Tôi trốn học, cậu yểm trợ cho tôi. Đúng không? Cậu định làm gì tiếp theo, cậu nói đi!”

“Trì Linh Đồng, tôi hận cậu, tôi sẽ nguyên rủa cậu, hạnh phúc của cậu xây dựng trên nỗi đau của tôi, cậu sẽ gặp quả báo.” Bật lửa rơi theo tiếng thét, Không Tước mất kiểm soát mà ngồi xồm xuống, gào khóc nức nở.

Trì Linh Đồng nắm chặt tay, lệnh cho bản thân phải đứng thẳng, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Không Tước nấc nghẹn, run rẩy đứng lên, vặn chặn nắp bình, cất bật lửa vào trong túi, còn không quên mở cửa sổ để mùi trong phòng bay đi.

Trì Linh Đồng nhìn cô ta bằng ánh mắt thương hại, cô biết trước nay Không Tước chưa bao giờ đẩy bản thân vào cảnh khốn cùng, Không Tước chỉ không muốn chịu thua, không nuốt trôi con giận này, tới đây, chẳng qua là để chiếm lấy sự đồng cảm của mọi người mà thôi. Sao Không Tước có thể cam tâm bỏ lại sự nghiệp như hoa như gấm trước mắt, thứ mà cô ta gọi là tình yêu, vẫn luôn có điều kiện đi kèm.

Trì Linh Đồng đưa Không Tước xuống sảnh lớn dưới tầng, nhìn cô ta biến mất trong màn mưa đêm.

“Sao cô dẫu lại đi lung tung thế này?” Ông Quan Ân Đạt đi qua cửa xoay, thấy Trì Linh Đồng bèn cười to, giang tay ra.

“Dượng Quan, con còn tưởng dượng không đến kịp.” Trong mắt ông Quan Ân Đạt có tơ máu, chắc hẳn là đã có mấy đêm không ngủ, Trì Linh Đồng xót xa bước tới kéo tay ông.

“Còn gì quan trọng hơn lễ đính hôn của con gái dượng nữa?” Ông Quan Ân Đạt cung chiêu nháy mắt với cô, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Mặc lễ phục xinh đẹp thế này, trước khi buổi lễ bắt đầu thì nên giữ lại chút cảm giác thần bí chứ, cái con bé này, nghịch ngợm quá lắm. Mau mau, nhân lúc còn chưa bị nhiều người nhìn thấy, chúng ta mau trốn đi!”

Trì Linh Đồng cười to, “Dượng Quan, có phải đi phá án đâu, không cần làm vậy chứ!”

“Cần, cần!” Ông Quan Ân Đạt véo mũi cô.

Không Tước cắn chặt môi, cảm giác như có một chiếc kim sắc nhọn đâm thẳng vào tim mình, gió từ phương Bắc thổi tới, bao trùm lên bầu không khí lạnh lẽo cuối thu, cô ta run rẩy quay người đi về phía ô tô.

“Cô ơi, xin hỏi lễ đính hôn của con gái Giám đốc Quan tổ chức ở đây đúng không?” Một cô gái hơn hai mươi tuổi đứng trước cửa xe, hỏi.

Không Tước liếc nhìn cô ta với vẻ bức bối: “Cô không có mắt à, chẳng phải bảng trong sảnh lớn có ghi sao!”

“Nhưng tại sao con gái ông ta lại có họ Trì?” Cô gái nọ vô cùng tò mò.

“Cô bị đần hả, cha ruột cậu ta làm to bụng người ta lên, mẹ cậu ta đi bước nữa với Quan Ân Đạt.”

“Thế à, nhưng xem ra Giám đốc Quan rất thương Trì Linh Đồng.”

Không Tước mở cửa, lên xe, “Không thương mới là lạ, ông ta làm gì có con. Mẹ cậu ta cũng là một người phụ nữ mưu mô, hết trời cày cao, rồi lấy được gia tài. Nay, cô là người thân của ông ta hả, tránh ra đi.”

“Ừm, tôi và Giám đốc Quan có chút quen biết, cảm ơn!” Cô gái nọ tránh sang bên cạnh, quay người đi về phía một chiếc xe đang đỗ trong bóng tối.

“Mẹ ơi, con hỏi thăm được rồi, cô gái kia thực sự rất quan trọng với Quan Ân Đạt.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 15.2

Type-er: Hill

“Hắt xì!” Mũi Trì Linh Đồng hơi ngứa, không nhịn được mà hắt hơi một tiếng, co người lại, mắt cũng không thèm mở ra, lại vui mình vào trong chăn.

Một tiếng cười khẽ vang lên bên tai cô, “Nhóc con, dậy đi thôi!” Tiếp đó, một cánh tay dài kéo cô từ trong chăn ra ngoài.

“Em cũng không phải đi làm, không cần dậy sớm” Cô lẩm bẩm, miễn cưỡng mở mắt ra, thấy Tiêu Từ Thần nghiêng đầu nhìn cô, áo sơ mi nhạt màu mở rộng hai khuy đầu, khiến cô không khỏi đỏ mặt.

“Sáng nay anh không có tiết dạy, ăn bữa sáng xong chúng ta cùng ra ngoài làm chút chuyện.” Tiêu Từ Thần dịu dàng hôn lên gò má ửng hồng của cô, đưa tay với lấy chiếc áo len dài trên lưng ghế đưa cho cô. Hôm nay, nhiệt độ lại giảm xuống, tuy bật điều hòa nhưng vẫn cảm nhận được khí lạnh quanh.

Trong một thoáng nhìn vào đôi mắt anh, cô thấy tâm nhĩ trái nảy lên mấy nhịp, có ngượng ngùng, có mềm mại, nhưng nhiều nhất chính là niềm hạnh phúc chân thực.

“Anh đã hẹn trước với người ta chưa?” Cô bình tĩnh lại, đưa tay lên cổ áo anh, vừa thân mật vừa tự nhiên giúp anh chỉnh lại áo sơ mi. Còn anh thì cầm áo lên mặc vào cho cô.

“Ừm, chín giờ, có đủ thời gian để chúng ta ăn xong bữa sáng.”

“Chuyện gì thế?” Cô nhanh chóng mặc xong quần áo, bước xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra, mặt trời đã ló dạng, mặt sông tỏa ánh vàng lấp lánh, một lớp sương trắng phủ kín bãi cỏ.

Tiếng anh truyền ra từ phòng bếp: “Anh tìm việc làm thêm cho em.”

Cô bước tới, kéo cửa trượt ra, thấy anh đang chuẩn bị xay sữa đậu nành. Trong chảo có một ít dầu, chắc anh cũng đang chuẩn bị rán trứng gà.

“Căn nhà này của chúng ta chỉ là nhà thuê, chiếc ô tô Regal kia cũng cũ lắm rồi, bao giờ chúng ta kết hôn, ít nhất nên có một căn nhà hoàn toàn thuộc về hai người, rồi mua một chiếc xe rộng và đẹp một chút. Sau đó chắc chắn gia đình sẽ có thêm thành viên mới, chúng ta còn phải thường xuyên tới Thanh Đài thăm cha mẹ anh, tới Ninh Thành thăm mẹ em và dựng Quan. Máy chuyện này đều rất tốn kém, một mình anh gánh vác cũng hơi vất vả, em giúp anh, được không? Viết bài trên diễn đàn chỉ là sở thích cá nhân, em viết vào tầm sau bữa cơm chiều tới mười giờ tối cũng được, ban ngày tìm việc làm thêm.”

Trì Linh Đồng thấy hơi hoang mang, tuy Tiêu Từ Thần không phải đại gia, nhưng tiền lương và tiền nhuận bút của anh cực kỳ cao, nuôi một hai người thì vẫn đủ. Nếu nói đến chuyện tiền nong, cô cũng tích góp được một ít, hơn nữa khi hai người đính hôn, hình như ông Tiêu Hoa cũng cho một khoản tiền không nhỏ.

“Sợ khổ sao?” Anh xắn tay áo lên để đánh trứng gà, trong nồi hấp có hai cái bánh bao, anh tiện tay bỏ vào lò vi sóng.

“Không phải.” Cô nheo mắt lại, thấy anh có vẻ hơi kỳ quái.

“Vợ chồng thì nên có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, không bao giờ rời bỏ nhau đúng không?”

“Đúng!”

Anh mỉm cười hài lòng, “Mau rửa mặt đi, bữa sáng sắp xong rồi.”

Cô khẽ nhún vai, không hỏi nữa, cứ mãi mắt chờ mong thôi.

Ăn bữa sáng xong, Tiêu Tử Thần lái xe đưa cô vào nội thành. Nhìn khung cảnh ngày càng quen thuộc hai bên đường, Trì Linh Đồng nghiêng đầu, nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

Chiếc Regal dừng lại trước cổng Học viện kiến trúc. Anh cười, nháy mắt với cô, “Đã bao lâu rồi không về đây?”

Đây là trường cũ của cô, cô đã trải qua bốn năm đại học ở nơi này, được phong tặng danh hiệu “Hoa khôi” và “Tài nữ”, lần cuối cùng dạo bước quanh trường, hình như là dẫn Nhạc Tĩnh Phân đi thăm quan. Thoát cái đã qua bốn năm, “Sao lại tới đây?” Cô hỏi anh.

Anh cầm tay cô, mỉm cười với người bảo vệ ở cổng, nhỏ giọng nói, “Em không biết đấy thôi, bây giờ các thầy giáo ở khoa của em đều không chịu ngồi yên, ai cũng nhận hàng mục bên ngoài, làm công trình, kiếm thêm tiền, bận rộn tới mức không có thời gian sửa bài tập hộ sinh viên, bọn họ bèn âm thầm chi tiền để người khác làm thay. Anh giúp em nhận công việc trợ lý ‘thiết kế kiến trúc’, tiền lương không quá thấp, một tháng đủ để em mua mấy bộ quần áo.”

Cô dừng bước: “Từ Thần, đã lâu rồi em không thiết kế.”

“Chỉ là sửa bài tập thôi mà, cũng không bắt em phải thiết kế độc lập, chẳng lẽ em đã quên hết kiến thức chuyên môn từng học trước kia rồi sao?” “Không phải thế, nhưng mà...” Cô chau mày.

“Đừng kiếm cớ nữa, chúng ta đã hứa rồi, phải chung tay nỗ lực vì căn nhà mới của chúng ta, em muốn bỏ cuộc giữa chừng ư?”

“Em có tiền mà.”

“Sao so được với cảm giác hạnh phúc khi chúng ta cùng nhau cố gắng, đúng không?”

Cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt dịu dàng như nước của anh, cô thở dài bất đắc dĩ, “Thế cũng được, để em thử xem.”

“Ngao!” Anh xoa đầu cô, nở một nụ cười ấm áp tựa gió xuân.

Các giáo sư kiến trúc vẫn là những gương mặt quen thuộc trước đây, Trì Linh Đồng bối rối chào hỏi từng người. Kỳ lạ là bọn họ không hề tỏ ra kinh ngạc trước sự xuất hiện của cô. Công việc của Trì Linh Đồng chỉ có một, đó là sửa chữa bài tập thiết kế của các sinh viên khoa kiến trúc, không cần đến trường làm, có thể mang bản vẽ về nhà, nhưng nhất định phải đưa tới học viện trước khi tan học. Những việc này, trước đây Trì Linh Đồng cũng từng làm giúp các thầy, xem như quen chân quen tay.

Tiêu Tử Thần đưa cô tới văn phòng khoa kiến trúc rồi đi ngay, cô đứng trước cửa sổ văn phòng khoa, trên con đường rợp bóng cây có sinh viên đang học môn trắc lượng, trên sân bóng có mấy sinh viên nam đang chạy, mồ hôi như mưa, một nhóm sinh viên nữ ôm sách vở, túm năm tùm ba đi tới thư viện. Những hình ảnh này đều quen thuộc đến vậy, quen thuộc như thể cô chưa bao giờ rời khỏi nơi đây.

Chỉ là buổi chiều hôm nay đã không còn là buổi chiều năm xưa, cảnh còn, người đã đổi thay.

Dường như muốn ôn lại quãng thời gian trước đây, cô không vội về nhà mà ở lại Học viện kiến trúc tới tận tối, cô đã sửa xong một nửa trong số bài tập thiết kế, phần còn lại, cô định mang về nhà làm.

“Tiểu Trì.” Khi xuống tầng, chủ nhiệm khoa gọi cô từ phía sau, cầm một bản thiết kế trên tay, khuôn mặt lộ vẻ bối rối.

“Chủ nhiệm, sao thế ạ?”

Chủ nhiệm khoa bước tới trước mặt cô, “Thầy có một người bạn mua một căn nhà hai tầng giá rẻ, ở mấy năm nhưng vẫn chưa hài lòng lắm, muốn đại tu toàn bộ thành nhà ở kiểu Anh, các thầy tuy có kinh nghiệm học thuật phong phú, nhưng kinh nghiệm thực tiễn không nhiều, em từng thiết kế biệt thự châu Âu có thể giúp thầy xem thử bản vẽ này được không?”

“Em...”

“Chỉ cần sửa chữa thôi, thầy thiết kế xong bản vẽ rồi, ha ha, trước mặt thiên tài thiết kế như em, thầy đúng là múa rìu qua mắt thợ, em đừng khiến thầy thất vọng với bạn bè đấy. Em không bận lắm đúng không?”

“Em không bận, nhưng mà...”

“Thế thì tốt quá rồi, đã làm phiền em, Tiểu Trì, không gấp đâu, em không cần vội vàng.” Chủ nhiệm khoa vội dúi bản thiết kế vào tay cô, chẳng chờ cô đáp lại đã bước lên tầng, “Thầy còn phải họp nữa.”

Trì Linh Đồng cầm bản thiết kế, thấy hơi dờ khóc dờ cười.

Di động vang lên. “Linh Đồng, vẫn đang ở học viện à?” Tiêu Tử Thần hỏi.

“Vâng, nhưng em đang chuẩn bị về nhà.” Cô chậm chậm bước ra cổng.

“Được, anh chờ em.”

Cô thấy chiếc Regal màu đen đang đỗ trước cổng học viện, Tiêu Từ Thần đứng bên chiếc xe, ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt tuấn nhã của anh. “Mọi chuyện suôn sẻ chứ?” Anh cầm lấy bản thiết kế, bỏ vào hàng ghế sau, mở cửa xe phía trước ra cho cô. Anh bật điều hoà sưởi, đợi tới khi trong xe ấm áp mới khởi động xe. “Cứ từ từ thôi, em sẽ làm càng ngày càng tốt hơn.”

“Đương nhiên!” Khoé môi cô hơi cong lên, nhìn chằm chằm về phía trước. Màn đêm dần buông xuống, ánh đèn rực rỡ như những giọt nước, rải khắp mọi góc ngách của thành phố.

“Từ Thần...” Khi xe rẽ vào con đường về Khê Viên, cô quay đầu gọi anh.

“Hả!” Anh nhún mày.

“Hôm nay em đã tìm lại được thứ cảm giác ấy.” Một nụ cười dần hiện lên trên khoé môi cô.

“Thật sao?” Anh chợt xoay tay lái, xe dừng lại ven đường.

“Thiết kế nhà cửa vẫn là việc mà em yêu thích nhất. Trước đây, em chỉ đang kháng cự trong tiềm thức mà thôi, vì khi nhìn thấy những quy chuẩn cứng nhắc kia, em lại nhớ tới Dịch Thanh, sau đó trái tim sẽ đau đớn vô cùng. Em đành thôi miên bản thân mình, chỉ cần không thiết kế nhà nữa thì trái tim sẽ không đau đớn như vậy. Nhưng hiện giờ, em thấy rất bình thản, giữa những điểm, đường, mặt đó, em tìm về sự tự tin trước đây, tuy không thể dạt dào cảm hứng ngay tức thì, nhưng em sẽ không trốn tránh nữa. Cảm ơn anh đã thôi thúc em đi về phía trước.”

Tiêu Từ Thần thực sự khá kích động, giọng nói cũng run lên “Em vốn là một viên ngọc quý(*)——, bị bụi bặm phủ kín, không thể toả sáng, anh chỉ phải lớp bụi ấy đi thôi. Em đã làm biếng quá lâu rồi.”

(*) Từ gốc ở đây là cục vàng.

Mắt cô chợt dâng lên một tầng hơi nước, cô ghé sát vào lòng anh, “Nếu không có anh, có lẽ em vẫn sẽ tiếp tục làm biếng.”

“Em không có cơ hội này đâu.” Anh nháy mắt với cô, mỉm cười vui vẻ.

Những ngày tiếp theo trôi đi thoải mái và vui tươi, Tiêu Từ Thần vừa bận dạy học vừa bận làm công tác hành chính, Trì Linh Đồng cũng nghiễm nhiên trở thành người đi làm, nhưng là người đi làm ở nhà. Sửa bài tập, viết bài đăng trên diễn đàn, thỉnh thoảng lại thiết kế một hai công trình nhỏ hộ người khác, thế nhưng, cô vẫn kiên quyết để những thiết kế ấy lấy danh nghĩa của người khác, còn bản thân chỉ là người giúp đỡ mà thôi. Sự tự tin không được xây dựng trong ngày một ngày hai, muốn trở lại trạng thái trước kia, cô vẫn cần thêm thời gian.

Hai bên gia đình bắt đầu tính đến hôn lễ của hai người, ngày trước mỗi khi nhắc tới chuyện này, Trì Linh Đồng luôn im lặng, nhưng hiện giờ mỗi khi nhắc tới, cô vẫn không nói lời nào, nhưng cũng khẽ mỉm cười.

Sau đó, Tiêu Từ Thần bắt đầu lạng lະ chuẩn bị cho hôn lễ. Dường như kết hôn còn phiền phức hơn đính hôn nhiều, anh phải tới Thanh Đài, rồi lại đến Ninh Thành, vô cùng bận rộn.

Mùa đông dần thấm sâu vào bầu không khí thành phố, phía nam Tân Giang đón trận tuyết đầu tiên, là một trận tuyết nhỏ, rơi nửa ngày trời, mặt đất chưa kịp trắng thì tuyết đã ngừng. Nhiệt độ lạnh tới mức nước đóng thành băng, Trì Linh Đồng ngẩng đầu khỏi bàn vẽ, xoay chân xoay tay một hồi rồi đứng lên đi vào phòng bếp rót cho mình một tách trà.

Hôm nay Tiêu Từ Thần phải dạy tiết một ca chiều, cô cũng ở nhà cả ngày, chỉ bằng ra ngoài đi loanh quanh, tiện thể cùng anh ra ngoài ăn lẩu. Nghĩ tới lẩu, cô không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Khi khoá cửa, cô nghe một cuộc điện thoại từ chuyên viên trang điểm. “Đúng là hả lòng hả dạ! Cái cô... cái cô tới làm loạn ở lễ đính hôn ấy, úi xời, làm người dẫn chương trình ở Đài phát thanh, gặp chuyện rồi!”

Trì Linh Đồng ngây ra: “Cô nói vào trọng điểm đi.”

“Cô ta dẫn chương trình giờ vàng, nhưng lại dùng quy tắc ngầm, không biết ai để lộ tiếng gió, vợ người ta bèn tới Đài phát thanh làm ầm lên, đánh nhau với cô ta. Đài phát thanh chịu áp lực, bèn điều cô ta với bộ phận khác. Cô ta gặp xui xẻo, bị sốt cao một trận, khàn cả cổ họng, bây giờ giọng như vịt đực ấy, Đài phát thanh đều coi cô ta như trò cười!”

Cô bắt một chiếc taxi, nói với tài xế địa chỉ nhà của Khổng Tước. Trời lại bắt đầu đổ tuyết, gió thổi vù vù, vạt áo khoác không ngừng lay động. Cô thò ra một hơi, lập tức hoá thành một luồng khí trắng.

Cô lấy di động ra gọi điện cho Khổng Tước. Điện thoại đang tắt máy! Cô mệt mỏi nhắm mắt, tay cầm điện thoại run lên. Khổng Tước đã quen với cuộc sống rực rỡ sắc màu, khiến cô ta trở lại với cuộc sống đơn giản, cô ta sẽ phát điên.

Giữa trời gió tuyết, chiếc xe chạy tới nhà Khổng Tước một cách gian nan, cô xuống xe, hít một hơi khí lạnh, cúi đầu đi về phía cầu thang.

Một chiếc xe Regal màu đen đang đỗ trước hiên nhà, cô chớp chớp mắt, mở to mắt nhìn biển số xe quen thuộc kia, ngay người trên bậc thang, tai như ù đi, trong đầu vang lên những tiếng ong ong. Chợt có tiếng bước chân trên cầu thang, cô vội quay người, đứng tránh sau một cái cây to.

“Tôi đã hẹn bác sĩ giúp cô rồi, ngày mai cô đi khám lại, có lẽ cổ họng cô chỉ bị tạm thời khàn thôi, uống thuốc rồi sẽ khỏi.” Giọng nam lạnh lạnh, hoà nhã nhưng tựa như có nguồn sức mạnh khiến lòng người an ổn.

“Nếu không khỏi được, thì em sẽ sống không bằng chết mất thôi.” Giọng nữ khàn khàn tắc nghẹn. “Tất cả là tại anh. Nếu anh không bắt nạt em, khiến em chán ghét chính bản thân mình, thì em cũng không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay.”

Trì Linh Đồng lẳng lẳng nghiêng đầu, từ phía cây nhìn sang, chỉ thấy Tiêu Từ Thần đang đứng trên bậc thềm, mỉm cười hờ hững, còn Không Tước đã khóc tới sưng vù mắt, hoàn toàn không có dáng vẻ xinh đẹp quyền rũ như bình thường.

“Cho dù cổ họng em có khỏi hoàn toàn thì em cũng không thể dẫn chương trình được nữa.” Không Tước vẫn đang oán trách.

“Cô đừng suy nghĩ nhiều, chuyện đó chẳng có gì to tát. Tôi đi đây.” Tiêu Từ Thần quay người bước xuống cầu thang.

Không Tước chợt ôm chặt lấy anh từ phía sau, đầu tựa lên lưng anh. “Từ Thần, anh sẽ không bỏ mặc em, đúng không?”

Người Tiêu Từ Thần cứng đờ, kéo tay cô ta ra, “Tôi sẽ cố gắng giúp cô trong phạm vi khả năng cho phép.”

“Từ Thần, anh biết không, trước giờ em vẫn không thể quên anh. Em rất nhớ anh, anh đừng đi...” Không Tước ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, túi thân mếu máo.

Một bông hoa tuyết rơi trên mắt Trì Linh Đồng, khiến tầm mắt cô trở nên nhạt nhòa mờ mịt. Cô đưa tay phui đi, lặng lẽ rời khỏi đây. Nếu Không Tước đã được “người tốt” giúp đỡ, cô cũng chẳng cần xuất hiện làm gì.

Lòng người vốn lương thiện, luôn đồng cảm với kẻ yếu. Trái tim đàn ông cũng không phải sắt đá, cũng sẽ mềm mại như tơ. Như Bùi Dịch Thanh, dù Tống Đình phản bội anh, trở thành chị dâu của anh, nhưng khi cô ta gặp tai nạn, anh vẫn tới giúp ngay tức thì; như Tiêu Từ Thần, dù Không Tước tổn thương vì một người đàn ông khác, anh vẫn chấp nhận giúp đỡ cô ta.

Cô bước ra khỏi khu nhà, bước qua từng phố lớn ngõ nhỏ, định bắt một chiếc xe để về Khê Viên. Trời mưa tuyết, taxi ăn nên làm ra, không có chiếc nào là chưa có khách. Cô cũng không suốt ruột, chậm chậm bước về nhà.

Sắc trời ngày càng âm u, tuyết ngừng rơi, đổi thành mưa đá, khuôn mặt cô lạnh cóng, tay chân đều mất cảm giác, áo khoác cũng ướt đẫm. Cô mờ mịt đứng trên đường, chợt nhận ra bản thân không phân biệt được phương hướng. Một chiếc ô tô chạy “vèo” qua người cô, nhưng lại vội vàng quay lại, dừng lại bên cạnh cô. Dường như cô vẫn chưa phát hiện ra, vẫn bước đi chậm chậm.

“Linh Đồng, sao em lại ở đây?” Tiêu Từ Thần chạy ra khỏi xe, tức giận mắng, “Em điên rồi sao, không biết trời đang mưa à?”

Bấy giờ cô mới phản ứng lại, ngẩng đầu, mở to mắt nhìn anh, “À, em định tới siêu thị mua ít đồ.”

“Em gọi điện để anh mua là được mà, ôi, sao em không biết tự lo cho bản thân gì hết?” Anh chỉ để ý việc cả người cô ướt hết, không thời gian đâu mà quan tâm đến vẻ khác thường của cô, bèn kéo cô đi, đẩy vào trong xe, vội vàng lấy khăn lau người cho cô.

Khuôn mặt cô lạnh như băng, tựa như một đứa trẻ ngốc ngếch, để mặc anh làm gì thì làm. Anh thấy áo len của cô cũng ướt cả, đành thờ dãi một tiếng rồi khỏi động xe, nhanh chóng về Khê Viên.

Cô ngồi bên anh, liếc thấy trên chiếc áo khoác màu xám của anh có hai vết son môi màu đỏ in rất đậm, cô nhắm mắt, cảm thấy dường như nơi sâu nhất tận đáy lòng đang mọc gai tua tủa, đang run rẩy trong gió.

Vừa về đến nhà, anh bèn đẩy cô mà phòng tắm, bật nước nóng, tới khi phòng tắm mờ mờ hơi nước, anh mới giúp cô cởi quần áo.

“Không cần, để em tự làm” Cô bảo anh ra ngoài.

Anh ngăn ra: “Thế cũng được, anh đi pha trà gừng cho em.”

Làn nước ấm trượt trên da thịt lạnh lẽo, tri giác của cô dần dần khôi phục. Cô tắm rất lâu, anh sợ cô ngất xỉu, bất an hỏi han mấy lần.

Khi cô bước ra, trên bàn đã có một bát mì đang bốc hơi nghi ngút, một cốc đường đỏ và trà gừng.

“Ăn hết đi, không được để thừa đâu đấy.” Anh đưa tay sờ trán cô, chỉ sợ cô bị sốt.

Cô từ từ ăn mì, vẻ mặt hơi mệt mỏi nhưng không có gì khác thường.

“Hôm nay ở trường có bận lắm không?” Cô hỏi.

“Vẫn như bình thường thôi.” Anh đáp.

“Không có chuyện gì đặc biệt sao?” Cô nhấp một ngụm trà gừng, vừa nóng vừa cay, cô vội vàng đẩy cốc trà ra.

Khuôn mặt anh thoáng hiện vẻ kinh ngạc, trả lời một cách nhanh chóng: “Không có!”

Cô mỉm cười, tiếp tục ăn mì.

Giúp anh dọn dẹp bát đũa xong, cô đi về phía phòng đọc sách, anh giữ cô lại. “Hôm nay ra ngoài gặp lạnh, đừng viết bài nữa, ngủ sớm một chút.”

“Em hứa với độc giả là hôm nay sẽ viết về sân nhà rồi, làm người không thể đánh mất chữ tín được.” Cô rũ mi mắt, đẩy tay anh ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng đọc sách lại.

Mười giờ, cô tắt laptop quay lại phòng ngủ, anh vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên giường đọc giáo trình bằng tiếng Anh.

“Em thấy người hơi lạnh, chắc bị cảm rồi, chúng ta ngủ riêng đi!” Cô mở tủ quần áo định lấy chăn, Tiêu Từ Thần hơi nhíu mày, đưa tay kéo cô vào lòng đắp chăn lên người cô, trùng mắt nhìn cô, “Sức khỏe của anh tốt hơn em tưởng đấy.”

Cô mỉm cười hờ hững, ngoan ngoãn để anh cởi áo khoác giúp, ngủ bên cạnh anh. Anh cúi người, trên người cô có hương thơm trong trẻo sau khi tắm, rất dễ chịu. “Có muốn uống nước không?” Anh thấy môi cô hơi khô bèn hỏi.

Cô lắc đầu, nhắm mắt lại.

Anh đặt giáo trình lên tủ đầu giường, tắt đèn, cũng nằm xuống ôm chặt cô vào ngực, “Không thể hiểu nổi rốt cuộc em là con gái hay là người yêu của anh nữa, đúng là không lúc nào để anh yên tâm.”

Cô vùi đầu trong ngực anh, loáng thoáng nghe thấy nhịp tim chậm rãi của anh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, hương vị của anh ở khắp mọi nơi, cô thấy lòng mình đau xót. Khi cô lấy hết dũng khí để chấp nhận ở bên anh, tại sao anh không thể là một ngoại lệ?

Hôm nay chỉ là sự giúp đỡ, nếu tương lai Không Tước vẫn sống vất vả, chẳng lẽ anh vẫn không thể dừng dừng, vẫn quan tâm, lo lắng, rốt cuộc chỉ là sự giúp đỡ đầy nghĩa khí hay là tình cũ chưa phai? Tình yêu đúng là vừa đơn giản lại vừa phức tạp.

Đúng như cô mong đợi, nhiệt độ cơ thể dần tăng lên, đầu càng ngày càng nóng, cô nặng nề chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại trong phòng vẫn tối om, nhưng cô biết bây giờ đã không còn sớm, ánh sáng lọt vào qua khe cửa sổ. Tủ đầu giường có một bình giữ ấm và một hộp thuốc cảm Paracetamol.

“Từ Thần...” Vừa lên tiếng, cô nhận ra cổ họng mình cũng khàn đặc.

Không ai đáp lại, cô ngồi dậy, không mặc thêm áo mà vội vàng bước xuống giường, đi quanh mấy gian phòng không thấy Tiêu Từ Thần đâu. Cô nhìn đồng hồ, sắp một giờ chiều, không ngờ mình ngủ lâu như vậy, có lẽ Từ Thần đã đi làm rồi.

Trong lò vi sóng đã có sẵn cơm lành canh ngọt, cô hâm nóng lại, ăn một ít rồi uống thuốc, sau đó lại lên giường nằm tiếp. Nửa mê nửa tỉnh, vừa mở mắt ra thì trời đã tối, Tiêu Từ Thần vẫn chưa về nhà.

Cô bèn gọi điện cho anh.

“Có thấy đỡ hơn không?” Đầu dây bên kia rất yên tĩnh, giọng nói của anh rõ ràng như đang ở ngay cạnh cô.

“Vâng, đỡ nhiều rồi. Bao giờ anh về?”

“Anh còn có chút việc phải làm, em đừng xuống giường, đợi anh về, anh sẽ nấu cháo cho em.” Dường như anh đang rất vội, cô chưa kịp đáp lại thì anh đã ngắt máy.

Cô ngẩn ngơ nhìn điện thoại, thần xui quỷ khiến thế nào, cô nhanh chóng gọi vào một số điện thoại khác.

Lần này không tắt máy, nhưng cũng không có ai nhận điện.

Cô lắc đầu cười khê, đứng dậy mặc quần áo, lại choàng khăn quàng cổ, đeo găng tay. Cô không muốn chờ đợi sự giải thích muộn màng từ người khác, không muốn ngồi trong nhà mà suy đoán, cũng không muốn nghe đến thứ gọi là lời nói dối thiện chí. Nếu như chuyện chắc chắn phải xảy ra, vậy có để nó xảy ra đi! Cô sẽ dũng cảm đối mặt.

Một người rút lui, ba người sẽ không phải dây dưa với nhau nữa. Quần áo, tiền tài, nhà cửa đều có thể sẽ chia với người khác, chỉ có tình cảm là ích kỷ, không thể có lỗi hổng dù chỉ một chút. Cô không hi vọng chuyện của Bùi Dịch Thanh tái diễn, cô sẽ không buông thả cũng sẽ không khóc nháo, không nói nặng lời, không trốn không tránh, cô sẽ tôn trọng sự thật. Cần, phải hoàn chỉnh nguyên vẹn. Không cần, sẽ đoạn tuyệt sạch sẽ. Cô không cần anh coi Không Tước như kẻ thù, cả đời không qua lại, mà cần anh dành cho cô sự tôn trọng và công bằng mà cô nên có, giấu giếm sau lưng cô như vậy thì hay lắm ư?

Ngoài trời lạnh cóng, so với nhiệt độ trong nhà, tựa như xích đạo và bắc cực trên Trái đất. Cô bước trên mặt đường lạnh cóng, từ từ bước đi. Khế Viên cách nội thành khá xa, không có nhiều taxi, cô bèn đứng đợi ở ven đường.

“Áy, là cô Trì đó ư!” Một chiếc xe từ từ dừng bên người cô, một cô gái ấn cửa kính xe xuống.

“Cô là?” Cô thấy cô gái này hơi quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

“Mẹ tôi là bạn của Giám đốc Quan, lúc cô đính hôn, chúng tôi có đến chúc mừng.”

“Ồ! Chào cô!” Trì Linh Đồng mỉm cười hi hi, tối hôm ấy có quá nhiều khách mời, có lẽ khi Trì Linh Đồng đi chúc rượu thì từng gặp qua cô ta.

“Muốn vào thành phố sao?” Cô gái nọ hỏi.

“Ừm, ở đây ít taxi quá.”

“Vậy lên xe đi với tôi, vừa hay tôi cũng muốn vào thành phố.”

“Như thế có được không?”

“Được chứ!” Một tiếng cười khe khẽ truyền ra từ trong xe, cửa xe phía sau mở ra. “Lên xe đi!”

“Mẹ tôi.” Cô gái giới thiệu cho Trì Linh Đồng.

“Làm phiền cô ạ!” Trì Linh Đồng gật đầu lên xe, qua ánh đèn đường, cô nhìn thấy trên chóp mũi của người phụ nữ kia có một nốt ruồi màu đen.

“Tôi quên không nói, cô Trì là khách quý mà chúng tôi muốn mời còn chẳng được.” Người phụ nữ trung niên cười nói.

Bệnh viện trực thuộc Học viện y.

Tiêu Từ Thần cảm di động, nhìn bức tường trắng như tuyết trước mắt, con mắt căng nhức, hơi mê mang. Mùi thuốc sát trùng, y tá bung khay thuốc đi qua đi lại, hành lang ồn ào... Những cảnh tượng này không chỉ xuất hiện một lần trong đầu anh, có lẽ vụ tai nạn ở Hồng Kông kia đã để lại ám ảnh quá sâu sắc trong lòng anh.

“Từ Thần.” Bác sĩ Lý khoa Tai Mũi Họng cầm một tờ đơn đi về phía anh, Khổng Tước lo lắng đi đằng sau ông ta.

“Kết quả khám bệnh thế nào?” Bác sĩ Lý là chuyên gia về dây thanh, cũng là giảng viên được mời về dạy ở Học viện y.

Bác sĩ Lý liếc nhìn Khổng Tước: “Bệnh tình không nặng lắm. Vì cô Khổng dẫn chương trình trong một thời gian dài, tích tụ lâu ngày nên sinh ra tật, viêm dây thanh cấp độ nhẹ, đúng lúc bị sốt cao, chứng viêm nặng lên, mới khiến bệnh chuyển biến xấu đi.”

“Vậy có phương pháp nào chữa khỏi không?” Khổng Tước căng thẳng hỏi.

“Chữa thì chữa được, nhưng trong quá trình trị liệu cô Khổng phải hết sức phối hợp, tránh xa rượu thuốc, tất cả đồ cay nóng, nghỉ ngơi điều độ, uống thuốc, cố gắng nói chuyện ít, qua ba tháng là sẽ đỡ hơn.”

“Thuốc gì mà phải uống suốt ba tháng thế?”

“Thuốc của Đông y. Thuốc Tây chỉ trị được phần ngọn thôi, không trị được tận gốc. Chứng viêm này của cô chỉ có thể điều trị từ từ, mới có thể khỏi hẳn được. Hai người chờ một lát, tôi đi bốc thuốc.” Bác sĩ Lý gật đầu với Tiêu Từ Thần, quay người đi vào văn phòng.

“Thuốc Đông y à, đáng lắm ấy, Từ Thần, em không uống có được không?” Khổng Tước nhủ mày, bĩu môi môi hồng hào.

Tiêu Từ Thần nhìn cô ta với vẻ thờ ơ: “Uống hay không là quyền của cô.”

Khổng Tước lườm anh, lắc mông bước tới nắm lấy tay áo anh, “Gì mà lạnh lùng thế, người ta chỉ muốn anh an ủi vài câu thôi mà.”

Tiêu Từ Thần lảng lảng lùi ra sau, nhấc tay xem đồng hồ, “Bây giờ cô đã biết bác sĩ Lý, tôi cũng nói với ông ấy rồi, sau này cô có việc gì thì cứ đến tìm ông ấy, tôi chỉ có thể giúp cô đến đây thôi...”

“Từ Thần, anh định bỏ mặc em ư? Khoan đã, để em nghe điện thoại.”

Cô ta cúi đầu, lấy điện thoại từ trong túi xách LV, vừa liếc qua số điện thoại, cô ta đã giờ điện thoại lên, mỉm cười với Tiêu Từ Thần, “Nói cho cùng thì cậu ta vẫn là người thông minh, khẩu giác vô cùng nhạy bén, gọi điện thoại vào đúng lúc này, anh nói xem em có nên nghe điện không?”

Tiêu Từ Thần tái mặt: “Tôi đi trước đây.”

“Sao anh phải hoảng hốt thế, chúng ta có làm gì đâu. Thực ra hôm qua cậu ta cũng gọi điện cho em, nhưng vì anh đang ở đó nên em tắt máy đi. Không biết cậu ta có mục đích gì, nhưng e là không đợi được nữa mà phải vội vàng chế nhạo em thôi!” Khóe miệng Khổng Tước hơi xị xuống, ánh mắt chứa đầy sự mỉa mai.

“Thực lòng tôi không muốn nói, nhưng tôi vẫn phải cho cô biết. Cho dù làm bạn, hay làm người yêu, cô đều cực kỳ cực kỳ thất bại. Chính cô là người tạo nên cục diện ngày hôm nay, gieo nhân nào thì gặt quả nấy mà thôi. Sau này cô đừng bao giờ liên lạc với chúng tôi nữa.” Tiêu Từ Thần lạnh lùng nói rồi quay người bỏ đi.

“Từ Thần,” Không Tước hốt hoảng chạy tới, muốn cầm lấy cánh tay anh, nhưng cô ta còn chưa kịp đưa tay ra thì Tiêu Từ Thần đã chạy tới cầu thang nhanh như gió, biến mất trong chớp mắt.

Cho dù Tiêu Từ Thần có lái xe nhanh tới đâu chăng nữa, thì vẫn cứ chậm một bước, đón chờ anh chỉ là một căn nhà tối đen.

Tiêu Từ Thần cầm chìa khóa, môi run run, anh hoảng hốt bật hết đèn lên. Đường như cô đi quá vội vàng, đến điện thoại cũng không mang theo, còn đặt trên bàn, anh xem nhặt ký cuộc gọi, cuộc gọi cuối cùng của cô là gọi cho Không Tước, ngay trước đó là gọi cho anh.

Anh đi vào phòng ngủ, nước trong bình giữ nhiệt còn thừa nửa bình, hộp thuốc đã được mở ra, chần trên giường lộn xộn, anh đưa tay chạm lên chúng, còn chút hơi ấm, hẳn là cô mới rời giường chưa lâu. Bên cạnh laptop, chiếc đồng hồ quả quýt và chiếc đồng hồ Cartier mà cô luôn đeo trên người lẳng lẳng nằm yên, kim đồng hồ kêu tích tắc, khiến anh sợ hãi tột độ.

Hôm qua, cô ngăn người đứng một mình trong gió tuyết, may mà anh bắt gặp, nếu không e là cô sẽ đông cứng thành một bức tượng trên đường. Cô nói rằng muốn tới siêu thị mua chút đồ, anh thấy cô hơi khác thường nhưng anh cũng không nói ra. Cô hỏi anh hôm nay có chuyện gì đặc biệt không? Anh lắc đầu. Cô mệt mỏi đi vào phòng đọc sách, nói làm người phải biết giữ chữ tín. Cô ôm một chiếc chăn khác từ trong tủ quần áo, muốn ngủ riêng.

Tiêu Từ Thần đắm mạnh vào đầu mình, ngồi phịch xuống sofa, cô biết Không Tước gặp chuyện không may, cô cũng biết anh đi gặp Không Tước, cô chỉ đang thăm dò anh thôi. “Khi thật.” Anh rủa thầm, trong lòng rối loạn. Bọn họ đã thân mật tới mức độ này, đã bàn tới chuyện cưới xin nhưng cô vẫn như chim sợ cành cong, vẫn không tin tưởng anh, khi xảy ra chuyện thì lập tức trốn chạy.

“Cạch!” Tiêu Từ Thần giật dử vung tay lên, không may đụng phải chậu cá vàng đặt trên giàn hoa, mấy con cá vàng vây đỏ đuôi đen hoảng hốt quẫy lên, nước văng ra ướt nửa ghế sofa.

Tiêu Từ Thần không để ý tới đám cá vàng, mặt mũi méo xệch, thực sự anh thấy hơi giận Trì Linh Đồng. Trời tối thế này, lạnh như vậy, người còn mang bệnh, em muốn khiến ai đau lòng đây? Anh cười khổ đi vào phòng bếp, lấy ra một bao thuốc lá từ nơi sâu nhất của ngăn kéo. Ngọn lửa ở bật lửa lay động, anh vội vàng châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, hút liên tục hết điếu này đến điếu khác không ngừng nghỉ.

Anh cứ đứng tựa bên tủ bát như vậy, cũng không biết đã đứng bao lâu, căn phòng bếp trong đêm đông yên tĩnh tới mức có thể nghe rõ ràng những âm thanh ngoài cửa sổ. Không có cô, căn phòng này trở nên trống rỗng.

“Hừ...” điều thuốc cháy hết, đốt tới ngón tay, anh đau đớn bật kêu lên. Anh cố để mình bình tĩnh lại, đã muộn thế này chắc hẳn cô sẽ không rời khỏi Tân Giang. Anh nghĩ tới tất cả các nơi mà cô có thể tới, rồi lấy di động gọi điện cho ông Trì Minh Chi.

“Đồng Đồng không về nhà! Hay là đi chơi với bạn rồi? Con gọi điện cho nó đi!” Ông Trì Minh Chi nói.

Tiêu Từ Thần nhìn chiếc điện thoại để trên bàn, thờ dãi, “Cô ấy không cầm điện thoại ra ngoài. Bây giờ ở bến xe còn xe nào đi Ninh Thành không ạ?” Nếu cô tới Ninh Thành, ít nhất phải đi mất năm tiếng, gần nửa đêm mới tới.

“Hai đứa cãi nhau?” Ông Trì Minh Chi nhận ra sự bất lực trong giọng nói của Tiêu Từ Thần.

Tiêu Từ Thần im lặng không đáp.

“Con cứ ở yên trong nhà nhé, cha tới ngay bây giờ đây.” Ông Trì Minh Chi thấy ánh mắt hiếu kỳ của Cam Lộ, vội vàng ngắt máy cầm áo khoác đi ra ngoài.

Ông Trì Minh Chi vừa bước vào nhà của Tiêu Từ Thần thì phải hít một ngụm khí lạnh, “Hai đứa đánh nhau à?”

Tiêu Từ Thần mím chặt môi, sắc mặt tái nhợt, chậm chậm lắc đầu, “Không ạ, là tại con hơi mất bình tĩnh.”

Ông cẩn thận tránh khỏi đồng lộn xộn trên đất, nhìn thoáng qua căn nhà, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Từ Thần do dự một thoáng, rồi cười khổ, “Không Tước gặp chuyện không may, con đến thăm cô ta, Linh Đồng biết chuyện liền hiểu lầm, lúc con về đến nhà thì cô ấy đã đi mất rồi...”

“Đồng Đồng không phải người hẹp hòi như vậy.” Ông Trì Minh Chi ngắt lời anh. “Con đã nói dối Đồng Đồng đúng không?”

“Không phải con cố ý giấu cô ấy, mà không thể không giấu. Cô ấy quá nhạy cảm, gần như thần hồn nát thần tính.” Tiêu Từ Thần đau khổ nhắm mắt, nắm chặt tay. “Con giúp đỡ Không Tước không phải vì thương hại cô ta, cũng không phải vì bố thí tình cảm, mà vì cô ta là bạn thân của Linh Đồng, con nhất định phải giúp cô ta sống khá hơn, con không muốn Linh Đồng phải chịu bất kỳ áp lực nào khi ở bên con.”

Ông Trì Minh Chi im lặng một hồi, nhíu mày, chấp tay đi lại trong phòng.

Một lúc lâu sau, ông ngẩng đầu nhìn Tiêu Từ Thần, “Cha rất chiều chuộng Đồng Đồng, chưa bao giờ thiên vị con bé. Nhưng bây giờ cha phải trách mắng

con mấy câu, chuyện này con đã sai rồi.”

Tiêu Từ Thần sững sờ.

“Hôn nhân không phải một căn phòng, chỉ cần quét sạch tới khi không còn một hạt bụi là có thể sạch sẽ mãi mãi. Hôn nhân, cho dù bắt đầu như thế nào, đều là cùng nhau bước đi với muôn vàn xung đột tranh cãi. Từ khi yêu nhau tới khi kết hôn, rồi sinh ra Đồng Đồng, trong mắt người ngoài, cha và Đàm Trân luôn sống rất hạnh phúc, ấm áp, cha chưa từng nghĩ tới việc khi tóc mình bạc trắng lại nắm lấy một đôi tay khác. Chính cha không chịu nổi cảm dỗ, không đủ kiên định, cha đã mất đi người vợ mà mình yêu thương nhất. Nếu trước đây, khi Cam Lộ xuất hiện, cha đối xử bình thân với cô ta thì sự tình sẽ không biến thành tình trạng ngày hôm nay. Cha cũng lo mình sẽ mất bà ấy, sợ xúc phạm bà ấy, nên luôn giấu giếm, cuối cùng vẫn khiến bà ấy chịu tổn thương nhiều nhất. Đàn ông cần như ngọn núi lớn, có thể chống đỡ bầu trời không có sự uất ức vì người phụ nữ mà mình yêu thương, nhưng xét cho cùng đàn ông cũng là một người bình thường, anh ta cũng có nhược điểm, anh ta cũng cần được phụ nữ an ủi, khi mạnh mẽ thì phải mạnh mẽ, khi yếu đuối thì nên yếu đuối. Chỉ có thẳng thắn đối mặt thì trái tim mới không có lỗi hổng.”

Tiêu Từ Thần muốn nói tiếp, nhưng ông Trì Minh Chi xua xua tay, tiếp tục nói: “Nếu Đồng Đồng chấp nhận kết hôn với con, vậy con bé sẽ không buông tay một cách dễ dàng. Con nói con bé không tin tưởng con, nhưng con có hoàn toàn tin tưởng con bé không? Dù sao Khổng Tước cũng là bạn gái cũ của con. Cũng như vậy, ở góc nhìn của Khổng Tước, con giấu giếm Đồng Đồng mà giúp đỡ Khổng Tước, đương nhiên Khổng Tước sẽ cho rằng con vẫn còn tình cảm với nó. Nếu không thể cho phụ nữ hi vọng thì đàn ông phải thật tuyệt tình, thế thì họ mới không chờ mong nữa. Từ Thần, con và Đồng Đồng cần nói rõ mọi chuyện với nhau. Hôn nhân không phải ngày một ngày hai, muốn ở bên nhau dài lâu, con thực sự phải thay đổi mình.”

Tiêu Từ Thần lẳng lặng xoay người, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đuốc đầu hiu, lòng như cuộn sóng. Anh đã sai rồi ư?

Ông Trì Minh Chi rời đi, dặn anh khi nào trời sáng thì gọi điện cho bà Đàm Trân. Dường như anh vừa ngủ quên một lúc thì nghe thấy có người gõ cửa “ầm ầm”, mở mắt nhìn đồng hồ, năm giờ, trời vẫn tối om.

“Ầm, ầm”, lại là tiếng gõ cửa dồn dập.

“Ai thế?” Anh vội vàng xuống giường.

“Từ Thần, dậy đây.” Giọng của ông Quan Ân Đạt sang sảng truyền vào từ bên ngoài.

“Linh Đồng đã về.” Tiêu Từ Thần vui mừng, vội vàng ra mở cửa. Ngoài cửa là ông Quan Ân Đạt với vẻ mặt lạnh lùng và bà Đàm Trân với vẻ mặt hoảng hốt.

“Linh Đồng đâu ạ?” Tiêu Từ Thần ló đầu nhìn ra ngoài.

“Đồng Đồng không ở nhà thật ư?” Bà Đàm Trân che miệng, nước mắt rơi không ngừng.

Tiêu Từ Thần bắt đầu lo lắng, “Có chuyện gì vậy?”

Ông Quan Ân Đạt bình tĩnh nhìn quanh căn nhà một lượt, “Từ Thần, hôm qua Linh Đồng rời nhà vào lúc nào?”

“Cô ấy không tới Ninh Thành sao?”

“Không, không. Đồng Đồng, con bé bị... bắt cóc rồi.” Chớp mắt, bà Đàm Trân đã gào khóc thảm thiết.

Tiêu Từ Thần lắc đầu, nhất định là anh đã nghe nhầm. “Không thể nào, chiều tối hôm qua bọn con còn nói chuyện điện thoại, cô ấy bị sốt nhẹ, ngủ ở nhà, sau đó...” Anh hoảng hốt nắm lấy cánh tay ông Quan Ân Đạt, “Rốt cuộc bắt cóc là thế nào?”

Sắc mặt ông Quan Ân Đạt nặng nề, “Nửa đêm được nhận được điện thoại, gọi từ điện thoại công cộng ở ngoại thành Tân Giang, nói Linh Đồng đang ở trong tay bọn chúng, điều kiện là bọn chúng phải đưa bọn chúng ra nước ngoài. Để tránh bọn chúng sát hại con tin, tạm thời được chưa để lộ chuyện này ra ngoài, được và mẹ con đã đi suốt đêm tới Tân Giang.”

“Bọn bắt cóc là ai?”

“Thù phạm vụ góp vốn phi pháp ở phía Nam – Ngô Thanh và con gái của bà ta, bọn chúng đã trốn chạy bốn tháng, vẫn chưa bắt được để về quy án, bọn chúng chuyển hết số tiền phi pháp ra nước ngoài, vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, không biết tại sao lại tìm tới Linh Đồng. Được và mẹ con gọi điện cho Linh Đồng, luôn trong tình trạng tắt máy. Từ Thần, mấy hôm nay Linh Đồng có tiếp xúc với người lạ mặt nào không?”

Từ Thần há miệng, như hoá đá, “Không ạ, có lẽ bọn chúng đã theo dõi Linh Đồng mấy hôm nay rồi, tới qua Linh Đồng lại ra ngoài một mình...” Tiêu Từ Thần nhắm mắt, hối hận tới mức hận không thể đập chết bản thân mình, nếu anh trở về sớm một chút, ngăn cản Linh Đồng, vậy sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hoặc giả như anh không giấu giếm cô, Linh Đồng cũng không ra ngoài một mình.

Anh cầm chìa khoá xe treo ở gần cửa, đi ra ngoài, “Trời lạnh đường trơn, mấy người đó chắc chắn chưa thể đi xa, con muốn đi tìm Linh Đồng.”

“Được đã phải người đuổi theo rồi. Nếu con quá mạnh động thì sẽ gây bất lợi cho Linh Đồng.” Ông Quan Ân Đạt đuổi theo.

Tiêu Từ Thần gật đầu, “Con biết, con chỉ muốn đi xem thử thôi, nếu cứ ở mãi trong phòng, con sẽ phát điên mất. Linh Đồng, cô ấy... cô ấy vẫn đang ốm...”

Anh quay người, vội vàng chạy xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 15.3

Type-er: Thống

“Con đừng đi vội, chờ một lát Từ Thần, sao đèn cầu thang lại hỏng thế này?” Ông Quan Ân Đạt quay đầu cầm tay bà Đàm Trân, “Tiểu Đàm, bà đừng lo, cứ đi từ từ, nhất định Đồng Đồng sẽ không sao đâu”.

“Mau lên mau lên, lão Quan, thời gian càng dài Đồng Đồng càng nguy hiểm”. bà Đàm Trân khóc tới không thở nổi.

“Tôi biết”.

Trong bóng tối, một tiếng “rầm” chột vang lên, tiếp đó như có tiếng người ngã xuống.

“Không xong rồi, Từ Thần bị ngã”. Ông Quan Ân Đạt kêu lên, bước vội tới.

Tiêu Từ Thần vô cùng hoảng loạn trong bóng tối anh bước hụt một bước, sau đó lăn xuống hơn mười bậc cầu thang, ngã ở chỗ rẽ, hai mắt nhắm nghiền, trán chảy đầy máu, bàn tay máu thịt lẫn lộn.

Chiếc Audi màu đen chạy nhanh như chớp trên con đường nông thôn, cây cối hai bên đường như dồn dập lùi lại phía sau. Chiều đông, mặt trời tựa như một cái đĩa phát sáng, lơ lửng giữa không trung, trông thì rực rỡ diễm lệ nhưng chẳng tỏ ra bao nhiêu hơi ấm, lười nhát chiếu sáng không gian.

Trong xe bật điều hòa vô cùng dễ chịu. Trì Linh Đồng hơi động dậy tay chân đã cứng đơ, nghiêng đầu nhìn Ngô Thanh đang ngồi cạnh cô, mỉm cười, “Có thể phiền cô cởi áo khoác giúp tôi không, tôi thấy hơi nóng”.

Thần kinh Ngô Thanh căng lên, Trì Linh Đồng chỉ hơi động dậy bà ta lập tức hoảng hốt trừng mắt nhìn cô. Tay chân Trì Linh Đồng đều bị trói bằng dây thừng, Ngô Thanh vốn định nhét một cái khăn vào miệng cô, nhưng Trì Linh Đồng nói cô say xe, nếu dọc đường không nói chuyện, cô có thể bị ngất xỉu. Ngô Thanh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, đành thôi. Khi phát hiện bản thân bị bắt cóc, Trì Linh Đồng vẫn rất bình tĩnh, xem như một con tin chịu phối hợp.

Ngô Thanh ngăn ra, nghiêng người cởi cúc áo khoác của cô. Trì Linh Đồng thờ phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn!”

Ngô Tiểu Thanh nhìn ghé sau từ kính chiếu hậu, hàng mi thanh tú nhú lại, khuôn mặt bình thản của Trì Linh Đồng khiến cô ta hơi tức giận. “Trì Linh Đồng, cô đừng nghĩ giờ trò gì, ngoan ngoãn chút, nếu không tôi lao xe xuống sông, cả ba chúng ta chết chùm luôn”. Ngô Tiểu Thanh cũng là thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, rời xa cuộc sống xa hoa hưởng thụ, trốn đông trốn tây bốn tháng trời, cô ta đã gần như sụp đổ.

“Tiểu Thanh, con đừng dọa cô ta. Bây giờ cô ta là lối thoát duy nhất của chúng ta”. Ngô Thanh nói.

“Con biết”. Ngón tay cầm lái của Ngô Tiểu Thanh đã trắng bệch.

Trì Linh Đồng mỉm cười tươi tắn, an ủi: “Đừng lo, tôi rất yêu quý sinh mạng của mình”. Cô cũng hơi thương hại mẹ con Ngô Thanh, khi trói tay cô cũng run rẩy. Ôi, toàn là người sống sung sướng quen rồi, đương nhiên chẳng am hiểu chuyện này. Nếu như khỏe hơn một chút, nếu cô muốn chạy trốn, chắc cũng chẳng mấy khó khăn.

Sau khi Ngô Tiểu Thanh lừa cô lên xe, cô vừa nhìn thấy nốt ruồi đen ở trên chóp mũi Ngô Thanh, ký hiệu này quá đặc biệt khiến cô nhớ ngay đến thủ phạm vụ góp vốn phi pháp mà bà Đàm Trân từng miêu tả - Ngô Thanh. Hai mẹ con nhà kia không chờ cô hoàn hồn, đã vội lao tới bịch miệng trói chân cô lại, cô cũng không giãy giụa, cô cảm thấy cảnh tượng này hăng là nên xuất hiện trong phim, đột nhiên trở thành sự thật khiến cô vô cùng kinh ngạc. Đồng thời, cô chợt có cảm giác giải thoát. Như một người đã bí đường bí lối, chợt ông trời mở ra một cánh cửa khác cho cô, cô hít thở bầu không khí mới mẻ, nhìn thấy hoa đỏ cỏ xanh, bầu trời lam biếc, mùa xuân lại tới bên cô lần nữa.

Cô vội vã đi khỏi nhà, nếu như tận mắt nhìn thấy Tiêu Từ Thần và Khổng Tước ở bên nhau, nhìn thấy Khổng Tước làm nũng với anh, nhìn anh giải thích với mình... Thực ra, vạch trần sự thật, cũng tựa như đâm vào ngực một nhát dao, người đau vẫn cứ là mình.

Chi bằng không gặp. Sự dịu dàng, săn sóc cuar anh đã khiến cô quyến luyến, có lẽ hiện tại cô đã không còn dũng khí để lạnh lùng vứt bỏ. Cô không cần nghe lời nói dối, không cần tiếp tục phỏng đoán, không phải suy nghĩ lung tung, tạm thời rời xa mọi chuyện liên quan đến anh, để tình cảm hừng hực này nguội lạnh dần, để tâm tư của nhau lắng đọng, sau đó sẽ quyết định bản thân nên đi con đường nào.

Đường lớn ở nông thôn ít được sửa chữa, nhấp nhô nhấp nhõm, xe xóc nảy vô cùng, đây là việc duy nhất mà Trì Linh Đồng không thể chịu đựng nổi, cô say tới mức không biết trời đất đâu đâu. Cô thực cảm ghét tất cả các phương tiện giao thông.

“Mẹ, phải đổ xăng thôi”. Ngô Tiểu Thanh nhìn đồng hồ đo xăng đã chuyển sang màu đỏ.

“Đằng trước có trạm xăng dầu, dừng lại một chút, mẹ cũng phải gọi điện cho Quan Ân Đạt”. Ngô Thanh cảnh giác nhìn ra ngoài xe. Trời lạnh, mọi người đều ở trong nhà, đường có rất ít xe qua lại.

“Không được lên tiếng”. Ngô Thanh trừng mắt nhìn Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng gật đầu, “Bà định nói gì với dưỡng Quan của tôi?” Tồi qua, khi ra khỏi Tân Giang, cô nghe thấy Ngô Thanh gọi điện thoại cho Quan Ân Đạt, nói muốn có hai quyền hộ chiếu ngay tức thì và hai tấm vé máy bay, nếu không bà sẽ giết con tin.

Ngô Thanh lườm cô, “Nếu dưỡng Quan của cô thực sự thương cô, trong nửa ngày vừa rồi đã làm gần xong chuyện rồi. Kiểu gì chúng ta cũng phải hẹn gặp ở đâu đó”.

Đôi mắt to của Trì Linh Đồng đảo quanh, “Tôi có đề xuất này”.

“Nói”

“Bà có thể yêu cầu dưỡng Quan làm ba quyền hộ chiếu, dẫn tôi đi”.

Ngô Thanh sùng sốt, “Đề làm gì?”

“Bà nghĩ đi, dù bà hẹn dưỡng Quan gặp mặt ở đâu thì cũng thuộc địa phận của nước Trung Quốc, tuy lười pháp luật thừa, nhưng một khi bà giao người, chưa lên được máy bay thì đã bị gô cổ lại rồi. Trừ phi bà dẫn cả tôi lên máy bay, ép tôi ra nước ngoài, vậy thì hai người mới có thể an toàn tuyệt đối”.

“Mẹ con tán thành đề xuất của cô ta”. Ngô Tiểu Thanh quay đầu nói.

“Con tập trung lái xe đi”. Ngô Thanh hí mắt, chăm chú nhìn Trì Linh Đồng, “Chẳng có lý do gì cô phải giúp chúng tôi cả!”

“Tôi nói thật nhé, tôi cũng muốn ra nước ngoài”.

“Cô có thể ra nước ngoài bất cứ lúc nào”.

“Không, bây giờ tôi muốn ra nước ngoài ngay, đi xa tới đâu thì hay tới đó, lưu lạc chân trời, một ngày nào đó, khi mệt mỏi, tôi sẽ quay về”.

“Cô bị chuyện gì đã kích sao?”

“Chẳng qua không muốn ở dưới một bầu trời với những người kia thôi. Xin hỏi, hai người có tin vào tình yêu không?”

“Không tin”. Hai mẹ con Ngô Thanh trầm miệng một lời.

Mặt Trì Linh Đồng giãn ra, “Đúng là chỉ có ‘Anh hùng mới hiểu suy nghĩ của nhau’, cho nên tôi muốn tới nơi đất khách quê người không có tình yêu, lãng lãng mà sống, không quen biết ai, coi như sống một cuộc đời mới”.

Ngô Thanh nghi ngờ nhìn cô, “Chẳng phải cô vừa mới đính hôn sao, không lẽ anh ta khiến cô bị tổn thương?”

“Bây giờ giữa tôi và anh ấy dường như có một tảng đá lớn treo trên đầu, không biết khi nào sẽ rơi xuống, cũng không biết sẽ treo ở đó đến bao giờ. Hai người thì sao?”

Ngô Tiểu Thanh bĩu môi, nói: “Ngày trước có rất nhiều đàn ông theo đuổi tôi, vây quanh như ruồi ấy, có một người còn tự sát vì tôi. Nhưng công ty của mẹ của tôi vừa có chuyện, bọn họ liền tronó mất dạng, nhanh hơn thỏ nữa. Cha tôi cũng thế, lén lút qua lại với nhân viên công ty, bề ngoài còn vờ vịt yêu thương mẹ tôi, cho tới một ngày nọ bị mẹ tôi bắt gặp ngay tại trận. Đàn ông mẹ nó chứ, đều là lũ khôn nặn.

“Được rồi, được rồi, đừng nói linh tinh nữa, sắp tới trạm xăng rồi, con bình tĩnh đi”. Ngô Thanh vỗ vai Ngô Tiểu Thanh, nhìn Trì Linh Đồng với vẻ bất an.

“Tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi yên, bây giờ chúng ta cùng hội cùng thuyền rồi. Nếu bà có thể tháo dây trói cho tôi thì càng tốt. Đề thế này khó chịu lắm”. Trì Linh Đồng cúi đầu nhìn chân mình, hình như đã sưng lên rồi.

Ngô Thanh nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Lát nữa khi đi ra ngoài, tôi sẽ nhìn biểu hiện của cô mà cân nhắc, cô hợp tác một chút”.

“Chắc chắn, chắc chắn rồi”. Trì Linh Đồng gật đầu như gà mổ thóc.

Ngô Thanh nhìn bốn phía, thấy không có gì khác thường bèn cầm lấy áo khoác, che khuất tay chân Trì Linh Đồng, sau đó ra hiệu cho Ngô Tiểu Thanh xuống xe đi về bộ phận điện thoại công cộng.

Ngô Tiểu Thanh liếc nhìn Trì Linh Đồng, thò đầu ra với nhân viên trạm xăng: “Phiền anh đổ đầy bình xăng giúp tôi”.

Gió lạnh thổi qua cửa sổ vào trong xe, Trì Linh Đồng hắt hơi mấy cái liên tục. “Cô nói xem mình đi tới đâu rồi?”

Để thả lỏng thần kinh, Ngô Tiểu Thanh cúi đầu lấy ra một chiếc CD vào trong ổ đĩa, “Không biết”.

Nhân viên trạm xăng cười ha ha, “Đi tiếp ba trăm dặm (2) nữa là tới thành phố Thanh Đài”.

(2)300 dặm = 150km

Thanh Đài... Trì Linh Đồng nở nụ cười tự giễu, đi tới đi lui, sao vẫn ở bầu trời này thế!

Âm nhạc vang lên, giọng nữ buồn bã phiêu đảng trong xe, Ngô Tiểu Thanh gạt đầu theo nhịp, lấy ra vài tờ nhân dân tệ đưa cho nhân viên trạm xăng, Ngô Thanh mệt mỏi quay lại.

“Sao rồi?” Ngô Tiểu Thanh chờ mẹ lên xe, bèn đóng kín cửa sổ xe lại, thắt dây an toàn.

“Ông ta đồng ý, địa điểm gặp mặt là ở sân bay Thanh Đài”.

“Ồ đó có chuyến bay thẳng không?”

“Không có, nhưng có cô ta đi cùng, con lo cái gì”. Ngô Thanh lạnh lùng liếc nhìn Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng không để ý hai mẹ con kia nói gì, toàn bộ tâm tưởng của cô đều chìm đắm vào tiếng hát trong xe.

“Em thấy bầu trời đang dừng lại

Em không nghe thấy tiếng gió thổi qua

Dường như chỉ có lòng em

Là vẫn chứa chan ước vọng

Còn hay chăng một bản tình ca đang dở

Còn hay chăng khói lửa chưa phai

Em và anh đều chỉ gặp thoáng qua

Nhưng lại nhớ thương nhau nhiều như thế

Nói hẹn gặp lại nhưng chưa chắc đã gặp lại

Nói hẹn ước nhưng chưa chắc đã thấy mặt nhau

Mỉm cười và khóc kể

Lặng động từng chút

Sẽ là cảnh tượng đẹp tươi nhất trên đời...”

Em và anh đều chỉ gặp thoáng qua... nói hẹn gặp lại nhưng chưa chắc đã gặp lại, nói hẹn ước nhưng chưa chắc đã thấy mặt nhau... Trì Linh Đồng lầm nhảm hai câu hát này, hết lần này đến lần khác.

“Cô đang khóc đấy à?” Ngô Thanh thấy Trì Linh Đồng rơi lệ.

“Tôi bảo rồi mà, trời thế này đau lắm, bà có biết không?” Môi Trì Linh Đồng run run.

“Lão Quan, có tin của Đồng Đồng không?” Trong hàng lang bệnh viện, bà Đàm Trân kéo tay ông Quan Ân Đạt.

Ông Quan Ân Đạt cất di động đi, nghiêm túc gạt đầu: “Bây giờ Đồng Đồng sẽ không sao đâu, tôi vừa phái người đi điều tra, vị trí gọi điện thoại mà một thị trấn nhỏ ở cạnh trạm xăng đầu gần Thanh Đài”.

“Vậy ông mau cho người đi bắt chúng đi” bà Đàm Trân sốt ruột nói.

Ông Quan Ân Đạt lắc đầu: “Chúng ta phải cân nhắc tới sự an toàn của Đồng Đồng, nếu không bọn chúng sẽ làm liều mất. Để bọn chúng bình an tới

Thanh Đài đã”.

“Chúng ta cứ chờ như thế này ư?”

“Tôi đã chấp nhận yêu cầu của Ngô Thanh rồi, yên tâm, tôi đã sắp xếp cẩn thận rồi”.

“Ông phải bố trí cẩn thận từng chi tiết đấy”.

Ông Quan Ân Đạt xoa khuôn mặt tiều tụy của bà Đàm Trân với vẻ áy náy. “Tiểu Đàm, xin lỗi bà, nếu không vì tôi, Đồng Đồng sẽ không bị bắt cóc”.

“Nói mấy câu này làm gì, Đồng Đồng sẽ không trách ông, tôi cũng không trách ông đâu, vì chúng ta là người một nhà mà”. Hai mắt bà Đàm Trân đầm nước mắt.

Ông Quan Ân Đạt khẽ thở dài, đưa tay ôm bà Đàm Trân, tựa cằm lên đỉnh đầu bà, “Cảm ơn bà xã! Tôi sẽ đi Thanh Đài ngay bây giờ! Bà... ở lại Tân Giang chăm sóc Từ Thần nhé”.

Hai người tới phòng bệnh xem xét, một bác sĩ nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, hai người vội vàng bước đến hỏi thăm.

“Từ Thần đã tỉnh chưa?” ông Quan Ân Đạt hỏi.

Bác sĩ lắc đầu, “Vẫn đang hôn mê, nhưng mọi phương diện đều bình thường, sẽ tỉnh ngay thôi”.

“Từ Thần chỉ ngã thôi, sao lại bị thương nặng như vậy?” Bà Đàm Trân hỏi.

“Trước đây thầy Tiêu từng bị thương nặng, cú ngã này lại ảnh hưởng tới đầu, thần kinh não phức tạp vô cùng, không biết chạm phải sợi dây nào rồi, thế nhưng tình hình vẫn khá ổn, hai vị đừng lo lắng”. Bác sĩ gật đầu rồi rời đi.

“Vậy tôi không vào nữa, bây giờ tôi đi Thanh Đài” Ông Quan Ân Đạt dịu dàng nhìn bà Đàm Trân.

“Cho dù tình hình tốt hay xấu, ông đều phải gọi điện cho tôi” bà Đàm Trân dặn dò.

“Được. Tiểu Đàm, nếu bà không thể chịu đựng được nữa thì nhớ gọi điện cho thầy giáo Trì, hai người nói chuyện với nhau, thời gian sẽ trôi rất nhanh”.

“Không cần, chẳng phải ông nói chuyện này càng ít người biết càng tốt cho Đồng Đồng sao, Minh Chi coi Đồng Đồng như báu vật nâng niu trong lòng bàn tay, nếu biết con bé bị bắt cóc, ông ấy sẽ điên mất”.

Ông Quan Ân Đạt mỉm cười, hai người đi về phía cầu thang, một cảnh sát cúi chào ông, sau đó thì thào mấy câu, ông nghiêm nghị nhũn mảy, “ừ ừ” liên tục.

Bà Đàm Trân lặng lẽ nhìn ông rồi quay người đi.

Phòng bệnh rất tĩnh lặng, rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng hơi tối, Tiêu Từ Thần lẳng lặng nằm trên giường, bà Đàm Trân đi tới, vừa ngồi xuống bên cạnh thì nhìn thấy ngón tay đang đặt trên chân đơn của anh hơi động đậy.

“Từ Thần, tỉnh rồi à?” bà Đàm Trân mừng rỡ kéo rèm cửa sổ ra, bước tới nắm tay anh.

Anh khẽ nhủ mảy, dường như vô cùng đau đớn, mắt nhắm chặt, không quen lăm với ánh sáng chói mắt.

Bà Đàm Trân nghe thấy anh lẩm bầm gì đó, “Gì cơ?” bà đề sát tai vào miệng anh lần nữa.

Anh lặp lại lần nữa.

Bà Đàm Trân nghe không rõ, cũng có thể nói là nghe không hiểu, hình như anh không nói tiếng phổ thông, cũng không phải tiếng Anh, mà là một loại tiếng địa phương nào đó ở phía Nam... à, tiếng Quảng Châu(3) bà Đàm Trân nhớ tới kiểu phát âm kỳ lạ của thương nhân Quảng Châu trong phim. Bà ngây người.

(3) Tiếng Quảng Châu là loại tiếng địa phương vô cùng phổ biến ở TQ.

Tiêu Từ Thần mở mắt ra một cách khó khăn, sau đó lại nhanh chóng nhắm lại, một lát sau mới từ từ mở mắt ra lần nữa, ánh mắt chậm chậm nhìn sang bên trái rồi sang bên phải, cuối cùng nhìn trên người bà Đàm Trân.

“Bác à?” Anh như ngơ mảy, khàn giọng.

“Từ Thần, di Đàm đây!” Đúng vậy, anh còn có thể nói tiếng phổ thông.

“Từ Thần? Tiêu Từ Thần?” Anh chợt mở to mắt, ngồi bật dậy, nhìn bốn phía xung quanh, “Thầy giáo Tiêu sao rồi?”

Bà Đàm Trân ngã ngồi xuống ghế: “Rốt cuộc con đang nói gì thế?”

Anh căng thẳng nắm lấy tay bà, “Mau nói cho cháu biết, bây giờ thầy giáo Tiêu sao rồi? Anh ấy nằm ở phòng bệnh sát vách đúng không? Vội... Tổng Đình. Cô ta thế nào?”

“Mẹ không hiểu con đang nói cái gì, có phải con bị ngã nên ảnh hưởng tới thần kinh không?” Bà Đàm Trân hoảng hốt đứng lên, chỉ ra ngoài cửa, “Mẹ đi gọi bác sĩ, để họ khám cho con”.

“Đừng đi, bác dẫn cháu tới phòng bệnh của Tiêu Tử Thần trước đã”. Anh cúi đầu nhìn tay mình, rồi lại vén chăn nhất chân lên, “Cháu nằm đây lâu lắm rồi à? Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Đừng đừng” bà Đàm Trân hô lên, “Tử Thần, con hỏi nhiều quá, con muốn mẹ trả lời câu nào trước?”

Anh choáng váng, cắn môi: “Bác có điện thoại không?”

Bà Đàm Trân gật đầu.

“Xin hãy cho cháu mượn, cháu muốn gọi điện thoại về Đại Lục”.

“Đại lục?” Bà Đàm Trân tròn mắt lên, quơ quơ tay trước mặt anh, “Con biết đây là số mấy không?”

Anh đẩy tay bà ra, “Thưa bác, xin bác đừng đùa nữa, cháu thực sự rất sốt ruột”.

“Con gọi mẹ là gì cơ?”

Anh nhú mày: “Bác nhận nhầm người rồi, tên cháu không phải là Tiêu Tử Thần”.

Bà Đàm Trân bật cười: “Con không tên là Tiêu Tử Thần, thế con tên là gì?”

Đầu óc anh ngừng hoạt động trong nửa giây, bàn tay đưa lên không trung buông thõng xuống, anh chợt nhảy ra khỏi giường chạy vào nhà vệ sinh, không để ý hình ảnh lồi thối lệch thếch của mình lúc này nhìn rất mất lịch sự.

Khi đi vào trong nhà vệ sinh, anh bỗng quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ kinh ngạc của bà Đàm Trân, anh nhú mày, sau đó đóng cửa lại, nhắm mắt, từ từ đi tới bồn rửa tay, tìm đập thành thịch.

“Tử Thần?” bà Đàm Trân cao giọng hỏi to.

Trong nhà vệ sinh vẫn lặng im, không có bất kỳ tiếng động nào.

Bà Đàm Trân lo lắng, bước tới gõ cửa, cửa mở ra phát ra tiếng “cạch”. Tiêu Tử Thần mở to mắt như nhìn thấy người ngoài hành tinh, nhìn bản thân trong gương với vẻ không thể tin nổi.

“Tử Thần...” bà Đàm Trân lại gọi.

Hầu kết như bị thứ gì đó chèn lại, gian nan nhích mấy lần, tròng mắt anh giật giật, đầu anh chợt như vừa được lắp đặt một chiếc máy chiếu, rất nhiều hình ảnh nhanh chóng lướt qua. Đôi mắt căng tới đau nhức, nhất thời anh không chịu nổi, không thể không che hai mắt.

“Có thể để tôi một mình trong chốc lát không?” anh cầu xin.

Bà Đàm Trân à lên, “Con có đau ở đâu không? Đầu còn thấy choáng không? Có cần gọi bác sĩ không?”

“Tôi rất ổn, rất ổn...” Anh làm bầm.

“Được, con lên giường nằm đi. À đúng rồi, Tử Thần, dưỡng Quan của con đã có tin tức, Đồng Đồng rồi, đang trên đường tới Thanh Đài, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chẳng mấy chốc Đồng Đồng sẽ được giải cứu được thôi”.

“Linh Đồng? Bác đang nói đến Linh Đồng ư?” Anh khẽ rung mình, tóc tai dựng ngược. Một chút hồi ức tràn về như thủy triều, “Linh Đồng bị bắt cóc”. Anh lập tức nhớ tới chuyện này. Mặt đất bừa bộn, cá vàng nhảy lên, bầu trời u ám, cầu thang tối tăm... anh ôm đầu hoảng hốt, quay ra nhìn bà Đàm Trân, “Bác... bác là mẹ của Linh Đồng...”

Bà Đàm Trân bối rối chớp chớp mắt, “Tử Thần, rốt cuộc con thấy khó chịu ở đâu?”

Anh vịn vào bồn rửa tay, cười khổ, “Thực sự không sao, cháu và Linh Đồng... vẫn là người yêu sao?” Anh sờ lên khuôn mặt mình do dự.

“Con quên rồi à, con và Linh Đồng đã đính hôn...”

Sự kinh ngạc thoáng hiện lên trong đôi mắt anh, rồi anh lại rũ mi mắt, vẻ mặt hoảng hốt, “Thật ư? Cháu thấy có lẽ cháu lên giường nằm thì tốt hơn!”

Cơ thể anh hơi lung lay, bước đi lảo đảo. Bà Đàm Trân bước lên giúp anh, anh xua tay, tự mình nằm lên giường rồi nhắm mắt lại.

Bà Đàm Trân lặng lẽ nhìn anh, thăm sốt ruột, nghĩ lại vẫn cứ đi tìm bác sĩ.

Hàng mi đen run rẩy, anh nhắm chặt mắt, thấy trong phòng tĩnh lặng đến lạ lùng. Anh không biết quá khứ cách hiện tại bao lâu. Khi đó, khuôn mặt anh lạnh lùng hơn, mạnh mẽ hơn, không ôn hòa nho nhã thế nào, tên của anh là Bùi Dịch Thanh.

Tay Trì Linh Đồng bị gãy xương, anh ngồi bên giường bệnh chăm sóc cô suốt một đêm, trời còn chưa sáng anh đã lặng lẽ đứng lên, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn áp áp của cô, cúi người hôn cô, nhẹ nhàng ra khỏi phòng bệnh.

Quần Mộc Viễn đã đổ xe dưới tầng. Trên đường, anh bàn giao cho anh ta một vài chuyện, cũng dặn dò đừng nói với người khác chuyện anh về Hồng Kong. Lần này anh phải trở về để giải quyết một vài chuyện gia đình.

Khi anh tới sân bay Hồng Kong thì đã là chiều muộn, anh bắt xe vào nội thành. Linh Đồng gọi điện tới, giọng nói rất tủi thân, oán trách bệnh viện này không hay cái nọ không tốt cái kia. Anh cười, biết đó là vì không có anh ở nơi ấy. Anh an ủi: “Cô bé ngoan, anh sẽ về ngay thôi”.

“Nói thì phải giữ lời”. Cô làm bầm.

Anh trịnh trọng gật đầu, sau đó tắt máy, taxi dừng lại trước một quán cà phê tĩnh lặng ở góc phố. Anh thấy Tổng Dĩnh đeo kính râm, trùm đầu khăn lụa, bước xuống từ một chiếc BMW, vội vàng đi vào quán. Anh cầm cặp rồi gấp gấp bước xuống xe vào đó.

“Dịch Thanh, em nên làm gì bây giờ?” Tổng Dĩnh vội nhìn thấy anh, tháo khăn lụa ra rồi lao tới.

Anh giọng gào vỡ vai cô, sắc mặt lạnh lùng, ra hiệu bảo cô ta ngồi xuống sofa, rung chuông báo người phục vụ tạm thời không làm phiền, “Tại sao lại có chuyện này?” Anh nhìn lướt qua cái bụng bằng phẳng của cô.

Tổng Dĩnh lập tức rơi lệ, “Anh biết rồi còn cố hỏi. Dịch Văn tới Châu Âu là như mọc rễ ở đó, anh lại đối xử lạnh nhạt với em, em vui được ư? Em... tới quán bar uống rượu giải sầu một mình, có lần bị người ta bỏ thuốc...”

“Cô có nhận ra người đàn ông kia không?”

Tổng Dĩnh buông mi mắt, giấu đi sự chột dạ trong mắt, nhe răng nói: “Khi em tỉnh lại thì đã thấy mình một mình nằm trên giường khách sạn, vốn không biết anh ta là ai. Chuyện thế này, anh dám nói ra ngoài, nhà họ Tổng và nhà họ Bùi cũng không chịu nổi chuyện mất thể diện như vậy, em đành ngậm đắng nuốt cay bỏ qua. Ai ngờ... lại mang thai. Em... thực sự cùng đường bí lối, hơn một năm rồi Dịch Văn không về Hồng Kong, em biết giải thích với anh ấy thế nào? Dịch Thanh, bây giờ em không dám tin ai cả, chỉ có anh thôi, anh nhất định phải giúp em, được không?” Cô ta ngồi sát vào người anh, nắm lấy tay anh.

Anh hồ hững nhìn cô ta, “Cô định xử lý đứa bé này như thế nào?”

“Phá bỏ. Nhưng không thể ở Hồng Kong, chỗ nào cũng có người quen. Dịch Thanh, anh đi Thái Lan với em nhé”.

“Không được, tôi không có nhiều thời gian như thế. Cô thực muốn phá thai?”

“Đương nhiên”.

Anh đứng lên, trầm ngâm hồi lâu, “Tôi có một người bạn ở bệnh viện Mary, cô ấy là y tá trưởng của khoa phụ sản, tôi dẫn cô đi tìm cô ấy để giúp đỡ”.

“Có kín tiếng không?”

Anh liếc nhìn cô ta, “Chuyện đó không mượn cô bận tâm. Tổng Dĩnh, tôi không có tư cách dạy cô làm người như thế nào, nhưng đây là lần cuối tôi giúp cô, vì tình nghĩa ngày trước của chúng ta, cũng vì anh cả, vì Hằng Vũ”.

“Dịch Thanh, anh đừng lạnh lùng như thế”.

Tổng Dĩnh đau khổ nhìn anh.

Anh mỉm cười thờ ơ, “Cô cứ ngồi đây đi, tôi về thăm ông và mẹ, mai sẽ liên lạc với cô sau”. Nói xong anh kéo cửa ra, không hề quay đầu lại.

Ông Bùi Thiên Lôi không ở nhà, đã cùng mấy người bạn cù lên núi đánh golf, gánh nặng trong lòng anh cũng được bỏ xuống, sau khi nói vài chuyện với mẹ một hồi, anh lấy cớ là hẹn bạn, tắm rửa sạch sẽ rồi lái xe tới bệnh viện. Loại chuyện khó mở miệng thế này, nhờ người giúp đỡ, trong điện thoại không thể nói hết được.

Tháng mười hai ở Hồng Kong, không lạnh buốt như Thanh Đài, thời tiết ẩm áp hơn nhiều nhưng lại mưa không ngớt, khiến lòng người buồn bực. Người bạn nọ không ở bệnh viện, đã đi nghỉ phép ở nước ngoài với gia đình. Anh đứng trên hành lang bệnh viện, rớt ruột tới mức nhử mầy.

“Xin hỏi anh có phải là bạn của Trì Linh Đồng không?” một người đàn ông đẹp trai nho nhã mặc áo blouse trắng bước qua người anh, rồi chợt quay lại, mỉm cười hỏi anh.

Anh ngẩn đầu sừng sốt, “Đúng rồi, anh là ai?”

Tiêu Từ Thần vội đưa ta ra, “Chào anh, tôi gặp anh ở tiệm cà phê trên đường Quê LÂM, tôi là người đưa cô ấy tới đó, nhưng chưa kịp chào hỏi anh”.

Anh nhớ lại, thêm một lần ở Mỹ Thực Phủ, anh cũng bắt gặp anh cùng Trì Linh Đồng, còn tưởng là hai bên gia đình gặp nhau. Anh nắm chặt ta Tiêu Từ Thần, “Anh công tác ở bên này sao?”

“Không phải, giao lưu học thuật thôi, tôi vừa làm mẫu một ca phẫu thuật. Anh thì sao?”

“Tôi đến tìm một người bạn, nhưng đúng lúc cô ấy không ở đây”.

“Linh Đồng cũng tới Hồng Kong?” khi nhắc tới Trì Linh Đồng, đôi mắt đẹp của Trì Linh Đồng sáng bừng lên.

“Cô ấy không tới, anh quen Linh Đồng lâu rồi à?” Anh không thích người đàn ông khác nhắc đến Trì Linh Đồng bằng giọng điệu thân thiết như vậy.

Tiêu Từ Thần bối rối cúi đầu, “Chẳng qua tôi khá thân với Linh Đồng, vị hôn thê của tôi là bạn thân của cô ấy, thỉnh thoảng sẽ nhắc tới cô ấy. Cô ấy là một cô gái vừa thông minh, vừa đáng yêu”.

Anh cười, chợt nảy ra một ý, “Thầy giáo Tiêu, nếu anh không ngại, chúng ta cùng ăn bữa tối nhé!” Tiêu Từ Thần vui vẻ đồng ý. Hai người tới một phòng trà gần bệnh viện ăn bữa tối, chủ đề mà hai người nhắc tới nhiều nhất trong bữa cơm vẫn là Trì Linh Đồng. Hóa ra Tiêu Từ Thần lại biết rất nhiều chuyện thời đi học của Trì Linh Đồng, anh ta kể ra, đây là lần đầu tiên bà Đàm Trân nghe nói tới!

“Cô ấy rất thông minh nhưng không phải là một học sinh ngoan, đôi khi cũng khiến thầy cô nhức đầu, không hề giống loại một sách quy củ như tôi”. Không rõ có phải do uống chút rượu hay không, Tiêu Từ Thần nói rất nhiều.

Do dự hồi lâu, bà Đàm Trân vẫn nói ta, “Thầy giáo Tiêu, tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ”.

“Chuyện gì?”

Anh bèn chuyển hàm súc nhắc tới chuyện của Tống Đình.

Về mặt Tiêu Từ Thần lạnh đi, ánh mắt trở nên cực kỳ nghiêm túc, “Cô ta có quan hệ gì với anh?? Đứa bé là của anh à?”

“Chỉ là bạn tôi, đứa bé kia chẳng liên quan gì đến tôi hết. Người tôi yêu là Trì Linh Đồng!” anh vội vàng giải thích.

Về mặt Tiêu Từ Thần mới giãn ra một chút, “Nếu anh làm chuyện có lỗi với Trì Linh Đồng, tôi sẽ không giúp anh”.

“Nếu đây là lỗi của tôi, sao tôi dám nhờ anh giúp chứ?”

Tiêu Từ Thần ngẫm nghĩ một thoáng, “Truyền thông Hồng Kong rất thánh tai tin mắt, anh nói chuyện này cần bí mật, vậy tôi sẽ cố gắng thu xếp xem sao. Thế nhưng, trước khi phẫu thuật, phải tới bệnh viện khám sức khỏe đã, xem tình hình thai nhi thế nào, phù hợp với hình thức phẫu thuật nào”.

“Được, vậy tôi chờ thông báo của anh”. Anh cho Tiêu Từ Thần số điện thoại của mình.

Xăm tối ngày hôm sau, Tiêu Từ Thần gọi điện cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 15.4

Type-er: Thống

Anh lái xe đưa Tống Đình vào cửa sau bệnh viện, Tiêu Từ Thần xuống tầng dẫn hai người đi hạn. Không phải thời gian khám bệnh, trong tòa nhà vô cùng yên tĩnh, tiếng bước chân vang vọng ở cầu thang, mỗi bước đều như gõ vào trái tim.

“Địch Thanh, em sợ”. Tay Tống Đình đầm mồ hôi, hoảng hốt cầm tay anh.

Anh hơi do dự, thôi cứ mặc kệ cho cô ta cầm.

Tiêu Từ Thần quay đầu, thấy hai người cầm tay nhau, khẽ nhún mày.

Trong phòng khám khoa phụ sản, một bác sĩ trung niên và một y tá đã đợi sẵn. Hai người đều không nói tiếng Trung, khi hỏi chuyện Tống Đình, đều nói chuyện tiếng Anh.

Tổng Đình vào khám, anh đứng ngoài hành lang gọi điện cho Trì Linh Đồng, Tiêu Từ Thần đứng ở ngoài phòng khám.

Tâm trạng của Trì Linh Đồng không ổn định, hoảng hốt giục giả anh trở về, anh dịu dàng trấn an cô, bảo ngày mai nhất định anh có thể quay lại, Trì Linh Đồng không vui, anh tưởng tượng đáng về giận dữ của cô, lòng đau nhói. Hộ sĩ cầm đơn khám bệnh bước ra nói với anh thai nhi rất bình thường.

Anh che điện thoại, nói cảm ơn với y tá, sau đó lại trao đổi ánh mắt với Tiêu Từ Thần. Tiêu Từ Thần quay đầu nói bác sĩ khi mang thai thì Tổng Đình từng bị cảm, uống thuốc rồi lại uống rượu bữa bãi, có thể không giữ đứa bé lại.

Ở đầu bên kia, Trì Linh Đồng chợt nổi giận, quát lên một tiếng: “Bùi Dịch Thanh, anh đi chết đi!”

Anh đang định nói thì Tiêu Từ Thần gọi anh vào trong. Anh đành phải cúp máy. Bác sĩ nói thai nhi bốn tháng đã rất lớn rồi, nếu có ý định phá thai, vậy người mang thai phải nghỉ ngơi cho tốt, còn phải truyền máu, hôm nay muộn quá rồi đành chờ tới ngày mai. Tổng Đình mệt mỏi kéo tay anh, thân thể mảnh mai khẽ run lên.

Tiêu Từ Thần đưa bọn họ xuống tầng, Tổng Đình muốn hỏi vài câu, cầu xin Tiêu Từ Thần cùng ăn bữa tối. Tiêu Từ Thần từ chối, Tổng Đình đẩy tay anh, anh hơi mất tập trung, khi xuống tầng lại gọi cho Trì Linh Đồng nhưng cô không nghe máy.

Cuối cùng Tiêu Từ Thần cũng chấp nhận đi ăn bữa tối với họ, mặc áo khoác vào rồi ngồi vào vị trí cạnh ghế lái. Tổng Đình ngồi hàng sau, cuộn người lại, kiểm tra nhiều phương diện khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Con mưa nhỏ lất phất vào ban ngày đến buổi tối đã biến thành con mưa khá to ào ào trút xuống, cần gạt nước liên tục gạt nước trên mặt kính, tầm nhìn không tốt. Khi dừng đèn đỏ, anh lại lấy điện thoại ra gọi điện cho cô, vẫn không ai nghe máy.

“Sau thế?” Tiêu Từ Thần thấy anh nóng ruột bất an, quay ra hỏi.

“Có lẽ Trì Linh Đồng đã nghe thấy y tá nói chuyện với tôi, đang giận tôi, không nghe điện thoại”.

“Vậy đúng là phải giải thích rồi”. Tiêu Từ Thần gật đầu.

Chiếc xe từ từ chạy giữa dòng xe cộ, sắc mặt anh tối sầm, “Hay tại trời mưa nên sóng điện thoại không tốt?”

“Không thể nào!”

“Không được, tôi xuống xe gọi thử xem”. Anh xoay tay lái, xe dừng lại ven đường.

Mặc kệ con mưa đang rào rào trút xuống, anh mở cửa xe, chạy tới một tán cây gọi vài lần, vẫn không ai nghe máy. Trái tim anh bắt đầu hoảng hốt, sốt ruột đi đi lại lại dưới tán cây.

“Tổng giám đốc Bùi, anh lên xe gọi đi, để tôi lái xe!” Tiêu Từ Thần thấy áo khoác anh ướt hết vội nói.

Anh mím môi bước tới bên cạnh xe, “Anh có quen kiểu tay lái này không?” Xe ở Hồng Kong không giống xe ở Đại Lục, tay lái nằm bên phải xe.

Tiêu Từ Thần cười, “Nguyên tắc cơ bản vẫn vậy, có thể khó tới đâu chứ” Anh ta chuyển vị trí ngồi vào ghế lái.

Anh ngồi xuống ghế còn lại, vừa ngồi vào lại bị hắt hơi.

Tổng Đình ngồi phía sau, bĩa môi nói mát, “Không nghe điện thoại đã hốt hoảng tới mức này rồi, anh đang cố ý thể hiện tình cảm của cô ta trước mặt em sao?”

Anh không thèm để ý tới cô ta, cởi chiếc áo khoác đã ẩm ướt ra, thấy hơi lạnh, mưa to quá, quần áo cũng ướt hết.

“Anh mặc áo của tôi đi, nếu không sẽ bị cảm đó”. Tiêu Từ Thần thấy anh như vậy, bèn cởi áo khoác đưa cho anh.

Anh cũng không khách khí, nhận lấy mặc vào vì sự quá lạnh.

Tiêu Từ Thần nhìn trước sau rồi khởi động xe, còn anh cúi đầu tiếp tục điện thoại.

Mưa càng to, đèn xe phía đối diện chiếu tới, chói tới mức người ta không thể không nheo mắt lại.

“Cẩn thận...” Tổng Đình chợt gào lên, chỉ thấy một chiếc xe bám còi inh ỏi bước qua.

Tiêu Từ Thần cười, ý cười còn chưa hiện ra, đột nhiên một con quái vật khổng lồ xuất hiện trước xe, bóng tối lao về phía bọn họ.

“Trời...” Tiêu Từ Thần kinh hoàng kêu lên.

Anh dời mắt khỏi màn hình di động, ngẩng đầu nhìn lên, tay run rẩy, điện thoại rơi xuống, “Xoay về bên phải”. Anh hét to, giành lấy tay lái.

Không kịp nữa rồi, mặt kính trước xe khẽ nứt ra, sau đó rơi ào ào về phía bọn họ như tiền nữ rắc hoa. Anh kinh ngạc nhìn sang, tay lái đã khảm vào lồng ngực Tiểu Từ Thần từ bao giờ, anh thấy một dòng máu tanh nóng chảy từ trán xuống.

Anh đưa tay chạm vào nó, thế giới chợt biến thành một hố đen không đáy, thân thể anh như một chiếc lá rụng, nhẹ nhàng rơi xuống.

Trời vừa tối.

Dù bị cửa sổ xe ngăn cách vẫn nghe thấy tiếng sóng biển xô bờ, tựa như một con ngựa hoang mất cương lao về phía bờ biển, đường ven biển rung lên theo từng đợt sóng. Cách biển không xa có một ngọn đèn hải đăng, dưới ánh đèn soi sáng, có thể nhìn thấy từng lớp từng lớp công trình kiến trúc, núi rừng rậm rạp, đường phố quanh co.

Thanh Đài, lại gặp Thanh Đài.

Trì Linh Đồng hơi động ngón chân đã mất cảm giác, tay chống lên lưng ghế, thay đổi tư thế ngồi. Tuy chỉ được còi lồng dây thừng trói tay nhưng cô đã thấy hải lồng lắm rồi. Làm một con tin bị trói, cũng phải có dáng vẻ của con tin bị trói. Chỉ là những ngày bị bắt cóc chẳng phải nên là một ngày dài tựa một năm sao, sao chớp mắt một cái đã qua một ngày thế này.

“Mẹ vào nội thành rồi thì có thể tìm một khách sạn để nghỉ ngơi lại không, chúng ta đi ăn lẩu!” Ngô Tiểu Thanh lái xe sột ruột một ngày, vừa mệt vừa đói. Đang buổi hoàng hôn, Ngô Thanh bèn lái xe thay cô ta, còn cô ta chuyển xuống ngồi ở ghế bên cạnh cô, vừa ngồi vừa nằm.

Ngô Thanh cười chua chát: “Tiểu Thanh, con quên tình cảnh hiện tại của chúng ta rồi sao?”

Ngô Tiểu Thanh à lên đầy chán nản, tựa như một đứa trẻ không được thỏa mãn, rất tội nghiệp.

Ngô Thanh thấy con gái như vậy, lòng đau nhói, lại an ủi: “Chịu vất vả nhiều nhất là hai ngày nữa thôi, chờ lên máy bay, mẹ gọi com Tây cho con”.

“Máy bay cũng không phải nhà hàng, làm sao muốn ăn món gì là gọi món đó được”. Ngô Tiểu Thanh lẩm bẩm, nghiêng người nhìn Trì Linh Đồng, “Cô có đói không?”

“Có đói chứ” Tối qua từ khi bị bắt lên xe cô chưa ăn, chưa ngủ, lại phải ngồi trên xe suốt một ngày, trên đường cô ăn một miếng bánh mì, đương nhiên cô cũng vừa mệt vừa đói, lại phải từng giây từng phút lo lắng cho sinh mệnh của mình. Thế nhưng Ngô Thanh cũng không phải mẹ cô, cô khóc lóc thì có tác dụng gì đâu?

“Mẹ, nếu để cô ta đói là, Quan Ân Đạt thấy thế, nổi giận không chịu chấp nhận yêu cầu của mẹ con mình thì sao?” Ngô Tiểu Thanh nhào lên ghế trước, nhonge nói.

“Con lại định làm trò gì thế?” Lướt xe vào nội thành rất đông, Ngô Thanh vừa phải tập trung lái xe, vừa để ý xung quanh.

“Không bắt buộc phải ăn lẩu, tìm một quán ăn sạch sẽ, ăn cơm nóng được không? Trời lạnh lắm ấy. Mẹ, con không muốn ăn bánh mì lạnh nữa đâu, dù sao buổi tối cũng phải tìm một chỗ để ngủ”.

Ngô Thanh đưa tay sờ khuôn mặt của Ngô Tiểu Thanh, thờ dài bắt đầu dī: “Được rồi!”

Ngô Tiểu Thanh mừng rỡ tới mức hai mắt tỏa sáng, cô ta kích động nhìn hai bên đường, “Chỗ đó, chỗ đó, mì thịt bò, con sẽ gọi hai bát mì thịt bò, cho thật nhiều ớt. Mẹ, mẹ xem, quán mì kia rất yên tĩnh, phía ngoài còn có các cửa hàng lớn che chắn, không ai nhận ra chúng ta đâu”.

Ngô Thanh muốn cự tuyệt, nhưng nghe tiếng con gái nuốt nước bọt, bà lại không nỡ, đành xoay tay lái rẽ vào quán mì thịt bò ven đường.

“Quán cũng khá đông khách, trông khá ổn đấy”. Ngô Tiểu Thanh xuống xe trước, xoay tay, xoay chân.

“Cô chờ trên xe, tôi sẽ mang một suất về cho cô”. Ngô Thanh quay đầu nói với Trì Linh Đồng.

“Vâng, vâng, thêm một cốc trà nóng nữa thì tốt. Tôi sẽ im lặng, cũng sẽ không nhúc nhích”. Trì Linh Đồng mỉm cười hiền lành.

Ngô Thanh liếc nhìn cô, nghĩ lại, vẫn cứ trói tay trói chân cô cho thật chặt, nhét khăn vào miệng cô, bấy giờ mới xuống xe rồi khóa cửa rồi.

Trì Linh Đồng trừng mắt nhìn cô ta với vẻ phản đối, đúng là đồ tiểu nhân nói không giữ lời. Thế nhưng cô cũng hơi thương hại hai mẹ con này, hành trình trốn chạy của họ sẽ chấm hết vào ngày mai. Không biết rốt cuộc hai người này quá ngây thơ, hay họ đã quá mệt mỏi, sao có thể tin tưởng dựng Quan sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của họ? Tối Toronto, hướng Nam có sân bay Phố Đông Thượng Hải, hướng Bắc có sân bay thủ đô Bắc Kinh, dù cho có đi nam hay bắc thì đều là lộ trình ngăn chặn, bắt buộc họ dừng lại ở trạm trung chuyển nào đều có khả năng bị bắt. Bọn họ có thể trốn mấy tháng đã là một kỳ tích, muốn bay ra nước ngoài, chẳng khác nào chuyện cổ tích.

Cô bảo Ngô Thanh yêu cầu ông Quan Ân Đạt làm ba quyền hộ chiếu, chỉ để ám chỉ với ông rằng mình vẫn bình an. Cô say máy bay, ngồi trên máy bay mấy tiếng chỉ bằng đề Ngô Thanh giết mình đi cho xong. Nếu Ngô Thanh và Ngô Tiểu Thanh là hai tội phạm quốc tế có tiền án hình sự, cô sẽ hoảng sợ, nhưng hai người phụ nữ yếu đuối trời gà không chặt lại hoảng loạn như rắn mất đầu này, cô hợp tác như vậy, đúng là sợ bọn họ không chịu nổi kích thích mà thôi. Nhưng cô cũng cảm ơn bọn họ đưa cô ra khỏi tình cảnh hỗn loạn đó. Giờ phút này, trái tim cô đã bình thản trở lại.

Mùa đông năm ngoái, Bùi Dịch Thanh bỏ lại cô, từ đấy sinh ly tử biệt.

Một năm qua đi, một vài chuyện tựa như chu kỳ tuần hoàn ác tính của nền kinh tế, từ từ nhen nhóm, sự việc tiếp theo sẽ là gì, cô không muốn nghĩ tới nữa.

Tình yêu mang đến niềm hạnh phúc mà không thứ ngôn ngữ nào có thể miêu tả được, nhưng cũng mang đến nỗi đau ám ảnh như dao cứa vào tim. Dường như, cô luôn là người bị bỏ rơi. Một cô gái thông minh sẽ biết sắp xếp cuộc sống của chính mình, cho dù gặp khó khăn, cũng có thể vượt qua để bước tiếp.

Trong lòng mỗi người đều có một phần yếu đuối, đều có một gánh nặng không thể bỏ đi, nó tựa như một quả bom ngấm chôn dưới đất, không rõ lúc nào sẽ đâm phải nó, khiến nó nổ tung. Chỉ bằng rời xa, chỉ bằng bỏ qua.

Anh có trách nhiệm và vương bận mà anh phải gánh vác, em cũng có con đường mà bản thân em phải đi. Không có anh, ban đầu em sẽ thấy không quen, nhưng thời gian là đôi bàn tay dịu dàng, sẽ xóa đi mọi thương tổn. Tình yêu qua rồi thì kết thúc, kết cục không còn quan trọng nữa. Đời trôi đi trong chớp mắt, quyết tâm là có thể bỏ lại tất cả.

“Ông chủ, cho hai bát mì bò, hai đĩa thịt bò”. Quán mì khá đông, Ngô Thanh và Ngô Tiểu Thanh phải đợi đến một lúc mới có một bàn trống, không chờ nhân viên cửa hàng tới dọn dẹp, hai người vội vàng ngồi xuống.

Một người phụ nữ trung niên có mái tóc rối tung, hơi mập, đi ra từ nhà bếp được ngăn lại bởi một tấm màn, tay cầm một chiếc khăn, móc tiền lẻ từ trong tạp dề trả cho khách thanh toán, “Có ngay đây”. Chi ta mỉm cười với hai mẹ con Ngô Thanh, “Xa Thành, hai bát mì, hai đĩa thịt bò”.

Giọng nữ cao vang lên đột ngột khiến hai mẹ con Ngô Thanh giật nảy mình, giọng bà chủ này to thật đấy.

Phòng bếp không có ai đáp lại, sắc mặt người phụ nữ kia tối đi, vút mạnh khăn lau trên bàn, chống nạnh chạy vào bếp. “Xa Thành, anh đáp một câu là chết ngay đấy hả?”

“Mệt thế này, cũng sắp chết đến nơi rồi”. Đùng, tiếng dao đập trên thớt vang lên.

“Mệt mệt, anh đứng trong phòng bếp cả ngày, còn không biết xấu hổ mà kêu mệt. Tôi đây hết nhào mì rồi lại rửa bát, chạy tới chạy lui, còn chưa nói câu gì đây này. Rốt cuộc anh có phải đàn ông không?” Giọng phụ nữ nọ lại cao thêm bậc nữa.

“Tôi không phải, cô hài lòng chưa?” Mảnh bị hát tung lên, một người đàn ông hăm hăm bước ra từ bên trong, đi thẳng ra ngoài.

“Xa Thành. Anh làm bộ làm tịch cái gì, đừng tưởng mình vẫn còn là Tổng giám đốc này Tổng giám đốc nọ, anh... quay lại cho tôi...” Người phụ nữ kia hét âm lên.

Người đàn ông vẫn làm thinh, mặc cho người phụ nữ gầm thét như sư tử Hà Đông. Luôn đứng trong bếp, đứng quanh kệ bếp, chỉ mặc một chiếc áo phông, giờ bước ra ngoài mới thấy lạnh, anh ta chột rùng mình, nhưng chẳng muốn quay lại mặc thêm quần áo. Anh ta móc một điều thuốc từ trong túi ra, rít mạnh một hơi, lững thững tới ven đường.

Tổng giám đốc... Bên tai anh ta vang vọng tiếng người phụ nữ nọ gầm thét, thô lỗ chửi rủa. Chuyện cũ, nghĩ lại mà lòng chua chát. Anh ta không nhớ quãng thời gian bản thân từng mặc hàng hiệu, lái xe sang, ở biệt thự, ra vào các hội quán cao cấp nữa rồi. Trốn trong quán mì bốn mùa bản thiêu này, thực sự như đang sống trong giấc mơ.

Khi giàu có thì tình yêu là một bông sen thần thánh nở trong tim, một thoảng hương thơm cũng khiến anh ta mừng rỡ vui sướng. Khi nghèo khó thì tình yêu trở thành một cái gai tua tủa đâm vào tim, nhô mãi không hết, đau tới mức khóc không ra nước mắt. Không vật chất làm cơ sở, tình yêu ư, mẹ nó, đúng là không bằng rơm rơm.

Anh ta hít mạnh vài hơi thuốc, quay đầu nhìn người phụ nữ vẫn còn đang chửi om sòm trong quán. Đây thực sự là người phụ nữ mà anh yêu tha thiết, khiến anh bỏ vợ bỏ con, bỏ toàn bộ gia sản đó sao? Rốt cuộc anh đã bị ma quỷ dẫn đường, hay bị tẩu hỏa nhập ma? Anh bật cười tự giễu, thấy cuộc đời như một trò đùa.

Anh ta tiếp tục bước về phía trước, đột nhiên mắt anh sáng lên, Audi A8, anh ta cúi người như thể nhìn thấy một người bạn cũ đã lâu không gặp, ngón tay cầm điều thuốc cũng run lên. Anh từng là ông chủ của một cửa hàng 4S, nhắm mắt cũng có thể vẽ ra kết cấu của từng bộ phận trong xe.

Người lái loại xe này cũng tới quán ăn ven đường để ăn cơm, chà chà, tay nghề của anh ảo diệu tới mức đấy à? Anh ta bật cười, tắt tàn thuốc trong tay, đưa tay ra vuốt thân xe. Ôi, chủ nhân chiếc xe này dường như không biết giữ xe, trên thân xe có rất nhiều vết trầy xước, son ở tay cầm cũng xước một hai chỗ, lốp xe dính đầy bùn đất, dường như đã đi một quãng đường rất xa.

Anh ta vô cùng xót xa, chủ xe này coi như nó là xe việt dã đấy hả, đúng là phí của trời. Anh ta nhào người bên kính xe, lo lắng nhìn vào bên trong, đột nhiên đối diện với một đôi mắt to đen láy.

Anh ta dụi dụi mắt, dí sát mặt lần nữa, trong xe đúng là có một người, trông đôi mắt kia quen quen... Ấy, khuôn mặt đó lác lác đầu nhìn anh, chiếc khăn tay trong miệng rung rung.

Anh ta lệnh cho bản thân phải thật bình tĩnh, nhìn xung quanh thấy không ai chú ý đến chỗ này. Làm chủ cửa hàng 4S nhiều năm, khả năng mở xe mà

không cần chìa khóa vẫn khá thành thạo. “Cách”, cửa xe mở. Anh ta thấy người ngồi trong bị trói chặt hai tay hai chân liền nhanh chóng tháo dây trói, kéo chiếc khăn nhét trong miệng cô ra.

“Tiểu Trì, sao cô lại bị bắt cóc?” Xa Thành kéo cô tránh vào một căn phòng nhỏ chứa than sau quán.

Trì Linh Đồng hít sâu vào, chán nản xua xua tay, thế này thì chán quá đi, không có cảnh tượng cảnh sát bao vây, lại được cứu một cách lặng lẽ như vậy! “Nói ra thì dài lâu. Bọn họ ở trong quán ăn nhà anh đó, mau báo cảnh sát đi.” Xin lỗi, bà Ngô, cô Ngô, không thể đi cùng hai người được nữa, “Tổng giám đốc Xa, anh giúp tôi gọi điện cho chủ tịch Nhạc với”.

Xa Thành chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghe tới mấy chữ “Chủ tịch Nhạc” này thì hoảng hốt một chút.

Trì Linh Đồng chấp tay thành hình chữ thập: “Xin anh đó, xin anh đó, tốt thì tốt cho trót, anh đừng so đo hiềm khích ngày xưa nữa, trong bụng đàn ông có thể chèo thuyền mà (4), anh là quân tử rộng rãi, xin hãy chủ động gọi điện thoại cho chị ấy giúp tôi, để chị ấy lái xe tới đây, tốt nhất là trước khi cảnh sát ập tới”.

(4) Ý đàn ông thì rộng lượng, bao dung.

Xa Thành nhú mày, mắt giật giật, cô nhóc này bị bắt cóc thật hả? Anh ta vô cùng hoài nghi.

Áo leo cao cổ màu đen, áo khoác màu nâu nhạt, khăn quàng màu khói, vẻ mặt hồ hững lạnh nhạt còn có vài phần khó hiểu, thái độ lịch sự và cảm giác xa cách nhưng không khiến người ta khó chịu. Bà Đàm Trân nhìn Tiêu Từ Thần bước ra từ trong nhà, cảm giác như anh tựa như một người xa lạ. Rõ ràng cùng một gương mặt, nhưng lại như có thêm thứ gì đó, lại như bớt đi thứ gì đó, bà không nói rõ ra được.

“Từ Thần” Mỗi lần có người gọi tên anh, trực giác khiến anh sững người, ngẩng đầu theo phản xạ có điều kiện. Bà Đàm Trân nhú mày, “Con mới ra viện, cứ ở Tân Giang chờ đi, mẹ tới Thanh Đài đón Đồng Đồng”.

“Không, con khỏe rồi mà”. Anh đưa tay ấn nhẹ vào trán. Anh phải tới Thanh Đài, một là để đón Trì Linh Đồng, hai là để tới Hằng Vũ gặp Quân Mục Viễn. Chuyện này quá kinh khủng, tại sao mặt anh lại biến thành mặt Tiêu Từ Thần, Tiêu Từ Thần thực sự đang ở đâu rồi, anh muốn hỏi để biết chân tướng. Điều đáng mừng duy nhất đó là những mảng nhỏ ký ức đã từ từ ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh. Một gương mặt xa lạ, lại mất trí nhớ, lại là sự giải thích hợp lý cho thân phận của anh. Chỉ có trái tim anh là vẫn như ngày xưa, dù thân phận thay đổi, thời gian thay đổi, nhưng một lần nữa, anh lại yêu Trì Linh Đồng.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lạnh lạnh, trăng non tỏa ra ánh sáng trong suốt. Ở Thanh Đài cách đây ngàn dặm, nhiệt độ tối nay bao nhiêu?

Bà Đàm Trân không ngăn cản anh, cũng hiểu được tâm trạng nôn nóng muốn gặp Trì Linh Đồng của anh. Cục công an thành phố Tân Giang đã chuẩn bị một chiếc xe cảnh sát cho bọn họ, ông Trì Minh Chi cũng cùng đi. Biết tin Trì Linh Đồng đã được giải cứu, bà Đàm Trân mới gọi điện cho ông. Ông chạy tới, sắc mặt lạnh lùng, nhìn bà Đàm Trân với vẻ trách móc: “Đồng Đồng cũng là con gái tôi, bà có tư cách gì mà giấu tôi chuyện con bé?”

Bà Đàm Trân không giải thích, chỉ thờ dài một tiếng.

Dọc đường đi, hai người không nói câu gì. Tiêu Từ Thần cũng lạnh lùng nghiêm nghị. Chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên ngoài cửa xe.

Khi tới Thanh Đài thì trời đã sáng, từng lớp từng lớp mây bay lên từ phía đằng Đông, ánh ban mai nhuộm nửa bầu trời thành màu vàng lấp lánh, dưới ánh hào quang, nước biển dịu dàng lay động. Tiêu Từ Thần chăm chú nhìn về phía trước, cho dù anh có thân phận gì đi chăng nữa, thì đường phố và các công trình kiến trúc ở Thanh Đài vẫn là những khung cảnh vô cùng quen thuộc với anh.

Ông Quan Ân Đạt đứng trước cổng Đại đội cảnh sát hình sự thành phố Thanh Đài, với bầu mắt thâm quầng chứng tỏ ông đã thức trắng đêm, thấy bà Đàm Trân xuống xe vội vàng bước tới đón, sau đó bắt tay với ông Trì Minh Chi.

“Đồng Đồng đâu rồi?” Thái độ của ông Trì Minh Chi vô cùng lạnh nhạt, nếu không vì người đàn ông trước mắt này, Đồng Đồng của ông cũng chẳng gặp tau bay vạ gió như thế.

“Chúng ta đi ăn sáng trước đã, sau đó tìm một khách sạn để nghỉ ngơi”. Ông Quan Ân Đạt mỉm cười vỗ vai Tiêu Từ Thần, nhìn trán anh, “Trông cũng tạm ổn rồi!”

“Ông đừng đánh trống lảng nữa, mau nói chuyện chính đi”. Bà Đàm Trân giục giã.

Ông nhắm mắt lại: “Đồng Đồng được một ông chủ quán mì cứu ra, sau đó báo cảnh sát, mẹ con Ngô Thanh đã sa lưới, lát nữa sẽ áp giải về Ninh Thành quy án. Đồng Đồng vẫn khỏe, chỉ hơi cảm nhẹ, bác sĩ tâm lý đã gặp con bé rồi, nói trạng thái tâm lý của con bé hoàn toàn bình thường”.

“Giờ con bé đang ở đâu?” Bà Đàm Trân mừng rỡ hỏi.

“Không ngủ suốt hai ngày một đêm, bà cũng biết đấy, con bé say xe, vừa đi ngủ rồi”. Ông Quan Ân Đạt cười ha ha.

“Tôi chỉ nhìn Đồng Đồng một chút thôi, không đánh thức con bé đâu”. Ông Trì Minh Chi cướp lời.

Ông Quan Ân Đạt tỏ vẻ bối rối: “Chúng ta ăn sáng xong rồi nói tiếp. Tóm lại bây giờ con bé cực kỳ an toàn cực kỳ an toàn”.

Tay Tiêu Tử Thần bỏ trong túi, im lặng. Nội tâm anh có linh cảm không tốt, như thể Trì Linh Đồng đang bị một lực hút lạ lùng nào đó cuốn đi, cách anh ngày càng xa. Anh tự tin an ủi mình, đây chỉ là ảo giác của anh thôi. Ông Quan Ân Đạt sẽ không nói dối đâu.

Mấy người cùng tới quán sữa đậu nành Vĩnh Hòa cách đó để ăn sáng, gọi sữa đậu nành nóng hổi và thức ăn sáng, nhưng chẳng ai có tâm trạng ai mà ăn uống. Ông Quan Ân Đạt hút hết thuốc này tới thuốc khác. Khi thanh toán, ông kéo Trì Minh Chi lên, hai người cùng đi tới quầy, ông lấy ra một tờ giấy đưa cho ông Trì Minh Chi.

Ông Trì Minh Chi đọc xong, há miệng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Ông lại ghé vào tai ông Trì Minh Chi nói mấy câu, ông Trì Minh Chi vung tay chỉ vào phía trong, lác đác về không đồng ý.

“Bọn họ đang nói gì thế, thậm thà thậm thụt!” Bà Đàm Trân hỏi Tiêu Tử Thần.

Tiêu Tử Thần ngồi yên, cảm giác bất lực đang dần tràn ra, lấp đầy tim anh.

Ông Trì Minh Chi và ông Quan Ân Đạt cùng nhau quay lại hỏi, “No chưa?”

“Hai người giấu tôi chuyện gì thế?” bà Đàm Trân nhìn ông Quan Ân Đạt, lại nhìn ông Trì Minh Chi.

“Về nhà rồi nói tiếp”. ông Quan Ân Đạt nhú mày, nhìn Tiêu Tử Thần, “Tử Thần, đừng cùng với con tới thăm cha con đi”.

Anh từ từ đứng lên: “Đương QUAn, có chuyện gì thì đương nói thẳng ra đi, có phải Trì Linh Đồng bị làm sao không?”

Mọi người thấy ngón tay thon dài của anh mất kiểm chế mà run lên. Ông Quan Ân Đạt nhìn ông Trì Minh Chi, Trì Minh Chi hiểu ý, gạt đầu rồi kéo bà Đàm Trân ra ngoài. Ông ra hiệu đề Tiêu Tử Thần ngồi xuống: “Tử Thần, con yên tâm, Trì Linh Đồng rất an toàn, nhưng tạm thời con bé sẽ không quay về Tân Giang”.

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Con bé ra nước ngoài rồi”.

Anh mỉm cười, “Không thể nào, cô ấy bị say máy bay”.

“Con bé uống thuốc an thần để lên máy bay”.

Khuôn mặt anh từ xanh chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển xanh, “Chẳng phải đã bắt được bọn bắt cóc rồi sao?”

“Con bé đi một mình. Lần bắt cóc này khiến con bé bị khủng hoảng, con bé nói muốn tới đảo nhiệt đới để thừa giã nghỉ ngơi”.

“Hộ chiếu và chứng minh thư của cô ấy đều ở Tân Giang, đi kiếm gì được?” Anh mỉm cười, “Đương Quan, chuyện này chẳng buồn cười chút nào”.

“Có cách đi đặc biệt cho nhân viên công vụ, đương đã dùng quyền hạn để làm việc này. Đồng Đồng là con gái đương, các đồng nghiệp cũng sẽ thông cảm. Con bé để lại cho con một lá thư”. Ông Quan Ân Đạt đặt một tờ giấy xuống trước mặt anh. Chữ viết thanh tú nhã nhặn như tính cách của cô, anh từ từ mở thư.

“Tử Thần: Thật đáng xấu hổ, em lại làm một kẻ đào ngũ. Lần này em muốn tới một nơi xa thật xa, không biết khi nào mới có thể gặp lại, cho nên em vẫn phải báo anh! Hai người chúng ta đều có một quá khứ nặng nề, rồi cuộc thứ ma lực gì đã kết nối chúng ta lại với nhau, em sẽ không bàn tới nữa. Anh có nhận ra không, thực ra chúng ta đều chưa từng thực sự thoát ra khỏi quá khứ, trong lòng chúng ta còn lưu giữ bóng dáng của ký ức của ngày hôm qua. Tuy thời gian chúng ta quen nhau không ngắn, nhưng vì ký ức trống rỗng của anh, tình yêu của chúng ta khá mờ nhạt. Chúng ta chưa chuẩn bị tốt cho việc đón nhận một người khác thì đã vội đính hôn. Em ghét phải suy đoán, hiểu lầm, em thừa nhận, em không phải là một người mạnh mẽ cũng không có một trái tim bao dung. Em sợ, Tử Thần! Em không nghĩ ngờ tình cảm của anh dành cho em, nhưng em là người tham lam, em muốn một tình yêu đơn giản, thuần khiết và hoàn chỉnh. Ngày trước anh ấy không thể cho em một tình yêu như thế, hiện tại anh cũng không làm được. Tử Thần, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã chăm sóc che chở em suốt bao ngày qua, cảm ơn anh đã giúp em tìm lại sự tự tin để tiếp tục thiết kế, cảm ơn anh đã giúp em sưởi ấm hàng đêm. Lần từ biệt này, em không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng em sẽ không bao giờ từ bỏ giấc mộng thiết kế nữa. Có thể hạ quyết tâm như vậy là một điều vô cùng khó khăn, khi em lên xe rời khỏi Tân Giang với những kẻ bắt cóc, em đã cầu nguyện, nếu em được giải cứu, em sẽ buông xuôi mọi đau khổ, uất ức, oán hận, hổ thẹn, không cam lòng, em sẽ chỉ sống vì bản thân mình thôi. Tử Thần, chúng ta hủy hôn ước nhé, chúc anh hạnh phúc, Trì Linh Đồng!”

“Cách” mộ chiếc nhẫn nhỏ rơi xuống đất. Anh từ từ cúi người nhặt chiếc nhẫn lên, tỉ mỉ lau bụi bẩn trên nó, nắm chặt trong lòng bàn tay, vẻ mặt nguội lạnh. Anh đọc lại thư một lần nữa, gấp lại cẩn thận rồi cất vào túi cùng chiếc nhẫn.

Ngoài cửa, bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi đều tỏ ra áy náy.

“Đương Quan, Trì Linh Đồng đã tới đảo nào, con muốn đi tìm cô ấy, có một số chuyện trực tiếp nói thì tốt hơn”. Vẻ mặt anh rất trấn định, cư xử cũng khá bình tĩnh.

Ông Quan Ân Đạt áy náy nói: “Trì Linh Đồng muốn đương giữ bí mật bằng cả sinh mạng”.

“Chỉ giữ bí mật với mình con ư?” Tiêu Tử Thần thực sự khâm phục bản thân mình, lúc này vẫn cười được. Vốn tưởng rằng, sống hai đời, may mắn xiết

bao được ở bên cô. Kết quả vẫn là hai đường thẳng song song.

“Con thông cảm cho con bé, hai đứa còn trẻ, có duyên thì sẽ ở bên nhau”. Ông Quan Ân Đạt biết nói câu này nghe quá máy móc bất lực, thế nhưng dù sao cũng phải nói câu gì đó.

“Cô ấy vẫn luôn phóng khoáng như vậy”. Anh gật đầu, áo khoác màu nâu nhạt bị gió cuốn lên, không khỏi nghĩ tới một câu đùa sinh viên thường nói: “Mẹ nói, tất cả chỉ là mây bay”. Trái tim lạnh tựa hầm băng, tình yêu lại bỏ qua anh một lần nữa. Sống và chết có gì khác nhau đâu?

“Con bé có nỗi khổ tâm riêng”. Ông Trì Minh Chi vừa kể cho bà Đàm Trân chuyện hiểu lầm giữa Tiêu Từ Thần và Trì Linh Đồng, bà Đàm Trân hiểu rất rõ Trì Linh Đồng làm vậy là vì bất đắc dĩ. Một lần bị răn cấm, cả đời sợ dây thừng.

Tiêu Từ Thần quay ra nhìn bà Đàm Trân.

“Hai đứa có vấn đề trong việc trao đổi với nhau, hai đứa đều phải kiểm điểm lại mình, không thì chẳng ai giúp được các con đâu”.

Anh cười khổ, anh tỉnh lại, cũng hiểu rõ hai người luôn muốn cùng nhau xây dựng gia đình, cầm tay nhau bước đi, chia sẻ với nhau mọi chuyện, nhưng lúc này cô đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: 16: Yêu Gia Đình

Type-er: Thống

Tòa nhà Hằng Vũ.

Tiêu Từ Thần bước vào sảnh lớn, có một thoáng thất thần.

“Thưa anh, xin hỏi anh tìm ai ạ?” Cô nhân viên lễ tân mặc quần áo công sở, nở một nụ cười tiêu chuẩn lộ tám chiếc răng với anh.

“Quân Mục Viễn có ở đây không?” Khung cảnh quen thuộc biết bao, nhưng anh lại thành người xa lạ.

Cô nhân viên lễ tân thấy anh gọi thẳng tên của xếp, hơi sững sốt: “Anh là gì của giám đốc Quân ạ?”

“À, bạn bè”. Anh chợt ý thức được thân phận mới của mình, mỉm cười tự giễu, “Tôi tên là Tiêu Từ Thần”.

Những hồi ức khi làm Tiêu Từ Thần của anh bắt đầu từ Hồng Kông. Nhân viên của Hằng Vũ – Giám đốc Quan và Quân Mục Viễn vẫn giúp đỡ anh, nói anh gặp tai nạn, bị mất trí nhớ, nhưng công việc ở Tân Giang, Hằng Vũ sẽ đại diện cho anh, cố gắng để anh không phải chịu thiệt thòi.

Anh vô cùng kinh ngạc, anh là một học giả sang giao lưu học thuật, sao lại có liên quan đến Hằng Vũ. Sau đó, anh tưởng là Hằng Vũ đang làm công tác từ thiện gì đó, không ngờ anh lại thành người may mắn kia. Công tác từ thiện gì chứ, có lẽ là vì anh gặp tai nạn trên xe của Bùi Dịch Thanh, Hằng Vũ không thể không chịu trách nhiệm với anh.

Quân Mục Viễn nhanh chóng xuống tầng, nhiệt tình nắm chặt tay anh, vô cùng xúc động, “Thầy giáo Tiêu, anh về Thanh Đài từ bao giờ?” Anh ta dẫn Tiêu Từ Thần lên văn phòng của mình.

Tiêu Từ Thần thấy bằng chức danh trên bàn anh ta ghi, “Tổng Giám Đốc”, mỉm cười, xem ra Quân Mục Viễn đã lên chức rồi.

“Hôm nay”. Thư ký lễ phép bung lên hai tách cà phê, anh nhỏ giọng nói cảm ơn, khéo mắt liếc nhìn về căn phòng đóng kín của mình. Tầm mắt của anh dừng lại cho chốc lát.

“Đó là văn phòng của Tổng giám đốc Bùi, một năm rồi, nhưng tới giờ tôi vẫn không đủ dũng khí để bước vào đó. Tôi vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện anh ấy đã qua đời. Đôi khi tôi vẫn có ảo giác rằng, dường như anh ấy vẫn sống ở một nơi nào đó trên cõi đời này, chỉ là chúng ta không biết mà thôi. Tuy chúng tôi là quan hệ lãnh đạo nhân viên, thế nhưng tôi và anh ấy vừa giống bạn bè vừa giống anh em. Ôi, trời xanh ghen ghét anh tài!”

“Anh ấy mất như thế nào?” Sắp sửa vén màn chân tướng, anh không thể không căng thẳng.

Quân Mục Viễn đóng cửa lại, dặn thư ký tạm thời đừng làm phiền, “Xem ra thầy giáo Tiêu vẫn chưa nhớ lại chút gì!”

Anh nói qua quýt: “Có một vài hình ảnh vụn vặt xuất hiện trong đầu tôi. Tôi nhớ láng máng là đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, trong xe có ba người là tôi, Tổng giám đốc Bùi và một vị phu nhân họ Tống”.

Quân Mục Viễn cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chuyện này Hằng Vũ vẫn luôn giấu kín, chỉ tuyên bố bên ngoài là Tổng giám đốc Bùi bị tai nạn một mình, không hề nhắc tới anh và cô Tống, đây xem như là một vụ bê bối của nhà họ Bùi và Hằng Vũ! Lúc đó anh đi cùng bọn họ từ bệnh viện. Tống Đình có thai!”

“Tôi cũng nhớ mang máng như vậy, sau đó thì sao?” Anh ngừng thở, như thể quay lại màn đêm như mưa tầm tã ấy.

“Có lẽ anh không biết, Tống Đình là mối tình đầu của tổng giám đốc Bùi, cũng là chị dâu của anh ấy. Anh ấy và cô ta cùng đi khám thai, dưới ánh mắt người đời có hơi kỳ lạ, cho nên không thể công bố ra bên ngoài. Cụ thể tại sao, chỉ có tổng giám đốc Bùi và Tống Đình biết rõ. Ngày mưa đường trơn, có một người lái xe chở hàng uống say, đâm vào xe tổng giám đốc Bùi. Tay lái khảm vào người anh ấy, còn khuôn mặt thì bị mảnh kính bay vào nên không thể nhận diện bộ dạng lúc trước. Khuôn mặt của anh và tổng giám đốc Bùi đều bị dập nát toàn bộ, chiều cao lại tương tự, nhóm máu cũng giống nhau, nếu không phải trong áo khoác của anh có chứng minh thư thì đúng là không thể phân biệt ai là ai. Tiếc là khi vừa đến bệnh viện thì tổng giám đốc Bùi đã trút hơi thở cuối cùng, còn anh thì bị hôn mê sâu. Ngày hôm sau Hằng Vũ đưa anh tới Mỹ, nói với Viện y học Tân Giang là kéo dài thời gian giao lưu học thuật, nhưng thực ra là đi chữa trị cho anh, chỉnh sửa để khuôn mặt anh trở về như cũ. Cũng may mà anh vẫn hôn mê sâu, không phải chịu những cơn đau mà người ta không thể chịu nổi. Phẫu thuật rất thành công, sau khi anh tỉnh lại thì bị mất trí nhớ”.

“Tống Đình thì sao?” Anh nhớ mình đã gặp Tống Đình ở ban quản ký Khế Viên, dường như cô ta không bị làm sao cả.

“Cũng hôn mê ba bốn ngày, bị trầy da một chút, nhưng vẫn ổn, con sinh ra cũng khỏe mạnh”.

“Đứa trẻ rất khỏe mạnh ư?” Mặt anh hoàn toàn tái đi.

“Vâng là một bé gái. Nhưng mà...” Về mặt Quân Mục Viễn hơi kỳ lạ, “Có lẽ bé gái đó phải chịu kích thích gì đó từ khi còn trong bụng mẹ, nên hơi khác những đứa trẻ bình thường một chút”.

“Bây giờ đứa bé kia đang ở...”

“Tiểu thư nhà họ Bùi đương nhiên phải ở nhà họ Bùi rồi, di Ngũ săn sóc, hơi thiếu năng trí tuệ, nhưng được chăm sóc rất tốt”.

Anh cả biết rõ đứa trẻ này không phải con nhà họ Bùi, sao có thể nuốt trôi con giận này? Không đúng, di Ngũ chăm sóc cho đứa bé. Trời ơi, chắc chắn anh cả đã tưởng lầm đứa bé đó là con của anh và Tống Đình, cho nên mới chấp nhận... Anh đau khổ nhắm mắt lại, toàn bộ sự việc đều rối tung.

“Bây giờ Hằng Vũ... vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn, mọi chuyện đều đi vào quỹ đạo. Đại thiếu gia trở về từ Châu Âu, nhưng anh ấy chỉ đứng sau màn chỉ huy mọi chuyện thôi, các công ty con đều cho tổng giám đốc công ty phụ trách. Anh ấy cũng ở Tân Giang, làm tổng biên tập tờ báo “Báo chiều hoa đồng”.

“Anh ấy làm việc này?” Bùi Dịch Văn không giống anh, trước giờ anh, trước giờ anh ấy luôn là người cháu mà ông Bùi Thiên Lỗi vô cùng yêu quý. Làm người điều hành tương lai của Hằng Vũ, được giáo dục trong môi trường tốt nhất, sao ông Bùi Thiên Lỗi có thể đồng ý để anh ấy làm việc này?

Quân Mục Viễn cười: “Có lẽ Đại thiếu gia và Chủ tịch đã có giao hẹn nào đó với nhau. Anh đã từng gặp anh ấy chưa?”

Anh lắc đầu.

Khuôn mặt Quân Mục Viễn thoáng hiện vẻ buồn bã: “Sau khi tổng giám đốc Bùi qua đời, tôi cũng mất liên lạc với bạn gái anh ấy. Trước đây cô ấy cũng là một thiên tài trong giới bất động sản, tiếc là nhanh chóng biến mất như một ngôi sao băng. Tôi vẫn nhớ cô bé đó, mắt rất to, rất xinh xắn, vô cùng lém lỉnh, Tổng giám đốc yêu cô ấy đến phát điên”.

“Đúng là đáng tiếc”. Đầu anh hơi đau nhức, có lẽ do mấy hôm nay nghỉ ngơi không đủ. Dường như anh đã có mọi đáp án mà bản thân muốn. Nếu viết thành một câu chuyện, sẽ khiến người ta tròn mắt há mồm. Nhưng thực sự xảy ra, chẳng qua chỉ là một trò đùa của ông trời.

Nếu Tiêu Từ Thần không đưa áo khoác cho anh, không lái xe thay anh, vậy thì ngồi đây ở đây hôm nay chính là Tiêu Từ Thần thật sự, còn người nằm trong nghĩa trang nhà họ Bùi chính là anh – kẻ đang đeo cái mặt này.

Quá tàn nhẫn, Tiêu Từ Thần đã làm gì sai mà phải chôn vùi sinh mệnh thay anh? Con người tài hoa xuất chúng, ôn hòa nho nhã đến thế, nếu như còn sống còn cứu được rất nhiều sinh mạng. Còn anh thì sao? Nhỏ bé như rom rạ, không có anh, Hằng Vũ vẫn vận hành bình thường, nhà họ Bùi vẫn vui vẻ hòa thuận, chuyện Tống Đình hình như cũng được xử lý êm đẹp, cô ta vẫn xinh đẹp kiêu kỳ như ngày xưa. Chỉ có Trì Linh Đồng... đau khổ vì anh...

“Thầy giáo Tiêu, thầy giáo Tiêu...”

Anh lấy lại tinh thần, bối rối mỉm cười với Quân Mục Viễn: “Xin lỗi, tôi thất thần”.

“Cùng ăn bữa trưa chứ, lâu rồi chúng ta không gặp nhau”.

Anh hơi sững sốt, nhưng trong chớp mắt ấy, anh đưa ra một quyết định. “Lần tới về Thanh Đài tôi sẽ hẹn anh. Hôm nay tôi còn phải về Tân Giang, mai có tiết dạy”.

Quân Mục Viễn nuốt tiếc nhún vai, “Sao phải vội thế?”

“Vì miếng cơm manh áo mà, không làm khác được”. Anh bắt tay anh ta, nói lời từ biệt.

“Thầy giáo Tiêu, chuyện hôm nay tôi kể với anh, và những kỷ ức anh có thể sẽ nhớ lại trong tương lai, xin anh giữ bí mật giúp chúng tôi, được không?”
Quân Mục Viễn khẩn cầu nhìn anh.

Anh mỉm cười, nhắm mắt một thoáng: “Những chuyện này đâu liên quan tới tôi?” Trước khi tới đây, anh còn nghĩ, có cần về Hồng Kong một chuyến hay không. Nhưng xem ra, không cần nữa rồi.

Bí mật này cứ để anh chôn sâu tận đáy lòng, mang tới thiên đường thôi. Nghĩa vụ, trách nhiệm, có lẽ là cả sai lầm của Bùi Dịch Thanh, Tiêu Từ Thần thực sự đã gánh chịu thay anh. Một người có khuôn mặt của Tiêu Từ Thần, và linh hồn của Bùi Dịch Thanh như anh, toàn bộ ý nghĩa sống nên đều là vì Tiêu Từ Thần, chăm sóc người nhà họ Tiêu, dạy dỗ sinh viên. Còn về Khổng Tước, ngoại trừ việc không thể yêu cô ta, anh sẽ quan tâm hết sức có thể.

Có thể đây cũng là một loại giải thoát! Hai mươi chín năm qua, anh vẫn luôn mâu thuẫn chuyện con cả con thứ, để có được sự ưu ái của ông Bùi Thiên Lỗi, để mẹ mình được nở mày nở mặt với các vị phu nhân khác, để chứng minh bản thân xứng đáng làm người lãnh đạo của Hằng Vũ hơn Bùi Dịch Văn, anh đã nỗ lực hơn bất kỳ ai, trân trọng Hằng Vũ hơn hết thầy mọi người. Nhưng giờ mọi thứ đều bay theo gió, hoàn toàn tan biến.

Được rồi, anh không nợ Hằng Vũ, cũng không nợ nhà họ Bùi nữa. Hằng Vũ cũng không nợ anh, nhà họ Bùi cũng không nợ anh. Anh không oán trách ông trời, thực ra, anh rất may mắn vì luôn có Linh Đồng ở bên.

“Từ Thần, con cứ ở nhà mấy ngày, không cần vội về Tân Giang đâu”. Bà Đàm Trân đứng bên xe, nói với Tiêu Từ Thần. Mẹ con Ngô Thanh đã bị áp giải về Ninh Thành, Trì Linh Đồng cũng đã bình an, làm xong mọi thủ tục, mọi người đều phải ra về.

Anh cười, cũng không thấy bối rối vì cái tên “Từ Thần” này nữa, anh thích cái tên này, như thể nó sinh ra là từ trong tim anh vậy. “Con đã gọi điện cho cha mẹ con rồi, con vẫn nên về Tân Giang thôi”. Anh đã không còn mê man như hồi bữa sáng, sắc mặt rất tươi tỉnh.

“Ừ, đừng nghĩ nhiều nhé. Có khi mấy hôm nữa Trì Linh Đồng lại chủ động liên lạc với con!”

“Không sao ạ, để cô ấy thoải mái vui chơi tắm nắng bên ngoài thôi, hi vọng đừng đen quá. Mẹ, nếu Trì Linh Đồng gọi điện cho mẹ, mẹ nói với cô ấy giúp con, con đã nhớ lại mọi chuyện, chờ cô ấy trong căn nhà ở Khế Viên, con vẫn sẽ giữ gìn hôn ước thật cẩn thận”. Anh lịch thiệp mở cửa xe giúp bà Đàm Trân.

Bà Đàm Trân thở dài, quay đầu nhìn ra sau.

Tiêu Từ Thần không biết, lúc này, Trì Linh Đồng đang đứng bên cửa sổ ở phòng trà đối diện, nhìn chăm chú về phía này.

“Đừng có tỏ ra lưu luyến thế chứ, nhớ anh ta thì ra ngoài đi, chẳng chết đâu mà sợ”. Nhan Tiểu Úy đẩy đẩy cô bằng cùi chỏ.

“Không. Nhìn thế này tốt rồi”.

“Hai người đang diễn kịch cảm động à?” Nhan Tiểu Úy lườm cô.

Cô lắc đầu: “Chỉ là nói lời tạm biệt thôi!”

“Chia tay thật ư?” Có ma mới tin!

“Tiểu Úy, chị còn nhớ ngày em tới Thái Hoa không?”

“Mọi người đều bảo người mới là một học sinh năm tốt(1)”.

(1) Năm tiêu chuẩn của người học sinh: học tập tốt, tư tưởng tốt, làm việc tốt, kỷ luật tốt, tác phong tốt.

Trì Linh Đồng ngơ ngác nhìn theo chiếc xe ngày càng xa khỏi tầm mắt, biết Tiêu Từ Thần không thấy cô nhưng vẫn vẫy tay tạm biệt, “Chị coi, em yêu đương hai lần, biến cái tinh thần học tập, tinh thần làm học sinh năm tốt của em hoàn toàn bay biến. Phải thay đổi, phải thay đổi thôi”.

“Đừng phải vấn đề thì nên cẩn thận phân tích chứ không phải đập cho đổ luôn, hai lần này giống nhau chắc?”

“Từ người không giống thì sai lầm giống hệt nhau”.

“Lần trước là Bùi Dịch Thanh chưa kịp giải thích, lần này Tiêu Từ Thần người ta vội vàng chạy tới giải thích, thì đã bị em từ chối luôn”. Nhan Tiểu Úy bực bội kêu lên.

“Kết quả của việc giải thích chỉ là hiểu lầm, sau đó tái phạm thì lại giải thích tiếp. Ngộ nhờ lần này em hiểu lầm cũng xảy ra tai nạn, ví dụ như Ngô Thanh, sát hại con tin, chẳng phải em sẽ ôm hận mà chết sao? Hiểu lầm khủng khiếp lắm, âm thầm giết người chứ chẳng chơi”.

“Sao có thể nghĩ như vậy được, em cứ chuẩn bị tinh thần cô độc đến cuối đời đi”. Nhan Tiểu Úy nhếch mép lên.

“Em muốn độc thân, sắp em chưa chắc đã chịu đâu! Thêm mười năm nữa, chị coi, chắc chắn em sẽ trở thành báu vật cấp quốc gia, sao có thể lãng phí gen di truyền tốt thế này được, kiểu gì sắp cũng sẽ cho em lấy một chàng trai báu vật nào đó. Không cần tình không cần yêu, chỉ cần đời sau... Ai ui!”
Trì Linh Đồng ôm trán đuổi theo Nhan Tiểu Úy, “Em biết mà, chị ghen tỵ với em”.

“Chị uống lộn thuốc mới quan tâm lo lắng tới em. Em đúng là đồ hèn nhát, tránh xa chị ra”.

Trì Linh Đồng cười hi hi lao tới, ôm lấy tay Nhan Tiểu Úy. Hèn nhát là bản năng của động vật, người không biết trân trọng bản thân mình thường rất dễ kích động. Từ nay về sau, cô sẽ đặt mình lên tất cả, tuyệt đối không vì bất cứ người nào hay bất cứ chuyện gì mà chịu uất ức tủi thân, miễn cưỡng thỏa hiệp.

Hiện thực đã chứng minh Nhan Tiểu Úy nhìn lầm rồi, thật ra Trì Linh Đồng là người rất dũng cảm.

Ví dụ thứ nhất: Trở lại Thái Hoa lần nữa, Trì Linh Đồng cẩn thận đưa ra giao hẹn với Nhạc Tĩnh Phân, cô yêu cầu Thái Hoa cung cấp một căn nhà hai phòng nhìn ra biển, không cần đi làm, thời gian làm việc tự do, tiền lương tăng hai mươi phần trăm so với mức lương trước đây, một năm lại tăng một lần. Nhạc Tĩnh Phân bình tĩnh nghe xong, hỏi thể em có thể làm gì cho Thái Hoa, giống như ngày trước sao? Trì Linh Đồng trả lời, em không có hứa hẹn, em chỉ có lương tri. Ngày chuyển nhà mới, Nhan Tiểu Úy đứng trước cửa sổ bằng kính, nhìn bọt nước trắng xóa như tuyết trên bãi biển, nói với Trì Linh Đồng, hãy để chị yêu em, vĩnh viễn không hiểu lầm, vĩnh viễn không phản bội. Trần Thần tức giận tới mức kéo Trì Linh Đồng vào danh sách đen.

Ví dụ thứ hai: Từ khi về Tân Giang, Trì Linh Đồng chưa từng cắt tóc, mái tóc cô đã dài tới eo. Hôm nay, cô đi cắt ngắn, tóc ngắn cùn cộn, chẳng khác nào trọc đầu. Phía sau cắt vô cùng sạch sẽ đến mức gần như thấy được da đầu nâu nâu. Nếu nhà tạo mẫu tóc không khốc lóc ngăn cản, thực ra cô còn định cạo trọc luôn, để phù hợp với kiểu tóc mới, cô tới thẩm mỹ viện xỏ lỗ tai, lại tới cửa hàng mua khuyên tai đính kim cương, đeo vào sáng lấp lánh như hai ngôi sao nhỏ trên người. Trần Thần buộc tóc, Nhan Tiểu Úy nói, hai đứa đứng cạnh nhau, anh là em gái, em ấy là anh trai. Trần Thần tức điên.

Ví dụ thứ ba: Tối cuối tuần, Trì Linh Đồng sẽ trang điểm mắt khói, ăn mặc theo phong cách lạnh lùng, kèm theo quả đầu siêu bốc lửa kia, đúng là một thiếu nữ từ hành tinh khác xuyên không tới. Vừa vào Night Club, liền biến thành tiêu điểm ngay lập tức. Night club là nơi thế nào chứ, bạn có thể nhìn chăm chăm vào bất kỳ cô gái xinh đẹp nào, tỏ vẻ đề nghị đáng kính cũng được hết. Trước khi gặp Trần Thần rồi hoàn lương, Nhan Tiểu Úy là khách quen của Night club. Sau khi hoàn lương, thỉnh thoảng hai người tới đây, uống ít rượu, nhưng cũng không quậy phá gì cả. Trì Linh Đồng chưa từng tới Night club, cô cũng chẳng có hứng thú với rượu, nhưng khi âm nhạc nổi lên, cô như bị ma ám, đưa hai tay lên, mặt mũi mê man, eo thon uốn éo như trực quay. Thoảng chốc đã có một bầy ong bướm vây quanh.

Trần Thần phá vòng vây lao vào, suýt nữa thì tát tai cô. Cô trêu chọc anh ta, tuổi trẻ mà không phí hoài thì còn gọi gì là tuổi trẻ? Ngày xưa cô lười quá mới đâm đầu vào ngõ cụt hoải. Bây giờ muốn xông ra, cho bản thân cơ hội cũng cho người khác cơ hội.

Nhan Tiểu Úy ôm trán: Đây không phải là thay đổi nữa rồi, từ học sinh năm tốt biến thành thiếu nữ bất lương, đây là sự nhảy vọt về thể chất!

Nhạc Tĩnh Phân cũng nhận ra sự khác thường của Trì Linh Đồng, nhưng chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc, cô làm gì cũng được. Nhìn Trần Thần rầu rĩ tới mức này, chị ta an ủi, Tiểu Trì đang thời kỳ phản nghịch, cứ kệ cô ấy, ba tháng, thấy hết mới mẻ rồi sẽ không có gì khác thường nữa.

Trần Thần trách mắng: Thời kỳ phản nghịch này đến muộn quá đấy!

Trì Linh Đồng cũng không để Nhạc Tĩnh Phân phải thất vọng, sau khi trở lại một thời gian ngắn, cô đã thiết kế cho Nhạc Tĩnh Phân ba bản thiết kế nội thất. Vì giá đất ở Thính Hải Các rất cao, Nhạc Tĩnh Phân lại đòi hỏi sự nhã nhặn, nên thành phẩm kiến trúc giá không thấp. Một khi giá thành sản phẩm cao lên, giá nhà cũng cao lên. Nhà bán không được như ý, ngoài mặt Nhạc Tĩnh Phân không nói gì, nhưng trong bụng vô cùng hối hận. Trì Linh Đồng đề nghị, mua nhà tặng thiết kế. Nhạc Tĩnh Phân cầm bản vẽ mà run lên, thiết kế tinh tế tự nhiên, ba phong cách của Địa Trung Hải, chị ta thấy, phong cách nào cũng đẹp hết. Chị ta tự tin vào khả năng đánh giá của mình, có thể khiến chị ta thích thú, đương nhiên có thể khiến người mua nhà thích thú.

“Tiểu Trì, em học thiết kế nội thất từ bao giờ thế?” Bản thiết kế với màu sắc rực rỡ, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

“Chủ tịch Nhạc nghĩ em ở không làm gì suốt một năm? Em luôn cố gắng đó”. Trì Linh Đồng chém quá mà không biết ngượng. Viết bài đăng suốt nửa năm, cô cũng hiểu biết hơn nhiều. Chẳng qua, cô không giữ lời hứa với bà Đàm Trân, nhưng chẳng lẽ Bùi Dịch Thanh giữ lời ư? Cô đã nghĩ thông cả rồi, không bao giờ tin vào hứa hẹn nữa. Coi đi, thế này không tốt sao, cô sống vô cùng hạnh phúc!

“Chị biết em là thiên tài mà!” Nhạc Tĩnh Phân mừng rỡ cảm bản về tới bộ phận quảng cáo.

Cùng tháng, tình hình tiêu thụ ở Thính Hải Các lập tức tăng gấp đôi, Nhan Tiểu Úy cầm một xấp tiền thưởng, phấn khởi kéo Trì Linh Đồng tới Mỹ Thực Phủ ăn lẩu. Trì Linh Đồng nói Mỹ Thực Phủ quá phổ biến, cô muốn ăn đồ Tây cơ. Cho nên ba người đi ăn đồ Tây, kết quả Trì Linh Đồng uống say, chạy tới bàn bên cạnh, yêu cầu đôi vợ chồng đang kỷ niệm ngày cưới xin lỗi cô, cô ghét người khác yêu thương ngọt ngào trước mặt cô, rõ ràng là cố ý kích thích cô, “Tôi thất tình, hai người không biết à?” Cô chỉ tay vào họ hỏi.

Trần Thần vừa cúi đầu xin lỗi, anh ta và Nhan Tiểu Úy kéo Trì Linh Đồng gần như chạy ra khỏi nhà hàng. Có lẽ sau này, họ cũng không dám bước chân vào đó lần nữa.

Trên con đường đầy tuyết đọng, một chiếc Mercedes màu đen từ từ hạ cửa kính xe. Tiêu Tử Hoàn không thể nhìn được nữa hỏi: “Anh, anh không xuống xe à?”

Trong xe không bật đèn, cố gắng thì có thể thấy được nửa khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Tử Thần, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào phía trước. Nhan Tiểu Úy thô lỗ nhất Trì Linh Đồng vào ghế sau, vẫn chưa hết giận, nhưng không nỡ đá xe, bèn đập mạnh vào cái cây ven đường. Tuyết đọng trên cây rung lên, rơi là tã xuống mặt đường. “Chưa tới lúc”. Nếu bây giờ anh xuống xe, e rằng ngày hôm sau Trì Linh Đồng sẽ trốn tới tận chân trời.

“Thế anh nói xem anh về làm gì, anh coi đi, giờ con nhóc kia biến thành thế này?” Tiêu Từ Hoàn thực sự không thể hiểu nổi, ngày trước một tháng về hai lần, giờ tuần nào cũng về. Chơi với cha với mẹ, tới Mỹ Thực Phủ, Giang Tiên Quán của anh cười ngửa xem hoa, sau đó buổi tối bèn tới đây rình rập như mèo, toàn bộ hành trình anh ta đều đi theo, vì không dám để người này lấy xe vào ban đêm. “Nếu anh không xuống tay được, để em làm cho, em đánh cho con nhóc này một trận nhớ đời, đảm bảo sau này cô ấy ngoan ngoãn nghe lời”.

Tiêu Từ Thần mỉm cười, quay ra thấy Tiêu Từ Hoàn đã xoắn tay áo lên, nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt hằm hằm. Anh chợt thấy chua chát, anh và Bùi Dịch Văn chưa bao giờ đối xử với nhau như anh em. Tuy là anh em, nhưng khi gặp mặt cũng không nói chuyện nhiều. Ngày lễ đoàn viên, mẹ anh dặn tới dặn lui, nói là anh cả thể thôi, con không thể coi là thật được, anh ta xuất thân thế nào, con xuất thân thế nào. Anh không thừa nhận tâm hồn mình biến thái, nhưng đúng là những ngày sống ở nhà họ Bùi vô cùng bí bách. Thực ra, Bùi Dịch Văn là một người anh tốt. Khi đó, anh nói muốn tới Đại Lục để mở rộng thị trường, ông Bùi Thiên Lỗi đồng ý ngay, anh biết là anh cả đã giúp anh. Nền móng của Hằng Vũ nằm ở Châu Á, dù thị trường Âu Mỹ có phát triển tốt tới đâu thì thành tích cũng không thể bì kịp một phần sáu lợi nhuận Châu Á. Không phải Bùi Dịch Văn nhượng bộ, mà là cẩn thận che chở tài hoa, lòng tự tôn của anh thôi. Giữa anh em dường như có một tầng băng ngang qua Bắc Cực, chẳng phải một sớm một chiều là có thể xóa bỏ khoảng cách.

“Anh, đừng nhìn nữa, con nhóc đi rồi”. Tiêu Từ Thần cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Đầu tường trống rỗng, vài bông tuyết động nhẹ đang phiêu đảng giữa không trung. “Chúng ta cũng về đi, có lẽ mẹ còn đang chờ ở nhà đấy”. Tiêu Từ Thần dời tầm mắt một cách gian nan. Con người Trì Linh Đồng hiện tại, anh rất yêu thích, vô cùng tích cực, hăng hái. Cô cũng đang rất nỗ lực, cố gắng tìm lại bản ngã mà cô từng từ bỏ, cố gắng bắt đầu lại một cuộc sống mới. Không biết cảm giác khi chạm vào mái tóc ngắn ấy sẽ như thế nào, anh nhìn vào lòng bàn tay mình, có lẽ rất mềm mại, tỏa ra mùi chanh thanh mát. Cô vẫn yêu thích gội đầu bằng dầu gội đầu hương chanh.

Tiêu Từ Hoàn chỉnh sửa kính xe, khởi động xe, “Thật là kỳ lạ, anh vừa về, mẹ liền ra khỏi hầm trú, không động đất, không mưa gió, cần bao nhiêu vui tươi thì có bấy nhiêu vui tươi”.

“Ghen tỵ à?” Một nụ cười xuất hiện trên khóe môi anh. Bà Tiêu đối xử với anh theo cách vô cùng đặc biệt. Khi anh ở nhà, bà luôn đi theo sát, cho anh ăn, uống, đưa anh tới xem cái này cái nọ. Anh ngồi xuống, bà bèn ngồi kế bên nắm tay anh, lắng lắng nhìn anh chăm chú. Trước mắt người khác, anh chỉ lấy có là mất trí nhớ để giải thích nhưng bà Tiêu không hiểu mất trí nhớ là như thế nào, có lẽ là vì tình mẫu tử, bà nhận ra sự khác thường của anh bằng trái tim từ ái và tâm hồn tinh tế của mình, bà kinh ngạc, bất an, nhưng bà không xa cách mà quan tâm yêu thương anh gấp bội.

Anh không phải là một người nặng tình thân, nhưng chẳng qua bao lâu, anh lại không thể miêu tả được cảm xúc trong lòng mình nữa. Nếu như một ngày kia, có kẻ dám xúc phạm tới ông Tiêu Hoa, bà Tiêu, Tiêu Từ Hoàn, anh nhất định sẽ bảo vệ họ bất chấp tính mạng mình mà không hề do dự. Tình thân, không cần sâu nặng, không cần diễm lệ, chỉ cần thấu hiểu là đủ.

Tiêu Từ Hoàn nghiêng răng: “Em đang ghen đấy. Nhưng em chẳng thêm so đo với anh, vì bây giờ anh là một người đáng thương”.

Tiêu Từ Thần ho khan: “Thế thì phương pháp cải thiện hình thức marketing của Mỹ Thực Phủ ấy, anh nghĩa em nên tự làm!”

“Anh, anh biết em ít học, đừng có bắt nạt em thế chứ. Được rồi, người đáng thương là em, học cao hiểu rộng gì mà hẹp hòi thế không biết”.

“Rốt cuộc em có muốn đánh bại nhà hàng Hải Đề Lao không?”

“Mỹ Thực Phủ của em có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, không đánh bại được Hải Đề Lao thì toàn bộ người trên Trái Đất này đều thấy phần nọ”.

“Vây em hãy ngoan ngoãn đi”.

Khóe miệng Tiêu Từ Hoàn giật giật, sao ngày xưa anh ta không nhận ra anh trai xấu xa như thế nhỉ! “Anh, nếu anh cũng bắt nạt con nhóc kia như bắt nạt em thì sẽ thế nào?”

Tiêu Từ Thần bình thản nói: “Những người khác nhau thì nhận được cách đối xử khác nhau”. Bệnh trong tâm tưởng cũng cần thuốc chữa riêng.

Trì Linh Đồng thức dậy khi đang khóc, cô mơ thấy Tiêu Từ Thần và Khổng Tước kết hôn. Khổng Tước mặc bộ lễ phục trắng đính ngọc mà cô mặc vào lễ đính hôn. Dáng người của cô và Khổng Tước không giống nhau, theo lý thuyết thì Khổng Tước không thể mặc vừa. Còn bóng dáng của Tiêu Từ Thần thì rất mơ hồ, cô không thấy rõ bất cứ thứ gì trừ Khổng Tước. Cô ta như một nhà tiên tri ngạo mạn: Trì Linh Đồng, tôi đã nói rồi cô mà, Tiêu Từ Thần vừa nhớ lại mọi chuyện thì sẽ nhận ra người anh ấy yêu nhất là tôi. Cô coi đi, chúng tôi kết hôn rồi, cô cũng nên chúc mừng chứ nhỉ?

Cô muốn tỏ ra phong độ một chút, tao nhã một chút, nhưng nước mắt lại vô tình tràn ra, tuôn như mưa rơi. Khi tỉnh lại thì vẫn đang khóc nức nở. Y như rằng, mắt cũng sưng lên như trái đào.

Mặt trời còn chưa mọc, biển rất tĩnh lặng, dưới tầng, cô cây được bao phủ trong màu trắng, đó không phải là tuyết mà là sương. Sương lạnh giá buốt, chứng tỏ hôm nay là một ngày nắng to. Tầm nhìn của căn nhà rất rộng rãi, mở cửa sổ ra chính là biển rộng mênh mông. Khi mặt biển lấp lánh dưới ánh dương rực rỡ, khi mặt biển sôi sục giữa giông tố mịt mù, khi nửa đêm thức giấc, mặt biển thơ mộng đầy rung cảm... cô đều ngắm nhìn trong cô độc. Nhà của Bùi Dịch Văn cũng có một khung cửa sổ nhìn ra biển, cô chưa từng đứng đó ngắm kỹ bên ngoài, đêm hôm ấy cũng lạnh lẽo như thế này, nhưng khi cô nghe thấy tiếng sóng, lại chìm đắm trong niềm hạnh phúc của tình yêu.

Tiếng chuông cửa vang lên, nhân viên chuyển phát nhanh giao hàng đã tới. Đây là chuyện mà dạo gần đây bà Đàm Trân thích thú nhất, hơi chút là gửi túi lớn túi bé đến đây, khiến mấy anh chàng nhân viên chuyển phát thấy cô là nhe răng cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 16.2

Type-er: Hill

Bà Đàm Trân gửi mọi thứ, lớn thì là chăn bông, nhỏ thì là túi trà, đôi khi cũng gửi đồ giúp Tiêu Từ Thần.

Nhan Tiểu Úy nói chị ấy cực kỳ nghi ngờ bằng cấp của Tiêu Từ Thần là đồ dỏm, nếu anh động não một chút thì làm sao có thể để em nhón nhơ như thế này được?

Nếu cô đoán không nhầm, Tiêu Từ Thần đã biết cô ở Thanh Đài ngay từ hôm đầu. Hôm ấy, lời nói dối của cô có vô vàn sơ hở, nhưng anh không vạch trần, cũng không truy hỏi đến cùng, phong độ quân tử của anh đã tác thành cho sự trốn tránh của cô, chúng cũng thể hiện sự quan tâm của anh dành cho cô.

Hộp chuyển phát nhanh được gói rất gọn gàng, không nặng lắm. Mở ra là một cuốn “Lịch sử kiến trúc phương Tây”, cô giờ ra nhìn một thoáng, tìm thấy một bức ảnh được kẹp trong sách. Tiêu Từ Thần đứng trước cửa tiệm cà phê ở đường Quế Lâm, hẳn là cách đây không lâu, lá cây ngô đồng vẫn rụng, áo khoác kiểu Anh, quần jean, boot da cổ ngắn, nụ cười dịu dàng mà trầm tĩnh.

Món đồ đầu tiên mà Tiêu Từ Thần gửi cho cô là hai chiếc đồng hồ, hôm ấy cô vô cùng hoảng hốt, ra khỏi Khế Viên nhưng không mang theo bất cứ thứ gì. Món đồ thứ hai là một túi kẹo hồ lô, cô đặt chúng lên bàn ăn, nước đường dính vào mặt bàn, phải mất rất nhiều công sức mới lau sạch được.

Cô đặt cuốn sách xuống, gọi điện cho bà Đàm Trân. Như thể bà Đàm Trân đã chờ điện thoại từ trước, cô vừa gọi thì bà nghe máy ngay.

“Nhận được rồi à! Từ Thần nói có lẽ con sẽ cần đến, nên bảo mẹ gửi cho con. Mẹ nghĩ hay là cho nó địa chỉ luôn, con nói xem, đây chẳng phải là vẽ chuyện sao, nó gửi cho mẹ rồi mẹ lại gửi cho con, tuy chẳng đáng bao nhiêu tiền nhưng cứ tiêu phung phí như vậy thì cũng không nên.” Bà Đàm Trân cảm nhận nhiều hơn trước đây, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể chịu đựng được.

“Mẹ, xin hãy cho con thời gian.” Cô không biết nói sao, cũng không thể nói rõ được rốt cuộc bản thân quá lập dị hay cố tình gây chuyện. Quả thực là Tiêu Từ Thần không có bất cứ lỗi lầm nào.

Bà Đàm Trân thở dài: “Đủ rồi, sang năm mới rồi, hoa chào xuân trên đường cũng nở mất rồi.”

Cô rất muốn hỏi bây giờ Tiêu Từ Thần sống ra sao, nhưng có mấy lời ghen trong họng không thể thốt lên được.

“Mẹ đã kể cho con chưa nhỉ, Từ Thần nhớ lại mọi chuyện rồi.”

Đã nói không chỉ một lần, Trì Linh Đồng bừa bãi, ngắt máy. Hôm nay phải đi dự hội nghị ở Thái Hoa, cô lấy áo khoác trong tủ quần áo ra mặc vào người.

Trước khi đi, cô lấy bức ảnh kẹp trong cuốn sách ra nhìn. Dường như Tiêu Từ Thần gầy đi!

Nhạc Tĩnh Phân ăn mặc quý phái sang trọng, trang sức đắt tiền trên cổ rực rỡ lấp lánh, tóc mới uốn xoắn, trông như bà hoàng.

Trước khi hội nghị bắt đầu, người ta bật một đoạn phóng sự về nhà hát Opera Sydney.

Đoạn phóng sự còn chưa kết thúc, Trần Thần đã không kiềm chế được: “Thế này là thế nào, định xây một nhà hát ở Thanh Đài sao?” Vậy thì to tát quá!

Trong ngành kiến trúc, cũng có hạng mục được phân thành tác phẩm nghệ thuật. Như nhà hát, thư viện, viện bảo tàng... Những công trình kiến trúc này mang đậm dấu ấn nghệ thuật và không gian văn hóa, được xếp vào hạng mục tác phẩm nghệ thuật. Nhà thiết kế cần có tố chất nghệ thuật và hiểu biết phong phú về nguồn gốc văn hóa, thêm cả tài năng thiết kế kiệt xuất. Một số công trình kiến trúc vượt thời gian trên thế giới, đều thuộc loại này, chứ không phải một khu chung cư gì gì đó.

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Trì Linh Đồng: “Rất nhiều thành phố đã có công trình mang tính biểu tượng, nó không chỉ đại diện cho hình ảnh của cả thành phố, mà còn đại diện cho vị thế của thành phố đó. Thanh Đài là thành phố du lịch nổi tiếng thế giới, hàng năm đều tổ chức đại hội bơi thuyền, mùa du lịch, nhưng điểm đáng tiếc chính là vẫn chưa có một công trình mang tính biểu tượng.”

Giám đốc Triệu gật đầu: “Nhưng chuyện này phải bàn thật cẩn thận, tuyệt đối đừng xây nên mấy cái tòa nhà đứng quần, tòa nhà bòn cầu gì gì đó, làm mất thể diện của cả thành phố. Chính phủ nghĩ sao về vấn đề này?”

“Trong kế hoạch năm năm của chính phủ có một hạng mục, đó là một nhà hát xây bên bờ biển vàng.” Hai mắt Nhạc Tĩnh Phân tỏa sáng. “Tiểu Trì, em có ý kiến gì không?”

Trì Linh Đồng bình thân nhún vai: “Chủ tịch Nhạc, nhà hát không chỉ là một công trình kiến trúc, nó còn đòi hỏi cao ở mảng kỹ thuật thiết kế không gian liên quan đến âm thanh, hơn nữa... còn không kiểm ra lợi nhuận.”

“Chị không có ý định kiểm tiền từ hạng mục này, Thái Hoa đã tồn tại trong giới kiến trúc lâu như vậy, thế nhưng vẫn không có một công trình có tính chất đại diện, nhân đây chị muốn tạo nên một kiệt tác cho Thái Hoa.”

Lúc này Trì Linh Đồng thấy Nhạc Tĩnh Phân xa lạ vô cùng, công trình kiểu này rất hao tài tốn của, còn không thể xây dựng qua quýt, lại phải chịu áp lực từ dư luận xã hội. “Chị muốn làm một công trình xã hội?”

“Cứ coi như vậy đi, nhưng chị có nhà hát này thôi, hạng mục khác, chị vẫn kiểm lời như thường. Thế nào, có dám nhận không?”

“Thứ này đòi hỏi người ta phải chuẩn bị rất nhiều tài liệu, phải đọc, phải nghiền ngẫm, phải hiểu được tinh hoa, phải có ý tưởng. Em không có kinh nghiệm thiết kế những nơi như thế này, hơn nữa cũng không thể làm một mình được.” Trì Linh Đồng thành thực nói.

“Em chọn ai cũng được.” Nhạc Tĩnh Phân nhìn dàn nhân viên của bộ phận thiết kế, lại nói thêm một câu: “Nếu không đủ, chị sẽ tuyển thêm trợ lý cho em.”

Trì Linh Đồng đứng lên: “Em sẽ suy nghĩ.” Thực ra cô không dám nói trước điều gì, vì quá khó khăn. Thiên tài thiết kế Antoni Gaudi, phong cách kiến trúc của ông không theo bất kỳ trường phái nào, kết cấu biến ảo, có thể nói là ông thích gì thì làm nấy, vô cùng độc lập. Năm 31 tuổi ông nhận trách nhiệm thiết kế giáo đường. Tới năm 71 tuổi, ông bị một chiếc xe điện chạy với tốc độ cao đâm tử vong. Khi mất, quần áo ông xộc xệch, đầu vẫn nghĩ về thiết kế, đến chết vẫn chìm trong sự nghiệp sáng tác vĩ đại đến tận bây giờ của mình. Giáo đường Thánh Gia(*) nguy nga tráng lệ, công trình kiến trúc hùng vĩ ấy, tới ngày hôm nay vẫn chưa hoàn thành, vẫn đeo gông gánh nặng bên người, sừng sững giữa Barcelona. Cô không có tài năng tuyệt đỉnh như Gaudi, cũng không có lý tưởng hùng tráng như ông, cô rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không muốn ép bản thân bước lên con đường này.

(*) Vương cung thánh đường Nhà thờ ngoại hiệu Thánh Gia, thường được gọi là Sagrada Familia là một nhà thờ Công giáo lớn đang xây tại Barcelona, Catalunya, Tây Ban Nha... được coi như một biểu tượng của Tây Ban Nha.

“Ừ, không vội, có rất nhiều thời gian.” Nhạc Tĩnh Phân cười vô cùng chắc chắn.

Vị trí của Trì Linh Đồng ở bộ phận thiết kế vẫn được giữ nguyên, lâu rồi cô mới tới ngồi ở đây, sờ lên mặt bàn, lại kéo ngăn tủ ra, cảm giác như đã trôi qua mấy đời. Phòng làm việc có thêm hai gương mặt mới, hơi tí là lại gọi thầy Trần Thần thầy Trần Thần. Trần Thần mất hết kiên nhẫn, xua xua tay, để bọn họ tự suy nghĩ, đừng có hỏi suốt như thế. Nhớ năm xưa, khi anh ta mới vào làm ở Thái Hoa, là một mình một ngựa tìm cho mình một con đường sống.

“Xem gì thế?” Trì Linh Đồng bước tới gần.

Trần Thần hăng hái gõ bàn phím: “Cuối năm nay, tôi và Tiểu Úy tính hoàn thành chuyện quan trọng nhất của đời người, tháng sau sẽ nhận chia khóa của nhà mới, tôi không muốn tìm công ty trang trí bên ngoài, tự ra tay luôn, lên diễn đàn tìm nguồn cảm hứng.”

“Vào Mạng Hàng Rào xem đi.” Trì Linh Đồng chợt thốt lên, rồi lại nhún vai tự giễu, có lẽ chủ đề “Ồ bên nhau” đã trôi tận đâu đâu rồi, rất lâu rồi cô không vào Mạng Hàng Rào nữa. Ngồi về chỗ của mình, kéo kéo túi xách, ngồi một lát rồi chuẩn về, tránh để đám người phải ngồi đây làm việc thù hận ghen ghét.

“Ái chà, chủ đề này hợp ý Trầm quá!” Trần Thần cười hí hí như chuột ăn vụng.

Cô lập tức đứng dậy, nhìn qua một chút, lập tức sững sờ, “Ồ bên nhau” nằm ở vị trí đầu tiên của Mạng Hàng Rào, mới đăng bài mới cách đây ba tiếng đồng hồ. Chủ đề này vốn là nơi để cô thể hiện bản thân, không đem lại bất cứ lợi ích gì, lướt xem có nhiều đi chẳng nữa thì cũng chẳng thể khiến người viết bài thành người nổi tiếng, cho nên chẳng ai lại đi trộm nick ở đây cả. Người biết tài khoản của cô, thường xuyên đăng nhập vào “Ồ bên nhau”, chỉ có một người.

Chủ đề không hề có dấu hiệu bị bỏ dở, sự vô trách nhiệm của cô đã được che giấu một cách cẩn thận tỉ mỉ. Chỉ có mấy ngày ngừng đăng bài, cùng lắm thì bị hiểu thành tâm trạng không vui, sau đó bài lại được đăng như thường.

Trần Thần đọc ngấu ngiến như trâu nhai mẩu đơn, chưa kịp lĩnh hội hết các ý tưởng đã vội vàng kéo đến trang cuối, đầu bài viết mới nhất là một câu quảng cáo của hãng Mercury: “Yêu một chiếc giường, yêu cả gia đình”, kèm theo hình ảnh, mỗi hình đều khiến người ta không thể không ngáp liên hồi, hận không thể nằm ngủ ngay tức thì.

“Con người tựa như loài chim, bay đến bay đi khắp nơi. Nhưng khi đến tối, chiếc giường mới là chốn an tĩnh thuộc về chính mình. Kỳ diệu thay, bạn rõ ràng là một cá thể độc lập, nhưng khi bạn chia sẻ một nửa chiếc giường, bạn mới nhận ra sinh mệnh của mình đã khuyết mất một chỗ, chỗ ấy chính là mảnh ghép còn lại của tâm hồn bạn. Không hiểu sao, tôi lại nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên chúng tôi cùng nằm trên một chiếc giường. Hôm ấy đã gần tròn một tuần chúng tôi không gặp nhau, tôi mua đồ ăn tới nhà cô ấy, trông cô ấy khá mệt mỏi, nhõng nhẽo nói với tôi mỗi ngày cô ấy chỉ được ngủ có ba, bốn tiếng. Tôi nghe mà thấy xót xa vô cùng, định khuyên cô ấy không cần cố gắng như vậy. Nhìn cô ấy khá thoải mái hay đùa, nhưng thực ra là người vô cùng nghiêm túc trong công việc, tiếc là cô ấy không phải nhân viên của tôi. Cô ấy ăn những món ăn mà tôi mang đến, không nhiều cũng không ít, hai người ngồi trên sofa vừa nói chuyện vừa xem tivi. Nói chuyện một lúc, cô ấy ngủ quên mất, vẫn kéo góc áo tôi, làm thế nào cũng không chịu buông. Tôi nhẹ nhàng bế cô ấy lên, đưa cô ấy vào phòng ngủ. Sợ cô ấy thức giấc nên tôi không rời đi ngay, mà ngồi bên ngắm cô ấy ngủ.” lequydon

“Nửa đêm, cô ấy chợt thức giấc, không biết có tỉnh táo không, mắt to chớp chớp mấy lần, sau đó khẽ dịch người, nhường ra nửa bên giường cho tôi. Tôi thực sự rất buồn ngủ, cũng không nỡ bỏ cô ấy lại một mình. Giường của cô ấy không lớn, hai người ngủ thì hơi chật, tôi đành ôm chặt lấy cô ấy. Trên

chiếc tủ đầu giường còn có bản vẽ, bút vẽ, rất bừa bộn. Nhưng tôi cảm thấy giờ phút này mình vô cùng hạnh phúc. Cô ấy lại ngủ thiếp đi. Hơi thở của cô ấy rất mỏng manh, còn tiếng tim tôi đập quá lớn, có đến mấy lần, tôi đưa tay thử hơi thở dưới mũi cô ấy, để chắc chắn là cô ấy đang thực sự ở bên tôi. Tôi còn làm một việc rất ngây thơ, đó là lên dùng di động chụp lại hình ảnh chúng tôi nằm bên nhau. Tôi nghĩ, tình cảnh ngày hôm nay không thể xuất hiện thêm lần nữa, không biết năm, mười năm sau chúng tôi nhắc lại, cô ấy sẽ nói gì đây?”

Trần Thần chắc lưỡi: “Người này xấu quá đi, đã đăng lên đây rồi thì nên đăng kèm theo cả bản vẽ chứ. Cô...sao thế?” Anh ta đưa tay đỡ Trì Linh Đồng, mặt cô đã tái nhợt đi từ bao giờ.

“Không sao, chỉ hơi tức ngực thôi. Anh đưa tôi về nhà được không?”

“Đánh rơi cái gì à?” Trần Thần lấy chìa khóa xe, thấy Trì Linh Đồng đang nhìn chăm chăm vào mặt đất.

“Không.”

“Thế cô nhìn gì vậy?”

“Cái bóng.”

Trần Thần tròn mắt lên: “Cái bóng thò có gì hay ho đâu.”

“Tôi sợ nó biến mất.”

“Cô yên tâm đi, ngày nào cô còn chưa thành ma thì nó vẫn cứ ở bên cô.” Trần Thần nghiêng rằng, thiên tài kiến trúc cái khi gì, thiếu năng trí tuệ thì đúng hơn.

Trì Linh Đồng chột thờ dài buồn bã, nói với giọng yếu ớt: “Sống sót tốt thật đấy.”

Trần Thần suy nghĩ rồi thì đập cô lăn xuống tầng, câu nói của cô khiến sống lưng anh ta lạnh toát.

Khi Trì Linh Đồng xuống xe, Trần Thần hỏi: “Cuối tuần đi hóng gió không?”

Ngần ngợ một hồi, Trì Linh Đồng trả lời bằng giọng kiên quyết: “Thực ra cũng chẳng có gì thú vị, không đi.”

Trần Thần thăm sùng bài Nhạc Tĩnh Phân, con nhóc này đúng là tới thời kỳ phản nghịch, cứ đề kệ cô thì sẽ tự ngoan như cũ thôi.

Âm nhạc nóng bỏng không sưởi ấm được màn đêm lạnh giá, nhảy nhót điên cuồng cũng không khiến đêm dài ngắn đi. Trì Linh Đồng đành ở nhà đọc sách xem đĩa ảnh, đăng nhập vào MSN mà cô không đụng tới từ lâu. Không Tước đang online. Dòng ký tên riêng là: Năm mới sẽ tốt hơn năm cũ.

Một lúc lâu sau, cô ấn vào avatar của Không Tước, gửi tới một khuôn mặt cười đáng yêu. Có lẽ Không Tước cũng không ngờ cô đang online, hồi lâu mới đáp lại: “Ồ, giờ cậu đang ở nước nào thế, ở đó đang là mấy giờ?”

Trì Linh Đồng đỏ mặt, bật cười, “Đang ở nhà à?” Không biết Không Tước đã đi làm lại chưa, cô cũng không thể hỏi tùy tiện được.

“Ừ, vừa đi ăn cơm với Tử Thần về, ngoài trời mưa lạnh lắm.”

Ngón tay đặt trên bàn phím run rẩy một lúc, cô chợt thấy một luồng khí lạnh truyền lên từ mặt bàn chân, thực sự rất lạnh.

“Đài phát thanh tổ chức liên hoan à?” Dường như bị ai đó cướp sạch đầu óc, đầu cô trống rỗng, một lúc sau cô mới chậm chậm gõ ra một dòng chữ. Sau khi gửi đi, chính cô cũng thấy thương thay cho bản thân mình.

“Tớ xin nghỉ rồi, không làm việc ở Đài phát thanh nữa.”

Cô ngẩn ngơ trước màn hình laptop, không biết nên nói gì cho phải. Chẳng lẽ hỏi hai người đang hẹn hò sao?

“Trì Linh Đồng, thực ra cậu chẳng thông minh chút nào, mà còn rất yếu đuối nữa.” Không Tước gửi tới một icon cười chế nhạo.

“Ha ha.” Cô cười ngây ngô, “Bên tớ chênh lệch múi giờ với Trung Quốc, sắp tới giờ tớ phải đi học rồi.”

“Khoan đã.” Không Tước nhanh chóng gõ xuống hai chữ.

Cô im lặng.

“Trì Linh Đồng, cậu có nhìn thấu con người của Tiêu Tử Thần không?”

“Thị lực của tớ khá tốt.” Cô ôm lấy chính mình, khoe mắt đã hơi ướt.

“Cưng à, tớ xin nhận thua.”

Cô thắng ở đâu chứ?

“Bỏ đi, tớ sẽ nói thật với cậu, tớ chẳng muốn cướp lại nữa, tớ căm ghét những người đàn ông vượt ngoài tầm kiểm soát của tớ, càng căm ghét người không yêu tớ. Ngày mai tớ sẽ rời khỏi Tân Giang. Tớ nay anh ấy tiền tớ đi.”

“Đi đâu thế?” Hai chữ này nặng tựa ngàn cân.

“Đừng hỏi. Tớ không hối hận vì đã làm bạn với cậu, nhưng cậu cướp đi Từ Thần, cậu cũng đừng mơ tới chuyện tớ sẽ tha thứ cho cậu. Sau này, cậu sống cuộc đời của cậu, tớ sống cuộc đời của tớ, đừng gặp nhau nữa.”

“Không Tước, bảo trọng.” Cô tắt máy, rút nguồn điện, lên giường nằm, mở mắt tới khi trời sáng.

Tháng ba, Nhạc Tĩnh Phân lái xe đưa Trì Linh Đồng tới bờ biển vàng. Tháng ba ở Thanh Đài trời xuân se lạnh. Bãi cát vắng vẻ tĩnh lặng. Trì Linh Đồng dựng cổ áo lên, trùm khăn quàng cổ quanh đầu, dạo bước trên bờ biển với Nhạc Tĩnh Phân.

“Chính là chỗ này.” Nhạc Tĩnh Phân chỉ vào một bãi đất trống dựa lưng vào núi, quay mặt ra biển mới được khai phá, “Bên kia là khu nghỉ mát, đi một lát là tới đường Quế Lâm, có nước có non, có hoa có cỏ, giao thông thuận tiện, sau khi xây dựng xong, nơi này sẽ trở thành biểu tượng của Thanh Đài.”

“Quá khó khăn.” Mũi Trì Linh Đồng lạnh tới mức đỏ bừng, muốn hắt hơi. Cô không muốn đá kích Nhạc Tĩnh Phân, nhưng kiến trúc không thể tồn tại tách biệt, phải hài hòa và nổi bật với khung cảnh xung quanh. Nhưng biển này núi kia, sao có thể cam tâm trở thành một phòng nền?

“Có khó khăn mới làm nổi bật được thực lực. Hà, Hằng Vũ cũng có hứng thú với hạng mục này sao?”

Trì Linh Đồng nhìn theo ánh mắt chị ta, có hai chiếc xe đang đỗ trên con đường ven biển, mấy người đàn ông bước ra khỏi xe, một người đi đằng trước đang nói gì đó với một người đàn ông lịch sự tao nhã. Không nhận ra được số tuổi cụ thể của anh ta, nhưng dường như thân phận rất cao quý, từ vẻ mặt của những người đi theo thì có thể thấy được.

“Chúng ta về đi!” Hai chữ “Hằng Vũ” này khiến Trì Linh Đồng thấy vô cùng buồn bã, cô không muốn nhớ lại lần nữa, đặc biệt là trong một buổi sáng lạnh lẽo như thế này.

Nhạc Tĩnh Phân do dự một hồi: “Cũng ngắm tầm tạm rồi, được! Nhưng chị vẫn muốn tới chào hỏi một chút.”

Mấy người đàn ông nọ cũng thấy hai người phụ nữ tựa như một đường phong cảnh bên bờ biển. “Trời...” Người đàn ông đang nói mò to mắt, bước nhanh hơn, đi về phía cô và Nhạc Tĩnh Phân, “Tôi có nhìn lầm không nhỉ...”

“Giám đốc Quân, chào buổi sáng!” Nhạc Tĩnh Phân lịch sự đưa tay ra.

“Chào buổi sáng, chủ tịch Nhạc!” Miệng anh ta thì chào hỏi, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Trì Linh Đồng đang đứng sau Nhạc Tĩnh Phân.

“Hắt xì!” Trì Linh Đồng đã nhịn lại cái hắt hơi này lâu lắm rồi, cô lấy khăn tay ra xoa xoa mũi, hít thở sâu.

“Đúng là cô...” Quân Mục Viễn buông tay Nhạc Tĩnh Phân ra, nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt khó tin.

Trì Linh Đồng mỉm cười hờ hững, “Tôi đây. Đã lâu không gặp, Giám đốc Quân.”

Quân Mục Viễn hơi mất kiểm chế, anh không gạt đầu, cũng không bắt tay cô, mà đột nhiên đưa tay ôm lấy Trì Linh Đồng.

Thân thể Trì Linh Đồng dờ ra, hai tay bối rối đưa lên không trung.

“Buổi sáng này thực sự tốt lành, cô Trì à.” Giọng nói nghẹn ngào.

Trì Linh Đồng thả tay xuống, mỉm cười: “Chắc vậy, nhìn ra biển lớn, xuân về hoa nở.”

Quân Mục Viễn cố gắng kiềm chế dòng nước mắt đang dâng lên, anh ta từ từ buông cô ra, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới: “Cô gầy đi nhiều quá, suýt nữa thì tôi không nhận ra cô. Nào lại đây, tôi giới thiệu cô cho một người.”

“Thôi để sau đi, tôi và Chủ tịch Nhạc phải về rồi.” Trì Linh Đồng quay đầu tìm Nhạc Tĩnh Phân.

“Nhất định phải gặp.” Quân Mục Viễn kiên quyết, “Cô đợi một lát.” Anh ta bước tới giới thiệu Nhạc Tĩnh Phân cho người đàn ông tôn quý kia trước. Bờ biển gió to, Trì Linh Đồng không nghe rõ họ nói những gì chỉ thấy Nhạc Tĩnh Phân giật mình, khuôn mặt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Quân Mục Viễn ghé vào tai người đàn ông nọ, nói một câu gì đó với anh ta, đôi mắt sâu thẳm của anh ta nhìn xoáy vào Trì Linh Đồng, anh ta bước thẳng tới trước mặt cô.

Trì Linh Đồng ngạc nhiên nhìn anh ta, khi tới gần, cô phát hiện ra anh ta vô cùng tuấn tú.

“Linh Đồng đây à, anh là Bùi Dịch Văn đây.” Anh ta nở một nụ cười hiền hòa với cô, gọi thẳng tên cô một cách thân thiết, tựa như một người anh cả chiều chuộng em gái.

Cái tên này, Bùi Dịch Thanh đã từng nhắc tới. Anh ta là Thái tử của tập đoàn Hằng Vũ, là con của người vợ cả, con trai trưởng của nhà họ Bùi, lớn lên ở nước ngoài. Cô luôn cho rằng anh ta là một người vô cùng kiêu ngạo, không ngờ anh ta lại nhã nhặn ôn hòa như vậy. Dịch Thanh cũng là một người đàn ông tuấn tú thanh tao, nhưng khi so sánh với Bùi Dịch Văn, lại thiếu đi sự chín chắn và trầm tĩnh trong từng hành động, có lẽ là vì tuổi tác khác biệt, thứ bậc không giống nhau. Nói thực, anh ta lấy Tống Đình, đúng là phí của trời.

“Chào anh!” Cô gật đầu lễ phép.

“Em cứ gọi anh là anh cả như Dịch Thanh nhé! Anh tìm em rất lâu rồi, không ngờ hôm nay lại gặp được em.” Bùi Dịch Văn ôm lấy vai cô một cách tự nhiên, mỉm cười quay đầu nói với Nhạc Tĩnh Phân, “Chủ tịch Nhạc, có thể cho tôi mượn Linh Đồng nửa ngày không, chúng tôi muốn tâm sự chút chuyện nhà.”

Qua vụ Thính Hải Các, Nhạc Tĩnh Phân đã không còn thần hồn nát thần tính nữa, chị ta cười nói: “Tổng giám đốc Bùi đã mở lời, tôi nào dám cự tuyệt. Tiểu Tri, vậy chị về trước đây.”

Tri Linh Đồng không rõ cô và Bùi Dịch Văn có chuyện nhà gì để mà tâm sự, thực ra mà nói thì cô và anh ta chẳng hề quen nhau. Nhưng thịnh tình của Bùi Dịch Văn khiến cô khó lòng từ chối. Anh ta dẫn cô tới khách sạn mà anh ta ở lại, gần tới giờ cơm trưa, mỗi người gọi cho mình một tách cà phê.

“Anh không ủng hộ chuyện một cô bé uống cà phê, hay là gọi một cốc trà sữa nhé?” Nụ cười của Bùi Dịch Văn khiến người ta thấy vô cùng gần gũi thân thiết, trước mắt anh, cô bất giác thả lỏng bản thân.

“Uống cà phê vào ban ngày có thể giúp người ta tỉnh táo hơn.”

Bùi Dịch Văn chỉ vào quảng mắt của cô: “Tối qua không ngủ ngon sao?”

Tri Linh Đồng cười hì hì, quan sát cách trang trí của tiệm cà phê.

Anh ta nhắc tới Bùi Dịch Thanh một cách tự nhiên: “Tính cách của Dịch Thanh trái ngược với tính cách của anh, trông cậu ấy rất lạnh lùng, nhưng thực ra lại là người nặng tình nặng nghĩa. Còn anh, có lẽ vì là con trai trưởng, cháu đích tôn trong nhà, nên dường như việc mọi người đối xử tốt với anh là điều đương nhiên, chẳng có gì phải cảm động. Anh chỉ cần hơi nhiệt tình với người khác một chút, đều khiến người ta cảm động tới mức rơi lệ. Dịch Thanh không được như thế, cùng làm một việc như nhau, nhưng cậu ấy phải nỗ lực hơn anh nhiều lần, mới có thể nhận được sự tán dương của ông nội. Cậu ấy có năng khiếu thiết kế kiệt xuất, nhưng ở Hằng Vũ cũng vẫn đi lên từ một nhân viên bình thường. Sau này để gây dựng nên cả một đế chế hùng mạnh ở Đại Lục, Dịch Thanh đã vô cùng vất vả. Cho nên người khác chỉ cần tốt với cậu ấy một chút, cậu ấy sẽ cố gắng hồi báo gấp mười.”

Tri Linh Đồng lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh ấy thật ngốc, phải không?”

Ánh mắt Bùi Dịch Văn chứa đầy nỗi đau, xót xa nắm chặt lấy tay cô: “Em hận cậu ấy vì đã bỏ lại em ư?”

Tri Linh Đồng lắc đầu chua chát: “Anh đã nói đấy thôi, anh ấy là người nặng tình nặng nghĩa.”

Bùi Dịch Văn xiết chặt tay cô hơn: “Linh Đồng, đứa bé ấy không phải con của Dịch Thanh.”

Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh ta với vẻ hoang mang.

Một nụ cười mỉa mai thoáng hiện trên khóe môi Bùi Dịch Văn: “Không phải. Người cậu ấy yêu là em, tới tận giây phút cuối cùng, cậu ấy vẫn đang gọi điện cho em. Cậu ấy về Hồng Kông không phải vì chưa quên tình cũ, mà vì cậu ấy lo lắng cho hình tượng của Hằng Vũ và danh dự của anh. Đôi khi, cuộc sống của những gia tộc giàu có lại vô cùng thối nát. Em ưu tú như vậy, tựa như ánh mặt trời, lại yêu cậu ấy hết lòng, sao cậu ấy có thể không coi em là người quan trọng nhất trong tim? Linh Đồng, thông cảm cho Dịch Thanh, được không? Hãy để Dịch Thanh được an nghỉ, nếu em thấy không vui, cậu ấy sẽ rất đau lòng.”

Cô quay mặt đi nơi khác, đôi mắt đã đỏ lên từ bao giờ. Khi Quân Mục Viễn đưa cô về nhà, suốt dọc đường cô vẫn luôn im lặng. Cô nghĩ có lẽ mình phải nói gì đó, “Giám đốc Quân, vậy... khi đó Dịch Thanh có ra đi thanh thản không?”

Quân Mục Viễn cười khổ: “Tôi không biết nữa. Lúc ấy, đừng nói là biểu cảm, đến trông anh ấy như thế nào còn chẳng ai nhìn ra, cả khuôn mặt anh ấy đều bị những mảnh kính cắm vào, có thể nói là hoàn toàn biến dạng.”

Cô từ từ cong ngón tay lên, cảm thấy nhịp tim mình đang nhanh dần. Có lẽ là vì không gian quá chật hẹp, cô thấy hơi khó thở, “Xe... lúc ấy trong xe còn có một người nữa đứng không, người đó là thầy giáo Tiêu Từ Thần ở Học viện y Tân Giang?” Suy nghĩ này quá điên cuồng quá vô lý, nhưng đã lặp đi lặp lại trong đầu cô từ rất lâu rồi. Cô muốn xóa nó đi, nhưng nó cứ vẫn xuất hiện hết lần này tới lần khác.

Quân Mục Viễn kinh ngạc: “Anh ta nói với cô à?”

Cô ừ ừ lắc đầu: “Tôi đoán vậy.”

Đây mới là giọt nước làm tràn ly.

Thông minh làm gì chứ, thật là đáng ghét. Người ta có thể ngây ngây ngô ngô mà sống qua ngày, tiếp tục hạnh phúc. lequydon,n^ Còn cô hề học một là biết mười, một xúu dẫu tích cũng có thể hiểu ra ngọn ngành. Không có chuyện trùng hợp như vậy được, cách anh nói chuyện, lối xử sự mạnh mẽ chu toàn, sở thích chột thay đổi, cách anh theo đuổi cô và cả tình yêu, tình thương mà anh dành cho cô, đều giống hệt. Khi ấy, cô còn có thể lừa mình dối người, nói là vì gặp tai nạn nên tính cách của anh mới hoàn toàn thay đổi. Nhưng tới khi anh giải quyết chuyện của Không Tước, cô cảm thấy dường như bản thân thấy tình cảnh trên được phục chế một lần nữa. Cô vẽ sơ đồ liên hệ giữa Bùi Dịch Thanh và Tiêu Tử Thần không chỉ một lần, hai người không thân thiết, nhưng cũng coi như biết nhau. Tiêu Tử Thần giao lưu học thuật ở Hồng Kông, chuyên môn của anh là Y học. Trước khi xảy ra tai nạn, Dịch Thanh đã gọi điện cho cô, nói đi với Tổng Đình tới bệnh viện, gặp Tiêu Tử Thần ở đấy, vậy thì có thể mời anh ta đi cùng xe. Vì thời điểm hai người gặp tai nạn sát nhau, cô đã nhờ người hỏi thử về những vụ tai nạn giao thông khủng khiếp tại Hồng Kông trong khoảng thời gian ấy, chỉ nghe có vụ tai nạn của Dịch Thanh. Anh bị mất trí nhớ, phẫu thuật chỉnh hình, vậy thì rất có thể đã xảy ra một vụ hiểu lầm tai hại nào đó khiến khuôn mặt anh bị thay đổi.

Tháng sáu năm 2014, có một vụ lốc xoáy kinh hoàng ở Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 16.3

Type-er: Thống

Tình cảnh rất kỳ lạ, khi lốc xoáy xuất hiện thì có thêm một con lốc xoáy nhỏ đi kèm. Nhưng hai con lốc này lại có uy lực vô cùng mạnh mẽ. Chuyện gia không thể nào giải thích được hiện tượng này, đành nói rằng Trái đất đã trở nên ngày càng xa lạ. Chuyện như vậy, không có xác suất cũng không phải ngẫu nhiên, xuất hiện đột ngột rồi tự nhiên biến mất. Chẳng ai biết phải nên làm thế nào cho phải.

Cô lấy cái cơ bị bắt cóc để trốn chạy. Cô thừa nhận, cô sợ hai con lốc xoáy này.

Bà Đàm Trân nói với cô rằng Tiêu Tử Thần đã nhớ lại mọi chuyện hết lần này đến lần khác, sau đồng hồ, kẹo hồ lô, bút vẽ liên tục nhắc nhở cô anh là ai. Bộ quần áo anh đang mặc trong bức ảnh chụp ở đường Quế Lâm, chính là bộ mà anh mặc trong lần hẹn hò đầu tiên kể từ khi hai người xác định tình cảm. Anh biết cô không hề ngốc, có nhiều gợi ý như vậy, cô sẽ hiểu ngay thôi. Đúng là chỉ còn một chút nữa thôi, chuyện này mới có thể xem như một truyền kỳ.

Giọt nước làm tràn ly này của Quân Mục Viễn, đã làm cô suy sụp.

Dịch Thanh mất trí nhớ, phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh hình, vậy mà vẫn vượt ngàn núi trăm sông để tìm cô, khiến tình yêu của hai người càng thêm sâu sắc. Còn cô, tay chân đầy đủ, đầu óc bình thường, nhưng lại chẳng thể yêu thương đến cùng. Cho dù ngụy biện thế nào đi chăng nữa, cô vẫn là người thay lòng đổi dạ, Tiêu Tử Thần rõ ràng là một người đàn ông xa lạ, còn là bạn trai của Không Tước, cô còn mặt mũi nào đối diện với Dịch Thanh nữa đây?

Tri Linh Đồng bị ốm, sốt cao tới ba mươi chín độ. Trong lúc mê man, cô thấy Dịch Thanh đến bên mình, rót nước cho cô uống, gọt lê cho cô ăn, còn bón cháo cho cô. Ngón tay của anh thon dài mát lạnh, cô cầm lấy, gọi tên anh. Nhưng anh chỉ để lại cho cô một bóng lưng. Cô đáng bị như vậy, không thể oán trách anh. Tri Linh Đồng tự kiểm điểm bản thân trong khi đang mê man như vậy đây.

Ba ngày sau cô mới hạ sốt, cả người tiêu tụy một mõi, họng cũng khàn khàn. Khi nói chuyện điện thoại với bà Đàm Trân, tựa như kéo một chiếc đàn nhị cũ kỹ, “Có cần mẹ gọi điện để Tử Hoàn đi với con tới bệnh viện không, con thế này mẹ cũng không yên tâm”.

Tri Linh Đồng nói với giọng gần như khẩn cầu: “Con sắp khỏi rồi, thật mà, cứ để con một mình thôi!”

Nhan Tiểu Úy hẹn cô cùng đi dạo phố, cô nghiêm nghị nói, cô đang xem tài liệu về nhà hát, không có việc gì đừng quấy rầy cô.

Một lần nữa cô lại giấu kín bản thân mình, mặc chiếc áo khoác dày cộm, ngày ngày lang thang trên các con phố, chỉ tới những nơi mà mình đã từng đi qua. Tất cả những chốn xưa đều gợi nhớ về Dịch Thanh, cô không chỉ thấy đau khổ, mà còn đau như bị đào tìm móc phổi.

Mùa xuân ở Thanh Đài đã tới, cô thấy cây liễu bên bờ sông đã đổi màu xanh mới, những cô gái xinh đẹp với những chiếc váy dài ngắn tung bay đi lại vội vã trên đường. Dường như cô đã bước vào tuổi già, nhìn mặt trời mọc rồi lại đợi trời tối đi, cũng chẳng biết mình có đợi tới bình minh kế tiếp không?

Đêm tối tĩnh lặng, cô lên Mạng Hàng Rào với chế độ khách. Anh đúng là rất chăm chỉ, ngày nào “Ở bên nhau” cũng có bài mới. Nhưng mấy hôm nay anh không viết nhiều, chỉ là đọc sách và nêu cảm nghĩ. Hình như nhà mới được trang trí xong xuôi, cô khẽ hít vào một hơi như thể người được mùa son thoang thoang đầu đây. Phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ, phòng ngủ cho khách, quầy rượu của chúng ta, giá đựng CD, hòm đồ dùng, nhà tắm, phòng đọc sách của chúng ta... chiếc thang, cái giá sách cao tận nhà trần nhà, cửa sổ lộng gió, mảnh sân ngoài cửa sổ, cái cây cao cao xanh biết... Một vòng hoa tầm gửi được treo cửa ra vào, dưới vòng hoa, một cô búp bê mắt to và một chàng búp bê tuần tú nhả nhựa sứt bên nhau.

Tri Linh Đồng bắt đầu ho, ho tới nước mắt rơi không ngừng.

“Đây là ngôi nhà của chúng ta, dành cho hai người”. Lặng lặng bắt đầu, lặng lặng kết thúc, tựa như cuộc sống, từ ngày này qua ngày khác, từ năm này qua năm khác, cũng không có nhiều mâu thuẫn đậm chất “kịch” như vậy.

Dường như còn chưa viết hết ý, anh còn viết thêm mấy câu ở cuối bài. “Thế giới này có nhiều người như vậy, nhưng bạn quyết định chỉ ở bên một người, nếu không xuất phát từ tình yêu sao có thể vượt qua tháng năm dài đằng đẳng? Thực ra con người không thể chung hề chung tình, có mới nói cũ là một bản năng. Nhưng sức hấp dẫn của ngoại hình chỉ là sự thỏa mãn thị giác trong chốc lát mà thôi, sự ăn ý trong tâm hồn mới có thể chống lại thử thách của số mệnh, mới có thể vượt qua năm tháng cũ kỹ. Chỉ có tình yêu, dù bạn đeo mặt nạ đi chăng nữa, người yêu bạn vẫn sẽ đi về phía bạn, dù cô ấy không hề biết người đó là bạn, nhưng trái tim sẽ dẫn đường cho cô ấy”.

Cô lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt, chợt nhớ tới một cuốn tiểu thuyết mà mình đọc dạo trước, hình như tên là “Cứ đại khờ yêu anh ngây thơ như thế”, chẳng hiểu sao cô thấy hợp với mình vô cùng.

Nhan Tiểu Úy và Trần Thần đi đăng ký kết hôn vào ngày lễ tình nhân, vừa đăng ký xong, Nhan Tiểu Úy đột nhiên mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân, chuyện mẹ chồng nàng dâu, rồi chuyện liên quan đến quê quán, chuyện giáo dục con trong tương lai, bảy năm trong hôn nhân, ... chị ta cực kỳ hoảng loạn, lại chạy tới tìm Trì Linh Đồng để xin được giúp.

Trì Linh Đồng kiên nhẫn nghe chị ta lải nhải một hồi, nói: “Nếu thấy đau khổ như vậy thì đừng kết hôn nữa”.

Nhan Tiểu Úy lườm cô với vẻ khinh bỉ: “Em tưởng chị cũng như em đấy hả, gặp chuyện là trốn mất tăm”.

Trì Linh Đồng ngẩn ra, hình tượng của cô kém cỏi thế sao?

“Đừng chối, em cũng muốn kết hôn nên mới trốn đến Thanh Đài thôi”. Nhan Tiểu Úy nhấn mạnh.

Nếu như chưa từng yêu tha thiết thì sẽ mãi mãi yêu tha thiết. Tuy câu này mâu thuẫn, nhưng lại là chân lý, Trì Linh Đồng im lặng.

“Em có đọc báo không, có rất nhiều quan lại tham nhũng đều chủ động về nước để tự thú, em thì sao, có dự định không? Sao có thể trốn tránh mãi được!” Nhan Tiểu Úy tốt bụng nhắc nhở cô.

Trì Linh Đồng tức giận đáp: “Em đang ôm cây đợi thỏ!”

“Áy, ai là thỏ thế?”

“...”

Thời tiết đã trở nên ấm áp, vừa mở cửa sổ, từng cơn gió ấm áp tựa như những bàn tay nhỏ, liên tục lôi kéo khiến người ta phải ra khỏi nhà. Trì Linh Đồng loạng choạng đi trên bờ biển vắng, đúng là tốc độ ánh sáng, vách ngăn đã được dựng lên xung quanh khu đất trống. Vách ngăn màu xanh trong, dưới ánh mặt trời nhìn vô cùng chói mắt.

Trì Linh Đồng nheo mắt, ngẩng đầu lên, một bóng dáng cao ráo đang bước tới gần cô.

Cô không dám động đây, im lặng nhìn bóng dáng ấy. Mùa xuân, cỏ cây đâm chồi, trăm hoa đua nở, loài vật đều vui hưởng lạc thú, cỏ gấu sinh sôi. Người thợ săn có lương tri sẽ không săn bắn vào mùa này, anh không biết sao?

“Em có dám đương đầu với thách thức này không?” Người ấy kiêu ngạo liếc nhìn khu đất trống, dường như vô cùng hoài nghi.

“Chỉ... chỉ cần ba năm, từ chính nơi này, em có thể để anh bước lên từng bậc thang, tới nghe buổi hòa nhạc mà anh thích”. Dường như có dòng điện chạy qua người cô, từng dây thần kinh đều đang run rẩy.

Người ấy khề hừ: “Tiểu thư cũng mạnh miệng đấy chứ”.

Cô nuốt nước miếng: “Nếu anh không tin, chúng ta đánh cược một phen”.

“Thua thì sao mà thắng thì như thế nào?”

“Thua... Tại sao anh lại tới đây?” Vành mắt cô nóng lên, sống mũi cay cay. Nếu như có thể yêu, cô vẫn muốn yêu bằng cả sinh mạng của mình.

“Cô bé, mẹ em không dặn em là đừng tùy tiện bắt chuyện với đàn ông lạ mặt à?” Người ấy nghiêng người, ánh mắt nóng bỏng dán chặt lên mặt cô.

“Mẹ em nói... nếu em bắt gặp một người giống anh ấy trên phố, thì cho dù anh ấy tên là gì, em cũng phải bước tới ôm anh ấy thật chặt”. Cô run rẩy lấy chiếc đồng hồ quả quýt từ trong cổ áo ra, mở nắp đồng hồ, chỉ vào người đàn ông đang mỉm cười trong đó.

“Em chắc chứ?”

Cô không nói nên lời, chỉ gật đầu liên tục.

Thời gian như ngừng trôi, khoảnh khắc hóa vĩnh hằng, bọn họ đứng yên như thế, không nói lời nào. Bất chợt, anh dang tay ra, tựa như một con thuyền căng gió. Đôi môi anh cũng giống như cô, hơi run rẩy.

Cô khóc nức nở, nhào vào ngực anh, ôm chặt lấy eo anh.

“Đã ôm chặt chưa?” Giọng anh hơi run.

“Rồi!”

“Sợ không?”

“Sợ!” Tuy câu trả lời đã rõ ràng, nhưng tới giờ cô vẫn cảm thấy đây không phải là sự thật. Thế nhưng, cho dù nó không thực, cô cũng chẳng quan tâm.

“Có trốn nữa không?”

“Không”. Cô ngoan ngoãn nghe lời.

“Có nhớ anh không?”

“Rất nhớ!”

Niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt tuần tú của anh, không cần hỏi quá nhiều, chỉ cần mấy câu này là đủ. Anh biết sự mâu thuẫn và sợ hãi trong lòng cô đan cài vào nhau, rồi như len, không thể hiểu nổi. Đã vậy thì cứ quên chúng đi, hãy để anh giải quyết tất cả, cô chỉ cần yêu anh là đủ.

“Về nhà đi thôi!” Anh vuốt ve mái tóc ngắn đã bị gió thổi rối tung của cô.

“Vâng” Cô kiễng chân lên, đón nhận nụ hôn của anh.

Nhà hát được khánh thành đúng vào mùa du lịch của Thanh Đài, Bộ văn hóa còn đặc biệt mời dàn nhạc giao hưởng Berlin tới biểu diễn mười tác phẩm. Trước khi buổi hòa nhạc bắt đầu, sẽ diễn ra nghi lễ khánh thành. Là kiến trúc sư Trì Linh Đồng phải lên phát biểu năm phút.

“Có nhất thiết phải ăn mặc thế này không?” Trì Linh Đồng bĩu môi, nhìn bộ đồ công sở màu xanh ngọc trên người mình, quá nóng quá gò bó.

Tiêu Từ Thần hôn nhẹ lên mặt cô, an ủi: “Ồ buổi lễ trang trọng thế này, nhất thiết phải mặc như vậy”.

“Vây phát biểu xong, chúng ta chuẩn nhé”. Cô rất sợ âm nhạc thánh phòng, sợ mình chẳng may ngủ quên ở đây mà tối nay có rất nhiều nhà báo đến tham dự.

Tiêu Từ Thần cười vui vẻ, “Biết rồi, giờ chúng ta ra ngoài được chưa, bà xã?”

Kết hôn đã hơn hai năm, mỗi lần nghe anh gọi mình như vậy, Trì Linh Đồng vẫn đỏ mặt, nhưng trong lòng thì thấy ngọt ngào. Với người khác, có lẽ việc kết hôn chỉ mang tính hình thức nhưng để sánh bước với anh như ngày hôm nay, cô thực sự không dám quên lại.

Nhà hát được thiết kế như một cánh bướm đang từ từ căng gió, thể hiện cho tương lai và hi vọng. Buổi tối, xung quanh nhà hát đều sáng đèn, tựa như tháp hải đăng chỉ dẫn lối cho những con tàu giữa biển đêm. Ý tưởng này của Trì Linh Đồng xuất hiện khi Tiêu Từ Thần mở rộng vòng tay, đợi cô bước tới ôm chặt lấy anh. Chẳng qua, có ý tưởng đâu thể giải quyết vấn đề gì, trình độ của cô không đủ để tạo nên một công trình kiến trúc tinh tế như thế này. Trì Linh Đồng hít sâu, ngược nhìn nhà hát dưới ánh đèn rực rỡ, thực ra, chính xác thì có tới hai vị kiến trúc sư đã tham gia thiết kế.

“Làm thế này rất không công bằng”. Cô quay sang nhìn người đàn ông lịch thiệp đang đứng lên cạnh mình, lòng không nở.

“Coco Chanel đã qua đời từ lâu, nhưng tại sao trên cõi đời này vẫn tồn tại Chanel?”

“Đó là một thương hiệu”.

“Chúng ta cũng sẽ biến Trì Linh Đồng trở thành một thương hiệu, anh rất vinh dự khi được trở thành kiến trúc sư trong tay cô ấy”.

Cô lắc đầu, nếu như thương hiệu là Frank, vậy thì nó lại càng tỏa sáng rực rỡ.

“Trì Linh Đồng, đừng tham lam. Anh cảm thấy rất hài lòng với công việc và cuộc sống hiện tại”.

“Được rồi!” Cô thờ dài, số phận quả thực đã ưu ái bọn họ.

Trong nhà hát, tiếng nhạc du dương, ánh đèn lấp lánh.

Một nhân viên đón tiếp bước tới, đưa Trì Linh Đồng tới vị trí dành cho khách quý. Trì Linh Đồng quay đầu lại, Tiêu Từ Thần nháy mắt, nói với cô bằng ánh mắt, anh sẽ chờ cô ở đây.

Chỉ một chốc lát, tất cả mọi người đều đã xuất hiện, người dẫn chương trình làm nóng bầu không khí, các vị lãnh đạo thì lên phát biểu. Tiêu Từ Thần xem bảng chương trình, tiếp theo sẽ là phần phát biểu của Trì Linh Đồng.

Một người đàn ông tới muộn mỉm cười xin lỗi với các khách giả ngồi sau, ngồi xuống vị trí cạnh Tiêu Từ Thần. Tiêu Từ Thần quay sang, người kia nói: “Xin chào, tôi là Bùi Định Văn”.

Tiêu Từ Thần kinh ngạc một thoáng, sau đó hòa nhã gật đầu chào: “Tôi là Tiêu Từ Thần”.

Khi đang nói chuyện thì tiếng vỗ tay vang lên, Trì Linh Đồng đi về phía sân khấu.

“Anh rất tự hào về cô ấy, đúng không?” Ánh mắt của Bùi Dịch Văn tỏa sáng, khi nhìn lên sân khấu, khi thì nhìn Tiêu Từ Thần.

Tiêu Từ Thần trầm ngâm trong chốc lát: “Đúng vậy, tôi thấy rất tự hào”. Sau đó, trong mắt anh chỉ còn hình bóng cô gái xinh đẹp đang cười tươi như hoa với anh, có lẽ anh nghe được, có lẽ anh không nghe được Bùi Dịch Văn thăm thi: “Tôi cũng thấy rất tự hào, gấp hai”.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Ưc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngoại Truyện: Chuyện Cũ Tựa Khói Sương (1)

Trì Linh Đồng làm mẹ vào mừng 2 tháng 2 âm lịch.

Sắp tới ngày dự sinh nhưng bụng cô chẳng hề có động tĩnh. Bây giờ bà Đàm Trân đã rút khỏi tuyến hai, không cần lên lớp dạy nữa, bà không an tâm nên đến Tân Giang để chăm sóc Trì Linh Đồng từ rất sớm. Bà xã không có nhà, ông Quan Ân Dạy vô cùng cô đơn, tối thứ sáu, hết giờ làm thì cũng tới Tân Giang nghỉ cuối tuần luôn. Ông Trì Minh Chi yêu con gái như sinh mạng của mình, ngày nào cũng phải đến thăm hai lượt. Còn phía ông Tiêu Hoa thì ngày gọi mấy cuộc điện thoại, dặn đi dặn lại là nếu có chuyện gì, phải lập tức thông báo ngay.

Trì Linh Đồng lẳng lặng hỏi Tiêu Từ Thần: “Anh nói xem, khi em sinh con thì họ có thể giúp gì?”

“Reo hò cổ vũ cho em.” Tiêu Từ Thần ung dung đáp.

Đến khi thật sự sinh nở, Trì Linh Đồng nằm một mình trong phòng sinh, đau tới chết đi sống lại, trước mắt toàn là hình bóng nhấp nhোang của các bác sĩ mặc blouse trắng, một người quen cũng chẳng thấy. Đến cả Tiêu Từ Thần vì quá căng thẳng mà cũng bị bác sĩ đuổi ra ngoài để tránh ảnh hưởng tới việc đỡ đẻ.

Cuối cùng, cô phải chiến đấu một mình.

Bên ngoài phòng sinh đông nghẹt người. Ông Quan Ân Đạt đang trấn an bà Đàm Trân, ông cũng chưa từng trải qua chuyện thế này bao giờ, cảm thấy vô cùng kích động cũng vô cùng hồi hộp. Tiêu Từ Hoàn và Đào Yên Nhiên lặn lội từ Thanh Đài tới đây thì mỉm cười nhìn nhau, mười ngón tay đan cài. Bà Tiêu hơi sợ bác sĩ, co ro trốn tránh sau lưng ông Tiêu Hoa, thỉnh thoảng lại thò đầu ra ngo vào phòng sinh.

Ông Trì Minh Chi ngồi cô độc ở một đầu khác của băng ghế, đây là lần thứ ba ông ngồi ở đây.

Lần đầu tiên bà Đàm Trân sinh Đồng Đồng, khi Đồng Đồng và bà Đàm Trân cùng được đẩy ra, ông liếc thấy Đồng Đồng đang khóc oe oe, bàn lao tới trước mặt bà Đàm Trân, ôm bà mà gào khóc.

“Đừng làm thế, người ta đang nhìn kia kìa!” Cả người bà Đàm Trân đầm đìa mồ hôi, về mặt tái nhợt, nhưng nhìn ông bằng ánh mắt hết mực vui sướng.

Lần đầu tiên họ làm cha mẹ, chợt cảm nhận được thứ gì đó ngây ngô mà thần thánh tuôn trào từ tận đáy lòng, cảm nhận được ý nghĩa của đời người đã chẳng còn giản đơn như trước.

Khi Cam Lộ sinh con, ban đầu các y tá đều tưởng ông là cha của cô ta, nhưng khi biết ông là chồng thì ai nấy đều nhìn ông bằng ánh mắt mỉa mai. Ông ngồi trước phòng sinh, vừa đau khổ lại vừa bối rối.

Vào năm ông năm mươi hai tuổi, ông có thêm một cậu con trai và một cô con gái, nhưng lại mất đi người vợ mà ông yêu thương nhất.

Lần thứ ba ngồi ở đây, ông sắp trở thành ông ngoại. Ông cũng hơi kích động, nhưng cảm giác bình lặng và ấm áp lại hiện hữu nhiều hơn. Cô bé con Đồng Đồng với bím tóc nho nhỏ thường ngồi trên đầu gối ông ngày nào, giờ cũng đã làm mẹ.

Ông ngẩng đầu lên, bà Đàm Trân quay người, tầm mắt hai người chạm nhau. Có những suy nghĩ chẳng cần nói thành lời, ông thoáng mỉm cười, bà Đàm Trân cũng cười.

Ông biết bà cũng đang nhớ đến ngày Đồng Đồng ra đời.

Hôm nay bọn họ đều đang ở bên một người khác, nhưng luôn có những hồi ức chẳng thể mờ phai theo năm tháng, hướng hồ giữa họ còn có một Đồng Đồng.

Những ngày đầu làm mẹ của Đồng Đồng hơi rối loạn, nhưng vì có bà Đàm Trân giúp đỡ, Tiêu Từ Thần lại mời cả bảo mẫu, nên tất cả cũng khá ngăn nắp trật tự.

Em bé mới sinh là cô nhóc mập mập trắng trẻo với đôi mắt to giống hệt Trì Linh Đồng, nhưng khuôn mặt lại là bản thu nhỏ của Bùi Nhạc Nhạc – em gái Bùi Dịch Thanh.

Trì Linh Đồng vẫn chưa bế được con, tay chân bé con còn quá mềm mại, cô sợ lỡ tay khiến con bị thương. Bà Đàm Trân cười nói em bé đâu có mỏng manh tới mức ấy. Bế mấy lần là quen thôi.

Buổi tối, Tiêu Từ Thần âm thầm đưa cho cô một bức ảnh, cô vừa xem liền ngây người, “Sau này con chúng ta lớn lên trông sẽ thế này sao?” Trong ảnh là một cô gái xinh đẹp thời thượng đang đứng trước tháp Eiffel của Paris, cười tươi như hoa.

“Có lẽ còn xinh đẹp hơn, đôi mắt của Nhạc Nhạc không đẹp đến vậy.” Tiêu Từ Thần ôm con rất thuần thục, con đã ăn no, anh nhẹ nhàng ôm con lên, dịu dàng thủ thủ vài câu, con liền ngủ say.

Cô thở dài một tiếng, “Vẫn may, vẫn may, ít nhất không giống anh, cũng không khiến nhà họ Bùi chú ý.”

Tiêu Từ Thần cười khẽ, anh chưa nói với cô, Bùi Nhạc Nhạc không phải một đứa trẻ bị cả nhà bỏ mặc.

Viên ngọc quý trên tay Hằng Vũ, cho dù không phải do mẹ cả sinh ra, nhưng vẫn cứ là cành vàng lá ngọc.

Cuối cùng thì chi nhánh của Tập đoàn Hằng Vũ tại Tân Giang cũng được thành lập trong sự quan tâm chú ý của rất nhiều người, mẹ cả, mẹ hai, em gái và con gái của Bùi Dịch Văn đều đặc biệt từ Hồng Kong tới Đại lục để chúc mừng.

Ngày hôm sau, Bùi Dịch Văn gọi điện tới mời Trì Linh Đồng và Tiêu Từ Thần cùng đi ăn cơm. Tiêu Từ Thần từ chối, Trì Linh Đồng đi một mình.

Dù sao Tiêu Từ Thần cũng chỉ là người trần mắt thịt mà thôi. Trước mặt mẹ và em gái mình, anh sao có thể bình tĩnh được! Cô hiểu được lòng anh.

Bùi Dịch Văn lái xe tới đón cô, cô nói tối nay tt bận việc ở Học viện, không đi được, Bùi Dịch Văn chỉ mỉm cười.

Vừa bước vào nhà hàng, vì con gái, cô nhận ra Bùi Nhạc Nhạc đầu tiên. Bùi Nhạc Nhạc đang ôm một bé gái chừng ba bốn tuổi, ánh mắt hơi đại ra, cô bé đang lăm bằm gì đó.

Mẹ của Bùi Dịch Văn là một vị phu nhân ung dung tao nhã, sự kiêu căng ngạo mạn thể hiện trong từng hành động cử chỉ. Mẹ hai rất xinh đẹp, có nét ngọt ngào và dịu dàng của phụ nữ miền Nam, nhưng đôi mắt rất buồn bã, giữa hai hàng mày đang nhíu lại còn vương một thoáng u sầu.

Cô không thể hiểu nổi cách sống của kiểu chế độ một chồng nhiều vợ này tại Hồng Kong. Một lần nữa, cô lại cảm nhận được sự ưu ái của ông trời khi đã để cô được kết hôn với Tiêu Từ Thần.

Bùi Dịch Văn giới thiệu cô với người nhà, nói cô là người thiết kế phim trường ở Bắc Kinh, có mấy vị trợ lý của Hằng Vũ cũng ngồi ở đó. Bùi Nhạc Nhạc khá thích cô, hai người đều là kiểu con gái vui tươi hoạt bát, nói chuyện rất hợp nhau.

Sau một buổi tối, cô xót xa nhận ra rằng Bùi Hân Nhi là một bé gái bị thiếu năng.

Bùi Dịch Văn uống một ít rượu góp vui, cô không cần anh ta đưa mà tự bắt xe về nhà, vừa xuống xe cô đã thấy Tiêu Từ Thần đứng dưới ánh đèn cầu thang.

Cô kể lại cho anh những chuyện xảy ra trong bữa tối, khi nhắc đến Bùi Hân Nhi, cô quay đầu nhìn anh.

Anh chỉ khẽ , đó đều là chuyện của nhà họ Bùi, không liên quan gì tới anh.

Cô ôm lấy anh, hình bóng của hai người phản chiếu trên tường, giống như một đôi thiên nga đang tựa đầu vào nhau.

CHUYỆN CŨ TỰA KHÓI SƯƠNG (2)

Ánh trăng chiều đẹp như tranh vẽ, dòng xe nườm nượp tựa thủy triều.

Trước cổng trường mẫu giáo, Tiêu Từ Thần mãi mới tìm được vị trí để đỗ xem, anh cầm theo hộp bánh su kem vừa mua trên đường tới đây xuống xe. Dọc đường đi, có rất nhiều phụ huynh gật đầu chào anh, những đứa bé cầm tay cha mẹ cũng lễ phép cất tiếng chào: “Cháu chào chú!”

Anh mỉm cười với tất cả, xoa đầu một bé: “Hôm nay bạn Tiêu Linh có ngoan không cháu?”

“Bạn ấy lại đánh nhau với bạn khác ạ.”

Anh sờ mũi, mỉm cười lắc đầu.

“Tiêu Linh!” Trong phòng học chỉ còn lại mấy bé, một bé gái dính bụi bẩn khắp người đang ngهن cổ đứng ở góc tường, miệng nhỏ còn buống bình mím chặt. Tiêu Từ Thần bước tới, ngồi xổm trước mặt cô bé, “Lại gây chuyện rồi hả?”

“Đâu ạ!” Đôi mắt đen láy tựa sao trời giống hệt mẹ cô bé, thấy bố tới bèn đỏ bừng đầy tủi thân.

Cô giáo đang chơi đàn đỏ mặt bước đến, “Cũng không có gì to tát, chẳng qua lúc chơi cầu trượt ngoài trời, không hiểu sao lại đá một bé khác xuống, bé kia sung u đầu.”

Tiêu Từ Thần không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến thế, “Bị nặng lắm ư? Phụ huynh của bé ấy có nói gì không?”

Cô giáo mỉm cười vờ về bất lực, “Người ta muốn nói cũng không nói được.”

“Hả?”

“Bé kia là Trì Linh Tiệp, là dì nhỏ của Tiêu Linh, đúng không?”

“Con không có dì nào như vậy hết, con chỉ có bố và mẹ thôi.” Tiêu Linh vẫn im lặng đứng bên, đột nhiên nói chen vào.

Tiêu Từ Thần không biết nên nói gì cho phải, đành tạm biệt cô giáo dắt Tiêu Linh về. Lên xe anh lau sạch bàn tay nhỏ đầy bụi bẩn cho bé, buộc lại bím tóc rối tung, mở túi giấy, để cô bé uống một ngụm trà ấm rồi ăn bánh su kem.

Tiêu Linh ăn trưa ở trường, cô bé giống y chang mẹ mình, rất kén ăn, bữa trưa ăn rất ít, khi anh tới đón bé, luôn chuẩn bị bánh để bé lót dạ.

“Nói cho bố nghe, sao con lại đánh dì nhỏ?” Thấy miệng cô bé phồng lên vì đồ ăn, anh cung chiều ôm bé lên đầu gối, hiền hòa hỏi.

Có một dì nhỏ và cậu nhỏ hơn mình ba tuổi, đúng là chuyện hiếm thấy, nhưng ở nhà họ Trì đúng là có chuyện này. Ba đứa trẻ đều học trong một trường mẫu giáo. Trì Linh Tiệp và Trì Linh Kiệt học lớp lá, Tiêu Linh vừa lên lớp mầm.

“Nó không phải dì nhỏ của con. Người nhà con đều rất tốt, bố chưa bao giờ mắng mẹ, mẹ chưa bao giờ đánh bố. Nhưng Trì Linh Tiệp suốt ngày bắt nạt con, con xếp hàng trước nó, nhưng nó lại bắt con phải chơi cầu trượt sau nó, con không chịu, nó bèn lên cầu con, còn mắng con, con mới... đá nó một cái... Mẹ nói đã ra trận thì không có nề nang ai hết, chỉ cần đảm bảo công lý mà thôi, phải vì việc nước mà bỏ qua tình thân.”

Tiêu Từ Thần khê thờ dài, không biết nên động viên hay nên trách mắng cô bé, cũng không biết rốt cuộc việc giáo dục cô bé có thành công hay không.

Thôi, chuyện vặt kiểu này cứ để bà xã thông minh của anh giải quyết đi!

“Chân có đau không?” Trì Linh Tiệp cũng không gầy, đá được cô bé xuống chắc cũng tốn không ít sức lực. Anh xoa xoa cái chân nhỏ của Tiêu Linh, nhóc con này có biết võ không đấy!

“Hơi hơi, nhưng mà con chịu được.”

“Linh Linh kiên cường quá, ngoan lắm!” Anh thom lên cái má mập mạp của con gái với vẻ tự hào, thấy cô bé đã ăn gần xong bánh su kem, bấy giờ mới lái xe về nhà.

Người giúp việc theo giờ đã nấu xong bữa tối, nghe thấy tiếng bước chân lên tầng rồi mở cửa cho bố và con gái, đúng lúc ấy Trì Linh Đồng cũng vừa giải quyết xong công việc.

Sân khấu kịch và thư viện ở phía Bắc thành phố đều đang bước vào giai đoạn thi công quan trọng, cô bận rộn tới phát điên. Nhưng cho dù có bận tới đâu, chỉ cần tới giờ con gái tan học, cô sẽ tạm thời bỏ qua tất cả để ở bên chồng và con gái.

Cô ngồi xổm xuống, chờ đợi nụ hôn nồng nhiệt của con gái như mọi lần, khóe môi đã thoáng hiện nụ cười vui sướng.

Đợi hồi lâu mà vẫn không thấy gì. Cô bèn lên mở một mắt, thấy Tiêu Linh đang chớp chớp đôi mắt to nhìn cô, Tiêu Từ Thần nhún vai, “Bà xã, anh đi thay quần áo đã.” Sợ bà xã bối rối, anh bèn hôn nhẹ lên môi cô ngay trước mặt con gái.

Trì Linh Đồng giang tay ra, Tiêu Linh hơi do dự, nhưng rồi vẫn lao vào lòng cô.

“Kể cho mẹ nghe nào, hôm nay ở trường mẫu giáo lại có chiến tranh gì thế?”

Tiêu Linh nằm nhàoai trên vai mẹ, kể lại chuyện xảy ra hôm nay một cách tỉ mỉ, “Mẹ, con không hề làm sai, đúng không ạ?”

“Đúng!” Cô gật đầu khẳng định, “Chỉ cần bước vào cổng trường mẫu giáo, cho dù là dì hay cậu, bà ngoại hay bà nội, thì đều là bạn học hết. Giữa bạn học với nhau thì phải tuân thủ trật tự, phải có sự công bằng.”

“Đúng thế!” Nụ cười tươi tắn hiện lên trên khuôn mặt nhỏ của Tiêu Linh.

“Nhưng mà” Trì Linh Đồng quay ra nhìn con gái, “Người quân tử dùng lời lẽ để thuyết phục chứ không dùng tay chân để đánh nhau, con có muốn làm

quân tử không?”

“Quân tử tài giỏi lắm sao?”

“Thường thì là vậy.”

“Nếu người khác đánh quân tử trước thì quân tử cũng không đánh lại ă?” Khuôn mặt nhỏ của cô bé nhăn nhó, đầy hoang mang.

“Không phải, nhãn nhin cũng có giới hạn thôi, nếu vượt quá giới hạn thì không phải nhãn nhin nữa.”

“Giới hạn đó là thế nào ă?”

“Một em bé thông minh thì phải tự suy xét lấy. Biết chưa?”

“Vâng!” Tiêu Linh im lặng, khi ăn cơm cũng tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Từ Thần trừng mắt nhìn cô một lúc, cô khẽ nhún vai, lại ranh mãnh nháy mắt với anh.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Linh bèn nhận ra thế nào là giới hạn của sự nhãn nhin.

Chủ nhật, ông Trì Minh Chi gọi điện để ba miệng ăn nhà cô tới chỗ ông ăn cơm.

Vừa vào nhà, Trì Linh Tiếp và Trì Linh Kiệt đã trừng mắt nhìn Tiêu Linh với vẻ thù hận, thấy cha hết ôm Tiêu Linh vào lòng, lại cho cô bé đồ chơi, cho cô bé quà vật, cực kỳ ghen tỵ.

“Minh Chi, lại đây giúp em một chút.” Trong nhà cũng mời người giúp việc theo giờ, nhưng trong những lúc thế này, Cam Lộ vẫn cố gắng thể hiện bản thân là một bà chủ gia đình hoàn hảo, đích thân xuống bếp chỉ đạo.

“Đồng Đồng, con và Từ Thần xem ti vi nhé. Tả Hữu, Hữu Hữu, hai con dẫn Linh Linh xuống nhà chơi, phải bảo vệ Linh Linh thật tốt nhé! Ngoan lắm!” Ông Trì Minh Chi đành phải đặt Tiêu Linh xuống.

“Con không đi đâu.” Tiêu Linh chen vào giữa bố và mẹ, không thèm để ý hai đứa trẻ kia.

“Bọn tao cũng chẳng thèm chơi với mày.” Trì Linh Kiệt cầm tay em gái, nói.

Trì Linh Tiếp nói thầm gì đó bên tai cậu bé, cậu bé gật đầu, “Đồ nhất cáy, mày không dám xuống nhà với bọn tao đúng không?”

“Tôi còn lâu mới sợ!” Trẻ con không thể chịu nổi sự khích bác, Tiêu Linh bèn ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng hổ đi theo hai đứa trẻ kia xuống nhà.

Tiêu Từ Thần và Trì Linh Đồng bèn nhìn nhau cười, rồi cùng đưa mắt về phía màn hình ti vi.

“Đây là nhà tao, mày không được ăn.” Lúc đi tới bãi cát ở sân tập, Trì Linh Kiệt chợt cướp lấy quà vật trong tay Tiêu Linh, đẩy cô bé xuống đất, đất cát màu vàng sẫm bắn lên, làm bắn đôi mắt trắng như tuyết và chiếc quần trẻ em mới tinh. Đôi mắt đen láy của Tiêu Linh vẫn mở to, không chịu chớp một cái, e rằng một giây sau sẽ có nước mắt rơi xuống. Nhưng một giây sau, cô bé chợt đứng bật dậy, cướp lại quà vật, ôm chặt trong ngực.

Trì Linh Tiếp cuồng quýt, “Đưa đây!”

“Ông ngoại cho tôi.” Cô bé nhãn nhin, tiếp tục nhãn nhin... Người quân tử dùng lời lẽ để thuyết phục chứ không dùng tay chân để đánh nhau.

“Ái chà, cha tao là ông ngoại mày, thế mày phải gọi bọn tao là gì?” Trì Linh Tiếp tìm được điểm yếu, nhảy dựng lên.

“Khổng Dung cũng còn biết phải nhường lê cho bề trên, tất cả đồ chơi và quà vật của mày đều phải cho bọn tao.” Trì Linh Kiệt đứng cạnh hòa theo.

“Ông ấy chỉ nhường lê thôi, không nhường những thứ khác. Nếu tôi có lê, tôi cũng cho hai người.” Cô sợ nhất là phải ăn lê.

“Mày thật là ngu ngu ngu... Mày không biết chuyện Khổng Dung nhường lê có ý nghĩa gì ă?”

Hai đứa bé sinh đôi đều làm mặt quỷ dọa cô bé, ăn ý lao vào, cướp đoạt quà vật trong lòng cô bé.

Tiêu Linh thở dồn dập, nắm chặt tay lại, cắn chặt răng, sự nhãn nhin đã gần lên tới đỉnh điểm.

“Con trai không được bắt nạt con gái.” Đúng lúc này, đỉnh đầu bỗng truyền tới một giọng nói lạnh lạnh, rõ ràng cũng là giọng trẻ con, nhưng lại có thêm cả sự uy nghiêm.

“Tao cũng là con gái.” Trì Linh Tiếp vẫn không phục.

“Ý đồng hiệp yếu thì cũng chẳng có gì ghê gớm.” Một cậu bé cao hơn Tiêu Linh một cái đầu dang hai tay, che trước mặt cô như một thiên thần.

Có lẽ khí thế lạnh lùng của cậu khiến cặp sinh đôi hoảng hốt, hai đứa bé đó ném quạ vật lại rồi chạy luôn.

Cậu bé nhặt quạ vật lên, quay đầu nhìn Tiêu Linh.

“Em ngã có đau không?” Cậu mỉm cười với Tiêu Linh, hàng mày đẹp hơi cong cong.

“Không ạ, chỉ bị bẩn quần áo thôi. Ừm, túi rách mất rồi, không ăn được nữa.” Tiêu Linh nhìn món quạ vật.

“Ừ!” Cậu bé gật đầu, vứt quạ vật vào thùng rác ở gần đó, xoa xoa tay rồi lấy một hộp chocolate từ trong túi ra, “Ăn cái này nhé!”

“Cảm ơn!” Tiêu Linh tò mò nhìn cậu bé, hình như cậu còn cao hơn cả Trì Linh Kiệt, quần áo cũng sạch sẽ gọn gàng hơn Trì Linh Kiệt, cậu đứng trước mặt Tiêu Linh, tuấn tú hiền ngang, rực rỡ như ánh mặt trời.

“Nhà anh cũng ở đây sao?”

“Không, nhà anh ở Canada.” Cậu bé thấy Tiêu Linh không bóc được túi chocolate, “Ở đây có một cái mép, em xé nhẹ ra là được.”

Anh ấy giỏi quá! Giỏi thật đấy!

“Canada ở ngay gần Bắc Cực, lạnh lắm. Nhà em cũng không ở đây, nhà em ở Khế Viên cơ.”

“Khế Viên ở châu lục nào?”

Vấn đề này của cậu khiến Tiêu Linh ngẩn ra, “Trung Quốc có nhiều châu lục à?”

“Thế giới chỉ có năm châu lục thôi.” Cậu bé nhìn đôi mắt đảo quanh của Tiêu Linh, mỉm cười, bước tới xoa đầu cô bé, “Anh tên là Tần Trì, em tên gì?”

“Tiêu Linh, một sợi lông chim vừa xinh xắn vừa thông minh.” (1)

(1) Chữ Linh – trong tên cô bé có nghĩa là lông đuôi hoặc lông cánh chim.

(2)

Cậu bé nở nụ cười, quay đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang đi về phía mình, “Mẹ anh đến rồi!”

“Mẹ em cũng đến rồi!” Tiêu Linh cười, vẫy tay với Trì Linh Đồng đang đi từ một phía khác tới.

“Trì Linh Đồng!”

“Trì Tiểu Ảnh!” (2)

(3) Trì Tiểu Ảnh là nữ chính trong tác phẩm Cuộc chiến hoa hồng của tác giả Lâm Dịch Nhi, cũng nằm trong series Hoa hồng của tác giả.

(4)

Hai bà mẹ nhìn nhau, đều sững sờ, sau đó đồng thanh thốt lên.

“Về Tân Giang từ bao giờ thế?” Sau khi Trì Tiểu Ảnh tới Bắc Kinh, lại cùng ông xã tới Canada định cư, bây giờ cô đã là một nhà văn mạng nổi tiếng, có một cuốn tiểu thuyết được dựng thành phim truyền hình ở Trung Quốc, được mọi người vô cùng yêu thích.

“Hôm trước tổ chức ký tặng sách ở Tân Giang.” Trì Tiểu Ảnh cầm tay Trì Linh Đồng, “Đây là con gái em à?” Cô thấy Tiêu Linh đứng bên cạnh, cô bé có đôi mắt to giống hệt Trì Linh Đồng.

“Không thừa nhận cũng khó.” Trì Linh Đồng cười.

Trì Tiểu Ảnh thở dài: “Em vẫn vui vẻ hoạt bát như hồi còn đi học, tốt quá!” Có đợt cô từng ở nhờ nhà Trì Linh Đồng mấy ngày, khi ấy Trì Linh Đồng vẫn đang chìm đắm trong nỗi đau mất người yêu, nhìn dáng vẻ suy sụp của Trì Linh Đồng, đúng là khiến cho người ta xót xa trong lòng.

“Chị cũng thế, vui tươi, tự tin hơn ngày xưa nhiều. Bác sĩ Tần cũng về với chị ư?”

“Anh ấy có một buổi tọa đàm ở Bắc Kinh, mấy ngày nữa sẽ tới đón chị và cháu.”

“Chị đang đi thăm bạn sao?”

Trì Tiểu Ảnh mỉm cười, “Chị đang nhờ người hỏi thăm nhà giáo sư Trì, để xem tình hình gần đây của em ra sao, không ngờ lại may mắn gặp em ở đây.”

“Thế chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm nhé!”

“Tối nay được không, trưa nay chị còn có việc, cho chị số điện thoại của em đi, chị sẽ gọi cho em.”

Hai người trao đổi số điện thoại rồi mới nói lời từ biệt với nhau.

Tiêu Linh vừa đi vừa quay đầu, Tần Trì cũng đang quay đầu nhìn cô bé.

Tiêu Linh rất khâm phục cậu, cậu chẳng cần đánh nhau nhưng có thể khiến cặp sinh đôi kia phải lùi bước, xem ra đúng là “Quân tử” thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Ký Úc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.